UDLÆNDINGENÆVNET

FORMANDSKABET

8. beretning

2020

Forord

Ved formanden

Forretningsordenen for Udlændingenævnet § 17 bestemmer, at Udlændingenævnets formandskab skal afgive en årlig beretning om nævnets virksomhed, og hermed foreligger Udlændingenævnets ottende årsberetning.

Beretningen indeholder som sidste år dels et kapitel om Udlændingenævnets almindelige forhold, dels kapitler om grundlaget for nævnets behandling af sagerne. Endvidere indeholder beretningen udvalgte udlændingeretlige problemstillinger og et kapitel om prøvelse af nævnets afgørelser samt et om statistik. Beretningen indeholder en gennemgang af praksis, og det er tilstræbt, at der er eksempler fra praksis på alle de dele af udlændingelovgivningen, som Udlændingenævnet har beskæftiget sig med i 2020.

Gennemgangen er ikke udtømmende, og man kan i øvrigt orientere sig i den praksis, der er gengivet i tidligere årsberetninger, som kan læses på Udlændingenævnets hjemmeside.

Beretningen er blevet meget omfangsrig, men det skyldes bl.a. en grundig gennemgang af praksis, herunder en gennemgang af nye retsområder, som er blevet tillagt Udlændingenævnet.

Michael Kistrup

Indholdsfortegnelse

Forord 1

1. Udlændingenævnets almindelige forhold 10

1.1. Udlændingenævnets kompetence og uafhængighed 10

1.1.1. Kompetence 10

1.1.2. Uafhængighed og beskikkelse 11

1.2. Udlændingenævnets medlemmer i beretningsperioden 12

1.3. Sekretariatets medarbejdere i beretningsperioden 14

1.4. Formandskabet 16

1.5. Koordinationsudvalget 18

1.6. Udlændingenævnets sekretariat 19

1.7. Udlændingenævnets hjemmeside 21

2. Grundlaget for og behandlingen af Udlændingenævnets afgørelser 22

2.1. Klager over afgørelser truffet af Udlændingestyrelsen 22

2.2. Klager over afgørelser truffet af Styrelsen for International Rekruttering og Integration 25

2.3. Klager over afgørelser truffet af politiet 26

2.4. Sagens behandling 26

2.4.1. Klagefrist 30

2.4.2. Klagegebyr 35

2.4.2.1. Retsgrundlag 35

2.4.2.2. Gebyrundtagne sager 37

2.4.2.3. Tidspunktet for gebyrets indbetaling og eventuel tilbagebetaling 38

2.4.3. Samtidighedskravet 40

2.4.4. Opsættende virkning med hensyn til udrejsefristen 40

2.4.5. Sagens oplysning 42

2.4.6. Oplysningspligt og urigtige oplysninger 43

2.4.7. Sagsbehandlingstid 49

2.5. Afgørelsesformer 50

2.5.1. Skriftligt nævn 50

2.5.2. Mundtligt nævn 51

2.5.3. Formandskompetence 53

2.5.4. Sekretariatskompetence 53

3. Udvalgte udlændingeretlige problemstillinger 54

3.1. Visum 54

3.1.1. Klage over de danske repræsentationers afgørelser 55

3.1.2. Klage over Udlændingestyrelsens afgørelser i 1. instans 55

3.1.3. Hovedgrupper 56

3.1.3.1. Hovedgruppe 1 59

3.1.3.2. Hovedgruppe 2 60

3.1.3.3. Hovedgruppe 3 60

3.1.3.4. Hovedgruppe 4 61

3.1.3.5. Hovedgruppe 5 62

3.1.4. Afslagsgrunde 62

3.1.4.1. Manglende godtgørelse af formålet med og vilkårene for opholdet 62

3.1.4.3. Trussel mod Schengenlandenes offentlige orden, indre sikkerhed, folkesundhed eller internationale forbindelser 69

3.1.4.3.1. Indberetning til Schengeninformationssystemet (SIS II) 69

Udlændingenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse fra september 2018." ÅB/2020/16. 72

3.1.4.3.2. Konsultation af andre Schengenlande og efterretningstjenesterne 72

3.1.4.3.3. Tvangsægteskab og proformaægteskab 75

3.1.4.3.4. Ulovligt arbejde 80

3.1.4.4. Tvivl om pålideligheden af de forelagte oplysninger 83

3.1.4.4.1. Tvivl om ansøgerens hensigt om at forlade Schengenlandene 86

3.1.4.4.2. Karens som følge af tidligere overtrædelse af reglerne om indrejse og ophold 90

3.1.5. Visumansøgninger omfattet af EU-reglerne 102

3.1.6. Forlængelse af visum eller visumfrit ophold 107

3.1.7. Visum i medfør af repræsentationsaftaler 111

3.1.8. Danmarks internationale forpligtelser 113

3.1.9. Behandling af visumsager under COVID-19 116

3.2. Afvisning ved indrejsen i Danmark 121

3.2.1. Afvisning ved ydre grænser 121

3.2.2. Afvisning ved indre grænser 135

3.2.3. Afvisning på grænsen som led i indsatsen vedrørende COVID-19 137

3.3. Afvisning af indgivelse af ansøgning om opholdstilladelse 156

3.3.1. Afvisning af indgivelse af ansøgning om familiesammenføring 156

3.3.1.1. Ansøgning indgivet på ulovligt ophold 156

3.3.1.2. Ansøgning indgivet under en fastsat udrejsefrist 164

3.3.1.3. Ansøgning tilladt indgivet som følge af Danmarks internationale forpligtelser 167

3.3.2. Afvisning af indgivelse af ansøgning om opholdstilladelse på erhvervs- og studieområdet m.v. 171

3.4. Formelle krav til meddelelse af opholdstilladelse 175

3.5. Alders- og identitetsfastlæggelse 184

3.6. Fritagelse for gebyr under Udlændingestyrelsens og Styrelsen for International Rekruttering og Integrations sagsbehandling 188

3.7. Familiesammenføring 193

3.7.1. Ægtefællesammenføring 193

3.7.1.1. Retsgyldigt ægteskab 196

3.7.1.2. Fast samliv af længere varighed 216

3.7.1.3. Tvangsægteskab samt ægteskab indgået mellem nærtbeslægtede 224

3.7.1.4. Proformaægteskab 230

3.7.1.5. Grundlæggende betingelser for ægtefællesammenføring 241

3.7.1.5.1. 24-årskravet 242

3.7.1.5.2. Samliv på fælles bopæl 246

3.7.1.5.3. Den herboende har haft tidsubegrænset opholdstilladelse i 3 år 247

3.7.1.5.4. Ansøgeren må ikke være udvist eller have et indrejseforbud 252

3.7.1.6. Selvforsørgelseskravet 252

3.7.1.7. Boligkravet 268

3.7.1.8. Integrationskravet 279

3.7.1.8.1. Kravet om at den herboende ægtefælle har bestået Prøve i Dansk 3 279

3.7.1.8.2. Øvrige integrationskrav 290

3.7.1.9. Besøgskravet 296

3.7.1.10. A-dommen 302

3.7.2. Børn 306

3.7.2.1. Familiesammenføring med børn under 15 år 307

3.7.2.1.1. Grundlæggende betingelser for familiesammenføring med børn under 15 år 307

3.7.2.1.2. Karenstid for kriminelle forhold begået mod børn 317

3.7.2.2. Børn mellem 15 og 18 år 320

3.7.2.3. Voksne børn (børn over 18 år) 327

3.7.3. Anden familie 335

3.7.3.1. Forældre 335

3.7.3.1.1. Forældre til herboende mindreårige børn 335

3.7.3.1.2. Opholdstilladelse til en forælder til et barn med dansk statsborgerskab efter EU-retten (Zambrano- og Chavez-Vilchez dommene m.v.) 352

3.7.3.1.3. Forældre til herboende voksne børn 365

3.7.3.2. Myndige søskende 374

3.7.3.3. Mindreårige søskende og andre nærtstående familiemedlemmer 377

3.7.4. Familiesammenføring med herboende personer med midlertidig opholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 7, stk. 3 386

3.8. Immigrationsafslag 389

3.9. Associeringsaftalen mellem EU og Tyrkiet 400

3.10. Erhverv og beskæftigelse 417

3.10.1. Positivlisterne 417

3.10.2. Beløbsordning 419

3.10.3. Særlige individuelle kvalifikationer 431

3.10.4. Etableringskort 436

3.10.5. Jobsøgningsophold 440

3.10.6. Opholdstilladelse på baggrund af Danmarks internationale forpligtelser 442

3.11. Studie 446

3.11.1. Formodningsafslag 448

3.12. Medfølgende familie 456

3.12.1. Medfølgende familie til en udlænding med opholdstilladelse på baggrund af beskæftigelse 456

3.12.2. Medfølgende familie til en studerende 462

3.13. Religiøse forkyndere 469

3.14. Au pair 472

3.15. Working Holiday 481

3.15.1. Suspension af Working Holiday-aftalerne 483

3.16. Inddragelse og nægtelse af forlængelse af opholdstilladelse 488

3.16.1. Familiesammenføring 488

3.16.1.1. Inddragelse og nægtelse af forlængelse grundet samlivsophævelse 494

3.16.1.1.1. Inddragelse og nægtelse af forlængelse grundet samlivsophævelse, hvor samlivsophævelsen skyldes vold 500

3.16.1.2. Inddragelse og nægtelse af forlængelse på grund af ikke bestået danskprøve 508

3.16.1.3. Inddragelse og nægtelse af forlængelse af opholdstilladelse grundet modtagelse af offentlige ydelser 517

3.16.1.4. Inddragelse og nægtelse af forlængelse grundet manglende selvstændig bolig af rimelig størrelse ... 519

3.16.1.5. Inddragelse og nægtelse af forlængelse på grund af at referencen bliver myndig 523

3.16.2. Inddragelse og nægtelse af forlængelse vedrørende beskæftigelse og studier m.v. 526

3.16.2.1. Inddragelse og nægtelse af forlængelse af opholdstilladelse meddelt på baggrund af beskæftigelse m.v. 527

3.16.2.1.1. Inddragelse og nægtelse af forlængelse grundet brug af falske dokumenter 534

3.16.2.2. Inddragelse og nægtelse af forlængelse af opholdstilladelse som religiøs forkynder 534

3.16.2.3. Inddragelse og nægtelse af forlængelse af studieopholdstilladelse 538

3.16.2.4. Inddragelse og nægtelse af forlængelse af opholdstilladelse til medfølgende familiemedlem 543

3.17. Bortfald 547

3.17.1. Familiesammenføring 547

3.17.1.1. Bortfald ved genopdragelsesrejser 556

3.17.2. Erhverv, studier m.v. 565

3.18. Administrativ udvisning med indrejseforbud 569

3.18.1. Kriminalitet 571

3.18.2. Ulovlig besiddelse af euforiserende stoffer 573

3.18.3. Ulovligt arbejde 573

3.18.4. Subsistensløs 575

3.18.5. Hensynet til den offentlige orden, forholdet til fremmede magter, sikkerheds- eller sundhedsmæssige grunde eller hensynet til Schengenlandenes offentlige orden 576

3.18.6. Ulovligt ophold 576

3.18.7. Indrejseforbuddets længde 582

3.18.8. Udvisning af unionsborgere 588

3.19. Tidsubegrænset opholdstilladelse 589

3.19.1. Lovligt ophold – udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 1 590

3.19.2. Forfalden gæld - udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 4 594

3.19.3. Offentlig hjælp efter lov om aktiv socialpolitik eller integrationsloven – udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 5 596

3.19.4. Danskkundskaber – udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 7 600

3.19.5. Beskæftigelseskrav – udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 8 604

3.19.6. Supplerende integrationsrelevante betingelser – udlændingelovens § 11, stk. 4 613

3.19.7. Lempeligere regler for unge mellem 18 år og 19 år – udlændingelovens § 11, stk. 12 616
3.19.8. Generel dispensationsadgang – udlændingelovens § 11, stk. 17 622
3.20. Ophold efter EU-reglerne 624
3.20.1. Persongrupper 624
3.20.1.1. Statsborgere fra EU, EØS-landene og Schweiz 624
3.20.1.2. Særligt om nordiske statsborgere 628
3.20.1.3. Særligt om tyske statsborgere 629
3.20.1.4. Særligt om statsborgere fra Storbritannien 630
3.20.1.5. Persongrupperne i EU-opholdsbekendtgørelsen 630
3.20.2. Primær bevægelighed 632
3.20.2.1. Arbejdstagere og selvstændige erhvervsdrivende m.v. 634
3.20.2.2. Selvforsørgende (person med tilstrækkelige midler) 644
3.20.2.3. Familiemedlemmer 649
3.20.2.4. Proforma 657
3.20.2.5. Børn over 21 år 665
3.20.2.6. Forældre 668
3.20.3. Sekundær bevægelighed 670
3.20.3.1. Reelt og faktisk ophold 671
3.20.3.2. Naturlig forlængelse 686
3.20.4. Ophør af opholdsret 690
3.20.4.1. Bevarelse af arbejdstagerstatus 691
3.20.4.2. Selvforsørgende 708
3.20.4.3. Familiemedlemmer 716
3.20.4.3.1. Bevarelse af retten til ophold ved hovedpersonens død eller udrejse 722
3.20.4.3.2. Bevarelse af retten til ophold efter ophør af ægteskab 725
3.20.5. Hensynet til den offentlige orden og sikkerhed 737
3.20.5.1. Misbrug af rettigheder og svig 742

3.20.6. Ret til tidsubegrænset ophold på baggrund af EU-reglerne 744

3.20.6.1. Ophør af tidsubegrænset opholdsret 757

3.21. Fremmedpas, tilbagerejsetilladelse og laissez-passer 761

3.21.1. Fremmedpas 761

3.21.2. Tilbagerejsetilladelse 768

3.21.3. Laissez-passer 771

3.22. Om Danmarks internationale forpligtelser 774

3.22.1. Den Europæiske Menneskerettighedskonvention 774

3.22.1.1. Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3 774

3.22.1.2. Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 8 775

3.22.1.3. Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 14 776

3.22.2. FN-konventioner 777

3.22.2.1. FN's Konvention om borgerlige og politiske rettigheder 777

3.22.2.2. FN's Børnekonvention 778

3.22.2.3. FN's Handicapkonvention 780

3.22.2.4. Øvrige FN-konventioner 782

4. Prøvelse af Udlændingenævnets afgørelser 783

4.1. Dom fra 2020 vedrørende Udlændingenævnets afgørelse 784

4.2. Udtalelser fra Folketingets Ombudsmand 784

5. Statistik 785

5.1. Udlændingenævnets afgørelser i 2020 785

5.2. Indkomne sager i 2020 787

5.3. Sagernes udfald i 2020 790

5.4. Nationalitetsfordelingen i afgjorte sager i 2020 794

5.5. Sagsbehandlingstider i 2020 802

1. Udlændingenævnets almindelige forhold

1.1. Udlændingenævnets kompetence og uafhængighed

1.1.1. Kompetence

Ved lov nr. 571 af 18. juni 2012 om ændring af bl.a. udlændingeloven blev Udlændingenævnet oprettet med virkning fra den 1. januar 2013. I den forbindelse blev en række klagesager på opholdsområdet overført fra henholdsvis Justitsministeriet og Beskæftigelsesministeriet til Udlændingenævnet.

Ved kongelig resolution af 28. juni 2015 blev ressortansvaret for udlændingeområdet, herunder Udlændingenævnet, overført fra Justitsministeriet til det nyoprettede Udlændinge-, Integrations- og Boligministerium. Udlændingenævnets kompetence blev ikke ændret i forbindelse med ressortomlægningen. Udlændinge-, Integrations- og Boligministeriet blev ved kongelig resolution af 28. november 2016 ændret til Udlændinge- og Integrationsministeriet.

Ved lov nr. 821 af 9. juni 2020 om ændring af udlændingeloven, integrationsloven og forskellige andre love (Forenkling af regler, herunder om klageadgangen til Udlændingenævnet og indrejseforbud, indførelse af en bagatelgrænse for tilbagebetaling af gebyr, præcisering af adgangen og ændring af kompetencen til at forlænge en udrejsefrist, opfølgning på evaluering af Danmarks anvendelse af Schengenreglerne om bl.a. tilbagesendelse og præcisering af rækkevidden af indrejseforbud omfattet af udsendelsesdirektivet m.v.), der trådte i kraft den 15. juni 2020, blev reglerne om klageadgang til Udlændingenævnet grundlæggende ændret, idet den hidtil gældende bestemmelse i udlændingelovens § 52 b blev ophævet, og bestemmelsen i § 46 a blev nyaffattet. Med nyaffattelsen er det nu udgangspunktet, at Udlændingenævnet har kompetencen til at behandle klager over alle Udlændingestyrelsens og Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelser, medmindre andet følger af udlændingeloven. Ved lovændringen blev klager vedrørende en række sagstyper således overført fra Udlændinge- og Integrationsministeriet til Udlændingenævnet.

Som et eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet fandt, at nævnet ikke havde kompetence til at behandle en klage, jf. udlændingelovens § 46 a, stk. 1 og 2, over Udlændingestyrelsens afslag på dispensation fra bortfald af en opholdstilladelse givet efter § 9 b, stk. 1, kan nævnes ÅB/2020/0 i afsnit 2.1.

1.1.2. Uafhængighed og beskikkelse

Reglerne om Udlændingenævnets sammensætning og uafhængighed samt om beskikkelse af medlemmer og ophør af hvervet som medlem af Udlændingenævnet fremgår af udlændingelovens § 52 a.

Udlændingenævnet er et uafhængigt kollegialt domstolslignende forvaltningsorgan.

Udlændingenævnet består af en formand, et antal næstformænd og andre medlemmer, jf. udlændingelovens § 52 a, stk. 1.

Udlændingenævnets formand skal være landsdommer eller højesteretsdommer, og næstformændene skal være dommere. De andre medlemmer skal være advokater eller gøre tjeneste i Udlændinge- og Integrationsministeriet, jf. udlændingelovens § 52 a, stk. 2.

Kompetencen til at beskikke formand, næstformænd og andre nævnsmedlemmer er tillagt Udlændingenævnet formandskab (formand og næstformænd), jf. udlændingelovens § 52 a, stk. 3. Dommerne beskikkes efter udpegning af vedkommende retspræsident, advokaterne beskikkes efter indstilling fra Advokatrådet, og de medlemmer, der gør tjeneste i Udlændinge- og Integrationsministeriet, beskikkes efter indstilling fra udlændinge- og integrationsministeren.

Udlændingenævnets formand vælges af formandskabet, jf. udlændingelovens § 52 a, stk. 5.

Ved førstegangsbeskikkelser anmoder formandskabet Domstolsstyrelsen, Advokatrådet og udlændinge- og integrationsministeren om at afgive indstilling om forslag til medlemmer, hvorefter medlemmerne beskikkes af formandskabet.

Efter bestemmelsen i udlændingelovens § 52 a, stk. 4, bliver nævnsmedlemmerne beskikket for en periode på 4 år med ret til genbeskikkelse for yderligere 4 år, hvorefter genbeskikkelse ikke kan finde sted. Udlændingenævnets formand har dog – ud over retten til genbeskikkelse i 4 år – ret til genbeskikkelse for en periode på yderligere 4 år. Formanden har således mulighed for at være beskikket i 12 år i alt. Udlændingenævnets første beskikkelsesperiode udløb den 31. december 2016. De medlemmer, der har udtrykt ønske herom, er blevet genbeskikket for en ny periode på 4 år frem til den 31. december 2020.

Genbeskikkes formanden, fortsætter den pågældende automatisk som formand.

Et medlem udtræder af Udlændingenævnet, når betingelserne for medlemmets beskikkelse ikke længere er opfyldt.

Ved Udlændingenævnets behandling af en klage medvirker formanden eller en næstformand, en advokat og et medlem, der gør tjeneste i Udlændinge- og Integrationsministeriet, og Udlændingenævnets afgørelser træffes ved stemmeflerhed, jf. udlændingelovens § 52 a, stk. 6.

Møderne ledes af Udlændingenævnets formand eller en af næstformændene. Nævnets medlemmer er uafhængige og kan ikke modtage eller søge instruktion fra den beskikkende eller indstillende myndighed eller organisation.

Dette indebærer, at nævnsmedlemmerne er funktionelt uafhængige af den beskikkende eller indstillende myndighed. Medlemmerne bedømmer den enkelte sag i Udlændingenævnet på grundlag af sagens faktiske omstændigheder og det relevante retsgrundlag ud fra deres personlige vurdering og faglige indsigt og kan ikke drøfte konkrete sager med den beskikkende eller indstillende myndighed eller organisation forud for sagens behandling i nævnet.

Det fremgår af udlændingelovens § 52 a, stk. 10, at Udlændingenævnet selv fastsætter sin forretningsorden. Udlændingenævnets forretningsorden, som den var gældende ved udgangen af 2020, fremgår af bekendtgørelse nr. 42 af 15. januar 2020[1] om forretningsorden for Udlændingenævnet.

1.2. Udlændingenævnets medlemmer i beretningsperioden

Som anført ovenfor i afsnit 1.1.2. beskikkes Udlændingenævnets medlemmer for en periode på 4 år.

Udlændingenævnet bestod ved udgangen af 2020 af en formand, 10 næstformænd og 20 øvrige medlemmer.

Formand:
Landsdommer Michael Kistrup

Næstformænd:
Dommer Lene Sigvardt
Dommer Michael Toftager
Dommer Tove Horsager

[1] Udlændingenævnets forretningsorden kan findes her:
https://udln.dk/da/Lovgivning/Udlaendingenaevnets_forretningsorden.aspx

Dommer Mads Bjerre Østergaard
Dommer Jette F. Skole
Dommer Jens Berg
Dommer Eva Hammerum
Dommer Katrine Waagepetersen
Dommer P. G. Jensen
Dommer Jeanett Bukhave

Fratrådt:
Dommer Charlotte Bliss Elmquist

Beskikket efter indstilling fra Advokatrådet:
Advokat Peter Trudsø
Advokat Hans Mogensen
Advokat Michael Egholm
Advokat Mogens Bjerggaard
Advokat Mikael Bernhoft
Advokat Margrete Steen
Advokat Jess Lykke Gregersen
Advokat Henriette K. B. Andersen
Advokat Charlotte Cantor
Advokat Sophia Dankelev
Advokat Nicholas Symes
Advokat Majken Solgerd Johansen
Advokat Jens Klokhøj
Advokat Andro Vrlic

Beskikket efter indstilling fra udlændinge- og integrationsministeren (tjenstgørende i Udlændinge- og Integrationsministeriet):
Kst. kontorchef Øzlem Gencay Akar
Specialkonsulent Christoffer Bruus
Fuldmægtig Gitte Kristensen
Fuldmægtig Sadaf Awais Sheikh
Fuldmægtig Johanne Black
Fuldmægtig Julie Ditte Andresen

Fratrådte:
Kontorchef Moya-Louise Lindsay-Poulsen

Fuldmægtig Tanja Lücking

1.3. Sekretariatets medarbejdere i beretningsperioden

Udlændingenævnets sekretariat har i 2020 haft cirka 50 medarbejdere ansat. Ved udgangen af 2020 var medarbejderstaben følgende:

Ledelse:
Sekretariatschef Lars Lichtenstein
Souschef Susanne Topgaard
Chefkonsulent Julia Jensen
Chefkonsulent Camilla Moe
Specialkonsulent June von Moos Petersen

Konsulenter og fuldmægtige:
Chefkonsulent Hülya Yarar
Chefkonsulent Dorthe Kania
Chefkonsulent Sultana Baig
Specialkonsulent Kirstine Korsager Christofidi
Specialkonsulent Signe Lindahl Markussen
Fuldmægtig Tina Maria Laursen
Fuldmægtig Rasha Eleish
Fuldmægtig Maria Elisabeth Willert
Fuldmægtig Delaram Ostadian
Fuldmægtig Michelle Khaleque
Fuldmægtig Dlven Ali Alyas
Fuldmægtig Laura Ulrich Østergaard
Fuldmægtig Sofie Luna Christensen
Fuldmægtig Sam Salehi
Fuldmægtig Bolette Andresen
Fuldmægtig Pia Sujata Lund Goldschmidt
Fuldmægtig Micala Schultz
Fuldmægtig Esben Holtt Langlet
Fuldmægtig Diana Isabella Wangsøe Langekær
Fuldmægtig Cicilia Gliese Johnsen
Fuldmægtig Trine Maria Rosenlund
Fuldmægtig Aysel Bugdays
Fuldmægtig Katja Klarskov Egede Olsen

Fuldmægtig Adam Caning
Fuldmægtig Amalie Sofie Lein Meiner-Madsen
Fuldmægtig Emilie Egevang
Fuldmægtig Lukas Borch-Jacobsen
Fuldmægtig Monica Valling Pedersen
Fuldmægtig Pernille Bruun Søndergaard
Fuldmægtig Josephine Hyldal Sørensen
Fuldmægtig Kat Emilie Olivia Kaarsbøl
Fuldmægtig Simon Torp Haages
Fuldmægtig Amalie Kuniss Kriegbaum
Fuldmægtig Julie Bech Sørensen
Fuldmægtig Christina Marie Sørensen (orlov)

Fratrådte:
Specialkonsulent Ditte Scheff Hansen
Fuldmægtig Ida Groth Bastiansen
Fuldmægtig Michelle Palmann
Fuldmægtig Naida Karamehmedovic
Fuldmægtig Astrid Nielsen
Fuldmægtig Kristina Roarsdóttir Ellendersen

Kontorfunktionærer:
Overassistent Tina Marie Rütschi
Overassistent Belinda Shirley Halvorsen
Overassistent Lykke Bøgelund Weinreich Harmsen
Overassistent Jeanette Helsted
Overassistent Christina Aalling
Overassistent Pernille Lund Frydendahl
Overassistent Morten Tved-Pontoppidan

Fratrådt:
Overassistent Line Estrup Bundgaard
Overassistent Betina Daisy Jensen

Studenter:
Stud.jur. Sarah Christine Poulsen
Stud.jur. Louise Fuglsang Olsen
Stud.jur. Helene Elisabeth Landbo Quedens

Stud.jur. Gulan Kaplan

Fratrådt:
Stud.jur. Sara Ayse Özel
Stud.jur. Cecilie Rønn Gervin
Stud.jur. Rebecca Azadeh Zarrehparvar Christensen

1.4. Formandskabet

Udlændingenævnets formandskab består af formanden og næstformændene.

Det fremgår af § 10 i Udlændingenævnets forretningsorden, at formanden repræsenterer Udlændingenævnet, og at formanden på Udlændingenævnets vegne underskriver bl.a. bidrag til besvarelser af spørgsmål fra Folketinget, besvarelser af henvendelser fra mellemstatslige organer m.v. samt udtalelser til Folketingets Ombudsmand.

Herudover tilrettelægger formanden med bistand fra sekretariatet nævnets arbejde og fastlægger mødedagene, jf. § 11 i Udlændingenævnets forretningsorden.

Ad hoc-beskikkelser og substitution af nævnsmedlemmer foretages efter formandens nærmere bestemmelse, jf. § 12 i Udlændingenævnets forretningsorden.

Det er formanden eller en af næstformændene, der leder de enkelte nævnsmøder.

Nævnets formand er tillige formand for nævnets koordinationsudvalg, som beskrives nærmere i afsnit 1.5. nedenfor.

Udlændingenævnets formand vælges som beskrevet i afsnit 1.1.2. af formandskabet. Formandskabet beskikker endvidere nævnets medlemmer, jf. § 15 i Udlændingenævnets forretningsorden. Formandskabet drøfter løbende spørgsmål af betydning for arbejdet i Udlændingenævnet, jf. § 16 i Udlændingenævnets forretningsorden. I 2020 afholdt formandskabet 3 formandskabsmøder.

Formandskabet afgiver en årlig beretning om Udlændingenævnets virksomhed, og beretningen offentliggøres, jf. § 17 i Udlændingenævnets forretningsorden.

Efter udlændingelovens § 52 c, stk. 5, kan klager, der ikke indeholder spørgsmål af større eller principiel betydning, behandles af formanden alene eller af den, som formanden bemyndiger dertil.

Udlændingenævnets formandskab har besluttet, at bl.a. følgende sagstyper kan afgøres på formandskompetence, således at afgørelsen træffes af formanden eller en næstformand alene:

- Åbenbare proformaafslag efter beløbsordningen.
- Sager, hvor det er åbenbart, at den tilbudte ansættelse ikke vedrører udlændingens særlige individuelle kvalifikationer.
- Åbenbare inddragelser/afslag på forlængelser af opholdstilladelse på baggrund af studier, f.eks. på grund af manglende studieaktivitet.
- Åbenbare formodningsafslag vedrørende studier, f.eks. når en ansøger gentagne gange søger om opholdstilladelse på baggrund af et nyt studium.
- Åbenbare afslag til medfølgende familie til udlændinge med erhvervs- eller studieopholdstilladelse, når f.eks. grundlaget for hovedpersonens opholdstilladelse ikke er til stede, eller hvor der i forhold til den angivne ægtefælle ikke foreligger et retsgyldigt ægteskab efter dansk ret.
- Åbenbare afslag på fremmedpas.
- Åbenbare afgørelser vedrørende ud- og afvisning.
- Ukomplicerede sager vedrørende tidsubegrænset opholdstilladelse.
- Sager vedrørende udlændingelovens § 9 c, stk. 1, hvor der ikke har været grundlag for at antage, at det vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser at meddele afslag på opholdstilladelse.
- Sager vedrørende ægtefællesammenføring efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1, hvor referencen eller ansøgeren ikke er fyldt 24 år, og hvor det er åbenbart, at der ikke er ganske særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed, som afgørende taler herimod.
- Sager vedrørende ægtefællesammenføring efter udlændingelovens § 9, stk.1, nr. 1, hvor referencen ikke har haft tidsubegrænset opholdstilladelse i tre år, og hvor det er åbenbart, at der ikke er ganske særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed, som afgørende taler herimod.
- Sager vedrørende ægtefællesammenføring, jf. f.eks. udlændingelovens § 9, stk. 4-6, stk. 8 og stk. 10, hvor det er åbenbart, at kravet ikke er opfyldt, og at der ikke er ganske særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed, som afgørende taler derimod.
- Sager vedrørende familiesammenføring efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1, eller § 9, stk. 1, nr. 3, mellem søskende til herboende myndige søskende eller forældre til herboende myndige børn, hvor det er åbenbart, at der ikke er særlige omstændigheder.
- Sager vedrørende nægtelse af forlængelse eller inddragelse af en opholdstilladelse, fordi ansøgeren ikke har bestået udlændingemyndighedernes Prøve i Dansk på A1-niveau inden

den i opholdstilladelsen meddelte frist, jf. udlændingelovens § 19, stk. 1, eller § 11, stk. 2, hvor det er åbenbart, at der ikke er særlige § 26-hensyn.

- Afvisningssager efter udlændingelovens § 9, stk. 25, eller § 9 c, stk. 6, hvor det er åbenbart, at der ikke er ganske særlige grunde, eller hvor det er åbenbart, at Danmarks internationale forpligtelser ikke tilsiger andet.
- Au pair-sager, jf. udlændingelovens § 9 j, stk. 1, hvor ansøgeren på åbenbar vis ikke lever op til kravene i au pair-bekendtgørelsen.
- Sager vedrørende visum og karens, når der er tale om et åbenlyst overstay.
- Sager vedrørende åbenbare konsultationsafslag på visumområdet.

Derudover kan sager, hvor der er anmodet om genoptagelse af en afgørelse truffet af Udlændingenævnet, behandles af formanden alene eller af den, som formanden bemyndiger dertil, når der ikke er grund til at antage, at Udlændingenævnet vil ændre sin afgørelse. Udlændingenævnets formand eller den, formanden bemyndiger dertil, kan desuden afvise en klage, der ikke er omfattet af Udlændingenævnets kompetence.

Udlændingenævnets formand eller den, formanden bemyndiger hertil, kan herudover efter § 13 i Udlændingenævnets forretningsorden på vegne af nævnet træffe afgørelse i en række sagstyper. Udlændingenævnets formand har i vidt omfang bemyndiget sekretariatet til at træffe afgørelse i de i § 13 i Udlændingenævnets forretningsorden opregnede sagstyper – se herom nedenfor i afsnit 1.6.

1.5. Koordinationsudvalget

Drøftelse af spørgsmål om almindelige retningslinjer for Udlændingenævnets arbejde m.v. sker i Udlændingenævnets koordinationsudvalg, jf. udlændingelovens § 52 a, stk. 7.

Udvalget består så vidt muligt af faste medlemmer, som udpeges af den indstillende myndighed eller organisation.

Udvalget er sammensat på samme måde som et nævn. Ud over Udlændingenævnets formand, landsdommer Michael Kistrup, bestod udvalget i 2020 af advokat Peter Trudsø (Advokatrådet) og indtil den 18. oktober 2020 af kontorchef Moya-Louise Lindsay-Poulsen og med virkning fra den 19. oktober 2020 konstitueret kontorchef Øzlem Gencay Akar (Udlændinge- og Integrationsministeriet).

Koordinationsudvalgets opgaver er nærmere beskrevet i §§ 18-20 i Udlændingenævnets forretningsorden. Udvalgets opgaver omfatter bl.a. drøftelse af spørgsmål om almindelige retningslinjer for Udlændingenævnets fremtidige behandling af sager, herunder retningslinjerne for,

om en sagstyper indeholder spørgsmål af større eller principiel betydning, samt forhold af generel betydning for Udlændingenævnets arbejde. Dette drejer sig navnlig om spørgsmål om:

- Mulige kriterier og faktiske forhold, som kan indgå i det enkelte nævns afgørelse af bestemte typer af sager, herunder spørgsmål om indhentelse af generelt baggrundsmateriale og spørgsmål om udsættelse eller iværksættelse af andre sagsbehandlingsskridt som følge heraf.
- Betydningen af nye domme og lovgivning på området.
- Besvarelse af høringer om ny lovgivning.
- Behov for opfølgning på opgørelser over sagsbehandlingstider i Udlændingenævnet.

Møder i koordinationsudvalget afholdes med passende mellemrum på formandens initiativ eller efter anmodning fra et andet medlem af koordinationsudvalget. Sekretariatet indkalder til møderne efter formandens bemyndigelse. Sekretariatet deltager i møderne og udarbejder et beslutningsreferat fra møderne, der efter deltagernes godkendelse sendes til Udlændingenævnets medlemmer samt offentliggøres på Udlændingenævnets hjemmeside. Koordinationsudvalgets afgørelser træffes ved stemmeflerhed.

Koordinationsudvalget har ikke beføjelser til at gribe ind i det enkelte nævns afgørelser, og et konkret nævn kan ikke udsætte en sag på koordinationsudvalgets drøftelser.

Der blev i 2020 afholdt 3 møder i Udlændingenævnets koordinationsudvalg.

1.6. Udlændingenævnets sekretariat

Udlændinge- og Integrationsministeriet stiller sekretariatsbetjening til rådighed for Udlændingenævnet, jf. udlændingelovens § 52 c, stk. 1.

Med virkning fra den 1. august 2020 besluttede regeringen at oprette en ny Hjemrejsestyrelse under Udlændinge- og Integrationsministeriet. Etableringen af Hjemrejsestyrelsen skete som led i, at det ved kongelig resolution af 10. september 2019 var besluttet at ressortoverføre ansvaret for en række af de opgaver, som politiet hidtil havde varetaget på udlændingeområdet, fra Justitsministeriet til Udlændinge- og Integrationsministeriet. I forbindelse med etableringen af Hjemrejsestyrelsen blev det samtidig besluttet, at bl.a. Udlændingenævnets sekretariat organisatorisk skulle flyttes fra Udlændinge- og Integrationsministeriets departement til Hjemrejsestyrelsen.

Nævnssekretariatets hovedopgave er at yde kvalificeret juridisk og praktisk servicering af Udlændingenævnets formandskab, koordinationsudvalget og nævnets øvrige medlemmer i form af

hurtig og korrekt sagsbehandling, hurtig og sikker ekspedition af sagerne samt en hensigtsmæssig og effektiv tilrettelæggelse af nævnsmøderne.

Sekretariatet har efter udlændingelovens § 52 c, stk. 2, til opgave at forberede nævnssagerne, således at sagerne så vidt muligt kan behandles og afgøres under et og samme nævnsmøde. Sekretariatets opgaver og bemyndigelse fremgår i vidt omfang af Udlændingenævnets forretningsorden, jf. §§ 23, 24 og 26. Forberedelsen af sagerne indebærer – ud over en kontrol af sagens bilag – bl.a. indhentelse af akter i førsteinstanssagen fra Udlændingestyrelsen, Styrelsen for International Rekruttering og Integration eller politiet, stillingtagen til, hvorvidt fremmedsprogede bilag og dokumenter skal oversættes, og hvorvidt der bør indhentes akter fra andre sager, eksempelvis vedrørende familiemedlemmer til ansøgeren.

Sekretariatet anerkender modtagelsen af en klage og meddeler efter anmodning klageren, om klagen er tillagt opsættende virkning med hensyn til udrejsefristen. Anerkendelsen kan ske ved alene at afsende et autogenereret svar, hvis klagen modtages pr. e-mail, jf. Udlændingenævnets forretningsorden § 23, 3. pkt. Sekretariatet gennemgår sagen og vurderer, om der skal indhentes en udtalelse fra Udlændingestyrelsen, Styrelsen for International Rekruttering og Integration eller politiet, og om udtalelsen giver anledning til partshøring.

Sekretariatet er af Udlændingenævnets formand tillagt bemyndigelse til at beslutte, om en sag skal behandles på et nævnsmøde eller behandles af formanden eller en af næstformændene alene eller behandles af sekretariatet.

Sekretariatet berammer det antal sager til det enkelte nævnsmøde, som det under hensyntagen til sagernes hurtige fremme, sagernes beskaffenhed og sagernes forsvarlige behandling er tidsmæssigt muligt at behandle. I 2020 har der som udgangspunkt været berammet 15 sager pr. skriftligt nævnsmøde.

I sager, der undergives mundtlig behandling, indkalder sekretariatet ansøgeren og øvrige personer, som Udlændingenævnet måtte bestemme at indkalde, til nævnsmødet med normalt 14 dages varsel. Sekretariatet kan i de tilfælde, hvor der er behov for det, tilsige en tolk til det mundtlige nævnsmøde, der kan tolke til og fra partens modersmål, eller – hvis dette ikke er muligt – til et andet sprog, som parten taler. Udlændingenævnet kan vælge at udsætte en mundtlig sag, hvor parten ikke har ønsket tolk, hvis nævnet ikke finder det forsvarligt at gennemføre mødet uden en tolks tilstedeværelse.

Sekretariatet sørger for, at nævnet i forbindelse med sagsbehandlingen er i besiddelse af relevante regler og eventuelle baggrundsoplysninger. Forud for nævnsmøderne udarbejdes der udkast til afgørelse af de sager, som nævnet skal behandle.

Sekretariatet har endvidere til opgave at bistå Udlændingenævnet med løbende ajourføring og offentliggørelse af nævnets baggrundsmateriale, undersøgelse af juridiske problemstillinger, udarbejdelse af udkast til høringstemaer og høringsbreve, udkast til bidrag til besvarelse af folketings-spørgsmål og henvendelser fra andre myndigheder eller institutioner samt udarbejdelse af udkast til formandskabets beretninger.

Herudover udarbejder sekretariatet udkast til afgørelser i sager, der i henhold til udlændingelovens § 52 c, stk. 5, behandles på formandskompetence.

Sekretariatet bistår endvidere formandskabet med udfærdigelse af udkast til afgørelser vedrørende spørgsmål om genoptagelse af sager, jf. udlændingelovens § 52 c, stk. 6.

Udlændingenævnets formand har efter udlændingelovens § 52 c, stk. 5-9, bemyndiget sekretariatet til at træffe afgørelse på Udlændingenævnets vegne i en række sagstyper. Det drejer sig især om de sagstyper, der er nævnt i § 13 i Udlændingenævnets forretningsorden. Sekretariatet kan således på vegne af nævnet:

- Afvise en klage, som er indgivet efter udløb af klagefristen, eller beslutte at dispensere fra klagefristen.
- Afvise en klage eller en genoptagelsesanmodning, hvor der ikke er betalt (tilstrækkeligt) gebyr.
- Afvise en klage, der ikke er omfattet af Udlændingenævnets kompetence.
- Træffe afgørelse om opsættende virkning med hensyn til udrejsefristen.
- Behandle en klage, der ikke indeholder spørgsmål af større eller principiel betydning, herunder omgøre eller hjemvise en sag til Udlændingestyrelsen, Styrelsen for International Rekruttering og Integration eller politiet.
- Afslå en anmodning om genoptagelse af en afgørelse truffet af Udlændingenævnet, når der ikke er grund til at antage, at nævnet vil ændre sin afgørelse.

Endelig er det sekretariatet, der bistår nævnet med udvælgelse af relevant praksis til offentliggørelse på nævnets hjemmeside www.udln.dk og udarbejdelse af resuméer til offentliggørelse på hjemmesiden.

1.7. Udlændingenævnets hjemmeside

Et hovedformål med Udlændingenævnets hjemmeside – www.udln.dk – er at styrke den eksterne kommunikation og bidrage til den størst mulige åbenhed omkring nævnets arbejde. Hjemmesiden

bidrager således til kommunikationen med nævnets faste samarbejdspartnere, f.eks. advokater og andre udlændingemyndigheder. Dette sker ved at gøre informationen om nævnets løbende arbejde lettere tilgængelig. Et helt centralt element ved hjemmesiden er således at sikre let adgang til nævnets praksis.

Udlændingenævnets hjemmeside bliver løbende opdateret med resuméer af en række af de senest trufne afgørelser. Ud over de sagsresuméer, der fremgår af denne årsberetning, kan der findes en række andre sagsresuméer fra 2020 på Udlændingenævnets hjemmeside. Hjemmesiden bliver løbende udbygget med flere afgørelser, herunder afgørelser der helt generelt belyser almindelig praksis inden for et bestemt praksisområde.

Resuméerne er inddelt efter faglige emner, og der kan således søges direkte i resuméerne efter bestemte emner. Der kan herudover søges på tværs af alle resuméerne ved brug af et eller flere emneord. De afgørelser, der offentliggøres på hjemmesiden, er udvalgt under hensyntagen til afgørelsernes relevans, og der er tilsigtet en repræsentativ fordeling i relation til de enkelte emner.

På Udlændingenævnets hjemmeside er der tillige adgang til Udlændingenævnets beretninger.

2. Grundlaget for og behandlingen af Udlændingenævnets afgørelserKlager over afgørelser truffet af Udlændingestyrelsen

Udlændingestyrelsen træffer i 1. instans bl.a. afgørelse om familiesammenføring og opholdstilladelse til religiøse forkyndere og udlændinge, der tidligere har haft dansk indfødsret, herunder om ansøgningen kan tillades indgivet og om den kan imødekommes. Udlændingestyrelsen træffer endvidere afgørelse om inddragelse og nægtelse af forlængelse samt bortfald af en opholdstilladelser på Udlændingestyrelsens område. Endvidere træffer Udlændingestyrelsen i 1. instans afgørelse om administrativ udvisning, om udstedelse af fremmedpas, i visse visumsager, jf. afsnit 3.1.2., om tidsubegrænset opholdstilladelse samt bortfald af opholdstilladelse til fremmedkrigere. Derudover træffer Udlændingestyrelsen afgørelse om optagelse på den offentlige sanktionsliste over udenlandske religiøse forkyndere m.fl., som kan udelukkes fra at indrejse i Danmark, jf. udlændingelovens § 46, stk. 1 og 5.

Klagestrukturen på udlændingeområdet blev ændret ved lovforslag nr. L 189 af 5. maj 2020, forslag til lov om ændring af udlændingeloven, integrationsloven og forskellige andre love. Udlændingenævnet er nu som udgangspunkt klageinstans for alle afgørelser truffet af Udlændingestyrelsen i 1. instans, som kan påklages, jf. udlændingelovens § 46 a, stk. 1, jf. dog stk. 4 og 6, og § 53 a, der omhandler de afgørelsestyper fra Udlændingestyrelsen i 1. instans, som Flygtningenævnet har kompetence til at behandle.

Ved loven fik Udlændingenævnet fra Udlændinge- og Integrationsministeriet bl.a. overført klager over Udlændingestyrelsens afgørelser om dispensation fra en garantierklæring om forsørgerpligt i tilfælde, hvor der er meddelt opholdstilladelse til forældre over 60 år efter tidligere gældende bestemmelser i udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 4 og 5, og § 9, stk. 2, nr. 1, og hvor den herboende person er pålagt at yde betaling for hjælp til forsørgelse, der ydes til den familiesammenførte.

Udlændingenævnet fik fra Udlændinge- og Integrationsministeriet også overført alle klager, der vedrører afgørelser om opholdstilladelse på baggrund af associeringsaftalekomplekset, herunder klager vedrørende vilkår, der fastsættes i forbindelse med en positiv afgørelse om meddelelse af opholdstilladelse. Det betyder, at klagesagsbehandlingen vedrørende alle afgørelser om opholdstilladelse på grundlag af associeringsaftalekomplekset, herunder også afgørelser vedrørende optjening af rettigheder optjent efter artikel 6 og 7, er samlet i Udlændingenævnet.

Endvidere blev klager over Udlændingestyrelsens afgørelser om visum meddelt med mindre gunstigere vilkår end det, der oprindeligt blev ansøgt om, overført til Udlændingenævnet i forbindelse med nyaffattelsen af udlændingelovens § 46 a, stk. 1. Det betyder, at al klagesagsbehandling på visumområdet efter §§ 4-4 c er samlet i Udlændingenævnet.

Klager over Udlændingestyrelsens afslag på og inddragelse af tilladelse til beskæftigelse til asylansøgere efter udlændingelovens § 14 a blev også overført fra Udlændinge- og Integrationsministeriet til Udlændingenævnet. Udlændingelovens § 14 a giver under nærmere betingelser og vilkår mulighed for, at udlændinge, som har ansøgt om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, uden arbejdstilladelse kan tage beskæftigelse i Danmark på sædvanlige løn- og ansættelsesvilkår. Klagesager vedrørende fradrag i kontante ydelser ved asylansøgeres lønindkomst, jf. udlændingelovens § 42 b, stk. 14, blev tillige overført fra Udlændinge- og Integrationsministeriet til Udlændingenævnet.

Herudover blev klagesager efter udlændingelovens § 42 i, dvs. sager om statens erstatningsansvar i forhold til skade, som asylansøgere forvolder på andre eller andres ejendele, og klagesager vedrørende indkvartering i egenfinansieret bolig og privat indkvartering efter udlændingelovens §§ 42 k og 42 l også overført fra Udlændinge- og Integrationsministeriet til Udlændingenævnet.

Loven indebar derudover, at klagesager, der vedrører Udlændingestyrelsens forsørgelse efter § 42 a, nu er samlet i Udlændingenævnet. Dette er bl.a. sager om Udlændingestyrelsens afslag på kaution i sociale sager og sundhedssager, jf. § 42 a, stk. 1 og 2, Udlændingestyrelsens pålæg af forsørgelse til en ægtefælle eller forældre, jf. § 42 a, stk. 1 og 2, jf. stk. 3, nr. 2 og 5, og klager over afslag på

ansøgninger om midlertidig indkvartering efter overgivelsesdatoen, jf. § 42 a, stk. 1, jf. integrationslovens § 12, stk. 3.

Loven indebar endelig, at der i § 46 a, stk. 6, nr. 2, udtrykkeligt blev oplistet, at der ikke kan klages over bl.a. Udlændingestyrelsens afgørelser om afkortning af varigheden af en opholdstilladelse meddelt efter § 9, § 9 c, stk. 1, eller § 9 d eller § 9 q på grund af udløb af udlændingens pas eller rejselegitimation.

Som et eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet fandt, at nævnet ikke havde kompetence til at behandle en klage, jf. udlændingelovens § 46 a, stk. 1 og 2, kan nævnes:

Udlændingenævnet afviste i december 2020 at behandle en klage over Udlændingestyrelsens afgørelse om bortfald af en opholdstilladelse, som var givet efter udlændingelovens § 9 b, stk. 1, vedrørende en statsborger fra Bosnien-Hercegovina.

Sagens faktiske omstændigheder:

Klageren blev i 2005 meddelt humanitær opholdstilladelse i Danmark efter udlændingelovens § 9 b, stk. 1, og i april 2014 underskrev han en erklæring om frivilligt frafald af sin opholdstilladelse, hvorefter han i maj 2014 udrejste til Bosnien-Hercegovina. I september 2019 søgte klageren om dispensation fra bortfald. I april 2020 gav Udlændingestyrelsen klageren afslag på dispensation fra bortfald og vejledte ham i den forbindelse om, at han kunne påklage afgørelsen til Flygtningenævnet. I september 2020 videresendte Flygtningenævnet en klage over afgørelsen til Udlændingenævnet, idet Flygtningenævnet vurderede, at de ikke var rette myndighed.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Udlændingenævnet har foretaget en nærmere vurdering af klagen i forhold til den af Udlændingestyrelsen trufne afgørelse fra april 2020

Udlændingenævnet må herefter konstatere, at Udlændingenævnet, jf. udlændingelovens § 46 a, stk. 1 og 2, ikke er tillagt kompetence til at behandle en klage over en afgørelse vedrørende bortfald af opholdstilladelse meddelt efter udlændingelovens § 9 b, stk. 1.

Det fremgår således af udlændingelovens § 46 a, stk. 2, nr. 1, at Udlændingenævnet kan behandle sager om bortfald af en opholdstilladelse meddelt efter § 9, § 9 a, § 9 c, stk. 1, eller §§ 9 d-9 f, 9 i-9 n, 9 p eller 9 q, jf. §§ 17-18.

Udlændingenævnet afviser på den baggrund klagen fra juli 2020.

Udlændingenævnet har sendt klagen til videre foranstaltning i Udlændinge- og Integrationsministeriet." ÅB/2020/0.

2.2. Klager over afgørelser truffet af Styrelsen for International Rekruttering og Integration

Udlændingenævnet kan træffe afgørelser i klagesager, der er truffet af Styrelsen for International Rekruttering og Integration i 1. instans, og som kan påklages, jf. udlændingelovens § 46 a, stk. 1, jf. dog stk. 6.

Udlændingenævnet behandler f.eks. klager over afgørelser truffet af Styrelsen for International Rekruttering og Integration vedrørende afslag på ansøgninger om opholdstilladelse på baggrund af beskæftigelse og studier m.v., jf. udlændingelovens § 9 a, §§ 9 i til 9 l samt § 9 p, samt afgørelser vedrørende medfølgende familiemedlemmer til tredjelandsstatsborgere, der søger om opholdstilladelse på baggrund af beskæftigelse, studier og praktik, jf. udlændingelovens § 9 m og § 9 n.

Udlændingenævnet behandler også klager over afgørelser fra Styrelsen for International Rekruttering og Integration vedrørende afslag på ansøgninger om certificering, afslag på forlængelse af en certificering og inddragelse af en certificering, og afgørelser om, at der i en periode på 2 år ikke kan meddeles opholdstilladelse med henblik på au pair-ophold hos en værtsperson (au pair-karensregisteret), jf. udlændingelovens § 9 j, stk. 1, jf. § 21 a.

Udlændingenævnet behandler endvidere klager over afgørelser, hvor udlændingens indgivelse af ansøgning om opholdstilladelse afvises, og klager over afgørelser om inddragelse og nægtelse af forlængelse af opholdstilladelser på beskæftigelses- og studieområdet m.v.

Udlændingenævnet behandler desuden afgørelser om betaling af gebyrer efter udlændingelovens § 9 h, stk. 1, og afgørelser om identitetsfastlæggelse, tilbagerejsetilladelse og laissez-passer, medmindre udlændingen tidligere har været asylansøger, har en verserende asylansøgning under behandling eller ansøger om asyl, inden Udlændingenævnet træffer afgørelse.

Endvidere behandler Udlændingenævnet klager over bortfald og dispensation fra bortfald på de områder, hvor Styrelsen for International Rekruttering og Integration træffer afgørelse i 1. instans, jf. udlændingelovens § 46 a, stk. 2, nr. 1.

Udlændingenævnet behandler endelig også klager over afgørelser om udstedelse, forlængelse og inddragelse af registreringsbeviser og opholdskort til udlændinge, der er omfattet af EU-reglerne, samt klager over konstatering af, at en opholdsret efter udlændingelovens § 6 er ophørt, jf. udlændingelovens § 46 a, stk. 2, nr. 2.

I § 46 a, stk. 6, nr. 2, er det udtrykkeligt blevet oplistet, at der ikke kan klages over bl.a. Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelser om afkortning af varigheden af en opholdstilladelse meddelt efter § 9 a, §§ 9 i-n eller 9 p på grund af udløb af udlændingens pas eller rejselegitimation.

Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelser om varsel, jf. § 19, stk. 1, nr. 15, 2. pkt., kan ikke påklages, jf. udlændingelovens § 46 a, stk. 6, nr. 7.

2.3. Klager over afgørelser truffet af politiet

Udlændingenævnet behandler klager over politiets afgørelser om afvisning ved indrejsen, jf. udlændingelovens § 28, stk. 1-4, og stk. 7, 3. pkt., jf. § 46 a, stk. 2, nr. 3.

Øvrige afgørelser, som politiet træffer i medfør af udlændingelovens bestemmelser, kan ikke påklages til Udlændingenævnet.

Afgørelser truffet efter udlændingelovens § 28 er endvidere de eneste afgørelser, som hverken er truffet af Udlændingestyrelsen eller Styrelsen for International Rekruttering og Integration, som Udlændingenævnet har kompetence til at behandle klager over.

2.4. Sagens behandling

Udlændingenævnet er en offentlig forvaltningsmyndighed og er i forbindelse med nævnets virke underlagt reglerne i bl.a. forvaltningsloven og dermed de retssikkerhedsgarantier, der følger af reglerne om partshøring, tavshedspligt, habilitet m.v. Udlændingenævnet er også underlagt reglerne i offentlighedsloven og databeskyttelsesloven.

Konstaterer Udlændingenævnet sagsbehandlingsfejl i forbindelse med behandlingen af en konkret sag, vil nævnet skulle hjemvise sagen til fornyet behandling i 1. instansen (med angivelse af retningslinjer for dens behandling) eller rette fejlen og træffe afgørelse i sagen.

Som et eksempel herpå kan henvises til Udlændingenævnets årsberetning 2018, afsnit 2, afgørelse ÅB/2018/1.

Som et eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet har vurderet, at Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afslag på baggrund af falske dokumenter måtte tilsidesættes grundet en forvaltningsmæssig fejl, kan nævnes:

Udlændingenævnet hjemviste i februar 2020 Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelse om afslag på opholds- og arbejdstilladelse efter beløbsordningen til en statsborger fra Kina.

Sagens faktiske omstændigheder:

Ansøgeren indgav i april 2018 en ansøgning om opholds- og arbejdstilladelse efter beløbsordningen, som kok hos en restaurant. I forbindelse med ansøgningen foretog Det Danske Generalkonsulat i Guangzhou, Kina, et interview med ansøgeren, og på baggrund heraf gav Styrelsen for International Rekruttering og Integration i september 2018 ansøgeren afslag på ansøgningen, idet styrelsen fandt, at der var alvorlig grund til at antage, at han i forbindelse med sin ansøgning om opholdstilladelse havde forfalsket dokumentation.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Udlændingenævnet finder grundlag for at hjemvise sagen til fornyet vurdering i Styrelsen for International Rekruttering og Integration.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at det ikke fremgår af referatet af interviewet af ansøgeren foretaget af Det Danske Generalkonsulat i Guangzhou, Kina, i maj 2018 i forbindelse med hans ansøgning om opholds- og arbejdstilladelse efter beløbsordningen, jf. udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 2 (nugældende § 9 a, stk. 2, nr. 3), at referatet af interviewet er blevet oplæst for ansøgeren efter interviewet, ligesom det heller ikke fremgår af referatet af interviewet, hvorvidt ansøgeren havde kommentarer til referatet af interviewet eller til interviewet generelt.

Udlændingenævnet finder, at dette bør fremgå klart og tydeligt af referatet af interviewet, henset til at ansøgeren på grund af, at interviewet er foretaget via et videoopkald, ikke har haft mulighed for at underskrive interviewet. Det forhold, at ansøgeren til sidst i interviewudskriften er blevet forholdt divergenser i forhold til hans forklaring og de til ansøgningen indsendte dokumenter, finder Udlændingenævnet ikke kan sidestilles med, at ansøgeren har haft mulighed for at kommentere på referatet af interviewet, jf. forvaltningslovens § 19, stk. 1.

Det forhold, at ansøgerens arbejdsgiver via en fuldmagt fra ansøgeren er blevet partshørt over divergenser i referatet af interviewet og de til sagen indsendte dokumenter, finder Udlændingenævnet heller ikke kan føre til en ændret vurdering, idet interviewet er tillagt afgørende vægt i Styrelsen for

International Rekruttering og Integrations afgørelse, også henset til afgørelsens indgribende karakter over for ansøgeren, som er blevet meddelt et indrejseforbud i Schengenlandene på i udgangspunktet 2 år, jf. udlændingelovens § 10, stk. 2, nr. 2.

Udlændingenævnet tilbagesender derfor sagen til Styrelsen for International Rekruttering og Integration med henblik på, at Styrelsen for International Rekruttering og Integration kan tage fornyet stilling til sagen. Udlændingenævnet skal bemærke, at Udlændingenævnet ikke herved har taget stilling til, om ansøgeren opfylder betingelserne for at blive meddelt en opholds- og arbejdstilladelse efter beløbsordningen." ÅB/2020/1.

Som et eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet fandt, at politiets mundtlige afgørelse om afvisning efter udlændingelovens § 28, var ugyldig, da den ikke levede op til betingelserne i forvaltningslovens § 24, kan nævnes:

Udlændingenævnet omgjorde i august 2020 politiets afgørelse om at afvise en statsborger fra Syrien ved indrejsen i Danmark.

Sagens faktiske omstændigheder:

Klageren blev i august 2019 antruffet af politiet i Københavns Lufthavn, hvor han har ankommet med fly fra Storbritannien og oplyste, at han skulle videre til Sverige. Klageren var i besiddelse af et flygtningepas samt opholdstilladelse i Storbritannien, og han blev ved en mundtlig afgørelse nægtet indrejse til Danmark. Efterfølgende samme dag traf politiet imidlertid afgørelse om at afvise klageren ved indrejsen i medfør af udlændingelovens § 28, stk. 1, nr. 3, og 4, idet politiet fandt, at klageren ikke kunne dokumentere formålet med eller de nærmere omstændigheder ved sin indrejse, og der således var grundlag for at antage, at han ville tage ophold eller arbejde i Danmark uden den fornødne tilladelse. Denne afgørelse blev meddelt klageren skriftligt.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Udlændingenævnet finder, at politiets afgørelser fra august 2019 er ugyldige.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at politiets afgørelser ikke opfylder betingelserne i forvaltningslovens § 24, idet den mundtlige afgørelse ikke indeholder en henvisning til de retsregler, i henhold til hvilke, afgørelsen er truffet, og at begrundelsen i den skriftlige afgørelse ikke angiver de hovedhensyn, der har været bestemmende for skønsudøvelsen. Det bemærkes i den forbindelse, at den skriftlige afgørelse blev truffet i form af et standardiseret afkrydsningsskema om at afvise klageren i medfør af udlændingelovens § 28, stk. 1, nr. 3, og 4. Det fremgår af skemaet, at klageren

ikke kunne dokumentere formålet med eller de nærmere omstændigheder ved sin indrejse, og at der var grund til at antage, at han ville tage ophold eller arbejde uden den fornødne tilladelse. Det er ikke anført, hvilke hovedhensyn, som var bestemmende for skønsudøvelsen.

Udlændingenævnet skal afslutningsvis bemærke, at klageren på indrejsetidspunktet var fritaget for visum til Danmark, men at han ikke er fritaget for visum for til Sverige, og henviser herved til, at det følger af Oplysninger i medfør af Rådets forordning (EU) 2018/1806 tabel 2.2.4, at Sverige ikke har fritaget konventionsflygtninge, statsløse og andre personer uden noget statsborgerskab, som har ophold i Det Forenede Kongerige Storbritannien, fra kravet om visum, jf. forordningens artikel 6, stk. 2 litra 4." ÅB/2020/2.

Ansøgeren kan selv klage over en afgørelse truffet af Udlændingestyrelsen, Styrelsen for International Rekruttering og Integration eller politiet. Der gælder ingen formelle krav til klagen. Den kan således fremsættes mundtligt, enten ved personligt fremmøde i Udlændingenævnets sekretariat eller ved telefonisk henvendelse, eller skriftligt ved brev eller pr. e-mail. Der gælder dog en klagefrist, jf. afsnit 2.4.1., og for visse sagstyper skal der betales et gebyr, jf. afsnit 2.4.2., før sagen kan tages under behandling.

Det følger af udlændingelovens § 40, stk. 13, at en ansøgning om opholdstilladelse efter § 9 b, efter § 9 c, når ansøgningen vedrører en udlænding, der har indgivet ansøgning om opholdstilladelse efter § 7, eller efter § 9 e ikke behandles, hvis den myndighed, der skal træffe afgørelsen, ikke er bekendt med udlændingens opholdssted.

Som eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet afviste at behandle en klage, fordi ansøgeren var forsvundet og fortsat var efterlyst af politiet, kan henvises til Udlændingenævnets årsberetning 2019, afsnit 2.4., afgørelse ÅB/2019/2, der vedrører den dagældende udlændingelovs § 33, stk. 8.

Ansøgeren kan vælge at lade en advokat repræsentere sig. Såfremt ansøgeren ønsker en partsrepræsentant, der ikke er advokat, eller en retshjælp, der ikke har tegnet en ansvarsforsikring, skal klageren sammen med klagen indsende en skriftlig fuldmagt. Dette gælder dog ikke for bl.a. ægtefæller eller forældre til mindreårige børn, der ikke behøver at indsende en fuldmagt. Arbejdsgivere til udlændinge, der søger om opholdstilladelse på baggrund af beskæftigelse, og au pair-værtsfamilier skal altid indsende fuldmagt. Firmaer, kommuner og andre juridiske personer kan ikke være partsrepræsentanter, men udlændingen kan være repræsenteret ved fuldmagt af en medarbejder ved sådanne virksomheder, myndigheder eller øvrige juridiske personer. Udlændingen skal selv afholde eventuelle udgifter til en partsrepræsentant.

Fuldmagten skal indsendes sammen med klagen, og den skal specifikt gælde for Udlændingenævnets eller udlændingemyndighedernes behandling af sagen, således at det tydeligt fremgår, hvem parten har haft til hensigt, at fuldmagten skulle adresseres til. Fuldmagtsblanketterne findes både på dansk og engelsk på Udlændingenævnets hjemmeside, jf. http://udln.dk/da/Fuldmagt.aspx. Der kan kun være én partsrepræsentant, og al korrespondance under sagsbehandlingen samt fremsendelsen af afgørelsen vil således kun ske til partsrepræsentanten.

Som et eksempel på en afgørelse, hvor nævnet afviste at behandle en klage i en sag, hvor den herboende reference var mindreårig, da referencen fik en kopi af afgørelsen, men hvor referencen havde haft en værge samt hjælp fra andre voksne til at klage, kan henvises til afgørelse ÅB/2018/2 i afsnit 2.4.1.1. i Udlændingenævnets årsberetning 2018.

2.4.1. Klagefrist

Ifølge udlændingelovens § 46 a, stk. 3, skal klage over de afgørelser, som Udlændingenævnet behandler, være indgivet inden 8 uger efter, at klageren har fået meddelelse om afgørelsen. Udlændingenævnets formand eller den, formanden bemyndiger dertil, kan i særlige tilfælde beslutte, at en klage skal behandles, selv om klagen er indgivet efter udløb af 8 ugers fristen.

I vurderingen af, om der kan ske dispensation fra klagefristens overholdelse, kan fristoverskridelsens længde, årsagen til fristoverskridelsen, afgørelsens betydning for sagens parter samt sandsynligheden for, at Udlændingenævnet giver klageren medhold, indgå, jf. § 27, stk. 3, i Udlændingenævnets forretningsorden. Der er ikke tale om en udtømmende opregning af forhold, der kan indgå i vurderingen.

I praksis betyder dette, at Udlændingenævnet som udgangspunkt afviser at behandle en klage, der er modtaget senere end 8 uger efter, at klageren har fået meddelelse om afgørelsen i 1. instans. I afsnit 5.3., tabel 11-14, er der en opgørelse over, hvor mange sager der er blevet afvist på grund af for sen indgivelse af klagen.

Klagefristen løber fra den dag, hvor afgørelsen er kommet frem til udlændingen.

Som et eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet har afvist at behandle en klage på grund af overskridelse af klagefristen, hvor der var anmodet om forlængelse af klagefristen, henvises til ÅB/2018/2 i Udlændingenævnets årsberetning 2018, afsnit 2.4.1.1.

Den 3. juli 2018 offentliggjorde Justitsministeriet vejledning nr. 9533 af 26. juni 2018 om beregning af klagefrister. Vejledningen indeholder retningslinjer for, hvornår klagefristen begynder at løbe fra,

beregning af en klagefrists udløb, samt hvornår på døgnet en klage skal være modtaget. Vejledningen indgår i Udlændingenævnets vurdering af, om en klagefrist er overholdt.

Som eksempler på afgørelser, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til en klage, der var indgivet til nævnet efter klagefristens udløb, kan nævnes:

Udlændingenævnet afviste i februar 2020 at behandle en klage over Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelse vedrørende en canadisk statsborger, idet klagen var indgivet efter klagefristens udløb.

Sagens faktiske omstændigheder:

Ansøgeren indgav i august 2019 en ansøgning om dispensation fra bortfald af sin opholdstilladelse. Styrelsen for International Rekruttering og Integration meddelte primo november 2019 ansøgeren afslag på dispensation. Styrelsen for International Rekruttering og Integration sendte afgørelsen til ansøgerens e-Boks samme dag. Ansøgeren påklagede afgørelsen til Udlændingenævnet primo januar 2020, hvilket var 6 dage efter fristens udløb.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Idet ansøgeren har indgivet klagen efter klagefristens udløb, er ansøgerens klage afvist og vil således ikke blive behandlet i Udlændingenævnet.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at Styrelsen for International Rekruttering og Integration ved brev fra primo november 2019 har meddelt ansøgeren afslag på dispensation fra bortfald af opholdstilladelse, at afgørelsen samme dag blev tilsendt ansøgerens personlige e-Boks, og at Udlændingenævnet først primo januar 2020 modtog ansøgerens klage.

Udlændingenævnet har endvidere lagt vægt på, at det fremgår af Styrelsen for International Rekruttering og Integrations klagevejledning i afgørelsen fra november 2019, at der senest skal klages inden 8 uger efter, at ansøgeren har modtaget afgørelsen.

Det af ansøgeren anførte om, at ansøgeren først blev opmærksom på Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelse senere i november, og at ansøgeren er uforstående over for, at styrelsen har sendt afgørelsen til hans personlige e-Boks, når styrelsen har ansøgerens postadresse i Canada, kan ikke føre til en ændret vurdering, idet ansøgeren på tidspunktet for styrelsens afgørelse fortsat var tilmeldt digital post, da ansøgeren ikke har fremsendt dokumentation for, at han skulle

være fritaget fra den obligatoriske tilslutning til Offentlig Digital Post, og da styrelsen således har haft ret til med frigørende virkning at benytte den offentlige digitale post.

Udlændingenævnet finder, at der ikke i denne sag foreligger sådanne omstændigheder, at der er grundlag for at dispensere fra klagefristen.

Udlændingenævnet afviser på den baggrund ansøgerens klage, der ikke vil blive behandlet." ÅB/2020/3.

Udlændingenævnet afviste i september 2020 at behandle en klage over Udlændingestyrelsens afgørelser vedrørende en tyrkisk statsborger og 2 mindreårige børn, idet klagerne var indgivet efter klagefristens udløb.

Sagens faktiske omstændigheder:

Ansøgeren og børnene indgav primo februar 2018 en ansøgning om familiesammenføring under henvisning til ansøgerens herboende ægtefælle, der er tyrkisk statsborger. Ansøgerens børn var blevet meddelt opholdstilladelse i Danmark i henholdsvis 2007 og 2010, hvorefter børnene havde været registreret udrejst af Danmark siden august 2010. Udlændingestyrelsen meddelte medio december 2019 ansøgeren afslag på familiesammenføring til hendes ægtefælle. Udlændingestyrelsen meddelte samtidig ansøgerens børn, at deres opholdstilladelser var bortfaldet, og at der ikke var grundlag for på ny at give dem opholdstilladelse i Danmark. Afgørelserne blev af partsrepræsentanten påklaget til Udlændingenævnet primo august 2020.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Partrepræsentantens klage er indgivet efter klagefristens udløb. Partsrepræsentantens klage afvises derfor, jf. udlændingelovens § 46 a, stk. 3, og vil ikke blive behandlet af Udlændingenævnet.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at Udlændingestyrelsen ved breve fra medio december 2019 har meddelt børnene, at deres opholdstilladelser var bortfaldet, og at de ikke kunne meddeles nye opholdstilladelser, ligesom ansøgeren blev meddelt afslag på familiesammenføring, og at Udlændingenævnet først primo august 2020 modtog partsrepræsentantens henvendelse vedrørende klage over Udlændingestyrelsens afgørelser fra medio december 2019.

Udlændingenævnet har endvidere lagt vægt på, at det fremgår udtrykkeligt af Udlændingestyrelsens klagevejledning i afgørelserne fra medio december 2019, at en klage skal indgives senest 8 uger efter modtagelsen af brevet.

Udlændingenævnet finder, at der ikke i denne sag foreligger sådanne omstændigheder, at der er grundlag for at dispensere fra klagefristen, jf. § 27, stk. 3, i Udlændingenævnets forretningsorden.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at Udlændingestyrelsens afgørelser må anses for at være kommet frem til ansøgeren, og at en part som udgangspunkt bærer forsendelsesrisikoen ved en afsendelse af en klage med fysisk post, jf. pkt. 6 i Justitsministeriets vejledning nr. 9533 af 26. juni 2018. Udlændingenævnet konstaterer i den forbindelse, at afgørelserne også er sendt til orientering til ægtefællen som reference til hans e-Boks.

Udlændingenævnet har endvidere lagt vægt på, at det følger af vejledningen om forvaltningsloven pkt. 212, at et fysisk brev indeholdende en klage skal være myndigheden i hænde senest ved kontortids ophør den dag, hvor fristen udløber, jf. også punkt 5 i Justitsministeriets vejledning nr. 9533 af 26. juni 2018.

Udlændingenævnet har endelig lagt vægt på, at hvis der klages fysisk til Udlændingenævnet, kvitteres der med et kvitteringsbrev, og hvis der klages elektronisk til Udlændingenævnet, kvitteres der med et autogenereret svar, jf. § 23, 3. pkt., i Udlændingenævnets forretningsorden. Udlændingenævnet ses ikke at have registreret en fysisk kvittering eller et autosvar over en klage fra ultimo december 2019 vedrørende ansøgeren samt børnene.

Det er indgået i grundlaget for Udlændingenævnets afgørelse, at partsrepræsentanten henholdsvis primo august 2020 og medio august 2020 har oplyst, at partsrepræsentanten ultimo december 2019 på vegne af ansøgeren har indgivet en klage over Udlændingestyrelsens afgørelser fra medio december 2019 til Udlændingenævnet, og at partsrepræsentanten i forbindelse med klagen har oprettet tre sagsbestillings-id'er til henholdsvis ansøgeren og børnene dateret ultimo december 2019. Udlændingenævnet finder, at dette ikke kan føre til en ændret vurdering.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at oprettelsen af sagsbestillings-id'er ikke dokumenterer en faktisk klageindgivelse over Udlændingestyrelsens afgørelser fra medio december 2019 til Udlændingenævnet. Efter Udlændingenævnets praksis vil der også skulle fremlægges kvitteringer for sagsbestillings-id'erne.

Det forhold, at Udlændingenævnet d.d. har genoptaget ministeriets afgørelser henholdsvis fra ultimo januar 2008 og ultimo marts 2010 vedrørende ansøgeren og hjemvist sagerne til fornyet vurdering i Udlændingestyrelsen, kan ikke føre til en ændret vurdering, idet dette ikke ændrer på det forhold, at klagen over Udlændingestyrelsens afgørelser fra medio december 2019 er indgivet efter klagefristens udløb.

Udlændingenævnet henviser herved også til, at det er partsrepræsentantens ansvar som partsrepræsentant i sagen, at en klage modtages rettidigt i Udlændingenævnet.

Udlændingenævnet afviser på den baggrund partsrepræsentantens klage, der ikke vil blive behandlet." ÅB/2020/4.

Udlændingenævnet afviste i december 2020 at behandle en klage over Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelse vedrørende en tyrkisk statsborger, idet klagen var indgivet efter klagefristens udløb.

Sagens faktiske omstændigheder:

Ansøgeren indgav i februar 2020 en ansøgning om opholds- og arbejdstilladelse efter beløbsordningen. Styrelsen for International Rekruttering og Integration (SIRI) meddelte medio juni 2020 ansøgeren afslag på opholds- og arbejdstilladelse og sendte samme dag afgørelsen til partsrepræsentantens e-Boks. Partsrepræsentanten anmodede flere gange SIRI om genfremsendelse af afgørelsen, hvorefter styrelsen flere gange fremsendte afgørelsen til dennes e-Boks. Partsrepræsentanten påklagede afgørelsen medio august 2020, hvilket var 3 dage efter fristens udløb.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Partsrepræsentantens klage er afvist, fordi klagen er indgivet for sent, jf. udlændingelovens § 46 a, stk. 3.

Udlændingenævnet har lagt vægt på, at SIRI ved afgørelse fra juni 2020 traf afgørelse i ansøgerens sag, at SIRI samme dag sendte afgørelsen med digital post til partsrepræsentanten, og at Udlændingenævnet først i august 2020 modtog partsrepræsentantens klage.

Udlændingenævnet har også lagt vægt på, at det fremgår af afgørelsen, at der skal klages inden 8 uger efter, at afgørelsen er modtaget.

Udlændingenævnet har i den forbindelse lagt vægt på, at partsrepræsentanten flere gange er blevet informeret om, at der var truffet en afgørelse i ansøgerens sag, at afgørelsen flere gange er sendt til partsrepræsentantens e-Boks, og at SIRI ikke i den forbindelse har modtaget en fejlmeddelelse, der skulle indikere, at afgørelsen ikke var kommet frem.

Udlændingenævnet finder, at der ikke er grundlag for at dispensere fra klagefristen, jf. § 27, stk. 3, i forretningsordenen.

Udlændingenævnet finder således, at det ikke kan føre til et andet resultat, at partsrepræsentanten har anført ikke at have modtaget afgørelsen.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at meddelelsen er sendt med frigørende virkning, og at en meddelelse anses for at være kommet frem, når denne er sendt til modtagerens e-Boks." ÅB/2020/5.

2.4.2. Klagegebyr

2.4.2.1. Retsgrundlag

Efter udlændingelovens § 9 h, stk. 1, skal en udlænding senest samtidig med indgivelse af en ansøgning om opholdstilladelse på familiesammenførings-, studie- og erhvervsområdet samt tidsubegrænset opholdstilladelse betale et gebyr, medmindre Danmarks internationale forpligtelser eller EU-reglerne kan tilsige andet.

Efter udlændingelovens § 9 h, stk. 3, skal en virksomhed senest samtidig med indgivelse af ansøgning om certificering efter § 9 a, stk. 18, og forlængelse af en sådan certificering betale et gebyr.

Efter udlændingelovens § 9 h, stk. 5, 2. pkt., skal klageren ved indgivelse af en klage over en afgørelse truffet af Udlændingestyrelsen eller Styrelsen for International Rekruttering og Integration på baggrund af en ansøgning omfattet af stk. 1 eller 3, senest samtidig med indgivelsen af klagen betale et gebyr på 875 kr. (i 2020-niveau), medmindre andet følger af EU-reglerne.

Gebyrsatserne reguleres årligt, jf. udlændingelovens § 9 h, stk. 13.

Hvis der klages over eller anmodes om genoptagelse af flere forskellige afgørelser, skal der indbetales gebyr for hver enkelt klage/anmodning.

Efter udlændingelovens § 9 h, stk. 14, skal det beløb, der overstiger det gebyr, der skal betales efter stk. 1, 3, 5 eller 10, ikke tilbagebetales, hvis dette beløb udgør 30 kr. eller derunder.

Efter udlændingelovens § 9 h, stk. 9, 2. pkt., afvises klagen, hvis betingelsen i stk. 5, 2. pkt., ikke er opfyldt.

Som et eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet afviste at behandle en klage, da der ikke var betalt gebyr inden udløbet af klagefristen, kan nævnes:

Udlændingenævnet afviste i maj 2020 at behandle en klage over Udlændingestyrelsens afgørelser om afslag på familiesammenføring til 3 børn, der er statsborgere i Somalia, idet Udlændingenævnet ikke havde modtaget den fulde betaling af klagegebyret.

Sagens faktiske omstændigheder:

I august 2018 indgav referencens 3 børn ansøgninger om familiesammenføring under henvisning til deres herboende far. Udlændingestyrelsen meddelte i juli 2019 ansøgerne afslag på familiesammenføring. Referencen indgav primo juli 2019 på ansøgernes vegne en klage til Udlændingenævnet. I forbindelse med klagen var der betalt 850 kr. i klagegebyr. Udlændingenævnet afviste primo juli 2019 at behandle referencens klage og tilbagebetalte de 850 kr., men vejledte samtidig referencen om, at der for hvert barn skulle betales 860 kr. i klagegebyr, svarede til 2.580 kr. i alt. Primo juli 2019 oplyste referencen til Udlændingenævnet, at der nu var betalt 1.700 kr. i forbindelse med klagen. Udlændingenævnet vejledte i oktober 2019 om, at der for hvert barn skulle betales 860 kr. i klagegebyr.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Da børnene har indgivet ansøgninger om opholdstilladelse efter den 1. marts 2016, er klagen over Udlændingestyrelsens afgørelse fra juli 2019 pålagt et gebyr, jf. udlændingelovens § 9 h, stk. 5, 2. pkt.

Da referencen alene har indbetalt 2 x 850,00 kr. pr. person, i alt 1.700 kr., i forbindelse med indgivelsen af klagen, er betingelsen i udlændingelovens § 9 h, stk. 5, 2. pkt., ikke opfyldt, idet gebyr-satsen er 860,00 kr. pr. person for klager indgivet i 2019.

Udlændingenævnet afviser derfor referencens klage, og referencen klage vil således ikke blive behandlet, jf. udlændingelovens § 9 h, stk. 9, 2. pkt.

Udlændingenævnet vil snarest muligt tilbageføre 1.700 kr. til referencens konto.

Pengene vil blive overført til referencens NEM-konto. Det bemærkes, at det kan tage op til fire uger, før pengene er til rådighed på kontoen.

Udlændingenævnet henleder i øvrigt referencens opmærksomhed på, at fristen for at klage til Udlændingenævnet er udløbet, jf. udlændingelovens § 52 b, stk. 7, og § 27, stk. 1, i bekendtgørelse nr. 42 af 15. januar 2020 om forretningsorden for Udlændingenævnet, hvoraf det fremgår, at klager over afgørelser, der kan indbringes for Udlændingenævnet, skal være indgivet inden 8 uger efter, at klageren har fået meddelelse om afgørelsen." ÅB/2020/6.

Som et eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet afviste at behandle en klage, da der ikke var indbetalt gebyr for hver enkelt klage/anmodning, henvises til ERH/2018/12 i Udlændingenævnets årsberetning 2018, afsnit 2.4.2.1.

2.4.2.2. Gebyrundtagne sager

Efter en konkret vurdering i den enkelte sag kan gebyrkravet fraviges, hvis Danmarks internationale forpligtelser eller EU-reglerne tilsiger det. Med Danmarks internationale forpligtelser sigtes navnlig til Den Europæiske Menneskerettighedskonventions (EMRK) artikel 8. Det fremgår af bemærkningerne til lovforslaget til lov nr. 102 af 3. februar 2016, at:

> "EMRK artikel 8 vil være til hinder for at opkræve gebyr, hvis gebyret er af en sådan størrelse, at det reelt afskærer personer fra at kunne udøve et familie- og privatliv, som er beskyttet af EMRK artikel 8. EMRK artikel 8 sammenholdt med hensynet til administrationen af gebyrordningen indebærer, at en ansøgning skal tillades indgivet uden betaling af gebyr, hvis EMRK artikel 8 kan tilsige dette.
>
> Der skal ikke foretages en vurdering af den enkelte ansøgers og dennes families indkomst- og formueforhold set i forhold til gebyret. Udlændingestyrelsen vil foretage en screening af sagen, som indebærer en vurdering af, om sagens oplysninger umiddelbart tyder på, at hensynet til familiens enhed skal bevirke, at ansøgningen skal tillades indgivet uden betaling af gebyr.
>
> Det kan f.eks. være oplysninger om, at den herboende ægtefælle eller forælder har opholdstilladelse som flygtning. Ved ansøgning om familiesammenføring til en herboende flygtning, herunder ansøgning om forlængelse, vil gebyrkravet af hensyn til Danmarks internationale forpligtelser og den praktiske administration af ordningen generelt blive fraveget.
>
> Yderligere eksempler på, hvornår Danmarks internationale forpligtelser kan tilsige, at gebyrkravet skal fraviges, kan være, hvis den herboende ægtefælle har et særbarn i Danmark, som han eller hun har forældremyndighed over eller samværsret med i et vist og regelmæssigt omfang, eller hvis den herboende ægtefælle lider af alvorlig sygdom eller har et alvorligt handicap. Herudover kan det f.eks. være tilfældet, hvis den herboende ægtefælle og den ansøgende ægtefælle har et fællesbarn i Danmark, og barnet har opnået selvstændig tilknytning til Danmark.
>
> Der vil ikke være tale om en realitetsbehandling af ansøgningen, men derimod om en screening af sagen. Screeningen foretages på baggrund af de foreliggende oplysninger og vil således være baseret på de oplysninger, der fremgår af udlændingemyndighedernes registre, og de oplysninger, der er afgivet i forbindelse med ansøgningen.

> Ansøgeren og den herboende vil i ansøgningsskemaet blive vejledt om at afgive de oplysninger og den dokumentation, der er nødvendig for screeningen.
>
> Screeningen svarer til den vurdering, som Udlændingestyrelsen skal foretage efter udlændingelovens § 9, stk. 21, 2. pkt., [nu § 9, stk. 25, 2. pkt.] i tilfælde, hvor en ansøgning om familiesammenføring efter § 9, stk. 1, ønskes indgivet her i landet af en udlænding, der ikke har lovligt ophold, har fået fastsat en udrejsefrist eller har en anden ansøgning om opholdstilladelse under behandling. I sådanne tilfælde tillades ansøgningen indgivet, hvis Danmarks internationale forpligtelser kan tilsige det."

En klage over en gebyrfritaget sag er således også gebyrfritaget.

Som et eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet fandt, at en ansøgning ikke var gebyrfritaget i henhold til Danmarks internationale forpligtelser, henvises til ÅB/2020/75 i afsnit 3.6.

Tyrkiske statsborgere, der er omfattet af Associeringsaftalen mellem EU og Tyrkiet af 12. september 1963, er endvidere ikke omfattet af reglerne om gebyrbetaling. Dette gælder således tyrkiske statsborgere, der søger om opholdstilladelse på baggrund af beskæftigelse i Danmark og tyrkiske statsborgere, der søger om forlængelse af opholdstilladelse og om tidsubegrænset opholdstilladelse, når den tyrkiske statsborger er økonomisk aktiv. Det gælder endvidere udlændinge, der ansøger om familiesammenføring med herboende tyrkiske statsborgere, der er økonomisk aktive som arbejdstagere, selvstændig erhvervsdrivende eller tjenesteydere. En klage vedrørende en ansøgning om opholdstilladelse på baggrund af studier er derimod gebyrpålagt, uanset at ansøgeren er tyrkisk statsborger, da det primære formål med en ansøgning om opholdstilladelse på baggrund af studier ikke er beskæftigelse, og den tyrkiske statsborger således ikke er omfattet af Associeringsaftalen.

Som et eksempel på en afgørelse, hvor en tyrkisk statsborger var undtaget fra gebyr, henvises til Udlændingenævnets årsberetning 2015, afsnit 2.3.2.2., afgørelse ÅB/2015/4.

Som et eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet fandt, at klagen var gebyrpålagt, uagtet at ansøgeren påberåbte sig at være omfattet af EU-reglerne, kan henvises til Udlændingenævnets årsberetning 2015, afsnit 2.3.2.2., afgørelse ÅB/2015/5.

2.4.2.3. Tidspunktet for gebyrets indbetaling og eventuel tilbagebetaling

Gebyret skal betales senest samtidig med indgivelsen af en klage eller anmodning om genoptagelse, jf. udlændingelovens § 9 h, stk. 5, 2. og 3. pkt. Sagsbehandlingen vil først blive påbegyndt, når det rettidigt indbetalte gebyr er registreret indbetalt på sagen. Se nærmere i afsnit 2.4.3. vedrørende

samtidighedskravet i forhold til betaling af gebyr i forbindelse med sagens behandling i Udlændingenævnet.

Klagen eller anmodningen om genoptagelse skal være ledsaget af dokumentation for indbetalingen af gebyret, eksempelvis i form af kvittering fra overførsel via netbank eller kvittering fra bank eller posthus.

Klagen eller anmodningen om genoptagelse anses for indgivet den dato, hvor den modtages af udlændingemyndighederne.

Betalingen anses for rettidig, hvis indbetaling er sket senest samtidig med indgivelsen af klagen eller anmodningen om genoptagelse.

Hvis gebyret ikke er betalt eller betalt rettidigt, vil ansøgningen, klagen eller anmodningen om genoptagelse blive afvist, jf. udlændingelovens § 9 h, stk. 9 og 12.

Efter Udlændingenævnets praksis vil en rettidig klage dog blive taget under behandling, såfremt indbetaling af gebyret sker, inden Udlændingenævnet har truffet afgørelse om at afvise klagen. Som eksempel herpå kan nævnes:

Udlændingenævnet modtog primo december 2020 en klage over Udlændingestyrelsens afgørelse ligeledes fra primo december 2020, hvorved en statsborger fra Nepal blev meddelt afslag på tidsubegrænset opholdstilladelse. Udlændingestyrelsen havde i afgørelsen vejledt om, at der senest samtidig med en eventuel klage skulle indbetales et gebyr. Klagen var imidlertid ikke vedhæftet en kvittering for, at der var indbetalt det gebyr, der var påkrævet til behandling af klagesagen. Udlændingenævnet modtog medio december 2020, 7 dage efter klagens indgivelse, en kvittering, der viste, at gebyret var blevet indbetalt medio december 2020, og Udlændingenævnet tog herefter sagen under behandling. ÅB/2020/7.

Ved den indledende sagsbehandling i Udlændingenævnet vurderes det konkret, om der er indbetalt korrekt gebyr, og i tilfælde, hvor ansøgeren har indbetalt for meget (mere end 30 kr.), vil det overskydende beløb blive tilbagebetalt til ansøgeren. Hvis klagen er gebyrundtaget, og ansøgeren har indbetalt gebyr, tilbagebetales gebyret ligeledes til ansøgeren.

Klagegebyret tilbagebetales endvidere, hvis klageren får helt eller delvist medhold i klagen, og genoptagelsesansøgningsgebyret tilbagebetales, hvis ansøgningen om genoptagelse imødekommes.

Der sker ikke tilbagebetaling af gebyret, hvis klagen frafaldes, eller klagen af anden grund ikke længere har betydning for klageren.

2.4.3. Samtidighedskravet

Som ovenfor nævnt gælder der et samtidighedskrav, således at klagen til Udlændingenævnet og gebyret skal foreligge samtidig, for at klagen realitetsbehandles, jf. udlændingelovens § 9 h, stk. 5, 2. og 3. pkt.

Efter Udlændingenævnets praksis vil en rettidig klage dog blive taget under behandling, såfremt indbetaling af gebyret sker, inden Udlændingenævnet har truffet afgørelse om at afvise klagen.

2.4.4. Opsættende virkning med hensyn til udrejsefristen

Hvis ansøgeren opholder sig i Danmark og har fået fastsat en udrejsefrist i forbindelse med en afgørelse truffet af Udlændingestyrelsen eller Styrelsen for International Rekruttering og Integration, vil Udlændingenævnet hurtigst muligt efter klagens modtagelse efter anmodning tage stilling til, om der foreligger sådanne ganske særlige omstændigheder, der gør, at ansøgeren vil kunne blive i Danmark, mens klagen bliver behandlet i Udlændingenævnet.

Efter udlændingelovens § 33 b, stk. 1, nr. 1, tillægges der opsættende virkning ved afgørelser der indeholder en udrejsefrist, og som påklages, inden 7 dage efter at afgørelsen er meddelt udlændingen, hvis den pågældende enten er omfattet af EU-reglerne, jf. dog stk. 2, 2. pkt., er statsborger i et andet nordisk land og har haft bopæl her i landet eller hidtil har haft opholdstilladelse med mulighed for varigt ophold her i landet.

I tilfælde, der ikke er omfattet af 7-dages-reglen i udlændingelovens § 33 b, stk. 1, tillægges klagen kun opsættende virkning med hensyn til udrejsefristen, hvis særlige grunde taler derfor, jf. udlændingelovens § 33 b, stk. 2, 1. pkt. Det samme gælder klage over en afgørelse om udvisning efter §§ 25 a eller 25 b af en udlænding, som er omfattet af EU-reglerne, men som forud for udvisningen alene har opholdt sig midlertidigt her i landet, jf. udlændingelovens § 2, stk. 1 eller 2, jf. § 33 b, stk. 2, 2. pkt.

Der foreligger f.eks. særlige grunde, hvis den påklagede afgørelse forekommer åbenbart urigtig på baggrund af de oplysninger, der fremgår af klagen. En klage tillægges også opsættende virkning, hvis Danmarks internationale forpligtelser kan tilsige det. Der henvises endvidere til Udlændingenævnets notat af 4. september 2020[2], der kan findes på Udlændingenævnets hjemmeside. De i notatet angivne

[2] Udlændingenævnets notat af 4. september 2020 kan findes i sin helhed her:

regler finder ikke anvendelse, når Udlændingestyrelsen har truffet afgørelse om afvisning efter udlændingelovens § 9, stk. 25, og § 9 c, stk. 6.

Finder Udlændingenævnet ikke, at der foreligger sådanne særlige grunde, påhviler det fortsat ansøgeren at udrejse af Danmark i overensstemmelse med den af Udlændingestyrelsen, Styrelsen for International Rekruttering og Integration eller politiet fastsatte udrejsefrist. Det er ikke muligt at klage over selve afgørelsen om, hvorvidt ansøgeren kan blive i Danmark under sagsbehandlingen.

En klage over afslag på udstedelse af registreringsbevis eller opholdskort efter EU-retten eller inddragelse af disse EU-opholdsdokumenter tillægges opsættende virkning efter EU-opholdsbekendtgørelsen, såfremt der er klaget inden for fristen på 7 dage, jf. EU-opholdsbekendtgørelsens § 32, stk. 2, jf. udlændingelovens § 33 b, stk. 1. Opsættende virkning kan dog nægtes, hvis ganske særlige grunde taler derfor, jf. § 33 b, stk. 1, nr. 1, 2. pkt. Bestemmelsen forudsættes anvendt snævert.

Såfremt klagen over Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelse bliver indgivet senere end 7 dage efter, at afgørelsen er kommet frem til den pågældende, vurderer Udlændingenævnet, om der er særlige grunde, der taler for, at klagen skal tillægges opsættende virkning efter omstændighederne, jf. udlændingelovens § 33 b, stk. 2, 1. pkt.

Der foretages således en konkret og individuel vurdering af de forhold, der taler henholdsvis for og imod at tillægge klagen opsættende virkning.

Der henvises til "Udlændingenævnets notat om praksis for meddelelse af opsættende virkning med hensyn til udrejsefristen i forbindelse med klage indgivet til Udlændingenævnet vedrørende EU-statsborgeres og deres familiemedlemmers ret til ophold efter EU-opholdsbekendtgørelsen af 4. september 2020", som findes på Udlændingenævnets hjemmeside.[3]

Det følger af Danmarks EU-retlige forpligtelser, at en EU-statsborger og dennes familiemedlemmer ikke må stilles ringere end en dansk statsborger og dennes familiemedlemmer i en tilsvarende situation. Dette betyder, at Udlændingenævnet ved vurderingen af meddelelse af opsættende virkning i EU-klagesagerne altid vil overveje, om man efter praksis på det nationale område ville have meddelt opsættende virkning under de pågældende konkrete forhold.

---

https://udln.dk/-/media/UDLN/Notater/Notat-opsttende-virkning-FAM.pdf?la=da&hash=5B4BC877140E2AB02D19FC6651486434CC73EC83

[3] Udlændingenævnets notat af 4. september 2020 kan findes i sin helhed her: https://udln.dk/-/media/UDLN/Notater/Notat-opsttende-virkning-EU.pdf?la=da&hash=95BE3BFA0D0C9FD0C65FA0001CB587F142A1563E

Afgørelser om opsættende virkning med hensyn til udrejsefristen, jf. udlændingelovens § 33 b, træffes af Udlændingenævnets formand eller den, formanden bemyndiger dertil, jf. udlændingelovens § 52 c, stk. 9. For at sikre en hurtig og effektiv afgørelse af spørgsmålet om opsættende virkning har formanden bemyndiget sekretariatet til at træffe sådanne afgørelser.

2.4.5. Sagens oplysning

Udlændingenævnet er som en offentlig forvaltningsmyndighed underlagt det almindelige official-princip, således at det generelt påhviler nævnet at sikre, at sagen er tilstrækkeligt oplyst, før der træffes en afgørelse. Udlændingenævnet indhenter oplysninger fra offentlige registre, såsom Udlændingeinformationsportalen, Det Centrale Personregister og det elektroniske indkomstregister, eIndkomst.

Det påhviler imidlertid også ansøgeren at fremsende det nødvendige og relevante materiale for sagens vurdering, jf. udlændingelovens § 40. Udlændingenævnet har ikke automatisk adgang til eller indhenter ikke oplysninger fra andre offentlige myndigheder, herunder f.eks. SKAT, eller private virksomheder og organisationer i forbindelse med behandlingen af klagen. Udlændingenævnet indhenter dog altid de sagsakter fra Udlændingestyrelsen, Styrelsen for International Rekruttering og Integration eller politiet, der indgik i forbindelse med behandlingen af sagen i 1. instans, jf. § 23 i Udlændingenævnets forretningsorden.

Udlændingenævnet kan beslutte, at der skal indhentes en udtalelse fra Udlændingestyrelsen, Styrelsen for International Rekruttering og Integration eller politiet, jf. udlændingelovens § 52 c, stk. 3. Det vil være sekretariatet, der indhenter udtalelsen som led i sagens oplysning, jf. § 24, stk. 1, i Udlændingenævnets forretningsorden. Sekretariatet vil også kunne beslutte, om der skal indhentes en udtalelse fra andre end Udlændingestyrelsen, Styrelsen for International Rekruttering og Integration eller politiet, og sekretariatet vil, hvis det er påkrævet, iværksætte partshøring over den indhentede udtalelse, før der træffes en afgørelse.

Såfremt der i forbindelse med klagen fremsendes nye, væsentlige oplysninger til Udlændingenævnet, som ikke forelå på det tidspunkt, hvor Udlændingestyrelsen, Styrelsen for International Rekruttering og Integration eller politiet traf afgørelse i 1. instans (nova), vil nævnet kunne beslutte at hjemvise sagen til fornyet behandling i førsteinstansen. Dette vil kunne ske på sekretariatskompetence. Det kan f.eks. være, hvis Udlændingestyrelsen har givet afslag på familiesammenføring under henvisning til, at der ikke forelå et længerevarende samliv på fælles bopæl, og at parret i forbindelse med klagen indsender dokumentation for, at de nu har indgået ægteskab. Det kan endvidere være tilfældet, hvor Styrelsen for International Rekruttering og Integration har meddelt afslag på opholdstilladelse som

au pair grundet kravet til værtsfamiliens bolig, og hvor der efterfølgende fremsendes dokumentation for, at værtsfamilien har skiftet adresse.

2.4.6. Oplysningspligt og urigtige oplysninger

I henhold til både almindelige forvaltningsretlige principper for sagsoplysning og den særlige bestemmelse i udlændingelovens § 40 påhviler det som udgangspunkt ansøgeren at fremkomme med oplysninger, som er nødvendige for sagens bedømmelse.

Efter udlændingelovens § 40, stk. 1, 1. pkt., skal en udlænding meddele de oplysninger, som er nødvendige til bedømmelse af, om en tilladelse i henhold til denne lov kan gives, inddrages eller bortfalde, eller om udlændingen opholder sig eller arbejder lovligt her i landet.

Det er dog i forarbejderne forudsat, at ikke enhver undladelse af at opfylde oplysningspligten skal medføre afslag på opholdstilladelse, idet ansøgeren undertiden ikke har mulighed for eller kun meget vanskeligt kan meddele alle nødvendige oplysninger.

Manglende opfyldelse af oplysningspligten indebærer, at sagen afgøres på det på afgørelsestidspunktet foreliggende grundlag. Dette vil normalt medføre, at ansøgningen om opholdstilladelse ikke vil kunne imødekommes. Der indtræffer således processuel skadevirkning, såfremt ansøgeren tilsidesætter sin oplysningspligt.

Ansøgerens oplysningspligt kan eksempelvis indebære, at dokumenter, som er relevante for sagens bedømmelse, skal verificeres af en dansk myndighed eller et outsourcingbureau for at kunne lægges til grund.

Det fremgår af betænkning nr. 968 fra 1982 om udlændingeloven, s. 202, bl.a., at såfremt en udlænding afgiver urigtige oplysninger eller erklæringer eller svigagtigt fortier oplysninger, kan dette – foruden afslag på ansøgningen – medføre strafansvar efter udlændingeloven (den nugældende § 59, stk. 1, nr. 2), eller eventuelt efter straffeloven.

Såfremt ansøgeren har afgivet urigtige oplysninger eller fremlagt dokumentation, som må antages for at være konstrueret med henblik på at opnå en opholdstilladelse, meddeles ansøgeren afslag på sin ansøgning.

Har ansøgeren i løbet af sagens gang afgivet uoverensstemmende oplysninger i forhold til for sagen relevante forhold, kan dette skabe en formodning for, at oplysningerne skal anses for urigtige. Såfremt

ansøgeren ikke er i stand til at afkræfte denne formodning, meddeles ansøgeren afslag på sin ansøgning.

Som et eksempel herpå kan henvises til Udlændingenævnets årsberetning 2016, afsnit 2.3.6., afgørelse ÅB/2016/5.

Ved indgivelse af ansøgning om opholdstilladelse i Danmark inddrages de oplysninger, som tidligere er oplyst til de danske udlændingemyndigheder i forbindelse med andre ansøgninger om opholdstilladelse.

Som et eksempel herpå kan henvises til ÅB/2020/160 i afsnit 3.10.2.

Som et eksempel på en afgørelse, hvor en ansøger havde afgivet urigtige oplysninger samt fremlagt dokumentation, der kunne anses for konstrueret med henblik på at opnå opholdstilladelse i Danmark og på denne baggrund havde svækket sin troværdighed i en sådan grad, at der ikke kunne meddeles opholdstilladelse, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i januar 2020 Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelse om afslag på opholdstilladelse med henblik på beskæftigelse som kok til en statsborger fra Kina.

Sagens faktiske omstændigheder:

Ansøgeren indgav i september 2018 en ansøgning om opholds- og arbejdstilladelse efter beløbsordningen på baggrund af tilbudt beskæftigelse som kok. Det Danske Generalkonsulat i Guangzhou, Kina, foretog i oktober 2018 et interview af ansøgeren, hvor ansøgeren oplyste divergerende omkring sin kokkeeksamen. I november 2018 meddelte Styrelsen for International Rekruttering og Integration ansøgeren afslag på ansøgningen, idet Styrelsen for International Rekruttering og Integration fandt, at ansøgeren i forbindelse med ansøgningen om opholdstilladelse havde afgivet urigtige oplysninger og fremlagt dokumentation, der måtte anses for konstrueret med henblik på at opnå opholdstilladelse i Danmark.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Udlændingenævnet finder, at ansøgeren ikke kan meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 2 (nugældende § 9 a, stk. 2, nr. 3).

Udlændingenævnet har ved afgørelsen lagt vægt på, at ansøgeren har afgivet urigtige oplysninger og fremlagt dokumentation, der anses for konstrueret med henblik på at opnå opholdstilladelse i Danmark.

Efter udlændingelovens § 40, stk. 1, 1. pkt., påhviler det en udlænding at meddele de oplysninger, som er nødvendige til bedømmelse af, om en opholdstilladelse kan meddeles. Det følger endvidere af forarbejderne til bestemmelsen, at såfremt en udlænding afgiver urigtige oplysninger eller erklæringer eller svigagtigt fortier oplysninger, kan udlændingen meddeles afslag på ansøgningen.

Udlændingenævnet har ved afgørelsen lagt vægt på, at ansøgeren til ansøgningen har vedlagt et "Occupational Qualification Certificate" fra 2018, hvoraf fremgår, at ansøgeren opnåede et resultat på 75 i den teoretiske prøve, samt et resultatet på 60 i den praktiske prøve.

Udlændingenævnet har i den forbindelse lagt vægt på ansøgerens interview med generalkonsulatet i oktober 2018, herunder det forhold, at ansøgerens svar vedrørende antallet af prøver samt tidspunkterne for prøverne var divergerende.

Udlændingenævnet har således lagt vægt på, at ansøgeren oplyste til generalkonsulatet, at ansøgeren alene har gennemført én prøve i løbet af én morgen, og at ansøgeren forberedte 3 retter, men at det imidlertid af vedlagte "Occupational Qualification Certificate" fra 2018 fremgår, at ansøgeren har opnået 2 prøveresultater, en teoretisk og en praktisk del, ligesom ansøgeren oplyste, at ansøgeren gennemførte den teoretiske prøve i 2018, men at ansøgeren ligeledes havde oplyst, at ansøgeren gennemførte den teoretiske prøve dagen før den praktiske prøve.

Det forhold, at partsrepræsentanten har oplyst, at årsagen til, at ansøgeren var forvirret under interviewet, var, at den transporttid, som ansøgeren havde mellem Quanzhou, hvor ansøgeren arbejdede, og Fuzhou, hvor prøverne fandt sted, gjorde ansøgeren både fysisk og mentalt træt, idet ansøgeren ikke var vant til at rejse, og at ansøgeren på den baggrund blev desorienteret i denne periode, kan ikke føre til en ændret vurdering.

Udlændingenævnet har i den forbindelse lagt vægt på, at ansøgeren ikke var i stand til at oplyse navnet på den virksomhed, som har tilbudt ham ansættelse, eller i øvrigt at svare sammenhængende på spørgsmål vedrørende de prøver, der skulle danne grundlag for en eventuel opnåelse af opholds- og arbejdstilladelse efter beløbsordningen.

Udlændingenævnet har endvidere lagt vægt på, at ansøgeren ingen bemærkninger havde til interviewreferatet.

Udlændingenævnet finder således, at der er en bestyrket formodning for, at ansøgeren har tilpasset dokumentationen til det ansøgte, og at partsrepræsentanten ikke har afkræftet formodningen for, at ansøgeren har afgivet urigtige oplysninger og fremlagt dokumentation, der anses for konstrueret med henblik på at opnå opholdstilladelse i Danmark.

Udlændingenævnet skal endvidere henlede opmærksomheden på, at ansøgeren ved ansøgningens indgivelse på tro og love har forpligtet sig til at afgive korrekte oplysninger. Afgivelse af urigtige oplysninger er en overtrædelse af den danske straffelovs § 161. Vedlæggelse af falske uddannelsesdokumenter kan tillige være en overtrædelse af den danske straffelovs § 171 om dokumentfalsk.

Udlændingenævnet har på indeværende tidspunkt ikke fundet anledning til at politianmelde ansøgeren, allerede fordi ansøgeren ikke befinder sig her i landet." ÅB/2020/8.

Udlændingenævnet kan yderligere henvise til ÅB/2020/80 i afsnit 3.7.1.1.

Hvis en person indgiver et falskt eller et forfalsket dokument, eksempelvis et pas eller en vielsesattest, til Udlændingenævnet med det formål at opnå en bedre retsstilling, end ansøgeren ellers er berettiget til, kan handlingen være en overtrædelse af straffelovens § 171 om dokumentfalsk eller et forsøg på at begå dokumentfalsk, jf. straffelovens § 171, jf. § 21. Både anvendelse af et falskt og et forfalsket dokument anses for at være dokumentfalsk.

Efter udlændingelovens § 10, stk. 2, nr. 2, kan en udlænding ikke, medmindre særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed, taler derfor, gives opholdstilladelse efter §§ 7-9 f, 9 i-9 n, 9 p eller 9 q, hvis der er alvorlig grund til at antage, at udlændingen uden for landet har begået en lovovertrædelse, som vil kunne medføre udvisning efter §§ 22, 23 eller 24.

Som eksempler herpå kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i september 2020 Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelse om afslag på opholdstilladelse som studerende til en statsborger fra Bangladesh.

Sagens faktiske omstændigheder:

Ansøgeren indgav i oktober 2018 fra Bangladesh en ansøgning om opholdstilladelse som studerende i Danmark. I den forbindelse oplyste NETS A/S til Styrelsen for International Rekruttering og Integration, at der var registreret noget mistænkeligt ved betalingen af gebyret til ansøgerens

sagsbestillings-id (SB ID), og at det anvendte kreditkort var udstedt i USA. Vedlagt ansøgningen var en gebyrkvittering, hvoraf det fremgik at der var foretaget en international bankoverførsel til Styrelsen for International Rekruttering og Integration uden en afsender. Styrelsen for International Rekruttering og Integration kontaktede herefter indehaveren af kreditkortet i USA, som oplyste, at han ikke havde betalt et gebyr til styrelsen, og at han havde anmeldt forholdet til sin bank som kreditkortsvindel.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Udlændingenævnet finder, at ansøgeren ikke kan meddeles opholdstilladelse på baggrund af studie efter udlændingelovens § 9 i, stk. 1, jf. § 10, stk. 2, nr. 2 og 3, idet der er alvorlig grund til at antage, at ansøgeren uden for landet har begået en lovovertrædelse, som efter dansk ret kan medføre udvisning efter udlændingelovens § 24, og idet der i øvrigt foreligger omstændigheder, som vil kunne medføre udvisning, jf. kapitel 4, ved over for en dansk myndighed at have fremlagt en falsk kvittering for en international bankoverførsel med henblik på at indgive ansøgning om studieopholdstilladelse og dermed opnå opholdstilladelse i Danmark. Dette kan være omfattet af straffeloven og kan medføre udvisning.

Udlændingenævnet har herved lagt afgørende vægt på, at ansøgeren i forbindelse med indgivelse af ansøgerens ansøgning ultimo oktober 2018 har fremsendt en udateret kvittering for en international bankoverførsel til Styrelsen for International Rekruttering og Integration med et SB ID på 2.100 kr. uden en afsender, mens det derimod fremgår af oplysningerne fra NETS A/S samt ansøgerens egne oplysninger af medio november 2018, at betalingen er foretaget med et kreditkort, at kortet tilhører en person i USA, at personen til Styrelsen for International Rekruttering og Integration har oplyst, at han ikke har betalt et gebyr, og at han har anmeldt forholdet til sin bank som kreditkortsvindel.

Det er indgået i Udlændingenævnets vurdering, at ansøgeren har oplyst, at en tredjemand har stået for pengeoverførslen, at ansøgeren er ved at anmelde tredjemand til politiet, at ansøgeren ikke havde noget kendskab til personen i USA, at ansøgeren selv er et offer for svindel, og at de øvrige fremlagte dokumenter er ægte. Udlændingenævnet finder imidlertid, at dette ikke kan føre til en ændret vurdering.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at ansøgeren selv indleverede en udateret kvittering for en international bankoverførsel på ansøgningsgebyret på 2.100 kr. til Styrelsen for International Rekruttering og Integration, uagtet at ansøgeren havde fået tredjemand til at foretage betalingsoverførslen med kreditkort, og at det således må have stået ansøgeren klart, at kvitteringen var fabrikeret.

Udlændingenævnet finder på baggrund heraf, at der er alvorlig grund til at antage, at ansøgeren har fremlagt et falsk dokument til en dansk myndighed med henblik på at opnå opholdstilladelse her i landet.

Udlændingenævnet har endvidere ved afgørelsen lagt vægt på, at der ikke er oplyst om særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed, der taler for, at ansøgeren ikke skal meddeles afslag på opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 9 i, stk. 1, jf. § 10, stk. 2, nr. 2 og nr. 3, idet ansøgeren aldrig har været i Danmark, og at ansøgeren ikke har familiemæssig tilknytning her til landet." ERH/2020/15.

Udlændingenævnet hjemviste i oktober 2020 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på familiesammenføring til en statsborger fra Eritrea, under henvisning til at styrelsen ikke havde taget stilling til udlændingelovens § 10, stk. 2.

Sagens faktiske omstændigheder:

I forbindelse med ansøgningen indleverede ansøgeren til den norske ambassade i Khartoum, Sudan, et falsk eritreisk ID-kort. Ambassaden foretog en grundig dokumentteknisk undersøgelse og konkluderede på den baggrund, at ID-kortet var falsk ("counter-feit"). Udlændingestyrelsen meddelte efterfølgende i juni 2018 afslag på ansøgningen under henvisning til, at ansøgerens ægteskab med den herboende reference ikke kunne anerkendes efter dansk ret, at der ikke forelå et længerevarende samliv, og at der ikke var ganske særlige grunde.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Det følger af udlændingelovens § 10, stk. 2, at hvis der er alvorlig grund til at antage, at en ansøger uden for landet har begået en lovovertrædelse, som efter dansk ret kunne medføre udvisning efter udlændingelovens §§ 22-24, kan der alene gives tilladelse til familiesammenføring, hvis ganske særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed, taler herfor.

Udlændingenævnet finder på denne baggrund grundlag for at hjemvise sagen til fornyet vurdering i Udlændingestyrelsen.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at Udlændingestyrelsen i afgørelsen fra juni 2018 ikke har taget stilling til det forhold, at den norske ambassade i Khartoum, Sudan, i maj 2017 oplyste Udlændingestyrelsen om, at ansøgeren i forbindelse med indgivelsen af hendes del af familiesammenføringsskemaet i maj 2017 havde forevist et eritreisk ID-kort udstedt i juli 2008 til ansøgeren, at ambassaden i den forbindelse havde foretaget en grundig dokumentteknisk

undersøgelse af det foreviste eritreiske ID-kort, og at ambassaden på den baggrund vurderede ID-kortet til at være falsk.

Det forhold, at referencen ved brev fra november 2017 til Udlændingestyrelsen oplyste, at han intet kendskab havde til, at ansøgeren havde fremlagt et falsk eritreisk ID-kort, finder Udlændingenævnet ikke i sig selv kan føre til en ændret vurdering. Udlændingenævnet henviser herved også til, at der til ansøgningen er fremlagt en engelsk oversættelse af en civile vielsesattest udstedt i marts 2014, hvor ordet "community" i stemplet på attesten er stavet "communty".

Udlændingenævnet finder det derfor rettest, at Udlændingestyrelsen tager fornyet stilling til sagen i 1. instans, herunder foretager en vurdering af, om udlændingelovens § 10, stk. 2, er til hinder for at meddele ansøgeren opholdstilladelse. Udlændingenævnet skal bemærke, at Udlændingenævnet ikke herved har taget stilling til, om ansøgeren opfylder betingelserne for familiesammenføring." ÅB/2020/9.

Som eksempel henvises yderligere til ÅB/2020/1 i afsnit 2.4.

2.4.7. Sagsbehandlingstid

Udlændingenævnet behandler som udgangspunkt sagerne i den rækkefølge, som Udlændingenævnet modtager dem. Der gælder således ingen faste servicemål for sagsbehandlingstiden i Udlændingenævnet, ligesom Udlændingenævnets sekretariat ikke kan oplyse, på hvilket tidspunkt Udlændingenævnet konkret træffer afgørelse i en sag.

Udlændingenævnet har ved udgangen af 2020 udmeldt en gennemsnitlig sagsbehandlingstid på 14 måneder.

I det omfang den udmeldte gennemsnitlige sagsbehandlingstid overskrides, vil sekretariatet oplyse ansøgeren om, hvornår Udlændingenævnet i stedet forventer at træffe afgørelse.

For sager, der er omfattet af EU-reglerne tages der ved tilrettelæggelsen af sagsbehandlingsprocessen højde for Danmarks EU-retlige forpligtelser, herunder opholdsdirektivet, der bl.a. har til formål at sikre en effektiv og hurtig sagsbehandling for så vidt angår unionsborgeres og deres familiemedlemmers ret til at færdes og opholde sig frit på medlemsstaternes område.

Det betyder bl.a., at Udlændingenævnets sekretariat tilstræber at behandle sager, der vedrører ret til ophold i landet efter EU-opholdsbekendtgørelsen så hurtigt, som det er muligt og uden ugrundet ophold.

I 2020 har den samlede gennemsnitlige sagsbehandlingstid været på 345 dage. Der henvises til afsnit 5.5., tabel 16, der viser nævnets gennemsnitlige sagsbehandlingstid i 2020 fordelt på hoved-sagsområderne.

Sagsbehandlingstiden er bl.a. en konsekvens af, at COVID-19 medførte, at Udlændingenævnets sekretariat var hjemsendt helt i en periode efter nedlukningen i uge 11 i 2020, og at der i 2020 blev aflyst i alt 11 planlagte nævnsmøder som følge af COVID-19. Under den første hjemsendelse i perioden fra uge 11 til og med uge 19 var det alene muligt at afgøre sager på sekretariatskompetence, hvor afgørelsen kunne sendes til modtagerens e-Boks. Som følge af den begrænsede genåbning i forbindelse med den udvidede fase 1, har et begrænset antal medarbejdere siden uge 18 igen været fysisk tilstede i Udlændingenævnets sekretariat, hvilket bl.a. gjorde det muligt igen at sende fysisk post, herunder afgørelsesudkast til nævn og til godkendelse på formandskompetence. Endvidere blev afviklingen af nævnsmøder i Udlændingenævnet efter en ombygning af nævnslokalerne genoptaget med virkning fra den 11. maj 2020.

2.5. Afgørelsesformer

Udlændingenævnet kan træffe afgørelse på 4 måder, nemlig på skriftligt nævn, mundtligt nævn, formandskompetence eller sekretariatskompetence.

2.5.1. Skriftligt nævn

Efter udlændingelovens § 52 c, stk. 4, 1. pkt., behandles en klage i Udlændingenævnet på skriftligt grundlag. Hvor særlige grunde taler for det, kan Udlændingenævnet bestemme, at sagens parter og andre indkaldes til mundtlig behandling.

Udgangspunktet er således, at Udlændingenævnets afgørelser træffes ved møder i nævnet på skriftligt grundlag. Forhandlingerne foregår mundtligt, og formanden eller en af næstformændene leder møderne, jf. § 29 i Udlændingenævnets forretningsorden.

Udlændingenævnets afgørelser træffes ved stemmeflerhed, jf. udlændingelovens § 52 a, stk. 6, 2. pkt.

Sekretariatet sørger for, at nævnet i forbindelse med sagsbehandlingen er i besiddelse af en kopi af sagens akter, relevante regler og eventuelle baggrundsoplysninger. Forud for nævnsmøderne udarbejdes der for hver enkelt nævnssag en redegørelse for eventuelle særlige forhold samt udkast til en afgørelse af sagen.

Dette materiale, der tilsammen danner grundlaget for den endelige afgørelse i sagen, sendes forud for hvert nævnsmøde i kopi til nævnsmedlemmerne, som gennemgår materialet inden nævnsmødet.

Ved hvert nævn er der en sekretær fra sekretariatet til stede, som vil kunne svare på eventuelle spørgsmål fra nævnets side og i fornødent omfang tilrette de foreliggende afgørelsesudkast.

2.5.2. Mundtligt nævn

Udlændingenævnets møder er ikke offentlige, hvorfor sagens parter ikke har adgang til møderne, medmindre det bestemmes, at der skal foretages mundtlig behandling.

Hvor særlige grunde taler for det, kan Udlændingenævnet bestemme, at ansøgeren og andre parter indkaldes til et nævnsmøde, jf. udlændingelovens § 52 c, stk. 4, 2. pkt.

Afgørelse af, om en sag skal undergives mundtlig behandling, træffes i forbindelse med behandlingen af sagerne. Af lovbemærkningerne til den ændring af udlændingeloven, hvorved Udlændingenævnet blev oprettet, jf. lovforslag nr. L 178 af 25. april 2012, afsnit 2.2.12.2., fremgår det bl.a.:

> ”En mundtlig behandling kan eksempelvis være relevant i sager, hvor der er behov for at vurdere ansøgerens troværdighed. Sager, hvor ansøgeren er meddelt afslag på ægtefællesammenføring med henvisning til reglerne om proforma- eller tvangsægteskab, er eksempler herpå. Tilsvarende kan være tilfældet i sager, hvor et angivet slægts- eller plejeforhold skal vurderes som grundlag for en opholdstilladelse, og hvor der samtidig ikke foreligger eller kan indhentes dokumentation, der kan ægthedsvurderes, eller hvor oplysningerne ikke kan verificeres.
>
> Det følger ikke af den foreslåede bestemmelse, at en part har krav på at fremsætte en mundtlig udtalelse direkte over for nævnet. En part kan derfor ikke kræve at få foretræde for nævnet.”

De nærmere regler for indkaldelse til mundtligt nævn er fastlagt i Udlændingenævnets forretningsorden, jf. §§ 31-33.

Det følger af § 31, stk. 2, 2. pkt., i Udlændingenævnets forretningsorden, at det ikke er muligt at indkalde en part, herunder en ansøger, der ikke opholder sig lovligt her i landet. Udlændingenævnet har således ikke adgang til at træffe beslutning om at give en part adgang til indrejse i Danmark med henblik på sagens behandling.

Som et eksempel på en afgørelse, hvor både ansøgeren og ægtefællen afgav forklaring på mundtligt møde, da ansøgeren var indrejst og meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 3, henvises til afgørelse ÅB/2018/32 i Udlændingenævnets årsberetning 2018, afsnit 3.3.1.3.

En part, der indkaldes til mundtlig behandling, har ikke adgang til advokatbeskikkelse, jf. forretningsordens § 31, stk. 4, men har adgang til for egen regning at medbringe en partsrepræsentant, herunder en advokat. Udlændingenævnet kan endvidere træffe afgørelse om, hvorvidt udenforstående personer, herunder en støtteperson for eller et familiemedlem til ansøgeren, når helt særlige grunde taler for det, kan være til stede under den mundtlige behandling.

Udlændingenævnet kan endvidere bestemme at indkalde andre til at give møde på et mundtligt nævn, såfremt det i særlige tilfælde skønnes, at der herved kan fremkomme oplysninger m.v., som ikke kan skaffes på skriftligt grundlag.

Udebliver den indkaldte part fra et mundtligt nævnsmøde uden lovligt forfald, gennemføres sagen på det foreliggende grundlag, jf. § 32 i Udlændingenævnets forretningsorden. Det følger endvidere af bestemmelsen, at hvis det viser sig efterfølgende, at parten havde lovligt forfald, genoptages sagen til mundtlig behandling.

Udlændingenævnet udsatte i juni 2020 en sag, der skulle behandles på mundtligt nævn, da ansøgeren oplyste, at han havde symptomer på Covid-19 og efter konsultation med akut telefonen1813 havde bestilt tid til en test. Ansøgeren blev herefter indkaldt til et nyt mundtligt nævnsmøde, der blev afviklet i juli 2020. ÅB/2020/10.

Som et yderligt eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til, om den herboende reference havde lovligt forfald, kan henvises til ÅB/2019/9, der er nævnt i afsnit 2.5. i Udlændingenævnets årsberetning 2019.

Efter at den indkaldte part har haft foretræde for Udlændingenævnet, voterer nævnets medlemmer bagefter i fortrolighed som ved skriftlig nævnsbehandling. Udlændingenævnets skriftlige afgørelse udfærdiges herefter og sendes til parten eller dennes partsrepræsentant.

I 2020 har Udlændingenævnet behandlet 21 sager på mundtligt nævn. Heri kan være indeholdt flere afgørelser til samme person. Det har drejet sig om sager om afslag på familiesammenføring på grund af formodning for tvangsægteskab, jf. udlændingelovens § 9, stk. 11, jf. afsnit 3.7.1.3., sager om formodning for proforma ægteskab, jf. udlændingelovens § 9, stk. 12, jf. afsnit 3.7.1.4., og sager om proforma omfattet af EU-opholdsbekendtgørelsens § 35, stk. 1, jf. afsnit 3.20.2.4.

Der har endvidere været mundtlig nævnsbehandling i øvrige tilfælde, hvor det konkret har været vurderet, at en mundtlig behandling var bedst egnet til at belyse sagens omstændigheder, idet disse ikke alene kunne bedømmes på baggrund af den tilgængelige skriftlige dokumentation. Der kan henvises til afgørelsen FAM/2018/43 i afsnit 3.3.1.1. i Udlændingenævnets årsberetning 2018.

2.5.3. Formandskompetence

Efter udlændingelovens § 52 c, stk. 5, kan klager, der ikke indeholder spørgsmål af større eller principiel betydning, behandles af formanden alene eller af den, som formanden bemyndiger dertil.

Det er i lovforslaget om Udlændingenævnets oprettelse forudsat, at Udlændingenævnet over tid vil kunne afgøre flere sager på grundlag af formandskompetence, idet der f.eks. vil blive fastlagt en praksis, som formanden vil kunne henholde sig til.

Der henvises til afsnit 1.4., hvor der er en gennemgang af de sagstyper, som Udlændingenævnets formandskab har besluttet kan afgøres på formandskompetence, således at afgørelsen træffes af formanden eller en næstformand alene.

Derudover kan sager, hvor der er anmodet om genoptagelse af en afgørelse truffet af Udlændingenævnet, behandles af formanden alene eller af den, som formanden bemyndiger dertil, når der ikke er grund til at antage, at Udlændingenævnet vil ændre sin afgørelse. Udlændingenævnets formand eller den, formanden bemyndiger dertil, kan desuden afvise en klage, der ikke er omfattet af Udlændingenævnets kompetence.

Formandskabet foretager løbende en evaluering af, om der er fundet den rette snitflade mellem hvilke sager, der skal afgøres på formandskompetence eller nævn.

Når sager afgøres på formandskompetence, sørger sekretariatet for, at formanden eller den pågældende næstformand, som skal træffe afgørelse i sagerne – ligesom ved sager som skal behandles på skriftligt nævn – i forbindelse med sagsbehandlingen for hver enkelt sag er i besiddelse af en kopi af sagens akter, relevante regler og eventuelle baggrundsoplysninger. Samtidig er der udarbejdet en redegørelse for eventuelle særlige forhold samt et udkast til en afgørelse af sagen.

Dette materiale sendes til formanden eller den pågældende næstformand, som skal træffe afgørelse i sagerne. Formanden, eller den relevante næstformand, oplyses samtidig om, at den ansvarlige nævnssekretær kan kontaktes, såfremt sagerne giver anledning til spørgsmål eller rettelser. Når afgørelserne er underskrevet af formanden/næstformanden, returneres de til sekretariatet, som sørger for afsendelsen.

2.5.4. Sekretariatskompetence

Som det fremgår af afsnit 1.6., har Udlændingenævnets formand efter udlændingelovens § 52 c, stk. 5-9, bemyndiget sekretariatet til at træffe afgørelse på Udlændingenævnets vegne i en række

sagstyper. Det drejer sig især om de sagstyper, der er nævnt i § 13 i Udlændingenævnets forretningsorden. Sekretariatet kan således på vegne af nævnet:

- Afvise en klage, som er indgivet efter udløb af klagefristen.
- Afvise en klage eller en genoptagelsesanmodning, hvor der ikke er betalt (tilstrækkeligt) gebyr
- Afvise en klage, der ikke er omfattet af Udlændingenævnets kompetence.
- Træffe afgørelse om opsættende virkning med hensyn til udrejsefristen, jf. udlændingelovens § 33 b.
- Behandle en klage, der ikke indeholder spørgsmål af større eller principiel betydning, herunder omgøre eller hjemvise en sag til Udlændingestyrelsen, Styrelsen for International Rekruttering og Integration eller politiet.
- Afslå en anmodning om genoptagelse af en afgørelse truffet af Udlændingenævnet, når der ikke er grund til at antage, at nævnet vil ændre sin afgørelse.

Sekretariatet har derfor på vegne af Udlændingenævnet som udgangspunkt truffet afgørelse i disse sagstyper, medmindre der var tale om sager, hvor udfaldet ikke var åbenbart, eller hvor sagen havde principielle aspekter.

3. Udvalgte udlændingeretlige problemstillinger

3.1. Visum

Danmarks deltagelse i Schengensamarbejdet indebærer, at en række fælles europæiske regler på visumområdet finder anvendelse i Danmark. Disse regler fastlægger de overordnede rammer for dansk visumpraksis.

Reglerne om visum findes i udlændingeloven og bekendtgørelse nr. 98 af 28. januar 2020 om udlændinges adgang til Danmark på grundlag af visum (visumbekendtgørelsen)[4], samt Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 810/2009 af 13. juli 2009 om en fællesskabskodeks for visa (visumkodeks)[5], som senest ændret ved forordning nr. 2019/1155 af 20. juni 2019. Endelig er der

[4] Bekendtgørelse nr. 98 af 28. januar 2020 om udlændinges adgang til Danmark på grundlag af visum: https://www.retsinformation.dk/Forms/R0710.aspx?id=206121

[55] Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 810/2009 af 13. juli 2009 om en fællesskabskodeks for visa (visumkodeks), som senest ændret ved forordning nr. 2019/1155 af 20. juni 2019 https://www.nyidanmark.dk/da/Laws/visa_code/visa_code_page og https://eur-lex.europa.eu/legal-content/DA/TXT/?uri=uriserv%3AOJ.L_.2019.188.01.0025.01.DAN&toc=OJ%3AL%3A2019%3A188%3ATOC

fastsat regler i vejledning om behandling af ansøgninger om visum til Danmark, jf. vejledning nr. 10182 af 17. december 2018.[6]

Hvis en ansøger ikke opfylder betingelserne for udstedelse af et Schengenvisum, kan de danske myndigheder undtagelsesvis udstede et visum, som alene er gyldigt for ophold i Danmark, jf. udlændingelovens § 4 a og visumkodeks artikel 25. Som et eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet har vurderet, om der kunne udstedes et nationalt begrænset visum, henvises til Udlændingenævnets årsberetning 2019, afsnit 3.1.4.1., afgørelse ÅB/2019/11.

3.1.1. Klage over de danske repræsentationers afgørelser

De danske repræsentationers afgørelser om afslag, annullering eller inddragelse af et visum kan i nogle tilfælde påklages til Udlændingestyrelsen af ansøgeren, mens afgørelserne i andre tilfælde anses for påklaget ex officio, jf. visumbekendtgørelsens § 30, stk. 1 og 2, jf. udlændingelovens § 46 a, stk. 5.

I de tilfælde, hvor repræsentationerne meddeler ansøgeren en afgørelse alene ved brug af en standardformular, jf. udlændingelovens § 4 e, stk. 1, anses afgørelsen for påklaget til Udlændingestyrelsen ex officio, jf. visumbekendtgørelsens § 30, stk. 1, jf. § 29, stk. 1.

Når repræsentationerne udarbejder en individuel afgørelse i overensstemmelse med sædvanlige forvaltningsretlige principper, kan afgørelsen påklages til Udlændingestyrelsen af ansøgeren, jf. visumbekendtgørelsens § 30, stk. 2, jf. § 29, stk. 2-4.

Udlændingestyrelsens afgørelse er da endelig og kan ikke påklages til Udlændingenævnet.

3.1.2. Klage over Udlændingestyrelsens afgørelser i 1. instans

Udlændingestyrelsen træffer afgørelse i 1. instans i visse visumsager, der kræver nærmere undersøgelse, jf. visumbekendtgørelsens § 28, stk. 2-5.

Udlændingestyrelsens afgørelser om afslag, annullering eller inddragelse af et visum kan i disse tilfælde påklages til Udlændingenævnet, jf. visumbekendtgørelsens § 30, stk. 4, jf. udlændingelovens § 46 a, stk. 5.

[6] https://www.retsinformation.dk/eli/retsinfo/2018/10182. Vejledning om behandling af ansøgninger om visum i Danmark (Visumvejledningen)

En afgørelse om ophævelse af et visum efter anmodning fra udlændingen selv kan dog ikke påklages, jf. visumbekendtgørelsens § 30, stk. 5.

Ved lov nr. 821 af 9. juni 2020 blev klager over Udlændingestyrelsens afgørelser om visum meddelt med mindre gunstigere vilkår end det, der oprindeligt blev ansøgt om, overført til Udlændingenævnet i forbindelse med nyaffattelsen af udlændingelovens § 46 a, stk. 1. Det betyder, at al klagesagsbehandling på visumområdet efter §§ 4-4 c nu er samlet i Udlændingenævnet.

Færøerne og Grønland deltager ikke i Schengensamarbejdet, og reglerne om visum til Danmark finder ikke umiddelbart anvendelse på ansøgninger om visum til Færøerne eller Grønland. Det gælder bl.a. reglerne i visumkodeks, udlændingeloven og visumbekendtgørelsen. Nogle af udlændingelovens bestemmelser om visum er dog sat i kraft for Færøerne og Grønland ved kongelige anordninger. Det gælder bl.a. reglerne om visumpligt og visumfritagelse, således at en ansøger, der er visumpligtig ved indrejse i Danmark, også er visumpligtig ved indrejse på Færøerne eller i Grønland.

En indrejse på Færøerne eller i Grønland vil som udgangspunkt ske med transit i et Schengenland, og de fleste ansøgere, der søger om visum til Færøerne eller Grønland, vil derfor både søge om et Schengenvisum og et visum til Færøerne eller Grønland.

Udlændingestyrelsens afgørelser om afslag, annullering eller inddragelse af et visum til Færøerne eller Grønland kan påklages til Udlændinge- og Integrationsministeriet i medfør af kongelig anordning nr. 182 af 22. marts 2001 om ikrafttræden for Færøerne af udlændingeloven med senere ændringer, henholdsvis kongelig anordning nr. 150 af 23. februar 2001 om ikrafttræden for Grønland af udlændingeloven. Udlændingenævnet har derfor ikke kompetence til at behandle disse sager, men vil skulle behandle klagen, for så vidt angår Schengen-reglerne.

Klagemyndigheden vil tydeligt fremgå af afgørelsen.

3.1.3. Hovedgrupper

Det følger af visumbekendtgørelsens § 16, stk. 2, at en ansøger kan meddeles visum, hvis myndighederne efter en samlet vurdering af alle de relevante omstændigheder, jf. § 16, stk. 1, vurderer, at ansøgeren utvivlsomt har til hensigt at forlade Schengenlandene inden visummets udløb (bona fide).

I alle sager, hvor afgørelsen beror på en vurdering af, om ansøgeren har til hensigt at udrejse inden visummets udløb, har myndighederne således mulighed for at meddele visum, hvis det efter en konkret vurdering anses for ubetænkeligt.

Dette gælder for repræsentationerne såvel som Udlændingestyrelsen, men er i praksis af størst betydning for repræsentationerne, idet de sager, der forelægges for Udlændingestyrelsen til afgørelse i 1. instans, generelt er relativt komplicerede, hvorfor der typisk vil være en vis tvivl om ansøgerens hensigter.

Ved vurderingen af en visumsag skal myndighederne bl.a. lægge vægt på oplysninger om ansøgerens situation i hjemlandet, formålet med opholdet, omstændighederne omkring eventuelle tidligere ophold, eventuel tilknytning til herboende personer, de generelle forhold i ansøgerens hjemland samt kendte immigrationsmønstre, jf. visumbekendtgørelsens § 16, stk. 1.

Hvis gennemgangen af oplysningerne viser, at udlændingen utvivlsomt har til hensigt at forlade Schengenlandene inden visummets udløb, bør der som udgangspunkt meddeles visum, jf. visumbekendtgørelsens § 16, stk. 2.

Hvis gennemgangen ikke giver et klart svar på, om ansøgeren har til hensigt at udrejse inden visummets udløb, bør sagen overvejes nærmere, bl.a. i lyset af de generelle forhold i ansøgerens hjemland og kendte immigrationsmønstre. Myndighederne skal i den forbindelse lægge vægt på, hvilken hovedgruppe af visumpligtige lande ansøgeren tilhører, jf. visumbekendtgørelsens § 16, stk. 4.

Visumbekendtgørelsens bilag 2 indeholder således en oversigt over de visumpligtige lande, hvori disse er oplistet i 5 hovedgrupper, der bl.a. er fastlagt på baggrund af en generel vurdering af risikoen for, at ansøgere fra de oplistede lande eller regioner vil forblive i Schengenlandene efter udløbet af et meddelt visum. Hovedgrupperne kan ændres ved ændringsbekendtgørelse.

Det følger af visumbekendtgørelsens § 16, stk. 5, at myndighederne kan fravige hovedgrupperne i forhold til en ansøger, der i en længere årrække har haft fast, lovligt ophold i et andet tredjeland end det land, hvor den pågældende er statsborger. I sådanne tilfælde vil ansøgningen efter en konkret vurdering kunne behandles efter praksis for statsborgere fra opholdslandet.

Det er en forudsætning, at ansøgeren kan vende tilbage til opholdslandet efter visumopholdet. Den pågældende skal således være i besiddelse af en opholdstilladelse i det pågældende land, som er gyldig ud over tidspunktet for afslutningen af det planlagte visumophold.

Som eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet har foretaget en vurdering af, i hvilket land en ansøger må anses for at have fast ophold, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i januar 2020 Udlændingestyrelsen afgørelse vedrørende en statsborger fra Syrien, som havde søgt om at få visum til Danmark (Schengenvisum).

Sagens faktiske omstændigheder:

Ansøgeren indgav i februar 2018 en ansøgning om Schengenvisum med henblik på at besøge ansøgerens bror i Danmark i 12 dage i perioden fra midt marts 2018 til ultimo marts 2018. Ansøgeren havde opholds- og arbejdstilladelse i Abu Dhabi, De Forenede Arabiske Emirater, og han var beskæftiget som civilingeniør og direktør hos en virksomhed i Abu Dhabi.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Udlændingenævnet finder, at ansøgeren falder uden for den persongruppe af syriske statsborgere, der som udgangspunkt kan meddeles Schengenvisum til Danmark, og at der på den baggrund er begrundet tvivl om ansøgerens hensigt om at forlade Schengenlandene inden udløbet af et eventuelt visum. Ansøgeren kan derfor ikke gives Schengenvisum til Danmark, jf. visumkodeks artikel 32, stk. 1, litra b, og visumbekendtgørelsens § 8, stk. 2, nr. 9, § 16, samt bilag 2.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at ansøgeren er statsborger i Syrien, der på ansøgningstidspunktet var placeret i hovedgruppe 5, der omfatter personer, som vurderes generelt at udgøre en høj risiko for ulovlig indvandring i Danmark eller andre Schengenlande, og hvortil der kan være udsendelsesvanskeligheder, jf. visumbekendtgørelsens § 16, stk. 4, og bilag 2.

Udlændingenævnet har endvidere lagt vægt på, at der som udgangspunkt efter gældende praksis for syriske statsborgere ikke kan gives visum til søskende.

Det forhold, at ansøgeren har søgt om visum til Danmark med henblik på at besøge sin bror, da broren har en kræfttumor i hjernen, som giver ham epileptisk anfald, at ansøgeren efter det oplyste ikke har nogen intentioner om at blive i Danmark, idet han har boet 10 år og arbejdet siden 2013 i Abu Dhabi, og at han har sin ægtefælle og sine børn i landet, kan på den baggrund ikke føre til et andet resultat.

Udlændingenævnet har endvidere lagt vægt på, at det forhold, at værten ifølge en lægelig vurdering har en godartet tumor i hjernen, ikke er sådanne ekstraordinære omstændigheder, der kan begrunde meddelelse af visum til ansøgeren.

Udlændingenævnet har i den forbindelse lagt vægt på, at der ikke foreligger lægelige oplysninger om, at værten lider af en livstruende eller akut opstået sygdom.

Udlændingenævnet finder endvidere, at der ikke foreligger sådanne helt ekstraordinære omstændigheder, der kan begrunde, at ansøgeren kan meddeles Schengenvisum til Danmark, jf. visumbekendtgørelsens § 16, stk. 6, idet der ikke er oplyst om personlige eller helbredsmæssige forhold, som kan begrunde et visum til Danmark.

Udlændingenævnet henviser herved til, at der alene bør meddeles visum, hvis der foreligger ekstraordinære omstændigheder, f.eks. i tilfælde, hvor ansøgningen er indgivet med henblik på besøg hos et nærtstående familiemedlem, som lider af en livstruende sygdom, eller hvis ansøgeren skal deltage i et nært familiemedlems begravelse, jf. afsnittet retsregler.

Udlændingenævnet finder endelig, at hensyn af humanitær karakter, hensyn til nationale interesser eller internationale forpligtelser ikke taler for, at der i sagen kan meddeles et nationalt begrænset visum.

Det forhold, at værten er uforstående over for Udlændingestyrelsens afgørelse, idet værten og ansøgeren ikke er blevet kontaktet af hverken Udlændingestyrelsen eller Det Danske Generalkonsulat i Dubai, De Forenede Arabiske Emirater, med henblik på dokumentation for værtens sygdom, kan på baggrund af ovenstående grunde ikke føre til et andet resultat.

Det forhold, at ansøgeren siden 2013 har haft opholdstilladelse i De Forenede Arabiske Emirater på baggrund af sin ansættelse som civilingeniør, kan ikke føre til en ændret vurdering i sagen, idet der er tale om en opholdstilladelse, som afhænger af beskæftigelse, og da opholdet således – uanset dets varighed – som følge af opholdstilladelsens karakter ikke kan anses for at udgøre en sådan fast tilknytning til De Forenede Arabiske Emirater, at der er grundlag for at vurdere ansøgerens visumansøgning efter samme praksis som for statsborgere fra De Forenede Arabiske Emirater.

Udlændingenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse fra marts 2018." ÅB/2020/11.

3.1.3.1. Hovedgruppe 1

Hovedgruppe 1 omfatter lande og regioner, hvis statsborgere som udgangspunkt vurderes at udgøre en meget begrænset risiko for ulovlig indvandring i Danmark eller andre Schengenlande.

I denne hovedgruppe er det klare udgangspunkt, at der kan meddeles visum med henblik på både turistbesøg, privatbesøg, forretningsbesøg og kulturelle besøg.

Myndighederne bør dog generelt meddele afslag på en visumansøgning, hvis det vurderes, at der er en høj grad af risiko for, at ansøgeren uden lovligt grundlag vil tage fast ophold eller ophold af længere varighed i Danmark eller i de øvrige Schengenlande. Det kan f.eks. være tilfældet, hvis ansøgeren giver udtryk for ikke at have til hensigt at udrejse igen efter visummets udløb, eller hvis ansøgeren tidligere har udvist en adfærd, der indikerer, at der ikke kun ønskes et kortvarigt ophold i Danmark.

Som eksempler på lande, der er omfattet af hovedgruppe 1, kan nævnes Den Demokratiske Folkerepublik Korea, Indonesien, Kina, Qatar, Saudi Arabien og Sydafrika.

3.1.3.2. Hovedgruppe 2

Hovedgruppe 2 omfatter lande og regioner, hvis statsborgere som udgangspunkt vurderes at udgøre en vis risiko for ulovlig indvandring i Danmark eller andre Schengenlande.

I denne hovedgruppe kan der som udgangspunkt meddeles visum med henblik på privatbesøg hos herboende personer, herunder også venner og bekendte, samt forretningsbesøg og kulturelle besøg.

Myndighederne bør dog generelt meddele afslag på en visumansøgning, hvis det vurderes, at der er en høj grad af risiko for, at ansøgeren uden lovligt grundlag vil tage fast ophold eller ophold af længere varighed i Danmark eller i de øvrige Schengenlande. Det kan f.eks. være tilfældet, hvis ansøgeren giver udtryk for ikke at have til hensigt at udrejse igen efter visummets udløb, eller hvis ansøgeren tidligere har udvist en adfærd, der indikerer, at der ikke kun ønskes et kortvarigt ophold i Danmark.

Endvidere bør myndighederne i visse tilfælde meddele afslag, hvis ansøgeren har en begrænset tilknytning til sit hjemland.

Som eksempler på lande, der er omfattet af hovedgruppe 2, kan nævnes Congo (Brazzaville), Haiti, Mongoliet, Nepal, Thailand og Usbekistan.

3.1.3.3. Hovedgruppe 3

Hovedgruppe 3 omfatter lande og regioner, hvis statsborgere som udgangspunkt vurderes at udgøre en væsentlig risiko for ulovlig indvandring i Danmark eller andre Schengenlande.

I denne hovedgruppe kan der som udgangspunkt meddeles visum med henblik på privatbesøg hos relativt nære familiemedlemmer samt forretningsbesøg og kulturelle besøg.

Myndighederne bør dog generelt meddele afslag på en visumansøgning, hvis det vurderes, at der er en høj grad af risiko for, at ansøgeren uden lovligt grundlag vil tage fast ophold eller ophold af længere varighed i Danmark eller i de øvrige Schengenlande. Det kan f.eks. være tilfældet, hvis ansøgeren giver udtryk for ikke at have til hensigt at udrejse igen efter visummets udløb, eller hvis ansøgeren tidligere har udvist en adfærd, der indikerer, at der ikke kun ønskes et kortvarigt ophold i Danmark.

Endvidere bør myndighederne i visse tilfælde meddele afslag, hvis ansøgeren har en begrænset tilknytning til sit hjemland.

Som eksempler på lande, der er omfattet af hovedgruppe 3, kan nævnes Egypten, Filippinerne, Ghana, Indien, Tyrkiet og Vietnam.

3.1.3.4. Hovedgruppe 4

Hovedgruppe 4 omfatter lande og regioner, hvis statsborgere som udgangspunkt vurderes at udgøre en høj grad af risiko for ulovlig indvandring i Danmark eller andre Schengenlande.

I denne hovedgruppe kan der som udgangspunkt meddeles visum med henblik på privatbesøg hos de nærmeste familiemedlemmer, det vil sige ægtefælle, mindreårige børn og værtens forældre, samt forretningsbesøg og kulturelle besøg.

Myndighederne bør under hensyn til formålet med opholdet foretage en vurdering af, om ansøgeren uden lovligt grundlag vil tage fast ophold eller ophold af længere varighed i Danmark eller i de øvrige Schengenlande.

Der bør f.eks. meddeles afslag, hvis ansøgeren giver udtryk for ikke at have til hensigt at udrejse igen senest ved visummets udløb, eller hvis ansøgeren tidligere har udvist en adfærd, der indikerer, at der ikke kun ønskes et kortvarigt ophold i Danmark.

Endvidere bør myndighederne i visse tilfælde meddele afslag, hvis ansøgeren har en begrænset tilknytning til sit hjemland.

Som eksempler på lande, der er omfattet af hovedgruppe 4, kan nævnes Algeriet, Bangladesh, Iran, Kosovo, Libanon, Nigeria og Sudan.

3.1.3.5. Hovedgruppe 5

Hovedgruppe 5 omfatter lande og regioner, hvis statsborgere vurderes at udgøre en særligt høj risiko for ulovlig indvandring i Danmark eller andre Schengenlande, og hvortil der kan være udsendelsesvanskeligheder.

I denne hovedgruppe bør der som udgangspunkt kun meddeles Schengenvisum i ekstraordinære situationer, som f.eks. i tilfælde af et herboende nærtstående familiemedlems livstruende sygdom eller dødsfald. Herudover meddeles der i visse tilfælde visum til en ansøger, der ønsker at besøge en ægtefælle, hvor ansøgeren tidligere har fået afslag på ansøgning om familiesammenføring alene på baggrund af ansøgerens manglende tilknytning til Danmark. Der henvises til visumvejledningens afsnit 5.9.7.5.1.

Lande, der er i hovedgruppe 5, er Afghanistan, Eritrea, Irak, Pakistan, Somalia og Syrien.

3.1.4. Afslagsgrunde

Visumkodeks artikel 32 fastlægger rammerne for, hvornår der kan meddeles afslag på en ansøgning om Schengenvisum.

Der kan således kun meddeles afslag på en visumansøgning, hvis der foreligger en afslagsgrund som nævnt i visumkodeks artikel 32, stk. 1, jf. tillige visumbekendtgørelsens § 8, stk. 2, nr. 1-17.

Udlændingenævnet har i beretningsperioden hovedsageligt truffet afgørelser vedrørende visumkodeks artikel 32, stk. 1, litra a, nr. ii og vi, og litra b, og visumbekendtgørelsens § 8, stk. 2, nr. 2, 3, 6, 7, 8, 10 og 13.

3.1.4.1. Manglende godtgørelse af formålet med og vilkårene for opholdet

Efter visumkodeks artikel 32, stk. 1, litra a, nr. ii, og visumbekendtgørelsens § 8, stk. 2, nr. 2, skal der meddeles afslag på Schengenvisum, hvis ansøgeren ikke godtgør formålet med og vilkårene for det forventede ophold.

Ved vurderingen af, om ansøgeren har godtgjort formålet med det forventede ophold, lægger myndighederne bl.a. vægt på, om ansøgeren har indleveret relevant dokumentation, jf. visumbekendtgørelsens § 10, stk. 1.

Kravene til dokumentation varierer afhængig af formålet med opholdet.

Som eksempler på ~~en~~ afgørelser, hvor Udlændingenævnet har stadfæstet et afslag på visum på baggrund af, at formålet ikke var tilstrækkeligt godtgjort, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i marts 2020 Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en statsborger fra Iran, som havde søgt om at få visum til Danmark (Schengenvisum).

Sagens faktiske omstændigheder:

Ansøgeren indgav i juni 2018 en ansøgning om Schengenvisum til Danmark med henblik på forretningsbesøg hos en virksomhed i Danmark i 20 dage i perioden fra primo juli 2018 til ultimo juli 2018. Udlændingestyrelsen kontaktede i juli 2018 virksomheden i Danmark med henblik på at afklare det nærmere formål med ansøgerens besøg i Danmark. Udlændingestyrelsen fik først telefonisk kontakt med virksomheden efter søgning på internettet, idet det oplyste telefonnummer og den oplyste e-mailadresse ikke var brugbar. Udlændingestyrelsen fik kontakt til ejeren af virksomheden i Danmark, der oplyste, at ejeren havde travlt, og derfor blev det aftalt, at Udlændingestyrelsen skulle ringe tilbage. I august 2018 forsøgte Udlændingestyrelsen forgæves flere gange at kontakte ejeren af virksomheden, og efterfølgende sendte Udlændingestyrelsen en anmodning til ansøgeren om ansøgerens bemærkninger til, at Udlændingestyrelsen ikke kunne komme i kontakt med ejeren af virksomheden. Ansøgeren oplyste, at ansøgeren stadig ønskede at besøge Danmark, og at ansøgeren ville bede virksomheden om at kontakte de danske udlændingemyndigheder. Hverken Udlændingestyrelsen eller Udlændingenævnet modtog efterfølgende oplysninger fra virksomheden.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Udlændingenævnet finder, at de forelagte oplysninger til redegørelse for formålet med og vilkårene for det forventede ophold ikke er pålidelige. Ansøgeren kan derfor ikke gives Schengenvisum til Danmark, jf. visumkodeks artikel 32, stk. 1, litra a, nr. ii, og visumbekendtgørelsens § 8, stk. 2, nr. 2.

Udlændingenævnet har i den forbindelse lagt vægt på, at besøget hverken er blevet bekræftet af ejeren af den danske virksomhed over for Udlændingestyrelsen eller Udlændingenævnet. Udlændingenævnet henviser i den forbindelse til, at virksomheden ikke har besvaret Udlændingenævnets seneste henvendelse i januar 2020.

Det forhold, at ansøgeren i august 2018 til Den Danske Ambassade oplyste, at ansøgeren stadig var interesseret i at besøge virksomheden i Danmark, og at ansøgeren bad virksomheden om at kontakte de danske udlændingemyndigheder, kan ikke føre til en ændret vurdering. Det forhold, at ansøgeren til støtte for klagen har anført, at ejeren af virksomheden var travlt optaget af arbejde, da Udlændingestyrelsen i juli 2018 og i august 2018 kontaktede virksomheden, at ejeren af

virksomheden ville være Udlændingestyrelsen behjælpelig, såfremt styrelsen ville rette henvendelse efterfølgende, at ansøgeren havde vedlagt den nødvendige dokumentation, og at andre fra ansøgerens forretning tidligere er blevet meddelt et Schengenvisum til Danmark, kan ikke føre til en ændret vurdering.

Udlændingenævnet har lagt vægt på, at det ikke har været muligt at få kontakt til ejeren af den danske virksomhed i Danmark for nærmere oplysninger om formålet med ansøgerens besøg. Udlændingenævnet har herved konkret lagt vægt på, at Udlændingestyrelsen i juli 2018 kontaktede virksomheden uden at kunne få bekræftet det nærmere formål med ansøgerens besøg, at Udlændingestyrelsen på ny i august 2018 forgæves forsøgte at kontakte virksomheden, og at Udlændingestyrelsen samme dag til virksomheden sendte en anmodning om yderligere oplysninger, som ikke ses besvaret.

Udlændingenævnet har yderligere lagt vægt på, at Udlændingenævnet i januar 2020 forgæves rettede telefonisk henvendelse til virksomheden i Danmark, og at Udlændingenævnet senere samme dag sendte brev til virksomheden med anmodning om en bekræftelse af ansøgerens fortsatte invitation til Danmark.

Udlændingenævnet stadfæster således Udlændingestyrelsens afgørelse fra august 2018." ÅB/2020/12.

Udlændingenævnet stadfæstede i maj 2020 Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en statsborger fra Egypten, som havde søgt om at få visum til Danmark (Schengenvisum).

Sagens faktiske omstændigheder:

Ansøgeren indgav i juli 2018 en ansøgning om Schengenvisum til Danmark med henblik på et kulturelt besøg hos en religiøs bevægelse i Danmark i 30 dage i perioden fra primo september 2018 til primo oktober 2018. Formålet med ansøgerens ophold i Danmark var at deltage i et kursus, hvor der blev undervist i hvordan man helbreder og prædiker, at kursets varighed var på 23 dage, samt at ansøgeren selv skulle afholde alle udgifter i forbindelse med opholdet. Ved interview med Den Danske Ambassade i juli 2018 oplyste ansøgeren, at ansøgerens arbejde i Egypten ikke havde nogen relation til kurset, at ansøgeren ikke fik løn under opholdet i Danmark, at ansøgeren ikke havde nogen tilknytning til religiøse menigheder i Egypten, og at opholdet i Danmark skyldtes personlig interesse.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Udlændingenævnet finder ikke, at ansøgeren har godtgjort formålet for det forventede ophold i Danmark. Ansøgeren kan derfor ikke gives Schengenvisum til Danmark, jf. visumkodeks artikel 32, stk. 1, litra a, nr. ii, og visumbekendtgørelsens § 8, stk. 2, nr. 2.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at ansøgeren ikke har en relevant uddannelsesmæssig baggrund eller et særligt kendskab, der kan begrunde ansøgerens deltagelse i det pågældende kursus, og at formålet med ansøgerens deltagelse alene skyldes personlig interesse, idet ansøgeren har oplyst, at ansøgeren ikke forventer at kunne anvende det lærte i ansøgerens arbejde.

Det forhold, at ansøgeren har gennemført akademiske lektioner på den religiøse bevægelses hjemmeside, at bevægelsen har afholdt Skype-interview med ansøgeren, og at den religiøse bevægelse har oplyst, at bevægelsen vil forestå udgifter i forbindelse med ansøgerens ophold i Danmark, finder Udlændingenævnet ikke kan føre til en ændret vurdering, da ansøgeren ikke har dokumenteret, at ansøgeren har en relevant uddannelsesmæssig baggrund eller et særligt kendskab til den religiøse bevægelse, samt at det oplyste vedrørende afholdelse af udgifterne i forbindelse med ansøgerens ophold i Danmark, er divergerende i forhold til det tidligere oplyste i sagen.

Udlændingenævnet finder endelig, at hensyn af humanitær karakter, hensyn til nationale interesser eller internationale forpligtelser ikke taler for, at der i sagen meddeles et nationalt begrænset visum.

Udlændingenævnet stadfæster således Udlændingestyrelsens afgørelse fra september 2018". ÅB/2020/13.

3.1.4.2. Manglende dokumentation for tilstrækkelige subsistensmidler til opholdet i Danmark og til hjemrejsen

Efter visumkodeks artikel 32, stk. 1, litra a, nr. iii, og visumbekendtgørelsens § 8, stk. 2, nr. 3, skal der meddeles afslag på Schengenvisum, hvis ansøgeren ikke fremlægger dokumentation for, at vedkommende har tilstrækkelige subsistensmidler i hele den forventede opholdsperiode eller midler til rejsen tilbage til hjem- eller bopælslandet eller til gennemrejse til et tredjeland, hvor den pågældende er sikret indrejse.

Vurderingen af subsistensmidler under det forventede ophold foretages på grundlag af varigheden af og formålet med opholdet, jf. afsnit 5.3 i visumvejledningen.

Ved indrejse i Danmark skal en visumindehaver som udgangspunkt dokumentere at være i besiddelse af cirka 500 kr. pr. døgn, hvis der er tale om et hotelophold, mens cirka 350 kr. pr. døgn vil være tilstrækkeligt, hvis visumansøgeren skal bo på vandrerhjem eller lignende.

Som et eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til et afslag på visum på baggrund af manglende dokumentation for, at vedkommende har tilstrækkelige subsistensmidler i hele den forventede opholdsperiode eller midler til rejsen tilbage til hjem- eller bopælslandet eller til gennemrejse til et tredjeland, hvor den pågældende er sikret indrejse, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i juli 2020 Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en statsborger fra Ghana, som havde søgt om at få visum til Danmark (Schengenvisum), da ansøgeren ikke havde bevist, at ansøgeren havde tilstrækkelige subsistensmidler i hele den forventede opholdsperiode eller midler til rejsen tilbage til hjemlandet eller bopælslandet eller til gennemrejse til et tredjeland, hvor ansøgeren var sikret indrejse, eller at ansøgeren var i stand til at skaffe sig disse midler på lovlig vis.

Sagens faktiske omstændigheder:

Ansøgeren indgav i maj 2018 en ansøgning om Schengenvisum til Danmark med henblik på at besøge ansøgerens kæreste og deres fællesbarn i Danmark i 30 dage i perioden fra ultimo juni 2018 til ultimo juli 2018. Det fremgik af visuminvitationen, at ansøgeren betalte for sin rejse, og at værten betalte for opholdet og indestod økonomisk for ansøgeren i forbindelse med rejsen og opholdet i Danmark. Ansøgningen var vedlagt en kopi af ansøgerens "interim statement" for perioden fra primo februar 2018 til primo maj 2018, hvoraf det fremgik, at ansøgeren ultimo april 2018 havde et indestående på 5.563 nye ghanesiske cedis, svarende på det tidspunkt til ca. 7.600 kr. I maj 2018 oplyste ansøgeren ved interview på ambassaden, at værten havde 3 særbørn foruden ansøgerens barn, og at ansøgeren selv skulle betale for rejsen til Danmark, hvilket ville koste ca. 4-5.000 kr.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Udlændingenævnet finder, at ansøgeren ikke har bevist, at ansøgeren har tilstrækkelige subsistensmidler i hele den forventede opholdsperiode eller midler til rejsen tilbage til hjemlandet eller bopælslandet eller til gennemrejse til et tredjeland, hvor ansøgeren er sikret indrejse, eller at ansøgeren er i stand til at skaffe sig disse midler på lovlig vis. Ansøgeren kan derfor ikke gives Schengenvisum til Danmark, jf. visumkodeks artikel 32, stk. 1, litra a, nr. iii, og visumbekendtgørelsens § 8, stk. 2, nr. 3 og 4 (tidligere § 8, stk. 2, nr. 3).

Udlændingenævnet har ved afgørelsen lagt vægt på, at ansøgeren ønsker at opholde sig 30 dage i Danmark, men at der til sagen alene er fremlagt dokumentation for, at ansøgeren ultimo april 2018 havde 5.563 nye ghanesiske cedis, svarende til 6.524 kroner stående på sin bankkonto.

Udlændingenævnet har også lagt vægt på, at ansøgeren selv skal betale for rejsen til Danmark, hvilket Den Danske Ambassade i Ghana vurderede ville koste 4-5.000 kr.

Udlændingenævnet har ikke modtaget kopi af et nyere kontoudtog, jf. udlændingelovens § 40, og der er således alene dokumentation i sagen for, at ansøgeren ultimo april 2018 var i besiddelse af 6.524 kr. på sin konto før betaling af rejsen til Danmark. I forhold til et ophold på 30 dage i Danmark svarer det til 217 kr. pr. dag, hvilket vil blive meget lavere efter betaling af rejsen.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at beløbet er væsentligt lavere, end hvad der følger af udlændingemyndighedernes faste praksis, jf. afsnittet Retsregler ovenfor.

Udlændingenævnet konstaterer i den forbindelse, at det ikke fremgår klart af partsrepræsentantens e-mail fra ultimo februar 2020, om værten fortsat ønsker at indestå for ansøgerens besøg, og at det derfor ikke ses dokumenteret, at ansøgeren har tilstrækkelige subsistensmidler i hele den forventede opholdsperiode og midler til rejsen tilbage til hjemlandet eller bopælslandet eller til gennemrejse til et tredjeland, hvor ansøgeren er sikret indrejse, eller at ansøgeren er i stand til at skaffe sig disse midler på lovlig vis.

Det er indgået i grundlaget for Udlændingenævnets vurdering, at partsrepræsentanten har oplyst, at ansøgeren har arvet en ejendom, der er lejet ud og derved skaffede ansøgeren midler, og at partsrepræsentanten har indsendt en kvittering for indbetalt elektricitet, men Udlændingenævnet finder, at det ikke kan føre til et andet resultat.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at der ikke er fremsendt dokumentation for størrelsen af midlerne og for, at midlerne blev indsat på ansøgerens konto.

Det er tillige indgået i grundlaget for Udlændingenævnets vurdering, at ansøgeren på ansøgningstidspunktet var i ansættelse. Dette kan imidlertid heller ikke føre til et andet resultat, da ansættelsesforholdet var midlertidigt og var blevet etableret en måned forud for ansøgningen.

Det forhold, at værten fortsat ønsker besøg af ansøgeren i Danmark, finder Udlændingenævnet ikke kan føre til en ændret vurdering, da der ikke er tale om en nær familierelation mellem værten og ansøgeren, idet de ikke længere er kærester.

Udlændingenævnet finder, at der ikke foreligger sådanne helt ekstraordinære omstændigheder, der kunne begrunde, at ansøgeren alligevel kan meddeles Schengenvisum til Danmark, jf.

visumbekendtgørelsens § 16, stk. 6, idet der ikke er oplyst om personlige eller helbredsmæssige forhold, som kan begrunde et Schengenvisum.

Udlændingenævnet stadfæster således Udlændingestyrelsens afgørelse fra juni 2018.

Udlændingenævnet finder dog samtidig grundlag for at hjemvise sagen til fornyet vurdering i Udlændingestyrelsen med henblik på, at styrelsen udtrykkeligt kan vurdere, om ansøgeren kan meddeles visum med henblik på besøg hos sin datter, idet det under Udlændingenævnets behandling af sagen er oplyst, at ansøgeren og værten ikke længere er kærester. Udlændingenævnet finder det på den baggrund rettest, at Udlændingestyrelsen vurderer sagen på ny, navnlig under henvisning til Danmarks internationale forpligtelser, herunder Den Europæiske Menneskerettighedskonvention og FN´s Børnekonvention." ÅB/2020/14.

Et mindre beløb kan efter omstændighederne anses for tilstrækkeligt, hvis indkvarteringen er betalt i forvejen, eller der er tale om privat indkvartering, og værten har påtaget sig at indestå for alle udgifter. Der foretages en konkret og individuel vurdering af alle sagens omstændigheder, herunder hvilket forhold ansøgeren har til værten, og om ansøgeren tidligere har rejst problemfrit i Schengenlandene. Efter en konkret vurdering af alle sagens samlede omstændigheder kan cirka 150 kr. pr. døgn ved besøg hos en kæreste og cirka 250 kr. pr. døgn ved besøg hos en voksen søskende være tilstrækkelige midler.

Som et eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet har omgjort Udlændingestyrelsens afgørelser, idet det blev vurderet, at ansøgeren havde tilstrækkelige subsistensmidler til hele den forventede opholdsperiode, kan nævnes:

Udlændingenævnet omgjorde i juni 2020 Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en statsborger fra Burundi, der i april 2018 indgav ansøgning om visum til Danmark (Schengenvisum).

Sagens faktiske omstændigheder:

Ansøgeren indgav i april 2018 en ansøgning om Schengenvisum til Danmark med henblik på at besøge sin niece i 30 dage i perioden fra ultimo april 2018 til ultimo maj 2018. Ansøgeren var tidligere blevet meddelt Schengenvisum til Italien gyldigt i 19 dage, i perioden fra ultimo juli 2017 til ultimo august 2017. Ansøgeren rejste i overensstemmelse med visummets gyldighed. Ansøgeren fremlagde bankdokumentation, hvoraf det fremgik, at ansøgeren ultimo februar 2018 havde ca. 40.000 KES til rådighed, hvilket svarerede til ca. 2.500 kr. Værten havde oplyst, at værten ville betale for alle udgifter i forbindelse med ansøgerens planlagte ophold i Danmark.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Udlændingenævnet finder, at ansøgeren kan meddeles Schengenvisum til Danmark med én indrejse til ophold i 30 dage i en periode på 180 dage.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at Udlændingenævnet ved brev af februar 2020 har anmodet værten om at oplyse, om besøget stadig er aktuelt og om ansøgeren stadig havde minimum 40.000 kenyanske schilling (i maj 2020 svarende til 2.530 danske kroner) på sin konto. Værten har ved e-mail af februar 2020 bekræftet ovenstående og vedlagt kontoudskrift.

Udlændingenævnet bemærker, at denne afgørelse er konkret begrundet under hensyn til ovenstående, idet beløbet på 40.000 kenyanske schilling, til et 30-dages ophold normalt må anses for utilstrækkeligt." ÅB/2020/15.

3.1.4.3. Trussel mod Schengenlandenes offentlige orden, indre sikkerhed, folkesundhed eller internationale forbindelser

3.1.4.3.1. Indberetning til Schengeninformationssystemet (SIS II)

Ifølge visumkodeks artikel 21, stk. 1, og stk. 3, litra c, skal myndighederne kontrollere, om ansøgeren er en person, der er indberettet til SIS II[7] med henblik på at nægte indrejse, eksempelvis hvis den pågældende er meddelt et indrejseforbud.

Der foretages opslag i SIS II i forbindelse med oprettelsen af en visumansøgning.

Hvis ansøgeren fremgår som indberettet i SIS II, sendes der automatisk en høring til Rigspolitiets Sirenekontor, som herefter undersøger resultatet nærmere og meddeler, om det kan bekræftes, at ansøgeren er indberettet til SIS II, eller om der er tale om et falsk hit på søgningen som følge af et sammenfald i persondata eller lignende.

Hvis Sirenekontoret bekræfter en indberetning til SIS II, skal der tillige indhentes oplysninger om, hvilket land der har indberettet ansøgeren, idet ansøgeren skal oplyses om dette.

[7] SIS II henviser til Schengeninformationssystemet, og det er et system, der anvendes af Schengenkonventionens medlemsstater til bl.a. at foretage indberetning af tredjelandsstatsborgere med henblik på nægtelse af indrejse og ophold i Schengenområdet. En udlænding, som er meddelt visum efter udlændingelovens § 4 eller § 4 a, kan uanset bestemmelsen i udlændingelovens § 28, stk. 1, nr. 1, indrejse i Danmark.

Efter visumkodeks artikel 32, stk. 1, litra 1 nr. v, og visumbekendtgørelsens § 8, stk. 2, nr. 6, skal der meddeles afslag på Schengenvisum, hvis ansøgeren er indberettet som uønsket i SIS II.

Som eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til visum som følge af ansøgerens indberetning i SIS II, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i august 2020 Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en statsborger fra Marokko, som havde søgt om at få visum til Danmark (Schengenvisum).

Sagens faktiske omstændigheder:

Ansøgeren indgav i juli 2018 en ansøgning om Schengenvisum til Danmark med henblik på at besøge ansøgerens ægtefælle, som var statsborger i Norge, men bosiddende i Danmark, i 22 dage i perioden fra ultimo august 2018 til ultimo september 2018. Ansøgeren var tidligere blevet meddelt Schengenvisum i 2015. Ansøgeren var i januar 2017 blevet meddelt afslag på midlertidig opholdstilladelse i Norge, idet de norske myndigheder vurderede, at der var tale om et ægteskab indgået proforma, og at formålet var at opnå opholdstilladelse i Norge. Ansøgeren blev registreret i SIS II i juni 2017 og blev udvist af Norge med indrejseforbud i 5 år.

Udlændingenævnets afgørelse:

"*Vurdering efter udlændingeloven*

Udlændingenævnet finder ikke grundlag for at ændre Udlændingestyrelsens afgørelse fra september 2018 vedrørende ansøgeren.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at ansøgeren i Norge er registreret som uønsket i Schengeninformationssystemet (SIS II), jf. visumkodeks artikel 32, stk. 1, litra a, nr. v, og visumbekendtgørelsens § 8, stk. 2, nr. 6.

Det er indgået i grundlaget for Udlændingenævnets vurdering af sagen, at værten har anført, at ægteskabet mellem værten og ansøgeren ikke er indgået proforma. Udlændingenævnet finder imidlertid, at dette ikke kan føre til en ændret vurdering af sagen, idet dette ikke er omstændigheder, som kan medføre, at Udlændingenævnet kan se bort fra ansøgerens registrering som uønsket i Schengeninformationssystemet (SIS II).

Udlændingenævnet finder endelig, at der i sagen ikke foreligger særlige omstændigheder, således at et nationalt begrænset visum kan udstedes af humanitære hensyn, hensyn til nationale interesser eller nationale forpligtelser, jf. visumbekendtgørelsen § 20, stk. 1, jf. udlændingelovens § 4 a, stk. 1, jf. § 39, stk. 2.

Vurdering i forhold til EU-reglerne

Udlændingenævnet finder, at ansøgeren ikke kan meddeles Schengenvisum på grundlag af ægteskab med værten, da ansøgeren ikke efter EU-opholdsdirektivet kan anses som "familiemedlem" til en unionsborger, jf. EU-opholdsdirektivet artikel 2, og EU-opholdsbekendtgørelsens § 2, stk. 1, nr. 1.

Udlændingenævnet har herved lagt afgørende vægt på, at de norske udlændingemyndigheder, Utlendingsdirektoratet (UDI) og Utlendingsnemnda (UNE), har vurderet, at der er bestemte grunde til at antage, at ansøgeren og værtens ægteskab er indgået proforma med det formål at opnå opholdstilladelse i Norge, og at ansøgeren i 2017 blev udvist af Norge og indberettet i SIS II.

Det er indgået i Udlændingenævnets vurdering, at værten har anført, at værten har ansøgt om Schengenvisum til ansøgeren efter EU-reglerne om EU-borgere og deres familiemedlemmers ret til fri bevægelighed inden for EU-området.

Udlændingenævnet finder imidlertid, at dette ikke kan danne grundlag for et andet udfald af sagen, idet medlemsstaterne kan begrænse den frie bevægelig for et familiemedlem til en unionsborger af hensyn til den offentlige orden, sikkerhed eller sundhed, og at medlemsstaterne kan nægte rettigheder i forhold til EU-opholdsdirektivet, når der er tale om misbrug af rettigheder eller om svig, i dette tilfælde proformaægteskab.

Udlændingenævnet finder endvidere, at et afslag på Schengenvisum ikke er i strid med proportionalitetsprincippet efter EU-opholdsdirektivet. Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at ansøgeren 2 gange har fået afslag på opholdstilladelse i Norge under henvisning til, at ægteskabet med den norske statsborger anses for at være indgået proforma, og at Udlændingestyrelsen ligeledes har givet afslag på et Schengenvisum til Danmark, og endeligt at ansøgeren – efter at være blevet udvist af Norge – er indberettet i SIS frem til medio juni 2022.

Udlændingenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse fra september 2018." ÅB/2020/16.

3.1.4.3.2. Konsultation af andre Schengenlande og efterretningstjenesterne

Ifølge visumkodeks artikel 22, stk. 1, kan et Schengenland kræve, at andre Schengenlandes myndigheder hører dets centrale myndigheder under behandlingen af visumansøgninger indgivet af statsborgere fra specifikke tredjelande eller specifikke kategorier af disse statsborgere.

Det følger i forlængelse heraf af visumbekendtgørelsens § 14, stk. 1, at der ved behandlingen af en visumsag skal gennemføres høring af myndighederne i andre Schengenlande i overensstemmelse med reglerne i visumkodeks.

Et Schengenland kan endvidere bestemme, at landets egne visumudstedende myndigheder skal konsultere de centrale myndigheder med ansvar for sikkerhed. Efter visumbekendtgørelsens § 14, stk. 2, kan de danske udlændingemyndigheder foretage høring af efterretningstjenesterne i forbindelse med vurderingen af, om en ansøger udgør en sikkerhedsrisiko.

Høring af andre Schengenlande og/eller af efterretningstjenesterne fremsendes automatisk til de relevante myndigheder i forbindelse med oprettelsen af visumansøgningen.

Der kan ikke meddeles Schengenvisum, før alle hørte myndigheder har afgivet svar, eller fristen for at afgive svar på 7 kalenderdage er sprunget.

Efter visumkodeks artikel 32, stk. 1, litra a, nr. vi, og visumbekendtgørelsens § 8, stk. 2, nr. 7, 8 og 9 ~~6~~, skal der meddeles afslag på Schengenvisum, hvis ansøgeren anses for at udgøre en trussel mod Schengenlandenes offentlige orden, indre sikkerhed, folkesundhed eller internationale forbindelser, navnlig når den pågældende på dette grundlag er indberettet som uønsket i Schengenlandenes nationale databaser.

EU-Domstolen afsagde den 24. november 2020 dom i 2 såkaldte præjudicielle sager (C-225/19 og C-226/19) forelagt af en nederlandsk domstol.[8]

[8] Den 24. november 2020 traf EU-domstolen afgørelse i de forenede præjudicielle sager C-225/19 og C-226/19, https://curia.europa.eu/juris/liste.jsf?num=C-225/19&language=da

Sagerne vedrører fortolkningen af artikel 32 i Europa-Parlamentets og Rådets Forordning (EF) nr. 810/2009 af 13. juli 2009 om en fællesskabskodeks for visa (visumkodeks) om afslag på visum, begrundelser herfor og adgangen til at påklage et afslag, sammenholdt med Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheders (EU-chartret) artikel 47 om adgang til effektive retsmidler, i forhold til afgørelser om afslag på visum som følge af, at et eller flere Schengenlandes centrale myndigheder har gjort indsigelse mod udstedelse af visum, fordi ansøger anses for at udgøre en trussel mod medlemsstaternes offentlige orden, indre sikkerhed, folkesundhed eller internationale forbindelser.

Dommen pålægger myndighederne ved afslag på visum i denne kategori af visumsager at begrunde afslagene med flere oplysninger end det forud for dommen har været praksis, herunder at angive visse oplysninger, der hidtil har været anset for klassificerede, med henblik på at sikre ansøgerens ret til effektive retsmidler.

Dommen indebærer ændringer fremadrettet i forhold til sagsbehandlingen af denne type visumsager. Udlændingenævnet har ikke i 2020 truffet afgørelser omfattet af dommen.

Efter forvaltningslovens § 24, stk. 3, 2. pkt., jf. §§ 15-15 a kan oplysninger om, at der er fremsat indsigelser mod visumudstedelse i forbindelse med en høring af andre Schengenlande og/eller efterretningstjenesterne, undtages ud fra afgørende hensyn til offentlige interesser.

Som et eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til visum efter konsultation af de andre Schengenlande, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i juli 2020 Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en statsborger fra Syrien, som havde søgt om at få visum til Danmark (Schengenvisum).

Sagens faktiske omstændigheder:

Ansøgeren, der arbejdede for en FN organisation, indgav i april 2019 en ansøgning om Schengenvisum til Danmark med henblik på at besøge ansøgerens registrerede partner i 27 dage i perioden fra primo maj 2019 til ultimo maj 2019. Udlændingestyrelsen havde i forbindelse med en høring af efterretningstjenesterne eller de centrale myndigheder i andre Schengenlande fået oplyst, at der var et eller flere lande, der fandt grund til at antage, at ansøgeren ville udgøre en trussel mod Schengenlandenes offentlige orden, indre sikkerhed, folkesundhed eller internationale forbindelser.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Udlændingenævnet finder ikke grundlag for at ændre Udlændingestyrelsens afgørelse fra juni 2019 vedrørende Schengenvisum til Danmark til ansøgeren.

Udlændingenævnet finder, at der er risiko for, at ansøgeren udgør en trussel mod den offentlige orden, indre sikkerhed, folkesundhed eller internationale forbindelser, og ansøgeren kan derfor ikke få udstedt et Schengenvisum, jf. artikel 32, stk. 1, litra a nr. vi), i visumkodeks og visumbekendtgørelsens § 8, stk. 2, nr. 7, 8 og 9.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at konsultation af de centrale myndigheder i medlemsstaterne og/eller efterretningstjenesterne er blevet udført i forbindelse med ansøgerens visumansøgning, og indsigelse mod at udstede et visum til ansøgeren er blevet afgivet, idet et eller flere medlemslande anser ansøgeren som en trussel mod den offentlige orden, indre sikkerhed, folkesundhed eller internationale forbindelser.

Udlændingenævnet kan oplyse, at på baggrund af sagens omstændigheder har Udlændingenævnet begrænset mulighed for at meddele en begrundet afgørelse, da afgørende hensyn til offentlige interesser taler for at undtage en række oplysninger fra begrundelsen for afgørelsen.

Det følger således af forvaltningslovens § 24, stk. 3, 2. pkt., jf. §§ 15 og 15 a, at en begrundelse for en afgørelse kan begrænses på grund af afgørende hensyn til statens sikkerhed eller rigets forsvar, hensyn til rigets udenrigspolitiske interesser m.v., herunder forholdet til andre lande eller internationale organisationer. Oplysninger om hvilken/hvilke af medlemsstaternes centrale myndigheder eller efterretningstjenester, der er blevet hørt i sagen, og hvilken/hvilke medlemsstaters centrale myndigheder og efterretningstjenester, der har gjort indsigelser mod udstedelse af visum, kan derfor ikke oplyses i begrundelsen for afslaget på ansøgerens ansøgning om visum.

Selv om der af en eller flere medlemsstater er gjort indsigelse mod udstedelse af et visum til en ansøgeren, kan der udstedes et visum, der kun er gyldigt til indrejse i Danmark, hvis humanitære hensyn, hensyn til nationale interesser eller nationale forpligtelser taler derfor, jf. visumbekendtgørelsens § 20, stk. 1, jf. udlændingelovens § 4, stk. 1, jf. § 39, stk. 2.

Udlændingenævnet finder ikke, at der foreligger sådanne særlige omstændigheder, der kan begrunde, at ansøgeren kan få udstedt et visum, der kun er gyldigt i Danmark.

Det er indgået i Udlændingenævnets vurdering, at ansøgeren i klagen har anført, at ansøgeren ikke tidligere har begået kriminalitet eller har haft ulovligt ophold i besøgte lande, at ansøgeren ikke har sådanne sygdomme, der udgør risici for folkesundheden i Danmark, at ansøgeren er ægtefælle til værten, som arbejder for en FN organisation i Danmark, og at sådanne medarbejdere, sammen med deres ægtefæller, har immunitet i forhold til de generelle udlændingeretlige bestemmelser efter FN's konvention om rettigheder og immuniteter for de særlige institutioner artikel vi), stk. 19, litra C.

Dette kan imidlertid ikke føre til en ændret vurdering, idet en eller flere medlemsstater har gjort indsigelse mod udstedelse af visum til ansøgeren, og idet der ikke er tale om sådanne omstændigheder, at Udlændingenævnet kan se bort fra indsigelsen mod ansøgeren.

Det af værten anførte om, at værtens arbejde for en FN organisation i Danmark og deraf immunitet i forhold til generelle udlændingeretlige restriktioner, vurderer Udlændingenævnet fortsat ikke kan danne grundlag for et andet udfald af sagen. Udlændingenævnet, har i lighed med Udlændingestyrelsen, lagt vægt på, at de danske myndigheder er forpligtet til at tage hensyn til sikkerhedsinteresserne i de konsulterede Schengenlande, og at der desuden ikke er tale om sådanne humanitære hensyn, nationale interesser eller internationale interesser, der kan medføre, at der udstedes et VLTV.

Udlændingenævnet bemærker, at bestemmelsen i artikel vi, stk. 19, litra C, i FN's konvention om rettigheder og immuniteter for de særlige institutioner konventionen om indvandringsrestriktioner ikke kan udstrækkes til at gælde en sag som den foreliggende om visum, hvor der er meddelt afslag med henvisning til trussel mod den offentlige orden, indre sikkerhed, folkesundhed eller internationale forbindelser.

Udlændingenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse fra juni 2019." ÅB/2020/17.

3.1.4.3.3. Tvangsægteskab og proformaægteskab

Hvis en ansøger tidligere er meddelt afslag på en ansøgning om ægtefællefamiliesammenføring eller familiesammenføring med en fast samlever i Danmark under henvisning til, at det må anses for tvivlsomt, om ægteskabet er indgået eller samlivsforholdet etableret efter begge parters eget ønske (tvangsægteskab), jf. udlændingelovs § 9, stk. 11, eller med henvisning til, at der er bestemte grunde til at antage, at det afgørende formål med ægteskabets indgåelse eller etableringen af samlivsforholdet er at opnå opholdstilladelse (proforma), jf. udlændingelovens § 9, stk. 12, kan der efter praksis ikke gives Schengenvisum med henblik på besøg hos den herboende ægtefælle eller samlever, uanset hvilket land ansøgeren kommer fra. Dette gælder også, selv om ansøgeren tidligere er meddelt visum under henvisning til den samme eller en anden vært.

Myndighederne kan endvidere i helt særlige tilfælde meddele afslag på visum, hvis der i forbindelse med behandlingen af en visumsag fremkommer oplysninger, der tydeligt indikerer, at der er tale om et tvangs- eller proformaægteskab, uanset at ansøgeren ikke tidligere har fået behandlet en ansøgning om familiesammenføring med ægtefællen. I sådanne tilfælde bør ansøgeren i forbindelse med afslaget vejledes om, at der alene er taget stilling til, om ægteskabet ud fra de foreliggende oplysninger kan danne grundlag for et visumbesøg, og at spørgsmålet vil blive undersøgt nærmere i forbindelse med en eventuel sag om familiesammenføring.

Uanset at der er tale om et tvangs- eller proformaægteskab, kan der i helt særlige tilfælde, hvor ansøgeren og den herboende ægtefælle eller samlever har fællesbørn, der er bosat her i landet, og hvor hensynet til fællesbarnet taler afgørende derfor, meddeles visum med henblik på besøg hos fællesbarnet. Sådanne forhold, der kan tale afgørende for meddelelse af visum med henblik på besøg hos det herboende fællesbarn, kan eksempelvis være, at fællesbarnet lider af en alvorlig sygdom, der umuliggør barnets rejse til udlandet.

Som eksempler på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til afslag på visum på baggrund af en formodning for tvangs- eller proformaægteskab, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i juli 2020 Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en statsborger fra Ghana, som havde søgt om at få visum til Sverige (Schengenvisum).

Sagens faktiske omstændigheder:

Ansøgeren indgav i juli 2018 en ansøgning om Schengenvisum til Sverige med henblik på at besøge ansøgerens ægtefælle i 90 dage i perioden fra august 2018 til november 2018. Ansøgeren var i juni 2017 blevet meddelt afslag af de svenske udlændingemyndigheder på en ansøgning om opholds- og arbejdstilladelse i Sverige, idet myndighederne fandt, at ægteskabet mellem ansøger og værten var indgået med det formål, at ansøgeren kunne opnå opholdstilladelse i Sverige.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Udlændingenævnet finder, at der er bestemte grunde til at antage, at ansøgeren og værtens ægteskab må anses for at være et proformaægteskab, at det afgørende formål med ægteskabets indgåelse er at opnå opholdstilladelse eller et længerevarende ophold i de øvrige Schengenlande eller Sverige til ansøger, og at hensynet til den offentlige orden eller indre sikkerhed derfor taler imod at meddele

ansøger visum, jf. visumkodeks artikel 32, stk. 1, litra a, nr. vi, og visumbekendtgørelsens § 8, stk. 2, nr. 7.

Udlændingenævnet har lagt afgørende vægt på, at de svenske udlændingemyndigheder i juni 2017 meddelte ansøgeren afslag på opholds- og arbejdstilladelse, idet myndighederne fandt, at ansøgerens ægteskab med værten var indgået med det formål, at ansøgeren kunne opnå opholds- og arbejdstilladelse i Sverige.

I vurderingen af ansøgeren og værtens ægteskab har Udlændingenævnet lagt vægt på, at beslutningen om ægteskab blev truffet forud for det første personlige møde mellem ansøgeren og værten, og at ansøgeren og værten indgik ægteskab efter kun to dages personligt bekendtskab.

Udlændingenævnet har endvidere lagt vægt på, at ansøgeren og værten ikke har boet sammen på fælles bopæl forud for eller efter ægteskabets indgåelse, idet samliv under besøgsophold efter Udlændingenævnets praksis ikke kan sidestilles med samliv på fælles bopæl.

Udlændingenævnet har endelig lagt vægt på, at der er en aldersforskel på 31 år, at ansøgeren og værten alene har mødtes personligt 2 gange, at ansøgeren på tidspunktet for interviewet ikke kendte navnene på værtens bror eller forældre, at ansøgeren på tidspunktet for interviewet ikke kendte til, at værten havde en søster, samt at ansøgeren på tidspunktet for interviewet ikke kendte til værtens uddannelse eller beskæftigelse.

Udlændingenævnet finder på den baggrund, at ansøgeren og værten havde et meget begrænset kendskab til hinanden på tidspunktet for ægteskabets indgåelse og at ægteskabet mellem ansøgeren og værten derfor anses for at være indgået med det afgørende formål at opnå en opholds- og arbejdstilladelse i Sverige til ansøger. Af samme grund finder Udlændingenævnet, at ansøgeren og værten ikke kan anses for at have etableret et beskyttelsesværdigt familieliv i Sverige eller et andet Schengenland omfattet af Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 8. Udlændingenævnet finder derfor, at der er begrundet tvivl om ansøgerens hensigt om at forlade Schengenområdet inden udløbet af det ansøgte visum, og ansøgeren kan derfor ikke meddeles visum med henblik på at besøge værten.

Det forhold, at ansøgeren ved klagen har kunnet nævne værtens familiemedlemmers navne, at ansøgeren har anført, at ansøgeren under interviewet var bekendt med værtens beskæftigelse, og at ansøgeren til klagen har vedlagt kopi af opkaldslister i perioden fra december 2016 til juni 2018, finder Udlændingenævnet ikke kan føre til en ændret vurdering, idet ansøgeren under interviewet på Den Danske Ambassade i Accra, Ghana, i juli 2018 ikke var bekendt med værtens familiemedlemmers navne eller værtens beskæftigelse, og da opkaldslisterne i sig selv ikke kan

afkræfte formodningen for, at ægteskabet er indgået med det formål, at ansøgeren kan opnå opholdstilladelse i Sverige.

Udlændingenævnet finder endelig, at hensyn af humanitær karakter, hensyn til nationale interesser eller internationale forpligtelser ikke taler for, at der i sagen meddeles et nationalt begrænset visum, idet en situation vedrørende en formodning om proformaægteskab ikke ses oplistet som en situation, hvorved der, trods det oplyste, kan udstedes et nationalt begrænset, jf. visumvisumbekendtgørelsens § 20, stk. 1.

Udlændingenævnet stadfæster således Udlændingestyrelsens afgørelse fra december 2018." ÅB/2020/18.

For visum meddelt i henhold til repræsentationsaftaler henvises til afsnit 3.1.7.

Udlændingenævnet omgjorde delvist i juli 2020 Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende 3 statsborgere fra Tyrkiet, som havde søgt om at få visum til Danmark (Schengenvisum).

Sagens faktiske omstændigheder:

Ansøgeren indgav i oktober 2019 en ansøgning om Schengenvisum til Danmark med henblik på at besøge ansøgerens ægtefælle sammen med deres 2 mindreårige fællesbørn i 90 dage i perioden fra medio oktober 2019 til medio januar 2020. Ansøgeren blev i april 2017, under et tidligere visumophold, meddelt afslag af Udlændingestyrelsen på en ansøgning om familiesammenføring til ansøgerens ægtefælle, idet der var tvivl om ægteskabet mellem ansøgeren og værten var etableret efter deres eget ønske. Udlændingenævnet stadfæstede i november 2017 Udlændingestyrelsens afgørelse fra april 2017.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Udlændingenævnet finder, at der er bestemte grunde til at antage, at ansøgeren og værtens ægteskab ikke kan anses for at være indgået efter begge parters ønske, og at hensynet til den offentlige orden eller indre sikkerhed derfor taler imod at meddele ansøgeren visum, jf. visumkodeks artikel 32, stk. 1, litra a, nr. vi), og visumbekendtgørelsens § 8, stk. 2, nr. 7.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at Udlændingestyrelsen i april 2017 havde meddelt ansøgeren afslag på familiesammenføring, idet parret var nært beslægtede, og det var tvivlsomt, om det ægteskab som ansøgeren og værten havde indgået, var indgået efter begge parters eget ønske, og at Udlændingenævnet stadfæstet denne afgørelse i november 2017.

Udlændingenævnet henviser til afsnittet om retsregler ovenfor, hvoraf det fremgår, at der som udgangspunkt efter gældende praksis for tyrkiske statsborgere meddeles visum med henblik på privatbesøg til en ægtefælle, en fast samlever, en kæreste eller forlovet, børn uanset alder og disses eventuelt medfølgende ægtefæller, forældre og disses eventuelt medfølgende ægtefæller samt søskende og disses eventuelt medfølgende ægtefæller til en her i landet fastboende person, men at dette udgangspunkt fraviges, hvis en ansøger har fået afslag på en ansøgning om ægtefællesammenføring eller familiesammenføring med en fast samlever under henvisning til, at det må anses for tvivlsomt, om ægteskabet er indgået eller samlivsforholdet er etableret efter begge parters eget ønske.

Udlændingenævnet har desuden lagt vægt på, at Udlændingenævnet dags dato har meddelt afslag på genoptagelse af Udlændingenævnets afgørelse fra november 2017, hvorved ansøgeren blev meddelt afslag på familiesammenføring med værten, idet det var tvivlsomt, om det ægteskab parret havde indgået, var etableret efter begge parters eget ønske, jf. udlændingelovens § 9, stk. 8, jf. § 9 stk. 1, nr. 1, (nu § 9, stk. 11, 2. pkt.).

Udlændingenævnet finder endelig, at hensyn af humanitær karakter, hensyn til nationale interesser eller internationale forpligtelser ikke taler for, at der i sagen meddeles et nationalt begrænset visum.

Det forhold, at ansøgeren i visumansøgningen har anført, at han har holdt barsel i Tyrkiet med sine to små børn, at han ikke føler, at det har været nok for ham, at han derfor gerne vil have sin ægtefælle og to børn med sig til Danmark, så han kan se sine børn vokse op i yderligere 3 måneder mere, at det vil hjælpe ham psykisk, da han føler sig lidt deprimeret, idet han ikke kunne opleve sit første barns smil, hendes først ord og hendes første kram, og at ansøgeren derfor ikke ønsker, at det samme skal ske for ansøgeren med ansøgerens andet barn, kan ikke føre til en anden vurdering.

Det kan i den forbindelse udledes af Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol (EMD), at Den Europæiske Menneskerettighedskonvention (EMRK) artikel 8 ikke giver familier ret til at vælge, i hvilket land de vil udøve deres familieliv. Der kan endvidere udledes af EMDs praksis, at der i hver enkelt sag, hvor en udlænding søger om adgang til at udøve familieliv i Danmark, skal foretages en konkret vurdering af, hvorvidt det på baggrund af sagens omstændigheder er proportionalt – bl.a. ud fra Danmarks interesse i at kontrollere indvandringen – at meddele afslag.

EMD anser normalt ikke et familieliv mellem ægtefæller som beskyttet, hvis ægteskabet er indgået proforma eller under tvang.

Udlændingenævnet finder i den forbindelse ikke, at EMRK artikel 8 giver en selvstændig ret til besøgsophold. Udlændingenævnet har ligeledes tillagt det vægt, at et visum alene udstedes med henblik på korttidsophold.

Udlændingenævnet har ved afgørelsen lagt vægt på, at ansøgeren, værten og deres 2 fællesbørn kan udøve familielivet gennem besøgsophold i Tyrkiet som hidtil.

Udlændingenævnet finder ligeledes ikke, at der er uoverstigelige hindringer for, at ansøgeren kan tage på besøgsophold i Tyrkiet og dér udøve familielivet.

Udlændingenævnet finder således ikke, at et afslag på visum til ansøgeren, vil stride mod hensynet til familiens enhed, jf. EMRK artikel 8.

Udlændingenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsen afgørelse fra oktober 2019 over for ansøgeren.

Udlændingenævnet finder imidlertid grundlag for at ændre Udlændingestyrelsen afgørelser vedrørende ansøgerens og værtens 2 fællesbørn. Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at ansøgerens og værtens 2 fællesbørn er omfattet af gruppen af personer, der kan meddeles visum med henblik på besøg hos deres far i Danmark." ÅB/2020/19.

3.1.4.3.4. Ulovligt arbejde

Det følger af udlændingelovens § 13, at en udlænding som udgangspunkt skal have arbejdstilladelse for at tage lønnet eller ulønnet beskæftigelse, for at udøve selvstændig erhvervsvirksomhed eller for at udføre tjenesteydelser her i landet. Enkelte former for arbejde er dog undtaget fra kravet om arbejdstilladelse. Det gælder f.eks. videnskabsmænd og foredragsholdere, for så vidt angår undervisning eller lignende virksomhed, hvortil de er indbudt, og kunstnere, herunder musikere, artister og lignende og tilknyttet personale, såfremt de har større betydning for en væsentlig kunstnerisk begivenhed, jf. udlændingebekendtgørelsens § 24, stk. 1 og 2, jf. udlændingelovens § 14, stk. 1, 2 og 3. Det er således kun tilladt at arbejde under et visumophold, hvis den pågældende form for arbejde er undtaget fra kravet om arbejdstilladelse i medfør af de ovennævnte bestemmelser.

Hvis myndighederne ved behandlingen af en visumsag vurderer, at der er en begrundet formodning for, at ansøgeren vil arbejde under visumopholdet uden fornøden tilladelse, bør der meddeles afslag på visumansøgningen, jf. visumbekendtgørelsen § 8, stk. 2, nr. 7.

Som eksempler på afgørelser, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til afslag på visum på baggrund af en formodning for ulovligt arbejde, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i juli 2020 Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en statsborger fra Egypten, som havde søgt om at få visum til Danmark (Schengenvisum).

Sagens faktiske omstændigheder:

Ansøgeren indgav i november 2018 en ansøgning om Schengenvisum til Danmark med henblik på besøg hos en virksomhed i Danmark i 21 dage i perioden fra primo december 2018 til ultimo december 2018. Ansøgeren oplyste til ansøgningen, at ansøgeren arbejdede for en søstervirksomhed til den danske virksomhed, at ansøgeren skulle besøge virksomheden for at håndtere flere forretningsbehov, og at aktiviteterne i forbindelse med ansøgerens ophold i Danmark bl.a. indebar møder med klienter, opfølgningsmøder, indgåelse af aftaler og logistikarbejde.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Udlændingenævnet konstaterer indledningsvist, at ansøgeren har oplyst divergerende om ansøgerens arbejdstitel for virksomheden, idet ansøgeren til ansøgningen har oplyst, at ansøgeren er "vicepresident" i virksomheden i Giza, mens ansøgeren i partshøringen i november 2018 og til klagen har oplyst, at ansøgeren er en af ejerne af virksomheden, og at ansøgeren er ansat som chef for "Research and Development department".

Udlændingenævnet finder, at der er en begrundet formodning for, at ansøgeren vil benytte et meddelt visum til at udføre arbejde, der kræver en arbejdstilladelse i Danmark. Ansøgeren kan derfor ikke gives Schengenvisum til Danmark, jf. visumkodeks artikel 32, stk. 1, litra a, nr. 6, og visumbekendtgørelsens § 8, stk. 2, nr. 7.

Udlændingenævnet har herved lagt afgørende vægt på, at det fremgår af ansøgningen med bilag, at formålet med ansøgerens ophold i Danmark er, at ansøgeren skal yde teknisk support til virksomheder i Danmark og eventuelt Polen, og at ansøgeren efter det oplyste vil modtage løn fra virksomheden i Danmark for ansøgerens arbejde under opholdet i Danmark.

Det forhold, at ansøgeren til støtte for klagen har anført, at ansøgeren har et fuldtidsarbejde som chef for "Research and Development department" i virksomheden i Kairo, og at formålet med ansøgerens ophold i Danmark er at afholde forretningsmøder med udvalgte, potentielle kunder, finder Udlændingenævnet ikke kan føre til en ændret vurdering.

Udlændingenævnet henviser i den forbindelse til, at efter udlændingelovens § 13, stk. 1, skal udlændinge have arbejdstilladelse for at tage både lønnet eller ulønnet beskæftigelse.

Udlændingenævnet kan endvidere oplyse, at det er en aktivitets faktiske karakter og ikke alene det forhold, om der udbetales løn herfor eller om det foregår i private rammer, der er afgørende for vurderingen af, hvorvidt der er tale om arbejde.

Udlændingenævnet finder på denne baggrund, at de aktiviteter, som ansøgeren skal deltage i under ansøgerens ophold i Danmark, kræver en opholds- og arbejdstilladelse, også henset til, at ansøgeren til ambassaden har oplyst, at ansøgeren vil modtage løn for ansøgerens arbejde i Danmark fra virksomheden.

Udlændingenævnet finder endvidere, at de aktiviteter, som ansøgeren efter det oplyste skal udføre under ansøgerens ophold i Danmark, ikke er omfattet af undtagelserne fra kravet om arbejdstilladelse i udlændingebekendtgørelsens § 24, stk. 2. Ansøgeren er på denne baggrund ikke fritaget for krav om arbejdstilladelse.

Udlændingenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse fra november 2018." ÅB/2020/20.

Udlændingenævnet hjemviste i februar 2020 Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en statsborger fra Thailand, som havde søgt om at få visum til Danmark (Schengenvisum).

Sagens faktiske omstændigheder:

Ansøgeren indgav i august 2018 en ansøgning om Schengenvisum til Danmark med henblik på besøg hos en dansk virksomhed i Danmark i 83 dages i perioden fra primo oktober 2018 til ultimo december 2018. Det fremgik af ansøgningen, at ansøgeren skulle deltage i opsætningen af regnskabssystemer, teste systemerne og indsamle data til at forbedre systemet, og undervise i og implementerer det nye system.

Udlændingenævnets afgørelse:

Udlændingenævnet finder grundlag for at hjemvise sagen til fornyet vurdering i Udlændingestyrelsen.

Udlændingenævnet har lagt vægt på, at Udlændingestyrelsen har vurderet, at ansøgeren under sit visumophold vil udføre arbejde, der kræver en opholds- og arbejdstilladelse, jf. udlændingelovens § 13, pkt. 1, og at de aktiviteter, som det er oplyst, at ansøgeren skal udføre, ikke er omfattet af

undtagelserne fra kravet om arbejdstilladelse, jf. udlændingebekendtgørelsens § 24, idet ansøgeren har oplyst, at ansøgeren skal deltage i opsætningen af nye regnskabssystemer, teste systemerne og indsamle data til forbedring af systemet, og at det er afgørende for, om der kan gives visum, at de aktiviteter, der er planlagt, kan udføres uden en arbejdstilladelse.

Udlændingenævnet har ved afgørelsen lagt vægt på, at ansøgeren under telefoninterviewet i august 2018 med Den Danske Ambassade i Thailand, Bangkok, har oplyst, at formålet med opholdet er at installere det nye revisorprogram, at teste det nye program, at forbedre programmet samt undervise i forbindelse med implementeringen af det nye program, samt at der er fremkommet nye oplysninger i sagen, idet ansøgeren – efter Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på ansøgerens ansøgning om Schengenvisum til Danmark – har oplyst, at ansøgeren er klar over, at der stilles krav om en opholds- og arbejdstilladelse, på hvilken baggrund ansøgeren har afkortet varigheden af sit forventede visumophold.

Udlændingenævnet skal i den forbindelse henvise til, at visse grupper af tredjelandsstatsborgere på baggrund af deres erhvervsområde eller særlige situation, er fritaget fra kravet om arbejdstilladelse, og at montørreglen er en af disse fritagelsesregler.

Efter udlændingebekendtgørelsens § 24, stk. 2, nr. 6, er følgende udlændinge for et tidsrum af 90 dage fra indrejsen fritaget for krav om arbejdstilladelse: Montører, konsulenter og instruktører, der er indrejst for at montere, installere, efterse eller reparere maskiner, udstyr, edb-programmer eller lignende eller for at informere om brugen heraf, såfremt den virksomhed, udlændingen er tilknyttet, har leveret maskinerne, udstyret, edb-programmerne eller lignende eller efter aftale med en sådan virksomhed har påtaget sig at montere, installere, efterse eller reparere maskinerne, udstyret, edb-programmerne eller lignende.

Dette er nye oplysninger i forhold til Udlændingestyrelsens beslutningsgrundlag. Udlændingenævnet finder det derfor rettest, at Udlændingestyrelsen vurderer dette på ny i 1. instans, herunder udtrykkeligt tager stilling til, hvorvidt de planlagte aktiviteter under opholdet kan falde ind under montørreglen." ÅB/2020/21.

3.1.4.4. Tvivl om pålideligheden af de forelagte oplysninger

Efter visumkodeks artikel 32, stk. 1, litra b, og visumbekendtgørelsens § 8, stk. 2, nr. 10, 11 og 12, skal der bl.a. meddeles afslag på Schengenvisum, hvis der er begrundet tvivl om ægtheden af den dokumentation, som ansøgeren har fremlagt, eller hvis der er begrundet tvivl om rigtigheden af indholdet eller om troværdigheden af de udsagn, som ansøgeren har fremsat.

Bestemmelsen giver – ligesom artikel 32, stk. 1, litra a, nr. ii – mulighed for at meddele afslag på visum, hvis det ikke kan lægges til grund, at formålet med opholdet er det, som ansøgeren har angivet.

Som et eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet har stadfæstet et afslag på visum på baggrund af begrundet tvivl om ansøgerens dokumentation og oplysninger, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i oktober 2020 Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en statsborger fra Guinea, som havde søgt om at få visum til Danmark (Schengenvisum).

Sagens faktiske omstændigheder:

Ansøgeren indgav i oktober 2019 en ansøgning om Schengenvisum til Danmark med henblik på besøg hos en fodboldklub i Danmark i 22 dage i perioden fra primo november 2019 til ultimo november 2019. Ansøgeren var en talentfuld fodboldspiller og var inviteret til prøvetræning af den danske fodboldklub i Danmark. Ansøgeren var på ansøgningstidspunktet 17 år og skulle derfor have samtykke fra sine forældre til, at han måtte rejse til Danmark.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Udlændingenævnet finder, at der, på baggrund af de samlede oplysninger i sagen, er begrundet tvivl om troværdigheden og ægtheden af den dokumentation, der er fremlagt til sagen.

Ansøgeren kan derfor ikke gives Schengenvisum til Danmark, jf. visumkodeks artikel 32, stk. 1, litra b, og visumbekendtgørelsens § 8, stk. 2, nr. 11 og 12.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at det ikke er godtgjort, at ansøgerens biologiske forældre har givet samtykke til, at ansøgeren må foretage den planlagte rejse.

Udlændingenævnet har lagt vægt på, at det ikke er tilstrækkeligt dokumenteret, hvem der er ansøgerens biologiske mor og biologiske far, idet der er uoverensstemmende oplysninger i den fremlagte dokumentation vedrørende ansøgerens forældres alder samt ansøgerens mors underskrift.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at det af ansøgerens fødselsattest fra marts 2003 fremgår, at ansøgerens far var 56 år i 2003, og at ansøgerens mor var 40 år i 2003, hvilket ikke stemmer overens med ansøgerens forældres ID-kort, hvoraf det fremgår, at ansøgerens far er født i 1961, og at ansøgerens mor er født i 1983.

Udlændingenævnet har endvidere lagt vægt på, at ansøgerens mors underskrift ikke er den samme på samtykkeerklæringen, som den på hendes ID-kort.

Det forhold, at der er vedlagt en ny kopi af ansøgerens fødselsattest certificeret i juni 2020 og legaliseret i juni 2020 af Udenrigsministeriet, en kopi af "Extrait D'Acte de Naissance copie Integrale" legaliseret i juni 2020 af Udenrigsministeriet, en kopi af ansøgerens forældres certificerede og legaliserede ID-kort, og en kopi af ansøgerens forældres ID-kort i farve, finder Udlændingenævnet ikke kan føre til en ændret vurdering, idet det ikke har været muligt at få dokumenterne ægthedsvurderet, da det ikke var muligt at finde pålidelige efterretninger omhandlende den afkopierede dokumenttype, og da kopien var af en sådan kvalitet, at det ikke var muligt at lave en undersøgelse.

Det kan ligeledes ikke føre til en ændret vurdering, at ansøgerens forældre er uuddannede, hvorfor der bør tages hensyn til dette i forhold til ansøgningen, at ansøgeren er en ung talentfuld fodboldspiller, som ønsker en mulighed for at besøge den danske fodboldklub for at vise sine fodboldevner, at ansøgeren tidligere har rejst i flere forskellige lande, såsom Tyrkiet og Rusland, at ansøgeren aldrig tidligere har haft nogen problemer med at komme ind i andre lande, og at ansøgeren ikke ønsker at bosætte sig i Europa, før ansøgeren bliver tilbudt en professionel fodboldkontrakt.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at da ansøgeren alene er 17 år, skal han have en gyldig samtykkeerklæring fra sine forældre for at kunne få udstedt et turistvisum, og at det ikke på tilstrækkeligvis er dokumenteret, hvem der er ansøgerens biologiske forældre.

Udlændingenævnet finder, at der ikke foreligger sådanne helt ekstraordinære omstændigheder, der kan begrunde at ansøgeren kan meddeles Schengenvisum til Danmark, jf. visumbekendtgørelsens § 16, stk. 6, idet der ikke er oplyst om personlige eller helbredsmæssige forhold, som kan begrunde visum til Danmark.

Udlændingenævnet bemærker hertil, at der alene kan meddeles visum, hvis der foreligger ekstraordinære omstændigheder, f.eks. i tilfælde, hvor ansøgningen er indgivet med henblik på besøg hos et nærtstående familiemedlem, som lider af en livstruende sygdom, eller hvis ansøgeren skal deltage i et nært familiemedlems begravelse.

Udlændingenævnet finder endelig, at hensyn af humanitær karakter, hensyn til nationale interesser eller internationale forpligtelser ikke taler for, at der i sagen meddeles et nationalt begrænset visum.

Udlændingenævnet stadfæster således Udlændingestyrelsens afgørelse fra december 2019." ÅB/2020/22.

3.1.4.4.1. Tvivl om ansøgerens hensigt om at forlade Schengenlandene

Efter visumkodeks artikel 32, stk. 1, litra b, og visumbekendtgørelsens § 8, stk. 2, nr. 13, skal der bl.a. meddeles afslag på Schengenvisum, hvis der er begrundet tvivl om, hvorvidt ansøgeren har til hensigt at forlade Schengenlandene inden udløbet af det visum, der ansøges om.

Denne bestemmelse omfatter bl.a. sager, hvor ansøgeren tidligere har overtrådt reglerne om indrejse og ophold, og sager, hvor der i øvrigt vurderes at være en immigrationsrisiko som følge af ansøgerens forhold og de generelle forhold i hjemlandet, jf. inddelingen i forskellige hovedgrupper.

Som eksempler på afgørelser, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til visum på baggrund af begrundet tvivl om ansøgerens hensigt om at forlade Schengenlandene inden udløbet af et eventuelt visum, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i februar 2020 Udlændingestyrelsens afgørelser vedrørende 4 statsborgere fra Pakistan, som havde søgt om at få visum til Danmark (Schengenvisum).

Sagens faktiske omstændigheder:

Ansøgerne indgav i maj 2018 en ansøgning om Schengenvisum til Danmark med henblik på besøg hos deres far og dennes ægtefælle i Danmark i 89 dage i perioden fra juni 2018 til september 2018.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Udlændingenævnet konstaterer indledningsvist, at den ene ansøgers opholdstilladelse er bortfaldet, da ansøgeren aldrig ses indrejst i Danmark efter, at ansøgeren blev meddelt opholdstilladelse i 2016.

Udlændingenævnet finder, at der er begrundet tvivl om ansøgernes hensigt om at forlade Schengenlandene inden udløbet af et eventuelt visum. Ansøgerne kan derfor ikke gives Schengenvisum til Danmark, jf. visumkodeks artikel 32, stk. 1, litra b, og visumbekendtgørelsens § 8, stk. 2, nr. 13, og § 16, samt bilag 2.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at den ene ansøger ikke er i beskæftigelse og dermed har en meget svag tilknytning til sit hjemland, at ansøgerne er pakistanske statsborgere og dermed fra et land, hvis statsborgere vurderes at udgøre en særlig høj risiko for ulovlig indvandring i Danmark eller andre Schengenlande, og hvortil der kan være udsendelsesvanskeligheder, jf. visumbekendtgørelsens § 16, stk. 4, og bilag 2.

Udlændingenævnet finder endvidere, at der ikke foreligger sådanne helt ekstraordinære omstændigheder, der kan begrunde, at ansøgerne alligevel kan meddeles Schengenvisum til Danmark, jf. visumbekendtgørelsens § 16, stk. 6, idet der ikke er oplyst om personlige eller helbredsmæssige forhold, som kan begrunde et Schengenvisum.

Det forhold, at formålet med ansøgernes ansøgning om Schengenvisum er at besøge værten, som er den ene ansøgers ægtefælle og de 3 andre ansøgeres far, kan ikke føre til en ændret vurdering.

Udlændingenævnet bemærker hertil, at der alene bør meddeles visum, hvis der foreligger ekstraordinære omstændigheder, f.eks. i tilfælde, hvor ansøgningen er indgivet med henblik på besøg hos et nærtstående familiemedlem, som lider af en livstruende sygdom, eller hvis ansøgeren skal deltage i et nært familiemedlems begravelse, jf. afsnittet retsregler.

Det til støtte for klagen anførte om, at den ene ansøger overholdt det angivne formål med besøg i Danmark oplyst i forbindelse med det Schengenvisum, der blev udstedt i 2012, at ansøgeren udrejste af Danmark i overensstemmelse med Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på familiesammenføring, og at det bør tillægges betydelig vægt, at ansøgeren tidligere har besøgt Danmark og overholdt kravene om udrejse, kan ikke føre til en ændret vurdering.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at disse forhold ligger langt tilbage i tid, og at reglerne om udstedelse af Schengenvisum til ansøgere fra Pakistan ud fra en vurdering af de generelle forhold og kendte immigrationsmønstre er blevet skærpet efter udstedelsen af det pågældende Schengenvisum.

Det kan endvidere ikke føre til en ændret vurdering, at den ene ansøger ønsker at besøge værten, der er ansøgerens herboende ægtefælle, og at ansøgeren tidligere har ansøgt om familiesammenføring på baggrund af ægteskabet med værten, idet Udlændingestyrelsen meddelte ansøgeren afslag på familiesammenføring i marts 2013 og i november 2014, fordi værten ikke havde bestået en Danskprøve 1, hvilket Udlændingenævnet har stadfæstet, og at Udlændingestyrelsen i juni 2016 meddelte ansøgeren afslag på familiesammenføring, idet værten ikke rådede over en tilstrækkelig stor bolig.

Udlændingenævnet henviser herved til, at det fremgår af afsnittet retsregler ovenfor, at der i visse tilfælde bør meddeles visum til ansøgere, der ønsker at besøge en ægtefælle, som ansøgeren tidligere har ansøgt om familiesammenføring med på baggrund af ægteskabet. Det er i den forbindelse en forudsætning, at ansøgeren – forinden indgivelse af visumansøgningen – har indgivet og fået realitetsbehandlet en ansøgning om familiesammenføring med den herboende ægtefælle, og at det i

forbindelse med behandlingen af ansøgningen om familiesammenføring er konstateret, at ægteparret opfylder betingelserne for familiesammenføring bortset fra kravet om, at ansøgeren skal have haft mindst ét lovligt ophold i Danmark.

Udlændingenævnet finder endelig, at der ikke foreligger hensyn af humanitær karakter, hensyn til nationale interesser eller internationale forpligtelser, der taler for, at der i sagen meddeles et nationalt begrænset visum.

Det kan udledes af fast praksis fra Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol, at Den Europæiske Menneskerettighedskonventions (EMRK) artikel 8 ikke giver familier ret til at vælge, i hvilket land de vil udøve deres familieliv. Det kan endvidere udledes af Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols praksis, at der i hver enkelt sag, hvor en udlænding søger om adgang til at udøve et familieliv i Danmark, skal foretages en konkret vurdering af, hvorvidt det på baggrund af sagens omstændigheder er proportionalt – bl.a. ud fra Danmarks interesse i at kontrollere indvandringen – at meddele afslag.

Udlændingenævnet finder i den forbindelse ikke, at EMRK artikel 8 giver en selvstændig ret til besøgsophold.

Udlændingenævnet har herved ligeledes tillagt det vægt, at et visum alene udstedes med henblik på korttidsophold.

Udlændingenævnet har ved afgørelsen lagt vægt på, at 2 af ansøgerne har været meddelt opholdstilladelse som familiesammenført til værten, som de kunne have anvendt for at tage ophold hos værten, med mulighed for fortsat at besøge deres mor i Pakistan, og at det var værten og værtens ægtefælles eget valg at udøve familielivet på den måde, som de hidtil har gjort.

Udlændingenævnet finder ligeledes ikke, at der er uoverstigelige hindringer for, at værten kan tage på besøgsophold i Pakistan og derved udøve familielivet.

Udlændingenævnet finder således ikke, at et afslag på visum til ansøgerne vil stride imod hensynet til familiens enhed, jf. EMRK artikel 8.

Udlændingenævnet stadfæster således Udlændingestyrelsens afgørelse fra juli 2018." ÅB/2020/23.

Udlændingenævnet stadfæstede i marts 2020 Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en statsborge fra Marokko, som havde søgt om at få visum til Norge (Schengenvisum).

Sagens faktiske omstændigheder:

Ansøgeren indgav i november 2017 en ansøgning om Schengenvisum til Norge med henblik på besøg hos ansøgerens kæreste og deres fællesbarn i Danmark i 90 dage i perioden fra november 2017 til februar 2018.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Udlændingenævnet finder, at der er begrundet tvivl om ansøgerens hensigt om at forlade Schengenlandene inden udløbet af et eventuelt visum. Ansøgeren kan derfor ikke gives Schengenvisum, jf. visumkodeks artikel 32, stk. 1, litra b, og visumbekendtgørelsens § 8, stk. 2, nr. 13, § 16 samt bilag 2.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at ansøgeren er statsborger i Marokko, at Marokko er placeret i hovedgruppe 3, og at der som udgangspunkt kan meddeles visum til ansøgere fra hovedgruppe 3 til at besøge en kæreste, såfremt parret har haft et sædvanligt forudgående personligt kendskab til hinanden i kraft af et kæresteforhold.

Udlændingenævnet finder imidlertid, at dette udgangspunkt skal fraviges i nærværende sag, idet der er en formodning om, at ansøgeren ikke har til hensigt at forlade Schengenlandene efter et eventuelt visums udløb.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at ansøgeren til interviewet med Den Danske Ambassade i Rabat i september 2018 oplyste, at ansøgeren ønsker at søge om familiesammenføring, såfremt ansøgeren bliver meddelt visum til Schengenlandene.

Udlændingenævnet har også lagt vægt på, at ansøgeren til ambassaden har oplyst, at ansøgerens personlige situation ikke har ændret sig siden november 2017, hvor ansøgeren søgte om visum første gang.

Udlændingenævnet har endvidere lagt vægt på, at ansøgeren i 2013 søgte om familiesammenføring i Norge, at ansøgeren tidligere har opholdt sig illegalt i Norge, herunder i perioden fra 2009 til 2012 samt i 2015, og at ansøgeren blev udvist for 2 år.

Det forhold, at ansøgeren til visumansøgningen vedlagde en fødselsattest for ansøgerens barn, der påviser, at ansøgeren og værten er barnets forældre, finder Udlændingenævnet ikke kan føre til en ændret vurdering.

Det forhold, at ansøgeren ved e-mail modtaget i december 2018 anførte, at ansøgerens barn er syg, samt at værten ville sende dokumentation i form af lægeerklæringer, finder Udlændingenævnet ikke kan føre til en ændret vurdering.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at der ikke foreligger oplysninger om, at værten og ansøgerens fællesbarn ikke kan besøge ansøger i Marokko, og at Udlændingenævnet ikke har modtaget dokumentation for, at fællesbarnet skulle lide af alvorlig eller livstruende sygdom.

Udlændingenævnet finder, at der ikke foreligger sådanne helt ekstraordinære omstændigheder, der kan begrunde, at ansøgeren kan meddeles Schengenvisum til Danmark eller i andre Schengenlande, jf. visumbekendtgørelsens § 16, stk. 6, idet der ikke er dokumenteret personlige eller helbredsmæssige forhold, som kan begrunde visum til Norge.

Udlændingenævnet bemærker hertil, at der alene bør meddeles visum, hvis der foreligger ekstraordinære omstændigheder, f.eks. i tilfælde, hvor ansøgningen er indgivet med henblik på besøg hos et nærtstående familiemedlem, som lider af en livstruende sygdom, eller hvis ansøgeren skal deltage i et nært familiemedlems begravelse, jf. afsnittet retsregler.

Udlændingenævnet finder endelig, at hensyn af humanitær karakter, hensyn til nationale interesser eller internationale forpligtelser ikke taler for, at der i sagen meddeles et nationalt begrænset visum.

Udlændingenævnet stadfæster således Udlændingestyrelsens afgørelse fra oktober 2018." ÅB/2020/24.

3.1.4.4.2. Karens som følge af tidligere overtrædelse af reglerne om indrejse og ophold

Udlændingelovens § 4 c indeholder regler om fastsættelse af karensperioder for udlændinge, der på nærmere angivne måder benytter visumophold til andet end det tiltænkte formål. Karensperioden er enten 3 eller 5 år, jf. nedenfor.

Udlændingelovens § 4 c finder anvendelse i situationer, hvor en karensbærende adfærd er sket efter indrejse på et dansk Schengenvisum. Ved dansk Schengenvisum forstås i denne sammenhæng visum udstedt af danske repræsentationer, visum bemyndiget af Udlændingestyrelsen efter forelæggelse fra den modtagende repræsentation – uanset om det er en dansk eller udenlandsk repræsentation – samt bona fide visum med Danmark som hoveddestination udstedt af et andet lands repræsentation på vegne af Danmark i medfør af en repræsentationsaftale.

Karens kan meddeles, når et tidligere dansk udstedt Schengenvisum ikke er overholdt, uanset om den manglende overholdelse er sket i Danmark eller et land, som Danmark repræsenterer. Som et eksempel herpå kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i februar 2020 Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en statsborger fra Sri Lanka, som havde søgt om at få visum til Sverige (Schengenvisum).

Sagens faktiske omstændigheder:

Ansøgeren indgav i januar 2019 ansøgning om Schengenvisum til Sverige med henblik på at besøge sin datter og svigersøn i Sverige i 90 dage i perioden fra marts 2019 til september 2019. Ansøgeren var tidligere blevet meddelt et dansk Schengenvisum til Sverige gyldigt i 31 dage i perioden fra juni 2018 til august 2018, hvor ansøgeren indrejste i Schengenlandene via Danmark i juni 2018, og hvor ansøgeren udrejste af Schengenlandene fra Sverige i august 2018, svarende til et ophold på i alt 42 dage i Schengenlandene.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Udlændingenævnet finder, at der er begrundet tvivl om ansøgerens hensigt om at forlade Schengenlandene inden udløbet af et eventuelt visum. Ansøgeren kan derfor ikke gives Schengenvisum til Sverige, jf. visumkodeks artikel 32, stk. 1, litra b, udlændingelovens § 4 c, stk. 1, og visumbekendtgørelsens § 8, stk. 2, nr. 13, og § 16, stk. 1 og 3.

Udlændingenævnet har herved lagt afgørende vægt på, at ansøgeren ved sit seneste meddelte Schengenvisum, meddelt for 31 dage i perioden fra juni 2018 til august 2018, indrejste i Schengenlandene i juni 2018 og først udrejste af Schengenlandene i august 2018. Udlændingenævnet finder på baggrund heraf, at ansøgeren i forbindelse med det senest meddelte visum opholdt sig i Schengenlandene i en samlet periode på i alt 42 dage, hvormed ansøgeren har opholdt sig uden fornøden tilladelse i Schengenlandene i 11 dage ud over visummets gyldighed, jf. udlændingelovens § 2 b, stk. 2.

Udlændingenævnet finder på denne baggrund, at ansøgeren ikke kan meddeles visum i en periode på 3 år, jf. udlændingelovens § 4 c, stk. 1, 2. pkt.

Udlændingenævnet finder endvidere, at overskridelsen af visummets gyldighed ikke skyldes omstændigheder, som ikke kan lægges ansøgeren til last, og som har gjort det umuligt for ansøgeren at forlade Schengenlandene inden for visummets gyldighedsperiode, ligesom Udlændingenævnet

finder, at der ikke foreligger ganske særlige grunde, der kan begrunde, at ansøgeren alligevel ikke bør meddeles en karensperiode, jf. udlændingelovens § 4 c, stk. 2.

Udlændingenævnet har lagt vægt på, at det er visumindehaverens eget ansvar at gøre sig bekendt med, hvilke betingelser der er knyttet til et visum, herunder at sikre sig, at visummets gyldighed ikke overskrides.

Udlændingenævnet har i den forbindelse lagt vægt på, at en visumindehaver ikke må opholde sig på et visum i Schengenlandene i mere end det antal dage, der er anført i rubrikken "Opholdets varighed… antal dage" på visumstickeren, uanset hvilken gyldighedsperiode, der er anført.

Det forhold, at værten har anført, at ansøgeren har en permanent opholdstilladelse i Canada og et livslangt OCI visum til Indien, hvorfor ansøgeren ikke har noget incitament til at opholde sig ulovligt i Sverige, samt at ansøgeren bor sammen med sin ægtefælle i Canada, hvor ansøgeren er faldet godt til, og hvor ansøgerens anden datter også er bosat, kan ikke føre til en ændret vurdering af sagen.

Ligeledes kan det ikke føre til en ændret vurdering, at ansøgeren har anført, at ansøgerens overstay skyldtes en misforståelse, at ansøgeren ikke tidligere har misligholdt en immigrationsaftale, og at ansøgeren forsikrede, at ansøgeren ville forlade Sverige inden udløbet af sit visum.

Udlændingenævnet finder endvidere, at der ikke foreligger omstændigheder, der kan godtgøre, at overskridelsen af visummets gyldighed beror på en undskyldelig misforståelse, der konkret kan begrunde en fravigelse af karensreglerne.

Det bemærkes i den forbindelse, at det er fast praksis på de danske repræsentationer, at en visumansøger modtager en vejledning fra repræsentationen, som udsteder Schengenvisummet om, hvordan visumstickeren skal læses, herunder hvor mange dage det meddelte visum er gyldigt til.

Udlændingenævnet finder heller ikke, at der foreligger sådanne helt ekstraordinære omstændigheder, der kan begrunde, at ansøgeren alligevel kan meddeles visum til Sverige, jf. visumbekendtgørelsens § 16, stk. 6.

Det forhold, at værten og værtens ægtefælle har brug for ansøgerens hjælp til at passe værten og værtens ægtefælles to børn, fordi værten har et fuldtidsarbejde, samt fordi værten har pådraget sig nogle skader, der gør det svært for værten at passe værtens to børn efter endt arbejdsdag, finder Udlændingenævnet ikke kan føre til en ændret vurdering, idet der ikke er tale om ekstraordinære omstændigheder, der kan begrunde, at ansøgeren alligevel kan meddeles visum til Sverige.

Udlændingenævnet finder endelig, at hensyn af humanitær karakter, hensyn til nationale interesser eller internationale forpligtelser ikke taler for, at der i sagen meddeles et nationalt begrænset visum.

Ansøgeren kan således – medmindre der foreligger ganske særlige grunde – tidligst i august 2021 meddeles Schengenvisum til Sverige, såfremt ansøgeren i øvrigt opfylder betingelserne for at blive meddelt visum.

Udlændingenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse fra marts 2019." ÅB/2020/25.

Ifølge udlændingelovens § 4 c, stk. 1, 2. pkt., kan en udlænding som udgangspunkt ikke få visum i 3 år, hvis den pågældende efter indrejsen opholder sig i Danmark eller et andet Schengenland uden fornøden tilladelse i op til en måned ud over det tidsrum, der er angivet i det udstedte visum. Perioden udgør 5 år, hvis opholdet varer mere end en måned ud over det angivne tidsrum, jf. udlændingelovens § 4 c, stk. 1, 1. pkt., og stk. 3. Perioderne på henholdsvis 3 og 5 år regnes fra tidspunktet for udlændingens udrejse af Schengenområdet.

Udlændingen kan dog meddeles visum, hvis den pågældende godtgør, at overskridelsen af det angivne tidsrum skyldes omstændigheder, der ikke kan lægges den pågældende til last, eller at der foreligger ganske særlige grunde, herunder hvis en afskæring af udlændingens muligheder for at få visum vil udgøre en åbenbart uforholdsmæssig reaktion i forhold til overskridelsen af visummets gyldighed, jf. udlændingelovens § 4 c, stk. 2. Det kan f.eks. være tilfældet, hvor udlændingen har haft til hensigt at udrejse inden for visummets gyldighed, men ikke har haft mulighed for det som følge af f.eks. strejker, vejrliget eller sygdom, eller hvor baggrunden for den nye visumansøgning er livstruende sygdom, dødsfald eller lignende hos et herboende nærtstående familiemedlem.

I visse tilfælde tildeles der endvidere ikke karens i forbindelse med kortvarige førstegangsoverskridelser af det antal dage, som et visum er udstedt for. Det gælder således i tilfælde, hvor en udlænding opholder sig i Danmark eller et andet Schengenland uden fornøden tilladelse i op til 15 dage ud over det antal dage, som visummet er udstedt for, såfremt den pågældende udrejser af Schengenområdet inden udløbet af visummets gyldighedsperiode, og såfremt den pågældende i fornødent omfang kan godtgøre at have misforstået tidspunktet for visummets udløb samt kan anføre andre forhold, der understøtter, at den pågældende har været i god tro. Det kan f.eks. være tilfældet, hvis det må lægges til grund, at der har været vejledt forkert eller ufyldestgørende om visummets udløb.

Ifølge udlændingelovens § 4 c, stk. 3, nr. 1, kan en udlænding ikke få visum i 5 år, hvis den pågældende efter indrejsen i Danmark udvises ved dom eller administrativ beslutning efter udlændingelovens kapitel 4.

Det følger endvidere af udlændingelovens § 4 c, stk. 3, nr. 2, at en udlænding ikke kan få visum i 5 år, hvis den pågældende efter indrejsen indgiver ansøgning om asyl i Danmark eller et andet Schengenland. Udlændingen pålægges dog ikke karens, hvis den pågældende medvirker til asylsagens oplysning og efter afslag på eller frafald af ansøgningen selv udrejser eller medvirker til udrejsen uden ugrundet ophold, jf. udlændingelovens § 4 c, stk. 6.

Endelig følger det af udlændingelovens § 4 c, stk. 3, nr. 3, at en udlænding ikke kan få visum i 5 år, hvis den pågældende efter indrejsen indgiver ansøgning om opholdstilladelse på andet grundlag end asyl. Perioden på 5 år regnes fra tidspunktet for indgivelsen af ansøgningen om opholdstilladelse. Hvis udlændingen indgiver flere ansøgninger om opholdstilladelse, regnes perioden fra den senest indgivne ansøgning.

Udlændingen pålægges dog ikke karens, hvis der er tale om en ansøgning om familiesammenføring med en ægtefælle, med en fast samlever eller et mindreårigt barn under 15 år, jf. udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1, udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2, eller § 9 c, stk. 1, opholdstilladelse på grundlag af beskæftigelse, jf. udlændingelovens § 9 a, nr. 1-12, eller stk. 3, opholdstilladelse på grundlag af fribyordningen, jf. udlændingelovens § 9 c, stk. 4, opholdstilladelse med henblik på at studere eller deltage i en ph.d.-uddannelse, jf. udlændingelovens § 9 i, stk. 1 og 2, opholdstilladelse på baggrund af internationale forpligtelser, jf. udlændingelovens § 9 p, stk. 1, 1. pkt., eller opholdstilladelse til udlændinge, der er gået på pension fra ansættelse i en herværende international organisation og deres familiemedlemmer, jf. udlændingelovens § 9 q, stk. 1-3. Udlændingen pålægges endvidere ikke karens, hvis udlændingen efter indgivelse af ansøgningen om opholdstilladelse udrejser af Schengenlandene i overensstemmelse med det udstedte visums gyldighed, eller hvis hensyn af humanitær karakter afgørende taler derimod, jf. udlændingelovens § 4 c, stk. 4.

Dette gælder dog ikke, hvis der er bestemte grunde til at antage, at det afgørende formål med at søge opholdstilladelse er at forlænge opholdet her i landet, og det er åbenbart, at ansøgningen ikke kan føre til meddelelse af opholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 4 c, stk. 5.

Udlændingenævnet har i 2020 haft anledning til at tage stilling til, om beregningen af en karensperioden skal regnes fra udlændingens seneste aktuelle overstay eller fra datoen for den seneste udrejse af landet.

Som eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til tidspunktet for beregningen af karens for en periode på 3 år, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i maj 2020 Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en statsborger fra Kina, som havde søgt om at få visum til Danmark (Schengenvisum).

Sagens faktiske omstændigheder:

Ansøgeren indgav i juli 2019 ansøgning om Schengenvisum til Danmark med henblik på at besøge sin svigerfamilie i Danmark i 90 dage med flere indrejser i perioden fra juli 2019 til juli 2024. Ansøgeren var bosat i Kina med sin danske ægtefælle og deres 2 fællesbørn, som ligeledes var danske statsborgere. Ansøgeren var tidligere blevet meddelt Schengenvisum til Danmark gyldigt i 90 dage med flere indrejser i perioderne fra september 2011 til september 2012, fra juli 2013 til juli 2016 samt fra juli 2016 til juli 2019. Det fremgik af ansøgerens pas, at ansøgeren indrejste i Schengenlandene via Danmark primo september 2017 og udrejste igen ultimo november 2017 (svarende til et ophold på 84 dage), at ansøgeren var indrejst i Schengenlandene via Danmark i december 2017 og var udrejst igen i december 2018 (svarende til et ophold på 32 dage), samt at ansøger igen var indrejst i Schengenlandene via Danmark i juli 2018 og var udrejst igen i august 2018 (svarende til et ophold på i alt 16 dage).

Udlændingenævnets afgørelse:

"Udlændingenævnets flertal finder, at der er begrundet tvivl om ansøgerens hensigt om at forlade Schengenlandene inden udløbet af et eventuelt visum. Ansøgeren kan derfor ikke gives Schengenvisum til Danmark, jf. visumkodeks artikel 32, stk. 1, litra b, udlændingelovens § 4 c, stk. 1, og visumbekendtgørelsens § 8, stk. 2, nr. 13, og § 16, stk. 1 og 3.

Udlændingenævnets flertal har ved afgørelsen lagt afgørende vægt på, at ansøgeren ved sit seneste meddelte Schengenvisum, der var gyldig for flere indrejser i perioden fra juli 2016 til juli 2019, har haft overstay på 26 dage i perioden fra juli 2017 til januar 2018 for en 180-dages periode. Ansøgeren har således samlet set opholdt sig i 116 dage i en 180-dages periode mod de tilladte 90 dage.

Udlændingenævnets flertal finder på denne baggrund, at ansøgeren ikke kan meddeles visum i en periode på 3 år, jf. udlændingelovens § 4 c, stk. 1, 1. pkt., da ansøgeren har haft et overstay på mindre end 30 dage.

Udlændingenævnets flertal finder endvidere, at overskridelsen af visummets gyldighed ikke skyldes omstændigheder, som ikke kan lægges ansøgeren til last, og som har gjort det umuligt for ansøgeren at forlade Danmark eller Schengenområdet inden for visummets gyldighedsperiode, ligesom Udlændingenævnets flertal finder, at der ikke foreligger ganske særlige grunde, der kan begrunde, at ansøgeren alligevel ikke bør meddeles en karensperiode, jf. udlændingelovens § 4 c, stk. 2.

Udlændingenævnets flertal har lagt vægt på, at det er visumindehaverens eget ansvar at gøre sig bekendt med, hvilke betingelser der er knyttet til et visum med flere indrejser, herunder at sikre sig, at visummets gyldighed i en 180-dages periode ikke overskrides.

Udlændingenævnets flertal finder endvidere, at der ikke foreligger omstændigheder, der kan godtgøre, at overskridelsen af visummets gyldighed beror på en undskyldelig misforståelse, der konkret kan begrunde fravigelse af karensreglerne.

Det forhold, at ansøgeren efter det oplyste ikke skulle være blevet vejledt af Den Danske Ambassade i Beijing om 90-dages reglen, og at ansøgeren efter det oplyste ikke har fået udleveret det af Udlændingestyrelsen omtalte informationsark i forbindelse med, at ansøgeren tidligere har fået udstedt visum på Den Danske Ambassade i Beijing, kan ikke føre til en ændret vurdering af sagen. Udlændingenævnets flertal har dertil lagt vægt på, at det er fast praksis på de danske repræsentationer, at en visumansøger modtager skriftlig vejledning i form af et informationsark fra repræsentationen, som udsteder Schengenvisummet om, hvordan visumstickeren skal læses, herunder hvor mange dage det meddelte visum er gyldigt til. Udlændingenævnets flertal henviser endvidere til, at ansøgeren siden 2011 mange gange har fået visum til Danmark og på den baggrund må forventes at kende til reglerne for beregningen af et visums gyldighed.

Udlændingenævnets flertal finder endvidere, at der i ansøgerens ansøgning af maj 2019 og klagen af oktober 2019, ikke er oplyst om ekstraordinære omstændigheder, der kan begrunde, at ansøgeren bør meddeles visum under en meddelt karensperiode.

Det forhold, at det er blevet anført, at ansøgeren og hendes familie mister muligheden for at rejse som familie fra Kina til Danmark, hvor bl.a. ansøgerens børn er statsborgere, og hvor ansøgerens børn og ægtefælle har nær familie, at familien ikke kan rejse samlet, hvilket kan have konsekvenser for ansøgerens ægtefælles mulighed for at passe sit arbejde i en dansk virksomhed, samt at det kan have konsekvenser for ansøgerens jobmæssige situation, hvis ikke ansøgeren kan rejse til Europa, herunder Danmark, er ikke omstændigheder af en sådan karakter, at det kan medføre visum under en karensperiode.

Udlændingenævnets flertal finder heller ikke, at der foreligger sådanne helt ekstraordinære omstændigheder, der kan begrunde, at ansøgeren alligevel kan meddeles visum til Danmark.

Udlændingenævnets flertal finder endelig, at hensynet til humanitær karakter, hensyn til internationale interesser eller nationale forpligtelser ikke taler for, at der i sagen meddeles et nationalt begrænset visum.

Ansøgeren kan således først meddeles Schengenvisum til Danmark i august 2021, medmindre der foreligger ganske særlige grunde.

Udlændingenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse fra august 2019." ÅB/2020/26.

Som eksempler på afgørelser, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til karens for en periode på 5 år, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i juli 2020 Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en statsborger fra Pakistan, som havde søgt om at få visum til Danmark (Schengenvisum).

Sagens faktiske omstændigheder:

Ansøgeren indgav i september 2018 ansøgning om Schengenvisum til Danmark med henblik på at besøge ansøgerens ægtefælle i Danmark i 90 dage i perioden fra oktober 2018 til januar 2019. Ansøgeren havde tidligere fået visum til Danmark i 2013, 2014, 2015, 2016, og senest i 2017. Ansøgeren havde i juli 2014, under sit visumophold i Danmark, indgivet en ansøgning om familiesammenføring, som ansøgeren blev meddelt afslag på i august 2014. Ansøgeren havde ligeledes indgivet ansøgning om familiesammenføring i august 2016, under sit visumophold i Danmark, som ansøgeren blev meddelt afslag på i april 2017, fordi værten havde modtaget hjælp efter lov om aktiv socialpolitik inden for de sidste 3 år. Ansøgeren indgav igen i oktober 2017, under sit seneste visumophold i Danmark, en ansøgning om familiesammenføring, som ansøgeren blev meddelt afslag på i januar 2018, fordi værten fortsat havde modtaget hjælp efter lov om aktiv socialpolitik inden for de sidste 3 år.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Udlændingenævnet finder, at der er begrundet tvivl om ansøgerens hensigt om at forlade Schengenlandene inden udløbet af et eventuelt visum. Ansøgeren kan derfor ikke gives Schengenvisum til Danmark, jf. visumkodeks artikel 32, stk. 1, litra b, udlændingelovens § 4 c, stk. 1, og visumbekendtgørelsens § 8, stk. 2, nr. 13, og § 16, stk. 1 og 3.

Udlændingenævnet har ved afgørelsen lagt afgørende vægt på, at Udlændingestyrelsen i forbindelse med det senest meddelte visum i juli 2017 vejledte ansøgeren om, at det ville kunne medføre en 5-årig karensperiode gældende for datoen fra den seneste indgivne ansøgning om opholdstilladelse i Danmark, hvis en ansøger under visumopholdet indgav ansøgning om opholdstilladelse, hvis der var konkrete grunde til at antage, at ansøgningen blev indgivet med det formål at forlænge ansøgerens

ophold i Danmark, og det var åbenlyst, at ansøgningen ikke vil kunne føre til en opholdstilladelse, at ansøgeren under sit seneste visumophold i Danmark i oktober 2017 på ny indgav en ansøgning om familiesammenføring under henvisning til værten i medfør af udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1.

Indgivelse af en ansøgning om familiesammenføring med en herboende ægtefælle under et visumbesøg vil som udgangspunkt ikke have konsekvenser i relation til nye visumansøgninger, jf. udlændingelovens § 4 c, stk. 4, nr. 1.

Udlændingenævnet vurderer dog, at det afgørende formål med ansøgningen indgivet i oktober 2017 om opholdstilladelse har været, at ansøgeren derigennem fik ret til at opholde sig i Danmark under sagens behandling, selvom ansøgeren måtte have været klar over, at ansøgningen ikke ville kunne føre til, at ansøgeren fik opholdstilladelse.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at ansøgeren blev meddelt afslag på familiesammenføring med værten i april 2017, fordi værten havde modtaget hjælp efter lov om aktiv socialpolitik inden for de sidste 3 år, og at værten fortsat modtog hjælp efter lov om aktiv socialpolitik på tidspunktet for afgørelsen.

Da ansøgeren indgav ansøgning om familiesammenføring på ny i oktober 2017 – blot seks måneder efter det seneste afslag på familiesammenføring – finder Udlændingenævnet, at der er bestemte grunde til at antage, at det afgørende formål med ansøgerens ansøgning var at forlænge ansøgerens ophold her i landet, idet det var åbenbart, at ansøgningen ikke kunne føre til opholdstilladelse i Danmark, fordi værten fortsat modtog hjælp efter lov om aktiv socialpolitik på tidspunktet for afgørelsen.

Udlændingenævnet henviser endvidere til, at ansøgeren har indgivet en ansøgning om familiesammenføring tre gange i forbindelse med et visumbesøg, og at det er visumindehaverens eget ansvar at gøre sig bekendt med, hvilke betingelser der er knyttet til et visum, herunder at sikre sig, at visummets gyldighed eller betingelser ikke overskrides.

Det forhold, at partsrepræsentanten på vegne af ansøgeren har anført, at ansøgeren ikke ønsker at forlænge sit ophold i Danmark ved at søge om familiesammenføring, at det ikke er proportionalt at afholde værten, ansøgeren og deres 2 fællesbørn fra at kunne være sammen i kortere perioder, og at fællesbørnene grundet deres alder ikke har mulighed for at rejse alene mellem Danmark og Pakistan, kan af ovenstående årsager ikke føre til en ændret vurdering.

For så vidt angår det af værten anførte om, at værtens helbredstilstand ikke tillader værten at rejse til Pakistan, skal Udlændingenævnet henvise til, at Udlændingenævnet i afgørelsen fra august 2018

lagde vægt på, at der ikke var fremlagt dokumentation for, at værten ikke på et senere tidspunkt ville kunne vende tilbage til arbejdsmarkedet på ordinære vilkår, ligesom der ikke var dokumentation for, at værtens bopælskommune havde vurderet værten berettiget til førtidspension.

Det forhold, at det vil være for farligt for værten at rejse til Pakistan, da værten tidligere er blevet truet på livet som følge af værtens forhold til ansøgeren, kan ikke føre til en ændret vurdering, idet omstændigheder af asylretlig karakter ikke kan føre til meddelelse af visum.

Udlændingenævnet har ligeledes lagt vægt på, at episoden fandt sted i 2013, og at værten har anmeldt overfaldet til politiet i Pakistan.

Udlændingenævnet har desuden lagt vægt på, at Den Europæiske Menneskerettighedskonventions (EMRK) artikel 8 ikke indebærer en umiddelbar ret til at vælge det land, hvori ansøgeren og værten vil udøve deres familieliv, ligesom der i hver enkelt sag, hvor en udlænding søger om adgang til at udøve et familieliv i Danmark, skal foretages en konkret vurdering af, hvorvidt det på baggrund af sagens omstændigheder er proportionalt at meddele afslag.

Udlændingenævnet finder, at der til sagen ikke er oplyst om sådanne personlige forhold, herunder helbredsmæssige forhold, der kan bevirke, at værten, ansøgeren og deres to fællesbørn ikke vil kunne udrejse og tage ophold i Pakistan, hvor de alle er statsborgere, hvor ansøgeren er født og opvokset, og hvor værten og ansøgeren indgik ægteskab i 2013, for at udøve familielivet dér, jf. Den Europæiske Menneskerettigheds Konvention (EMRK) artikel 8.

Udlændingenævnet finder heller ikke, at der foreligger sådanne helt ekstraordinære omstændigheder, der kan begrunde, at ansøgeren alligevel kan meddeles visum til Danmark.

Udlændingenævnet finder endelig, at hensyn af humanitær karakter, hensyn til nationale interesser eller internationale forpligtelser ikke taler for, at der i sagen meddeles et nationalt begrænset visum.

Ansøgeren kan således – medmindre der foreligger ganske særlige grunde – tidligst i oktober 2022 meddeles Schengenvisum til Danmark, såfremt ansøgeren i øvrigt opfylder betingelserne for at blive meddelt visum.

Udlændingenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse fra oktober 2018". ÅB/2020/27.

Udlændingenævnet stadfæstede i oktober 2020 Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en statsborger fra Marokko, som havde søgt om at få visum til Danmark (Schengenvisum).

Sagens faktiske omstændigheder:

Ansøgeren indgav i januar 2020 ansøgning om Schengenvisum til Danmark med henblik på at besøge ansøgerens ægtefælle i Danmark i 90 dage i perioden fra marts 2020 til juni 2020. Ansøgeren var tidligere blevet meddelt Schengenvisum i 90 dage i perioden fra juli 2019 til oktober 2019. Ansøgeren var indrejst i Schengenlandene via Danmark i juli 2019 og var først udrejst af Schengenlandene via Danmark i november 2019. Ansøgeren havde i forbindelse med det senest meddelte visum således opholdt sig i Schengenlandene i en samlet periode på i alt 147 dage.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Udlændingenævnet finder, at der er begrundet tvivl om ansøgerens hensigt om at forlade Schengenlandene inden udløbet af et eventuelt visum. Ansøgeren kan derfor ikke gives Schengenvisum til Danmark, jf. visumkodeks artikel 32, stk. 1, litra b, udlændingelovens § 4 c, stk. 1, og visumbekendtgørelsens § 8, stk. 2, nr. 13, og § 16, stk. 1 og 3.

Udlændingenævnet har ved afgørelsen lagt afgørende vægt på, at ansøgeren ved sit senest meddelte Schengenvisum, meddelt for 90 dage i perioden fra juli 2019 til oktober 2019, indrejste i Schengenlandene via Danmark i juli 2019 og først udrejste af Schengenlandene via Danmark i november 2019.

Ansøgeren har derfor i forbindelse med det senest meddelte visum opholdt sig i Schengenlandene i en samlet periode på i alt 147 dage. Ansøgeren har derfor opholdt sig uden fornøden tilladelse i Danmark eller de øvrige Schengenlandene i 57 dage ud over visummets gyldighed, jf. udlændingelovens § 2 b, stk. 2.

Udlændingenævnet finder på denne baggrund, at ansøgeren ikke kan meddeles visum i en periode på fem år, jf. udlændingelovens § 4 c, stk. 1, 2. pkt.

Udlændingenævnet finder endvidere, at overskridelsen af visummets gyldighed ikke skyldes omstændigheder, som ikke kan lægges ansøgeren til last, og som har gjort det umuligt for ansøgeren at forlade Danmark eller Schengenlandene inden for visummets gyldighedsperiode, ligesom Udlændingenævnet finder, at der ikke foreligger ganske særlige grunde, der kan begrunde, at ansøgeren alligevel ikke bør meddeles en karensperiode, jf. udlændingelovens § 4 c, stk. 2.

Udlændingenævnet har lagt vægt på, at det er visumindehaverens eget ansvar at gøre sig bekendt med, hvilke betingelser der er knyttet til et visum, herunder at sikre sig, at visummets gyldighed ikke overskrides.

Det forhold, at ansøgeren til sagen har anført, at ansøgeren under sit ophold i Danmark havde søgt om opholdstilladelse i september 2019, og at Udlændingestyrelsen havde bedt ansøgeren blive i Danmark, indtil ansøgeren havde modtaget en afgørelse herpå, kan ikke føre til en ændret vurdering.

Udlændingenævnet har hertil lagt vægt på, at det ikke fremgår af Udlændingestyrelsens systemer, at Udlændingestyrelsen skulle have vejledt ansøgeren om, at ansøgeren skulle blive i Danmark, imens ansøgningen om opholdstilladelse blev behandlet, og at ansøgeren desuden ikke ses at have modtaget et kvitteringsbrev fra Udlændingestyrelsen om, at ansøgeren måtte blive i Danmark under sagens behandling.

Udlændingenævnet finder endvidere, at der ikke foreligger omstændigheder, der kan godtgøre, at overskridelsen af visummets gyldighed beror på en undskyldelig misforståelse, der konkret kan begrunde en fravigelse af karensreglerne.

Udlændingenævnet har dertil lagt vægt på, at det er fast praksis på de danske repræsentationer, at en visumansøger modtager en vejledning fra repræsentationen, som udsteder Schengenvisummet om, hvordan visumstickeren skal læses, herunder hvor mange dage det meddelte visum er gyldigt til.

Det forhold, at værten har anført, at værten er syg, og at værten ønsker at få ansøgeren til Danmark, finder Udlændingenævnet ikke kan føre til en ændret vurdering, idet der ikke er tale om sådanne helt ekstraordinære omstændigheder, der kan begrunde, at ansøgeren alligevel kan meddeles visum til Danmark.

Udlændingenævnet finder endelig, at hensyn af humanitær karakter, hensyn til nationale interesser eller internationale forpligtelser ikke taler for, at der i sagen meddeles et nationalt begrænset visum.

Ansøgeren kan således – medmindre der foreligger ganske særlige grunde – tidligst i december 2024 meddeles Schengenvisum til Danmark, såfremt ansøgeren i øvrigt opfylder betingelserne for at blive meddelt visum.

Udlændingenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse fra februar 2020." ÅB/2020/28.

Der henvises endvidere til ÅB/2020/136 i afsnit 3.7.3.1.1.

3.1.5. Visumansøgninger omfattet af EU-reglerne

Visse tredjelandsstatsborgere har ret til at få deres ansøgning om visum behandlet efter EU-reglerne. Dette gælder for visse familiemedlemmer til en statsborger fra et EU-land, et EØS-land eller Schweiz, hvis visumansøgeren ledsager eller slutter sig til unionsborgeren, mens unionsborgeren udnytter sin ret til fri bevægelighed inden for EU.

Reglerne om visum til familiemedlemmer til en unionsborger er reguleret i direktiv 2004/38/EF af 29. april 2004 om EU-borgeres og deres familiemedlemmers ret til at færdes og opholde sig frit på medlemsstaternes område (EU-opholdsdirektivet).[9] Direktivet er implementeret i dansk ret og er senest bekendtgjort ved bekendtgørelse nr. 1457 af 6. oktober 2020 om ophold i Danmark for udlændinge, der er omfattet af Den Europæiske Unions regler om fri bevægelighed (EU-opholdsbekendtgørelsen).[10]

EU-reglerne finder anvendelse på følgende familiemedlemmer til en unionsborger:

- Unionsborgerens ægtefælle.
- Unionsborgerens registrerede partner.
- Unionsborgerens faste samlever, hvis begge parter er over 18 år og samlever på fælles bopæl i et fast samlivsforhold af længere varighed.
- Efterkommere (dvs. børn, børnebørn osv.) af unionsborgeren eller af dennes ægtefælle, registrerede partner eller samlever, hvis efterkommeren ikke er fyldt 21 år eller forsørges af unionsborgeren eller dennes ægtefælle, registrerede partner eller samlever.
- Slægtninge i opstigende linje (dvs. forældre, bedsteforældre osv.) til unionsborgeren eller dennes ægtefælle, registrerede partner eller samlever, hvis slægtningen forsørges af unionsborgeren eller af dennes ægtefælle, registrerede partner eller samlever.
- Unionsborgerens andre familiemedlemmer (dvs. søskende, fætre, kusiner osv.), hvis de i det land, de ankommer fra, forsørges af unionsborgeren eller er optaget i dennes husstand, eller hvis alvorlige helbredsmæssige grunde gør det absolut nødvendigt, at unionsborgeren personligt plejer de pågældende.

[9] EU-opholdsdirektivet kan findes i sin helhed her:
https://eur-lex.europa.eu/legal-content/DA/TXT/PDF/?uri=CELEX:32004L0038&from=LV
[10] EU-opholdsbekendtgørelsen kan findes i sin helhed her:
https://www.retsinformation.dk/eli/lta/2020/1457

Som eksempler på afgørelser, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til visumansøgninger omfattet af EU-reglerne, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i februar 2020 Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en statsborger fra Bangladesh, som havde søgt om at få visum til Danmark (Schengenvisum).

Sagens faktiske omstændigheder:

Ansøgeren indgav i juli 2018 ansøgning om Schengenvisum til Danmark med henblik på at besøge ansøgerens bror i Danmark i 90 dage i perioden fra oktober 2018 til december 2018.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Udlændingenævnet finder, at uanset om ansøgeren måtte være bror til værten, kan ansøgeren ikke anses som "familiemedlem" til en unionsborger, jf. EU-opholdsbekendtgørelsens § 2, stk. 1, nr. 5, da det ikke er dokumenteret, at ansøgeren forsørges af værten eller er optaget i værtens hustand.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at ansøgeren til sagen har oplyst, at ansøgeren er landmand, at ansøgeren bor sammen med ansøgerens mor, ansøgerens ægtefælle og barn, og at der ikke er fremlagt dokumentation for, at ansøgeren skulle forsøges af værten eller være optaget i dennes husstand.

Det forhold, at der til sagen er fremlagt et kontoudtog, kan ikke føre til en ændret vurdering af sagen. Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at kontoudtoget primært dokumenterer udgifter forbundet med kørsel over Øresundsbroen. Udlændingenævnet bemærker i denne sammenhæng, at det ikke fremgår, hvem kontoen tilhører, eller at der i øvrigt ses at være foretaget hævninger forbundet med en eventuel forsørgelse af ansøgeren.

Udlændingenævnet finder endvidere, at uanset om ansøgeren måtte være bror til værten, kan ansøgeren ikke anses som "familiemedlem" til en unionsborger, jf. EU-opholdsbekendtgørelsens § 2, stk. 1, nr. 6, da det ikke er dokumenteret, at alvorlige helbredsmæssige grunde gør det nødvendigt, at værten personligt plejer ansøgeren.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at der til sagen ikke foreligger dokumentation for, at ansøgeren skulle lide af alvorlig sygdom eller lignende.

Udlændingenævnet finder på den baggrund, at ansøgeren ikke kan meddeles Schengenvisum på baggrund af EU-reglerne.

Udlændingenævnet finder, at ansøgeren falder uden for den persongruppe af bangladeshiske statsborgere, der som udgangspunkt kan meddeles Schengenvisum til Danmark. Uanset, om ansøgeren måtte være søskende til værten, falder ansøgeren uden for den persongruppe, der kan meddeles Schengenvisum til Danmark. Udlændingenævnet henviser herved til, at der som udgangspunkt ikke meddeles visum til statsborgere fra hovedgruppe 4 med henblik på at besøge en søskende.

Udlændingenævnet finder, at der er begrundet tvivl om ansøgerens hensigt om at forlade Schengenlandene inden udløbet af et eventuelt visum. Ansøgeren kan derfor ikke gives Schengenvisum til Danmark, jf. visumkodeks artikel 32, stk. 1, litra b, og visumbekendtgørelsens § 8, stk. 2, nr. 13, jf. § 16, samt bilag 2.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at ansøgeren er statsborger i Bangladesh, der på ansøgningstidspunktet var placeret i hovedgruppe 4, der omfatter personer, som vurderes at udgøre en høj risiko for ulovlig indvandring i Danmark eller andre Schengenlande, og hvortil der kan være udsendelsesvanskeligheder, jf. visumbekendtgørelsens § 16, stk. 4, og bilag 2.

Udlændingenævnet finder, at der ikke foreligger sådanne helt ekstraordinære omstændigheder, der kan begrunde at ansøgeren kan meddeles Schengenvisum til Danmark, jf. visumbekendtgørelsens § 16, stk. 6, idet der ikke er oplyst om personlige eller helbredsmæssige forhold, som kan begrunde visum til Danmark.

Udlændingenævnet bemærker hertil, at der alene bør meddeles visum, hvis der foreligger ekstraordinære omstændigheder, f.eks. i tilfælde, hvor ansøgningen er indgivet med henblik på besøg hos et nærtstående familiemedlem, som lider af en livstruende sygdom, eller hvis ansøgeren skal deltage i et nært familiemedlems begravelse, jf. afsnittet retsregler.

Udlændingenævnet finder endelig, at hensyn af humanitær karakter, hensyn til nationale interesser eller internationale forpligtelser ikke taler for, at der i sagen meddeles et nationalt begrænset visum.

Udlændingenævnet stadfæster således Udlændingestyrelsens afgørelse fra september 2018. ÅB/2020/29.

Udlændingenævnet stadfæstede i juli 2020 Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en statsborger fra Thailand, som havde søgt om at få visum til Danmark (Schengenvisum).

Sagens faktiske omstændigheder:

Ansøgeren indgav i juni 2018 ansøgning om Schengenvisum til Danmark med henblik på at besøge ansøgerens ægtefælle i Danmark i 90 dage i perioden fra august 2018 til november 2018.

Udlændingenævnets afgørelse:

"*Vurdering efter EU-reglerne*

Udlændingenævnet finder ikke, at ansøgeren kan meddeles Schengenvisum efter EU-reglerne, da ansøgerens ægtefælle som dansk statsborger ikke har udnyttet retten til fri bevægelighed.

Udlændingenævnet kan ikke lægge til grund, at ansøgerens ægtefælle forud for ansøgerens indgivelse af ansøgning om visum til Danmark havde etableret et reelt og faktisk ophold i Sverige, idet Udlændingestyrelsen i maj 2013 meddelte ansøgeren afslag på familiesammenføring efter EU-opholdsbekendtgørelsen, idet ansøgerens ægtefælle ikke ansås for at have etableret et reelt og faktisk ophold i Sverige, og at Migrationsverket ved sin afgørelse i juli 2016 fandt, at ansøgerens ægtefælle ikke havde været bosiddende i Sverige på tidspunktet for denne afgørelse.

Da ansøgerens ægtefælle ikke har etableret et reelt og faktisk ophold i Sverige, kan ansøgerens ægtefælle ikke anses for at have udnyttet retten til fri bevægelighed efter EU-opholdsdirektivet 2004/38/EC af 29. april 2004 om EU-borgere og deres familiemedlemmers ret til fri bevægelighed inden for EU-området, hvilket er en betingelse for, at ansøgerens ansøgning om visum kan behandles efter EU-reglerne.

Udlændingenævnet har endvidere lagt vægt på, at ansøgerens ægtefælle ifølge Det Centrale Personregister (CPR) har haft fast bopæl i Danmark siden oktober 2016, og at EU-reglerne som udgangspunkt ikke finder anvendelse på familiemedlemmer til en dansk statsborger, som opholder sig i Danmark.

Udlændingenævnet har derfor vurderet ansøgerens ansøgning efter de danske visumregler og praksis for meddelelse af visum til thailandske statsborgere.

Vurdering efter de nationale regler og gældende visumpraksis

Udlændingenævnet finder, at der er begrundet tvivl om ansøgerens hensigt om at forlade Schengenlandene inden udløbet af et eventuelt visum.

Ansøgeren kan derfor ikke gives Schengenvisum til Danmark, jf. visumkodeks artikel 32, stk. 1, litra b, og visumbekendtgørelsens § 8, stk. 2, nr.13, og § 16, samt bilag 2.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at ansøgeren er thailandsk statsborger og dermed fra et land, hvis statsborgere i nogen udstrækning søger videregående ophold i Danmark, jf. visumbekendtgørelsens § 16, stk. 4, og bilag 2.

Udlændingenævnet finder, at der er en høj grad af risiko for, at ansøgeren vil benytte et meddelt visum til uden lovligt grundlag at tage fast ophold eller ophold af længere varighed i Danmark eller i de øvrige Schengenlande.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at ansøgeren blev meddelt afslag på forlængelse af ansøgerens svenske opholdsret ved Migrationsverkets afgørelse i juli 2016, at ansøgeren efterfølgende opholdte sig ulovligt i Schengenområdet i perioden fra juli 2016 til maj 2018, hvor ansøgeren udrejste fra København til Thailand, og at ansøgeren til sagen ikke har dokumenteret, at ansøgeren i samme periode var i besiddelse af en gyldig opholdstilladelse, hvorfor Udlændingenævnet finder, at det ikke med tilstrækkelig sikkerhed findes sandsynliggjort, at ansøgeren vil rejse tilbage til Thailand efter visumopholdet.

Det forhold, at ansøgeren har oplyst, at ansøgeren og ansøgerens ægtefælle var af den opfattelse, at ansøgeren ikke blev udvist af Sverige og derfor kunne opholde sig i Sverige, finder Udlændingenævnet ikke kan føre til en ændret vurdering, idet ansøgeren i perioden fra juli 2016 til maj 2018 opholdte sig i Schengenområdet uden en gyldig opholdstilladelse.

Udlændingenævnet finder, at der ikke foreligger sådanne helt ekstraordinære omstændigheder, der kan begrunde, at ansøgeren kan meddeles Schengenvisum til Danmark, jf. visumbekendtgørelsens § 16, stk. 6, idet der ikke er oplyst om personlige eller helbredsmæssige forhold, som kan begrunde meddelelse af visum til Danmark.

Udlændingenævnet finder endelig, at der ikke foreligger hensyn af humanitær karakter, hensyn til nationale interesser eller internationale forpligtelser, der taler for, at der i sagen meddeles et nationalt begrænset visum.

Udlændingenævnet stadfæster således Udlændingestyrelsens afgørelse fra august 2018." ÅB/2020/30.

Der kan endvidere henvises til ÅB/2020/16 i afsnit 3.1.4.3.1.

3.1.6. Forlængelse af visum eller visumfrit ophold

Visumsystemet er alene beregnet til kortvarige ophold i Danmark og/eller de øvrige Schengenlande. Der kan således maksimalt meddeles Schengenvisum for 90 dages ophold i Schengenlandene pr. 180 dage, jf. udlændingelovens § 4, stk. 1.

Et Schengenvisum udstedt for en kortere periode end 90 dage kan forlænges op til maksimalt 90 dage, hvis der foreligger force majeure eller humanitære hensyn, der forhindrer udlændingen i at udrejse i overensstemmelse med gyldigheden af det oprindelige visum, jf. visumkodeks artikel 33, stk. 1, og visumbekendtgørelsens § 22, stk. 1. Et Schengenvisum udstedt for en kortere periode end 90 dage kan endvidere forlænges op til maksimalt 90 dage, hvis visumindehaveren fremlægger dokumentation for alvorlige personlige årsager, som kan begrunde en forlængelse af gyldighedsperioden eller varigheden af opholdet, jf. visumkodeks artikel 33, stk. 2, og visumbekendtgørelsens § 22, stk. 2.

Hvis et Schengenvisum er udstedt for 90 dage, vil yderligere forlængelse alene kunne ske efter reglerne om forlængelse af retten til ophold i Danmark, jf. udlændingelovens § 4 b.

Statsborgere fra visse lande kan indrejse i Schengenlandene, herunder Danmark, visumfrit. De fleste af disse udlændinge vil herefter kunne opholde sig i Schengenlandene, herunder Danmark, i 90 dage inden for de seneste 180 dage. Forlængelse af et sådant visumfrit ophold i Danmark udover 90 dage vil ligeledes alene kunne ske efter reglerne om forlængelse af retten til ophold i Danmark, jf. udlændingelovens § 4 b.

Efter praksis kan forlængelse af retten til ophold i Danmark som udgangspunkt kun ske, hvis der foreligger ekstraordinære omstændigheder. Det kan f.eks. være tilfældet, hvis udlændingen bliver syg under opholdet, og der fremlægges dokumentation for, at det efter en lægelig vurdering vil være helbredsmæssigt uforsvarligt for den pågældende at gennemføre hjemrejsen inden udløbet af visummet eller det visumfrie ophold. Der kan endvidere være grundlag for at forlænge retten til ophold, hvis den herboende vært eller andre nære pårørende bliver alvorligt syge eller afgår ved døden.

Det er en forudsætning for forlængelse af retten til ophold i Danmark, at der er tale om en pludseligt opstået situation, som ikke forelå på tidspunktet for visumudstedelsen, og at visumindehaveren således ikke har haft mulighed for at tilrettelægge visumopholdet herefter.

Som eksempler på afgørelser, hvor Udlændingenævnet har vurderet muligheden for forlængelse af ophold i Danmark til en visumpligtig person, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i juni 2020 Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en statsborger fra Marokko, som havde søgt om forlængelse af sit visumophold i Danmark.

Sagens faktiske omstændigheder:

Ansøgeren indgav i januar 2020 en ansøgning om Schengenvisum med henblik på besøg hos ansøgerens forlovede i 28 dage i perioden fra ultimo januar 2020 til medio februar 2020. Ansøgeren blev meddelt Schengenvisum, der var gyldigt for indrejse og ophold i Schengenlandene i 60 dage i perioden fra ultimo januar 2020 til medio april 2020. Ansøgeren indgav i februar 2020 ansøgning om forlængelse af ansøgerens visumophold i Danmark, idet ansøgeren og værten ønskede at blive gift og denne proces endnu ikke var afsluttet.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Udlændingenævnet finder, at ansøgerens ret til ophold i Danmark ikke kan forlænges, jf. visumbekendtgørelsens § 22, stk. 1 og 2, samt udlændingelovens § 4, stk. 1, og § 4 b.

Udlændingenævnet har lagt vægt på, at formålet med ansøgerens besøg i Danmark er at indgå ægteskab i Danmark med ansøgerens forlovet, og at ansøgeren er indrejst til Danmark uden at have de fornødne dokumenter til brug herfor, og at dette er forhold, som var ansøgeren bekendt på tidspunktet for visumudstedelsen, hvorfor Udlændingenævnet finder, at der ikke foreligger force majeure eller humanitære hensyn, der kan begrunde forlængelse af ansøgerens ophold i Danmark, jf. visumkodeksens artikel 33, stk. 1, og visumbekendtgørelsens § 22, stk. 1.

Udlændingenævnet finder endvidere, at betingelserne for at forlænge ansøgerens ret til ophold i Danmark i medfør af udlændingelovens § 4 b, ikke er opfyldt.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at indgåelse af ægteskab i Danmark ikke er en sådan ekstraordinær omstændighed, der kan begrunde forlængelse.

Udlændingenævnet henviser til, at en ekstraordinær omstændighed efter praksis fx foreligger, hvis udlændingen bliver så alvorligt syg under opholdet, at det efter en lægelig vurdering vil være helbredsmæssigt uforsvarligt for den pågældende at gennemføre hjemrejsen inden udløbet af visummet. Der kan endvidere være grundlag for at forlænge retten til ophold, hvis den herboende vært eller andre nære pårørende bliver alvorligt syge eller afgår ved døden.

Det er indgået i grundlaget for Udlændingenævnets vurdering, at ansøgeren har oplyst, at ansøgeren ikke har kunnet fremskaffe skilsmissebevilling med apostille-stempel som følge af situationen vedrørende COVID-19. Dette kan dog ikke føre til en ændret vurdering, idet ansøgeren havde mulighed for at tilrettelægge visumopholdet efter at ansøgeren skulle indgå ægteskab i Danmark, herunder sikre at ansøgeren havde medbragt de nødvendige papirer til brug for vielsen i Danmark.

Udlændingenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse fra april 2020". ÅB/2020/31.

Udlændingenævnet stadfæstede i november 2020 Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende 2 statsborgere fra Iran, som havde søgt om forlængelse af et meddelt visum til Danmark (Schengenvisum).

Sagens faktiske omstændigheder:

Ansøgerne indgav i november 2018 ansøgning om Schengenvisum til Danmark med henblik på at besøge ansøgernes søn i Danmark i 80 dage i perioden fra december 2018 til marts 2019. Ansøgeren blev i december 2018 meddelt Schengenvisum, der var gyldig for indrejse og ophold i 81 dage i perioden fra december 2018 til marts 2019. Ansøgerne indrejste i Schengenlandene i december 2018. Ansøgeren indgav i februar 2019 en ansøgning om forlængelse af deres meddelte Schengenvisum. Ansøgerne ønskede forlængelse af deres meddelte visum til juni 2019, idet ansøgerne var nødsaget til at blive i Danmark og hjælpe deres søn, idet han led af en depression, som han fik medicin for.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Udlændingenævnet finder, at ansøgernes Schengenvisum ikke kunne forlænges, jf. visumkodeks artikel 33, stk. 1 og 2, visumbekendtgørelsens § 22, stk. 1 og 2, samt udlændingelovens § 4, stk. 1 og § 4 b.

Udlændingenævnet har lagt vægt på, at der ikke forelå force majeure, humanitære hensyn eller personlige forhold, der kunne begrunde, at ansøgerne kunne få forlænget Schengenvisummet og opholdet i Danmark i medfør af visumbekendtgørelsens § 22, stk. 1 og 2.

Udlændingenævnet finder endvidere, at der ikke foreligger ekstraordinære omstændigheder i sagen, der kan begrunde, at ansøgerne alligevel kunne få forlænget opholdet i Danmark, jf. udlændingelovens § 4 b.

Det forhold, at værten led af tiltagende depression, selvmordstanker og dårlig aggressionsforvaltning, at ansøgerne på daværende tidspunkt var kommet fra Iran for at støtte værten, kan ikke føre til en ændret vurdering.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at det fremgår af sagens akter, at værten søgte lægehjælp første gang i november 2018, at ansøgerne i november 2018 har underskrevet ansøgningen om Schengenvisum, der blev modtaget af Den Danske Ambassade i Teheran i november 2018, at oplysningerne om værtens sygdom således forelå på tidspunktet for ansøgningernes indgivelse, og at der således ikke er tale om en situation, der er opstået under ansøgernes ophold i Danmark.

Udlændingenævnet henviser i den forbindelse til, at det fremgår af skrivelsen fra den praktiserende læge fra februar 2019, at ansøgerne var kommet til Danmark for at støtte værten, og at værtens sygdom således efter Udlændingenævnets vurdering ikke opstod under ansøgernes ophold i Danmark.

Det forhold, at der i forbindelse med klagens indgivelse er fremlagt en skrivelse fra marts 2019 fra en praktiserende læge, hvoraf det fremgår, at værten havde været på randen til selvmord, at værten var i medicinsk behandling med rette fremskridt, og at tilstanden var forværret i en sådan grad, at den skønnedes livstruende efter afslaget blev meddelt i februar 2019, kan ikke føre til en ændret vurdering.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at visum er beregnet til kortvarige ophold i Danmark og/eller de øvrige Schengenlande, og at der således skal foreligge ekstraordinære omstændigheder, såfremt et visum skal forlænges.

Udlændingenævnet finder ikke, at der foreligger sådanne ekstraordinære omstændigheder, at opholdet kunne forlænges på denne baggrund. Udlændingenævnet henviser herved også til, at oplysningerne om værtens sygdom forelå på tidspunktet for ansøgningernes indgivelse til Den Danske Ambassade i Teheran, idet det fremgår af sagen, at ansøgerne kom til Danmark for at hjælpe værten, jf. også begrundelsen ovenfor, og at værten var i medicinsk behandling for sygdommen.

Udlændingenævnet har endelig lagt vægt på, at ansøgerne i december 2018 blev meddelt et Schengenvisum, der var gyldigt for indrejse og ophold i Schengenlandene i 81 dage i perioden fra december 2018 til marts 2019, og at ansøgerne ikke var omfattet af de 2 persongrupper, der som udgangspunkt kunne meddeles forlængelse af deres visum og ophold i Danmark, jf. afsnittet om retsregler ovenfor.

Udlændingenævnet skal i forlængelse heraf oplyse, at en udlænding, der tidligere har opholdt sig i Danmark eller et andet Schengenland ud over et meddelt visums gyldighed, som udgangspunkt ikke kan få Schengenvisum igen i en karensperiode på 3 år eller 5 år fra udrejsen af Danmark, jf.

udlændingelovens § 4 c. Dette gælder også for udlændinge, der har søgt om forlængelse af visumopholdet og i den forbindelse ikke overholder de af udlændingemyndighederne fastsatte udrejsefrister.

Udlændingenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelser fra februar 2019". ÅB/2020/32.

3.1.7. Visum i medfør af repræsentationsaftaler

Danmark har ikke en viseringsbemyndiget repræsentation i alle lande, men har nogle steder valgt at indgå repræsentationsaftaler med andre Schengenlande i overensstemmelse med reglerne i visumkodeks artikel 8, jf. udlændingelovens § 47, stk. 2, 2. pkt. og 3. pkt.

Når Danmark har indgået aftale med et andet Schengenland om at blive repræsenteret af det pågældende land, betyder det, at repræsentationen for det pågældende Schengenland kan modtage og behandle visumansøgninger på Danmarks vegne.

Når en visumansøgning indgives via et andet Schengenlands repræsentation, foretager repræsentationen den indledende vurdering af, om der kan meddeles visum. Sagen behandles i disse tilfælde i overensstemmelse med de fælles Schengenregler (herunder visumkodeks) og det repræsenterende Schengenlands nationale regler og praksis.

Hvis det repræsenterende Schengenland vurderer, at ansøgeren opfylder betingelserne for at få visum, meddeler det pågældende land visum på Danmarks vegne.

Hvis det repræsenterende Schengenland vurderer, at der ikke kan meddeles visum, afhænger det videre forløb af, om det pågældende Schengenland er tildelt afslagskompetence i repræsentationsaftalen med Danmark. Hvis landet har kompetence til at meddele afslag på Danmarks vegne, færdigbehandler repræsentationen sagen og meddeler afslag. Hvis landet alene er tildelt kompetence til at meddele visum – men ikke afslag – forelægges ansøgningen for Udlændingestyrelsen i Danmark, som herefter træffer afgørelse i sagen. Udlændingestyrelsens afgørelse træffes i så fald i overensstemmelse med Schengenreglerne og de danske regler og praksis.

Hvis en ansøger ikke ønsker at benytte sig af de indgåede repræsentationsaftaler, kan ansøgeren vælge at rejse til den nærmeste danske viseringsbemyndigede repræsentation for at indgive ansøgningen der, forudsat at ansøgeren har lovligt ophold i det pågældende land.

Information om Danmarks repræsentationsaftaler med andre Schengenlande kan findes på Udenrigsministeriets hjemmeside via https://um.dk/da/rejse-og-ophold/visum--og-opholdsregler-i-danmark/indlevering-af-ansoegning/.

Det følger af visumkodeks artikel 32, stk. 3, at klagesager på visumområdet skal føres mod det Schengenland, der har truffet den endelige afgørelse om ansøgningen, og i henhold til det pågældende Schengenlands nationale lovgivning.

Når de danske myndigheder meddeler afslag på visum til et andet Schengenland, som Danmark repræsenterer i medfør af en repræsentationsaftale, skal en klage over afgørelsen således indgives til enten Udlændingestyrelsen eller Udlændingenævnet i overensstemmelse med reglerne i visumbekendtgørelsens § 30. I disse tilfælde kan de danske myndigheder ikke tage stilling til, hvorvidt der kan udstedes et nationalt begrænset visum til det pågældende land.

Når et andet Schengenland, der repræsenterer Danmark på visumområdet i medfør af en repræsentationsaftale, meddeler afslag på en ansøgning om visum til Danmark, skal en klage over afgørelsen indgives til klageinstansen i det pågældende Schengenland.

Som eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet har truffet afgørelse vedrørende en ansøgning om Schengenvisum til et andet land end Danmark, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i maj 2020 Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en statsborger fra Kina, som havde søgt om at få visum til Island (Schengenvisum).

Sagens faktiske omstændigheder:

Ansøgeren indgav i november 2019 ansøgning om Schengenvisum til Island med henblik på turistbesøg i Island i 10 dage i perioden fra ultimo januar 2020 til primo februar 2020. Ansøgeren oplyste ved telefonisk interview i november 2019 til Den Danske Ambassade i Shanghai, at ansøgeren skulle rejse alene fra Shanghai til Island, at ansøgeren skulle mødes med andre fra en international frivillig gruppe, og at ansøgerens ophold i Island primært var et turistbesøg, hvor ansøgeren skulle besøge forskellige turistattraktioner, og at ansøgeren også skulle deltage i frivilligt arbejde vedrørende miljøbeskyttelse, herunder bl.a. at samle skrald på strandene.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Udlændingenævnet finder, at det frivillige arbejde, som ansøgeren skulle udføre i Island, ville kræve en arbejdstilladelse efter danske regler. Ansøgeren kan derfor ikke gives Schengenvisum med henblik

på besøg i Island, jf. visumkodeks artikel 32, stk. 1, litra a, nr. vi, og visumbekendtgørelsens § 8, stk. 2, nr. 7.

Udlændingenævnet har herved lagt afgørende vægt på, at det fremgår af ansøgningen med bilag, at formålet med ansøgerens ophold i Island bl.a. er, at ansøgeren skal arbejde frivilligt ved at samle skrald på strandene i Island.

Det forhold, at ansøgeren til støtte for klagen har anført, at ansøgeren ikke har et ønske om at immigrere, at ansøgeren er studerende og ønsker at færdiggøre sine studier i Kina, ligesom ansøgerens familie bor i Kina, at ansøgeren er med i en frivillig organisation i Kina, og at organisationen blev inviteret til Island af en islandsk organisation i Reykjavik, at ansøgeren skal deltage i et projekt om miljøbeskyttelse, at ansøgeren vil se forskellige seværdigheder, og at ansøgeren ikke vil gøre noget illegalt, eller noget ansøgeren ikke må under sit ophold i Island, finder Udlændingenævnet ikke kan føre til en ændret vurdering.

Udlændingenævnet bemærker i den forbindelse, at efter udlændingelovens § 13, stk. 1, skal udlændinge have arbejdstilladelse for at tage både lønnet eller ulønnet beskæftigelse. Udlændingenævnet bemærker endvidere, at det er en aktivitets faktiske karakter og ikke alene det forhold, om der udbetales løn herfor, eller om det foregår i private rammer, der er afgørende for vurderingen af, hvorvidt der er tale om arbejde.

Udlændingenævnet finder på denne baggrund, at de frivillige aktiviteter, som ansøgeren skal deltage i under sit ophold i Island, efter danske regler ville kræve en arbejdstilladelse.

Udlændingenævnet finder endvidere, at de aktiviteter, som ansøgeren efter det oplyste skal udføre under sit ophold i Island, ikke er omfattet af undtagelserne fra kravet om arbejdstilladelse i udlændingebekendtgørelsens § 24, stk. 2. Ansøgeren er på denne baggrund ikke fritaget for krav om arbejdstilladelse.

Udlændingenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse fra december 2019." ÅB/2020/33.

3.1.8. Danmarks internationale forpligtelser

Der skal altid gives visum til en ansøger, hvis et afslag på visumansøgningen vil indebære en krænkelse af Danmarks internationale forpligtelser, herunder Den Europæiske Menneskerettighedskonventions (EMRK) artikel 8 om retten til respekt for familielivet.

Det kan udledes af praksis fra Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol (EMD) vedrørende EMRK artikel 8, at familier ikke har en umiddelbar ret til at vælge det land, hvori de vil udøve deres familieliv.

Det kan endvidere udledes af EMD's praksis, at der i hver enkelt sag, hvor en udlænding søger om adgang til at udøve et familieliv i Danmark, skal foretages en konkret vurdering af, hvorvidt det på baggrund af sagens omstændigheder er proportionalt – bl.a. ud fra Danmarks interesse i at kontrollere indvandringen – at meddele afslag.

Beskyttelsen efter EMRK artikel 8 tager primært sigte på den traditionelle kernefamilie, således som den er blevet modificeret i moderne familiepraksis – dvs. ægtefæller, faste samlivspartnere og deres mindreårige børn – samt de helt særlige tilfælde, hvor der foreligger et afhængighedsforhold, der går ud over, hvad der følger af slægtskabet i sig selv, mellem f.eks. et voksent barn og dets forældre.

Som et eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet har vurderet, hvorvidt et afslag på visumansøgningen ville indebære en krænkelse af Danmarks internationale forpligtelser, herunder Den Europæiske Menneskerettighedskonventions (EMRK) artikel 8 om retten til respekt for familielivet, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i februar 2020 Udlændingestyrelsens afgørelser vedrørende 3 statsborgere fra Libanon, som havde søgt om at få visum til Danmark (Schengenvisum).

Sagens faktiske omstændigheder:

Ansøgerne indgav i juli 2018 en ansøgning om Schengenvisum til Danmark med henblik på besøg hos deres far og dennes ægtefælle i Danmark i 88 dage i perioden fra august 2018 til november 2018. Ansøgerne var tidligere meddelt visum i henholdsvis 2013 og 2016. Den ene ansøger havde ved interview i august 2018 med Den Danske Ambassade i Beirut oplyst, at ansøgerne sidst havde været sammen med værten i 2016, at værten ikke kunne komme til Libanon, og at ansøgerne ønskede at undersøge muligheden for at søge om familiesammenføring med værten ved ankomsten til Danmark, herunder om dette skulle ske i Danmark eller Libanon.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Udlændingenævnet finder, at der er begrundet tvivl om ansøgernes hensigt om at forlade Schengenlandene inden udløbet af et eventuelt visum. Ansøgerne kan derfor ikke gives Schengenvisum til Danmark, jf. visumkodeks artikel 32, stk. 1, litra b, og visumbekendtgørelsens § 8, stk. 2, nr. 13, og § 16, samt bilag 2.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at ansøgerne er libanesiske statsborgere og dermed fra et land, hvis statsborgere i stor udstrækning søger videregående ophold i Danmark, jf. visumbekendtgørelsens § 16, stk. 4, og bilag 2.

Udlændingenævnet finder, at der er en høj grad af risiko for, at ansøgerne vil benytte et meddelt visum til uden lovligt grundlag at tage fast ophold eller ophold af længere varighed i Danmark eller i de øvrige Schengenlande.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at ansøgerne ikke er i beskæftigelse, hvorfor ansøgernes tilknytning til hjemlandet ikke kan anses for at være af en sådan styrke, at det med tilstrækkelig sikkerhed findes sandsynliggjort, at ansøgerne vil rejse tilbage til Libanon efter visumopholdet.

Udlændingenævnet har endvidere lagt vægt på, at det fremgår af interview fra august 2018 med Den Danske Ambassade i Beirut, at der kan rejses spørgsmål om, hvorvidt det reelle formål med ansøgernes besøg er at søge om familiesammenføring.

Udlændingenævnet har endvidere lagt vægt på, at der ikke er grundlag for at antage, at ansøgerne – hvis ansøgerne måtte søge om længerevarende ophold i Danmark – vil søge om en af de typer opholdstilladelse, der efter udlændingelovens § 4 c, stk. 4, ikke medfører en karensperiode.

Det er indgået i grundlaget for Udlændingenævnets afgørelse, at ansøgerne tidligere problemfrit er blevet meddelt visum, at ansøgerne har oplyst, at ansøgerne vil søge om familiesammenføring fra Beirut, Libanon, og at ansøgerne ikke ønsker at søge på ulovlig vis. Udlændingenævnet finder imidlertid ikke, at dette kan føre til en ændret vurdering, idet ansøgerne har oplyst, at ansøgerne ønsker at undersøge mulighederne for familiesammenføring ved ankomsten til Danmark, og at værten ikke kan rejse til Libanon.

Det kan udledes af praksis fra Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol vedrørende Den Europæiske Menneskerettighedskonventions (EMRK) artikel 8, at familier ikke har en umiddelbar ret til at vælge det land, hvori de vil udøve deres familieliv.

Beskyttelsen efter EMRK artikel 8 medfører dog, at visum kan meddeles i tilfælde, hvor der foreligger et beskyttelsesværdigt familieliv, og hvor det vil være uproportionalt, herunder være forbundet med uoverstigelige hindringer, at henvise familiemedlemmerne til at udøve familielivet i et andet land.

Udlændingenævnet finder imidlertid ikke, at der foreligger sådanne helt ekstraordinære omstændigheder, der kan begrunde, at ansøgerne alligevel kan meddeles Schengenvisum til

Danmark, jf. visumbekendtgørelsens § 16, stk. 6, idet der ikke er oplyst om personlige eller helbredsmæssige forhold, som kan begrunde et Schengenvisum.

Udlændingenævnet finder endelig, at der ikke foreligger hensyn af humanitær karakter, hensyn til nationale interesser eller internationale forpligtelser, der taler for, at der i sagen meddeles et nationalt begrænset visum.

Udlændingenævnet stadfæster således Udlændingestyrelsens afgørelse fra september 2018." ÅB/2020/34.

I en række sager vil det familieliv, som udlændingen søger at udøve med herboende personer, ikke have et tilstrækkeligt omfang eller den fornødne intensitet til, at udlændingen har krav på en opholdstilladelse. I disse tilfælde vil udlændingen blive henvist til at udøve familielivet i sit opholdsland eller ved besøgsophold i Danmark.

Dette gør sig f.eks. gældende, hvor der er fastsat eller aftalt samvær mellem en udenlandsk forælder og dennes herboende mindreårige barn med så langt mellemrum, at forælderen i stedet kan henvises til at udøve familielivet med barnet under besøgsophold, og et sådant besøgsophold ikke kan gennemføres i den udenlandske forælders opholdsland. Tilsvarende vil gøre sig gældende, hvis den udenlandske forælder skal deltage i et retsmøde, en forældreevneundersøgelse el.lign. i Danmark med henblik på at opnå samvær med et herboende barn.

Forhold, der kan tale afgørende for meddelelse af visum med henblik på besøg hos et herboende barn – herunder et barn, hvis anden forælder udlændingen fortsat er gift med – kan også være, at barnet lider af en alvorlig sygdom, der umuliggør barnets rejse til udlandet.

Også ægtefæller kan have krav på beskyttelse af deres familieliv efter EMRK artikel 8. Dette vil kunne gøre sig gældende, hvor den herboende i en kortere periode er forhindret i at udøve familielivet i et andet land på grund af f.eks. alvorlig sygdom, men hvor hindringen ikke har en varighed, der kan danne grundlag for opholdstilladelse.

Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol anser normalt ikke et familieliv mellem ægtefæller som beskyttet, hvis ægteskabet er indgået proforma eller under tvang.

3.1.9. Behandling af visumsager under COVID-19

Den 11. marts 2020 tog den danske regering en række tiltag, som havde til formål at inddæmme og afbøde de alvorlige konsekvenser af spredningen af COVID-19 i det danske samfund mest muligt.

Regeringen besluttede endvidere med virkning fra lørdag den 14. marts 2020 at udvide den eksisterende midlertidige grænsekontrol til at omfatte kontrol ved alle Danmarks grænser som led i indsatsen for at hæmme spredningen af COVID-19. Tiltaget indebar, at personer, der ønskede at indrejse i Danmark, og som ikke er danske statsborgere eller boede i Danmark, måtte forvente at blive afvist ved de danske grænser. Regeringens beslutninger truffet som følge af COVID-19 har også haft betydning i forhold til behandlingen af visumsager.

Som eksempler på afgørelser, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til visum ift. COVID-19, kan nævnes:

Udlændingenævnet omgjorde i maj 2020 Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en statsborger fra Indonesien, som havde søgt om at få visum til Danmark (Schengenvisum).

Sagens faktiske omstændigheder:

Ansøgeren indgav i marts 2020 en ansøgning om Schengenvisum til Danmark med henblik på at besøge sin ægtefælle. Ansøgerens ægtefælle var på daværende tidspunkt lokaliseret på et skib i forbindelse med sit arbejde, og det forventedes, at skibet kom i havn i Egypten i april 2020, hvorefter ansøgerens ægtefælle ville rejse til Danmark. Ansøgeren skulle rejse sammen med ansøgeren og ansøgerens ægtefælles fællesbarn, som var dansk statsborger.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Udlændingenævnet finder, at ansøgeren ikke på nuværende tidspunkt bør meddeles afslag på Schengenvisum til Danmark under henvisning til artikel 32, stk. 1, litra a), vi) i visumkodeks og § 8, stk. 2, nr. 8, i visumbekendtgørelsen under hensyn til Schengenlandenes offentlige folkesundhed som defineret i Schengengrænsekodeksens artikel 2, nr. 21.

Udlændingenævnet har herved lagt til grund, at ansøgeren er gift med en dansk statsborger, at ansøgeren og ægtefællen i september 2019 blev forældre til en søn, der er dansk statsborger, og at ansøgeren ønsker visum til Danmark for at ledsage ansøgeren og værtens fællesbarn til Danmark.

Udlændingenævnet har i den forbindelse lagt vægt på, at det ikke aktuelt, på grund af COVID-19, er muligt for værten at indrejse i Indonesien for at hente ansøgeren og værtens fællesbarn hjem til Danmark, hvorfor ansøgerens formål på den baggrund er anerkendelsesværdigt, idet værten har ret til samvær med sin søn.

Udlændingenævnet bemærker hertil, at det fremgår af Den Danske Ambassade i Indonesiens hjemmeside, at udlændinge uden opholdstilladelse ikke kan indrejse i Indonesien, jf. https://indonesien.um.dk/da/rejse-og-ophold/coronavirus/. Samtidig fraråder Udenrigsministeriet alle ikke nødvendige rejser til udlandet.

Udlændingenævnet finder, at ansøgeren kan meddeles Schengenvisum til Danmark med en enkel indrejse til ophold i 90 dage i en periode på 180 dage.

Udlændingenævnet omgør således Udlændingestyrelsens afgørelse fra marts 2020." ÅB/2020/35.

Udlændingenævnet stadfæstede i august 2020 Udlændingestyrelsen afgørelse vedrørende en statsborger fra Ghana, som havde søgt om at få visum til Danmark (Schengenvisum).

Sagens faktiske omstændigheder:

Ansøgeren havde opholdstilladelse i Italien, som var gyldigt til medio juni 2023. Ansøgeren indrejste visumfrit i Danmark primo december 2019 med henblik på besøg hos ansøgerens forlovede. Ansøgeren indgav i februar 2020 en ansøgning om forlængelse af ansøgerens visumfrie ophold til primo juni 2020, pga. personlige årsager, og idet ansøgeren afventede fremskaffelse af italienske dokumenter til brug for indgåelse af ægteskab med værten, samt idet ansøgeren ikke kunne rejse tilbage til Italien på grund af COVID-19-situationen.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Udlændingenævnet bemærker indledningsvist, at ansøgerens ret til visumfrit ophold beror på ansøgerens opholdstilladelse til et andet Schengenland, Italien, og ikke det forhold, at ansøgeren er statsborger i Ghana, idet der er visumpligt for ghanesiske statsborgere, jf. bilag 2 til visumbekendtgørelsen.

Udlændingenævnet finder, at ansøgerens visumfrie ophold ikke kan forlænges, jf. udlændingelovens § 4 b, jf. § 2 b, stk. 1.

Det forhold, at ansøgeren mangler dokumenter fra de italienske domstole til brug for indgåelse af ægteskab i Danmark, at ansøgeren ikke kan rejse tilbage til Italien på grund af manglende bolig og arbejde i landet, og at også COVID-19 vanskeliggør tilbagevenden til Italien, kan ikke føre til en ændret vurdering.

Udlændingenævnet har ved afgørelsen lagt vægt på, at der ikke foreligger force majeure eller humanitære hensyn, der kan begrunde, at ansøgeren kan få forlænget sit visumfrie ophold i Danmark.

Udlændingenævnet har endvidere ved afgørelsen lagt vægt på, at ansøgeren efter indrejse i Danmark primo december 2019 kunne opholde sig visumfrit i Danmark i 90 dage, at ansøgerens visumfrie periode udløb primo marts 2020, hvor ansøgeren fortsat opholdt sig i Danmark, og at ansøgeren på tidspunktet for Udlændingestyrelsens afgørelse i juni 2020 havde opholdt sig i Danmark i 208 dage.

Udlændingenævnet finder endvidere, at der ikke foreligger ekstraordinære omstændigheder i sagen, der kan begrunde, at ansøgeren alligevel kan få forlænget sit ophold i Danmark, jf. udlændingelovens § 4 b.

Det er indgået i grundlaget for Udlændingenævnets vurdering, at ansøgeren mangler dokumenter for at kunne indgå ægteskab i Danmark. Udlændingenævnet finder dog, at disse forhold ikke kan føre til en ændret vurdering, idet der ikke er oplyst om ekstraordinære omstændigheder, der kan begrunde, at ansøgeren alligevel kan få forlænget sit ophold i Danmark. Udlændingenævnet henviser til, at ansøgeren og værten har mulighed for at indgå ægteskab i Italien eller i forbindelse med ansøgerens næste visumfrie ophold i Danmark.

Udlændingenævnet skal i forlængelse heraf oplyse, at en udlænding, der tidligere har opholdt sig ulovligt i Danmark ud over en visumfri periodes varighed, som udgangspunkt ikke kan få Schengenvisum igen i en karensperiode på 3 år eller 5 år fra udrejsen af Danmark, jf. udlændingelovens § 4 c. Dette gælder også for udlændinge, der har søgt om forlængelse af visumopholdet og i den forbindelse ikke overholder de af udlændingemyndighederne fastsatte udrejsefrister.

Udlændingenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse fra juni 2020." ÅB/2020/36.

Udlændingenævnet hjemviste i november 2020 Udlændingestyrelsen afgørelse vedrørende en statsborger fra Iran, som havde søgt om at få visum til Danmark (Schengenvisum).

Sagens faktiske omstændigheder:

Ansøgeren indgav i marts 2020 en ansøgning om Schengenvisum til Danmark med henblik på at besøge ansøgerens datter i 90 dage i perioden fra primo april 2020 til ultimo juni 2020. Ansøgeren fik afslag fra Udlændingestyrelse efter artikel 32, stk. 1, litra a), vi) i visumkodeks, og § 8, stk. 2, nr. 8, i visumbekendtgørelsen under hensyn til Schengenlandenes offentlige folkesundhed som defineret i Schengengrænsekodeksens artikel 2, nr. 21, idet den danske regering havde besluttet at lukke

Danmarks grænser på grund af den verdensomspændende COVID-19 epidemi, medmindre man havde et anerkendelsesværdigt formål med indrejsen.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Den danske regering har løbende truffet nationale beskyttelsesforanstaltninger. Således blev der f.eks. den 11. marts 2020 taget en række tiltag, som har til formål at inddæmme og afbøde de alvorlige konsekvenser af spredningen af COVID-19 i det danske samfund mest muligt, herunder bl.a. at elever og studerende på alle uddannelsesinstitutioner sendes hjem, at alle offentlige indendørs kulturinstitutioner, biblioteker, fritidstilbud mv. lukker, at alle offentligt ansatte, der ikke varetager kritiske funktioner, sendes hjem, og at alle offentlige skoler og dagtilbud lukkes.

Folketinget vedtog i forlængelse heraf den 12. marts 2020 lovforslag nr. L 133 om ændring af lov om foranstaltninger mod smitsomme og andre overførbare sygdomme (Udvidelse af foranstaltninger til at forebygge og inddæmme smitte samt sikring af kapacitetsmæssige ressourcer m.v.). Loven giver bl.a. mulighed for at påbyde personer, som formodes at kunne være smittet, at lade sig isolere, mulighed for i øget omfang at kunne forbyde afholdelse af større forsamlinger, arrangementer, begivenheder m.v. og mulighed for at forbyde adgang til eller lægge restriktioner på transportmidler.

De danske sundhedsmyndigheder har desuden ud fra et forsigtighedsprincip fremsat en række anbefalinger om bl.a. at holde tilstrækkelig afstand til andre. Anbefalingerne opdateres løbende i lyset af det aktuelle billede af smittespredningen.

Regeringen besluttede endvidere med virkning fra lørdag den 14. marts 2020 at udvide den eksisterende midlertidige grænsekontrol til at omfatte kontrol ved alle Danmarks grænser som led i indsatsen for at hæmme spredningen af COVID-19. Tiltaget indebar, at personer, der ønskede at indrejse i Danmark, og som ikke var danske statsborgere eller boede i Danmark, måtte forvente at blive afvist ved de danske grænser.

Med henblik på at sikre den fornødne proportionalitet blev indrejse i Danmark dog tilladt, når udlændingen havde et anerkendelsesværdigt formål.

Som led i den gradvise genåbning af Danmark besluttede regeringen den 22. april 2020 at lette indrejserestriktionerne, således at besøg fra ægtefæller, faste samlevere, børn og forældre generelt skal anses for et anerkendelsesværdigt formål.

Siden den 27. juni 2020 har reglerne for indrejse i Danmark taget udgangspunkt i en opdeling af lande i ”åbne lande” og ”karantænelande”.

Personer med bopæl i et "karantæneland" må rejse ind i Danmark, hvis de har et anerkendelsesværdigt formål med indrejsen. Personkredsen for hvem der må indrejse og hvor besøget anses for et anerkendelsesværdigt formål, er løbende blevet udvidet og omfatter nu bl.a., at den indrejsende er ægtefælle, fast samlever, forlovet, kæreste, forælder, stedforælder, bedsteforælder, stedbedsteforælder, barn, stedbarn, søskende, stedsøskende, barnebarn og stedbarnebarn til en dansker, der er bosiddende eller opholder sig fast i Danmark, eller til en herboende udlænding.

Ansøgeren skal fortsat opfylde de almindelige betingelser for at få visum til Danmark.

Udlændingenævnet finder grundlag for at hjemvise sagen til fornyet vurdering i Udlændingestyrelsen.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at betingelserne for hvilke formål, der skal anses som anerkendelsesværdige, er ændret siden Udlændingestyrelsens afgørelse.

Dette er nye oplysninger i forhold til Udlændingestyrelsens beslutningsgrundlag. Udlændingenævnet finder det derfor rettest, at Udlændingestyrelsen vurderer dette på ny i 1. instans." ÅB/2020/37.

3.2. Afvisning ved indrejsen i Danmark

En udlænding kan afvises ved indrejsen i Danmark efter reglerne i udlændingelovens § 28. Efter udlændingelovens § 48, stk. 1, er det vedkommende politidirektør, som træffer afgørelse om afvisning efter udlændingelovens § 28, stk. 1-4 og stk. 7, 3. pkt.

3.2.1. Afvisning ved ydre grænser

En udlænding, som ikke har opholdstilladelse eller har fået udstedt registreringsbevis eller opholdskort, jf. udlændingelovens § 6, her i landet, og en nordisk statsborger, som ikke har fast bopæl her i landet, *kan* afvises ved indrejse fra et land, der ikke er tilsluttet Schengenkonventionen, jf. udlændingelovens § 28, stk. 1, nr. 1-7, mens en udlænding, som er statsborger i et land, som ikke er tilsluttet Schengenkonventionen eller Den Europæiske Union, i en tilsvarende situation *skal* afvises efter samme bestemmelser, jf. udlændingelovens § 28, stk. 2.

En udlænding kan efter udlændingelovens § 28, stk. 1, afvises, hvis udlændingen har indrejseforbud og ikke har visum udstedt efter §§ 4 eller 4 a, jf. § 3 a, 1. pkt., hvis udlændingen ikke opfylder de bestemmelser om rejselegitimation, visum og indrejse, som er fastsat efter kapitel 7, eller hvis der efter det, som er oplyst om udlændingens forhold, er grund til at antage, at den pågældende vil tage

ophold eller arbejde her i landet uden fornøden tilladelse. Udlændinge, der er omfattet af § 2, stk. 1 eller 2, kan dog ikke afvises af denne grund.

En udlænding kan endvidere afvises, hvis udlændingen ikke kan forevise dokumentation for opholdets formål og nærmere omstændigheder, eller hvis udlændingen ikke har de nødvendige midler til sit underhold både med hensyn til hele det påtænkte ophold i Schengenlandene og til enten hjemrejsen eller gennemrejsen til et land, der ikke er tilsluttet Schengenkonventionen, og hvor den pågældende er sikret indrejse, og ikke er i stand til på lovlig vis at erhverve disse midler. Udlændinge, der er omfattet af § 2, stk. 1 eller 2, kan dog ikke afvises af denne grund.

Endelig kan en udlænding afvises efter bestemmelsen, hvis udlændingen ikke er statsborger i et Schengenland eller et land, der er tilsluttet Den Europæiske Union, og er indberettet til SIS II[11] som uønsket i medfør af SIS II-forordningen, eller hvis andre hensyn til Schengenlandenes offentlige orden, forhold til fremmede magter eller sikkerheds- eller sundhedsmæssige grunde tilsiger, at udlændingen ikke bør have ophold her i landet.

Afvisning kan alene finde sted, hvis udlændingen standses eller pågribes i umiddelbar forbindelse med indrejsen fra et land, som ikke er tilsluttet Schengenkonventionen. Såfremt en udlænding først standses eller pågribes efter indrejsen, kan udlændingens indrejse ikke afvises, og det må i stedet overvejes, hvorvidt udlændingen skal udvises administrativt efter udlændingelovens regler herom.

Efter udlændingelovens § 28, stk. 1, nr. 1, kan der ske afvisning af en udlænding, som er udvist af Danmark med et indrejseforbud. Dette gælder uanset, om udlændingen i øvrigt er omfattet af den persongruppe, som har adgang til visumfrit ophold i Danmark. Bestemmelsen omfatter ikke de tilfælde, hvor en udlænding er indberettet i SIS II, jf. udlændingelovens § 58 g, idet disse er særskilt reguleret i § 28, stk. 1, nr. 6.

Hvis en udlænding ikke opfylder de bestemmelser om rejselegitimation, visum og indrejse, som er fastsat efter udlændingelovens kapitel 7, kan den pågældende afvises, jf. udlændingelovens § 28, stk. 1, nr. 2. Efter bestemmelsen kan bl.a. en udlænding, som ved indrejsen ikke er i besiddelse af et visum, er i besiddelse af et udløbet visum, eller som har udnyttet det antal indrejser, et visum er gyldigt til, afvises ved indrejsen. Bestemmelsen finder også anvendelse for udlændinge, som har ret til ophold i Danmark, men som ved indrejsen ikke kan fremvise den fornødne rejselegitimation.

[11] Der henvises til note 8.

Ved afvisning af en EU-statsborger skal det indgå i vurderingen, om afvisningen er forenelig med EU-retten. Der henvises i den forbindelse til afsnit 3.18.8., hvor der er redegjort nærmere for bl.a. proportionalitetsvurderingen ved indgreb i retten til fri bevægelighed for EU-borgere.

Som eksempler på sager, hvor Udlændingenævnet har truffet afgørelse i en klagesag, hvor en udlænding er blevet afvist ved indrejsen efter udlændingelovens § 28, stk. 1, nr. 2, da udlændingen ikke opfyldte de bestemmelser om rejselegitimation, visum og indrejse, som er fastsat efter udlændingelovens kapitel 7, kan nævnes følgende afgørelser:

Udlændingenævnet stadfæstede i juni 2020 politiets afgørelse om at afvise en statsborger fra Rusland ved indrejsen i Danmark.

Sagens faktiske omstændigheder:

Ansøgeren forsøgte at indrejse i Danmark fra Tyrkiet via Københavns Lufthavn i juli 2019. Under paskontrol fremviste ansøgeren sit russiske nationalitetspas med et isat italiensk Schengenvisum, som ved scanning viste sig at være udstedt til en anden russisk statsborger. Ved en nærmere undersøgelse af ansøgerens pas og visering konstaterede politiet, at passet var ægte, men at der i viseringen var foretaget udskiftning af billede og data ved brug af kemisk radering af det oprindelige billede og radering i form af løft af papirfibre og områderne omkring dataene. Den isatte visering blev derfor skønnet forfalsket.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Udlændingenævnet finder, at politiet med rette afviste ansøgeren ved grænsen til Danmark i medfør af udlændingelovens § 28, stk. 1, nr. 2, idet ansøgeren ved indrejsen ikke var i besiddelse af et gyldigt visum eller opholdstilladelse til Danmark eller et Schengenland.

Udlændingenævnet har indledningsvist lagt vægt på, at ansøgeren er statsborger i Rusland, og at russiske statsborgere ikke er fritaget for visum til Danmark i medfør af udlændingelovens § 3 a. Udlændingenævnet har herefter lagt vægt på, at det fremgår af politiets anmeldelsesrapport, at ansøgeren under paskontrol fremviste sit pas med et isat italiensk Schengenvisum, at det i forbindelse med scanning af visummet blev konstateret, at visummet var udstedt til en anden russisk statsborger, og at visummet derfor af politiet blev vurderet forfalsket.

Det forhold, at ansøgeren stillede sig uforstående overfor, at ansøgerens visum skulle være forfalsket, idet ansøgerens visum var officielt udstedt, at ansøgeren havde afleveret sit pas på det italienske

konsulat i Moskva, og at ansøgerens ægtefælle over for politiet har oplyst, at ansøgeren havde fået visum på ambassaden, finder Udlændingenævnet ikke kan føre til en ændret vurdering.

Udlændingenævnet har i den forbindelse lagt vægt på oplysningerne i dokumentundersøgelsen af juli 2019, hvoraf det fremgår, at der var tydelige spor på ændring af papirfibre i overfladen i området omkring billede af dokumentindehaver, og at der var meget svage tegn på radering i form af løft af papirfibre i områderne omkring dataene.

Udlændingenævnet har i den forbindelse også tillagt det vægt, at det fremgår af politiets anmeldelsesrapport, at politiet konstaterede, at ansøgeren i 2017 var meddelt afslag på ansøgning om visum til Danmark.

Betingelserne for at afvise ansøgeren var således til stede, da ansøgeren i juli 2019 blev antruffet af politiet i Københavns Lufthavn i Kastrup." ÅB/2020/38.

Udlændingenævnet stadfæstede i juli 2020 politiets afgørelse om at afvise en statsborger fra Pakistan ved indrejsen i Danmark.

Sagens faktiske omstændigheder:

Ansøgeren blev i juli 2019 antruffet af politiet i paskontrollen i Københavns Lufthavn i forbindelse med sin indrejse i Danmark fra Storbritannien. Ansøgeren legitimerede sig over for politiet med sit pakistanske nationalitetspas og et opholdskort udstedt af Det Forenede Kongerige Storbritannien, hvoraf det fremgik, at ansøgeren havde permanent opholdstilladelse i Storbritannien på baggrund af EU-reglerne. Ansøgeren oplyste, at han var på vej til Sverige for at besøge sin bror, at ansøgerens ægtefælle var i Polen, og at ansøgerens ægtefælle ville tilslutte sig ansøgeren i Sverige.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Udlændingenævnet finder, at politiet med rette afviste ansøgeren ved grænsen til Danmark i medfør af udlændingelovens § 28, stk. 1, nr. 2.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at statsborgere fra Pakistan ikke er undtaget for visum i medfør af udlændingelovens § 3 a, og at ansøgeren ved indrejsen ikke var i besiddelse af et gyldigt visum til Schengenområdet eller en gyldig opholdstilladelse i et Schengenland, hvilket er en betingelse ved indrejse i Danmark eller Schengenområdet.

Det kan ikke føre til en ændret vurdering, at ansøgeren fremviste en tidsubegrænset opholdstilladelse udstedt i Det Forenede Kongerige Storbritannien. Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at en opholdstilladelse i Storbritannien ikke giver indehaveren ret til visumfri indrejse i Schengenområdet, jf. udlændingelovens § 2 b, stk. 1, idet Storbritannien ikke er et Schengenland.

Udlændingenævnet finder endvidere, at det ikke kan føre til en ændret vurdering, at ansøgerens opholdstilladelse i Storbritannien var meddelt på baggrund af familiesammenføring med en unionsborger i medfør af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/38/EF af 29. april 2004.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at ansøgeren ved indrejsen ikke var ledsaget af eller tilsluttede sig sin ægtefælle, som er unionsborger.

Udlændingenævnet finder derfor, at ansøgeren på tidspunktet for sin indrejse i Danmark ikke opnåede en særlig beskyttelse efter EU-opholdsbekendtgørelsen, idet ansøgerens ægtefælle, som unionsborger, ikke udnyttede sin ret til ophold i landet efter EU-opholdsbekendtgørelsens § 1.

Det forhold, at ansøgeren oplyste, at hans ægtefælle ville tilslutte sig ansøgeren i Sverige, kan ikke føre til en ændret vurdering. Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at ansøgeren ikke har sandsynliggjort, at ansøgerens ægtefælle ville gøre brug af sin frie bevægelighed, idet ansøgeren ikke har fremlagt dokumentation herfor hverken i forbindelse med indrejsen i Danmark eller i forbindelse med sin klage.

Betingelserne for at afvise ansøgeren var således til stede, da ansøgeren i juli 2019 blev antruffet af politiet." ÅB/2020/39.

Udlændingenævnet omgjorde i august 2020 politiets afgørelse om at afvise en statsborger fra Syrien ved indrejsen i Danmark efter udlændingelovens § 28, stk. 1, nr. 2.

Sagens faktiske omstændigheder:

Ansøgeren var på tidspunktet for indrejsen i besiddelse af et gyldigt rejsedokument udfærdiget i medfør af flygtningekonventionen, og ansøgeren fremlagde samtidig en opholdstilladelse udstedt i august 2018 med gyldighed indtil december 2024, hvoraf det fremgik, at ansøgeren havde opnået opholdstilladelse i Storbritannien som flygtning.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Udlændingenævnet finder grundlag for at ændre politiets afgørelse om at afvise ansøgeren ved indrejsen i Danmark efter udlændingelovens § 28, stk. 1, nr. 2.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at det følger af Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2018/1806 af 14. november 2018, artikel 6, stk. 2, litra 4, at en medlemsstat kan fritage konventionsflygtninge, som har ophold i Det Forenede Kongerige Storbritannien eller Irland, og som er indehavere af et af Storbritannien eller Irland udstedt rejsedokument, der anerkendes af den berørte medlemsstat, fra kravet om visum. Oplysninger om alle sådanne fritagelser er offentliggjort i Oplysninger i medfør af Rådets forordning (EU) 2018/1806, tabel 2.2.4. Det fremgår heraf, at Danmark har fritaget konventionsflygtninge, som har ophold i Storbritannien fra kravet om visum.

Udlændingenævnet har endvidere lagt vægt på, at det fremgår af politiets anmeldelsesrapport af august 2019, at ansøgeren på tidspunktet for indrejsen i Danmark var i besiddelse af et gyldigt rejsedokument udfærdiget i medfør af flygtningekonventionen, at ansøgeren samtidig fremlagde sin britiske opholdstilladelse udstedt i august 2018 og gyldig indtil december 2024, hvoraf det fremgik, at ansøgeren har opnået opholdstilladelse i Storbritannien som flygtning, og at der i sagen ikke foreligger oplysninger, som giver grund til at antage, at Danmark ikke var ansøgerens tilsigtede destination.

Udlændingenævnet finder derfor, at ansøgeren på indrejsetidspunktet var fritaget for visum til Danmark." ÅB/2020/40.

Udlændingenævnet omgjorde i september 2020 politiets afgørelse om at afvise en statsborger fra Kosovo ved indrejse i Danmark.

Sagens faktiske omstændigheder:

Ansøgeren indrejste i Danmark ledsaget af sin ægtefælle, som er statsborger i Bulgarien, med henblik på at indrejse i Sverige, hvor ansøgeren boede og arbejdede.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Udlændingenævnet finder grundlag for at ændre politiets afgørelse om at afvise ansøgeren ved indrejsen i Danmark.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at det følger af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/38/EF af 29. april 2004 artikel 5, stk. 2, at familiemedlemmer til en unionsborger, som er i besiddelse af et gyldigt opholdskort, jf. artikel 10, er fritaget fra kravet om visum. Udlændingenævnet har i den forbindelse også lagt vægt på, at det følger af artikel 5, stk. 4, at såfremt en unionsborger eller dennes familiemedlem ikke er i besiddelse af de krævede dokumenter, skal disse personer gives enhver rimelig mulighed for inden for en rimelig frist at opnå eller fremskaffe de nødvendige dokumenter, eller det skal forsøges at få bekræftet eller på anden måde godtgjort, at disse personer er omfattet af retten til fri bevægelighed og ophold, inden der træffes afgørelse om tilbagesendelse.

Udlændingenævnet har endvidere lagt vægt på, at ansøgeren indrejste i Danmark ledsaget af sin ægtefælle, som er bulgarsk statsborger, med henblik på at indrejse i Sverige, hvor ansøgeren boede og arbejdede, at ansøgeren fremviste sit svenske ID-kort, hvor telefonnummer til Skatteverket fremgår, at Skatteverket overfor Udlændingenævnet i juni 2020 oplyste, at ansøgeren på tidspunktet for politiets afgørelse havde lovligt ophold i Sverige, og at Skatteverket i juni 2020 telefonisk endvidere oplyste, at ansøgeren havde lovligt ophold på baggrund af familiesammenføring i medfør af EU-reglerne.

Udlændingenævnet finder det i den forbindelse beklageligt, at politiet ikke i tilstrækkelig grad forsøgte at få bekræftet ved den rette myndighed, at ansøgeren var omfattet af retten til fri bevægelighed og ophold, jf. direktivets artikel 5, stk. 4, inden der blev truffet afgørelse om afvisning ved indrejse til Danmark. Udlændingenævnet bemærker herved, at et kontrolopkald til Skatteverket på det oplyste telefonnummer ses at kunne have været foretaget uden væsentlig ulempe.

Udlændingenævnet finder således, at ansøgeren på tidspunktet for sin indrejse i Danmark opnåede en særlig beskyttelse efter EU-opholdsbekendtgørelsen, idet ansøgeren ledsagede sin ægtefælle, som gjorde brug af sin ret til fri bevægelighed, og at ansøgeren derfor var fritaget for kravet om visum jf. direktivets artikel 5, stk. 2." ÅB/2020/40.

Udlændingenævnet omgjorde i september 2020 politiets afgørelse om at afvise en statsborger fra Georgien ved indrejse i Danmark for så vidt angår udlændingelovens § 28, stk. 1, nr. 2, men stadfæstede politiets afgørelse for så vidt angår udlændingelovens § 28, stk. 1, nr. 3 og 4.

Sagens faktiske omstændigheder:

Ansøgeren blev antruffet af politiet i lufthavnen i forbindelse med sin indrejse i Danmark fra Georgien. Ansøgeren legitimerede sig over for politiet med sit biometriske nationalitetspas udstedt i november 2010 og gyldigt til november 2020. I september 2019 traf politiet afgørelse om at afvise ansøgeren ved indrejsen efter udlændingelovens § 28, stk. 1, nr. 2-4, idet politiet fandt, at ansøgeren

ikke havde et gyldigt visum eller opholdstilladelse i Danmark eller Schengenområdet, og at der var grund til at antage, at ansøgeren ville opholde sig eller arbejde i Danmark eller Tyskland uden fornøden tilladelse.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Udlændingenævnet finder, at politiet med rette afviste ansøgeren ved grænsen til Danmark. Udlændingenævnet finder dog, at ansøgeren rettelig alene skulle have været afvist i medfør af udlændingelovens § 28, stk. 1, nr. 3 og 4, fremfor i medfør af udlændingelovens § 28, stk. 1, nr. 2-4.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at ansøgeren var i besiddelse af et gyldigt biometrisk nationalitetspas fra Georgien, hvilket som udgangspunkt gav ansøgeren ret til 90 dages visumfrit ophold i Schengenområdet, men at ansøgeren ikke var i stand til på en sammenhængende måde nærmere at dokumentere formålet med og de nærmere omstændigheder ved ansøgerens ophold i Danmark eller Schengenområdet, og at der var grund til at antage, at ansøgeren ville tage ophold eller arbejde her i landet eller i Tyskland uden fornøden tilladelse.

Udlændingenævnet har ved vurderingen heraf lagt vægt på, at ansøgeren til politiet oplyste, at ansøgeren var litteraturstuderende, og at ansøgeren skulle arbejde hos en virksomhed i Tyskland, men at ansøgeren ikke var i besiddelse af fornøden opholds- eller arbejdstilladelse i Tyskland.

Det forhold, at ansøgeren over for politiet fremviste sin arbejdskontrakt, CV og ansøgning, og at virksomheden oplyste, at virksomheden mente, at ansøgerens papirer var i orden, kan ikke føre til en ændret vurdering, idet det fremgår af sagen, at tysk politi resolverede, at ansøgeren ikke måtte arbejde i Tyskland, fordi ansøgeren ikke var i besiddelse af korrekt arbejdstilladelse og registrering i udlændingeregisteret.

Udlændingenævnet har endvidere lagt vægt på, at ansøgeren over for politiet foreviste et telefonnummer og en adresse på det hostel, som ansøgeren skulle bo på, men at politiet konstaterede, at telefonnummeret havde forbindelse til flere onlinefora, hvor der blev søgt murerarbejdskraft i Polen og Tyskland.

I den forbindelse har Udlændingenævnet endvidere lagt vægt på, at det ved opslag af hostellets adresse på Google fremgår, at adressen retteligt tilhører en håndværkervirksomhed.

Udlændingenævnet har endeligt lagt vægt på, at ansøgeren ikke var i besiddelse af en returbillet til Georgien eller en billet videre til Tyskland.

Det kan endvidere ikke føre til en ændret vurdering, at ansøgeren til støtte for sin klage til Udlændingenævnet har oplyst, at ansøgeren er uenig i politiets afgørelse.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at ansøgeren efterfølgende ikke har indsendt dokumentation til Udlændingenævnet, jf. udlændingelovens § 40, stk. 1, 1. pkt., der bekræfter, at ansøgeren i september 2019 var i besiddelse af den fornødne arbejdstilladelse.

Betingelserne for at afvise ansøgeren var således til stede, da ansøgeren i september 2019 blev antruffet af politiet." ÅB/2020/42.

Som eksempler på sager, hvor Udlændingenævnet stadfæstede afgørelser truffet af politiet efter udlændingelovens § 28, stk. 1, nr. 3, idet der efter det oplyste om udlændingens forhold var grundlag for at antage, at den pågældende ville tage ophold eller arbejde her i landet uden fornøden tilladelse, kan nævnes følgende:

Udlændingenævnet stadfæstede i juli 2020 politiets afgørelse om at afvise en statsborger fra Thailand ved indrejsen i Danmark.

Sagens faktiske omstændigheder:

Ansøgeren havde fra november 2010 til august 2012 haft opholdstilladelse i Danmark på baggrund af ægtefællesammenføring. Ansøgeren blev i januar 2017 udvist af Danmark med indrejseforbud i 2 år for ulovligt arbejde, jf. udlændingelovens dagældende § 25 a, stk. 2, nr. 1, og § 32, stk. 4, 5. pkt., og Udlændingenævnet havde stadfæstet afgørelsen. I marts 2019 forsøgte ansøgeren at indrejse i Danmark og fremviste til politiet et gyldigt thailandsk nationalitetspas isat en C-visering til Schengenområdet udstedt af de danske myndigheder i marts 2019 og gyldigt til én indrejse i 90 dage i perioden fra marts 2019 til juli 2019.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Udlændingenævnet finder, at politiet med rette afviste ansøgeren ved grænsen til Danmark i medfør af udlændingelovens § 28, stk. 1, nr. 3, idet der efter det oplyste om ansøgerens forhold var grund til at antage, at ansøgeren ville tage ophold eller arbejde her i landet uden fornøden tilladelse.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at ansøgeren i sin baggage havde medbragt eksamensbeviser og plakater med massageklinikken, der var klar til at blive hængt op, hvilket sammenholdt med, at ansøgeren i januar 2017 var blevet udvist af Danmark for ulovligt arbejde på

en massageklinik, gav grund til at antage, at ansøgeren igen ville tage ophold eller arbejde i Danmark uden fornøden tilladelse.

Det kan ikke føre til en ændret vurdering, at ansøgeren ved ankomst til Danmark var i besiddelse af et gyldigt visum til Schengenområdet, som var udstedt med henblik på besøg hos sin kæreste, og at ansøgeren over for politiet også har oplyst, at formålet med opholdet var at besøge kæresten, som ansøgeren er blevet familiesammenført med, samt ansøgerens venner og familie i Danmark.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at der, uanset at ansøgeren ved opholdet også havde til hensigt at besøge sin kæreste, familie og venner, var der grund til at antage, at ansøgeren også under opholdet ville tage arbejde uden den fornødne tilladelse. Udlændingenævnet har endvidere lagt vægt på, at et visum ikke i sig selv giver ret til at indrejse i Danmark, idet politiet kan afvise en udlænding på den ydre grænse, jf. udlændingelovens § 28, stk. 1, nr. 3, såfremt der er grund til at antage, at udlændingen vil arbejde uden den fornødne tilladelse.

Betingelserne for at afvise ansøgeren var således til stede, da ansøgeren i marts 2019 blev antruffet af politiet." ÅB/2020/43.

Udlændingenævnet stadfæstede i juli 2020 politiets afgørelse om at afvise en statsborger fra Ukraine ved indrejsen i Danmark.

Sagens faktiske omstændigheder:

I januar 2019 forsøgte ansøgeren at indrejse i Danmark fra Ukraine. Ansøgeren havde et gyldigt D-visum til Litauen for flere indrejser i perioden fra oktober 2018 til oktober 2019. Ansøgeren oplyste over for politiet, at han skulle arbejde i Danmark i 2 måneder, hvorfor ansøgeren ikke havde en returbillet. I januar 2019 traf politiet afgørelse om at afvise ansøgeren ved indrejsen efter udlændingelovens § 28, stk. 1, nr. 3-5.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Udlændingenævnet finder, at politiet med rette afviste ansøgeren ved grænsen til Danmark. Udlændingenævnet finder dog, at ansøgeren rettelig alene skulle have været afvist i medfør af udlændingelovens § 28, stk. 1, nr. 3.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at ansøgeren ved indrejse i Danmark oplyste til politiet, at formålet med ansøgerens ophold var at arbejde i 2 måneder, at ansøgeren i den forbindelse oplyste telefonnummeret til ansøgerens reference i Danmark, som politiet konstaterede tilhørte en

virksomhed, og at ansøgeren ved indrejsen ikke fremlagde dokumentation for, at ansøgeren var meddelt arbejdstilladelse i Danmark.

Udlændingenævnet finder derfor, at der var alvorlig grund til at antage, at ansøgeren ville tage ophold eller arbejde i Danmark uden den fornødne tilladelse.

Det forhold, at ansøgeren har oplyst, at ansøgeren var inviteret til at arbejde i 2 måneder, kan ikke føre til en ændret vurdering.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at det fremgår af virksomhedens hjemmeside, at virksomheden leverer håndværksmæssige ydelser, som ikke er undtaget for arbejdstilladelse i medfør af udlændingebekendtgørelsens § 24, stk. 2.

Betingelserne for at afvise ansøgeren var således til stede, da ansøgeren i januar 2019 blev antruffet af politiet." ÅB/2020/44.

Som eksempel på en sag, hvor Udlændingenævnet har truffet afgørelse i en klagesag, hvor en udlænding er blevet afvist ved indrejsen efter udlændingelovens § 28, stk. 1, nr. 4, idet udlændingen ikke kunne forevise dokumentation for opholdets formål og nærmere omstændigheder, kan nævnes følgende afgørelse:

Udlændingenævnet stadfæstede i juli 2020 politiets afgørelse om at afvise en statsløs palæstinenser ved indrejsen i Danmark.

Sagens faktiske omstændigheder:

Ansøgeren forsøgte i oktober 2019 at indrejse i Danmark fra Libanon og fremviste i den forbindelse sit rejsedokument, hvoraf det fremgik, at ansøgeren af de spanske myndigheder var meddelt et Schengenvisum gældende i perioden fra oktober 2019 til november 2019 gyldigt til en indrejse i 30 dage. Ansøgeren oplyste til politiet, at han skulle på familiebesøg i Sverige i 5 dage, men at han på daværende tidspunkt ikke havde planer om at besøge Spanien, og at ansøgeren ville beslutte sig under sit ophold i Sverige. Endeligt oplyste ansøgeren, at han ikke vidste, hvor i Spanien, han ønskede at opholde sig, samt at han ingen hotelreservationer eller flybillet havde til Spanien.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Udlændingenævnet finder, at politiet med rette afviste ansøgeren ved grænsen til Danmark i medfør af udlændingelovens § 28, stk. 1, nr. 4, idet ansøgeren ikke var i stand til nærmere at dokumentere formålet med og de nærmere omstændigheder ved indrejsen til Danmark.

Udlændingenævnet har lagt vægt på, at et Schengenvisum udstedes med henblik på, at hovedparten af opholdet skal finde sted i det visumudstedende land i medfør af visumkodeksens artikel 5, stk. 1, litra b.

Udlændingenævnet har endvidere lagt vægt på, at ansøgeren var i besiddelse af et gyldigt rejsedokument og et Schengenvisum gyldigt til en indrejse i perioden fra oktober 2019 til november 2019, men at ansøgeren ikke var i stand til nærmere at dokumentere formålet og de nærmere omstændigheder ved opholdet i Sverige i forhold til sit spansk udstedte Schengenvisum, idet ansøgeren oplyste, at ansøgeren havde til hensigt at rejse til Sverige med henblik på familiebesøg i Sverige, at ansøgeren ikke havde en fast plan for sit besøg i Spanien, og at ansøgeren ingen hotelreservationer eller flybillet havde til Spanien.

Betingelserne for at afvise ansøgeren var således til stede, da ansøgeren i oktober 2019 blev antruffet af politiet." ÅB/2020/45.

Som eksempel på en sag, hvor Udlændingenævnet har truffet en afgørelse i en klagesag, hvor en udlænding er blevet afvist ved indrejsen efter udlændingelovens § 28, stk. 1, nr. 5, idet udlændingen ikke havde de nødvendige midler til sit underhold med hensyn til hele det påtænkte ophold i Schengenlandene og til hjemrejsen, kan nævnes følgende:

Udlændingenævnet stadfæstede i juli 2020 politiets afgørelse om at afvise en statsborger fra Ukraine ved grænsen.

Sagens faktiske omstændigheder:

Ansøgeren forsøgte i marts 2019 at indrejse i Danmark fra Ukraine og oplyste under paskontrol, at han skulle opholde sig i Danmark i 2 dage og fremviste i den forbindelse dokumentation for, at han havde booket et værelse på et vandrehjem i Danmark. Ansøgeren forklarede til politiet, at han ikke kendte nogen personer i Danmark, men skulle være i Danmark som turist, og at ansøgeren efter opholdet i Danmark skulle til Polen for at arbejde i byggebranchen. Ansøgeren havde 350 euro (svarende til 2.611,56 danske kr. pr. marts 2019) til opholdet. Værelset på vandrehjemmet i Danmark ikke var betalt, men skulle betales ved ankomsten. Ansøgeren havde ikke en arbejdstilladelse til

Danmark eller Polen i sit pas, og var ikke i besiddelse af en billet til Polen eller en returbillet til Ukraine.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Udlændingenævnet har på baggrund af ansøgerens elektroniske flybillet lagt til grund, at ansøgeren indrejste fra Ukraine i marts 2019.

Udlændingenævnet finder, at politiet med rette afviste ansøgeren ved grænsen til Danmark i medfør af udlændingelovens § 28, stk. 1, nr. 3-5.

Udlændingenævnet finder således, at ansøgeren ikke i tilstrækkelig grad har dokumenteret opholdets formål og nærmere omstændigheder, jf. udlændingelovens § 28, stk. 1, nr. 4.

Det er indgået i grundlaget for Udlændingenævnets vurdering, at ansøgeren har dokumenteret en booking af 2 overnatninger på et vandrehjem i København, og at ansøgeren til Københavns Politi oplyste, at det var ansøgerens hensigt herefter at rejse videre til Polen. Udlændingenævnet finder, at dette ikke kan føre til en ændret vurdering.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at ansøgeren 2 dage inden ansøgerens påtænkte afrejse fortsat ikke havde arrangeret den videre transport, ligesom ansøgeren ikke havde betalt sit ophold på vandrehjemmet.

Udlændingenævnet finder endvidere, at der efter det oplyste om ansøgerens forhold var grund til at antage, at ansøgeren ville tage ophold eller arbejde her i landet uden fornøden tilladelse, jf. udlændingelovens § 28, stk. 1, nr. 3.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at ansøgeren til politiet oplyste, at ansøgeren havde til hensigt at arbejde i byggebranchen i Polen, at ansøgeren i sin bagage havde medbragt sikkerhedssko, at der ikke var en arbejdstilladelse til Polen eller Danmark i passet, samt at ansøgeren 2 dage inden sin påtænkte afrejse fortsat ikke var i besiddelse af en billet til Polen eller en returbillet til Ukraine.

Udlændingenævnet finder endelig, at ansøgeren ikke havde de nødvendige midler til sit underhold med hensyn til hele det påtænkte ophold i Schengenlandene og til hjemrejsen, og at ansøgeren ikke var i stand til på lovlig vis at erhverve disse midler, jf. udlændingelovens § 28, stk. 1, nr. 5.

Det er indgået i grundlaget for Udlændingenævnets vurdering, at ansøgeren var i besiddelse af 350 euro, at ansøgeren har dokumenteret booking af 2 overnatninger på vandrehjem i København til en

samlet pris på 233 danske kr., og at ansøgeren til politiet oplyste, at ansøgeren alene skulle være i Danmark på turistbesøg, og at ansøgeren herefter ville rejse videre til Polen. Udlændingenævnet finder dog, at dette ikke kan føre til et andet udfald af sagen.

Udlændingenævnet har i den forbindelse lagt vægt på, at ansøgerens ophold på vandrehjemmet i Danmark endnu ikke var betalt, at ansøgeren endnu ikke havde betalt eller arrangeret ansøgerens videre transport til Polen, at ansøgeren ikke har oplyst om den forventede varighed af ansøgerens ophold i Polen eller Schengenområdet, og at ansøgeren ikke var i besiddelse af en returbillet til Ukraine.

Udlændingenævnet har endvidere lagt vægt på, at ansøgeren til politiet oplyste, at ansøgeren havde til hensigt at arbejde i byggebranchen i Polen, at ansøgeren i sin bagage havde medbragt sikkerhedssko, at der ikke var en arbejdstilladelse til Danmark eller Polen i ansøgerens pas, og at ansøgeren ikke i øvrigt har dokumenteret, at ansøgeren lovligt kunne erhverve de fornødne midler til ansøgerens videre ophold i Schengenområdet.

Det kan ikke føre til en ændret vurdering, at ansøgeren til støtte for ansøgerens klage har oplyst, at ansøgerens efter EU-reglerne alene skulle være i besiddelse af 50 euro pr. dag for at opholde sig i Danmark. Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at ansøgeren, på baggrund af de i sagen foreliggende oplysninger, ikke har sandsynliggjort, at ansøgeren havde til hensigt at forlade Danmark eller Schengenområdet.

Betingelserne for at afvise ansøgeren ved indrejsen i Danmark var således til stede, da ansøgeren i marts 2019 blev antruffet af politiet lufthavnen." ÅB/2020/46.

Som eksempel på en sag, hvor Udlændingenævnet har truffet en afgørelse i en klagesag, hvor en udlænding er blevet afvist ved indrejsen efter udlændingelovens § 28, stk. 1, nr. 6, idet udlændingen var indberettet som uønsket i Schengenområdet i SIS II, kan nævnes følgende afgørelse:

Udlændingenævnet stadfæstede i juli 2020 politiets afgørelse om at afvise en statsborger fra Georgien ved indrejsen i Danmark.

Sagens faktiske omstændigheder:

I september 2019 forsøgte ansøgeren at indrejse i Danmark fra Georgien, idet han skulle rejse videre til Tyskland. Det fremgik af anmeldelsesrapporten, at ansøgeren havde en polsk opholdstilladelse, som var gyldig til oktober 2019. Endvidere fremgik det af anmeldelsesrapporten, at ansøgeren af de franske myndigheder var indberettet som uønsket i Schengenområdet i SIS II i marts 2019.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Udlændingenævnet finder, at politiet med rette afviste ansøgeren ved grænsen til Danmark i medfør af udlændingelovens § 28, stk. 1, nr. 6.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at ansøgeren på tidspunktet for politiets afgørelse var indberettet til SIS II af de franske myndigheder i marts 2019, som uønsket i Schengenområdet med et indrejseforbud gældende i hele Schengenområdet.

Det forhold, at ansøgeren var i besiddelse af en polsk opholdstilladelse gyldig fra november 2016 indtil oktober 2019, kan ikke føre til en ændret vurdering.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at ansøgeren indrejste i Schengenområdet fra sit hjemland, Georgien, at ansøgeren havde til hensigt at rejse til Tyskland, og at indrejsen i Schengenområdet således ikke var begrundet i, at ansøgeren indrejste i transit til Polen.

Det kan ikke føre til en ændret vurdering, at ansøgeren til støtte for sin klage har anført, at ansøgeren følte, at ansøgerens rettigheder blev overtrådt. Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at såfremt ansøgeren var uenig i indberetningen, kunne ansøgeren rette henvendelse til de franske myndigheder, som den indberettende myndighed, med henblik på at få ophævet indberetningen.

Betingelserne for at afvise ansøgeren var således til stede, da ansøgeren i september 2019 blev antruffet af politiet." ÅB/2020/47.

3.2.2. Afvisning ved indre grænser

Reglerne i udlændingelovens § 28, stk. 1, nr. 1-7, finder tilsvarende anvendelse for udlændinge, der ikke har opholdstilladelse eller har fået udstedt registreringsbevis eller opholdskort, jf. udlændingelovens § 6, her i landet, og for nordiske statsborgere, som ikke har fast bopæl her i landet, ved indrejse fra et land, der er tilsluttet Schengenkonventionen, jf. udlændingelovens § 28, stk. 3.

Med bestemmelsen i udlændingelovens § 28, stk. 3, er der tale om en særlig kontrol på landegrænsen af den såkaldte indre grænse i overensstemmelse med Schengengrænsekodeksens afsnit 3, kapitel 2. Som følge af flygtninge- og migrationssituationen besluttede den danske regering den 4. januar 2016 at indføre midlertidig grænsekontrol ved den tyske grænse og den 12. november 2019 besluttede regeringen også at indføre midlertidig grænsekontrol af rejsende fra Sverige til Danmark. Der var

derfor også grænsekontrol på de indre grænser forud for den særlige situation, som COVID-19 medførte, jf. afsnit 3.2.3.

Som eksempler på sager, hvor Udlændingenævnet har truffet afgørelse, hvor en udlænding er blevet afvist fra et land, der er tilsluttet Schengenkonventionen efter udlændingelovens § 28, stk. 3, kan nævnes følgende afgørelser:

Udlændingenævnet stadfæstede i oktober 2020 politiets afgørelse om at afvise en statsborger fra Syrien ved indrejsen i Danmark.

Sagens faktiske omstændigheder:

Primo marts 2020 ankom ansøgeren fra Sverige i bus via Øresundsmotorvejen uden at være i besiddelse af gyldig rejselegitimation. Ansøgeren fremviste til politiet en tysk opholdstilladelse gyldig i perioden fra april 2015 til april 2017 samt nationalitetspas udstedt i Syrien gyldigt i perioden fra august 2009 til august 2015.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Udlændingenævnet finder, at politiet med rette afviste ansøgeren ved grænsen til Danmark i medfør af udlændingelovens § 28, stk. 1, nr. 2, jf. § 28, stk. 3, 1. og 2. pkt.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at ansøgeren ved indrejsen ikke var i besiddelse af gyldig rejselegitimation, idet ansøgerens syriske nationalitetspas alene var gyldigt indtil august 2015, og at det følger udlændingelovens § 39, stk. 1, at gyldig rejselegitimation er en betingelse ved indrejse og under ophold i Danmark.

Det forhold, at ansøgeren i forbindelse med indrejsen fremviste en opholdstilladelse udstedt i Tyskland i april 2015 og gyldig indtil april 2017 kan ikke føre til en ændret vurdering.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at ansøgerens opholdstilladelse på tidspunktet for ansøgerens indrejse i marts 2020 ikke længere var gyldig.

Betingelserne for at afvise ansøgeren var således til stede, da ansøgeren i marts 2020 blev antruffet af politiet." ÅB/2020/48.

Udlændingenævnet omgjorde i oktober 2020 politiets afgørelse om at afvise en statsborger fra Sudan ved indrejsen i Danmark.

Sagens faktiske omstændigheder:

Ansøgeren var ved indrejse i besiddelse af et rejsedokument udstedt af Ungarn i maj 2018 og gyldigt indtil maj 2019, hvoraf det fremgik, at ansøgeren var meddelt asyl i Ungarn.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Udlændingenævnet finder grundlag for at ændre politiets afgørelse om at afvise ansøgeren ved indrejsen i Danmark. Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at det følger af udlændingelovens § 2 b, stk. 1, at udlændinge, som har opholdstilladelse i et andet Schengenland, har ret til at indrejse og opholde sig visumfrit i Danmark, og at politiet i forbindelse med fremsendelsen af sagens akter har fremsendt en kopi af ansøgerens rejsedokument udstedt af Ungarn i maj 2018 og gyldig indtil maj 2019, hvoraf det fremgår at ansøgeren er meddelt asyl i Ungarn. Udlændingenævnet finder således, at ansøgeren var i besiddelse af et gyldigt rejsedokument ved indrejsen til Danmark i oktober 2018, ligesom ansøgeren ved indrejsen til Danmark var fritaget for visum." ÅB/2020/49.

3.2.3. Afvisning på grænsen som led i indsatsen vedrørende COVID-19

En udlænding, som ikke har opholdstilladelse eller fået udstedt registreringsbevis eller opholdskort, jf. udlændingelovens § 6, her i landet, og nordiske statsborgere, som ikke har bopæl her i landet, kan afvises ved indrejse fra et land, der ikke er tilsluttet Schengenkonventionen, eller som er tilsluttet Schengenkonventionen, jf. udlændingelovens § 28, stk. 3, jf. stk. 1, nr. 7, hvis bl.a. sikkerheds- og sundhedsmæssige grunde tilsiger, at udlændingen ikke bør have ophold her i landet.

En unionsborgers ret til fri bevægelighed og opholdsret er overordnet reguleret i Traktaten om Den Europæiske Unions Funktionsområde (TEUF) artikel 21. Reglerne om unionsborgeres og deres familiemedlemmers ret til at færdes og opholde sig frit på medlemsstaternes område findes i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/38/EF af 29. april 2004, som er gennemført i dansk ret ved bekendtgørelse nr. 1457 af 6. oktober 2020 om ophold i Danmark for udlændinge, der er omfattet af Den Europæiske Unions regler om fri bevægelighed (EU-opholdsbekendtgørelsen).[12]

Det følger af EU-opholdsbekendtgørelsens § 38, stk. 1, at hensynet til den offentlige sundhed kan indgå i vurderingen af, om der kan ske afvisning af udlændinge, der er omfattet af EU-rettens regler om fri bevægelighed, hvis der er tale om sygdomme, der er potentielt epidemiske ifølge

[12] Bekendtgørelse nr. 1457 af 6. oktober 2020 om ophold i Danmark for udlændinge, der er omfattet af Den Europæiske Unions regler om fri bevægelighed (EU-opholdsbekendtgørelsen) kan findes her: https://www.retsinformation.dk/eli/lta/2020/1457. Der henvises i øvrigt til afsnit 3.20. om ophold efter EU-reglerne.

Verdenssundhedsorganisationen (WHO), samt andre smitsomme infektionssygdomme eller parasitære sygdomme, og der er truffet beskyttelsesforanstaltninger mod sådanne sygdomme i forhold til danske statsborgere.

EU-opholdsbekendtgørelsen eller EU-retsakter indeholder ikke en klar definition af, hvad der skal forstås ved kravet om, at der skal være truffet beskyttelsesforanstaltninger mod sådanne sygdomme i forhold til egne statsborgere.

Det følger derimod af forarbejderne til EU-opholdsdirektivet og EU-Domstolens praksis, at medlemsstaterne ikke generelt og uden konkret begrundelse kan begrænse retten til fri bevægelighed og ophold af hensyn til den offentlige orden, sikkerhed eller sundhed, og at begrænsningerne i den fri bevægelighed er underlagt et proportionalitetsprincip, hvilket betyder, at begrænsningerne skal være egnede, nødvendige og stå i et rimeligt forhold til det hensyn, der forsøges varetaget.

Den danske regering har løbende truffet nationale beskyttelsesforanstaltninger som led i indsatsen mod at bekæmpe COVID-19 i Danmark. Således blev der f.eks. den 11. marts 2020 taget en række tiltag, som havde til formål at inddæmme og afbøde de alvorlige konsekvenser af spredningen af COVID-19 i det danske samfund mest muligt, herunder blev bl.a. elever og studerende på alle uddannelsesinstitutioner sendt hjem, alle offentlige indendørs kulturinstitutioner, biblioteker, fritidstilbud m.v. blev lukket, alle offentligt ansatte, der ikke varetog kritiske funktioner, blev sendt hjem, og alle offentlige skoler og dagtilbud blev lukket.

Folketinget vedtog i forlængelse heraf den 12. marts 2020 lovforslag nr. L 133 om ændring af lov om foranstaltninger mod smitsomme og andre overførbare sygdomme (Udvidelse af foranstaltninger til at forebygge og inddæmme smitte samt sikring af kapacitetsmæssige ressourcer m.v.). Loven giver bl.a. mulighed for at påbyde personer, som formodes at kunne være smittet, at lade sig isolere, mulighed for i øget omfang at kunne forbyde afholdelse af større forsamlinger, arrangementer, begivenheder m.v. og mulighed for at forbyde adgang til eller lægge restriktioner på transportmidler.

De danske sundhedsmyndigheder har desuden ud fra et forsigtighedsprincip fremsat en række anbefalinger om bl.a. at holde tilstrækkelig afstand til andre. Anbefalingerne opdateres løbende i lyset af det aktuelle billede af smittespredningen.

Regeringen besluttede endvidere med virkning fra lørdag den 14. marts 2020 at udvide den eksisterende midlertidige grænsekontrol til at omfatte kontrol ved alle Danmarks grænser som led i indsatsen for at hæmme spredningen af COVID-19. Tiltaget indebar, at personer, der ønskede at

indrejse i Danmark, og som ikke er danske statsborgere eller boede i Danmark, måtte forvente at blive afvist ved de danske grænser.[13]

Som eksempel på en sag, hvor Udlændingenævnet tog stilling til, om en dansk statsborger kunne afvises på grænsen, kan nævnes, at Udlændingenævnet i maj 2020 omgjorde politiets afgørelse om at afvise en statsborger fra Danmark ved indrejsen i Danmark.

Sagens faktiske omstændigheder:

Det fremgik af sagen, at ansøgeren var født i januar 1998 og var dansk statsborger, og at politiet i marts 2020 nægtede ansøgeren indrejse i Danmark i medfør af udlændingelovens § 28, stk. 1, nr. 7.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Udlændingenævnet finder grundlag for at ændre politiets afgørelse om at afvise ansøgeren ved indrejsen i Danmark.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at det fremgår af Det Centrale Personregister, at ansøgeren er født i januar 1998 og er statsborger i Danmark, at muligheden for afvisning ved de danske grænser efter udlændingelovens § 28, stk. 1, nr. 7, alene omfatter udlændinge, herunder tredjelandsstatsborgere og EU-borgere der ikke allerede har lovligt ophold i Danmark, og at der således ikke er hjemmel i udlændingeloven til at nægte danske statsborgere indrejse i Danmark." ÅB/2020/50.

Med henblik på at sikre den fornødne proportionalitet blev indrejse tilladt i Danmark, når udlændingen havde et anerkendelsesværdigt formål, f.eks. hvis den indrejsende skulle levere varer eller tjenesteydelser, arbejdede i Danmark, skulle besøge alvorligt syge eller døende familiemedlemmer i Danmark eller agerede primær omsorgsperson for mindreårige børn i Danmark**.**

Som eksempler på sager, hvor Udlændingenævnet har truffet afgørelser efter udlændingelovens § 28, stk. 3, jf. stk. 1, nr. 7, og som følge af indrejserestriktionerne vedtaget af regeringen den 14. marts 2020, kan nævnes følgende afgørelser:

Udlændingenævnet stadfæstede i maj 2020 politiets afgørelse om at afvise en statsborger fra Tyskland ved indrejsen i Danmark.

[13] Se Justitsministeriets notat af 15. marts 2020, om den EU-retlige vurdering af grænsekontrol og afvisning som led i indsatsen vedrørene COVID-19, som oversendt til Folketinget som UUI (alm. del) bilag 47. Notatet er tilgængeligt her: https://www.ft.dk/samling/20191/almdel/uui/bilag/87/index.htm

Sagens faktiske omstændigheder:

Ansøgeren ankom i marts 2020 i bil til paskontrollen i Danmark fra Tyskland med henblik på at indrejse i Danmark. Ansøgeren havde til støtte for klagen anført, at ansøgeren er tysk statsborger, at hun arbejdede hos en dansk skoleforening i Tyskland, og at hun havde sin hest stående i Danmark. Ansøgeren havde endvidere oplyst, at hendes hest skulle plejes og fodres, og at ansøgerens hest ikke kunne være overladt til sig selv. Politiet traf afgørelse om at afvise ansøgeren i medfør af udlændingelovens § 28, stk. 1, nr. 7.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Udlændingenævnet finder det beklageligt, at der i politiets afgørelse ikke er henvist til udlændingelovens § 28, stk. 3, idet der er tale om en afvisning på grænsen fra et Schengenland.

Udlændingenævnet finder, at politiets med rette afviste ansøgeren ved indrejsen til Danmark i marts 2020 i henhold til udlændingelovens § 28, stk. 1, nr. 7, og stk. 3, under henvisning til den offentlige sundhed, da ansøgerens ønske om at indrejse ikke er at anse som et anerkendelsesværdigt formål.

Udlændingenævnet har ved vurderingen lagt vægt på, at den danske regering på grund af den verdensomspændende COVID-19 pandemi besluttede at udvide den eksisterende midlertidige grænsekontrol til at omfatte alle Danmarks grænser med henblik på at nægte indrejse til Danmark for tredjelandsstatsborgere og EU-borgere, der ikke allerede har lovligt ophold i Danmark, og som ikke har et anerkendelsesværdigt formål med indrejsen.

Det forhold, at ansøgeren til støtte for klagen har anført, at ansøgeren er tysk statsborger, og at ansøgeren arbejder hos en dansk skoleforening i Tyskland, kan ikke føre til en ændret vurdering, idet Verdenssundhedsorganisationen har erklæret, at COVID-19, som er en smitsom infektionssygdom, er en pandemi, og da hensynet til den offentlige sundhed tilsiger, at ansøgeren kan afvises ved grænsen i Danmark, jf. EU-opholdsbekendtgørelsens § 37, stk. 1 og 3.

Udlændingenævnet har vurderet formålet og omstændighederne for ansøgerens ønske om at indrejse over for hensynet til den offentlige sundhed og vurderer på den baggrund, at en afvisning af ansøgerens indrejse var nødvendig og står i et rimeligt forhold til de hensyn, der er forsøgt varetaget, herunder navnlig at sikre effekten af de beskyttelsesforanstaltninger, der er truffet i Danmark med henblik på at begrænse smittespredning af COVID-19.

Det forhold, at ansøgeren efter sine egne oplysninger ikke fik lov til at fremvise sin forpagtningskontrakt og hestepas, kan ikke føre til en ændret vurdering, da disse dokumenter ikke ændrer på Udlændingenævnets vurdering af, om der var et anerkendelsesværdigt formål med indrejsen, men alene understøtter, at ansøgeren havde et formål med indrejsen.

Det er indgået i grundlaget for Udlændingenævnets vurdering, at ansøgeren har sin hest stående i Danmark, at ansøgerens hest skal plejes og fodres, at ansøgerens hest ikke kan overlades til sig selv, og at ansøgeren gerne vil bevise, at ansøgeren kun kører hen til stalden og direkte tilbage til Tyskland.

Udlændingenævnet finder imidlertid, at dette ikke føre til en ændret vurdering.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at der er tale om en fritidsinteresse, og at ansøgeren uden uforholdsmæssig gene vurderes at kunne få assistance til bl.a. fodring af sin hest og i øvrigt vil kunne planlægge forholdene vedrørende pasning af sin hest for en begrænset periode.

På baggrund af sagens samlede omstændigheder finder Udlændingenævnet således, at det var i overensstemmelse med proportionalitetsprincippet at afvise ansøgeren ved indrejsen til Danmark." ÅB/2020/51.

Udlændingenævnet stadfæstede i maj 2020 politiets afgørelse om af afvise en statsborger fra Tyskland ved indrejsen i Danmark.

Sagens faktiske omstændigheder:

Ansøgeren ankom i april 2020 i bil til paskontrollen i Danmark fra Tyskland. Ansøgeren havde til støtte for klagen anført, at ansøgeren var kunde hos en bilforhandler, og at ansøgeren forsøgte at komme til Danmark for at handle biler med bilforhandleren. Politiet traf afgørelse om at afvise ansøgeren i medfør af udlændingelovens § 28, stk. 1, nr. 7.

Udlændingenævnets vurdering:

"Udlændingenævnet finder det beklageligt, at der i politiets afgørelse ikke er henvist til udlændingelovens § 28, stk. 3, idet der er tale om en afvisning på grænsen fra et Schengenland.

Udlændingenævnet finder, at politiet med rette afviste ansøgeren ved indrejsen til Danmark i april 2020 i henhold til udlændingelovens § 28, stk. 1, nr. 7, og stk. 3, under henvisning til den offentlige sundhed, da ansøgerens ønske om at indrejse ikke er at anse som et anerkendelsesværdigt formål.

Udlændingenævnet har ved vurderingen lagt vægt på, at den danske regering på grund af den verdensomspændende COVID-19 pandemi besluttede at udvide den eksisterende midlertidige grænsekontrol til at omfatte alle Danmarks grænser med henblik på at nægte indrejse til Danmark for tredjelandsstatsborgere og unionsborgere, der ikke allerede har lovligt ophold i Danmark, og som ikke har et anerkendelsesværdigt formål med indrejsen.

Det forhold, at ansøgeren er statsborger i Tyskland, kan ikke føre til en ændret vurdering, idet Verdenssundhedsorganisationen har erklæret, at COVID-19, som er en smitsom infektionssygdom, er en pandemi, og da hensynet til den offentlige sundhed tilsiger, at ansøgeren kan afvises ved grænsen i Danmark, jf. EU-opholdsbekendtgørelsens § 37, stk. 1 og 3.

Udlændingenævnet har vurderet formålet og omstændighederne for ansøgerens ønske om at indrejse over for hensynet til den offentlige sundhed og vurderer på den baggrund, at en afvisning af ansøgerens indrejse var nødvendig og står i et rimeligt forhold til de hensyn, der forsøges varetaget, herunder navnlig at sikre effekten af de beskyttelsesforanstaltninger, der er truffet i Danmark med henblik på at begrænse smittespredningen af COVID-19.

Det er indgået i grundlaget for Udlændingenævnets vurdering, at ansøgeren er kunde hos en bilforhandler, at ansøgeren i april 2020 forsøgte at indrejse i Danmark med det formål at handle biler med bilforhandleren og at bilforhandleren fortsat ønsker, at ansøgeren kan komme til Kolding for at indgå handler med firmaet.

Udlændingenævnet finder imidlertid, at dette ikke fører til en ændret vurdering. Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at ansøgerens aktiviteter i Danmark ikke er af sådan en nødvendighed, at formålet med indrejsen er at anse som et anerkendelsesværdigt formål, uanset om det måtte være en begrænsning af varernes frie bevægelighed. Ansøgerens indrejse i Danmark, med henblik på at indgå en bilhandel med bilforhandleren, kan således uden uforholdsmæssig gene for ansøgeren og bilforhandleren, udsættes til et senere tidspunkt.

På baggrund af sagens samlede omstændigheder finder Udlændingenævnet således, at det var i overensstemmelse med proportionalitetsprincippet at afvise ansøgeren ved indrejsen til Danmark." ÅB/2020/52.

Udlændingenævnet stadfæstede i juni 2020 politiets afgørelse om at afvise en statsborger fra Norge ved indrejsen i Danmark.

Sagens faktiske omstændigheder:

Ansøgeren var i juni 2011 indrejst i Danmark, hvor ansøgeren havde fast bopæl i Danmark, og i december 2012 udrejste ansøgeren af Danmark. I marts 2020 ankom ansøgeren til paskontrollen i Aalborg Lufthavn fra Holland og ansøgeren var ankommet til Holland fra Thailand. Ansøgeren ønskede at opholde sig i sit kolonihavehus i Danmark. Ansøgeren havde ikke arbejde eller familie i Danmark. Politiet traf afgørelse om at afvise ansøgeren i medfør af udlændingelovens § 28, stk. 1, nr. 7.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Udlændingenævnet finder det beklageligt, at der i politiets afgørelse ikke er henvist til udlændingelovens § 28, stk. 3, idet der er tale om en afvisning på grænsen fra et Schengenland.

Udlændingenævnet finder, at politiet med rette afviste ansøgeren ved indrejsen til Danmark i marts 2020 i henhold til udlændingelovens § 28, stk. 1, nr. 7, under henvisning til hensynet til den offentlige sundhed, da ansøgerens ønske om at indrejse ikke kunne anses for at have et anerkendelsesværdigt formål.

Udlændingenævnet har ved vurderingen lagt vægt på, at den danske regering den 14. marts 2020 på grund af den verdensomspændende COVID-19 pandemi besluttede at udvide den eksisterende midlertidige grænsekontrol til at omfatte alle Danmarks grænser med henblik på at nægte indrejse til Danmark for tredjelandsstatsborgere og unionsborgere, der ikke allerede har lovligt ophold i Danmark, og nordiske statsborgere, som ikke har fast bopæl her i landet, og som ikke har et anerkendelsesværdigt formål med indrejsen.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at ansøgeren ikke havde fast bopæl i Danmark på tidspunktet for ansøgerens forsøg på indrejse, men alene havde et hus, hvor ansøgeren ikke har haft fast bopæl siden i december 2012.

Det forhold, at ansøgeren er norsk statsborger, kan ikke føre til en ændret vurdering, idet Verdenssundhedsorganisationen har erklæret, at COVID-19, som er en smitsom infektionssygdom, er en pandemi, og da hensynet til den offentlige sundhed tilsiger, at ansøgeren kan afvises ved grænsen i Danmark, jf. EU-opholdsbekendtgørelsens § 37, stk. 1 og 3.

Udlændingenævnet har vurderet formålet med og omstændighederne omkring ansøgerens ønske om at indrejse over for hensynet til den offentlige sundhed og finder på den baggrund, at en afvisning af ansøgerens indrejse var nødvendig og står i et rimeligt forhold til de hensyn, der søges varetaget,

herunder navnlig at sikre effekten af de beskyttelsesforanstaltninger, der er truffet i Danmark med henblik på at begrænse smittespredningen af COVID-19.

Det er indgået i grundlaget for Udlændingenævnets vurdering, at ansøgeren har et hus i Danmark, og at ansøgeren ønsker at tilse og opholde sig i huset.

Udlændingenævnet finder imidlertid, at dette ikke kan føre til en ændret vurdering, da ansøgerens ønske om at tilse og opholde sig i sit hus i Danmark ikke er af en sådan nødvendig og uopsættelig karakter, at indrejsen kan anses for at have et anerkendelsesværdigt formål. Det er således Udlændingenævnets vurdering, at ansøgerens indrejse i Danmark med henblik på at opholde sig i sit hus i Danmark, kan udsættes til et senere tidspunkt uden uforholdsmæssig gene for ansøgeren.

På baggrund af sagens samlede omstændigheder finder Udlændingenævnet således, at det var i overensstemmelse med proportionalitetsprincippet at afvise ansøgeren ved indrejsen til Danmark.

Udlændingenævnet skal gøre opmærksom på, at regeringen, som led i den gradvise genåbning af Danmark, har besluttet at udvide listen over anerkendelsesværdige formål for indrejse i Danmark. Det er som følge af aftalen muligt for udlændinge, med fast ophold i Tyskland eller et af de nordiske lande, der ejer et sommerhus i Danmark, at indrejse i landet fra den 25. maj 2020." ÅB/2020/53.

Udlændingenævnet stadfæstede i december 2020 politiets afgørelse om at afvise en statsborger fra Canada ved indrejsen i Danmark.

Sagens faktiske omstændigheder:

Ansøgeren ankom april 2020 med fly via Holland med sin danske ægtefælle fra USA, hvor parret var bosiddende. Parret ønskede at indrejse i Danmark for at ansøgerens ægtefælle kunne blive undersøgt og få en scanning i forbindelse med hendes graviditet. Ansøgerens ægtefællen var på daværende tidspunk gravid i 25. uge, og hendes graviditet var ikke kritisk. Ansøgerens ægtefælle og hendes mor havde forsøgt at arrangere en konsultation hos en dansk læge eller hospital, men dette havde ikke været muligt grundet påsken. Ansøgeren var diplomat og ønskede ikke at rejste til Danmark for at være turist. Parret havde telefonisk rettet henvendelse til Rigspolitiets Hotline forud for deres ankomst og det fremgik sagen, at hotlinen havde været usikre på, at om ansøgerens status som diplomat ville give ansøgeren adgang til Danmark, men at parret var blevet oplyst om, at det var politiet på grænsen, som havde den endelige kompetence i forhold til at afvise eller tillade indrejse. Politiet traf afgørelse om at afvise ansøgeren i medfør af udlændingelovens § 28, stk. 1, nr. 7.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Udlændingenævnet finder, at der i politiets afgørelse burde have været henvist til udlændingelovens § 28, stk. 3, jf. stk. 1, nr. 7, idet der er tale om en afvisning på grænsen fra et Schengenland.

Udlændingenævnet finder, at politiet med rette afviste ansøgeren ved indrejsen til Danmark i april 2020 i henhold til udlændingelovens § 28, stk. 3, jf. stk. 1, nr. 7, under henvisning til den offentlige sundhed, da ansøgerens ønske om at indrejse ikke var at anse som et anerkendelsesværdigt formål.

Udlændingenævnet har ved vurderingen lagt vægt på, at den danske regering på grund af den verdensomspændende COVID-19 pandemi har besluttet at udvide den eksisterende midlertidige grænsekontrol til at omfatte alle Danmarks grænser med henblik på at nægte indrejse til Danmark for tredjelandsstatsborgere og unionsborgere, der ikke allerede har lovligt ophold i Danmark, og som ikke har et anerkendelsesværdigt formål med indrejsen.

Udlændingenævnet har vurderet formålet med og omstændighederne i forbindelse med ansøgerens ønske om at indrejse over for hensynet til den offentlige sundhed og vurderer på den baggrund, at en afvisning af ansøgerens indrejse var nødvendig og står i et rimeligt forhold til de hensyn, der forsøges varetaget, herunder navnlig at sikre effekten af de beskyttelsesforanstaltninger, der er truffet i Danmark med henblik på at begrænse smittespredningen af COVID-19.

Det er indgået i Udlændingenævnets vurdering, at ansøgeren ønskede at ledsage sin ægtefælle, som er dansk statsborger, og som ønskede at få foretaget nogle graviditetsundersøgelser i Danmark, og at ansøgeren ikke udviste sygdomstegn.

Udlændingenævnet finder imidlertid, at formålet med indrejsen på tidspunktet for politiets afgørelse i april 2020 ikke var af sådan en nødvendighed, at det var at anse som et anerkendelsesværdigt formål, idet ansøgerens ægtefælle, som er dansk statsborger, kunne indrejse uden ansøgeren og få foretaget de nødvendige graviditetsundersøgelser i Danmark.

Det kan ligeledes ikke føre til en ændret vurdering, at ansøgeren til støtte for sin klage har anført, at der efter ansøgerens opfattelse ikke er grund til antage, at ansøgerens indrejse i Danmark var i turist øjemed, at ansøgeren ikke udgjorde en trussel mod sundheden i Danmark, idet ansøgeren var rask og ikke udviste symptomer, at ansøgeren anser afvisningen som værende i strid med Kommissionens vejledning af 30. marts 2020, at medarbejdere ved internationale organisationer kan få tilladelse til indrejse i EU trods lukningen af EU's ydre grænser, og at ansøgeren og ansøgerens ægtefælle som internationale embedsmænd kunne arbejde hjemmefra og dermed arbejde hjemme hos ansøgerens svigerfar i Danmark.

Udlændingenævnet har i den forbindelse lagt vægt på, at indrejserestriktionerne i Danmark var gældende for personer, som ikke var danske statsborgere eller boede i Danmark, uanset om de var raske og ikke udviste symptomer. Derudover har Udlændingenævnet lagt vægt på, at ansøgerens formål med indrejsen var at ledsage ansøgerens ægtefælle i forbindelse med at få foretaget graviditetsundersøgelser i Danmark, og ikke for at udøve ansøgerens hverv i Danmark som embedsmand for FN.

Den omstændighed, at ansøgeren og ansøgerens ægtefælle havde kontaktet politiet og Det Danske Generalkonsulat i USA, inden ansøgerens indrejse i Danmark, kan heller ikke føre til en ændret vurdering, idet Udlændingenævnet har lagt vægt på, at politiet havde oplyst ansøgeren om, at det var politiet på grænsen, som havde den endelige kompetence i forhold til at afvise eller tillade indrejse i Danmark.

Efter det anførte og på baggrund af sagens samlede omstændigheder finder Udlændingenævnet, at det var i overensstemmelse med proportionalitetsprincippet at afvise ansøgeren ved indrejsen i Danmark." ÅB/2020/54.

Som led i den gradvise genåbning af Danmark besluttede regeringen bl.a. den 22. april 2020 at lette indrejserestriktionerne, således at besøg fra ægtefæller, faste samlevere, børn og forældre til en dansk statsborger, der boede i udlandet, generelt skulle anses for havende et anerkendelsesværdigt formål.

Som et eksempel på en sag, hvor Udlændingenævnet har truffet afgørelser, hvor en udlænding er blevet afvist ved indrejsen efter udlændingelovens § 28, stk. 3, jf. stk. 1, nr. 7, som følge af COVID-19, og som led i den gradvise genåbning af Danmark den 22. april 2020, kan nævnes følgende afgørelser:

Udlændingenævnet omgjorde i juli 2020 politiets afgørelse om at afvise en statsborger fra Tyskland ved indrejsen i Danmark.

Sagens faktiske omstændigheder:

Ansøgeren blev i maj 2020 afvist ved indrejsen i Danmark efter udlændingelovens § 28, stk. 1, nr. 7, under henvisning til, at ansøgeren ansås for at udgøre en trussel mod den offentlige sundhed og til, at det ikke kunne anses som et anerkendelsesværdigt formål, at ansøgeren på daværende tidspunkt skulle besøge sin kæreste i Danmark.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Udlændingenævnet finder grundlag for at ændre politiets afgørelse om at afvise ansøgeren ved indrejsen i Danmark.

Udlændingenævnet finder således, at ansøgeren ikke burde have været afvist ved indrejsen til Danmark efter udlændingelovens § 28, stk. 1, nr. 7, og stk. 3, under henvisning til, at ansøgeren ansås for at udgøre en trussel mod den offentlige sundhed og til, at det ikke kunne anses som et anerkendelsesværdigt formål, at ansøgeren på daværende tidspunkt skulle besøge sin kæreste i Danmark.

Udlændingenævnet har lagt vægt på, at som led i den gradvise genåbning af Danmark besluttede regeringen den 22. april 2020 at lette indrejserestriktionerne, således at besøg fra ægtefæller, faste samlevere, børn og forældre generelt skulle anses for et anerkendelsesværdigt formål.

Udlændingenævnet finder, at det er sandsynliggjort, at ansøgeren og ansøgerens kæreste har et veletableret og langvarigt kæresteforhold, idet det til sagen er oplyst, at ansøgeren og ansøgerens kæreste har været kærester i minimum 15 år, at formålet med ansøgerens indrejse var at besøge sin kæreste gennem 15 år, og at ansøgeren og ansøgerens kæreste bor periodevis i henholdsvis Tyskland og Danmark.

Udlændingenævnet finder på den baggrund efter en samlet, konkret og individuel vurdering, at det ikke var i overensstemmelse med proportionalitetsprincippet at afvise ansøgeren ved indrejsen i Danmark, og at ansøgerens formål med indrejsen i maj 2020 således havde et anerkendelsesværdigt formål." ÅB/2020/55.

Den 20. maj 2020 besluttede regeringen at udvide listen over anerkendelsesværdige formål for indrejse i Danmark. Det betød, at bl.a. udenlandske kærester med fast ophold i Tyskland eller et af de nordiske lande måtte indrejse i Danmark fra den 25. maj 2020.

Den 25. maj 2020 blev indrejserestriktionerne lempet, således at det også blev betragtet som et anerkendelsesværdigt formål, hvis udlændinge, der – uafhængigt af nationalitet – var bosiddende i Norden og Tyskland, indrejste med henblik på at besøge kærester, forlovede, bedsteforældre og børnebørn, jobsamtaler m.v., eller for at tage ophold i eget sommerhus i Danmark. Regeringen besluttede også at lempe indrejserestriktionerne, således at indrejse med henblik på nødvendige erhvervsrejser, som ikke kunne udskydes til et senere tidspunkt, ansås som et anerkendelsesværdigt formål.

Den 15. juni 2020 besluttede regeringen at udvide listen over anerkendelsesværdige formål for indrejse i Danmark. Dette betød, at transit igennem Danmark med henblik på at hjemrejse ansås for at udgøre et anerkendelsesværdigt formål.

Som eksempler på sager, hvor Udlændingenævnet har truffet afgørelser, hvor en udlænding blev afvist efter udlændingelovens § 28, stk. 3, jf. stk. 1, nr. 7, idet politiet vurderede, at udlændingen ikke havde et anerkendelsesværdigt formål med indrejsen i destinationslandet, kan nævnes følgende:

Udlændingenævnet omgjorde i september 2020 politiets afgørelse om at afvise en statsborger fra Storbritannien ved indrejsen i Danmark.

Sagens faktiske omstændigheder:

Det fremgik af sagen, at ansøgeren, ansøgerens forælder og ansøgerens partner ankom i bil til Danmark fra Tyskland medio marts 2020, at ansøgeren var bosiddende i Sverige, at politiet afviste ansøgeren under henvisning til, at ansøgeren ansås for at udgøre en trussel mod den offentlige sundhed, og at ansøgeren ikke havde oplyst, herunder dokumenteret, et anerkendelsesværdigt formål med ansøgerens indrejse. Politiet traf afgørelse om at afvise ansøgeren i medfør af udlændingelovens § 28, stk. 1, nr. 7.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Udlændingenævnet finder det beklageligt, at der i politiets afgørelse ikke er henvist til udlændingelovens § 28, stk. 3, idet der er tale om en afvisning på grænsen fra et Schengenland.

Udlændingenævnet finder grundlag for at ændre politiets afgørelse om at afvise ansøgeren ved indrejsen i Danmark.

Udlændingenævnet finder således, at ansøgeren ikke burde have været afvist ved indrejsen til Danmark efter udlændingelovens § 28, stk. 1, nr. 7, og stk. 3, under henvisning til, at ansøgeren ansås for at udgøre en trussel mod den offentlige sundhed, og at ansøgeren ikke havde oplyst, herunder dokumenteret, et anerkendelsesværdigt formål med ansøgerens indrejse.

Udlændingenævnet finder, at det er sandsynliggjort, at ansøgeren skulle rejse igennem Danmark, at ansøgerens rejse til Sverige skulle ske uden unødigt ophold i Danmark, at ansøgeren har fast bopæl i Sverige, idet det til sagen er oplyst, at ansøgeren, ansøgerens partner og ansøgerens forælder var på vej til ansøgerens og ansøgerens partners lejlighed beliggende i Sverige, hvor ansøgeren og ansøgerens partner er bosiddende, at ansøgeren har vedhæftet dokumentation for, at ansøgeren har

indgivet en ansøgning om opholdsret som unionsborger i Sverige til Migrationsverket, hvoraf fremgår bl.a., at ansøgeren på dette tidspunkt var bosiddende på en adresse i Sverige, og at ansøgeren siden december 2019 har opholdt sig i Sverige.

Udlændingenævnet finder på den baggrund efter en samlet, konkret og individuel vurdering, at det ikke var i overensstemmelse med proportionalitetsprincippet at afvise ansøgeren ved indrejsen i Danmark, og at ansøgerens formål med indrejsen i marts 2020 således havde et anerkendelsesværdigt formål." ÅB/2020/56.

Udlændingenævnet stadfæstede i september 2020 politiets afgørelse om at afvise en statsborger fra Storbritannien ved indrejsen i Danmark.

Sagens faktiske omstændigheder:

Det fremgik af sagen, at ansøgeren, ansøgerens søn og sønnens partner ankom i bil til Danmark fra Tyskland medio marts 2020, at ansøgerens søn var bosiddende i Sverige og at ansøgeren ikke havde et anerkendelsesværdigt formål med indrejsen. Det fremgik endvidere af sagen, at ansøgeren havde anført, at ansøgeren havde oplyst et anerkendelsesværdigt formål med indrejsen, herunder at ansøgeren skulle rejse gennem Danmark for at opholde sig i ansøgerens søns og sønnens partners bolig i Sverige. Politiet traf afgørelse om at afvise ansøgeren i medfør af udlændingelovens § 28, stk. 1, nr. 7.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Udlændingenævnet finder det beklageligt, at der i politiets afgørelse ikke er henvist til udlændingelovens § 28, stk. 3, idet der er tale om en afvisning på grænsen fra et Schengenland.

Udlændingenævnet finder, at politiet med rette afviste ansøgeren ved indrejsen til Danmark i marts 2020 i henhold til udlændingelovens § 28, stk. 1, nr. 7, og stk. 3, under henvisning til den offentlige sundhed, da ansøgerens ønske om at indrejse ikke er at anse som et anerkendelsesværdigt formål.

Udlændingenævnet har ved vurderingen lagt vægt på, at den danske regering på grund af den verdensomspændende COVID-19 pandemi besluttede at udvide den eksisterende midlertidige grænsekontrol til at omfatte alle Danmarks grænser med henblik på at nægte indrejse til Danmark for tredjelandsstatsborgere og unionsborgere, der ikke allerede har lovligt ophold i Danmark, og som ikke har et anerkendelsesværdigt formål med indrejsen.

Det forhold, at ansøgeren er britisk statsborger, kan ikke føre til en ændret vurdering, idet Verdenssundhedsorganisationen har erklæret, at COVID-19, som er en smitsom infektionssygdom, er en pandemi, og da hensynet til den offentlige sundhed tilsiger, at ansøgeren kan afvises ved grænsen i Danmark, jf. EU-opholdsbekendtgørelsens § 37, stk. 1 og 3.

Udlændingenævnet har vurderet formålet og omstændighederne for ansøgerens ønske om at indrejse over for hensynet til den offentlige sundhed og vurderer på den baggrund, at en afvisning af ansøgerens indrejse var nødvendig og står i et rimeligt forhold til de hensyn, der forsøges varetaget, herunder navnlig at sikre effekten af de beskyttelsesforanstaltninger, der er truffet i Danmark med henblik på at begrænse smittespredningen af COVID-19.

Det forhold, at ansøgerens mor efter det oplyste skulle til Sverige for at besøge ansøgerens søn og sønnens partner, at ansøgeren ikke udviste sygdomstegn på COVID-19, og at disse forhold således var et anerkendelsesværdigt formål, kan ikke føre til en ændret vurdering, idet det ikke kunne anses som et anerkendelsesværdigt formål.

Ansøgerens søn har anført, at politiet ikke gav ansøgeren mulighed for at orientere sig vedrørende afvisningen, inden ansøgeren underskrev blanketten, og at ansøgeren ikke blev vejledt om klageadgang vedrørende politiets afvisning samt vejledning om, hvor længe afvisningen er gældende. Dette kan heller ikke føre til en ændret vurdering, da dette ikke er forhold, der har betydning for vurderingen af, hvorvidt formålet kunne anses som anerkendelsesværdigt.

Udlændingenævnet kan henvise ansøgeren til at rette henvendelse vedrørende forløbet til politiet. Udlændingenævnet har ikke kompetence til at behandle klagesager over politiets adfærd.

På baggrund af ovenstående, finder Udlændingenævnet, at formålet med ansøgerens indrejse i marts 2020 ikke var af sådan en nødvendighed, at det var at anse som et anerkendelsesværdigt formål. Ansøgerens transit igennem Danmark med henblik på at rejse til Sverige kunne, uden forholdsmæssig gene for ansøgeren, udsættes til et senere tidspunkt.

På baggrund af sagens samlede omstændigheder finder Udlændingenævnet således, at det var i overensstemmelse med proportionalitetsprincippet at afvise ansøgeren ved indrejsen i Danmark." ÅB/2020/57.

Regeringen besluttede den 17. juni 2020 med virkning fra den 27. juni 2020, at personer bosiddende i Schengenområdet og EU kunne indrejse med henblik på turisme, såfremt de havde booket et 6-dages ophold, og landet var karakteriseret som åbent. Et åbent land er defineret som et land med en incidens på under 20 smittede pr. 100.000 indbyggere. Havde et land en incidens på over 30 smittede

pr. 100.000 indbyggere, blev indrejsen alene tilladt, hvis den pågældende havde et anerkendelsesværdigt formål.

Samtidigt blev der indført en nordisk mekanisme, hvilket betød, at såfremt et nordisk land var i karantæne, overgik landet til en regional ordning. Dette betød, at der blev åbnet for indrejse – med krav om 6 planlagte overnatninger i Danmark – fra regioner, der opfyldte incidens-kriteriet for åbning af et land.

Personer bosiddende i Halland, Blekinge og Skåne kunne dog indrejse uden anerkendelsesværdigt formål. Såfremt regionen havde en incidens, som oversteg 20 smittede pr. 100.000 indbyggere, skulle der dog kunne fremvises en negativ COVID-19-test, foretaget inden for de sidste 72 timer.

Som eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet har truffet en afgørelse i en klagesag, hvor en udlænding blev afvist ved indrejsen efter udlændingelovens § 28, stk. 3, jf. stk. 1, nr. 7, som følge af COVID-19, og som led i at regeringen med virkning fra den 27. juni 2020 besluttede at lempe indrejserestriktionerne, kan nævnes følgende afgørelse:

Udlændingenævnet stadfæstede i oktober 2020 politiets afgørelse om at afvise en statsborger fra Storbritannien ved indrejsen i Danmark.

Sagens faktiske omstændigheder:

Ansøgeren og ansøgerens barn blev i juli 2020 antruffet af politiet i Københavns Lufthavn i forbindelse med ansøgerens indrejse i Danmark fra Storbritannien. Ansøgeren oplyste til politiet at formålet med indrejsen i Danmark var, at ansøgeren skulle opholde sig i Danmark som turist, og at ansøgeren skulle opholde sig i landet i perioden fra juli 2020 til og med august 2020. Politiet traf afgørelse om at afvise ansøgeren i medfør af udlændingelovens § 28, stk. 1, nr. 7.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Udlændingenævnet finder, at politiet med rette afviste ansøgeren ved indrejsen til Danmark i juli 2020 efter udlændingelovens § 28, stk. 1, nr. 7, under henvisning til den offentlige sundhed, da ansøgerens ønske om at indrejse ikke var at anse som et anerkendelsesværdigt formål.

Udlændingenævnet har ved vurderingen lagt vægt på, at den danske regering på grund af den verdensomspændende COVID-19 pandemi besluttede at udvide den eksisterende midlertidige grænsekontrol til at omfatte alle Danmarks grænser med henblik på at nægte indrejse til Danmark for

tredjelandsstatsborgere og unionsborgere, der ikke allerede har lovligt ophold i Danmark, og som ikke har et anerkendelsesværdigt formål med indrejsen.

Det forhold, at ansøgeren er statsborger i Storbritannien, kan ikke føre til en ændret vurdering, idet Verdenssundhedsorganisationen har erklæret, at COVID-19, som er en smitsom infektionssygdom, er en pandemi, og da hensynet til den offentlige sundhed tilsiger, at ansøgeren kan afvises ved grænsen i Danmark, jf. EU-opholdsbekendtgørelsens § 37, stk. 1 og 3.

Udlændingenævnet har vurderet formålet og omstændighederne for ansøgerens ønske om at indrejse over for hensynet til den offentlige sundhed og vurderer på den baggrund, at en afvisning af ansøgerens indrejse var nødvendig og står i et rimeligt forhold til de hensyn, der forsøges varetaget, herunder navnlig at sikre effekten af de beskyttelsesforanstaltninger, der er truffet i Danmark med henblik på at begrænse smittespredningen af COVID-19.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at det på tidspunktet for afgørelsen i juli 2020 var en betingelse for indrejsen, at ansøgeren kunne dokumentere 6 overnatninger i Danmark, men at ansøgeren ved indrejsen alene kunne dokumentere 4 overnatninger.

Det forhold, at ansøgeren til støtte for sin klage har oplyst, at ansøgeren efterfølgende bookede 6 overnatninger, kan ikke føre til en ændret vurdering. Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at ansøgeren ved indrejsen oplyste, at ansøgeren ikke havde mulighed for at opholde sig i Danmark i længere tid end 4 dage, idet ansøgeren skulle på arbejde. Udlændingenævnet finder således, at der var grund til at antage, at ansøgeren fortsat havde til hensigt at udrejse Danmark i august 2020.

Det kan endvidere ikke føre til en ændret vurdering, at ansøgeren ikke var blevet vejledt om indrejserestriktionerne af sit flyselskab, og at ansøgeren ikke kunne få refunderet sine flybilletter.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at det er en udlændings eget ansvar at gøre sig bekendt med de regler, som gælder for indrejse og ophold i Danmark på indrejsetidspunktet.

På baggrund af sagens samlede omstændigheder finder Udlændingenævnet således, at det var i overensstemmelse med proportionalitetsprincippet at afvise ansøgeren ved indrejsen i Danmark.

Betingelserne for at afvise ansøgeren var således til stede, da ansøgeren i juli 2020 blev antruffet af politiet." ÅB/2020/58.

Som eksempler på klagesager, hvor Udlændingenævnet har truffet afgørelser, og hvor en udlænding blev afvist ved indrejsen efter udlændingelovens § 28, stk. 3, jf. stk. 1, nr. 7, som følge af COVID-

19, og som led i at regeringen med virkning fra den 17. juni 2020 besluttede, at svenske statsborgere bosiddende i Halland, Blekinge og Skåne kunne indrejse uden anerkendelsesværdigt formål, kan nævnes følgende afgørelser:

Udlændingenævnet stadfæstede i november 2020 politiets afgørelse om at afvise en statsborger fra Sverige ved indrejsen i Danmark.

Sagens faktiske omstændigheder:

Ansøgeren blev i juli 2020 antruffet af politiet i forbindelse med hendes indrejse i Danmark. Ansøgeren havde til støtte for klagen anført, at hun boede i Öland i Kalmar Län og at hun derfor troede, at hun måtte indrejse i Danmark. Ansøgeren havde endvidere sendt et link til det danske politis hjemmeside som oplyste, at regionerne i Kalmar og Öland i Sverige var åbne for indrejse i Danmark. Politiet traf afgørelse om at afvise ansøgeren i medfør af udlændingelovens § 28, stk. 1, nr. 7.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Udlændingenævnet finder det beklageligt, at der i politiets afgørelse ikke er henvist til udlændingelovens § 28, stk. 3, idet der er tale om en afgørelse om afvisning ved indrejse fra et Schengenland.

Udlændingenævnet finder, at politiet med rette afviste ansøgeren ved indrejsen til Danmark i juli 2020 efter udlændingelovens § 28, stk. 1, nr. 7, under henvisning til den offentlige sundhed, da ansøgerens ønske om at indrejse ikke var at anse som et anerkendelsesværdigt formål. Udlændingenævnet finder endvidere, at politiet i afgørelsen rettelig også skulle have henvist til udlændingelovens § 28, stk. 3, idet ansøgeren indrejste fra et Schengenland.

Udlændingenævnet har ved vurderingen lagt vægt på, at den danske regering på grund af den verdensomspændende COVID-19 pandemi besluttede at udvide den eksisterende midlertidige grænsekontrol til at omfatte alle Danmarks grænser med henblik på at nægte indrejse til Danmark for tredjelandsstatsborgere og unionsborgere, der ikke allerede har lovligt ophold i Danmark, og som ikke har et anerkendelsesværdigt formål med indrejsen.

Det forhold, at ansøgeren er statsborger i Sverige, kan ikke føre til en ændret vurdering, idet Verdenssundhedsorganisationen har erklæret, at COVID-19, som er en smitsom infektionssygdom, er en pandemi, og da hensynet til den offentlige sundhed tilsiger, at ansøgeren kan afvises ved grænsen i Danmark, jf. EU-opholdsbekendtgørelsens § 37, stk. 1 og 3.

Udlændingenævnet har vurderet formålet og omstændighederne for ansøgerens ønske om at indrejse over for hensynet til den offentlige sundhed og vurderer på den baggrund, at en afvisning af ansøgerens indrejse var nødvendig og står i et rimeligt forhold til de hensyn, der forsøges varetaget, herunder navnlig at sikre effekten af de beskyttelsesforanstaltninger, der er truffet i Danmark med henblik på at begrænse smittespredningen af COVID-19.

Det forhold, at ansøgeren til støtte for sin klage bl.a. har anført, at ansøgeren bor i Öland, og at ansøgeren af denne grund troede, at ansøgeren måtte indrejse i Danmark, at ansøgeren var i besiddelse af en befolkningsregistreringsformular og gyldigt ID, og at ansøgeren ved e-mail i juli 2020 fremsendte et link til det danske politis hjemmeside og oplyste, at regionerne Kalmar og Öland i Sverige er åbne for indrejse i Danmark, kan ikke føre til en ændret vurdering.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at Sverige på tidspunktet for ansøgerens indrejse var defineret som et åbent land. Udlændingenævnet finder imidlertid, at ansøgeren på indrejsetidspunktet ikke var i besiddelse af dokumentation for 6 dages ophold i Danmark, hvilket på indrejsetidspunktet var en betingelse for, at man som svensk statsborger bosat uden for Skåne, Halland og Blekinge, kunne indrejse i Danmark.

Udlændingenævnet finder, at ansøgeren ikke i øvrigt har dokumenteret eller sandsynliggjort, at formålet med ansøgerens indrejse på tidpunktet for politiets afgørelse i juli 2020, alligevel var af en sådan nødvendighed, at det var at anse som et anerkendelsesværdigt formål, idet Udlændingenævnet på baggrund af ansøgerens fremlagte oplysninger i sagen finder, at formålet med indrejsen var turisme.

Udlændingenævnet har tillige lagt vægt på, at det er en udlændings eget ansvar at gøre sig bekendt med de regler, som gælder for indrejse og ophold i Danmark på indrejsetidspunktet.

På baggrund af sagens samlede omstændigheder finder Udlændingenævnet således, at det var i overensstemmelse med proportionalitetsprincippet at afvise ansøgeren ved indrejsen i Danmark. Betingelserne for at afvise ansøgeren var således til stede, da ansøgeren i juli 2020 blev antruffet af politiet." ÅB/2020/59.

Udlændingenævnet omgjorde i december 2020 politiets afgørelse om at afvise en statsborger fra Marokko med bopæl i Sverige.

Sagens faktiske omstændigheder:

Ansøgeren var ved indrejse i Danmark i august 2020 i besiddelse af en gyldig opholdstilladelse i Sverige.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Udlændingenævnet finder grundlag for at ændre politiets afgørelse af august 2020 om at afvise ansøgeren ved indrejsen i Danmark efter udlændingelovens § 28, stk. 1, nr. 7.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på oplysninger fra Udenrigsministeriet og Dansk Politis hotline (indrejse) om, at personer med bopæl i Sverige i august 2020 ikke var omfattet af COVID-19-indrejserestriktionerne fastsat af de danske myndigheder, og at ansøgeren ved indrejse i Danmark i august 2020 var i besiddelse af en gyldig opholdstilladelse i Sverige.

Udlændingenævnet finder derfor, at ansøgeren på indrejsetidspunktet måtte indrejse i Danmark, jf. udlændingelovens § 28, stk. 1, nr. 7." ÅB/2020/60.

Den 14. august 2020 blev kravet om 6-dages ophold fraveget, og tredjelandsstatsborgere kunne indrejse på samme betingelser, som personer bosiddende i EU.

De danske indrejserestriktioner blev den 31. oktober 2020 igen skærpet, således at det krævede et anerkendelsesværdigt formål at indrejse i Danmark for personer med bopæl i alle lande i EU, Schengenområdet og Storbritannien med undtagelse af Estland, Finland og Norge samt visse regioner i Sverige. Personer med bopæl i "højrisikolande", der rejste ind i Danmark med et anerkendelsesværdigt formål, skulle kunne fremvise en negativ COVID-19-test foretaget senest 72 timer før indrejsetidspunktet.

Et land med en incidens på over 75 smittede pr. 100.000 indbyggere blev nu defineret som et højrisikoland.

Den 22. december 2020 blev indrejserestriktionerne for personer indrejsende fra Storbritannien skærpet grundet udbredelsen af den særligt smitsomme COVID-19 mutation b.117, herunder blev listen af anerkendelsesværdige formål begrænset. Indrejse i Danmark blev alene tilladt, såfremt pågældende var primær omsorgsperson til et mindreårigt barn eller er familie eller kæreste til alvorligt syge eller døende personer. Derudover skulle pågældende være i besiddelse af gyldig negativ COVID-19-test.

Udlændingenævnet har ikke i 2020 haft anledning til at tage stilling til afvisninger omfattet af indrejserestriktionerne af 31. oktober 2020 og 22. december 2020.

3.3. Afvisning af indgivelse af ansøgning om opholdstilladelse

3.3.1. Afvisning af indgivelse af ansøgning om familiesammenføring

En ansøgning om familiesammenføring kan afvises efter udlændingelovens § 9, stk. 25, og § 9 c, stk. 6, hvis udlændingen f.eks. ikke har lovligt ophold på ansøgningstidspunktet, har fået fastsat en udrejsefrist eller har en anden ansøgning under behandling. Det vil skulle vurderes, om en ansøgning bør tillades indgivet under henvisning til Danmarks internationale forpligtelser.

Såfremt en ansøgning om familiesammenføring afvises i henhold til ovennævnte bestemmelser, betyder det, at Udlændingestyrelsen ikke realitetsbehandler ansøgningen, hvorfor ansøgeren må udrejse og henvises til eventuelt at indgive en ny ansøgning fra hjemlandet eller et andet land, hvor ansøgeren har haft lovligt ophold i de seneste 3 måneder.

Udgangspunktet er dog, at en ansøgning om ægtefællesammenføring eller familiesammenføring efter udlændingelovens § 9, stk. 1, og en ansøgning om familiesammenføring efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1, kan indgives her i landet, såfremt der er tale om en udlænding, der opholder sig lovligt i Danmark i medfør af en opholdstilladelse, et visum eller et visumfrit ophold, medmindre der er særlige grunde, der taler herimod.

De særlige grunde, der kan tale imod, at en udlænding kan indgive en ansøgning her i landet, vil f.eks. være, hvis det er åbenbart, at udlændingen ikke opfylder betingelserne for at blive meddelt opholdstilladelse, eller hvis ansøgeren allerede er meddelt afslag på det, der ansøges om.

Såfremt der er tale om en udlænding, der ikke har lovligt ophold i Danmark, en udlænding, der har fået fastsat en udrejsefrist, eller en udlænding, der har en anden ansøgning under behandling, kan en ansøgning ikke indgives, behandles eller tillægges opsættende virkning her i landet, medmindre Danmarks internationale forpligtelser tilsiger det.

3.3.1.1. Ansøgning indgivet på ulovligt ophold

Som eksempler på afgørelser, hvor en ansøger havde indgivet ansøgning om opholdstilladelse på baggrund af ægteskab med en herboende reference, og hvor ansøgningen blev indgivet under ansøgerens ulovlige ophold her i landet, hvorfor ansøgningen blev afvist, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i januar 2020 Udlændingestyrelsens afgørelse om at afvise at behandle en ansøgning om familiesammenføring, jf. udlændingelovens § 9, stk. 25, til en tyrkisk statsborger.

Sagens faktiske omstændigheder:

Udlændingestyrelsen afviste i 2016 at behandle ansøgerens ansøgning om familiesammenføring grundet manglende gebyrindbetaling. I 2017 afviste Udlændingestyrelsen på ny at behandle en familiesammenføringsansøgning, da ansøgningen var indgivet på ulovligt ophold samt grundet manglende gebyr, hvilket Udlændingenævnet stadfæstede i november 2017. I januar 2019 indgav ansøgeren på ny ansøgning om familiesammenføring og oplyste i den forbindelse at være indrejst i Danmark i august 2016. I februar 2019 afviste Udlændingestyrelsen at behandle ansøgningen.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Udlændingenævnet finder, at ansøgeren ikke bør kunne indgive og få behandlet sin ansøgning om opholdstilladelse her i landet, jf. udlændingelovens § 9, stk. 25.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at ansøgeren på tidspunktet for indgivelsen af ansøgningen ikke havde lovligt ophold i Danmark.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at det fremgår af ansøgerens ansøgning om familiesammenføring fra primo januar 2019, at hun indrejste i Danmark i august 2016, således at hun ikke har overholdt udrejsefristerne i Udlændingestyrelsens afgørelser fra henholdsvis november 2016 og april 2017, ligesom Udlændingenævnet endvidere har lagt vægt på, at Udlændingenævnet ikke på noget tidspunkt har tillagt klagerne opsættende virkning med hensyn til udrejsefristen.

Udlændingenævnet finder endvidere ikke, at Danmarks internationale forpligtelser kan tilsige, at ansøgerens ansøgning skal tillades indgivet her i landet.

Som anført ovenfor under afsnittet *"Retsregler"* fremgår det af forarbejderne til udlændingelovens § 9, stk. 25, at der med vurderingen af, om Danmarks internationale forpligtelser kan tilsige, at en ansøgning skal tillades indgivet, navnlig sigtes til Den Europæiske Menneskerettighedskonventions (EMRK) artikel 8 om hensynet til familiens enhed.

Efter Udlændingenævnets opfattelse indebærer EMRK artikel 8 ikke, at en udlænding, der ansøger om familiesammenføring med en herboende person, er sikret en ubetinget ret til at indgive ansøgningen her i landet.

Udlændingenævnet har ved afgørelsen lagt til grund, at der ikke foreligger sådanne oplysninger om personlige forhold, herunder helbredsmæssige forhold, der i medfør af EMRK artikel 8 kan bevirke, at det ville være uproportionalt og i strid med Danmarks internationale forpligtelser at henvise ansøgeren til at indrejse i Tyrkiet, hvor hun er statsborger og indgive en ansøgning dér eller i et andet land, hvori hun har haft fast og lovligt ophold de sidste 3 måneder.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at ansøgeren på tidspunktet for ansøgningens indgivelse opholdt sig ulovligt i Danmark, hvorfor hun ikke kan have haft en berettiget forventning om at kunne indgive og få behandlet sin ansøgning om af familiesammenføring i Danmark.

Udlændingenævnet skal hertil bemærke, at EMRK artikel 8 ikke indebærer en generel og ubetinget ret til familiesammenføring, da familier ikke efter EMRK artikel 8 har en umiddelbar ret til at vælge det land, hvori de vil udøve deres familieliv. Efter Udlændingenævnets opfattelse indebærer EMRK artikel 8 derfor ikke, at en udlænding, der ansøger om familiesammenføring med en herboende person, er sikret en ubetinget ret til at indgive ansøgningen her i landet.

Det er indgået i grundlaget for Udlændingenævnets vurdering, at partsrepræsentanten til støtte for klagen har anført, at det EU-retlige opholdsgrundlag ikke indeholder regler om, at en ansøger ikke må opholde sig i Danmark på ansøgningstidspunktet, ligesom partsrepræsentanten i øvrigt henviste til partsrepræsentantens til ansøgningen vedlagte fremsendelsesbrev, hvoraf det fremgår, at ansøgerens ægtefælle nyder rettigheder efter associeringsaftalen mellem EU og Tyrkiet.

Udlændingenævnet finder imidlertid, at uanset om ansøgerens ægtefælle er økonomisk aktiv tyrkisk statsborger, så kan dette ikke føre til en ændret vurdering.

Udlændingenævnet finder på grundlag af EU-Domstolens dom i sag C-138/13, Dogan, og EU-Domstolens dom i sag C-561/14, Genc, at det ikke kan udelukkes, at udlændingelovens § 9, stk. 25, udgør en restriktion omfattet af Associeringsrådets afgørelse nr. 1/80 af 19. september 1980 og tillægsprotokollen af 23. november 1970.

Udlændingenævnet finder imidlertid, at udlændingelovens § 9, stk. 25, ikke er i strid med stand still-klausulen i artikel 13 i Associeringsrådets afgørelse nr. 1/80 eller artikel 41, stk. 1, i tillægsprotokollen til associeringsaftalen.

Udlændingenævnet henviser herved til, at en begrænsning, som har til formål eller til følge at en tyrkisk statsborgers udøvelse af arbejdskraftens frie bevægelighed på det nationale område undergives mere restriktive betingelser, end dem, der var gældende på datoen for afgørelse nr. 1/80's

ikrafttræden, ikke er tilladt, medmindre de henhører under de begrænsninger, der er fastsat i denne afgørelses artikel 14, eller hvis den er begrundet i et tvingende alment hensyn og er egnet til at sikre virkeliggørelsen af det forfulgte lovlige formål og ikke går videre end, hvad der er nødvendigt for at opnå formålet, jf. præmis nr. 40 i sag Demir, C-225/12, og præmis nr. 51 i Genc, C-561/14.

Det fremgår af betænkning om udlændingeloven nr. 882 af 1979, side 161, at ansøgninger om førstegangstilladelser normalt skal indgives til en dansk repræsentation i udlandet og at dette er en formel vigtig regel. Endelig fremgår det, at baggrunden for bestemmelsen om, at en udlænding normalt skal have opnået sin førstegangstilladelse inden indrejse, er myndighedernes mulighed for at udøve generel udlændingekontrol.

Udlændingenævnet henviser herefter til, at betingelsen om, at en ansøgning om opholdstilladelse skal indgives fra ansøgeres hjemland, hvis ansøgeren ikke har lovligt ophold, er begrundet i et tvingende alment hensyn, nemlig at sikre offentlig orden gennem myndighedernes mulighed for at udøve udlændingekontrol.

Udlændingenævnet finder på den baggrund, at det ikke kan anses som værende uproportionalt at henvise ansøgeren til at indrejse i Tyrkiet for dér at indgive sin ansøgning om opholdstilladelse i Danmark.

Udlændingenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse fra februar 2019." ÅB/2020/61.

Udlændingenævnet stadfæstede i oktober 2020 Udlændingestyrelsens afgørelse om at afvise at behandle en ansøgning om familiesammenføring, jf. udlændingelovens § 9, stk. 25, til en irakisk statsborger.

Sagens faktiske omstændigheder:

Ansøgeren indrejste i Danmark i 2002 og fik efterfølgende afslag på asyl, humanitær opholdstilladelse, og opholds- og arbejdstilladelse på baggrund af erhverv. Ansøgeren blev i 2010 meddelt opholdstilladelse i Danmark som familiesammenført, og i 2012 nægtede Udlændingestyrelsen at forlænge ansøgerens opholdstilladelse, hvilket Udlændingenævnet stadfæstede i 2013. I maj 2014 stadfæstede Udlændingenævnet endvidere en afgørelse truffet af Udlændingestyrelsen i februar 2014 om afvisning af ansøgning om familiesammenføring, idet ansøgeren havde indgivet den på ulovligt ophold. Senest pålagde Flygtningenævnet i januar 2017 ansøgeren at udrejse senest medio januar 2017. I november 2019 afviste Udlændingestyrelsen på ny at behandle en ansøgning om familiesammenføring fra ansøgeren.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Udlændingenævnet finder, at ansøgeren ikke kan indgive og få behandlet sin ansøgning om opholdstilladelse her i landet, da han på tidspunktet for ansøgningens indgivelse ikke havde lovligt ophold i Danmark, jf. udlændingelovens § 9, stk. 25.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at ansøgeren ikke siden 2002 har opholdt sig lovligt her i landet, med undtagelse af perioden fra maj 2010 til juli 2012, hvor han havde opholdstilladelse som familiesammenført, at Udlændingestyrelsen i juni 2016 meddelte ansøgeren afslag på opholdstilladelse som flygtning, at Flygtningenævnet i januar 2017 stadfæstede Udlændingestyrelsens afgørelse, at Flygtningenævnet i den forbindelse fastsatte en udrejsefrist til medio januar 2017, og at ansøgeren indgav sin ansøgning om familiesammenføring i august 2017.

Udlændingenævnet har således lagt vægt på, at ansøgeren ikke havde lovligt ophold i Danmark, da han indgav sin ansøgning om familiesammenføring.

Udlændingenævnet finder endvidere, at Danmarks internationale forpligtelser, herunder også Danmarks forpligtelser efter EU-reglerne, ikke kan tilsige, at ansøgerens ansøgning skal tillades indgivet her i landet.

Som anført ovenfor fremgår det af forarbejderne til udlændingelovens § 9, stk. 25, at der med vurderingen af, om Danmarks internationale forpligtelser kan tilsige, at en ansøgning skal tillades indgivet, navnlig sigtes til Den Europæiske Menneskerettighedskonventions (EMRK) artikel 8 om hensynet til familiens enhed.

Udlændingenævnet har lagt vægt på, at der ikke foreligger oplysninger om personlige forhold, herunder væsentlige helbredsmæssige eller lignende omstændigheder der i medfør af EMRK artikel 8 kan bevirke, at det ville være uproportionalt og i strid med Danmarks internationale forpligtelser at henvise ansøgeren til at indrejse i Irak, hvor han er statsborger, for at indgive ansøgning ved en dansk repræsentation i hjemlandet.

Udlændingenævnet bemærker i den forbindelse, at EMRK artikel 8 ikke indebærer en generel og ubetinget ret til familiesammenføring, da familier ikke efter EMRK artikel 8 har en umiddelbar ret til at vælge det land, hvori de vil udøve deres familieliv.

Udlændingenævnet har yderligere lagt vægt på, at EMRK artikel 8 efter Udlændingenævnets opfattelse ikke indebærer, at en udlænding, der ansøger om familiesammenføring med en herboende person, er sikret en ubetinget ret til at indgive ansøgningen her i landet.

Udlændingenævnet henviser i den forbindelse endvidere til det oplyste om, at ansøgeren og ansøgerens ægtefælle ikke har mindreårige børn.

Det forhold, at partsrepræsentanten har oplyst, at ansøgeren har været plaget af selvmordstanker og i perioder hører stemmer, at han har modtaget behandling i psykiatrien, at ansøgerens ægtefælle i 2012 blev tilkendt førtidspension, og at ansøgerens ægtefælle lider af astma, allergi, sukkersyge, hjertesygdomme, mavetarm-sygdom, rygsmerter, højt blodtryk, forhøjet kolesteroltal, smerter i fod og ben og mavesyre-reflux, finder Udlændingenævnet ikke kan føre til en ændret vurdering.

Udlændingenævnet har lagt vægt på, at ansøgeren og ansøgerens ægtefælle ikke ses at lide af helbredsmæssige forhold af en sådan karakter og omfang, at ansøgerens ansøgning om familiesammenføring på den baggrund bør tillades indgivet og behandlet her i landet.

Udlændingenævnet finder således, at det ikke vil være uproportionalt at henvise ansøgeren til at indgive ansøgning om opholdstilladelse på baggrund af ægteskab fra hjemlandet eller et tredjeland, hvor han har haft lovligt ophold i mindst tre måneder henset til, at han kun i et kort periode for over 8 år siden har haft et egentligt opholdsgrundlag i Danmark, men derudover alene har opholdt sig på processuelt ophold eller ulovligt ophold. Udlændingenævnet henviser i den forbindelse til, at udlændingelovens § 9, stk. 25, er en proceduremæssig bestemmelse, hvorfor der ikke er taget stilling til, om en korrekt indgivet fuldt ud oplyst ansøgning vil kunne imødekommes, og at ansøgeren ikke herved afskæres fra muligheden for at blive ægtefællesammenført med sin ægtefælle, og at den gennemsnitlige sagsbehandlingstid for en ægtefællesammenføringssag ifølge udlændingemyndighedernes hjemmeside www.nyidanmark.dk, er ti måneder.

Udlændingenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse fra november 2019." ÅB/2020/62.

Der kan endvidere henvises til ÅB/2020/208 i afsnit 3.18.7.

Som eksempler på afgørelser om afvisning af ansøgning om opholdstilladelse på baggrund af overstay på et visumophold eller et visumfrit ophold kan nævnes følgende afgørelser:

Udlændingenævnet stadfæstede i juli 2020 Udlændingestyrelsens afgørelse om at afvise at behandle en ansøgning om familiesammenføring, jf. udlændingelovens § 9, stk. 25, til en iransk statsborger.

Sagens faktiske omstændigheder:

Ansøgeren indrejste primo august 2018 i Schengenområdet på baggrund af et visum, som var gyldigt i 30 dage. Medio september 2018 indgav ansøgeren en ansøgning om familiesammenføring. Det fremgik af ansøgningsskemaet, at den herboende ægtefælle var 76 år og led af en kræftsygdom. Udlændingestyrelsen afviste i oktober 2018 at behandle ansøgerens ansøgning om familiesammenføring, idet ansøgeren opholdt sig ulovligt i Danmark.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Udlændingenævnet finder, at Udlændingestyrelsen med rette traf afgørelse om, at ansøgeren ikke kunne indgive og få behandlet sin ansøgning om opholdstilladelse fra medio september 2018 her i landet, jf. udlændingelovens § 9, stk. 25.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at ansøgeren på tidspunktet for indgivelse af ansøgningen om familiesammenføring i september 2018 havde opholdt sig i Danmark i 44 dage, og at hun således havde overskredet den gyldige visumperiode med 14 dage, hvorfor hun ikke havde et lovligt ophold i Danmark, som er omfattet af udlændingelovens § 9, stk. 25.

Udlændingenævnet har i den forbindelse lagt vægt på, at det fremgår af ansøgerens pas med indrejsestempler, at hun har opholdt sig i Schengenområdet i perioden fra primo august 2018 til medio september 2018, ligesom det fremgår af ansøgerens egne oplysninger i ansøgningen fra medio september 2018, at hun indrejste i Danmark primo august 2018.

Det forhold, at partsrepræsentanten i klagen fra november 2018 har oplyst, at ansøgeren er statsborger i et land uden for Europa, at der er tale om en førstegangsansøgning, at ansøgerens ægtefælle er alvorligt syg, og at han som følge heraf ikke har haft overskud til at sætte sig ind i reglerne om familiesammenføring, kan ikke føre til en ændret vurdering.

Udlændingenævnet henviser til, at ukendskab til reglerne om indgivelse af ansøgning om familiesammenføring i Danmark ikke kan medføre, at betingelserne efter udlændingeloven ikke skal stilles, og at ansøgeren og hendes ægtefælle således ikke kan antages at have fået en berettiget forventning om, at ansøgningen kan tillades indgivet i Danmark.

Udlændingenævnet finder endvidere, at Danmarks internationale forpligtelser ikke kan tilsige, at ansøgerens ansøgning skal tillades indgivet her i landet.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at der i sagen ikke foreligger oplysninger om personlige forhold, herunder helbredsmæssige forhold, der i medfør af Danmarks internationale forpligtelser, herunder Den Europæiske Menneskerettighedskonventions (EMRK) artikel 8 kan tilsige, at ansøgerens ansøgning om opholdstilladelse bør tillades indgivet her i landet.

Det er indgået i Udlændingenævnets vurdering, at partsrepræsentanten har anført, at ansøgeren bør kunne indgive sin ansøgning om familiesammenføring i Danmark, idet der under henvisning til ansøgerens ægtefælles alvorlige sygdom foreligger helt særlige og undskyldende omstændigheder for, at ansøgningen blev indgivet under ulovligt ophold her i landet.

Udlændingenævnet finder dog, at dette ikke kan medføre en ændret vurdering og har i den forbindelse bl.a. lagt vægt på, at der ikke er tale om helbredsmæssige forhold, der i medfør af EMRK artikel 8 kan tilsige, at ansøgerens ansøgning om opholdstilladelse bør tillades indgivet her i landet.

Udlændingenævnet finder endvidere, at det ikke vil være uproportionalt at henvise ansøgeren til at indgive ansøgning om opholdstilladelse på baggrund af ægteskab fra hjemlandet eller et tredjeland, hvor hun har haft lovligt ophold i mindst 3 måneder. Udlændingenævnet henviser i den forbindelse til, at udlændingelovens § 9, stk. 25, er en proceduremæssig bestemmelse, hvorfor der ikke er taget stilling til, om en korrekt indgivet fuldt ud oplyst ansøgning vil kunne imødekommes.

Udlændingenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse fra oktober 2018." ÅB/2020/63.

Udlændingenævnet omgjorde i august 2020 Udlændingestyrelsens afgørelse om at afvise at behandle en ansøgning om familiesammenføring, jf. udlændingelovens § 9, stk. 25, til en ansøger fra Ukraine.

Sagens faktiske omstændigheder:

Ansøgeren indrejste til Danmark i marts 2020 på et langtidsvisum udstedt af et andet Schengenland og indgav en ansøgning om familiesammenføring ultimo maj 2020. Det fremgik af ansøgerens pas, at ansøgeren var indrejst på baggrund af et visum, som var gyldig i perioden fra medio september 2019 til medio maj 2020. Udlændingestyrelsen afviste i juni 2020 at behandle ansøgerens ansøgning om familiesammenføring, under henvisning til at ansøgeren opholdt sig ulovligt i Danmark.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Udlændingenævnet finder grundlag for at ændre Udlændingestyrelsens afgørelse fra juni 2020.

Udlændingenævnet finder således, at ansøgerens ansøgning om opholdstilladelse i Danmark ikke på nuværende tidspunkt bør afvises under henvisning til, at ansøgningen er indgivet under et ulovligt ophold, jf. udlændingelovens § 9, stk. 25.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at ansøgeren er statsborger i Ukraine, at statsborgere fra Ukraine, der er i besiddelse af et biometrisk pas, siden januar 2015 har været visumfri, jf. pkt. IV i Pas- og Visumkundgørelsen af 26. juni 2018, og at ansøgeren på tidspunktet for indgivelse af sin ansøgning om opholdstilladelse ultimo maj 2020 sammenlagt havde opholdt sig 86 dage i Danmark inden for de seneste 180 dage.

Udlændingenævnet har i den forbindelse lagt vægt på, at referencen har oplyst, at ansøgeren besøgte referencen i Danmark 5 dage i starten af januar 2020, og at det fremgår af ansøgerens biometriske pas, at hun senest primo marts 2020 er indrejst i Danmark.

Det kan ikke tillægges betydning, at ansøgeren i sit pas har et langtidsvisum til Estland gældende i perioden fra medio september 2019 til medio maj 2020, da en opholdstilladelse eller et visum til ophold af mere end 90 dages varighed begrænset til ét Schengenland (lang-tidsvisum) ikke medregnes ved beregningen af de 90 dages ophold, jf. udlændingelovens § 4, stk. 2.

Udlændingenævnet har derfor tilbagesendt sagen til Udlændingestyrelsen med henblik på, at Udlændingestyrelsen behandler ansøgerens ansøgning om opholdstilladelse, herunder vurderer om referencen og ansøgeren opfylder betingelserne for familiesammenføring. Udlændingenævnet har ikke herved taget stilling til dette.

Ansøgeren vil således modtage en ny afgørelse fra Udlændingestyrelsen." ÅB/2020/64.

3.3.1.2. Ansøgning indgivet under en fastsat udrejsefrist

Som et eksempel på en afgørelse, hvor en ansøger havde indgivet ansøgning om opholdstilladelse på baggrund af ægteskab med en herboende reference, og hvor ansøgningen blev indgivet under en fastsat udrejsefrist, hvorfor ansøgningen blev afvist, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i januar 2020 Udlændingestyrelsens afgørelse om at afvise at behandle en ansøgning om familiesammenføring, jf. udlændingelovens § 9, stk. 25, til en statsborger fra Myanmar.

Sagens faktiske omstændigheder:

Ansøgeren blev i februar 2013 meddelt opholdstilladelse i Danmark som familiesammenført. Medio juni 2018 stadfæstede Udlændingenævnet en afgørelse truffet af Udlændingestyrelsen om afslag på forlængelse af ansøgerens opholdstilladelse, idet ansøgeren og ægtefællen var blevet separeret og ikke længere boede på samme adresse. Udlændingenævnet fastsatte udrejsefristen til medio juli 2018. Herefter indgav ansøgeren ultimo juni 2018 en ny ansøgning om familiesammenføring, mens hun opholdt sig i Danmark. I august 2018 afviste Udlændingestyrelsen at behandle ansøgningen under henvisning til, at den var indgivet under en fastsat udrejsefrist.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Udlændingenævnet finder, at ansøgeren ikke bør kunne indgive og få behandlet sin ansøgning om opholdstilladelse her i landet, jf. udlændingelovens § 9, stk. 25.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at ansøgeren på tidspunktet for indgivelsen af ansøgningen om opholdstilladelse ultimo juni 2018 opholdt sig i Danmark under en udrejsefrist, idet Udlændingenævnet medio juni 2018 stadfæstede Udlændingestyrelsens afgørelse og i den forbindelse meddelte ansøgeren en udrejsefrist lydende på medio juli 2018.

Udlændingenævnet finder på den baggrund, at ansøgerens ansøgning om opholdstilladelse ikke kan tillades indgivet.

Udlændingenævnet finder endvidere, at der i sagen ikke er oplyst om forhold, der kan begrunde, at Danmarks internationale forpligtelser kan tilsige, at ansøgningen skal tillades indgivet i Danmark.

Som anført ovenfor fremgår det af forarbejderne til udlændingelovens § 9, stk. 25, at der med vurderingen af, om Danmarks internationale forpligtelser kan tilsige, at en ansøgning skal tillades indgivet, navnlig sigtes til Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 8 om hensynet til familiens enhed.

Det er indgået i Udlændingenævnets vurdering, at det til sagen er oplyst, at ansøgeren har været udsat for vold begået af ægtefællen, herunder voldsomme skænderier med aggressive og verbale udfald, der har givet psykiske traumer, at ansøgeren har været udsat for 3 voldsepisoder med knytnæveslag i ansigtet, og at ansøgeren i forbindelse hermed har været nødsaget til at opholde sig på et krisecenter, ligesom det er oplyst, at ansøgeren har modtaget dødstrusler fra et ægtepar i Danmark, at ansøgeren har fået beskadiget hjernen, og at ansøgeren har PTSD.

Det er endvidere indgået i Udlændingenævnets vurdering, at der som dokumentation for den påstående vold er indsendt udskrift fra ansøgerens læge fra 2013, hvoraf det fremgår, at ansøgeren var blevet slået igen, at der er indsendt et billede af hånd med ar i håndfladen og et billede af nedre del af ansigt, hvor der fremgår et ar mellem næse og mund, samt at det er oplyst, at hun blev truet, så hun ikke turde gå til politiet, hvorfor der også kun er registreret meget lidt om episoderne hos ansøgerens læge.

Udlændingenævnet finder imidlertid, at dette ikke kan føre til en ændret vurdering.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at oplysninger om vold, dødstrusler, beskadigelse af hjernen og PTSD-sygdom ikke er tilstrækkeligt dokumenteret, jf. udlændingelovens § 40, stk. 1, 1. pkt., idet den fremlagte udskrift fra lægen og de indsendte billeder ikke i sig selv dokumenterer vold, uanset at ansøgeren på grund af trusler ikke turde melde volden til politiet, og at der i øvrigt ikke er fremsendt dokumentation for den påstående beskadigelse af hjernen og PTSD-sygdom.

Udlændingenævnet bemærker i den forbindelse, at oplysninger om vold ses at vedrøre episoder i 2013, jf. udskriften fra ansøgerens læge, hvorfor Udlændingenævnet ikke finder det godtgjort, at indgivelsen af ansøgningen under en udrejsefrist skyldes den påståede vold, ligesom Udlændingenævnet finder, at det ikke er dokumenteret, at indgivelsen af ansøgningen på udrejsefristen skyldes beskadigelse af hjernen eller PTSD-relateret sygdom.

Udlændingenævnet skal hertil bemærke, at en vurdering efter dagældende udlændingelovs § 19, stk. 8, nu udlændingelovens § 19, stk. 7, vedrørende voldsramte, finder anvendelse i de tilfælde, hvor en opholdstilladelse påtænkes inddraget, at ansøgerens klage vedrører en afvisning af indgivelse af ansøgning, og at oplysningerne om, at ægtefællen efter det oplyste havde udøvet vold mod ansøgeren, indgik i Udlændingenævnets stadfæstelse fra juni 2018.

Det forhold, at det er oplyst, at det er livstruende for ansøgeren at vende tilbage til hjemlandet, da ægtefællen har en politisk baggrund, og idet ansøgeren har arbejdet 7 år for en ulovlig organisation, finder Udlændingenævnet ikke kan føre til en ændret vurdering, idet forhold af asylretlig karakter ikke kan indgå i Udlændingenævnets vurdering af sagen.

Udlændingenævnet skal i den forbindelse bemærke, at Flygtningenævnet i oktober 2019 stadfæstede Udlændingestyrelsens afslag på asyl til ansøgeren.

Det forhold, at ansøgeren er blevet opereret for forandringer i livmoderen, at ansøgeren i december 2019 har oplyst, at hun skal til lægeundersøgelse om 2 måneder, at ansøgeren har oplyst, at hun ikke har mulighed for at udrejse, da hendes pas er udløbet, og at hun er i gang med en

akupunkturuddannelse i Danmark, finder Udlændingenævnet heller ikke kan føre til en ændret vurdering af sagen.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at disse forhold ikke i sig selv kan begrunde, at ansøgningen kan tillades indgivet.

Udlændingenævnet har yderligere lagt vægt på, at ansøgeren indgav ansøgningen hos Udlændingestyrelsen med henvisning til ægtefællen, mens at det under klagesagen er oplyst, at partsrepræsentanten er kæreste med ansøgeren.

Udlændingenævnet finder på den baggrund, at det ikke kan anses som værende uproportionalt at henvise ansøgeren til at indrejse til hjemlandet, hvor ansøgeren er statsborger, for fra sit hjemland at søge om opholdstilladelse med sin ægtefælle, såfremt hun fortsat måtte ønske det.

Udlændingenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse fra august 2018."ÅB/2020/65.

3.3.1.3. Ansøgning tilladt indgivet som følge af Danmarks internationale forpligtelser

Ved vurderingen af, om Danmarks internationale forpligtelser kan tilsige, at en ansøgning skal tillades indgivet, sigtes navnlig til Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 8 om hensynet til familiens enhed, herunder om det må anses for uforholdsmæssigt, at en ansøger skal afvente resultatet af sin ansøgning i udlandet.

Udlændingenævnet har derfor den 14. maj 2020 besluttet at præcisere sin praksis, således at en vurdering efter Chavez-Vilchez-dommen[14] (EU-Domstolens dom af 10. maj 2017 i sagen C-133/15) foretages i alle sager om afvisning truffet efter udlændingelovens § 9, stk. 25, samt § 9 c, stk. 6, hvor dommen er påberåbt, eller hvor sagen indeholder oplysninger, som giver anledning til at foretage en sådan vurdering.

Udlændingenævnet har ikke hidtil foretaget en udtrykkelig vurdering af, om der mellem tredjelandsforælderen og det danske barn består et kvalificeret afhængighedsforhold i henhold til kriterierne i Chavez-Vilchez-dommen, når Udlændingestyrelsen har truffet afgørelsen efter udlændingelovens § 9, stk. 25, samt § 9 c, stk. 6.

Chavez-Vilchez-dommen vedrører fortolkningen af Traktaten om Den Europæiske Unions Funktionsmådes (TEUF) artikel 20 i de særlige tilfælde, hvor en tredjelandsforælder til et mindreårigt

[14] Der henvises til afsnit 3.7.3.1.2. vedrørende opholdstilladelse til en forælder til et barn med dansk statsborgerskab efter EU-retten (Zambrano- og Chavez-Vilchez dommene m.v.)

unionsborgerbarn undtagelsesvist og under særlige omstændigheder kan opnå en afledt opholdsret. Adgangen til familiesammenføring på baggrund af Chavez-Vilchez-dommen er bl.a. betinget af, at der består et kvalificeret afhængighedsforhold mellem barnet og tredjelandsforælderen. Det afgørende i denne vurdering er, om afhængighedsforholdet er af en sådan karakter, at det danske barn reelt vil være nødt til at forlade unionsområdet, såfremt tredjelandsforælderen får afslag på ophold i Danmark.

Som følge af praksisændringen besluttede Udlændingenævnet af egen drift i 2020 at undersøge, om der var allerede afgjorte sager, som skulle genoptages. Som en forudsætning for genoptagelse skulle det være dokumenteret, at de ganske særlige omstændigheder, som efter kriterierne i Chavez-Vilchez-dommen skal være til stede, var opfyldt på det oprindelige afgørelsestidspunkt. Det var endvidere en betingelse for genoptagelse, at barnet var under 18 år på tidspunktet for afgørelsen i en genoptagelsessag, og at tredjelandsforælderen ikke efterfølgende havde fået realitetsbehandlet en ansøgning om familiesammenføring.

Som et eksempel på en afgørelse efter praksisændringen, hvor Udlændingenævnet har fundet, at Danmarks internationale forpligtelser kan tilsige, at en ansøgning bør tillades indgivet her i landet på trods af, at ansøgningen er indgivet under ansøgerens ulovlige ophold, kan nævnes følgende afgørelse, idet opmærksomheden dog henledes på, at afgørelsen konkret blev omgjort grundet barnets selvstændige tilknytning:

Udlændingenævnet genoptog og omgjorde i maj 2020 Udlændingenævnets afgørelse fra august 2018 om stadfæstelse af Udlændingestyrelsens afgørelse om at afvise at behandle en ansøgning om familiesammenføring, jf. udlændingelovens daværende § 9, stk. 21, (nugældende § 9, stk. 25) til en egyptisk statsborger.

Sagens faktiske omstændigheder:

Ansøgeren indrejste i Danmark uden et opholdsgrundlag, hvorefter han i henholdsvis april 2012, februar 2013 og juli 2014 fik 4 børn med sin herboende danske ægtefælle. Alle børnene er danske statsborgere. I april 2017 søgte ansøgeren om familiesammenføring med ægtefællen, hvorefter Udlændingestyrelsen i maj 2017 afviste at behandle ansøgningen, da ansøgerne ikke havde lovligt ophold i Danmark. I august 2018 stadfæstede Udlændingenævnet Udlændingestyrelsens afgørelse, og i april 2019 blev ansøgeren endvidere administrativ udvist af Danmark. Udlændingenævnets afgørelse fra august 2018 blev i august 2019 indbragt for byretten.

Udlændingenævnets afgørelse:

”Udlændingenævnet har besluttet at genoptage ansøgerens sag om afvisning af realitetsbehandling af ansøgningen om opholdstilladelse, idet Udlændingenævnets afgørelse fra august 2018 ikke indeholdt en udtrykkelig stillingtagen til det under klagesagen påberåbte i relation til TEUF artikel 20 og ansøgerens eventuelle afledte opholdsret efter Chavez-Vilchez-dommen (C-133/15).

Udlændingenævnet finder endvidere grundlag for at ændre Udlændingestyrelsens afgørelse fra maj 2017.

Udlændingenævnet finder således efter en konkret og individuel vurdering, at ansøgerens ansøgning om opholdstilladelse på nuværende tidspunkt bør tages under behandling under henvisning til Danmarks internationale forpligtelser.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at ansøgerens ældste barn, født i april 2012, har opnået selvstændig tilknytning til Danmark, idet han har boet i Danmark siden maj 2012, og idet det fremgår af partsrepræsentantens e-mails med bilag fra juli 2018 samt august 2018, at ansøgerens ældste barn siden november 2013 har været tilknyttet en dansk institution og skole.

Udlændingenævnet finder det således bedst stemmende med Danmarks internationale forpligtelser at tillade ansøgningen indgivet her i landet.

Udlændingenævnet har derfor tilbagesendt sagen til Udlændingestyrelsen med henblik på, at Udlændingestyrelsen kan tage stilling til, om betingelserne for at meddele ansøgeren opholdstilladelse i Danmark er opfyldt. Udlændingenævnet har ikke herved taget stilling til, hvorvidt ansøgeren på baggrund af de foreliggende oplysninger vil kunne meddeles opholdstilladelse i Danmark.

Ansøgeren vil således modtage en ny afgørelse fra Udlændingestyrelsen.

Såfremt ansøgeren fortsat befinder sig i Danmark, giver Udlændingenævnet hermed ansøgeren ret til at opholde sig i Danmark under Udlændingestyrelsens sagsbehandling.

Som konsekvens af nærværende afgørelse finder Udlændingenævnet det endvidere rettest at omgøre Udlændingestyrelsens afgørelse fra april 2019 om udvisning af ansøgeren. Ansøgeren er således ikke længere udvist, og det i forbindelse med Udlændingestyrelsens afgørelse fra april 2019 meddelte indrejseforbud ophæves.” ÅB/2020/66.

Som endnu et eksempel efter praksisændringen kan nævnes:

Udlændingenævnet hjemviste i juni 2020 Udlændingestyrelsens afgørelse om at afvise at behandle en ansøgning om familiesammenføring, jf. udlændingelovens § 9, stk. 25, til en congolesisk statsborger.

Sagens faktiske omstændigheder:

Ansøgeren indrejste i Danmark i 2011 og fik efterfølgende afslag på familiesammenføring og asyl. I henholdsvis august 2013 og august 2015 fik ansøgeren 2 børn med sin herboende danske ægtefælle. Begge børn er født i Danmark og er danske statsborgere. I marts 2017 stadfæstede Udlændingenævnet en afgørelse truffet af Udlændingestyrelsen om afvisning af ansøgning om familiesammenføring, idet ansøgeren opholdt sig ulovligt i Danmark. I februar 2019 afviste Udlændingestyrelsen på ny en ansøgning om familiesammenføring fra ansøgeren.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Udlændingenævnet finder efter en konkret og individuel vurdering grundlag for at hjemvise sagen til fornyet vurdering i Udlændingestyrelsen.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at ansøgeren og referencen har 2 mindreårige herboende fællesbørn, født henholdsvis i august 2013 og august 2015, og at børnene er født i Danmark og er danske statsborgere.

Udlændingenævnet har endvidere lagt vægt på, at det fremgår af sagens akter, at det ene af børnene har generelle indlæringsvanskeligheder og har forsinket sprogudvikling, hvorfor hun har særlige støtte- og omsorgsbehov, og at det bl.a. fremgår af en udtalelse fra februar 2020 fra kommunen, at ansøgeren stod for den nære omsorg for børnene, og at familien efter ansøgerens tilbageholdelse modtager støtteforanstaltninger, jf. lov om social service.

Udlændingenævnet har herefter lagt vægt på, at Udlændingestyrelsens afgørelse fra februar 2019 ikke indeholder en udtrykkelig stillingtagen til ansøgerens eventuelle afledte rettigheder på grundlag af TEUF artikel 20 efter EU-domstolens afgørelse i Chavez-Vilchez-dommen (C-133/15).

Udlændingenævnet henviser herved til, at Udlændinge- og Integrationsministeriet den 11. september 2019 i "Orientering om Udlændingestyrelsens praksis i visse sager om afledt opholdsret til en tredjelandsstatsborger, der er forælder til en mindreårig dansk statsborger" til Folketingets Udlændinge- og Integrationsudvalg har oplyst, at Udlændingestyrelsens vurdering indtil medio juni

2019 af, om der bør meddeles opholdstilladelse på baggrund af familiesammenføring, hvor EU-dommen C-133/15 Chavez-Vilchez er påberåbt, eller hvor sagen indeholder oplysninger, som giver anledning til at foretage en sådan vurdering, er foretaget i forhold til en for snævert afgrænset personkreds og i en for snævert afgrænset sagskategori.

Det er Udlændingenævnets vurdering, at der i afgørelsen fra februar 2019 om afvisning af ansøgning om opholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 9, stk. 25, rettelig burde have været taget stilling til om principperne i Chavez-Vilchez-dommen samt Zambrano-dommen (EU-Domstolens dom af 8. marts 2011 i sagen C-34/09), hvorefter en tredjelandsforælder til et mindreårigt unionsbarn undtagelsesvist og under særlige omstændigheder kan opnå en afledt opholdsret, kunne medføre, at ansøgerens ansøgning om opholdstilladelse skulle tillades indgivet fra Danmark.

Udlændingenævnet finder af samme årsag samtidig grundlag for at genoptage Udlændingenævnets afgørelse fra marts 2017 om stadfæstelse af Udlændingestyrelsens afgørelse fra maj 2016, hvorved Udlændingestyrelsen afviste at tillade ansøgerens ansøgning om opholdstilladelse indgivet i Danmark, jf. udlændingelovens dagældende § 9, stk. 21, og hjemvise sagen til fornyet behandling i Udlændingestyrelsen.

Udlændingenævnet har derfor tilbagesendt sagerne til Udlændingestyrelsen med henblik på, at Udlændingestyrelsen kan tage fornyet stilling til, hvorvidt ansøgerens ansøgning kan tillades indgivet i Danmark." ERH/2020/7

3.3.2. Afvisning af indgivelse af ansøgning om opholdstilladelse på erhvervs- og studieområdet m.v.

Afvisning af indgivelse af ansøgning om opholdstilladelse i Danmark er – for så vidt angår erhvervs- og studiesagerne[15] – reguleret i indtil flere paragraffer i udlændingeloven, jf. udlændingelovens § 9 a, stk. 5 (erhverv), § 9 i, stk. 4 (studerende), § 9 j, stk. 2 (au pair), § 9 k, stk. 2 (praktikant og volontør), § 9 l, stk. 2 (Working Holiday), § 9 m, stk. 2 (medfølgende familie til en udlænding med opholdstilladelse med henblik på beskæftigelse), § 9 n, stk. 2 (medfølgende familie til en udlænding med studie- eller praktikantopholdstilladelse) og § 9 p, stk. 2 (Danmarks internationale forpligtelser).

Som eksempler på afgørelser om afvisning af ansøgning om opholdstilladelse som studerende kan nævnes følgende afgørelser:

[15] Forstået bredt som alle de sager, der kan påklages til Udlændingenævnet fra Styrelsen for International Rekruttering og Integration, herunder erhverv, studie, au pair, m.v., dog med undtagelse af EU-sagerne.

Udlændingenævnet stadfæstede i juni 2020 Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelse om at afvise at behandle en ansøgning om opholdstilladelse som studerende, jf. udlændingelovens § 9 i, stk. 4, til en statsborger fra Venezuela.

Sagens faktiske omstændigheder:

Ansøgeren indrejste i Danmark ultimo juli 2018 på et Schengenvisum meddelt for 90 dage. Det fremgik af ansøgerens pas, at ansøgeren var indrejst i Schengenområdet primo juni 2018. Ansøgeren indgav medio september 2018 en ansøgning om opholdstilladelse i Danmark som studerende. Styrelsen for International Rekruttering og Integration afviste i oktober 2018 at behandle ansøgerens ansøgning, under henvisning til at ansøgningen var indgivet på ulovligt ophold.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Udlændingenævnet finder, at Styrelsen for International Rekruttering og Integration med rette afviste ansøgerens ansøgning om opholdstilladelse som studerende i Danmark, jf. udlændingelovens § 9 i.

Udlændingenævnet har herved konkret lagt vægt på, at ansøgeren medio september 2018, hvor Styrelsen for International Rekruttering og Integration modtog ansøgerens online ansøgning om opholdstilladelse som studerende ved en højskole, ikke opholdt sig lovligt i Danmark, idet ansøgerens ansøgning var indleveret 98 dage efter, at ansøgeren indrejste i Schengenområdet.

Det forhold, at partsrepræsentanten i klagen har anført, at en forsinkelse ligger til grund for Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afvisning af ansøgerens ansøgning, at forsinkelsen er uforskyldt, at ansøgningen var indleveret ultimo august 2018, at ansøgeren udfyldte sin del af ansøgningen og indsendte ansøgningen ultimo august 2018, og at han efterfølgende blev vejledt om at udfylde en ny ST1-ansøgning, kan ikke føre til en ændret vurdering.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at det fremgår af Styrelsen for International Rekruttering og Integrations udtalelse fra december 2018, at styrelsen ikke ses at have modtaget en online ansøgning tidligere end medio september 2018, idet en ansøgning skal udfyldes af henholdsvis højskolen og af ansøger, og at ansøgningen først anses for indgivet, når den er færdiggjort og indsendt online af ansøger.

Udlændingenævnet har lagt vægt på, at Styrelsen for International Rekruttering og Integration i udtalelsen af december 2018 har oplyst, at højskolen ses at have påbegyndt en online ansøgning den primo august 2018, men at ansøgningen ikke ses at være færdiggjort af ansøgeren.

Udlændingenævnet har yderligere lagt vægt på, at ansøgeren var blevet vejledt om, at ansøgeren ville modtage en kvittering for indgivelse af ansøgning samt en vejledning om at printe kvitteringen og medbringe denne til optagelse af biometri, og at styrelsen ikke ses at have modtaget kvittering for, at ansøgningen var indgivet online.

Endelig har Udlændingenævnet lagt vægt på, at det fremgår af Styrelsen for International Rekruttering og Integrations udtalelse fra december 2018, at styrelsen ikke ses at have været i kontakt med ansøgeren eller højskolen vedrørende den ansøgning, som skulle være indgivet ultimo august 2018.

Udlændingenævnet finder således, at der ikke foreligger undskyldende omstændigheder eller særlige grunde i øvrigt, herunder Danmarks internationale forpligtelser, der kan begrunde, at ansøgerens ansøgning om opholdstilladelse skal behandles.

Udlændingenævnet stadfæster herefter Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelse fra oktober 2018." ÅB/2020/67.

Udlændingenævnet stadfæstede i november 2020 Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelse om at afvise at behandle en ansøgning om opholdstilladelse som studerende, jf. udlændingelovens § 9 i, stk. 4, til en statsborger fra Guatemala.

Sagens faktiske omstændigheder:

Ansøgeren indrejste i Danmark primo december 2018. Ansøgeren rettede medio marts 2019 henvendelse til Styrelsen for International Rekruttering og Integration for at indgive en studieansøgning, hvor ansøgeren blev vejledt om, at han opholdt sig ulovligt i landet, og at ansøgningen burde indgives fra hjemlandet. Ansøgeren indgav 2 dage senere i Danmark en ansøgning om opholdstilladelse som studerende. Styrelsen for International Rekruttering og Integration afviste medio marts 2019 at behandle ansøgningen om opholdstilladelse som studerende.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Udlændingenævnet finder, at Styrelsen for International Rekruttering og Integration med rette afviste ansøgerens ansøgning om opholdstilladelse som studerende i Danmark, jf. udlændingelovens § 9 i, stk. 4.

Udlændingenævnet har herved lagt afgørende vægt på, at det udtrykkeligt fremgår af udlændingelovens § 9 i, stk. 4, at en ansøgning om opholdstilladelse efter stk. 1 kun kan indgives her i landet, hvis udlændingen har lovligt ophold, medmindre opholdet skyldes omstændigheder, der ikke kan lægges udlændingen til last, eller hvis der foreligger undskyldelige omstændigheder og afvisning af ansøgningen vil få uforholdsmæssige konsekvenser for udlændingen eller udlændingens herboende familie, eller hvis der foreligger ganske særlige grunde, herunder hvis Danmarks internationale forpligtelser kan tilsige det.

Udlændingenævnet har i den forbindelse lagt vægt på, at ansøgeren medio marts 2019, hvor Styrelsen for International Rekruttering og Integration modtog hans ansøgning om opholdstilladelse som studerende på en højskole, ikke opholdt sig lovligt i Danmark, idet hans ansøgning var indleveret 94 dage efter, at han indrejste i Schengenområdet.

Udlændingenævnet har i relation til det ovenstående endvidere lagt vægt på, at ansøgeren indrejste i Schengenområdet primo december 2018, at hans visumfrie ophold således udløb primo marts 2019, og at han hermed ved ansøgningens indgivelse medio marts 2019 havde opholdt sig ulovligt i landet i 6 dage.

Det forhold, at partsrepræsentanten i klagen har anført, at partsrepræsentantens rådgivning har bidraget til at bringe ansøgeren i denne uheldige situation, at ansøgeren indrejste i Danmark via Spanien primo december 2018 for at fejre jul med sin tante og hendes mand, som bor i København, at partsrepræsentanten i ansøgerens tilfælde var uopmærksom på, at han var indrejst i Schengenområdet cirka én måned før de andre studerende, hvorfor han først i sidste øjeblik blev opmærksom på, at ansøgeren skulle indgive sin ansøgning før de andre studerende, at ansøgeren oprettede sig som ansøger og betalte ansøgningsgebyret primo marts 2019, samt at ansøgeren både har økonomiske midler og en hjemrejsebillet, kan ikke føre til en ændret vurdering.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at ansøgningen om opholdstilladelse fortsat først ses at være indgivet medio marts 2019, samt at det fremgår af sagen, at ansøgeren 2 dage tidligere af Styrelsen for International Rekruttering og Integration personligt blev informeret om, at han opholdte sig i landet ulovligt, idet han havde opholdt sig i landet ud over gyldigheden af sit visumfri ophold, og at han i denne forbindelse blev rådet til at rejse tilbage til sit hjemland og indgive ansøgningen om opholdstilladelse fra sit hjemland.

Udlændingenævnet har i den forbindelse tillige lagt vægt på, at ansøgeren har afgivet divergerende oplysninger, idet det fremgår af sagen, at han medio marts 2019 henvendte sig til Styrelsen for International Rekruttering og Integrations borgerservice og oplyste, at han ikke havde råd til at rejse tilbage til sit hjemland, og at han ikke kendte nogen i Danmark, der kunne hjælpe ham, alt imens han

kort tid efter ledsaget af sin onkel atter henvendte sig til Styrelsen for International Rekruttering og Integration og bl.a. fremviste en flybillet, hvoraf det fremgik, at han havde til hensigt at udrejse fra København og returnere til sit hjemland primo juli 2019.

Det kan ej heller føre til en ændret vurdering, at partsrepræsentanten til støtte for klagen har anført, at partsrepræsentantens rådgivning har bidraget til at bringe ansøgeren i denne uheldige situation, at ansøgeren ingen intentioner har om at blive i Danmark efter endt ophold, at han deltager i højskolens forårsprogram på den internationale linje, at han er en meget interesseret og deltagende elev, der har været en berigelse for elevgruppen og for undervisningen, og at han uforvarende er havnet i visumproblemer.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at det er ansøgerens eget ansvar at kende og overholde reglerne for visumophold i Danmark, og at der i øvrigt ikke herved er oplyst om sådanne omstændigheder, der kan begrunde en dispensation fra betingelsen, jf. udlændingelovens § 9 i, stk. 4, 2. pkt.

Udlændingenævnet finder endelig, at der ikke foreligger oplysninger om, at en afvisning vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser, herunder Den Europæiske Menneskerettighedskonvention.

Udlændingenævnet stadfæster derfor Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelse af medio marts 2019."ÅB/2020/68.

3.4. Formelle krav til meddelelse af opholdstilladelse

En opholdstilladelse er en personlig rettighed, hvorfor opholdstilladelse ikke kan meddeles, hvis udlændingens identitet ikke er fastlagt. En udlændings identitet består af dennes navn, fødedato og nationalitet.

Det påhviler den udlænding, der søger om opholdstilladelse i Danmark, at meddele de oplysninger, som er nødvendige til bedømmelse af, om en opholdstilladelse kan gives, jf. udlændingelovens § 40, stk. 1, 1. pkt.

Det fremgår af de relevante ansøgningsskemaer, at ansøgeren skal udfylde og underskrive skemaet og vedlægge de nødvendige dokumenter. Ansøgningsskemaet underskrives på tro og love, jf. straffelovens § 161. Det fremgår endvidere, hvilke dokumenter ansøgningen skal vedlægges, herunder kopi af ansøgerens pas samt vielsesattest i kopi med oversættelse til dansk eller engelsk. Ansøgeren skal medbringe sit originale pas ved ansøgningens indgivelse, eller når ansøgeren i

forlængelse af ansøgningens indgivelse skal have optaget digitalt ansigtsfoto og fingeraftryk (biometri), således at myndighederne kan kontrollere ansøgerens identitet. Ansøgeren skal medbringe sit originale pas, uanset om ansøgningen indgives i Danmark. En ansøgning kan afvises, hvis den ikke indeholder de nødvendige oplysninger eller dokumenter, jf. udlændingelovens § 40, stk. 1.

Fastlæggelse af ansøgerens identitet sker således bl.a. ved ansøgerens dokumentation af egen identitet i form af nationalitetspas eller anden rejselegitimation.

Det er en grundlæggende betingelse for meddelelse af opholdstilladelse, at udlændingen har et gyldigt nationalitetspas, jf. udlændingelovens § 39, stk. 1.

Paskravet i udlændingelovens § 39, stk. 1, kan dog i særlige tilfælde fraviges ved meddelelse af opholdstilladelse efter bestemmelserne i udlændingelovens §§ 9, 9 a-9 f, § 9 i-9 n, 9 p og 9 q, jf. udlændingebekendtgørelsen § 17, stk. 2.

Som eksempler på afgørelser, hvor udlændingens identitet ikke kunne fastlægges, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i august 2020 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på opholdstilladelse til en kvindelig ansøger, der søgte om familiesammenføring med sin herboende samlever, der havde opholdstilladelse i Danmark som flygtning.

Sagens faktiske omstændigheder:

Ansøgeren indrejste i oktober 2014 i Danmark og søgte asyl under navnet A. Ansøgeren oplyste i den forbindelse, at hun var født i maj 1992, og at hun var statsborger i Uganda. I forbindelse med asylsagen oplyste ansøgeren i januar 2015, at hun rettelig havde navnet B, at hun havde en anden alder end den tidligere opgivne, og at hun var kenyansk statsborger. I december 2015 meddelte Udlændingestyrelsen ansøgeren afslag på asyl. Udlændingestyrelsen lagde i den forbindelse ansøgerens identitet B til grund. Afgørelsen blev stadfæstet af Flygtningenævnet. Ansøgeren søgte i oktober 2016 om familiesammenføring med sin herboende samlever. Ansøgeren angav i ansøgningen de samme generalia, som oplyst under asylsagen i januar 2015 (identitet B). Parret havde to fællesbørn, født i henholdsvis oktober 2015 og september 2018. I november 2018 meddelte Udlændingestyrelsen ansøgeren afslag på familiesammenføring med den herboende samlever.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Udlændingenævnet finder, at ansøgeren ikke kan gives opholdstilladelse i Danmark, jf. udlændingelovens § 40, da det ikke er muligt at fastslå ansøgerens rette identitet.

Udlændingenævnet kan indledningsvist konstatere, at der til sagen er afgivet divergerende oplysninger om ansøgerens navn og nationalitet, idet ansøgeren til Udlændingestyrelsen under sin oplysnings- og motivsamtale i januar 2015 har oplyst, at hendes navn var A, at hun var fra Uganda, mens hun i ansøgningsskemaet har oplyst, at hendes navn var B, og at hun var fra Kenya.

Udlændingenævnet henviser herved til udlændingelovens § 40, stk. 1, 1. pkt., hvoraf det fremgår, at en udlænding skal meddele de oplysninger, som er nødvendige til bedømmelse af, om en tilladelse i henhold til denne lov kan gives, inddrages eller bortfalde, eller om udlændingen lovligt opholder sig her i landet.

Uanset at ansøgeren i forbindelse med sagen har oplyst at hendes navn er B, og at hun er kenyansk statsborger, finder Udlændingenævnet ikke på nuværende tidspunkt at kunne lægge ansøgerens identitet til grund.

Udlændingenævnet har således lagt afgørende vægt på, at ansøgeren ikke har dokumenteret sin identitet til udlændingemyndighederne i form af et gyldigt nationalitetspas, fødselsattest eller andre officielle dokumenter.

Udlændingenævnet henviser til, at en opholdstilladelse er en personlig rettighed, hvorfor opholdstilladelse efter familiesammenføringsreglerne ikke kan meddeles, hvis udlændingens identitet ikke er fastlagt.

Det forhold, at ansøgeren til sin ansøgning har vedlagt en kopi af sin kenyanske fødselsattest, kan ikke føre til en ændret vurdering.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at Nationalt ID-Center har vurderet, at den fremsendte fødselsattest sandsynligvis er falsk, hvorfor attesten ikke kan lægges til grund som dokumentation for ansøgerens identitet.

Det forhold, at ansøgeren lider af HIV kan af ovenstående grunde ikke føre til en anden vurdering.

Udlændingenævnet stadfæster således Udlændingestyrelsens afgørelse fra november 2018." ÅB/2020/69.

Udlændingenævnet stadfæstede i september 2020 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på opholdstilladelse til en ansøger, der søgte om familiesammenføring med sin herboende ægtefælle, der var syrisk statsborger. Referencen havde opholdstilladelse i Danmark som familiesammenført.

Sagens faktiske omstændigheder:

Ansøgeren er angiveligt irakisk statsborger, og var i februar 2017 blevet meddelt afslag på asyl af Udlændingestyrelsen. I oktober 2017 var ansøgeren og referencen blevet gift i en kommune i Danmark, og i november 2017 havde parret fået et fællesbarn. Ansøgeren søgte i december 2017 om ægtefællesammenføring med referencen i Danmark. Ansøgeren var ikke i besiddelse af et irakisk nationalitetspas eller andre identitetspapirer. Parrets fællesbarn blev i januar 2018 meddelt opholdstilladelse som familiesammenført til referencen. I marts 2018 stadfæstede Flygtningenævnet afslaget på asyl, og i oktober 2018 meddelte Udlændingestyrelsen ansøgeren afslag på familiesammenføring med den herboende ægtefælle.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Udlændingenævnet finder, at ansøgeren ikke kan gives opholdstilladelse i Danmark, jf. udlændingelovens §§ 39 og 40.

Udlændingenævnet har herved lagt afgørende vægt på, at ansøgeren ikke har dokumenteret sin identitet ved fremvisning af irakisk nationalitetspas eller anden gyldig ID-legitimation, hvilket er en grundlæggende betingelse for at blive meddelt opholdstilladelse i Danmark, jf. udlændingelovens § 39, stk. 1, og udlændingebekendtgørelsens § 17, stk. 1.

Udlændingenævnet finder herudover ikke, at der foreligger ganske særlige grunde til at fravige denne grundlæggende betingelse, jf. udlændingebekendtgørelsens § 17, stk. 1 og stk. 2.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at det, som følge af principperne i udlændingelovens § 40 om ansøgers oplysningspligt, sammenholdt med udlændingelovens generelle betingelser for at blive meddelt opholdstilladelse i Danmark, jf. herved bl.a. udlændingelovens §§ 10 og 39, må anses som en helt grundlæggende betingelse for at meddele en udlænding opholdstilladelse, at udlændingens identitet kan anses for dokumenteret eller i øvrigt kan lægges til grund. Dette gælder både i forhold til navn, fødselsdato og statsborgerskab. Såfremt denne betingelse ikke er opfyldt, vil der ikke kunne meddeles opholdstilladelse, uanset ansøgningsgrundlag.

Udlændingenævnet finder således, på baggrund af de til sagen fremlagte oplysninger, at det ikke er muligt at fastslå ansøgerens identitet og dermed vurdere, hvorvidt betingelserne for at meddele ham opholdstilladelse er opfyldt.

Udlændingenævnet henviser endvidere til udlændingelovens § 40, stk. 1, 1. pkt., hvoraf det fremgår, at en udlænding skal meddele de oplysninger, som er nødvendige til bedømmelse af, om en tilladelse i henhold til denne lov kan gives, inddrages eller bortfalde, eller om udlændingen lovligt opholder sig her i landet.

Udlændingenævnet har således lagt afgørende vægt på, at ansøgeren ikke har dokumenteret sin identitet til over for udlændingemyndighederne i tilstrækkelig grad i form af et gyldigt nationalitetspas, fødselsattest eller andre officielle dokumenter.

Udlændingenævnet henviser til, at en opholdstilladelse er en personlig rettighed, hvorfor opholdstilladelse efter familiesammenføringsreglerne ikke kan meddeles, hvis udlændingens identitet ikke er fastlagt.

Det forhold, at partsrepræsentanten har anført, at andre myndigheder, herunder Udlændingestyrelsen, en kommune og Statsforvaltningen har lagt ansøgerens identitet til grund, kan ikke føre til en anden vurdering.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at identitetsfastlæggelserne er sket med andre formål, end at meddele ansøgeren opholdstilladelse i Danmark, og at det med henblik på at sikre den fornødne udlændingekontrol påhviler udlændingemyndighederne med den fornødne sikkerhed at fastslå udlændingens identitet, inden en opholdstilladelse gives.

Det forhold, at ansøgeren har fremlagt et delvis iturevet dokument skrevet på arabisk, som angiveligt er hans irakiske ID-kort, kan ligeledes ikke føre til en ændret vurdering.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at kortet ikke ses at være udstedt af en myndighed eller et andet anerkendt organ, hvorfor ægtheden af dette ID-kort ikke kan lægges til grund som dokumentation for ansøgerens identitet.

Det forhold, at ansøgeren lever på gaden og ikke har råd til at rejse til Stockholm med henblik på at få udstedt pas, kan ligeledes ikke føre til en ændret vurdering.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at ansøgeren har fået endeligt afslag på asyl og at han derfor, evt. med hjælp fra Hjemrejsestyrelsen, kan rejse til Irak frivilligt og der få udstedt nationalitetspas. Herefter kan han indgive en ny ansøgning om opholdstilladelse, jf. vejledningen nedenfor. Udlændingenævnet finder endvidere, at eventuelle økonomiske eller logistiske udfordringer ikke kan føre til en fravigelse af kravet.

Det er indgået i Udlændingenævnets vurdering, at ansøgeren er gift med referencen, og at parret har et fællesbarn. Udlændingenævnet finder imidlertid ikke, at dette kan føre til en ændret vurdering, idet parret selv har valgt at stifte familie på et tidspunkt, hvor ansøgeren ikke havde opholdstilladelse i Danmark.

Udlændingenævnet har endvidere lagt vægt på, at parrets fællesbarn ikke er uden nære familiemedlemmer, idet barnets mor og 3 halvsøskende bor i Danmark.

Udlændingenævnet finder, at et afslag på opholdstilladelse til ansøgeren på baggrund af ovenstående forhold ikke er i uoverensstemmelse med Danmarks internationale forpligtelser, herunder Den Europæiske Menneskerettighedskonvention (EMRK).

Udlændingenævnet henviser herved til, at EMRK ikke indebærer en generel og ubetinget ret til familiesammenføring, da det følger af fast praksis fra Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol, at EMRK artikel 8 ikke giver familier ret til at vælge, hvor de vil indrejse og tage ophold for at udøve deres familieliv.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at det følger af Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols afgørelse af den 26. april 2007, *Kostadinov mod Netherlands*, bl.a., at der ved afvejningen af hensynene i vurderingen vedrørende ægtefællesammenføring også kan indgå hensynet til medlemsstaternes mulighed for at kontrollere indvandring, herunder om ansøgeren tidligere har forbrudt sig mod immigrationslovgivningen, hensynet til statens sikkerhed og hensynet til den offentlige orden.

Udlændingenævnet finder herefter, efter en samlet vurdering af sagens omstændigheder, at det ikke er uproportionalt eller stridende mod EMRK artikel 8 at meddele ansøgeren afslag på ansøgning om opholdstilladelse, når hans identitet ikke er fastlagt med sikkerhed.

Udlændingenævnet finder endvidere, at et afslag på opholdstilladelse i Danmark for ansøgeren ikke udgør en krænkelse af FN's Børnekonvention, idet denne ikke medfører en videre adgang til familiesammenføring end den, der følger af EMRK artikel 8.

Udlændingenævnet stadfæster på den baggrund Udlændingestyrelsens afgørelse fra oktober 2018." ÅB/2020/70.

Udlændingenævnet stadfæstede i december 2020 Udlændingestyrelsens afgørelser om afslag på opholdstilladelse til 2 statsborgere fra Afghanistan, der søgte om opholdstilladelse under henvisning til deres herboende bror.

Sagens faktiske omstændigheder:

Referencen var i september 2015 blevet meddelt opholdstilladelse i Danmark som flygtning. Referencen havde i maj 2015 under sin asylsag oplyst, at ansøgerne opholdt sig i Afghanistan, ligesom han oplyste om deres navne og deres fødselsdatoer som værende i henholdsvis marts 2006 og februar 2011. I april 2016 søgte ansøgerne om familiesammenføring med deres herboende myndige bror. I ansøgningsskemaerne var ansøgerens navne stavet anderledes end hvad referencen havde oplyst under asylsagen. Ansøgningsskemaerne var vedlagt kopi af ansøgernes nationalitetsbeviser, fødselsattester og fødselskort, som alle angav forskellige oplysninger om ansøgernes generalier, herunder deres alder og stavemåden på deres navne.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Udlændingenævnet finder, at ansøgerne ikke kan meddeles opholdstilladelse i Danmark, jf. udlændingelovens § 40.

Udlændingenævnet henviser herved til udlændingelovens § 40, stk. 1, 1. pkt., hvoraf det fremgår, at en udlænding skal meddele de oplysninger, som er nødvendige til bedømmelse af, om en tilladelse i henhold til denne lov kan gives, inddrages eller bortfalde, eller om udlændingen opholder sig her i landet.

Udlændingenævnet har lagt afgørende vægt på, at der til sagen er fremlagt divergerende dokumentation om ansøgernes identitet, hvorfor deres identitet ikke kan fastslås.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at referencen i ansøgningsskemaet har oplyst, at den ene ansøger, født i marts 2006, hedder A, men at referencen til sin oplysnings- og motivsamtale i Udlændingestyrelsen oplyste, at ansøgeren hedder B og at han er født i marts 2006, at det af den til sagen fremlagte fødselsattest, udskrevet i marts 2015, fremgår, at ansøgerens navn er A, og at han er født i marts 2006, mens det af det til sagen fremlagte nationalitetsbevis, udstedt i marts 2015, fremgår, at ansøgerens navn er B, at han var 9 år i 2015, og at det fremgår af hans fødselskort, udstedt i marts 2015, at hans navn er C, og at han er født i marts 2006. Derimod fremgår det af det fremlagte nationalitetspas, at ansøgerens fulde navn er D, og at han er født i maj 2007.

Udlændingenævnet har endvidere lagt vægt på, at referencen i ansøgningsskemaet har oplyst, at den anden ansøger, født i februar 2011, hedder AA, men at referencen til sin oplysnings- og motivsamtale i Udlændingestyrelsen oplyste, at ansøgeren hedder BB, og at han er født i februar 2011, mens det af det til sagen fremlagte nationalitetsbevis, udstedt i marts 2015, fremgår, at ansøgeren var 4 år i 2015,

at det fremgår af den til sagen fremlagte fødselsattest, underskrevet i februar 2011, at ansøgeren er født i februar 2011, og at det fremgår af det fremlagte fødselskort, udstedt i marts 2013, at ansøgerens navn er CC, og at han er født en tirsdag i februar 2011. Derimod fremgår det af det fremlagte nationalitetspas, at ansøgerens fulde navn er DD, og at han er født i april 2008.

Udlændingenævnet har i den forbindelse lagt vægt på, at referatet af samtalen med Udlændingestyrelsen er gennemført på pashto, som referencen oplyser, at han taler og forstår, og at han har skrevet under på samtalereferatet. Udlændingenævnet konstaterer i øvrigt også, at ansøgningsskemaerne ses at være underskrevet på tro og love, og at den omtalte dag i februar 2011 rettelig er en søndag og ikke en tirsdag, som det fremgår af fødselskort udstedt i marts 2015 til ansøgeren under navnet CC. Udlændingenævnet har endelig i den forbindelse lagt afgørende vægt på, at en opholdstilladelse er en personlig rettighed, hvorfor opholdstilladelse efter familiesammenføringsreglerne ikke kan meddeles, hvis udlændingens identitet ikke er fastlagt.

Det er indgået i Udlændingenævnets vurdering, at referencen til støtte for klagen har anført, at ansøgerne til brug for udstedelsen af pas fik lavet nye nationalitetsattester, hvori deres alder blev estimeret, idet referencen havde de originale dokumenter i Danmark, at fødselsdatoerne i passene er baseret på de fejlagtige fødselsdatoer i de nye nationalitetsbeviser, og at dette forklarer de forskellige datoer. Udlændingenævnet finder imidlertid, at dette ikke kan føre til en ændret vurdering.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at ansøgernes nationalitetsbeviser, fødselsattester, fødselskort og nationalitetspas indeholder divergerende oplysninger om deres navne og fødselsdatoer, hvorfor deres identiteter, uanset årsagen til at oplysningerne måtte være divergerende, ikke kan anses for dokumenteret eller sandsynliggjort, jf. udlændingelovens § 40.

Udlændingenævnet har i forhold til ansøgeren AA endvidere lagt vægt på, at han skulle være næsten fem år ældre, end referencen oplyste til sin oplysnings- og motivsamtale med Udlændingestyrelsen i maj 2015, og end den alder, som fremgår af alle de dokumenter og de ansøgningsskemaer, der i øvrigt er fremsendt til brug for behandlingen af ansøgningen om opholdstilladelse i Danmark.

Det forhold, at referencen til sagen har oplyst, at det er normalt at bruge sin stammes navn som efternavn, og at ansøgernes efternavne derfor er de samme, som navnet på referencen og ansøgernes mors stammes navn i de til sagen fremlagte pas, finder Udlændingenævnet af ovenstående grunde heller ikke kan føre til en ændret vurdering. Udlændingenævnet konstaterer i den forbindelse, at referencen til sin oplysnings- og motivsamtale med Udlændingestyrelsen oplyste, at han og ansøgerne havde fået efternavne efter deres farfar.

Det er endelig indgået i Udlændingenævnets vurdering, at referencen til Udlændingenævnet har oplyst, at referencen og ansøgernes mor er afgået ved døden, at ansøgerne hidtil har boet hos deres fætter, men at han som følge af sin økonomiske situation og den unormale sikkerhedssituation ikke længere kan tage sig af dem, samt at den ansøgeren AA har været indlagt på hospitalet, idet han var såret i sit venstre øje.

Udlændingenævnet finder, at dette ikke kan føre til en ændret vurdering, idet ansøgernes identitet ikke er fastlagt, hvorfor opholdstilladelse uanset de materielle forhold i sagen, ikke kan meddeles.

Udlændingenævnet henviser herved også til, at generelle sociale og økonomiske forhold i ansøgerens hjemland eller opholdsland ikke kan føre til, at der meddeles opholdstilladelse.

Udlændingenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelser fra august 2018 vedrørende ansøgerne." ÅB/2020/71.

I sager, hvor ansøgeren ikke er i besiddelse af nationalitetspas eller anden rejselegitimation, vil udlændingemyndighederne på baggrund af øvrige ID-dokumenter vurdere, hvorvidt ansøgerens identitet kan anses for tilstrækkeligt godtgjort. Derudover er det et formelt krav, at en udlænding under sit ophold i Danmark skal være i besiddelse af pas eller andet rejsedokument, der efter udlændinge- og integrationsministerens bestemmelse kan godkendes som rejselegitimation, jf. udlændingelovens 39, stk. 1.

Som et eksempel på en afgørelse, hvor ansøgeren ikke var i besiddelse af nationalitetspas eller anden rejselegitimation, kan nævnes:

Udlændingenævnet omgjorde i december 2020 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på opholdstilladelse til en statsborger fra Iran, der søgte om ægtefællesammenføring med sin herboende ægtefælle.

Sagens faktiske omstændigheder

Referencen, der var iransk statsborger, var i oktober 2017 blevet meddelt opholdstilladelse i Danmark som flygtning. I januar 2018 søgte ansøgeren om ægtefællesammenføring med sin herboende ægtefælle. I forbindelse med ansøgningen oplyste referencen, at ansøgeren opholdt sig i Irak, at ansøgeren ikke var i besiddelse af et pas, og at ansøgeren heller ikke havde mulighed for at anskaffe sig et pas, idet ansøgeren var medlem af Kurdistans Demokratiske Parti (KDP).

Udlændingenævnets afgørelse:

"Udlændingenævnet finder efter en konkret og individuel vurdering af sagens samlede omstændigheder grundlag for at ændre Udlændingestyrelsens afgørelse.

Udlændingenævnet finder således, at ansøgeren ikke på nuværende tidspunkt bør meddeles afslag på opholdstilladelse under henvisning til, at ansøgeren ikke er i besiddelse af pas eller anden gyldig rejselegitimation, jf. udlændingelovens § 39, stk. 1.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at ansøgeren er iransk statsborger, at han efter det oplyste har opholdt sig i den kurdisk kontrollerede del af Irak siden år 2000, hvor han som kurdisk peshmerga har været politisk aktiv, hvilket ses at være understøttet af erklæringer fra Kurdistans Demokratiske Parti (KDP), og at det på den baggrund ikke kan afvises, at han kan have uoverstigelige vanskeligheder ved at henvende sig til de iranske myndigheder med henblik på udstedelse af pas eller lignende rejselegitimation.

Udlændingenævnet har endvidere lagt vægt på, at ansøgerens ægtefælle, som ligeledes er iransk statsborger, indrejste i Danmark i august 2016, blev meddelt opholdstilladelse i Danmark i 2017 som flygtning i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1, og søgte om familiesammenføring med ansøgeren i januar 2018, at parrets fællesbarn, for hvilket slægtsskabet med ansøgeren er fastslået ved dna-undersøgelser, ligeledes er meddelt opholdstilladelse i Danmark, at ansøgeren og hans ægtefælle efter det oplyste har boet sammen i Irak siden parret blev gift i 2005, og at det efter det oplyste alene beroede på økonomiske årsager, at det var ansøgerens ægtefælle, hendes særbarn og parrets fællesbarn, som flygtede til Danmark.

Udlændingenævnet finder på den baggrund, at der mellem parret og parrets fællesbarn ses at være etableret et familieliv, som Danmark er nærmest til at beskytte. Udlændingenævnet finder derfor, at der foreligger særlige grunde til, at kravet om pas eller lignede rejselegitimation bør fraviges, jf. udlændingebekendtgørelsens § 17, stk. 2." ÅB/2020/72.

3.5. Alders- og identitetsfastlæggelse

Der stilles efter udlændingeloven krav om, at udlændinge, der indgiver ansøgning om opholdstilladelse her i landet, eller som allerede er meddelt en tidsbegrænset opholdstilladelse i Danmark, skal meddele de oplysninger, som er nødvendige til bedømmelse af, om en opholdstilladelse kan gives, inddrages eller bortfalde, jf. udlændingelovens § 40, stk. 1, 1. pkt.

Udlændingen skal således også meddele de oplysninger, som er nødvendige i forbindelse med Udlændingestyrelsens og Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelser om identitetsfastlæggelse.

Efter udlændingelovens § 40 e foretager Udlændingestyrelsen og Styrelsen for International Rekruttering og Integration i egne sagsbehandlingssystemer den endelige registrering af følgende oplysninger om udlændinge, der ikke er omfattet af udlændingelovens § 1, og som meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens §§ 7-9 f, 9 i-9 n, 9 p eller 9 q eller får udstedt registreringsbevis eller opholdskort, jf. udlændingelovens § 6: 1) navn, 2) fødselsdato, 3) fødselsland og 4) statsborgerskabsforhold.

Udlændingemyndighederne kan efter anmodning fra udlændingen selv, en anden offentlig myndighed eller på eget initiativ træffe afgørelse om ændring af de registrerede personoplysninger, der er registreret efter bestemmelsen, hvis det efterfølgende viser sig, at oplysningerne ikke er korrekte, herunder hvis udlændingen på et senere tidspunkt fremlægger oplysninger fra udlandet, der dokumenterer, at udlændingen har et andet navn eller fødselsdato m.v. end det, der er registreret om den pågældende. Dette omfatter både tilfælde, hvor udlændingen efterfølgende kan dokumentere, at den pågældende hedder noget helt andet end det, som de danske myndigheder har registreret, og tilfælde hvor udlændingen efterfølgende kan dokumentere, at den pågældendes navn staves anderledes end det, som de danske myndigheder har registreret.

En opholdstilladelse er en personlig rettighed, og en opholdstilladelse kan derfor ikke meddeles, hvis udlændingens identitet ikke er fastlagt. En udlændings identitet består af dennes navn, fødedato og nationalitet. Disse oplysninger fremstår således som umiddelbart objektive oplysninger, der kan være enten rigtige eller forkerte. Der henvises til afsnit 3.4.

Idet oplysninger om identitet afgives på tro og love til udlændingemyndighederne af ansøgeren eller ansøgerens forældre, såfremt ansøgeren er mindreårig, kan oplysninger om identitet således ikke senere blot ændres.

Som eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til ændring af nationalitet, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i oktober 2020 Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende afslag på ændring af statsborgerskab fra syrisk til statsløs, jf. udlændingelovens § 40, stk. 1, 1. pkt., og § 40 e, stk. 1.

Sagens faktiske omstændigheder:

Ansøgeren, som er født i Danmark i 2018, var i juni 2018 blevet familiesammenført til sin mor, som er statsløs. Moren havde i 2013 fået opholdstilladelse i Danmark som flygtning. Ansøgerens far er syrisk statsborger, og han havde i 2015 fået opholdstilladelse i Danmark som flygtning. Ansøgerens mor anmodede i august 2018 Udlændingestyrelsen om ændring af ansøgerens statsborgerskab fra syrisk til statsløs. Ansøgerens mor oplyste til støtte herfor bl.a., at hun ikke havde søgt om syrisk statsborgerskab til ansøgeren, fordi hun ikke turde kontakte de syriske myndigheder. I november 2019 meddelte Udlændingestyrelsen afslag på ændring af ansøgerens statsborgerskab. I forbindelse med klagen fremlagde ansøgerens mor et dokument fra de syriske myndigheder, hvoraf det fremgik bl.a., at fordi ansøgerens forældre ikke kunne fremvise en officiel vielsesattest, kunne ansøgeren ikke registreres som modtager af syriske dokumenter, herunder pas, eller registreres i de syriske myndigheders registre.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Udlændingenævnet finder, at der ikke er grundlag for at ændre ansøgerens statsborgerskab fra syrisk til statsløs.

Udlændingenævnet har ved denne vurdering lagt vægt på, at en statsløs person ifølge statsløsekonventionens artikel 1, nr. 1, defineres som en person, som ingen stat i medfør af sin lovgivning anser som sin statsborger.

Udlændingenævnet har hertil lagt vægt på, at det følger af artikel 3 a, i den syriske statsborgerskabslov, at ethvert barn født i eller uden for Syrien til en syrisk far, automatisk er syrisk statsborger.

Eftersom ansøgerens far er syrisk statsborger og var syrisk statsborger på tidspunktet for ansøgerens fødsel, kan ansøgeren herefter ikke betragtes som statsløs, selvom ansøgerens mor er statsløs.

Det forhold, at ansøgerens mor har oplyst, at hun ikke tør kontakte den syriske ambassade, at det syriske Ministry of Interior Affairs - Civil Affairs i brev af november 2019 har oplyst, at ansøgeren ikke kan registreres som modtager af dokumenter fra Civil Registry Offices in Syria, og at ansøgeren ikke kan registreres i de syriske myndigheders registre, fordi ansøgerens forældre ikke kan fremvise en officiel vielsesattest, ændrer ikke ved vurderingen af sagen.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at ansøgeren, allerede som følge af artikel 3 a, i den syriske statsborgerskabslov, må anses for at være syrisk statsborger, og at brevet fra november 2019

ikke i sig selv udgør dokumentation for, at ansøgeren har fået afslag på en ansøgning om statsborgerskab ved de syriske myndigheder.

Udlændingenævnet finder således, at det ikke er sandsynliggjort, at ansøgeren ikke kan opnå syrisk statsborgerskab.

Udlændingenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse fra november 2019." ÅB/2020/73.

Som eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til aldersændring, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i oktober 2020 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på aldersændring vedrørende en mindreårig somalisk statsborger, jf. udlændingelovens § 40, stk. 1, 1. pkt., og § 40 e, stk. 1.

Sagens faktiske omstændigheder:

Ansøgeren var i 2015 blevet meddelt opholdstilladelse som familiesammenført til sin far. Ansøgerens far havde oplyst til Udlændingestyrelsen, at ansøgeren var født i 2006 og havde til støtte herfor fremlagt en somalisk fødselsattest. I april 2016 iværksatte Udlændingestyrelsen en aldersundersøgelse af ansøgeren, idet ansøgerens kommune havde anmodet Udlændingestyrelsen om at ændre ansøgerens fødselsdato, fordi kommunen vurderede, at ansøgeren var langt ældre end registreret. Det fremgik af en generel helbredsattest fra marts 2017 fra ansøgerens praktiserende læge, at ansøgeren var 14 år, og at ansøgerens udseende var alderssvarende. På baggrund af aldersundersøgelsen udtalte Retslægerådet i juli 2018, at ansøgeren på undersøgelsestidspunktet i december 2016 var 17 år (16-18 år), hvorefter Udlændingestyrelsen ændrede ansøgerens fødselsår til 1999.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Udlændingenævnet finder ikke grundlag for at tilsidesætte den af Udlændingestyrelsen fastsatte fødselsdato.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på Retslægerådets udtalelse fra juli 2018, hvoraf det fremgår, at ansøgeren på undersøgelsestidspunktet i december 2016 var 17 år svarende til fødselsåret 1999.

Det er indgået i Udlændingenævnets vurdering, at ansøgerens far i forbindelse med indgivelsen af ansøgning om familiesammenføring i 2014 oplyste, at ansøgeren var født i 2006, og at ansøgerens far i klagen oplyste, at ansøgerens egen læge i januar 2017 havde vurderet ansøgerens alder til 14-15 år.

Udlændingenævnet finder, at disse forhold ikke kan føre til en ændret vurdering, idet Retslægerådet har foretaget en lægefaglig vurdering af ansøgeres alder på baggrund af flere undersøgelser, og da Udlændingenævnet tillægger denne lægefaglige vurdering den største bevismæssige betydning i denne sammenhæng.

Det forhold, at der foreligger en somalisk fødselsattest, ifølge hvilken ansøgeren er født i 2006, kan heller ikke føre til en ændret vurdering. Udlændingenævnet bemærker i den forbindelse, at officielle somaliske dokumenter efter fast praksis ikke kan tillægges sædvanlig bevismæssig betydning på grund af forholdene i Somalia, hvor der ikke eksisterer en central myndighed, der har legitimitet til udøvelse af myndighed.

Udlændingenævnet stadfæster på den baggrund Udlændingestyrelsens afgørelse fra marts 2019." ÅB/2020/74.

Udlændingenævnet har endvidere taget stilling til sager om familiesammenføring, hvor ansøgernes identitet ikke er skønnet tilstrækkeligt fastlagt. Som eksempler på afgørelser, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til ansøgerens identitet, kan nævnes ÅB/2020/69 og ÅB/2020/71, som er nævnt i afsnit 3.4.

Der henvises i øvrigt i det hele til afsnit 3.7.2.1.1. vedrørende grundlæggende betingelser for opholdstilladelse til børn.

3.6. Fritagelse for gebyr under Udlændingestyrelsens og Styrelsen for International Rekruttering og Integrations sagsbehandling

Det fremgår af udlændingelovens § 9 h, stk. 1, at en udlænding senest samtidig med indgivelse af ansøgning, medmindre Danmarks internationale forpligtelser eller EU-reglerne kan tilsige andet, skal betale et gebyr for at indgive ansøgning om opholdstilladelse på grundlag af bl.a. familiesammenføring, beskæftigelse, studie m.v. samt et gebyr for at ansøge om tidsubegrænset opholdstilladelse. Bestemmelsen opregner udtømmende i hvilke sager, der skal betales gebyr i forbindelse med indgivelse af ansøgning om opholdstilladelse eller tidsubegrænset opholdstilladelse.

Såfremt en gebyrpålagt ansøgning om f.eks. familiesammenføring eller opholdstilladelse på baggrund af beskæftigelse ikke senest samtidig med ansøgningens indgivelse er ledsaget af et indbetalt gebyr,

idet udlændingen oplyser at være fritaget for betaling af gebyr som følge af Danmarks internationale forpligtelser eller EU-reglerne, men som Udlændingestyrelsen eller Styrelsen for International Rekruttering eller Integration afviser, jf. udlændingelovens § 9 h, stk. 1, kan der klages over afgørelsen om afvisning på grund af manglende gebyrbetaling til Udlændingenævnet, jf. udlændingelovens § 46 a, stk. 1 og 2. En sådan klage til Udlændingenævnet er ikke gebyrpålagt.

I Udlændingenævnets vurdering af, hvorvidt en udlænding er gebyrfritaget, indgår bl.a. hensynet til den herboende ægtefælles samvær med herboende særbørn, retten til respekt for privatliv og familieliv efter Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 8, FN's Handicapkonvention og Associeringsaftalekomplekset mellem EU og Tyrkiet.

Som et eksempel på en sag, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til, om styrelserne med rette har krævet gebyr for behandling af en ansøgning, kan henvises til følgende afgørelse:

Udlændingenævnet stadfæstede i november 2020 Udlændingestyrelsens afgørelse om afvisning af en ansøgning om familiesammenføring til en statsborger fra Serbien, idet der ikke samtidig med ansøgningen var betalt gebyr.

Sagens faktiske omstændigheder:

Ansøgeren indgav i januar 2019 en ansøgning om familiesammenføring under henvisning til ansøgerens herboende ægtefælle, der er statsborger i Kosovo. Referencen har et særbarn, der er født i Danmark i juli 2015, og som ligeledes er statsborger i Kosovo. I februar 2019 afviste Udlændingestyrelsen at behandle ansøgningen, idet der ikke var indbetalt et gebyr på 6.380 kr. senest samtidig med ansøgningen om familiesammenføring.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Udlændingenævnet finder, at Udlændingestyrelsen med rette traf afgørelse om at afvise ansøgerens ansøgning om familiesammenføring under henvisning til referencen, idet der ikke senest samtidig med indgivelse af ansøgningen var betalt et gebyr på kr. 6.380,00 kr., jf. udlændingelovens § 9 h, stk. 1.

Udlændingenævnet finder således, at ansøgeren ikke er fritaget for at indbetale gebyr i medfør af Danmarks internationale forpligtelser eller EU-reglerne, jf. udlændingelovens § 9, stk. 1, jf. § 9 h.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at det fremgår af udlændingelovens § 9 h, stk. 1, at udlændingen senest samtidig med indgivelse af ansøgningen skal betale et gebyr for indgivelse af

ansøgningen om opholdstilladelse, medmindre Danmarks internationale forpligtelser eller EU-reglerne tilsiger andet.

Udlændingenævnet har endvidere lagt vægt på, at hverken Danmarks internationale forpligtelser eller EU-reglerne tilsiger, at der ikke skal indbetales et gebyr i forbindelse med ansøgningens indgivelse.

Udlændingenævnet har herved tillige lagt vægt på, at der på tidspunktet for indgivelsen af ansøgningen om familiesammenføring ikke var oplyst om sådanne forhold, at Danmarks internationale forpligtelser kunne føre til, at betingelsen om betaling af gebyr kunne fraviges.

Det er indgået i grundlaget for Udlændingenævnets vurdering, at referencen bor sammen med sit særbarn, men Udlændingenævnet finder, at dette ikke kan føre til en ændret vurdering.

Udlændingenævnet har i den forbindelse lagt vægt på, at referencens særbarn ikke har opnået en sådan selvstændig tilknytning til Danmark, at Danmarks internationale forpligtelser kan føre til, at betingelsen om betaling af gebyr kan fraviges, ligesom at det er oplyst, at referencens særbarn ikke har samvær med sin biologiske far.

Det forhold, at referencen til støtte for klagen har anført, at hverken referencens eller hendes særbarn ønsker, at ansøgeren skal forlade Danmark, og at det vil blive svært for særbarnet at forstå, hvis hendes far ikke længere kan være sammen med familien i Danmark, finder Udlændingenævnet ikke kan føre til en ændret vurdering i sagen.

Udlændingenævnet har i den forbindelse lagt vægt på, at det fremgår af Det Centrale Personregister (CPR), at referencens særbarn er født i Danmark i juli 2015 og er statsborger i Kosovo, og at ansøgeren indgav en ansøgning om familiesammenføring i januar 2019, således at referencens særbarn på ansøgningstidspunktet alene havde opholdt sig i Danmark i 3 år og 6 måneder.

Udlændingenævnet henviser i den forbindelse til, at det følger af udlændingemyndighedernes praksis, at børn, som bor hos den herboende reference, som udgangspunkt først efter 6 til 7 års ophold i Danmark, hvor børnene har gået i dansk institution eller skole, kan anses for at have opnået en sådan selvstændig tilknytning til landet, at betingelsen om at der skal betales gebyr vil kunne fraviges under henvisning hertil.

Udlændingenævnet finder, at der ikke i den konkrete sag er oplyst om forhold, der kan føre til fravigelse af dette udgangspunkt.

Der er indgået i grundlaget for Udlændingenævnets vurdering, at referencen til støtte for klagen har anført, at hun og ansøgeren har betalt et beløb på i alt 13.500 kr. til deres partsrepræsentant, således at partsrepræsentanten på vegne af ansøgeren kunne indgive ansøgningen, men at partsrepræsentanten imidlertid har snydt hende og ansøgeren, idet partsrepræsentanten ikke, som aftalt med referencen og ansøgeren, har indbetalt ansøgningsgebyret til Udlændingestyrelsen.

Udlændingenævnet finder imidlertid, at dette forhold ikke kan føre til en ændret vurdering af sagen.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at det forhold, at referencen og ansøgeren har valgt at lade sig repræsentere af en partsrepræsentant, der efter det oplyste har beholdt ansøgningsgebyret, er en privatretlig tvist mellem referencen, ansøgeren og partsrepræsentanten. Valget af partsrepræsentant i ansøgerens sag om familiesammenføring er referencen og ansøgerens eget valg, og det har været referencen og ansøgerens eget ansvar at sikre sig, at de nødvendige dokumenter blev indleveret til Udlændingestyrelsen, og at ansøgningsgebyret blev betalt rettidigt.

Udlændingenævnet finder endelig, at der ikke i øvrigt foreligger oplysninger som kan medføre, at betingelsen om, at der skal indbetales et gebyr samtidig med indgivelse af ansøgningen, kan fraviges.

Udlændingenævnet stadfæster således Udlændingestyrelsens afgørelse fra februar 2019." ÅB/2020/75.

Som et eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til manglende gebyrbetaling i forbindelse med en forlængelsesansøgning fra en tidligere tyrkisk statsborger, der havde erhvervet dansk statsborgerskab, jf. udlændingelovens § 9 h, stk. 1, kan der henvises til Udlændingenævnets årsberetning 2018, afgørelse FAM/2018/19 i afsnit 2.4.2.2.

Udlændingenævnet har endvidere taget stilling til, at der skulle betales gebyr for en klage, der vedrørte afslag på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1, 1. pkt., til en forælder til en herboende myndig reference, der var dansk statsborger, som havde et mindreårigt særbarn, der havde opnået selvstændig tilknytning til Danmark. Som eksempel herpå henvises til Udlændingenævnets årsberetning 2018 FAM/2018/54 i afsnit 3.3.3.1.4., hvor Udlændingenævnet fandt det beklageligt, at Udlændingestyrelsen ikke havde vejledt ansøgeren om at indbetale et klagegebyr i forbindelse med indgivelse af klage til Udlændingenævnet.

I gebyrpålagte sager, hvor Udlændingestyrelsen meddeler afslag på opholdstilladelse, nægter at forlænge en opholdstilladelse eller afviser at behandle en ansøgning, jf. for eksempel udlændingelovens § 9, stk. 25, eller § 9 c, stk. 6, skal Udlændingestyrelsen i forbindelse med klagevejledningen tillige vejlede om, at indgivelse af klage er betinget af betalt gebyr, da klagen til

Udlændingenævnet som udgangspunkt ligeledes vil være gebyrpålagt, medmindre eksempelvis Danmarks internationale forpligtelser tilsiger andet.

Som et eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til manglende gebyrbetaling i forbindelse med en ansøgning om familiesammenføring, hvor den herboende ægtefælle var tyrkisk statsborger, men ikke havde dokumenteret at være selvstændig erhvervsdrivende, jf. udlændingelovens § 9 h, stk. 1, jf. § 40, stk. 1, kan der henvises til afgørelse FAM/2017/141 i Udlændingenævnets årsberetning 2017, afsnit 3.19.

Som et eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til, om Udlændingestyrelsen med rette havde krævet gebyr for behandling af en ansøgning om familiesammenføring, som ansøgeren og den herboende reference efterfølgende havde frafaldet, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i juni 2020 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på tilbagebetaling af gebyr indgivet i forbindelse med en ansøgning om familiesammenføring, idet ansøgeren og referencen, der begge er statsborgere i Nepal, ønskede at frafalde ansøgningen.

Sagens faktiske omstændigheder:

Ansøgeren indgav i maj 2018 en ansøgning om familiesammenføring under henvisning til ansøgerens herboende ægtefælle. Parret oplyste i august 2018 telefonisk til Udlændingestyrelsen, at de i stedet for ønskede at søge opholdstilladelse som medfølgende ægtefælle via Styrelsen for International Rekruttering og Integration. Ved henvendelse via kontaktformular samme måned bekræftede parret, at ansøgningen skulle annulleres, og de anmodede om, at gebyret blev tilbagebetalt. I september 2018 gav Udlændingestyrelsen afslag på at tilbagebetale gebyret.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Udlændingenævnet finder, at Udlændingestyrelsen med rette i september 2018 meddelte ansøgeren afslag på tilbagebetaling af gebyret, som hun havde indbetalt i forbindelse med ansøgningen om familiesammenføring indgivet til Udlændingestyrelsen i maj 2018, jf. udlændingelovens § 9 h, stk. 1.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at ansøgeren ikke har oplyst om ganske særlige forhold, der i medfør af Danmarks internationale forpligtigelser eller EU-retten kan begrunde, at ansøgeren ikke skal betale gebyr for hendes ansøgning om opholdstilladelse.

Udlændingenævnet har yderligere lagt vægt på, at referencen og ansøgeren i august 2018 anmodede om, at sagens behandling skulle annulleres, og ansøgningen dermed skulle frafaldes.

Udlændingenævnet har herefter lagt vægt på, at det fremgår af forarbejderne til udlændingelovens § 9 h, stk. 1, at der ikke sker tilbagebetaling af gebyret, hvis ansøgningen frafaldes, eller ansøgningen af anden grund ikke længere har betydning for ansøgeren.

Det forhold, at referencen til støtte for klagen har oplyst, at ansøgeren har søgt om opholdstilladelse som medfølgende familie via Styrelsen for International Rekruttering og Integration, og at referencen og ansøgeren i den forbindelse ønsker gebyret for familiesammenføringsansøgningen tilbagebetalt, finder Udlændingenævnet ikke kan føre til en ændret vurdering.

Udlændingenævnet har i den forbindelse lagt vægt på, at ansøgeren ikke i medfør af Danmarks internationale forpligtigelser, herunder EU-retten er undtaget fra kravet om gebyrbetaling for en ansøgning om opholdstilladelse under henvisning til sit ægteskab med referencen, jf. også afsnittet *Retsregler* ovenfor.

Udlændingenævnet har yderligere tillagt det vægt, at Udlændingestyrelsen i august 2018 telefonisk vejledte referencen og ansøgeren om, at det ikke på stående fod var muligt at afgøre, hvorvidt gebyret kunne refunderes, men at referencen på trods heraf valgte at frafalde ansøgningen.

Udlændingenævnet bemærker i øvrigt, at gebyret på 5.900 kr. dækker omkostningerne ved myndighedernes behandling af ansøgningen, og at denne behandling påbegyndes allerede ved indgivelsen af ansøgningen.

Udlændingenævnet finder på den baggrund, at ansøgeren ikke kan få tilbagebetalt gebyret, som blev indbetalt i forbindelse med hendes ansøgning om familiesammenføring.

Udlændingenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse fra september 2018." ÅB/2020/76.

3.7. Familiesammenføring

3.7.1. Ægtefællesammenføring

Ægtefællers og samleveres (herefter ægtefæller) adgang til at blive familiesammenført er reguleret i udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1 (ægtefællesammenføring), og § 9 c, stk. 1, 1. pkt. (ganske særlige grunde).

Udlændingenævnet har anlagt den forståelse, at udgangspunktet ved bedømmelsen af en konkret sag om ægtefællesammenføring, når der ønskes ægtefællesammenføring med en herboende person, altid er, at betingelsen om et retsgyldigt ægteskab eller længerevarende samliv skal være opfyldt. Såfremt betingelsen herom ikke er opfyldt, kan ansøgeren ikke meddeles ægtefællesammenføring efter § 9, stk. 1, nr. 1, uanset om de øvrige betingelser i § 9, stk. 1, nr. 1, er opfyldt. Først når det er konstateret, at udlændingelovens § 9, stk. 11 (tvang), og § 9, stk. 12 (proforma), ikke er til hinder for ægtefællesammenføring, og det dermed er lagt til grund, at der er etableret et beskyttelsesværdigt familieliv, vil de øvrige betingelser i udlændingelovens § 9, stk. 2-10, stk. 13-16 og stk. 34-35 skulle vurderes.

Der kan være grundlag for i visse sager at dispensere fra de almindelige betingelser for ægtefællesammenføring. Dispensationsadgangen hertil er som udgangspunkt formuleret i de enkelte bestemmelser.

Såfremt en bestemmelse ikke giver adgang til dispensation, vil ansøgningen om opholdstilladelse på baggrund af ægteskab blive vurderet efter udlændingelovens § 9 c. Efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1, kan der meddeles opholdstilladelse, hvis ganske særlige grunde taler derfor.

I forhold til vurderingen af, om der foreligger ganske særlige grunde, jf. udlændingelovens § 9 c, stk. 1, til at meddele opholdstilladelse, skal der først tages stilling til, hvorvidt der mellem parterne eksisterer/er etableret et beskyttelsesværdigt familieliv, som Danmark er nærmest til at beskytte.

Dette vil ikke være tilfældet i sager, hvor det må anses for tvivlsomt, om ægteskabet er indgået, eller samlivsforholdet er etableret efter begge parters eget ønske (tvangsægteskaber), eller i sager, hvor ægteskabet er indgået, eller samlivsforholdet er etableret mellem nærtbeslægtede eller i øvrigt nærmere beslægtede, jf. udlændingelovens § 9, stk. 11.

Dette vil heller ikke være tilfældet, såfremt der er bestemte grunde til at antage, at det afgørende formål med ægteskabets indgåelse eller etableringen af samlivsforholdet er at opnå opholdstilladelse (proforma), jf. udlændingelovens § 9, stk. 12.

Udlændingelovens § 9, stk. 11 og 12, anses således som supplerende grundlæggende betingelser for at få ægtefællesammenføring, som har forrang forud for en vurdering efter udlændingelovens § 9, stk. 2-10, stk. 13-16, og stk. 34-35.

Udlændingelovens § 9 c, stk. 1, er subsidiær i forhold til udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1, ved ægtefællesammenføring. Bestemmelsen finder f.eks. anvendelse, såfremt en af de grundlæggende

betingelser efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1, ikke er opfyldt, herunder hvis den herboende udlænding, som ikke er flygtning, ikke har haft tidsubegrænset opholdstilladelse i Danmark i mere end de sidste 3 år, eller hvis en af ægtefællerne er under 24 år. I sådanne tilfælde foretages der altid en vurdering efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1.

Det forhold, at en ansøger ikke opfylder betingelserne i udlændingelovens § 9, stk. 1, kan ikke i sig selv begrunde, at der gives opholdstilladelse efter § 9 c, stk. 1, 1. pkt.

Der vil således kun i undtagelsesvise tilfælde kunne være ganske særlige forhold, der bevirker, at der må gives tilladelse til ægtefællesammenføring her i landet, selv om parterne ikke opfylder de grundlæggende betingelser. Det kan for eksempel være tilfældet, hvis parterne ellers henvises til at leve som familie i et land, hvor den herboende, fordi vedkommende er flygtning eller har beskyttelsesstatus, ikke har mulighed for sammen med ansøgeren at indrejse og tage ophold. Herudover kan ganske særlige forhold gøre sig gældende, hvis det på grund af alvorlig sygdom eller alvorligt handicap vil være humanitært uforsvarligt at henvise den herboende ægtefælle til at tage ophold i et andet land, hvor den pågældende ikke kan tilbydes pasnings- eller behandlingsmuligheder. Tilsvarende vil ganske særlige forhold kunne foreligge, hvis den herboende har forældremyndighed over eller samværsret med mindreårige børn bosiddende i Danmark eller har mindreårige børn boende hos sig.

Såfremt afslag på opholdstilladelse vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser som følge af et beskyttelsesværdigt familieliv, er der endvidere mulighed for at fravige en eller flere af de supplerende betingelser for familiesammenføring, jf. udlændingelovens § 9, stk. 2-10, stk. 13-16, og stk. 34-35.

Situationer, hvor der kan ske fravigelse af betingelserne for familiesammenføring, og som typisk vurderes i praksis, kan for eksempel være:

<u>Herboende børn</u>:

Betingelserne for ægtefællesammenføring kan fraviges, hvis den herboende ægtefælle har hjemmeboende, mindreårige børn. De hjemmeboende, mindreårige børn kan både være parrets fælles børn eller den herboende ægtefælles særbørn. Der foretages her en vurdering af fællesbørnenes tilknytning til Danmark eller et eventuelt samvær med særbørn.

Ved vurderingen af, om hjemmeboende børn har en selvstændig tilknytning til Danmark, indgår børnenes familiemæssige, sproglige og kulturelle tilknytning til Danmark og til andre lande, herunder hvor længe børnene har boet lovligt i Danmark, om børnene taler dansk, og om børnene har gået i

dansk institution/skole m.m. Efter praksis anses børnene for at have opnået selvstændig tilknytning til Danmark efter 6-7 års sammenhængende, lovligt ophold her i landet, hvis børnene også har gået i dansk institution/skole.

Hvis den herboende ægtefælle har mindreårige særbørn, dvs. børn med en anden person end sin nuværende ægtefælle, ~~og~~ som den herboende ægtefælle ikke har boende hos sig, kan udlændingemyndighederne, såfremt vedkommende har tilstrækkeligt samvær med sine særbørn, endvidere fravige en eller flere af betingelserne for ægtefællesammenføring. Karakteren og omfanget af samværet vil variere afhængigt af barnets alder, således at samvær med yngre børn (børn under 3 år) vil være hyppigere med kortere varighed, mens samværet med større børn vil være af længere varighed og typisk med overnatninger.

Hvis udlændingemyndighederne vurderer, at børnene ikke har selvstændig tilknytning til Danmark, eller at der ikke udøves samvær af tilstrækkeligt omfang med en anden forælder i Danmark, fraviges betingelserne for ægtefællesammenføring ikke.

Helbredsmæssige forhold:

Hvis den herboende ægtefælle er alvorligt syg, har et alvorligt handicap eller så høj alder, at det vil være humanitært uforsvarligt at henvise ham/hende til at tage ophold i ægtefællens hjemland, kan der ske fravigelse af de almindelige betingelser for ægtefællesammenføring. I forbindelse hermed tages der stilling til, om den herboende ægtefælle kan modtage en tilsvarende behandling/pasning i sit eget eller i sin ægtefælles hjemland. Hvis det vurderes, at den herboende ægtefælle godt kan bo i sit eller ægtefællens hjemland med sygdommen/handicappet uden forringelse af de helbredsmæssige forhold, fraviges betingelserne for ægtefællesammenføring ikke. En kronisk sygdom, som den herboende ægtefælle ikke modtager behandling for, fører efter praksis som udgangspunkt ikke til fravigelse af betingelserne for ægtefællesammenføring. Det forhold, at en person for eksempel modtager førtidspension, kan således ikke i sig selv føre til fravigelse af de almindelige betingelser for ægtefællesammenføring.

Generelt kan dårlige sociale og økonomiske forhold i ansøgerens hjemland ikke i sig selv føre til fravigelse af en eller flere af betingelserne for familiesammenføring.

3.7.1.1. Retsgyldigt ægteskab

For at få ægtefællesammenføring i Danmark er det en forudsætning, at der er tale om et ægteskab, der er retsgyldigt i det land, hvori ægteskabet er indgået, og at ægteskabet kan anerkendes efter dansk

ret, eller at der er tale om et fast samliv af længere varighed. Der henvises til afsnit 3.7.1.2. for så vidt angår fast samliv af længere varighed.

Det påhviler den udlænding, der søger om opholdstilladelse i Danmark på baggrund af reglerne om ægtefællesammenføring, at dokumentere eller godtgøre, at der mellem ansøgeren og den herboende reference er indgået et retsgyldigt ægteskab, som kan anerkendes efter dansk ret.

I bemærkningerne til § 22 b i lov om ægteskabs indgåelse og opløsning (lovforslag nr. L 94 af 30. november 2016, afsnit 2.3.1.) fremgår det, at danske myndigheder anerkender ægteskabet, når følgende betingelser er opfyldt:

> "– Vielsen opfylder de formkrav, der stilles i det land, hvor vielsen blev foretaget, og vielsen i øvrigt er gyldig i vielseslandet.
>
> – Vielsen er foretaget af en myndighed eller person, der i det land, hvor vielsen blev foretaget, var bemyndiget til at foretage vielsen.
>
> Hvis ovennævnte betingelser ikke er opfyldt, anerkendes ægteskabet ikke, heller ikke selvom begge parter erklærer, at de er og ønsker at være gift med hinanden.
>
> Selvom ægteskabet opfylder disse betingelser, anerkendes ægteskabet ikke, hvis anerkendelse af det vil stride mod grundlæggende danske retsprincipper (ordre public)."

Det fremgår endvidere af bemærkningerne til lov om ægteskabs indgåelse og opløsning (lovforslag nr. L 94 af 30. november 2016, afsnit 2.3.3.), at:

> "Det kan ikke udelukkes, at der vil kunne opstå situationer, hvor parterne stilles i en urimelig situation, hvis det ægteskab, som de har indgået i udlandet, ikke anerkendes, fordi en af dem var mindreårig på vielsestidspunktet. Det foreslås derfor, at det helt undtagelsesvist skal være muligt at anerkende et udenlandsk ægteskab, der er indgået af en mindreårig, hvis der foreligger tvingende grunde herfor, og en manglende anerkendelse vil stille parterne i en urimelig situation.
>
> Det forhold, at parret har eller venter fællesbarn, vil imidlertid ikke alene kunne begrunde en fravigelse af udgangspunktet om, at ægteskabet ikke anerkendes. Hensynet til den mindreårige part i ægteskabet vejer således tungere end hensynet til parternes fælles barn, hvis retsstilling i øvrigt som nævnt i vid udstrækning er eller kan sikres efter den familieretlige lovgivning, uanset om forældrene er gift eller ej. Heller ikke parrets langvarige tilknytning til hinanden, herunder at de har levet sammen gennem længere tid, eller det forhold, at parret har indgået ægteskab i et land, hvor samfundsnormer tilsiger, at samliv kun kan foregå inden for rammerne af et ægteskab, vil kunne begrunde en fravigelse af udgangspunktet om, at ægteskabet ikke anerkendes.

> Der vil alene kunne foreligge sådanne tvingende grunde til at anerkende ægteskabet, hvis dette ellers vil stille parterne i en urimelig situation. Er det således f.eks. på grund af en af parternes dødsfald umuligt at løse de retlige udfordringer, der opstår ved en manglende anerkendelse, kan det tale for, at ægteskabet alligevel anerkendes."

Det fremgår af overgangsbestemmelserne til § 22 b, stk. 1, i lov om ægteskabs indgåelse og opløsning, at bestemmelserne ikke finder anvendelse på ægteskaber og registrerede partnerskaber, som en dansk myndighed har anerkendt inden lovens ikrafttræden. For sådanne ægteskaber og registrerede partnerskaber finder de hidtil gældende regler anvendelse. Loven trådte i kraft den 1. februar 2017.

Efter dansk ret skal begge parter være fysisk til stede ved vielsen. Ægteskab indgået over telefonen og ægteskab indgået ved stedfortræder anerkendes ikke efter dansk ret.

Det fremgår af bemærkningerne til lov om ægteskabs indgåelse og opløsning (lovforslag nr. L 94 af 30. november 2016, bemærkninger til lovforslagets enkelte bestemmelser, til nr. 5), at:

> "Betingelsen om, at parterne skal have været samtidig til stede ved vielsen, og betingelsen om, at ægteskabet ikke anerkendes, hvis anerkendelsen strider mod grundlæggende danske retsprincipper, svarer til den gældende retstilstand som beskrevet i de almindelige bemærkninger, afsnit 2.3.1. For parter, som på tidspunktet for vielsen var myndige, foreslås der således ingen ændringer i forhold til den gældende retstilstand."

Som eksempler på afgørelser, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til, hvorvidt et ægteskab indgået ved stedfortræder kan anerkendes efter dansk ret, kan nævnes følgende afgørelser:

Udlændingenævnet stadfæstede i januar 2020 Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en statsborger fra Syrien, som havde søgt om ægtefællesammenføring med en herboende syrisk flygtning.

Sagens faktiske omstændigheder:

Referencen var indrejst i Danmark i november 2015 og var i juni 2016 blevet meddelt opholdstilladelse i Danmark som flygtning. Referencen havde i forbindelse med asylsagen oplyst, at han på daværende tidspunkt var gift med en person, som ikke var ansøgeren, og at parret var ved at blive skilt. I december 2016 søgte ansøgeren om opholdstilladelse i Danmark som ægtefællesammenført. Parret oplyste at have indgået ægteskab i Syrien primo januar 2014, hvor de begge var til stede. Som dokumentation for deres ægteskab fremlagde parret et "Marriage Affirmation statement", udstedt i oktober 2013 af en lokal Shariadomstol i Syrien, hvoraf det fremgik, at referencen ved ægteskabets indgåelse var repræsenteret af en advokat og ikke selv var til stede, samt

et "Statement of Marriage", udstedt elektronisk i marts 2018, hvoraf det fremgik, at ansøgeren var fysisk til stede ved ægteskabets indgåelse, mens referencen var repræsenteret af en advokat og ikke selv var fysisk til stede. Udlændingestyrelsen meddelte afslag på ægtefællesammenføring i juni 2018. I februar 2019 indgav ansøgeren en ansøgning om familiesammenføring i Danmark på baggrund af de nævnte oplysninger. Udlændingestyrelsen meddelte på ny afslag på ægtefællesammenføring i oktober 2019. Begge afslag på ægtefællesammenføring blev behandlet i Udlændingenævnet.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Udlændingenævnet finder, at referencens og ansøgerens ægteskab ikke kan anerkendes efter dansk ret. Ansøgeren kan derfor ikke gives opholdstilladelse i Danmark efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1.

Udlændingenævnet har ved vurderingen heraf lagt vægt på, at "Statement of Marriage" er udstedt elektronisk i marts 2018, hvor referencen var i Danmark, og at den kun anerkendes, hvis den er udstedt på et tidspunkt, hvor det må formodes, at begge parter har været i Syrien.

Udlændingenævnet har herefter lagt vægt på, at referencen ikke var fysisk til stede ved registeringen af ægteskabet, og at begge parter skal være fysisk til stede ved en vielse og ved den efterfølgende registrering, for at ægteskabet kan anerkendes efter dansk ret.

Det er tillige indgået i grundlaget for Udlændingenævnets afgørelse, at referencen har anført, at referencen ikke kunne vende tilbage til Syrien på grund af krigen, hvorfor referencen var nødt til at lade sig repræsentere af en advokat.

Udlændingenævnet finder imidlertid ikke, at dette kan føre til et andet udfald af sagen. Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at referencen først udrejste af Syrien medio januar 2014, og at referencen og ansøgeren kunne have ladet ægteskabet registrere umiddelbart efter indgåelsen heraf og inden referencen udrejse af Syrien.

Det bemærkes i den forbindelse, at det er uden betydning, om ægteskabet betragtes som retsgyldigt i hjemlandet.

Udlændingenævnet har også tillagt det vægt, at referencen ikke oplyste om referencens forhold til ansøgeren under asylsagen.

Det kan ikke føre til en ændret vurdering, at referencen har oplyst, at divergenserne skyldtes, at referencen var gift med både en anden person og ansøgeren, og at referencen havde bedt tolken under

asylsamtalen om at anføre dette, hvilket tolken ikke havde gjort. Udlændingenævnet henviser herved til, at asylsamtalen blev gennemført på arabisk, som referencen har oplyst, at referencen taler og forstår, at det blev vurderet, at der ikke var forståelsesproblemer under samtalen, og at referencen ved sin underskrift vedstod indholdet af familieskemaet.

Udlændingenævnet konstaterer i øvrigt, at referencen har oplyst divergerende om, hvornår referencen lærte ansøgeren at kende. Udlændingenævnet henviser i den forbindelse til, at referencen i ansøgningen om familiesammenføring fra december 2016 og i en e-mail fra august 2017 oplyste, at referencen lærte ansøgeren at kende i 2011, mens referencen i en e-mail fra marts 2018 og i forbindelse med en ny ansøgning om familiesammenføring i februar 2019 ændrede dette til 2012 og at denne ændring er sammenfaldende med, at der er blevet fremlagt et studiekort, hvoraf det fremgår, at ansøgeren var indskrevet på første år på universitetet i studieåret 2012/2013. Begge ansøgningsskemaer er underskrevet på tro og love.

Udlændingenævnet finder, at det ikke kan lægges til grund, at ansøgeren og referencen har haft et længerevarende fast forhold umiddelbart forud for ansøgningens indgivelse.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at referencen har oplyst, at ansøgeren og referencen har boet sammen en måned i 2014 i Libanon, at ansøgeren har besøgt referencen i august 2014, og at parret har boet sammen i ca. 3 måneder i 2015, og at der efter praksis ikke kan etableres et egentligt samlivsforhold under ferieophold og længerevarende besøgsophold.

Udlændingenævnet henviser til, at det efter udlændingemyndighedernes praksis er tale om et fast samlivsforhold af længere varighed, når parret kan dokumentere, at de har boet sammen i ca. 1½-2 år umiddelbart forud for ansøgningens indgivelse.

Det forhold, at referencen i marts 2018 oplyste, at parret sås hver dag, undtagen i weekenderne i referencens studiebolig kan ikke føre til en ændret vurdering, da dette ikke kan sidestilles med egentlig samliv. Udlændingenævnet henviser i den forbindelse også til, at referencen til sin asylsamtale i maj 2016 oplyste, at hans seneste adresse i Syrien var hos hans forældre, mens referencen til familiesammenføringsansøgningerne oplyste, at han boede på kollegium.

…

Udlændingenævnet stadfæster således Udlændingestyrelsens afgørelser fra juni 2018 og oktober 2019."

Udlændingenævnet vurderede også i afgørelsen, hvorvidt der efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1, forelå ganske særlige grunde til at meddele ansøgeren opholdstilladelse i Danmark. Udlændingenævnet fandt, at der ikke forelå sådanne ganske særlige grunde. Vurderingen er ikke gengivet her. ÅB/2020/77.

Udlændingenævnet stadfæstede i juni 2020 Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en statsborger fra Irak, som havde søgt om ægtefællesammenføring med en herboende dansk, tidligere irakisk, statsborger.

Sagens faktiske omstændigheder:

I 2017 søgte ansøgeren om ægtefællesammenføring i Danmark. Det fremgik af ansøgningen, at ansøgeren og referencen blev gift i Irak i februar 2017. Vedlagt ansøgningen var en "Marriage Contract", udstedt i marts 2017 af en domstol i Irak, hvoraf det fremgik, at ægteskabskontrakten blev registreret i februar 2017, og at ægteskabet blev indgået ved fuldmagt. Efterfølgende oplyste parret, at de rettelig blev gift i november 2016 i Irak, hvor begge parter var til stede, men at ægteskabet ikke kunne registreres på grund af formalia, og at det derfor først var praktisk muligt at få ægteskabet registreret efter, at referencen var rejst tilbage til Danmark. Udlændingestyrelsen meddelte i juli 2018 ansøgeren afslag på ægtefællesammenføring.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Udlændingenævnet finder, at referencens og ansøgerens ægteskab ikke kan anerkendes efter dansk ret. Ansøgeren kan derfor ikke gives opholdstilladelse i Danmark efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at begge parter skal have været fysisk til stede ved vielsen, for at ægteskabet kan anerkendes efter dansk ret, jf. lov om ægteskabs indgåelse og opløsning § 22 b.

Udlændingenævnet har endvidere lagt vægt på, at der til sagen er fremlagt et Marriage Certificate, hvoraf det fremgår, at referencens og ansøgerens ægteskabskontrakt blev registreret i februar 2017 via fuldmagt.

Udlændingenævnet har endvidere lagt vægt på, at både referencen og ansøgeren i hver deres del af ansøgningsskemaet om ægtefællesammenføring har oplyst, at parret blev gift i februar 2017, og at begge parter har underskrevet ansøgningen på tro og love, hvorved de har vedstået rigtigheden af de afgivne oplysninger.

Udlændingenævnet har tillige lagt vægt på referencens egne oplysninger om, at referencen ikke var fysisk tilstede ved registreringen i Irak i februar 2017, da referencen på dette tidspunkt opholdt sig i Danmark.

Det er indgået i Udlændingenævnets vurdering, at referencen har anført, at referencen og ansøgeren rettelig blev gift i november 2016, hvor de begge var til stede, og at det beror på formaliteter, at ægteskabet først kunne registreres i februar 2017.

Udlændingenævnet finder imidlertid, at dette ikke kan føre til en ændret vurdering, idet der ikke er fremlagt dokumentation for, at parret skulle have indgået ægteskab i november 2016, hvorfor den eneste dokumentation for ægteskabet er det fremlagte Marriage Certificate, hvoraf fremgår, at ægteskabskontrakten blev registreret i februar 2017.

Udlændingenævnet skal i den forbindelse bemærke, at det er uden betydning, om ægteskabet måtte betragtes som retsgyldigt i hjemlandet.

Udlændingenævnet skal i øvrigt bemærke, at oplysningerne om det angivelige bryllup i 2016 først fremkom, da Udlændingestyrelsen anmodede om dokumentation for referencens tilstedeværelse i Irak på vielsestidspunktet.

Udlændingenævnet kan endvidere ikke lægge til grund, at der har været etableret et fast samlivsforhold af længere varighed mellem ansøgeren og referencen.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at det til sagen er oplyst, at ansøgeren og referencen ikke boede sammen inden vielsen, og at parret heller ikke boede sammen efter vielsen.

Udlændingenævnet har endvidere lagt vægt på, at parret efter det oplyste alene har boet sammen under referencens besøgsophold i Irak, Libanon, Tyrkiet og De Forenede Arabiske Emirater, og at besøgsopholdene efter det oplyste har varet mellem 3 og 5 uger pr. gang.

Udlændingenævnet har i den forbindelse lagt vægt på, at ferie- og besøgsophold afbrudt af perioder uden fælles samliv ikke kan anses for at være et egentligt samlivsforhold.

Udlændingenævnet finder således, at ansøgeren og referencen ikke har dokumenteret at have levet sammen i et fast samlivsforhold af længere varighed umiddelbart forud for ansøgningstidspunktet, og ansøgeren kan således ikke meddeles opholdstilladelse under henvisning til samliv med referencen, jf. udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1.

Udlændingenævnet bemærker i den forbindelse, at det følger af Udlændingenævnets praksis, at der almindeligvis først efter 1½-2 års samliv på fælles bopæl kan antages at være etableret et fast samlivsforhold af længere varighed, samt at det påhviler parterne at dokumentere samlivet.

Udlændingenævnet finder det således ikke godtgjort, at referencen og ansøgerens forhold har en sådan fasthed og varighed, at det kan danne grundlag for opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1.

Udlændingenævnet finder, at der ikke foreligger ganske særlige grunde til at meddele ansøgeren opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 9 c, stk. 1, 1. pkt.

Udlændingenævnet finder således, at forholdet mellem ansøgeren og referencen ikke kan anses for at udgøre et familieliv, som er omfattet af EMRK artikel 8.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at det angivne ægteskab mellem parret ikke kan anerkendes efter dansk ret, og at der ikke er etableret et fast samlivsforhold af længere varighed, idet ansøgeren og referencen alene har boet sammen på besøgs- og ferieophold, jf. begrundelsen ovenfor.

Udlændingenævnet finder derfor, at ansøgeren og referencen ikke har etableret et samliv af en sådan karakter, at det er omfattet af Den Europæiske Menneskerettighedskonvention (EMRK) artikel 8, og at parret i øvrigt ikke kan anses for at have forpligtet sig over for hinanden i en sådan grad, at det må anses for at udgøre et beskyttelsesværdigt familieliv, jf. EMRK artikel 8.

Det anførte om, at ansøgeren er gravid, kan ikke føre til en ændret vurdering, idet parret selv valgte at etablere en familie på et tidspunkt, hvor ansøgerens opholdsgrundlag ikke var fastlagt. Udlændingenævnet bemærker i den forbindelse, at der ikke er fremlagt lægelig dokumentation for graviditeten.

Det forhold, at referencen har et særbarn i Danmark, som han har samvær med, kan ligeledes ikke føre til en ændret vurdering, idet Udlændingenævnet har vurderet, at der ikke foreligger et beskyttelsesværdigt familieliv.

Det er indgået i grundlaget for Udlændingenævnets afgørelse, at referencen oprindeligt blev meddelt opholdstilladelse i Danmark som flygtning fra Irak. Udlændingenævnet finder dog, at dette ikke kan føre til en ændret vurdering af sagen, idet Udlændingenævnet har vurderet, at ansøgeren og referencens forhold ikke udgør et beskyttelsesværdigt familieliv, jf. EMRK artikel 8, ligesom referencen efter det oplyste har besøgt Irak flere gange siden 2015.

Udlændingenævnet finder, at der ikke i øvrigt foreligger oplysninger om ansøgerens personlige forhold, herunder helbredsmæssige forhold, der kan begrunde, at hun kan meddeles opholdstilladelse i Danmark.

På baggrund af de samlede faktiske forhold, og idet der ikke er oplyst om ganske særlige forhold i øvrigt, finder Udlændingenævnet, at det ikke er uproportionalt eller stridende mod Danmarks internationale forpligtelser, herunder EMRK artikel 8, at meddele ansøgeren afslag på opholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 9 c, stk. 1.

Udlændingenævnet stadfæster således Udlændingestyrelsens afgørelse fra juli 2018." ÅB/2020/78.

Som eksempler på afgørelser, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til den fremlagte dokumentation for ægteskabets indgåelse, henvises til følgende afgørelser:

Udlændingenævnet stadfæstede i juli 2020 Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en statsborger fra Sudan, som havde søgt om ægtefællesammenføring i Danmark med en herboende sudanesisk statsborger med opholdstilladelse som flygtning.

Sagens faktiske omstændigheder:

I december 2017 søgte ansøgeren om opholdstilladelse i Danmark. Det fremgik af ansøgningen, at parret blev gift i januar 2008 i Sudan. Vedlagt ansøgningen var et foto af et "Marriage document" i engelsk oversættelse, udstedt i juli 2014 af en domstol i Sudan, hvoraf det fremgik bl.a., at parret blev gift i januar 2008. Efterfølgende fremsendte referencen et farvefoto af forsiden af parrets vielsesattest på arabisk. Et foto af bagsiden af dokumentet blev ikke fremsendt. I forbindelse med et interview på Det Danske Konsulat i Khartoum, Sudan, fremlagde ansøgeren en ny vielsesattest på originalsproget. I juli 2018 meddelte Udlændingestyrelsen afslag på ægtefællesammenføring.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Udlændingenævnet finder, at det angivne ægteskab mellem ansøgeren og referencen ikke kan anerkendes efter dansk ret. Ansøgeren kan derfor ikke meddeles opholdstilladelse i Danmark efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at ansøgeren og referencen til brug for sagen har fremlagt 3 forskellige versioner af en vielsesattest, der angiver, at parret blev gift i januar 2008 i Sudan, og at ansøgeren først i forbindelse med interviewet på Det Danske Konsulat i Khartoum, Sudan, i maj 2018,

altså mere end 5 måneder efter parret indgav ansøgning om familiesammenføring i Danmark, og trods flere forgæves opfordringer fra Udlændingestyrelsen, har fremlagt en vielsesattest, som af den tilstedeværende tolk blev vurderet til at se ud, som vielsesattester skal se ud i Sudan, modsat de 2 tidligere fremlagte.

Udlændingenævnet har endvidere lagt vægt på, at referencen i marts 2018 til Udlændingestyrelsen har oplyst, at hverken referencen eller ansøgeren var i besiddelse af den originale vielsesattest på originalsproget, idet ansøgeren havde mistet denne, hvorfor det virker påfaldende, at parret pludselig kunne fremskaffe parrets vielsesattest på originalsproget.

Udlændingenævnet har derudover lagt vægt på, at der er givet divergerende oplysninger om, hvordan de 3 vielsesattester er blevet fremskaffet, idet ansøgeren bl.a. har forklaret, at ansøgeren har sendt en kopi af vielsesattesten på originalsproget til referencen i Danmark, at denne attest ikke er overensstemmende med den, som referencen har fremlagt til sagen, og at den engelske oversættelse er udarbejdet af en af referencens studiekammerater. Omvendt har partsrepræsentanten i sin klage anført bl.a., at der rettelig var tale om, at denne studiekammerat skulle fragte attesten fra ansøgeren til domstolen i Sudan til verificering, ligesom partsrepræsentanten har anført, at årsagen til, at parret har fremlagt 3 forskellige vielsesattester er, at referencen blev vejledt om at indsende både en engelsk oversættelse og en på arabisk.

Den til sagen fremlagte angiveligt originale vielsesattest kan på denne baggrund ikke føre til en ændret vurdering, da ægtheden ikke kan anses for dokumenteret.

Det er indgået i grundlaget for Udlændingenævnets afgørelse, at partsrepræsentanten har anført bl.a., at årsagen til, at parret har fremlagt 3 forskellige vielsesattester, skyldtes at referencen blev vejledt om at indsende både en engelsk oversættelse og en på arabisk, og at ansøgeren, som følge af kulturelle forhold, har været uvidende om officielle anliggender, herunder fremskaffelse af originale vielsesattester, hvorfor ansøgeren forståeligt har misforstået faktum omkring vielsesattesterne, hvilket også kan være årsagen til at ansøgeren kan have forlagt dokumenter, herunder den originale sudanesiske vielsesattest.

Det er endvidere indgået i Udlændingenævnets afgørelse, at partsrepræsentanten har anført, at forvirring omkring udstedelse af vielseserklæringerne ikke skal lægges referencen og ansøgeren til last, idet parret har fremlagt mindst et dokument, som dokumenterer vielsen, og som herefter skal lægges til grund for, at parret har indgået et ægteskab i Sudan, som også skal anerkendes efter dansk ret.

Udlændingenævnet finder imidlertid på baggrund af det ovenfor anførte, at dette ikke kan føre til en ændret vurdering.

Udlændingenævnet kan endvidere ikke lægge til grund, at der har været etableret et fast samlivsforhold af længere varighed mellem ansøgeren og referencen.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at ansøgeren og referencen har afgivet divergerende forklaringer om parrets angivelige samliv, idet det af ansøgningsskemaet til brug for familiesammenføringssagen, som af referencen er underskrevet på tro og love, fremgår bl.a., at parret boede sammen, inden de blev gift på et asylcenter i Sudan fra 2005 til 2008, og at parret herefter boede sammen som ægtefæller frem til referencens udrejse fra Sudan til Israel i 2010, mens ansøgeren under interviewet på Det Danske Konsulat i Khartoum har oplyst, at parret har boet sammen fra januar 2008 til februar 2010, mens referencen ved første samtale med Udlændingestyrelsen har oplyst, at han boede sammen med sine forældre og sine søskende i Sudan, og i marts 2018 har oplyst, at parret har boet sammen i 3 år inden det angivelige ægteskabs indgåelse og herefter frem til 2010, hvilken forklaring ansøgeren i forbindelse med interviewet på Det Danske Konsulat i Khartoum, først efter Udlændingestyrelsens repræsentant havde foreholdt hende referencens forklaring, har bekræftet.

Udlændingenævnet bemærker i den forbindelse, at det følger af Udlændingenævnets praksis, at der almindeligvis efter 1½-2 års samliv på fælles bopæl kan antages at være etableret et fast samlivsforhold af længere varighed, samt at det påhviler parterne at dokumentere samlivet.

Udlændingenævnet finder på baggrund af ansøgeren og referencens divergerende forklaringer ikke at kunne lægge til grund, at parret har været i stand til at dokumentere, at parret har haft et samliv af fast og længerevarende karakter.

Hertil kommer, at det ikke kan anses for dokumenteret, at ophævelsen af det angivelige samlivsforhold har været ufrivillig, henset til at referencen ved første asylsamtale har forklaret, at han ikke har været i kontakt med sin ægtefælle og familien, siden han udrejste af Sudan i 2010.

Det forhold, at ansøgeren og referencen angiveligt har holdt kontakten ved lige via telefon og sociale medier, kan ikke føre til en vurdering af sagen, da det følger af fast praksis, at kontakt via telefon og sociale medier ikke sidestilles med eller træder i stedet for et samliv.

Udlændingenævnet finder, at der ikke foreligger ganske særlige grunde til at meddele ansøgeren opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 9 c, stk. 1, 1. pkt.

Udlændingenævnet finder således, at det ikke kan anses for godtgjort, at ansøgeren og referencen har etableret et familieliv, som Danmark er nærmest til at beskytte, jf. Den Europæiske Menneskerettighedskonvention (EMRK) artikel 8, idet parrets ægteskab ikke kan anerkendes efter dansk ret, ligesom der ikke er etableret samliv, jf. vurderingen ovenfor, eller at parret i øvrigt har forpligtet sig overfor hinanden.

Udlændingenævnet har endvidere lagt vægt på, at der er forklaret divergerende om parrets kontakt efter referencens flugt fra Sudan, idet referencen i forbindelse med sin asylsamtale i april 2015 har oplyst bl.a., at han ikke har været i kontakt med hverken sin ægtefælle eller sin familie, siden han udrejste af Sudan i 2010, og at han senest har set familien i 2010, mens han ved sin asylsamtale i Udlændingestyrelsen i oktober 2015 har oplyst bl.a., at han efter, han indrejste i Danmark, genoptog kontakten til sin familie ca. 5 måneder før asylsamtalens afholdelse, svarende til ultimo maj 2015, at han herefter løbende havde haft kontakt til familien, og at den seneste kontakt til familien havde været cirka en uge før asylsamtalens afholdelse, svarende til omkring ultimo oktober 2015. Herudover fremgår det af ansøgningsskemaet til brug for familiesammenføringssagen, som referencen har underskrevet på tro og love, at parret i tiden fra hans udrejse fra Sudan til Israel i 2010, har talt i telefon sammen flere gange ugentligt, og at parret sidst så hinanden i 2010.

Omvendt har ansøgeren ved interviewet på Det Danske Konsulat i Khartoum, Sudan, i maj 2018 oplyst bl.a., at hun mistede kontakten til referencen, da han rejste til Israel i 2010, at han kontaktede hende pr. telefon fra Danmark i 2014, hvilken forklaring hun adspurgt af Udlændingestyrelsens repræsentant ændrede til, at referencen kontaktede hende hele tiden fra Israel. Hun oplyste endvidere, at hun sidst havde set referencen omkring februar 2010, og at hun har haft regelmæssig telefonisk kontakt med referencen i den tid han opholdt sig i Israel, og at parret, efter referencen kom til Danmark, har haft telefonisk kontakt flere gange dagligt, hvilket hun senere under interviewet rettede til 5-8 gange dagligt og både via telefon og sociale medier som Viber og Facebook.

Det er indgået i grundlaget for Udlændingenævnets afgørelse, at referencen er meddelt opholdstilladelse i Danmark som flygtning.

Det er endvidere indgået i Udlændingenævnet afgørelse, at referencen er diagnosticeret med PTSD og har modtaget behandling herfor, og at han, efter Udlændingestyrelsens afslag på familiesammenføring, har fået det betydeligt dårligere både mentalt og fysisk, og at han er blevet opfordret til at konsultere læge med henblik på vurdering af eventuel depression, at referencen ikke vil kunne overskue konsekvenserne af et nyt afslag på familiesammenføring med ansøgeren, og at dette underbygger, at parret har indgået et retsgyldigt ægteskab, har haft et samliv af den fornødne varighed og i øvrigt forpligtet sig overfor hinanden, idet ansøgeren ellers ikke ville kunne betyde så meget for referencens velbefindende.

Udlændingenævnet finder imidlertid ikke, at dette kan føre en ændret vurdering, idet Udlændingenævnet har vurderet, at parrets forhold ikke udgør et beskyttelsesværdigt familieliv, jf. EMRK artikel 8.

Det af partsrepræsentanten anførte om, at parret har forpligtet sig over for hinanden, idet referencen siden 2010 har sendt penge til ansøgeren, kun afbrudt af de to perioder, hvor referencen sad fængslet, og at ansøgeren i øvrigt bor i et hus ejet af referencen, finder Udlændingenævnet, ikke kan føre til et andet udfald, idet parret har givet divergerende oplysninger omkring disse faste overførsler, idet referencen ikke har nævnt noget om dette, hverken ved sine asylsamtaler eller i forbindelse med indgivelse af ansøgning om familiesammenføring, ligesom der ikke er fremlagt dokumentation for disse angivelige overførsler. Endelig har Udlændingenævnet også lagt vægt på, at økonomisk støtte ikke i sig selv kan statuere et beskyttelsesværdigt familieliv.

Udlændingenævnet har endvidere lagt vægt på, at der har deltaget tolk ved begge referencens samtaler med Udlændingestyrelsen i forbindelse med behandlingen af hans asylsag, og at referencen har vedstået og underskrevet begge samtalereferater.

Det af partsrepræsentanten anførte om, at årsagen til, at referencen ikke har givet Udlændingestyrelsen disse oplysninger før i forbindelse med klagesagen, idet han ikke er blevet spurgt, finder Udlændingenævnet ikke kan føre til andet resultat, idet det påhviler en ansøger selv at oplyse sin sag i videst muligt omfang.

På baggrund af de samlede faktiske forhold, og idet der ikke er oplyst om ganske særlige forhold i øvrigt, finder Udlændingenævnet, at det hverken er uproportionalt eller stridende mod Danmarks internationale forpligtelser, herunder EMRK artikel 8, at meddele ansøgeren afslag på opholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 9 c, stk. 1.

Udlændingenævnet finder, at der ikke i øvrigt er fremlagt oplysninger om ansøgerens personlige forhold, herunder helbredsmæssige forhold, der kan begrunde, at hun bør meddeles opholdstilladelse i Danmark.

Udlændingenævnet stadfæster således Udlændingestyrelsens afgørelse fra juli 2018." ÅB/2020/79.

Udlændingenævnet stadfæstede i november 2020 Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en statsborger fra Eritrea, som havde søgt om ægtefællesammenføring med en herboende eritreisk statsborger med opholdstilladelse som flygtning.

Sagens faktiske omstændigheder:

Referencen var indrejst i Danmark i august 2015, og samme år blev hun meddelt opholdstilladelse i Danmark som flygtning. I marts 2016 søgte ansøgeren om ægtefællesammenføring i Danmark. Det fremgik af ansøgningen, at parret blev gift i Sudan i januar 2014, og at ægteskabet kun blev registreret i kirken. Som dokumentation for ægteskabet indsendte parret en vielsesattest udstedt i Sudan. I oktober 2018 meddelte den norske ambassade i Khartoum, Sudan, at ambassaden vurderede, at vielsesattesten med stor sandsynlighed var forfalsket. I oktober 2018 meddelte Udlændingestyrelsen afslag på ægtefællesammenføring.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Udlændingenævnet kan ikke lægge til grund, at referencen og ansøgeren har indgået et retsgyldigt ægteskab, der kan anerkendes efter dansk ret. Ansøgeren kan derfor ikke meddeles opholdstilladelse i Danmark efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1.

Udlændingenævnet har herved lagt afgørende vægt på, at det fremgår af undersøgelsesrapporten fra den norske ambassade i Khartoum, at stemplerne på referencens og ansøgerens vielsesattest er efterligninger, som er kopieret på attesten ved brug af printer, at 2 af stemplerne er ulæselige, at "the authenticating officer" ikke fremgår på listen over stempler og underskrifter fra "the authenticating officers", som ambassaden har modtaget fra det sudanske udenrigsministerium, samt at referencens og ansøgerens vielsesattest med stor sandsynlighed er forfalsket.

Udlændingenævnet henviser i den forbindelse også til, at ansøgeren oplyste til Udlændingestyrelsen i maj 2018, at ægteskabet alene blev registreret i kirken, men at attesten ses at være påsat stempler fra såvel "The Judiciary of Sudan" og fra "The Ministry of Foreign Affairs" primo januar 2015.

Udlændingenævnet finder herefter, at referencens og ansøgerens vielsesattest fra primo januar 2015, der er fremlagt til sagen, ikke kan anerkendes som retsgyldig efter dansk ret, og at den må anses for udfærdiget med henblik på at opnå opholdstilladelse i Danmark.

Udlændingenævnet bemærker hertil, at det påhviler den udlænding, der søger om opholdstilladelse i Danmark på baggrund af reglerne om ægtefællesammenføring at dokumentere eller godtgøre, at der mellem ansøgeren og den herboende reference er indgået et retsgyldigt ægteskab.

På denne baggrund finder Udlændingenævnet, at det ikke kan lægges til grund, at referencen og ansøgeren har indgået et retsgyldigt ægteskab, der kan anerkendes i Danmark.

Udlændingenævnet finder endvidere, at ansøgeren og referencen ikke har dokumenteret eller godtgjort at have levet sammen i et fast samlivsforhold af længere varighed, og ansøgeren kan således ikke meddeles opholdstilladelse under henvisning til samlivet med referencen, jf. udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1.

Udlændingenævnet bemærker i den forbindelse, at det følger af Udlændingenævnets praksis, at der almindeligvis først efter 1½-2 års samliv på fælles bopæl kan antages at være etableret et fast samlivsforhold af længere varighed, samt at det påhviler parterne at dokumentere samlivet.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at der er oplyst divergerende om ansøgeren og referencens samliv. Referencen har således til asylsamtalen oplyst, at parret mødtes første gang i Sudan, mens det til familiesammenføringssagen er oplyst, at parret mødtes første gang i Eritrea i 2010, samt at parret boede sammen i Eritrea fra 2011.

Udlændingenævnet har endvidere lagt vægt på, at ansøgeren i et interview med Udlændingestyrelsen i Sudan i maj 2018 oplyste, at han udførte militærtjeneste fra begyndelsen af 2009 til slutningen af 2014, at han under sin militærtjeneste boede i en militærlejr, samt at han alene så ansøgeren omtrent 1-3 gange om ugen og nogle gange en gang om måneden.

Udlændingenævnet har endvidere lagt vægt på, at der er oplyst divergerende om ansøgeren og referencens udrejse til Sudan, idet referencen til asylsamtalen samt skriftligt i oktober 2018 til Udlændingestyrelsen oplyste, at ansøgeren forsøgte at udrejse af Eritrea i slutningen af 2012, at han som følge heraf blev fængslet i et år, at referencen besøgte ham i fængslet i maj 2013, samt at referencen udrejste af Eritrea i november 2013, mens ansøgeren til sit interview oplyste, at parret boede sammen i Eritrea indtil januar 2014, hvor han forsøgte at udrejse af Eritrea, at han herefter blev fængslet i et år, hvorunder parret ikke havde kontakt, samt at han endelig udrejste af Eritrea i december 2014, idet referencen havde forladt landet, da han blev løsladt.

Udlændingenævnet har endelig lagt vægt på, at referencen skriftligt i oktober 2018 til Udlændingestyrelsen oplyste, at parret boede sammen i Sudan i en måned, mens referencen i klagen til Udlændingenævnet har anført, parret boede sammen i Sudan i omtrent 5 måneder.

Udlændingenævnet har i den forbindelse også lagt vægt på, at ansøgningsskemaet er underskrevet af både ansøgeren og referencen på tro og love.

Det er indgået i Udlændingenævnets vurdering, at referencen efterfølgende har oplyst, at de divergerende oplysninger om samlivet bl.a. skyldes problemer med tolkning i Khartoum.

Udlændingenævnet finder imidlertid, at dette ikke kan føre til en ændret vurdering, idet referencen har underskrevet og vedstået referatet fra asylsamtalen, ligesom ansøgeren har underskrevet og vedstået referatet fra sit interview med Udlændingestyrelsen i Khartoum.

Udlændingenævnet finder, at der ikke foreligger ganske særlige grunde til at meddele ansøgeren opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 9 c, stk. 1, 1. pkt.

Udlændingenævnet finder således, at det ikke kan anses for godtgjort, at ansøgeren og referencen har etableret et familieliv, som Danmark er nærmest til at beskytte, jf. Den Europæiske Menneskerettighedskonvention (EMRK) artikel 8.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at parrets ægteskab ikke kan anerkendes efter dansk ret, at parret ikke har dokumenteret, at der foreligger et fast samlivsforhold af længere varighed, og at parret i øvrigt ikke kan anses for at have forpligtet sig over for hinanden i en sådan grad, at det må anses for at udgøre et beskyttelsesværdigt familieliv, jf. EMRK artikel 8.

Det er indgået i Udlændingenævnets vurdering, at referencen er meddelt opholdstilladelse i Danmark som flygtning, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1.

Udlændingenævnet finder imidlertid, at dette ikke kan føre til en ændret vurdering, idet Udlændingenævnet har vurderet, at ansøgerens og referencens forhold ikke udgør et beskyttelsesværdigt familieliv, jf. EMRK artikel 8.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at der er oplyst divergerende om parrets samliv, herunder om parrets første møde og samliv på fælles bopæl forud for udrejsen af Eritrea, ligesom der er oplyst divergerende om parrets kontakt under ansøgerens fængsling, samt om tidspunktet for parrets udrejse af Eritrea og omfanget af samlivet i Sudan.

Udlændingenævnet har herved endvidere lagt vægt på, at ansøgeren og referencen ikke har fælles børn.

Udlændingenævnet finder, at der ikke i øvrigt er fremlagt oplysninger om ansøgerens personlige forhold, herunder helbredsmæssige forhold, der kan begrunde, at han bør meddeles opholdstilladelse i Danmark.

Det er indgået i Udlændingenævnets vurdering, at det til sagen er oplyst, at ansøgeren har problemer med ryggen, at han er delvist lammet, at han er afhængig af pleje døgnet rundt, at han er alene i Sudan uden familie og venner til at tage sig af ham, samt at det af den til sagen fremlagte "Medical Report"

fra september 2017 fremgår bl.a., at ansøgeren ikke kan gå almindeligt, og at det anbefales, at han rejser til udlandet for videre undersøgelser og behandling. Udlændingenævnet finder imidlertid, at dette ikke kan føre til en ændret vurdering.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at ansøgeren har været under behandling i Sudan, at det ikke er dokumenteret eller sandsynliggjort, at han ikke fortsat vil kunne modtage den nødvendige behandling i Sudan, og at en udlænding ikke kan meddeles opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 9 c, stk. 1, med henblik på, at udlændingen kan omfattes af det danske sundhedssystem.

På den baggrund, og idet der ikke er oplyst om ganske særlige forhold i øvrigt, finder Udlændingenævnet, at det hverken er uproportionalt eller stridende mod Danmarks internationale forpligtelser, herunder EMRK artikel 8, at meddele ansøgeren afslag på opholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 9 c, stk. 1.

Udlændingenævnet stadfæster således Udlændingestyrelsens afgørelse fra oktober 2018. Udlændingenævnet bemærker, at der ikke i sagens behandling er foretaget en vurdering af, om udlændingelovens § 10, stk. 2, er til hinder for, at der kan meddeles opholdstilladelse.

Det følger af udlændingelovens § 10, stk. 2, at der alene kan meddeles tilladelse til familiesammenføring hvis særlige grunde, herunder hensyn til familiens enhed taler herfor, hvis der er alvorlig grund til at antage at en ansøger uden for landet har begået en lovovertrædelse, som efter dansk ret kunne medføre udvisning efter udlændingelovens §§ 22-24." ÅB/2020/80.

Som eksempler på afgørelser, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til, hvorvidt et ægteskab indgået med en mindreårig kan anerkendes efter dansk ret, kan nævnes følgende afgørelser:

Udlændingenævnet stadfæstede i januar 2020 Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en statsborger fra Eritrea, som havde søgt om ægtefællesammenføring med en herboende eritreisk statsborger med opholdstilladelse i Danmark som flygtning.

Sagens faktiske omstændigheder:

I juni 2017 søgte ansøgeren, der var født i august 1995, om opholdstilladelse i Danmark på baggrund af ægteskab med referencen. Det fremgik af ansøgningen, at referencen og ansøgeren blev gift i Etiopien i januar 2013. I april 2018 meddelte Udlændingestyrelsen afslag på ægtefællesammenføring.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Udlændingenævnet kan ikke lægge til grund, at referencen og ansøgeren har indgået et retsgyldigt ægteskab. Ansøgeren kan derfor ikke gives opholdstilladelse i Danmark efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt, at det er en grundlæggende betingelse for meddelelse af opholdstilladelse som familiesammenført ægtefælle, at ægteskabet kan anerkendes efter dansk ret. I Danmark anerkendes et udenlandsk ægteskab, hvis det er indgået i overensstemmelse med reglerne i det land, hvor ægteskabet er indgået, og hvis forholdene omkring ægteskabets indgåelse ikke strider imod grundlæggende danske retsprincipper (dansk ordre public).

Udlændingenævnet har lagt vægt på, at referencen og ansøgeren blev religiøst viet i januar 2013, at ansøgeren er født i august 1995, og at ansøgeren således var 17 år på tidspunktet, hvor vielsen fandt sted.

Det forhold, at referencen til støtte for klagen har anført, at det bør have større betydning, at ansøgeren var 22 år på ansøgningstidspunktet, kan ikke føre til en ændret vurdering.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at ægteskabet, uanset om dette måtte være gyldigt i Etiopien, ikke kan anerkendes efter dansk ret, da ansøgeren var mindreårig på tidspunktet for ægteskabets indgåelse, og at det er selve tidspunktet for vielsen, som er afgørende for, hvorvidt et ægteskab kan anerkendes eller ej.

Udlændingenævnet finder således, at ægteskabet ikke efter dansk ret kan anerkendes, jf. § 22 b, stk. 2, nr. 3.

Udlændingenævnet finder herudover, at der ikke foreligger et fast samlivsforhold af længere varighed mellem ansøgeren og referencen.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at ansøgeren og referencen efter det oplyste har boet sammen fra primo december 2012 til primo januar 2013, og at parret herefter havde bopæl hver for sig i henholdsvis en flygtningelejr og Addis Ababa, hvor ansøgeren frem til september 2015 lejlighedsvist tog tilbage til flygtningelejren for at forny sin tilladelse, hvilket kunne tage op til en måned, hvorefter hun boede på ny 3 måneder sammen med referencen og tog så retur til lejren, at der desuden var tidspunkter, hvor hun kun boede en måned af gangen sammen med referencen, og at parret således ikke konsistent boede sammen.

Udlændingenævnet har endvidere lagt vægt på, at ansøgeren først i august 2013 fyldte 18 år, og at det følger af Udlændingenævnets praksis, at der almindeligvis først efter 1½-2 års samliv på fælles bopæl, når begge ægtefæller er fyldt 18 år, kan antages at være etableret et fast samlivsforhold af længere varighed.

Udlændingenævnet finder på den baggrund, at referencen ikke har dokumenteret, at parret har haft et fast samlivsforhold af længere varighed, idet samlivet løbende er blevet afbrudt.

Det forhold, at ansøgeren var nødsaget til jævnligt at opholde sig i flygtningelejren for at forny sin tilladelse, finder Udlændingenævnet ikke kan føre til et andet udfald af sagen. Udlændingenævnet henviser til, at referencen ligeledes er eritreisk statsborger, og at der ikke ses at være uoverstigelige hindringer for, at referencen ikke kunne have opholdt sig sammen med ansøgeren i flygtningelejren.

…

Udlændingenævnet stadfæster således Udlændingestyrelsens afgørelse fra april 2018."

Udlændingenævnet vurderede i afgørelsen også, hvorvidt der efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1, forelå ganske særlige grunde til at meddele ansøgeren opholdstilladelse i Danmark. Udlændingenævnet fandt, at der ikke forelå sådanne ganske særlige grunde. Vurderingen er ikke gengivet her. ÅB/2020/81.

Udlændingenævnet stadfæstede i september 2020 Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en statsløs palæstinenser fra Syrien, som havde søgt om ægtefællesammenføring med en herboende syrisk statsborger med opholdstilladelse i Danmark som flygtning.

Sagens faktiske omstændigheder:

Referencen var indrejst i Danmark i juli 2013 og blev samme år meddelt opholdstilladelse som flygtning. Referencen havde i forbindelse med asylsagen i juli 2013 oplyst, at han var ugift. I maj 2018 søgte ansøgeren, der var født i august 1994, om opholdstilladelse i Danmark på baggrund af ægteskab med referencen. Det fremgik af ansøgningen, at parret blev gift i Syrien i juni 2011. I september 2018 meddelte Udlændingestyrelsen ansøgeren afslag på ægtefællesammenføring.

Udlændingenævnets afgørelse:

”Udlændingenævnet lægger til grund, at referencen og ansøgeren ikke har indgået et retsgyldigt ægteskab. Ansøgeren kan derfor ikke meddeles opholdstilladelse i Danmark efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1.

Udlændingenævnet har herved lagt afgørende vægt på, at referencen til sagen har oplyst divergerende om referencens civilstand.

Referencen har således til sin asylsamtale i juli 2013 oplyst, at referencen er ugift, og at referencen boede sammen med referencens mor og ugifte søskende forud for referencens flugt fra Syrien. Det er derimod oplyst i ansøgningen om ægtefællesammenføring fra maj 2018, at referencen og ansøgeren blev gift i juni 2011 i Syrien.

Udlændingenævnet har i den forbindelse lagt vægt på, at det fremgår af referatet fra asylsamtalen, at referencen ikke havde nogen bemærkninger til referatet, og at referencen med sin underskrift bekræftede og vedstod indholdet heraf.

Udlændingenævnet har endvidere lagt vægt på, at det fremgår af ”Family Record of Arab Palestinian Refugees”, som er udstedt af ”Syrian Arab Republic, Ministry of Social Affairs and Labour” i december 2015, at referencens civilstand er ugift.

Det forhold, at der til sagen er fremlagt kopi af ”Certificate of Marriage”, udstedt af ”Syrian Arab Republic, Ministry of Interior – Civil Affairs” i april 2018, hvoraf det fremgår bl.a., at referencen og ansøgeren indgik ægteskab i juni 2011 og kopi af familieregistreringsbevis, udstedt i december 2018 fra UNRWA, hvoraf det fremgår, at referencen og ansøgeren har indgået ægteskab, kan ikke føre til en ændret vurdering, da der er fremlagt divergerende oplysninger om det angivne ægteskab mellem referencen og ansøgeren, hvorfor Udlændingenævnet ikke kan lægge til grund, at referencen og ansøgeren har indgået et retsgyldigt ægteskab.

Udlændingenævnet bemærker i relation til det ovenstående, at uanset om det kunne lægges til grund, at referencen og ansøgeren har indgået ægteskab, kan ægteskabet ikke anerkendes efter dansk ret, da ægteskabet strider mod grundlæggende danske principper.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at et ægteskab indgået i udlandet alene anerkendes i Danmark, såfremt vielsen i udlandet både opfylder de formkrav, der stilles i det pågældende land, og såfremt ægteskabet ikke strider mod grundlæggende danske principper.

Udlændingenævnet har således lagt vægt på, at det til sagen er oplyst og dokumenteret, at ansøgeren er født i august 1994, at referencen og ansøgeren angiveligt indgik ægteskab i juni 2011, og at ansøgeren således var 16 år på tidspunktet, hvor ægteskabet blev indgået.

Da ansøgeren ikke var fyldt 18 år ved vielsen, kan referencens og ansøgerens ægteskab ikke anerkendes som retsgyldigt i Danmark, og ansøgeren kan ikke få ægtefællesammenføring på baggrund af det.

…

Udlændingenævnet stadfæster således Udlændingestyrelsens afgørelse fra september 2018."

Udlændingenævnet vurderede også i afgørelsen, hvorvidt der efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1, forelå ganske særlige grunde til at meddele ansøgeren opholdstilladelse i Danmark. Udlændingenævnet fandt, at der ikke forelå sådanne ganske særlige grunde. Vurderingen er ikke gengivet her. ÅB/2020/82.

3.7.1.2. Fast samliv af længere varighed

Opholdstilladelse kan desuden efter en konkret vurdering meddeles til udlændinge, der lever sammen med personer, som er fastboende i Danmark, når omstændighederne viser, at parforholdet har en fastere karakter og har haft det gennem længere tid. Der gælder ikke nogen bestemt tidsgrænse for samlivets varighed. Det afgøres efter en konkret vurdering, om et parforhold har haft en sådan fasthed og varighed, at det kan give grundlag for opholdstilladelse. Ved denne vurdering lægges der bl.a. vægt på varigheden af parternes bekendtskab og deres eventuelle samliv i udlandet og i Danmark. I almindelighed antages det, at 1½-2 års samliv på fælles bopæl vil være tilstrækkeligt til, at der foreligger et fast samlivsforhold af længere varighed. Samlivet skal kunne dokumenteres.

Som eksempler på afgørelser, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til, hvorvidt der forelå et fast samliv af længere varighed, kan nævnes følgende afgørelser:

Udlændingenævnet stadfæstede i marts 2020 Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en statsborger fra Eritrea, som havde søgt om familiesammenføring i Danmark med en herboende eritreisk statsborger.

Sagens faktiske omstændigheder:

Referencen var i april 2016 blevet meddelt opholdstilladelse i Danmark som flygtning. I december 2016 søgte ansøgeren om familiesammenføring i Danmark under henvisning til referencen. Parret var efter det oplyste blevet gift ved en kirkelig vielse i Eritrea i 1999, men der var modstridende oplysninger om, hvorvidt parret havde boet sammen før og efter ægteskabets indgåelse. I juli 2018 meddelte Udlændingestyrelsen afslag på familiesammenføring til ansøgeren. Parret havde endvidere angiveligt 4 fællesbørn, født i henholdsvis 2002, 2004, 2007 og 2009, som alle søgte om opholdstilladelse i september 2016, og som efterfølgende blev meddelt opholdstilladelse i Danmark på baggrund af slægtsskabet med referencen.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Udlændingenævnet kan lægge til grund, at referencen og ansøgeren ikke har indgået et retsgyldigt ægteskab. Ansøgeren kan derfor ikke gives opholdstilladelse i Danmark efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at parret ikke har fremlagt dokumentation for den civile registrering af ægteskabet.

Udlændingenævnet henviser i den forbindelse til, at det fremgår af Udlændingenævnets baggrundsoplysninger, at alle ægteskaber indgået i Eritrea skal registreres, og at et ægtepar – når ægteskabet er officielt godkendt – vil modtage et Certificate of Marriage, hvoraf det fremgår, hvor registeringen har fundet sted.

Det forhold, at det til sagen er oplyst, at parret alene har en religiøs vielsesattest, kan ikke føre til en ændret vurdering. Udlændingenævnet henviser i den forbindelse til Udlændingenævnets baggrundsoplysninger, hvoraf det fremgår, at en vielse indgået i Eritrea skal registreres civilt ved det regionale folkeregisterkontor, idet ægtheden af vielsesattesten derved fastslås af en civil myndighed i Eritrea. En religiøs vielsesattest udstedt af den ortodokse kirke kan således ikke anses som tilstrækkelig dokumentation for ægteskabets retsgyldighed, da attesten ikke ses registreret ved en civil myndighed, og ægtheden af vielsesattesten derfor ikke kan fastslås.

Udlændingenævnet kan endvidere lægge til grund, at referencen og ansøgeren ikke har haft et fast samlivsforhold af længere varighed.

Det følger af Udlændingenævnets praksis, at der almindeligvis først efter 1½-2 års samliv på fælles bopæl kan antages at være etableret et fast samlivsforhold af længere varighed, samt at det påhviler parterne at dokumentere samlivet.

Udlændingenævnet har herefter lagt vægt på, at referencen og ansøgeren til sagen har oplyst meget divergerende omkring parrets samliv, idet referencen i april 2016 i forbindelse med referencens asylsag har oplyst, at referencen og ansøgeren havde boet sammen efter parret blev gift, hvorimod referencen i maj 2017 til Udlændingestyrelsen oplyste, at referencen aldrig har boet sammen med ansøgeren. Udlændingenævnet har i den forbindelse lagt vægt på, at referencen i december 2016 på tro og love har underskrevet ansøgningsskemaet og med sin underskrift under strafansvar har bekræftet, at oplysningerne i ansøgningsskemaet er korrekte.

Udlændingenævnet har i den forbindelse lagt afgørende vægt på, at referencen på trods af, at hun i ansøgningen om familiesammenføring fra december 2016 ikke selv havde anført, hvorvidt referencen og ansøgeren boede sammen før og efter referencen og ansøgeren indgik ægteskab, igen i april 2017 af Udlændingestyrelsen blev anmodet om at besvare bl.a. 3 spørgsmål, der vedrørte referencens eventuelle samliv med ansøgeren, og at referencen i maj 2017 besvarede alle 3 spørgsmål med, at referencen og ansøgeren, hverken før eller efter parret indgik ægteskab, havde boet sammen.

Udlændingenævnet har ligeledes lagt vægt på, at ansøgeren udrejste af Eritrea i 2013 og siden opholdt sig i Uganda, at referencen udrejste af Eritrea i 2015, at referencen og ansøgeren fra 2013 til september 2016 ingen former for kontakt har haft, og at det først er efter referencens ankomst til Danmark, at referencens og ansøgerens kontakt blev genetableret.

Det forhold, at referencen og ansøgeren angiveligt har 4 fællesbørn, kan ikke føre til en ændret vurdering.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at Udlændingenævnet efter det oplyste ikke finder det sandsynliggjort, at referencen og ansøgeren har forsøgt at finde frem til hinanden i et sådant omfang, der indikerer, at familielivet må anses for bevaret efter ansøgerens udrejse i december 2013, idet kontakten mellem referencen og ansøgeren først blev genetableret efter referencens ankomst til Danmark.

Udlændingenævnet har ligeledes i den forbindelse lagt vægt på, at referencen ankom til Danmark i oktober 2015, og at kontakten mellem referencen og ansøgeren først blev genetableret i september 2016, hvilket er næsten et år efter referencens ankomst, og at referencen ikke søgte om familiesammenføring med ansøgeren samtidig med, at referencen søgte om familiesammenføring med sine 4 børn i september 2016.

Udlændingenævnet bemærker, at ansøgeren i juni 2018 til Udlændingestyrelsen har oplyst, at han ikke vidste, at referencen udrejste af Eritrea i 2015.

Udlændingenævnet finder således på baggrund af sagens omstændigheder, at det må anses for tvivlsomt, om adskillelsen mellem referencen og ansøgeren har været ufrivillig.

Udlændingenævnet finder derfor, at der mellem referencen og ansøgeren ikke ses at have været et tilstrækkeligt fast samliv af længere varighed umiddelbart forud for ansøgningen, idet referencen og ansøgeren har afbrudt samlivet, og ansøgeren kan derfor ikke meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1.

…

Udlændingenævnet stadfæster således Udlændingestyrelsens afgørelse fra juli 2018."

Udlændingenævnet vurderede også i afgørelsen, hvorvidt der efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1, forelå ganske særlige grunde til at meddele ansøgeren opholdstilladelse i Danmark. Udlændingenævnet fandt, at der ikke forelå sådanne ganske særlige grunde. Vurderingen er ikke gengivet her. ÅB/2020/83.

Udlændingenævnet omgjorde i maj 2020 Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en ansøger med statsborgerskab i New Zealand og Australien, der havde søgt om familiesammenføring i Danmark på baggrund af samliv med en herboende dansk statsborger.

Sagens faktiske omstændigheder:

I januar 2019 indgav ansøgeren en ansøgning om opholdstilladelse i Danmark under henvisning til samliv med referencen. Referencen og ansøgeren havde boet sammen i udlandet fra juni 2013 til juni 2016 og i Danmark i flere perioder af 4 ugers varighed i 2016 og 2017 samt fra maj 2017 til januar 2019 bortset fra i perioden fra juni 2018 til november 2018, hvor ansøgeren havde været nødsaget til at udrejse på grund af et overstay af pågældendes visumfrie ophold. Referencen og ansøgeren havde været kærester i 7 år, og parret havde kun levet adskilt, når ansøgeren på grund af sit arbejde var "offshore", svarende til ca. halvdelen af året.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Udlændingenævnet finder grundlag for at ændre Udlændingestyrelsens afgørelse fra august 2019.

Udlændingenævnet finder således efter en konkret og individuel vurdering, at ansøgeren ikke på nuværende tidspunkt bør meddeles afslag på opholdstilladelse under henvisning til, at referencen og ansøgeren ikke har haft et fast samliv af længere varighed, jf. udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på sagens samlede omstændigheder, herunder at referencen og ansøgeren efter det oplyste har dannet par siden 2011, og at referencen og ansøgeren har boet sammen siden 2013 med undtagelse af cirka 6 måneder i 2018 grundet ansøgerens overstay i Schengen i henholdsvis Malaysia, New Zealand og Danmark.

Udlændingenævnet har endvidere lagt vægt på, at referencens og ansøgerens samliv må anses for godtgjort og i det væsentligste er dokumenteret via paskopier, lejekontrakter og bekræftelser fra parrets tidligere udlejere, ligesom det er indgået i grundlaget for Udlændingenævnets vurdering, at ansøgeren har haft et arbejde, der har medført, at ansøgeren har opholdt sig "offshore" cirka halvdelen af året, men at referencen og ansøgeren i de perioder, hvor ansøgeren ikke har arbejdet "offshore", har boet sammen." ÅB/2020/84.

Udlændingenævnet stadfæstede i oktober 2020 Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en statsborger fra Eritrea, der havde søgt om familiesammenføring med en herboende eritreisk statsborger.

Sagens faktiske omstændigheder:

I maj 2015 var referencen blevet meddelt opholdstilladelse i Danmark som flygtning. Referencen havde under asylsagen oplyst, at hun var ugift, at hun fra 2005 til 2009 havde boet sammen med en tidligere ægtefælle i Eritrea, at parret var blevet skilt i 2012, og at referencen forud for udrejsen af Eritrea havde boet sammen med sin datter. I august 2015 søgte ansøgeren om familiesammenføring under henvisning til samliv med referencen. Ansøgningen blev afvist, da der ikke var fremlagt de fornødne dokumenter til, at sagen kunne behandles. I perioden fra december 2017 til januar 2018 var referencen samlevende med en herboende mand. I april 2018 søgte ansøgeren på ny om familiesammenføring under henvisning til samliv med referencen. Det blev under familiesammenføringssagen oplyst, at ansøgeren og referencen ikke var gift, men at parret blev forlovet i 2011, at parret havde boet sammen i Sudan fra 2011 til august 2014, og at ansøgeren havde været fængslet i 2 år i Sudan, hvorfor parret havde måttet opgive den første ansøgning om familiesammenføring, idet referencen i den periode ikke kunne komme i kontakt med ansøgeren. I december 2018 fik referencen et barn med den mand, som hun tidligere havde boet sammen med i Danmark. Denne mand flyttede i december 2018 tilbage på referencens adresse og boede her frem til marts 2019. Udlændingestyrelsen meddelte ansøgeren afslag på familiesammenføring i januar 2019.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Udlændingenævnet finder, at der ikke foreligger et fast samlivsforhold af længere varighed mellem referencen og ansøgeren. Ansøgeren kan derfor ikke meddeles opholdstilladelse i Danmark efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at uanset om referencen og referencen måtte have haft et samliv af mere end 1½-2 års varighed, er dette samliv blevet frivilligt afbrudt, da referencen valgte at forlade ansøgeren i Sudan i juli 2014 og rejse alene til Europa.

Det er indgået i grundlaget for Udlændingenævnets vurdering, at det til sagen er oplyst, at referencen og ansøgeren boede sammen i Sudan fra februar 2011 indtil juli 2014, at referencen og ansøgeren blev forlovet i marts 2011, at ansøgeren ikke udrejste af Sudan sammen med referencen, idet ansøgeren ikke havde råd, at ansøgeren var fængslet i perioden fra februar/marts 2016 til februar 2018 og at referencen efter sin udrejse fra Sudan først i februar 2018 fandt ud af, at ansøgeren var i live.

Udlændingenævnet finder imidlertid, at dette ikke kan føre til en ændret vurdering henset til, at det på baggrund af det ovenstående ikke findes sandsynliggjort, at referencen og ansøgeren efter referencen udrejse fra Sudan har forsøgt at genetablere kontakten i et sådant omfang, der indikerer, at familielivet må anses for bevaret efter referencens udrejse i juli 2014.

Udlændingenævnet har herved lagt afgørende vægt på, at referencen – selvom referencen i august 2015 havde søgt om familiesammenføring på vegne af ansøgeren – i december 2017 valgte at flytte sammen med en anden person og efterfølgende få et barn sammen med pågældende, selvom referencen på dette tidspunkt var blevet bekendt med, at ansøgeren var i live.

Udlændingenævnet bemærker i den forbindelse, at referencen ifølge det oplyste blev opmærksom på, at ansøgeren var i live i februar 2018, at referencens særbarn blev født i medio december 2018, samt at referencen valgte at flytte sammen med og få et barn med en anden person end ansøgeren, før Udlændingestyrelsen havde afsluttet behandlingen af referencens ansøgning om familiesammenføring med ansøgeren indgivet i april 2018.

Det forhold, at referencen til støtte for klagen har oplyst, at referencen, forud for ansøgerens opkald til referencen i februar 2018, var desperat og opgivende efter flere års manglende livstegn fra ansøgeren, at referencen efter ansøgerens accept af referencens graviditet straks indgav en ny ansøgning om familiesammenføring på vegne af ansøgeren samt at referencens særbarns far alene boede hos referencen i perioden fra december 2018 til marts 2019 for at hjælpe referencen med at

passe barnet, da referencen var ude af stand til dette efter et kompliceret fødselsforløb, kan på baggrund af det ovenfor anførte ikke føre til en ændret vurdering.

…

Udlændingenævnet stadfæster således Udlændingestyrelsens afgørelse fra januar 2019."

Udlændingenævnet vurderede i afgørelsen også, hvorvidt der efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1, forelå ganske særlige grunde til at meddele ansøgeren opholdstilladelse i Danmark. Udlændingenævnet fandt, at der ikke forelå sådanne ganske særlige grunde. Vurderingen er ikke gengivet her. ÅB/2020/85.

Udlændingenævnet omgjorde i oktober 2020 Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en statsborger fra Iran, født i september 1983, som havde søgt om familiesammenføring med en herboende iransk statsborger.

Sagens faktiske omstændigheder:

Referencen var blevet meddelt opholdstilladelse som flygtning i Danmark i november 2017. I oktober 2018 søgte ansøgeren sammen med parrets 2 fællesbørn, født i juli 2006 og i august 2012, om opholdstilladelse i Danmark på baggrund af ægteskab og samliv med referencen. Referencen og ansøgeren var fætter og kusine. Parret var blevet gift i Iran i januar 1998 og havde boet sammen i Iran i perioden fra 1998 til 2014. Parret og parrets 2 fællesbørn var flygtet fra Iran i 2014/2015, og referencen var i forbindelse med flugten blevet adskilt fra den resterende familie ved den tyrkiske grænse. Ansøgeren og parrets fællesbørn havde siden 2014 opholdt sig i Storbritannien, hvor de havde fået afslag på asyl. I april 2019 blev fællesbørnene meddelt opholdstilladelse i Danmark under henvisning til slægtsskabet med referencen.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Udlændingenævnet finder grundlag for at ændre Udlændingestyrelsens afgørelse fra april 2019.

Udlændingenævnet finder således på baggrund af en konkret og individuel vurdering af sagens samlede omstændigheder, at ansøgeren ikke på nuværende tidspunkt bør meddeles afslag på opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1, under henvisning til, at referencen og ansøgeren ikke opfylder betingelserne for et længerevarende og op til tidspunktet for ansøgningens indgivelse fast samliv.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at referencen og ansøgeren efter det oplyste flyttede sammen omtrent 5 år efter ægteskabets indgåelse i januar 1998, hvorefter referencen og ansøgeren samlevede indtil 2014, hvor referencen, ansøgeren og parrets 2 fællesbørn udrejste sammen af Iran.

Udlændingenævnet har endvidere lagt vægt på, at dette samliv ikke kan anses for frivilligt afbrudt, idet referencen, ansøgeren og parrets 2 fællesbørn udrejste af Iran som en samlet familiær enhed, og idet referencen og ansøgeren ikke kunne forudse, at referencen under flugten fra Iran ville blive adskilt fra sin familie ved den tyrkiske grænse, samt at det ikke bør komme parret til skade, at ansøgeren ventede med at indgive en ansøgning om opholdstilladelse i Danmark, indtil der forelå en afgørelse fra myndighederne i Storbritannien på asylansøgningerne for ansøgeren og parrets 2 fællesbørn." ÅB/2020/86.

Samliv udøvet mellem en asylansøger på processuelt ophold og en herboende reference kan efter en konkret vurdering medregnes i beregningen af samlivets varighed, jf. udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1. Dette gælder i det omfang, der af Udlændingestyrelsen er givet tilladelse til privat indkvartering.

Som et eksempel herpå kan nævnes følgende afgørelse:

Udlændingenævnet omgjorde i september 2020 Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en statsborger fra Ghana, der havde søgt om familiesammenføring på baggrund af samliv med en dansk statsborger.

Sagens faktiske omstændigheder:

Ansøgeren var indrejst i Danmark i oktober 2016 og havde søgt asyl. I september 2017 havde ansøgeren fået tilladelse til at blive privat indkvarteret hos referencen. I oktober 2017 var ansøgeren blevet meddelt afslag på sin ansøgning om asyl af Udlændingestyrelsen. I marts 2018 søgte ansøgeren om opholdstilladelse i Danmark på baggrund af længerevarende samliv med referencen. Referencen og ansøgeren har 2 fællesbørn, født i 2014 og 2018.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Udlændingenævnet finder grundlag for at ændre Udlændingestyrelsens afgørelse fra december 2018 for så vidt angår vurderingen af referencens og ansøgerens samliv. Udlændingenævnet finder således, at ansøgeren ikke bør meddeles afslag på opholdstilladelse under henvisning til, at der ikke foreligger et samliv af længere varighed, jf. udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at ansøgeren siden september 2017 har haft tilladelse til privat indkvartering hos referencen, og at ansøgeren således fra september 2017 og indtil Udlændingestyrelsens afgørelse i december 2018 opholdt sig i Danmark på processuelt ophold som følge af sin ansøgning om familiesammenføring, at Udlændingenævnet i februar 2019 tillagde klagen over Udlændingestyrelsens afgørelse opsættende virkning med hensyn til udrejsefristen, at ansøgerens asylsag i 2019 blev endelig afgjort i Flygtningenævnet, og at referencen og ansøgeren fortsat bor sammen.

Udlændingenævnet finder, at referencen og ansøgeren herved har haft et fast samliv på fælles bopæl i en længere periode.

Udlændingenævnet finder således, at referencens og ansøgerens parforhold har en fastere karakter og har haft dette gennem længere tid, hvorved betingelsen i udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1, er opfyldt." ÅB/2020/87.

Et fast længerevarende samliv kan først beregnes fra det tidspunkt, hvor både ansøgeren og referencen er fyldt 18 år. Der henvises til ÅB/2020/82 og ÅB/2020/81, som er gengivet i afsnit 3.7.1.1.

Der henvises til afsnit 3.7.1.1. for så vidt angår spørgsmålet om retsgyldigt ægteskab.

3.7.1.3. Tvangsægteskab samt ægteskab indgået mellem nærtbeslægtede

Efter udlændingelovens § 9, stk. 11, skal der som udgangspunkt meddeles afslag på opholdstilladelse på baggrund af ægteskab, hvis der er en formodning for, at ægteskabet er indgået under tvang. Efter udlændingelovens § 9, stk. 11, 2. pkt., er der en formodning for dette, hvis f.eks. ægteskabet er indgået mellem nærtbeslægtede (den såkaldte fætter-kusine regel).

Den personkreds, der efter lovbemærkningerne, jf. lovforslag nr. L 152 fremsat den 28. februar 2002, skal anses som nærtbeslægtede eller i øvrigt nærmere beslægtede, omfatter slægtninge i ægtefællernes eller samlevernes bedsteforældres ret op- og nedstigende linje samt i bedsteforældres søskendes ret op- og nedstigende linje.

Efter lovbemærkningerne er begrebet nærtbeslægtet eller i øvrigt nærmere beslægtet defineret således, at persongruppen omfatter bl.a. bedsteforældrenes børn (onkler og tanter), bedsteforældrenes børnebørn (fætre og kusiner) og bedsteforældrenes oldebørn (fætre og kusiners børn). Gruppen omfatter endvidere bl.a. bedsteforældrenes søskendes børn (forældrenes fætre og kusiner) og bedsteforældrenes søskendes børnebørn (forældrenes fætres og kusiners børn, dvs. næstsøskendebørn).

Dette betyder, at de 2 ægtefæller ikke må have samme oldeforældre, og den ene persons oldeforældre heller ikke må være den andens tipoldeforældre.

For et eksempel på en afgørelse vedrørende fortolkningen af begrebet nærtbeslægtede henvises der til afgørelse ÅB/2018/29 i Udlændingenævnets årsberetning 2018, afsnit 3.3.1.2.

Ved dom af 8. juni 2018 afgjorde Højesteret, at bestemmelsen i udlændingelovens § 9, stk. 11, ikke omfatter personer, som indgår ægteskab med deres stedforældres søskendes børn eller med deres forældres søskendes stedbørn. Højesteret fandt, at der i forarbejderne til udlændingelovens § 9, stk. 11, var sket en præcis, objektiv afgrænsning af de grupper, der skal anses for omfattet af begrebet "nærtbeslægtede eller i øvrigt nærmere beslægtede". Der henvises til kapitel 4, domstolssag 4, i Udlændingenævnets årsberetning 2018.

Bestemmelsen i udlændingelovens § 9, stk. 11, 2. pkt., er en formodnings- og bevisbyrderegel, idet det i sager om ægtefællesammenføring af nærtbeslægtede påhviler ægtefællerne at godtgøre, at der er tale om et ægteskab indgået efter begge parters eget ønske.

Hvis der er tidligere eksempler på ægtefællesammenføringer i ægtefællernes nære familie, er dette en omstændighed, som taler for, at ægteskabet ikke er indgået frivilligt.

Myndighederne kan i vurderingen bl.a. lægge vægt på omstændighederne ved ægteskabets indgåelse og ægtefællernes personlige kontakt forud for ægteskabets indgåelse, ægtefællernes alder, ægteskabets varighed, ægtefællernes kontakt med hinandens familier forud for ægteskabets indgåelse, ægtefællernes økonomiske, arbejdsmæssige, uddannelsesmæssige eller andre personlige forhold, oplysninger om ægtefællernes eventuelle kontakt med krise- eller rådgivningscentre m.v. Det kan endvidere indgå i vurderingen, om ægteskabet er indgået med de pågældende familiers medvirken. Et ægteskab vil dog ikke nødvendigvis blive anset for et ægteskab, der ikke er indgået efter begge parters ønske, alene fordi ægteskabet er indgået med de pågældende familiers medvirken.

I det omfang parterne efterfølgende har besluttet, at de ønsker at fortsætte familielivet, uanset at ægteskabet oprindelig var indgået under tvang, vil ægteskabet kunne anerkendes som et beskyttelsesværdigt familieliv.

Efter praksis vil et efterfølgende samliv med en samlet varighed på mere end 2 år som udgangspunkt udgøre ganske særlige grunde, der afgørende taler for, at der meddeles opholdstilladelse. Der skelnes dog mellem, om samlivet er foregået i Danmark eller i et andet vestligt land, eller om samlivet er

foregået i ansøgerens hjemland, ligesom det er af betydning, om samlivet er foregået på parternes selvstændige bopæl.

Tilsvarende vil det efter praksis kunne have betydning, om parret har fået børn. Det blotte faktum, at parret har fået et barn, eller at hustruen er gravid, vil ikke i sig selv kunne afkræfte en formodning for, at ægteskabet ikke er indgået efter begge parters ønske. Omvendt vil det efter praksis som udgangspunkt udgøre ganske særlige grunde, der afgørende taler for, at der meddeles opholdstilladelse, såfremt parret har fået flere børn, da dette i sagens natur betyder, at parret i en længere periode må anses for at have udvist vilje til at fortsætte ægteskab og samliv.

Som eksempler på afgørelser, hvor nævnet har taget stilling til formodningen for, at et ægteskab er indgået under tvang, kan nævnes:

Udlændingenævnet omgjorde i maj 2020 Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en statsborger fra Eritrea, som havde søgt om ægtefællesammenføring med en herboende eritreisk statsborger med opholdstilladelse som flygtning.

Sagens faktiske omstændigheder:

Referencen og ansøgeren var fætter og kusine, og parret havde oprindeligt indgået ægteskab i Eritrea i 2013. I december 2015 meddelte Udlændingestyrelsen ansøgeren afslag på ægtefællesammenføring, idet Udlændingestyrelsens vurderede, at der ikke forelå et retsgyldigt ægteskab, og det var tvivlsomt, om parrets samliv var etableret efter begge parters ønske. I oktober 2016 meddelte Udlændingestyrelsen på ny ansøgeren afslag på opholdstilladelse i Danmark med samme begrundelse, og Udlændingenævnet stadfæstede i maj 2017 denne afgørelse efter et mundtligt nævnsmøde. I september 2018 søgte ansøgeren på ny om ægtefællesammenføring. I juli 2018 blev parret endvidere gift i Sudan. Parret havde boet sammen i Eritrea i cirka 6 måneder i 2013 og i Sudan i ca. 13 måneder i 2014-2015 og under besøgsophold i cirka 4 uger i 2017 og 2 uger i 2018. Referencen afgav på ny mundtlig forklaring for Udlændingenævnet.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Udlændingenævnet finder grundlag for at ændre Udlændingestyrelsens afgørelse fra juli 2019.

Udlændingenævnet finder således på baggrund af en konkret vurdering af sagens samlede omstændigheder, at ansøgeren ikke på nuværende tidspunkt bør meddeles afslag på opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1, under henvisning til, at det måtte anses for tvivlsomt,

at referencens og ansøgerens ægteskab er indgået efter begge parters eget ønske, jf. § 9, stk. 11, 2. pkt. (tidligere § 9, stk. 8, 2. pkt.).

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at referencen og ansøgeren efter indgåelsen af det angivelige ægteskab i Eritrea i april 2013 og indtil referencens indrejse i Danmark har haft et fast samliv af længere varighed, at dette samliv ikke blev afbrudt frivilligt, at referencen og ansøgeren, efter referencens indrejse i Danmark, har opretholdt kontakten via referencens årlige besøg i Sudan i 2017, 2018 og 2019, og at referencen og ansøgeren har indgået et ægteskab i Sudan i juli 2018, som kan anerkendes i Danmark.

Udlændingenævnet finder på den baggrund, at referencen og ansøgeren i en længere periode må anses for at have udvist vilje til at fortsætte ægteskabet og samlivet, og at referencens og ansøgeren således har afkræftet formodningen for, at parrets samliv og ægteskab ikke er etableret efter begge parters ønske." ÅB/2020/88.

Udlændingenævnet stadfæstede i oktober 2020 Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en statsborger fra Syrien, som havde søgt om ægtefællesammenføring med en herboende syrisk statsborger med opholdstilladelse som flygtning.

Sagens faktiske omstændigheder:

I januar 2017 meddelte Udlændingestyrelsen ansøgeren afslag på ægtefællesammenføring, idet der var bestemte grunde til at antage, at ægteskabet mellem referencen og ansøgeren ikke var indgået efter begge parters vilje. Det blev til sagen oplyst, at referencen og ansøgeren var fætter og kusine, at parret blev kærester i 2011/2012 og gift i marts 2015, og at referencen og ansøgeren boede sammen i godt 6 måneder fra tidspunktet for ægteskabets indgåelse til referencens udrejse af Syrien. Parret havde endvidere fremlagt en erklæring afgivet over for de irakiske myndigheder om, at parret var gift. I oktober 2017 stadfæstede Udlændingenævnet denne afgørelse efter et mundtligt nævnsmøde, hvor referencen havde fået lejlighed til at oplyse nærmere om parrets forhold. I december 2019 meddelte Udlændingestyrelsen på ny ansøgeren afslag på ægtefællesammenføring med samme begrundelse som tidligere.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Udlændingenævnet finder, at ansøgeren ikke kan gives opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1, da det må anses for tvivlsomt, om ægteskabet mellem referencen og ansøgeren er etableret efter begge parters eget ønske, jf. udlændingelovens § 9, stk. 11, 2. pkt.

Udlændingenævnet bemærker, at der til sagen er opgivet divergerende oplysninger vedrørende referencens og ansøgerens slægtsskab.

Det fremgår således af ansøgningsskemaerne fra december 2016 og april 2019, at referencen og ansøgeren er beslægtede, idet referencen og ansøgeren er fætter og kusine, ligesom referencen ved Udlændingenævnets afgørelse fra oktober 2017 oplyste til nævnet, at referencen og ansøgeren er fætter og kusine. Ved personlig henvendelse i februar 2020 i Udlændingenævnet oplyste referencen imidlertid, at årsagen, til at Udlændingestyrelsen mener, at referencen og ansøgeren er i familie med hinanden, skyldes en fejl i oversættelsen af dokumenterne fra Syrien og Irak, og at referencen og ansøgeren er fra samme landsby, men ikke fra samme familie.

Udlændingenævnet har i denne forbindelse lagt vægt på, at ansøgningsskemaerne er underskrevet på tro og love.

Udlændingenævnet kan på baggrund af de divergerende oplysninger ikke lægge til grund, at referencen og ansøgeren ikke er nært beslægtede i udlændingelovens forstand, idet referencen tidligere udtrykkeligt har oplyst, at referencen og ansøgeren er beslægtede som fætter og kusine.

Det er indgået i grundlaget for Udlændingenævnets vurdering, at referencen til støtte for klagen har oplyst, at det er meget almindeligt at gifte sig med sin fætter/kusine i Irak, hvis man er forelsket, at referencen og ansøgeren har været forelskede i mange år, at det er almindeligt at blive gift tidligt i forholdet, men at referencen og ansøgeren havde været kærester siden 2011/2012, at referencen og ansøgeren er blevet viet 3 gange, og at man ikke indgår ægteskab 3 gange over 6 år, hvis ikke man elsker hinanden og vil leve sammen resten af livet.

Udlændingenævnet finder imidlertid, at dette ikke kan føre til en ændret vurdering, idet der ikke herved er oplyst om forhold, som er tilstrækkelige til at afkræfte formodningen om, at ægteskabet ikke er indgået efter begge parters ønske, jf. udlændingelovens § 9, stk. 11, 2. pkt.

Udlændingenævnet har endvidere lagt vægt på, at der ligeledes er oplyst divergerende om parrets samliv, hvorfor Udlændingenævnet kan lægge til grund, at parret ikke har levet i et fast samlivsforhold af længere varighed.

Udlændingenævnet henviser herved til, at referencen under sin asylsamtale i april 2016 oplyste, at han forinden udrejsen af Syrien boede i et mindre hus med to værelser sammen med ansøgeren, referencens forældre og referencens to søskende indtil cirka august 2015, ligesom det fremgår af ansøgningen om opholdstilladelse fra december 2016, at parret ikke boede sammen, inden de indgik ægteskab i marts 2015, samt at parret efterfølgende boede sammen indtil referencens udrejse i august

2015. Udlændingenævnet henviser endvidere til, at referencen i januar 2017 oplyste til Udlændingestyrelsen, at parret boede sammen fra ægteskabets indgåelse i marts 2015 til september 2015, at parret boede hos referencens forældre, samt at ansøgeren har boet hos referencens forældre siden referencens udrejse.

Referencen oplyste derimod til Udlændingenævnet i oktober 2017, at parret efter den religiøse vielse i 2013 flyttede sammen hos referencens forældre, hvor parret havde 2 værelser og et badeværelse, ligesom det fremgår af ansøgningen om opholdstilladelse fra april 2019, at parret boede sammen fra den religiøse vielse i 2013 i egen bolig indtil referencens udrejse af Syrien i 2015.

Udlændingenævnet kan på baggrund af de divergerende oplysninger lægge til grund, at parret ikke har levet i et fast samlivsforhold af længere varighed, ligesom Udlændingenævnet henviser til, at parret efter det angivne ægteskabs indgåelse i marts 2015 højst har haft et samliv af omtrent 5 måneders varighed, hvor parret boede i samme husstand med referencens familie, indtil referencen forlod byen i august 2015 og udrejste af Syrien i september 2015.

Udlændingenævnet bemærker, at det efter omstændighederne vil kunne afkræfte formodningen om, at et ægteskab eller samliv ikke er indgået eller etableret efter begge parters eget valg, hvis der efter samlivets etablering har været et samliv af betydelig varighed, og det må lægges til grund, at begge parter ønsker at fortsætte samlivet.

Efter praksis vil et efterfølgende samliv med en samlet varighed på mere end 2 år som udgangspunkt udgøre ganske særlige grunde, der afgørende taler for, at der meddeles opholdstilladelse. I denne forbindelse lægges der bl.a. vægt på, om samlivet er foregået på parternes selvstændige bopæl.

Uanset om Udlændingenævnet kunne lægge til grund, at referencen og ansøgeren var samlevende allerede fra den religiøse vielse i 2013 og indtil august 2015 eller september 2015 hos referencens forældre, ville dette således ikke føre til en ændret vurdering, idet dette ikke opfylder kravet om efterfølgende samliv af ca. 2 års varighed på egen selvstændig fælles bopæl.

På den baggrund, og idet der ikke er oplyst om ganske særlige forhold i øvrigt, finder Udlændingenævnet, at det ikke vil være uproportionalt eller stridende mod Danmarks internationale forpligtelser, herunder Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 8, at meddele ansøgeren afslag på opholdstilladelse i Danmark.

Udlændingenævnet henviser i den forbindelse til, at Udlændingenævnet ikke finder, at der foreligger et beskyttelsesværdigt familieliv mellem ansøgeren og referencen, når der er en formodning for, at ægteskabet ikke er indgået efter begge parters egen frie vilje.

Udlændingenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse fra december 2019." ÅB/2020/89.

Som et eksempel på en afgørelse, hvor formodningsreglen var afkræftet, henvises til afgørelsen ÅB/2020/86, som er gengivet i afsnit 3.7.1.2. Som et eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnets vurdering blev opretholdt, henvises til den domstolssag, der er gengivet i afsnit 4.1.

3.7.1.4. Proformaægteskab

Efter udlændingelovens § 9, stk. 12, skal der meddeles afslag på opholdstilladelse på baggrund af ægteskab, hvis der er bestemte grunde til at antage, at der er tale om et proforma ægteskab. Ved dette forstås, at det afgørende formål med ægteskabet er at give ansøgeren opholdstilladelse i Danmark.

Der foretages en konkret vurdering af samtlige forhold i sagen for at afgøre, om dette er tilfældet. I vurderingen indgår bl.a., om parterne har boet sammen på en fælles bopæl, om parterne kan kommunikere på samme sprog, om der er stor aldersforskel mellem parterne, hvor godt parterne kendte hinanden, før ægteskabet blev indgået, parternes tidligere ægteskaber, om parterne har børn sammen m.v.

Hvis personen i Danmark tidligere har været gift med en udlænding og er blevet skilt fra udlændingen kort tid efter, at denne fik tidsubegrænset (permanent) opholdstilladelse, vil dette blive betragtet som en omstændighed, der indikerer proforma.

Der kan gives afslag alene med henvisning til ansøgerens forhold, dvs. hvis der er bestemte grunde til at antage, at ansøgeren har indgået ægteskabet med det afgørende formål at opnå opholdstilladelse, uanset at den herboende ægtefælle har reelle hensigter med ægteskabet.

Der skal foreligge et sikkert grundlag for at antage, at ægteskabet er indgået med det afgørende formål at opnå opholdstilladelse. En formodning herom vil derfor ikke være tilstrækkelig.

Som eksempler på afgørelser efter udlændingelovens § 9, stk. 12, hvor Udlændingenævnet har truffet afgørelse på mundtligt nævn og stadfæstet Udlændingestyrelsens afgørelse, kan henvises til følgende afgørelser:

Udlændingenævnet stadfæstede i juni 2020 Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en statsborger fra Ukraine, som havde søgt om ægtefællesammenføring med en herboende dansk statsborger.

Sagens faktiske omstændigheder:

I oktober 2018 søgte ansøgeren om ægtefællesammenføring i Danmark. Referencen og ansøgeren fik kontakt med hinanden via en datingside i maj 2018, og mødtes personligt i Danmark i juli 2018. Parret blev gift i Danmark i september 2018. I juli 2019 meddelte Udlændingestyrelsen ansøgeren afslag på ægtefællesammenføring.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Udlændingenævnet finder, at der er bestemte grunde til at antage, at det afgørende formål med ægteskabets indgåelse er at opnå opholdstilladelse til ansøgeren, jf. udlændingelovens § 9, stk. 12. Ansøgeren kan derfor ikke meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at der for at blive meddelt opholdstilladelse efter bestemmelsen som udgangspunkt kræves, at der foreligger et indgående og forudgående bekendtskab forud for ægteskabets indgåelse.

Udlændingenævnet har ved afgørelsen lagt til grund, at referencen og ansøgeren mødte hinanden første gang personligt i juli 2018, hvor ansøgeren indrejste i Danmark, at referencen og ansøgeren herefter tilbragte 3 dage sammen, i hvilken periode referencen og ansøgeren besluttede at indgå ægteskab, at referencen og ansøgeren flyttede sammen i august 2018, og at referencen og ansøgeren blev gift i september 2018.

Udlændingenævnet finder på den baggrund, at referencen og ansøgeren har indgået ægteskab efter et meget kortvarigt bekendtskab, og at referencen og ansøgeren derfor ikke kan anses for at have opnået et sådant sædvanligt og personligt kendskab til hinanden, som almindeligvis må forventes forud for indgåelsen af et ægteskab.

Udlændingenævnet har i den forbindelse lagt vægt på, at beslutningen om ægteskab blev truffet, efter referencen og ansøgeren havde tilbragt 3 dage sammen i forbindelse med ansøgerens første ophold i Danmark.

Det forhold, at referencen og ansøgeren har korresponderet via WhatsApp og haft telefonisk kontakt forud for ansøgerens første besøg i Danmark, inden ansøgeren tog ophold hos referencen i august

2018, finder Udlændingenævnet ikke ændrer ved afgørelsen, da dette ikke afkræfter formodningen for proforma, idet referencen og ansøgeren ikke på grundlag heraf kan anses for at have opnået et sådant sædvanligt og personligt kendskab til hinanden, som almindeligvis må forventes forud for indgåelsen af et ægteskab.

Det er indgået i grundlaget for Udlændingenævnets afgørelse, at der til sagen er indsendt erklæringer fra referencens lejer og referencens tidligere ægtefælle vedrørende referencens og ansøgerens forhold.

Udlændingenævnet finder imidlertid ikke, at dette kan føre til et andet udfald af sagen, da dette ikke i sig selv ændrer formodningen for, at det afgørende formål med ægteskabets indgåelse var at opnå en opholdstilladelse til ansøgeren. Udlændingenævnet bemærker endvidere, at efterfølgende omstændigheder ikke ændrer på det forhold, at referencen og ansøgeren har indgået ægteskab efter et kort personligt begrænset bekendtskab.

Det er endvidere indgået i grundlaget for Udlændingenævnets afgørelse, at det til sagen er anført, at ansøgeren har bestået prøve i dansk på A1-niveau, at ansøgeren taler flydende engelsk, at ansøgeren har en universitetsuddannelse og altid har haft arbejde, at ansøgeren har deltaget i flere fester hos referencens familie, holdt ferie med referencens børn og holdt jul og nytår med referencen, at ansøgeren har fået et tæt bånd til referencens ældste datter, der lider af atypisk autisme, at ansøgeren i august 2019 aflagde og bestod danskprøve på A2-niveau, og at ansøgeren endvidere har bestået prøve i engelsk på B1-niveau.

Udlændingenævnet finder imidlertid, at dette ikke kan føre til en ændret vurdering.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at det forhold, at ansøgeren har aflagt og bestået danskprøver, at hun har deltaget i højtider med referencen og referencens familie, og at ansøgeren har et godt forhold til referencens datter med atypisk autisme, ikke ændrer formodningen for, at det afgørende formål med ægteskabets indgåelse var at opnå en opholdstilladelse til ansøgeren, og at disse efterfølgende omstændigheder ikke ændrer på det forhold, at referencen og ansøgeren har indgået ægteskab efter et kort personligt begrænset bekendtskab.

Det er yderligere indgået i grundlaget for Udlændingenævnets afgørelse, at referencen til sagen har fremsendt en stor mængde af billeder af referencen og ansøgeren sammen.

Udlændingenævnet finder imidlertid, at dette ikke kan føre til en ændret vurdering.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at billeder af parterne sammen ikke afkræfter formodningen for, at det afgørende formål med ægteskabets indgåelse var at opnå en opholdstilladelse til ansøgeren.

Det referencen har anført mundtligt på nævnsmødet i Udlændingenævnet i juni 2020, er indgået i grundlaget for Udlændingenævnets afgørelse, men kan ikke føre til andet resultat.

Udlændingenævnet har endvidere tillagt det en vis vægt, at der er 18 års aldersforskel mellem referencen og ansøgeren.

Udlændingenævnet skal hertil bemærke, at aldersforskellen ikke i sig selv er udslagsgivende, men indgår som et delelement i en konkret og individuel vurdering af, hvorvidt ægteskabet må anses for at være indgået med det afgørende formål at opnå en opholdstilladelse til ansøgeren.

Udlændingenævnet finder således efter en samlet vurdering, at der er grundlag for at antage, at ægteskabet mellem referencen og ansøgeren er indgået med det afgørende formål at opnå en opholdstilladelse til ansøgeren i Danmark. Af samme grund finder Udlændingenævnet, at referencen og ansøgeren ikke kan anses for at have etableret et beskyttelsesværdigt familieliv omfattet af Den Europæiske Menneskerettighedskonvention (EMRK) artikel 8.

Det kan derfor ikke føre til en ændret vurdering, at referencen har samvær med referencens mindreårige særbørn i Danmark, da referencen og ansøgeren ikke kan anses for at have etableret et beskyttelsesværdigt familieliv omfattet af EMRK artikel 8.

Udlændingenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse fra juli 2019." ÅB/2020/90.

Udlændingenævnet genoptog i oktober 2020 Udlændingenævnets afgørelse fra maj 2020, hvorved Udlændingenævnet havde stadfæstet Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kinesisk statsborger, som havde søgt om ægtefællesammenføring med en herboende dansk statsborger. Udlændingenævnet stadfæstede herefter i november 2020 Udlændingestyrelsens afgørelse på ny.

Sagens faktiske omstændigheder:

I oktober 2014 søgte ansøgeren om ægtefællesammenføring med referencen. Det fremgik af ansøgningen, at parret etablerede kontakt med hinanden via internettet i januar 2014, at parret i april 2014 besluttede at blive gift, at parret mødtes første gang personligt i Kina i medio juli 2014, og at parret blev gift 2 dage efter deres første personlige møde. Det fremgik også af ansøgningen, at referencen blev i Kina i 2 uger efter vielsen, og at parret kommunikerede ved hjælp af ordbøger samt

oversættelsesprogrammer på telefonen. I februar 2015 meddelte Udlændingestyrelsen ansøgeren afslag på ægtefællesammenføring, da styrelsen fandt, at der var bestemte grunde til at antage, at ægteskabet var indgået med det afgørende formål at opnå opholdstilladelse til ansøgeren, jf. dagældende udlændingelovs § 9, stk. 9 (nu § 9, stk. 12). Udlændingestyrelsens afgørelse blev påklaget til Udlændingenævnet, hvor afgørelsen blev stadfæstet i august 2015 efter at referencen havde afgivet mundtlig forklaring for Udlændingenævnet. I januar 2018 søgte ansøgeren på ny om ægtefællesammenføring med referencen, og ansøgeren blev i september 2018 meddelt afslag herpå med samme begrundelse som det tidligere afslag på ægtefællesammenføring. Afgørelsen blev på ny påklaget til Udlændingenævnet. Referencen ønskede igen at give møde for Udlændingenævnet på et mundtligt nævnsmøde, men dette blev afslået, og Udlændingenævnet stadfæste i maj 2020 Udlændingestyrelsens afgørelse efter at sagen var blevet behandlet på skriftligt grundlag. I juni 2020 rettede referencen henvendelse til Folketingets Ombudsmand vedrørende sagen. Primo oktober 2020 anmodede Folketingets Ombudsmand Udlændingenævnet om en udtalelse, og i ultimo oktober 2020 oplyste Udlændingenævnet, at nævnet – på baggrund af Folketinget Ombudsmands henvendelse – ville genoptage sagen, og indkalde referencen til at afgive forklaring på et mundtligt nævnsmøde.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Udlændingenævnet finder, at der fortsat er bestemte grunde til at antage, at det afgørende formål med ægteskabets indgåelse er at opnå opholdstilladelse til ansøgeren, jf. udlændingelovens § 9, stk. 12. Ansøgeren kan derfor ikke gives opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1.

Udlændingenævnet har herved lagt betydelig vægt på, at der for at blive meddelt opholdstilladelse som ægtefællesammenført som udgangspunkt kræves, at der foreligger et indgående og forudgående personligt bekendtskab forud for ægteskabets indgåelse.

Udlændingenævnet lægger til grund, at ansøgeren og referencen har indgået ægteskab efter et meget kortvarigt personligt bekendtskab. Udlændingenævnet finder på baggrund heraf, at ansøgeren og referencen ikke kan anses for at have opnået et sådant sædvanligt og personligt bekendtskab til hinanden, som almindeligvis må forventes forud for indgåelsen af et ægteskab.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at det fremgår af sagen, at ansøgeren og referencen etablerede kontakt over internettet via en dansk datingside i januar 2014, at ansøgeren og referencen traf beslutning om indgåelse af ægteskab i april 2014 uden forinden at have mødt hinanden personligt, at ansøgeren og referencen mødte hinanden første gang personligt i medio juli 2014, samt at ansøgeren og referencen indgik ægteskab blot 2 dage efter i medio juli 2014.

Udlændingenævnet har desuden tillagt det betydning, at referencen på nævnsmødet har oplyst, at ansøgeren havde oprettet profilen på hjemmesiden, fordi hun ønskede at komme til Danmark.

Det forhold, at ansøgeren og referencen har opholdt jer sammen i Kina i omtrent 2 uger i forbindelse med ægteskabets indgåelse i juli 2014, at ansøgeren og referencen efterfølgende boede sammen i Danmark i perioden fra primo oktober 2014 til ultimo februar 2015, at ansøgeren efterfølgende blev meddelt afslag på Schengenvisum med henblik på at besøge Dem i 2016 og 2017, at referencen har besøgt ansøgeren i Kina 3 gange efter ægteskabets indgåelse i henholdsvis sommeren 2016 og julen 2017 og julen 2018, at referencen ikke har haft mulighed for at besøge ansøgeren i 2020 grundet COVID-19, og at ansøgeren og referencen siden ægteskabets indgåelse har været i daglig kontakt, samt at ansøgeren og referencen på nuværende tidspunkt har været gift i over 6 år, kan ikke føre til en ændret vurdering.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at det ovenfor anførte ikke tilbageviser antagelsen om, at ægteskabet er indgået med det afgørende formål, at ansøgeren kan meddeles opholdstilladelse i Danmark, og at efterfølgende omstændigheder ikke ændrer på det forhold, at ansøgeren og referencen har indgået ægteskab efter et meget begrænset personligt bekendtskab.

Udlændingenævnet har desuden lagt vægt på, at referencen under nævnsmødet ikke har demonstreret nærmere kendskab til ansøgerens personlige forhold, herunder de nærmere forhold for hendes søn og planer for fremtiden i tilfælde af et ophold i Danmark.

Udlændingenævnet bemærker i relation hertil, at der efter praksis kan gives afslag på en ansøgning om opholdstilladelse alene under henvisning til ansøgerens forhold. Hvis der således på baggrund af oplysningerne i en konkret sag er et sikkert grundlag for at antage, at ansøgeren har indgået ægtskabet med det afgørende formål at opnå opholdstilladelse, vil der kunne meddeles afslag efter udlændingelovens § 9, stk. 12, uanset at der ikke er et sikkert grundlag for at antage, at den herboende har et tilsvarende motiv til ægteskabet.

Udlændingenævnet bemærker desuden, at det følger af forarbejderne til udlændingelovens § 9, stk. 12, at udlændingemyndighederne ved afgørelsen af, om der foreligger bestemte grunde til at antage, at der er tale om et proforma ægteskab, skal tage hensyn til samtlige forhold i sagen.

Det er indgået i grundlaget for Udlændingenævnets vurdering, at referencen til støtte for klagen har oplyst, at han har besøgt ansøgeren 4 gange i Kina, og at referencen desuden har forsørget ansøgeren økonomisk, hvilket referencen ikke ville gøre, hvis der var tale om et proforma ægteskab, men Udlændingenævnet finder, at det oplyste på baggrund af det ovenfor anførte ikke kan føre til en ændret vurdering.

Det af referencen anførte om, at Udlændingenævnet må bevise, at parrets ægteskab er et proforma ægteskab, kan ej heller føre til en ændret vurdering, idet det påhviler den ansøger, der ønsker opholdstilladelse i Danmark, at godtgøre, at vedkommende opfylder betingelserne i udlændingeloven, herunder at der ikke er tale om for eksempel proforma.

Udlændingenævnet har endelig tillagt det en vis vægt, at ansøgeren og referencen ikke har et fællessprog, og at der er 19 års aldersforskel mellem ansøgeren og referencen. Udlændingenævnet bemærker i den forbindelse, at disse forhold ikke i sig selv er udslagsgivende, men alene indgår som delelementer i en konkret og individuel vurdering af, hvorvidt ægteskabet må anses for at være indgået med det afgørende formål at opnå en opholdstilladelse til ansøgeren.

Udlændingenævnet finder under henvisning til ovenstående, at referencens forklaring under nævnsmødet ikke i øvrigt kan føre til en ændret vurdering.

Udlændingenævnet finder således, at der på baggrund af sagens samlede objektive forhold, herunder de forhold, der forelå på tidspunktet for indgåelsen af ægteskabet sammenholdt med de forhold, der er indtruffet efter ægteskabets indgåelse, er et tilstrækkeligt sikkert grundlag for at antage, at ægteskabet mellem ansøgeren og referencen er indgået med det afgørende formål at opnå opholdstilladelse til ansøgeren.

Udlændingenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse fra september 2018." ÅB/2020/91.

For betydningen af graviditet og fødsel af et barn i sager vedrørende proformaægteskaber henvises endvidere til afgørelserne ÅB/2018/31 og ÅB/2018/143 i Udlændingenævnets årsberetning 2018, afsnit 3.3.1.3.

Som eksempler på afgørelser efter udlændingelovens § 9, stk. 12, hvor Udlændingenævnet har truffet afgørelse på skriftligt grundlag og stadfæstet Udlændingestyrelsens afgørelse, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i februar 2020 Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en statsborger fra Zambia, som havde søgt om ægtefællesammenføring med en herboende dansk statsborger.

Sagens faktiske omstændigheder:

Ansøgere og referencen var blevet gift i november 2010 i Danmark. I november 2010 og oktober 2013 havde ansøgeren søgt om ægtefællesammenføring i Danmark. Begge ansøgninger var blevet afslået med den begrundelse, at parrets ægteskab måtte antages at være indgået med det afgørende formål at opnå opholdstilladelse til ansøgeren. I februar 2018 søgte ansøgeren på ny om ægtefællesammenføring i Danmark. Udlændingestyrelsen meddelte i december 2018 ansøgeren afslag på ægtefællesammenføring.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Udlændingenævnet finder, at der er bestemte grunde til at antage, at det afgørende formål med ægteskabets indgåelse er at opnå opholdstilladelse til ansøgeren, jf. udlændingelovens § 9, stk. 12 (tidligere § 9, stk. 9). Ansøgeren kan derfor ikke gives opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1.

Udlændingenævnet har indledningsvist tillagt det betydelig vægt, at der er oplyst divergerende om referencens og ansøgerens samliv.

Det fremgår således af ansøgningen om opholdstilladelse fra november 2010, at referencen og ansøgeren mødtes første gang i september 2010, og at ansøgeren og referencen besluttede at indgå ægteskab i september 2010, mens det i ansøgningen om opholdstilladelse fra februar 2018 fremgår, at referencen og ansøgeren mødtes hos ansøgerens kusine en unavngiven dato, og at referencen og ansøgeren besluttede sig for at indgå ægteskab i august 2010.

Det fremgår desuden af ansøgningsskemaet fra november 2010, at referencen og ansøgeren har boet sammen i perioden fra august 2010 til marts 2011, mens det af referencens del af ansøgningsskemaet fremgår, at referencen og ansøgeren har boet sammen i perioden fra oktober 2010 til marts 2011.

Udlændingenævnet har desuden lagt vægt på, at der for at blive meddelt opholdstilladelse som ægtefællesammenført som udgangspunkt kræves, at der foreligger et indgående og forudgående personligt bekendtskab forud for ægteskabets indgåelse.

Udlændingenævnet lægger til grund, at referencen og ansøgeren har indgået ægteskab efter et meget kortvarigt bekendtskab. Udlændingenævnet finder på baggrund heraf, at referencen og ansøgeren ikke kan anses for at have opnået et sådant sædvanligt og personligt kendskab til hinanden, som almindeligvis må forventes forud for indgåelsen af et ægteskab.

Udlændingenævnet har i den forbindelse lagt vægt på, at beslutningen om indgåelse af ægteskab efter det oplyste blev truffet 2 dage efter, at referencen og ansøgeren mødte hinanden personligt første gang, og at parret indgik ægteskab cirka 2 måneder efter, at de mødtes personligt første gang.

Udlændingenævnet henviser til, at der efter praksis kan gives afslag på en ansøgning om opholdstilladelse alene med henvisning til ansøgerens forhold. Hvis der således på baggrund af oplysningerne i en konkret sag er bestemte grunde til at antage, at ansøgeren har indgået ægteskabet med det afgørende formål at opnå opholdstilladelse, vil der kunne meddeles afslag efter udlændingelovens § 9, stk. 12, uanset at der ikke er bestemte grunde for at antage, at den herboende har et tilsvarende motiv til ægteskabet.

Det er indgået i grundlaget for Udlændingenævnets vurdering, at det til støtte for klagen er gjort gældende, at referencen og ansøgeren ikke har haft mulighed for et samliv på fælles bopæl hverken i Danmark eller Zambia, idet referencen og ansøgeren har fået afslag på familiesammenføring, samt at referencen ikke har kunnet tage ophold i Zambia, idet den medicin, referencen har behov for, ikke er tilgængelig i Zambia.

Udlændingenævnet finder imidlertid, at dette ikke kan føre til en ændret vurdering, idet det ikke herved er dokumenteret eller sandsynliggjort, at parret forud for ægteskabets indgåelse havde etableret et sådant indgående og forudgående personligt kendskab til hinanden, som afkræfter formodningen om, at det afgørende formål med ægteskabets indgåelse er at opnå opholdstilladelse.

Det er endvidere indgået i grundlaget for Udlændingenævnets vurdering, at referencen og ansøgeren indgik ægteskab i november 2010, og at referencen og ansøgeren således har været gift i 9 år.

Udlændingenævnet finder imidlertid, at dette ikke kan føre til et andet udfald af sagen, da dette ikke i sig selv ændrer formodningen for, at det afgørende formål med ægteskabets indgåelse var at opnå en opholdstilladelse til ansøgeren. Udlændingenævnet bemærker endvidere, at efterfølgende omstændigheder ikke ændrer på det forhold, at parret har indgået ægteskab efter et kort personligt begrænset bekendtskab.

Udlændingenævnet har desuden tillagt det vægt, at der er en betydelig aldersforskel mellem referencen og ansøgeren, da referencen er cirka 15 år ældre end ansøgeren.

Det anførte om, at den store aldersforskel mellem referencen og ansøgeren reelt ikke har nogen betydning, idet der i dagens Danmark også indgås ægteskaber mellem ægtefæller, hvor der er en større eller mindre aldersforskel, kan ikke føre til en ændret vurdering, idet afgørelser efter udlændingelovens § 9, stk. 12, træffes efter et konkret skøn over sagens samlede omstændigheder.

Udlændingenævnet har endelig tillagt det vægt, at ansøgeren 2 gange tidligere er meddelt afslag på opholdstilladelse i Danmark under henvisning til referencen, idet der var formodning for proforma, senest ved Udlændingenævnets afgørelse fra juni 2014.

Udlændingenævnet finder således efter en samlet vurdering, at der er bestemte grunde til at antage, at ægteskabet mellem referencen og ansøgeren er indgået med det afgørende formål at opnå en opholdstilladelse til ansøgeren i Danmark. Af samme grund finder Udlændingenævnet ikke, at referencen og ansøgeren kan anses at have etableret et beskyttelsesværdigt familieliv omfattet af Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 8.

Udlændingenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse fra december 2018." ÅB/2020/92.

Udlændingenævnet stadfæstede i juni 2020 Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en statsborger fra Filippinerne, der havde søgt om ægtefællesammenføring med en herboende dansk statsborger.

Sagens faktiske omstændigheder:

I 2013 var ansøgeren blevet meddelt opholdstilladelse i Danmark som au pair. Opholdstilladelsen var gyldig til april 2015. Ansøgeren og referencen blev gift i Danmark i marts 2015. Referencen havde været gift 3 gange tidligere, herunder med 2 filippinske statsborgere i perioden fra henholdsvis december 2006 til juni 2009 og fra august 2009 til juli 2014. I marts 2015 søgte ansøgeren om ægtefællesammenføring. I august 2015 meddelte Udlændingestyrelsen ansøgeren afslag på ægtefællesammenføring, idet der var bestemte grunde til at antage, at ægteskabet var indgået med henblik på at opnå opholdstilladelse i Danmark til ansøgeren. I marts 2016 stadfæstede Udlændingenævnet Udlændingestyrelsens afgørelse. I januar 2018 søgte ansøgeren på ny ansøgning om ægtefællesammenføring i Danmark. I september 2018 meddelte Udlændingestyrelsen afslag på denne ansøgning.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Udlændingenævnet finder fortsat, at der er bestemte grunde til at antage, at det afgørende formål med ægteskabets indgåelse er at opnå opholdstilladelse til ansøgeren, jf. udlændingelovens § 9, stk. 12 (tidligere § 9, stk. 9). Ansøgeren kan derfor ikke gives opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at det, for at blive meddelt opholdstilladelse efter bestemmelsen som udgangspunkt kræves, at parret har et indgående kendskab til hinanden forud for ægteskabets indgåelse.

Udlændingenævnet har ved afgørelsen lagt til grund, at referencen blev skilt fra sin anden filippinske ægtefælle i juli 2014, at referencen og ansøgeren første gang kom i kontakt med hinanden i oktober 2014 gennem fælles venner, at parret besluttede sig for at blive gift i julen 2014, og at parret indgik ægteskab i marts 2015 i Danmark.

Udlændingenævnet har endvidere lagt vægt på, at ansøgeren indgik ægteskab med referencen efter et meget kort personligt bekendtskab, og at dette skete kort tid før udløbet af referencens opholdstilladelse som au pair i april 2015.

Udlændingenævnet har i den forbindelse lagt vægt på, at beslutningen om ægteskab blev truffet godt 2 måneder efter, at referencen og ansøgeren kom i kontakt med hinanden første gang i oktober 2014, og uden forudgående samliv på fælles bopæl.

Udlændingenævnet bemærker i den forbindelse, at der efter praksis kan meddeles afslag på en ansøgning om ægtefællesammenføring alene med henvisning til ansøgerens forhold. Hvis der således på baggrund af oplysningerne i en konkret sag er bestemte grunde til at antage, at ansøgeren har indgået ægteskab med det afgørende formål at opnå opholdstilladelse, vil der kunne meddeles afslag efter udlændingelovens § 9, stk. 12 (tidligere § 9, stk. 9), uanset at der ikke er bestemte grunde til at antage at den herboende ægtefælle har et tilsvarende motiv til ægteskabet.

Udlændingenævnet har endvidere lagt vægt på, at referencen tidligere har været gift 2 gange med filippinske statsborgere, hvor det første ægteskab varede cirka 2,5 år fra december 2006 til juni 2009, og det andet ægtskab varede cirka 5 år fra august 2009 til juli 2014.

Udlændingenævnet har hertil lagt vægt på, at referencen indgik sit andet ægteskab med en filippinsk statsborger, allerede cirka 2 måneder efter han blev skilt fra sin første filippinske ægtefælle, at referencens anden filippinske ægtefælle søgte om opholdstilladelse i Danmark dagen efter ægteskabets indgåelse, og at referencens anden filippinske ægtefælle blev meddelt tidsubegrænset opholdstilladelse i Danmark cirka 2 måneder før, parret blev skilt.

Det forhold, at referencen og ansøgeren fra ægteskabets indgåelse har boet sammen i cirka 6 måneder på referencens bopæl frem til ansøgerens udrejse af Danmark i september 2015, at parret efter det oplyste efterfølgende har været i daglig telefonisk kontakt, at parret efter det oplyste også har boet sammen i Filippinerne i 3 uger i henholdsvis 2016, i 2017 og i 2018, finder Udlændingenævnet ikke

ændrer ved afgørelsen, idet parret ikke herved kan antages at have etableret et beskyttelsesværdigt familieliv.

Det af partsrepræsentanten anførte om, at rejsen mellem Danmark og Filippinerne er lang og omkostningstung, og at referencen efter det oplyste har afholdt diverse udgifter under besøgene i Filippinerne, samt deltaget i et bryllup i ansøgerens familie, finder Udlændingenævnet ikke kan føre til andet resultat.

Udlændingenævnet har endelig tillagt det en vis vægt, at der er 16 års aldersforskel mellem referencen og ansøgeren.

Udlændingenævnet skal hertil bemærke, at aldersforskellen ikke i sig selv er udslagsgivende, men at den indgår som et delelement i en konkret og individuel vurdering af, hvorvidt ægteskabet må anses for at være indgået med det afgørende formål at opnå en opholdstilladelse til ansøgeren.

Udlændingenævnet finder således efter en samlet vurdering, at der er grundlag for at antage, at ægteskabet mellem referencen og ansøgeren er indgået med det afgørende formål at opnå en opholdstilladelse i Danmark til ansøgeren. Af samme grund finder Udlændingenævnet, at referencen og ansøgeren ikke kan anses for at have etableret et beskyttelsesværdigt familieliv omfattet af Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 8.

Udlændingenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse fra september 2018." ÅB/2020/93.

Som et eksempel på en afgørelse, hvor afslaget på opholdstilladelse under henvisning til udlændingelovens § 9, stk. 12, har betydning for meddelelse af visum til Danmark, henvises til afgørelse ÅB/2019/56 i Udlændingenævnets årsberetning 2019, afsnit 3.7.1.4.

3.7.1.5. Grundlæggende betingelser for ægtefællesammenføring

Først når det er vurderet, at der ikke er tale om et ægteskab indgået under tvang eller formodning for tvang, jf. udlændingelovens § 9, stk. 11, og at ægteskabet ikke er indgået med det afgørende formål at få en opholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 9, stk. 12, skal de grundlæggende betingelser for at meddele opholdstilladelse vurderes, da det først hermed er konstateret, om der er et beskyttelsesværdigt familieliv. Det er i den forbindelse en ufravigelig betingelse, at ansøgeren og den herboende reference har underskrevet en erklæring om efter bedste evne at ville deltage aktivt i ansøgerens og eventuelt medfølgende udenlandske børns danskuddannelse og integration i det danske samfund, jf. udlændingelovens § 9, stk. 2.

For at blive meddelt opholdstilladelse på grundlag af ægteskab efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1, er der en række grundlæggende betingelser, som skal være opfyldt forud for, at det vurderes, om de almindelige betingelser for ægtefællesammenføring skal være opfyldt.

Efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1, kan der således efter ansøgning gives opholdstilladelse til en udlænding over 24 år, som samlever på fælles bopæl i ægteskab eller i fast samlivsforhold af længere varighed med en i Danmark fastboende person over 24 år, der har dansk indfødsret, har statsborgerskab i et af de andre nordiske lande, har opholdstilladelse efter § 7, stk. 1 eller 2, eller § 8 (asyl), har haft opholdstilladelse efter § 7, stk. 3 (midlertidig beskyttelsesstatus), i mere end de sidste 3 år, eller har haft tidsubegrænset opholdstilladelse her i landet i mere end de sidste 3 år.

De grundlæggende betingelser for ægtefællesammenføring kan fraviges under henvisning til Danmarks internationale forpligtelser. I det omfang en grundlæggende betingelse ikke er opfyldt, vil parrets familieliv blive vurderet efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1, 1. pkt., der giver mulighed for at meddele opholdstilladelse, når ganske særlige grunde taler derfor, herunder som følge af Danmarks internationale forpligtelser. Om udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1, litra e, se afsnit 3.7.1.5.3. For familiesammenføring med en herboende ægtefælle, der har midlertidig beskyttelsesstatus efter udlændingelovens § 7, stk. 3, henvises til Udlændingenævnets årsberetning 2018, afsnit 3.7.4., ÅB/2018/62 og ÅB/2018/65.

3.7.1.5.1. 24-årskravet

Det er en betingelse, at både ansøgeren og den herboende ægtefælle er fyldt 24 år på tidspunktet for meddelelse af opholdstilladelse. Såfremt en ægtefælle er under 24 år, vil der kunne meddeles opholdstilladelse, hvis dette følger af Danmarks internationale forpligtelser. 24-årskravet kan endvidere fraviges, hvis den herboende ægtefælle er beskæftiget i en stilling omfattet af positivlisten for personer med en videregående uddannelse, jf. udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 1.[16] Hvis 24-årskravet fraviges, vil opholdstilladelsen i så fald skulle meddeles efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1.

[16] Der henvises til det daværende Ministerium for Indvandrere og Integrations notat af 26. maj 2003 om anvendelse af henholdsvis 24 års kravet, jf. udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1, og det tidligere gældende tilknytningskrav, jf. § 9, stk. 7, navnlig hvor den herboende ægtefælle eller samlever har en særlig erhvervsmæssig tilknytning til Danmark, som kan læses her https://www.google.dk/url?sa=t&rct=j&q=&esrc=s&source=web&cd=&ved=2ahUKEwi_3pS84dbpAhWR6aQKHSrwBX8QFjAAegQIAhAB&url=https%3A%2F%2Fwww.nyidanmark.dk%2F-%2Fmedia%2FFiles%2FUS%2FLovstof%2FPraksisnotater%2FPraksisnotat_om_anvendelse_af_24_aarskravet_og_tilknytningskravet.pdf%3Fla%3Dda%26hash%3D7E59DE27E94C0A8CE7AFAB7085298294BC55EF18&usg=AOvVaw3wtlc34NW1R5OmCXvsUdZY

På www.nyidanmark.dk fremgår det, hvilke stillingsbetegnelser der er omfattet af positivlisten for personer med en videregående uddannelse.

Den 1. juli 2020 blev positivlisten for faglærte endvidere indført i udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 2. For en beskrivelse heraf henvises til afsnit 3.10.1. Det er ikke afklaret, hvorvidt 24-årskravet kan fraviges, hvis den herboende ægtefælle er beskæftiget i en stilling omfattet af positivlisten for faglærte.

Som et eksempel på en sag, hvor Udlændingenævnet har truffet afgørelse i en sag, hvor den herboendes arbejde var omfattet af positivlisten for faglærte, kan nævnes:

Udlændingenævnet hjemviste i november 2020 Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en statsborger fra Ukraine, der havde søgt om ægtefællesammenføring med en herboende dansk statsborger.

Sagens faktiske omstændigheder:

Ansøgeren er født i januar 1998, mens referencen er født november 1996. I november 2019 søgte ansøgeren om ægtefællesammenføring med referencen i Danmark. Referencen var i februar 2018 blevet uddannet som slagter, og han var i arbejde som slagtersvend. Udlændingestyrelsen meddelte i august 2020 ansøgeren afslag på ægtefællesammenføring under henvisning til, at hun ikke var fyldt 24 år.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Udlændingenævnet finder grundlag for at hjemvise sagen til fornyet vurdering i Udlændingestyrelsen.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at Udlændingestyrelsen i august 2020 meddelte ansøgeren afslag på opholdstilladelse som familiesammenført, jf. udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1, og § 9 c, stk. 1, under henvisning til, at hun ikke er fyldt 24 år.

Udlændingenævnet har herefter lagt vægt på, at partsrepræsentanten ved e-mail fra oktober 2020 til Udlændingenævnet har anført bl.a., at referencen er uddannet slagter, og at der derfor kan ses bort fra 24-årskravet, idet referencens erhverv er omfattet af positivlisten, og at Udlændingestyrelsen ikke ses at have inddraget dette ved vurderingen i 1. instans. Udlændingenævnet bemærker, at referencens erhverv er omfattet af udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 2, mens positivlisten fremgår af udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 1.

Udlændingenævnet finder det imidlertid rettest, at Udlændingestyrelsen vurderer sagen på ny i 1. instans og Udlændingenævnet hjemviser på denne baggrund sagen til fornyet behandling i Udlændingestyrelsen med henblik på, at Udlændingestyrelsen i 1. instans kan vurdere sagen på ny. Udlændingenævnet har ikke herved foretaget en vurdering af, om ansøgeren kan meddeles opholdstilladelse.

Da udlændingelovens § 9 c, stk. 1, er subsidiær i forhold til udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1, hjemviser Udlændingenævnet som konsekvens af hjemvisningen efter § 9, stk. 1, nr. 1, ligeledes denne del af sagen til fornyet vurdering i Udlændingestyrelsen." ÅB/2020/94.

Som et eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til betydningen af den herboende ægtefælles arbejde i en sag, hvor ansøgeren ikke var fyldt 24 år henvises til afgørelse ÅB/2019/57 i Udlændingenævnets årsberetning 2019, afsnit 3.7.1.5.1.

Som et eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til betydningen af et fællesbarn i en sag, hvor ansøgeren ikke var fyldt 24 år, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i oktober 2020 Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en statsborger fra Nordmakedonien, der havde søgt om ægtefællesammenføring med en herboende nordmakedonsk statsborger med tidsubegrænset opholdstilladelse i Danmark.

Sagens faktiske omstændigheder

Ansøgeren er født i september 1997. Ansøgeren og referencen blev gift i Nordmakedonien i juni 2017 og igen i Danmark i august 2018. I juli 2018 fik parret et fællesbarn. I januar 2019 søgte ansøgeren og fællesbarnet om opholdstilladelse i Danmark på baggrund af ægteskab og slægtskab med referencen. Referencen havde siden juli 2018 arbejdet som operatør. I maj 2019 blev ansøgeren meddelte afslag på ægtefællesammenføring.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Ansøgeren er endnu ikke fyldt 24 år. Ansøgeren kan derfor ikke gives opholdstilladelse i Danmark efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at ansøgeren er født i september 1997 og således er 23 år gammel.

Udlændingenævnet finder endvidere, at der ikke foreligger ganske særlige grunde til at give ansøgeren opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 9 c, stk. 1, 1. pkt.

Udlændingenævnet har ved afgørelsen lagt vægt på, at der ikke i sagen foreligger oplysninger om personlige forhold, herunder helbredsmæssige forhold, som bevirker, at referencen og parrets fællesbarn ikke vil kunne indrejse og tage ophold i Nordmakedonien, hvor referencen mødte ansøgeren, hvor parrets fællesbarn er født, og hvor både referencen og ansøgeren er statsborgere og taler sproget, for der at udleve familielivet.

Det forhold, at referencen har boet størstedelen af sit liv i Danmark, har gået i dansk folkeskole, har taget en uddannelse og er i beskæftigelse i Danmark, kan ikke føre til en anden vurdering.

Udlændingenævnet henviser i den forbindelse til, at det følger af Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols praksis, at Den Europæiske Menneskerettighedskonventions (EMRK) artikel 8 ikke indebærer en generel og ubetinget ret til familiesammenføring, da man ikke efter EMRK artikel 8 har en umiddelbar og ubetinget ret til at vælge det land, hvori man ønsker at udøve sit familieliv.

Det er endvidere indgået i grundlaget for Udlændingenævnets afgørelse, at fællesbarnet i februar 2019 er meddelt opholdstilladelse og bor i Danmark. Udlændingenævnet finder imidlertid, at dette ikke kan føre til et andet udfald af sagen, da det følger af udlændingemyndighedernes praksis, at herboende børn først efter 6-7 års lovligt ophold i Danmark, hvor barnet har været i dansk institution eller skole, har opnået en sådan selvstændig tilknytning til Danmark, at meddelelse af afslag på opholdstilladelse til barnets forælder vil have så væsentlige konsekvenser for barnet, at udlændingemyndighederne kan se bort fra kravet om, at ansøgeren skal være fyldt 24 år.

Udlændingenævnet henviser i den forbindelse til, at det har været referencens og ansøgerens eget valg, at stifte familie på et tidspunkt, hvor ansøgeren ikke havde en opholdstilladelse i Danmark. Ligesom det har været referencens og ansøgerens eget valg, at parrets fællesbarn skulle indrejse i Danmark og bo hos referencen, førend ansøgeren blev meddelt opholdstilladelse.

Det forhold, at parrets partsrepræsentant har henvist til FN's Børnekonvention og barnets tarv kan således ikke føre til en anden vurdering. Udlændingenævnet bemærker i den forbindelse, at Børnekonventionen efter Udlændingenævnets opfattelse ikke giver en videre ret til beskyttelse, end hvad der følger af EMRK.

På den baggrund, og da der ikke er oplyst om ganske særlige forhold i øvrigt, stadfæster Udlændingenævnet Udlændingestyrelsens afgørelse fra maj 2019." ÅB/2020/95.

3.7.1.5.2. Samliv på fælles bopæl

Det er et grundlæggende krav, at den herboende ægtefælle har fast ophold her i landet, samt at udlændingen, som søger om opholdstilladelse her i landet, skal have fælles bopæl med den herboende ægtefælle.

Som et eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet har vurderet betydningen af, at ansøgeren ikke samlevede med den herboende ægtefælle på fælles adresse, uanset at ansøgeren var indrejst i Danmark, kan henvises til følgende afgørelse:

Udlændingenævnet stadfæstede i juni 2020 Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en statsborger fra Kosovo, som havde søgt om ægtefællesammenføring med en herboende statsborger fra Kosovo med tidsubegrænset opholdstilladelse.

Sagens faktiske omstændigheder:

Ansøgeren og referencen blev gift i juli 2018 i Kosovo. I august 2019 indrejste ansøgeren i Danmark, og søgte om ægtefællesammenføring. I september 2019 fik parret et fællesbarn. Umiddelbart inden fødslen var ansøgeren fraflyttet referencens adresse, angiveligt på grund af vold. I november 2019 meddelte referencen, at referencen ønskede at trække ansøgningen om familiesammenføring med ansøgeren tilbage. I december 2019 oplyste ansøgerens psykolog, at ansøgeren ikke ønskede at frafalde ansøgningen om ægtefællesammenføring, da hun ikke var fraflyttet referencens bopæl permanent. I februar 2020 meddelte Udlændingestyrelsen ansøgeren afslag på ægtefællesammenføring.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Udlændingenævnet finder, at ansøgeren ikke kan gives opholdstilladelse i Danmark i medfør af udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at det er en grundlæggende betingelse for at blive familiesammenført til Danmark efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1, at begge parter ønsker at blive familiesammenført, og at parterne lever sammen på fælles bopæl.

Udlændingenævnet har i den forbindelse lagt afgørende vægt på, at referencen i november 2019 har meddelt, at referencen ønsker at trække ansøgning om familiesammenføring med ansøgeren tilbage, idet ansøgeren ikke længere bor hos referencen, og at ansøgeren siden primo/medio september 2019 har opholdt sig på krise- eller familiecenter.

Det forhold, at samlivsophævelsen skyldes psykisk og fysisk vold fra referencens og dennes families side, kan ikke føre til en ændret vurdering.

Det forhold, at en nonprofit-fond inden for socialpædagogisk arbejde har vurderet, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Kosovo vil være i risiko for æresdrab, kan heller ikke føre til en ændret vurdering.

Udlændingenævnet henviser i den forbindelse ansøgeren til at rette henvendelse til politiet i Kosovo, hvis ansøgeren mener, at ansøgeren er i risiko for overgreb fra sin ægtefælle og svigerfamilie ved en tilbagevenden til Kosovo. Udlændingenævnet henviser endvidere til, at ansøgeren er blevet vejledt af Udlændingestyrelsen om, at ansøgeren kan søge asyl i Danmark.

Udlændingenævnet finder således, at ansøgeren ikke kan meddeles opholdstilladelse i Danmark som ægtefællesammenført, allerede fordi der ikke er tale om samliv på fælles bopæl.

Udlændingenævnet skal i øvrigt bemærke, at ansøgeren er født i juli 1997 og således er under 24 år, hvorfor ansøgeren også på den baggrund som udgangspunkt ikke vil kunne meddeles opholdstilladelse i Danmark efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1.

Udlændingenævnet stadfæster således Udlændingestyrelsens afgørelse fra februar 2020 vedrørende familiesammenføring efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1." ÅB/2020/96.

3.7.1.5.3. Den herboende har haft tidsubegrænset opholdstilladelse i 3 år

Efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1, litra e, kan der efter ansøgning gives opholdstilladelse til en udlænding, som samlever på fælles bopæl i ægteskab eller i fast samlivsforhold af længere varighed med en i Danmark fastboende person, der har haft tidsubegrænset opholdstilladelse her i landet i mere end de sidste 3 år.

Som et eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til kravet om, at den herboende skal have haft tidsubegrænset opholdstilladelse i mindst 3 år, kan nævnes.

Udlændingenævnet stadfæstede i juni 2020 Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en statsborger fra Kosovo, som søgte om ægtefællesammenføring med en herboende statsborger fra Kosovo med tidsbegrænset humanitær opholdstilladelse i Danmark.

Sagens faktiske omstændigheder:

Ansøgeren og referencen mødte hinanden første gang i Kosovo i 2013, og parret blev gift i 2014 i Kosovo. I april 2017 fik parret et fællesbarn. I oktober 2018 søgte ansøgeren om ægtefællesammenføring i Danmark. Referencen var sund og rask, og var oprindeligt blevet meddelt humanitær opholdstilladelse i Danmark på grund af referencens fars psykiske helbred. I maj 2019 blev ansøgeren meddelt afslag på ægtefællesammenføring, mens referencens og ansøgerens fællesbarn blev meddelt opholdstilladelse i Danmark på baggrund af slægtsskabet med referencen.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Udlændingenævnet finder, at ansøgeren ikke kan meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1, litra e.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at referencen siden november 2004 har haft opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 b, stk. 1, at denne senest ses at være forlænget til november 2022, og at referencen hermed aldrig har haft tidsubegrænset opholdstilladelse. Ansøgeren kan derfor ikke gives opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1, litra e.

Udlændingenævnet har endvidere lagt vægt på, at referencen flere gange er blevet meddelt afslag på tidsubegrænset opholdstilladelse, senest ved Udlændingestyrelsens afgørelse fra juni 2013.

Udlændingenævnet finder, at der ikke foreligger ganske særlige grunde til at give ansøgeren opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 9 c, stk. 1, 1. pkt.

Udlændingenævnet har ved denne vurdering lagt vægt på, at der i sagen ikke foreligger oplysninger om personlige forhold, herunder helbredsmæssige forhold, som bevirker, at referencen og parrets fællesbarn ikke vil kunne indrejse og tage ophold i Kosovo for der at udøve familielivet med ansøgeren.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at referencen og ansøgeren mødte hinanden i Kosovo i 2013, hvor referencen og ansøgeren også indgik ægteskab, at referencen ved flere lejligheder har besøgt ansøgeren i Kosovo, at referencens og ansøgerens fællesbarn er født i Kosovo i 2017, samt at referencen og ansøgeren bl.a. taler albansk sammen.

Udlændingenævnet henviser i den forbindelse til, at det følger af Den Europæiske Menneske-rettighedsdomstols praksis, at Den Europæiske Menneskerettighedskonvention (EMRK) artikel 8

ikke indebærer en generel og ubetinget ret til familiesammenføring, da man ikke efter EMRK artikel 8 har en umiddelbar ret til at vælge det land, hvori man ønsker at udøve sit familieliv.

Det er indgået i grundlaget for Udlændingenævnets vurdering, at referencen har haft opholdstilladelse i Danmark siden november 2004, samt at referencen i perioden fra februar 2013 til december 2013 har arbejdet som lagermedarbejder med en ugentlig arbejdstid på 37 timer, at referencen i perioden fra juni 2017 til september 2017 har arbejdet som ejendomstekniker med en ugentlig arbejdstid på 37 timer, at referencen i perioden fra februar 2018 til maj 2018 har været i arbejde som ejendomsfunktionær med en ugentlig arbejdstid på 37 timer, og at referencen siden januar 2018 har været i beskæftigelse som timelønnet servicemedarbejder med et varierende ugentligt timeantal.

Det er endvidere indgået i grundlaget for Udlændingenævnets vurdering, at referencen har gået 4 år i folkeskole i Danmark, at referencen i juni 2017 færdiggjorde sin uddannelse som ejendomstekniker, og at referencen efter det oplyste har bestået Prøve i Dansk 3. Udlændingenævnet finder imidlertid, at dette ikke kan føre til en ændret vurdering, da der herved ikke er oplyst om sådanne ganske særlige grunde, at ansøgeren kan meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1, 1. pkt.

Det forhold, at referencen og ansøgeren har et fællesbarn, der blev meddelt opholdstilladelse i Danmark i maj 2019, og som siden august 2019 har haft bopæl hos referencen, kan ej heller føre til en ændret vurdering.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at fællesbarnet ikke kan anses for at have opnået en sådan selvstændig tilknytning til Danmark, henset til barnets alder og varigheden af barnets ophold her i landet, at ansøgeren bør meddeles opholdstilladelse i Danmark på baggrund heraf.

Udlændingenævnet skal i den forbindelse henvise til, at børn efter fast praksis først anses for at have opnået en selvstændig tilknytning til Danmark efter 6-7 års fast lovligt ophold her i landet, hvor børnene har været tilknyttet en dansk institution eller skole.

På den baggrund, og da der ikke er oplyst om ganske særlige forhold i øvrigt, finder Udlændingenævnet, at det ikke vil være uproportionalt eller stridende mod Danmarks internationale forpligtelser, herunder EMRK artikel 8, at meddele ansøgeren afslag på opholdstilladelse i Danmark, jf. udlændingelovens § 9 c, stk. 1, 1. pkt.

Udlændingenævnet stadfæster således Udlændingestyrelsens afgørelse fra maj 2019." ÅB/2020/97.

Udlændingenævnet stadfæstede i november 2020 Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en statsborger fra Pakistan, som havde søgt om ægtefællesammenføring i Danmark på baggrund af ægteskab med en herboende statsborger fra Afghanistan.

Sagens faktiske omstændigheder:

Referencen var indrejst i Danmark i 2001 og var samme år blevet meddelt opholdstilladelse som familiesammenført barn. Referencen havde ikke efterfølgende fået tidsubegrænset opholdstilladelse. I maj 2019 indgav ansøgeren ansøgning om opholdstilladelse i Danmark på baggrund af ægteskab med referencen. Parret mødtes i maj 2011 i Pakistan, hvor de blev gift samme år. Parret fik et fællesbarn i februar 2015, som samme år blev meddelt opholdstilladelse i Danmark på baggrund af slægtsskabet med referencen. I maj 2019 meddelte Udlændingestyrelsen ansøgeren afslag på ægtefællesammenføring.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Udlændingenævnet finder, at ansøgeren ikke kan meddeles opholdstilladelse i Danmark efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1, litra e.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at referencen i februar 2001 blev meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 3, hvilken tilladelse senest er forlænget til oktober 2020, og at referencen aldrig har haft tidsubegrænset opholdstilladelse i Danmark. Ansøgeren kan derfor ikke gives opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1, litra e.

Udlændingenævnet bemærker, at referencen ikke har søgt permanent opholdstilladelse siden 2013.

Det forhold, at referencen til støtte for klagen har anført bl.a., at referencen har haft opholdstilladelse i Danmark i 19 år, kan ikke føre til en ændret vurdering, idet det er et ufravigeligt krav i udlændingeloven § 9, stk. 1, nr. 1, litra e, at den herboende skal have haft permanent opholdstilladelse i mindst 3 år.

Udlændingenævnet finder, at der ikke foreligger ganske særlige grunde til at give ansøgeren opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 9 c, stk. 1, 1. pkt.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at der til sagen ikke foreligger oplysninger om personlige forhold, herunder helbredsmæssige forhold, som bevirker, at referencen og parrets fællebarn ikke vil kunne indrejse og tage ophold i Pakistan for der at udøve familielivet med ansøgeren.

Den omstændighed, at referencen lider af kronisk migræne, og at det fremgår af lægelig udtalelse fra november 2019, at referencens migræneanfald forværres af den stress, der er forbundet med ansøgerens fravær, og at referencen således har behov for ansøgerens hjælp og tilstedeværelse i hverdagen, kan ikke føre til en ændret vurdering.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt, at referencens helbredsmæssige forhold ikke kan antages at være af en sådan karakter, at der af den grund bør meddeles opholdstilladelse til ansøgeren.

Det er endvidere indgået i Udlændingenævnets vurdering, at referencen og ansøgeren har et fællesbarn, som er født i februar 2015 i Danmark, som er tilknyttet en dansk børnehave.

Udlændingenævnet finder imidlertid, at dette ikke kan føre til en ændret vurdering. Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at børn efter fast praksis først anses for at have opnået en sådan selvstændig tilknytning til Danmark efter 6-7 års fast lovligt ophold her i landet, hvor børnene har været tilknyttet en institution eller skole.

Udlændingenævnet har således lagt vægt på, at referencens og ansøgerens fællesbarn er 5 år og 9 måneder gammel og derfor ikke kan anses for at have opnået en sådan tilknytning til Danmark. Udlændingenævnet har i den forbindelse endvidere lagt vægt på, at referencens og ansøgerens fællesbarn har pakistansk statsborgerskab.

Udlændingenævnet har endvidere tillagt det betydning, at fællesbarnet er født på et tidspunkt, hvor ansøgeren ikke havde opholdstilladelse i Danmark, og hvor referencen og ansøgeren således ikke havde en berettiget forventning om at kunne udøve familielivet i Danmark. Referencen og ansøgeren har dermed valgt at udøve familielivet således, at familien skal leve adskilt, og Udlændingenævnet finder således, at der ikke er noget til hinder for, at familielivet kan udøves via besøgsophold som hidtil.

Den omstændighed, at referencen har henvist til, at der er krig i Afghanistan og Pakistan, og at det vil være farligt for referencen og parrest fællesbarn at bosætte sig der, finder Udlændingenævnet ligeledes ikke kan føre til en ændret vurdering, idet omstændigheder af asylretlig karakter ikke kan føre til, at der meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1.

Udlændingenævnet henviser i den forbindelse til, at det følger af Den Europæiske Menneske-rettighedsdomstols praksis vedrørende Den Europæiske Menneskerettighedskonventions (EMRK) artikel 8, at artikel 8 ikke indebærer en generel og ubetinget ret til familiesammenføring, da familier ikke efter denne bestemmelse har en umiddelbar ret til at vælge det land, hvori de vil udøve deres familieliv.

På den baggrund, og da der ikke er oplyst om ganske særlige forhold i øvrigt, finder Udlændingenævnet, at det ikke vil være uproportionalt eller stridende mod Danmarks internationale forpligtelser, herunder EMRK artikel 8, at meddele ansøgeren afslag på opholdstilladelse i Danmark, jf. udlændingelovens § 9 c, stk. 1, 1. pkt.

Udlændingenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse fra november 2019." ÅB/2020/98.

3.7.1.5.4. Ansøgeren må ikke være udvist eller have et indrejseforbud

Efter udlændingelovens § 10, stk. 4, kan der til en udlænding, som har indrejseforbud, ikke gives opholdstilladelse efter § 8, stk. 3, og §§ 9-9 f, 9 i-9 n, 9 p eller 9 q, medmindre ganske særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed, taler derfor, dog tidligst 2 år efter udrejsen.

Det er således en betingelse for at give opholdstilladelse efter udlændingelovens § 8, stk. 3, §§ 9-9 f, 9 i-9 n, 9 p og 9 q, at en udlænding med indrejseforbud har været udrejst af Danmark i mindst 2 år, og der er ikke efter udlændingeloven mulighed for at fravige denne betingelse.

Som et eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til, om der kunne meddeles opholdstilladelse til en udlænding, der var meddelt indrejseforbud, henvises til afgørelse ÅB/2019/59 i Udlændingenævnets årsberetning 2019, afsnit 3.7.1.5.5.

3.7.1.6. Selvforsørgelseskravet

For at få ægtefællesammenføring i Danmark er det endvidere en betingelse, at ansøgeren og den herboende ægtefælle som udgangspunkt opfylder kravet om selvforsørgelse i udlændingelovens § 9, stk. 5. Efter bestemmelsen må den herboende person i 3 år forud for afgørelsen om opholdstilladelse ikke have modtaget hjælp efter lov om aktiv socialpolitik eller integrationsloven. Selvforsørgelseskravet er en løbende betingelse, som skal være opfyldt frem til ansøgeren meddeles tidsubegrænset opholdstilladelse.

Det er ikke afgørende, hvor længe man har modtaget offentlige ydelser, hvis disse er udbetalt inden for de seneste 3 år. Selv kortere perioder med kontanthjælp m.v. kan derfor betyde, at der gives afslag på ægtefællesammenføring. Årsagen til at man har modtaget offentlige ydelser er heller ikke afgørende, så længe det er en reel mulighed, at den herboende reference kan blive selvforsørgende. Endelig er den omstændighed, at den herboende reference har tilbagebetalt eller vil tilbagebetale beløbet, heller ikke afgørende.

Som eksempler på afgørelser, hvor nævnet har taget stilling til den herboende ægtefælles modtagelse af ydelser, kan nævnes følgende afgørelser:

Udlændingenævnet stadfæstede i januar 2020 Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en statsborger fra Guatemala, der var meddelt afslag på opholdstilladelse, da hendes herboende ægtefælle inden for de seneste 3 år havde modtaget offentlig hjælp til sin forsørgelse.

Sagens faktiske omstændigheder:

Ansøgeren søgte i december 2017 om ægtefællesammenføring med sin herboende ægtefælle. Referencen havde tidligere været i fuldtidsbeskæftigelse. I 2012 havde referencen fået diagnosen biopolar affaktiv lidelse og ADHD og havde siden oktober 2017 modtaget revalideringsydelse efter lov om aktiv socialpolitik under sin uddannelse, som han forventede at afslutte i 2021. Referencen havde fra juli 2017 til august 2017 besøgt ansøgeren i Guatemala. Den herboende reference talte ikke spansk, og oplyste, at han ikke kunne modtage behandling for sin psykiske lidelse i Guatemala på grund af sprogbarrieren. Udlændingestyrelsen meddelte i april 2018 ansøgeren afslag på ægtefællesammenføring, idet referencen inden for de seneste 3 år havde modtaget offentlig hjælp til forsørgelse. Styrelsens afgørelse blev påklaget til Udlændingenævnet, og under klagesagen gjorde parret gældende, at deres sag var sammenlignelig med en afgørelse, som Udlændingenævnet havde truffet i marts 2016.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Referencen har inden for de sidste 3 år modtaget hjælp efter lov om aktiv socialpolitik i form af revalidering. Betingelsen i udlændingelovens § 9, stk. 5, er derfor ikke opfyldt, og ansøgeren kan derfor ikke meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at referencen ifølge egne oplysninger i ansøgningsskemaet har oplyst, at han siden oktober 2017 har modtaget revalideringsydelse, hvilket også underbygges af oplysningerne fra det elektroniske indkomstregister, eIndkomst, hvoraf det fremgår, at han siden oktober 2017 har modtaget revalideringsydelse.

Udlændingenævnet henviser herved til, at det efter udlændingelovens § 9, stk. 5, er en betingelse, at den herboende person 3 år forud for afgørelsen om opholdstilladelse ikke har modtaget hjælp efter lov om aktiv socialpolitik eller integrationsloven, medmindre ganske særlige grunde afgørende taler derimod.

Udlændingenævnet har ved afgørelsen lagt til grund, at referencen er handicappet.

Udlændingenævnet finder imidlertid, at der ikke foreligger særlige grunde til at fravige betingelsen i udlændingelovens § 9, stk. 5.

Udlændingenævnet har ved afgørelsen lagt vægt på, at referencen på trods af dette handicap på et senere tidspunkt må antages at ville kunne arbejde, da det fremgår af referencens journaloversigt, at en sagsbehandler i oktober 2017 har noteret, at det vil være realistisk for referencen at gennemføre en uddannelse og bestride et job efterfølgende, ligesom planen om uddannelse vurderedes at være den korteste mulige vej til selvforsørgelse.

Det forhold, at referencen har oplyst, at kommunen ikke har informeret ham om, at ansøgeren ikke vil kunne meddeles opholdstilladelse i Danmark, såfremt han modtog revalideringsydelse, kan ikke føre til en ændret vurdering.

Det kan ligeledes ikke føre til en ændret vurdering, at der er fremlagt dokumentation for, at referencen i november 2017 oplyste til en sagsbehandler i kommunen, at han boede sammen med en kvinde fra Guatemala, der var i Danmark på turistvisum, og at han ville søge om opholdstilladelse til hende.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at referencen har modtaget revalideringsydelse siden oktober 2017, at kommunen efter egne oplysninger først i november 2017 blev bekendt med, at referencen ville søge om familiesammenføring, og at der ikke foreligger oplysninger om, at kommunen før denne dato skulle have været bekendt med, at referencen ville søge om familiesammenføring.

Udlændingenævnet har endvidere lagt vægt på, at referencen til Udlændingenævnet har oplyst, at han endnu ikke havde besluttet at indgå ægteskab, da han søgte om revalidering, og at han muligvis ikke havde oplyst sin sagsbehandler om, at forholdet til ansøgeren var blevet seriøst, men at han havde fortalt om hende.

Udlændingenævnet finder endvidere, at der ikke foreligger andre særlige grunde til at fravige udlændingelovens § 9, stk. 5.

Det er indgået i grundlaget for Udlændingenævnets vurdering af sagen, at referencen lider af bipolar affektiv sindslidelse og ADHD, at han har taget en overdosis af medicin, ligesom han har oplyst, at situationen, som han befinder sig i har medført, at hans tilstand er blevet forværret.

Det er ligeledes indgået i grundlaget for Udlændingenævnets vurdering af sagen, at der til sagen bl.a. er fremlagt dokumentation fra psykiatrien fra oktober 2018, hvoraf det fremgår, at referencens

psykiske lidelse er blevet reaktiveret, ligesom det er indgået i vurderingen, at Udlændingenævnet i september 2019 har modtaget dokumentation for, at referencen på ny modtager medicinsk behandling, ligesom han modtager behandling ved specialpsykolog.

Det er herudover indgået i vurderingen, at referencen til sagen har oplyst, at den behandling, han modtager på en psykiatrisk afdeling, foretages af en specialpsykolog i psykiatrien, en autoriseret psykolog og en certificeret IPT-terapeut.

Udlændingenævnet finder imidlertid, at disse oplysninger ikke kan føre til en ændret vurdering.

Udlændingenævnet henviser herved til, at MedCOI[17] i november 2019 til Udlændingenævnet har oplyst, at det relevante medikament er tilgængeligt i Guatemala, og at det også er muligt at modtage psykiatrisk behandling i Guatemala.

Udlændingenævnet finder derfor, at referencen vil kunne modtage den nødvendige og relevante behandling i Guatemala. Udlændingenævnet henviser i den forbindelse også til, at referencen har besøgt ansøgeren i Guatemala.

Udlændingenævnet har endvidere lagt vægt på, det også fremgår af erklæringen fra psykiateren, at referencen vil kunne modtage den relevante behandling i den private sektor i Guatemala. Det kan i den forbindelse ikke i sig selv føre til en ændret vurdering, at dette vil være forbundet med udgifter for referencen, såfremt han skal modtage behandlingen i Guatemala.

Det er også indgået i vurderingen, at referencen til sagen har oplyst, han ikke taler spansk og dermed er afskåret fra at modtage behandling i Guatemala. Udlændingenævnet finder, at dette ligeledes ikke i sig selv kan føre til en ændret vurdering af sagen.

Udlændingenævnet finder endvidere, at nærværende sag ikke er sammenlignelig med den afgørelse, der blev truffet af Udlændingenævnet i marts 2016, da sagen fra marts 2016 vedrørte et igangværende og aktuelt behandlingsforløb med kemoterapi, der krævede indlæggelse, og at referencen ikke i samme omfang er under et igangværende og aktuelt behandlingsforløb, der kræver indlæggelse.

[17] MedCOI is a European Refugee Fund financed project to obtain medical country of origin information. The project allows 11 European Union member states plus Norway and Switzerland to make use of the services of the 'MedCOI' team in the Netherlands and Belgium. The MedCOI team makes enquiries with qualified doctors and other experts working in countries of origin. The information obtained is reviewed by the MedCOI project team, which includes a medical doctor, before it is forwarded to the relevant COI Service.

Udlændingenævnet finder endvidere ikke, at Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols (EMD) dom af 1. oktober 2019 (Savran mod Danmark), kan føre til en ændret vurdering af sagen. Udlændingenævnet henviser i den forbindelse til, at sagen er søgt indbragt for et Storkammer ved EMD, jf. udlændinge- og integrationsministerens besvarelse af spørgsmål nr. S 208 den 4. november 2019, og derfor ikke er endelig. Der henvises til følgende link, hvoraf dette fremgår: https://www.ft.dk/samling/20191/spoergsmaal/s208/svar/1603285/2098432.pdf. Udlændingenævnet finder i øvrigt, at sagerne ikke er direkte sammenlignelige, da udlændingen i EMD dom af 1. oktober 2019 var udvist for bestandigt af Danmark, og dommen derfor tager stilling til, om dette er foreneligt med artikel 3 i Den Europæiske Menneskerettighedskonvention (EMRK).

Det kan endvidere ikke føre til en ændret vurdering, at referencen til sagen har oplyst, at han har sin familie i Danmark, at ansøgeren har bestået diverse danskprøver under sit ophold som au pair i Danmark, og at referencen og ansøgeren har størst tilknytning til Danmark.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, jf. også begrundelsen ovenfor, at der ikke er noget til hinder for, at referencen tager ophold i Guatemala, hvor ansøgeren er født og opvokset, og hvor referencen har besøgt hende.

Udlændingenævnet skal i den forbindelse bemærke, at det følger af EMD's praksis vedrørende EMRK artikel 8 om retten til familieliv, at artikel 8 ikke indebærer en generel og ubetinget ret til familiesammenføring, da familier ikke efter denne bestemmelse har en umiddelbar ret til at vælge det land, hvori de vil udøve deres familieliv.

Udlændingenævnet stadfæster således Udlændingestyrelsens afgørelse fra april 2018." ÅB/2020/99.

Udlændingenævnet stadfæstede i november 2020 Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en statsborger fra Indien, der var meddelt afslag på familiesammenføring, da hendes herboende samlever inden for de seneste 3 år havde modtaget offentlig hjælp til sin forsørgelse. Referencen var dansk statsborger.

Sagens faktiske omstændigheder:

Ansøgeren og referencen, der var blevet gift i august 1999, havde boet sammen i Danmark fra april 2000 til januar 2010, hvor parret var blevet skilt. Parret havde et fællesbarn, født i juli 2002, som er dansk statsborger. I juni 2019 søgte ansøgeren om familiesammenføring med parrets herboende datter. Det fremgik af ansøgningen, at ansøgeren og referencen på det tidspunkt var samlevende. Udlændingestyrelsen vejledte derfor efterfølgende om, at ansøgeren skulle søge om

familiesammenføring med referencen i stedet, hvilket ansøgeren gjorde. Referencen havde siden februar 2019 modtaget integrationsydelse efter lov om aktiv socialpolitik.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Udlændingenævnet finder, at ansøgeren ikke kan meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1, idet den herboende reference inden for de seneste 3 år har modtaget hjælp efter lov om aktiv socialpolitik, hvorfor betingelsen i udlændingelovens § 9, stk. 5, ikke er opfyldt.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at det fremgår af Udlændingenævnets opslag i det elektroniske indkomstregister, eIndkomst, at referencen i perioden fra februar 2019 og til i dag har modtaget ydelser efter lov om aktiv socialpolitik i form af integrationsydelse og kontanthjælp.

Udlændingenævnet finder endvidere, at der ikke foreligger ganske særlige grunde til at fravige betingelsen i udlændingelovens § 9, stk. 5.

Det er indgået i grundlaget for Udlændingenævnets vurdering, at referencen lider af sukkersyge i svær grad med diverse følgesygdomme, og at han herudover lider af en depression.

Udlændingenævnet finder imidlertid ikke, at der er tale om sådanne personlige forhold, herunder helbredsmæssige forhold, der kan bevirke, at referencen ikke vil kunne udrejse og tage ophold i Indien, hvor ansøgeren er født og opvokset, hvor de begge taler sproget, hvor ansøgeren er statsborger, hvor parret angiveligt har mødt hinanden, og hvor parret tidligere har levet sammen i en længere periode, for at udøve familielivet der, jf. Den Europæiske Menneskerettighedskonvention (EMRK) artikel 8, ligesom referencens lidelser ikke kan anses for sådanne alvorlige sygdomme eller alvorligt handicap, at det kan føre til, at ansøgeren alligevel kan meddeles opholdstilladelse.

Udlændingenævnet bemærker i den forbindelse, at referencen har boet fast i Indien i cirka 8½ år og efter det oplyste gennem en årrække har modtaget kvalificeret behandling for sin sukkersyge og diverse følgesygdomme i Indien.

Det er endvidere indgået i grundlaget for Udlændingenævnet vurdering, at parrets fællesbarn er dansk statsborger og har været bosiddende i Danmark, senest siden februar 2019, og at hun efter det oplyste periodevis har et misbrug af euforiserende stoffer, ligesom hun er under udredning for epilepsi.

Udlændingenævnet finder imidlertid, at dette ikke kan føre til en ændret vurdering, idet parrets fællesbarn i juni 2020 fyldte 18 år og dermed er myndig, hvorfor hun ikke kan antages at have det samme behov for ansøgeren, som et mindreårigt barn.

Udlændingenævnet har i den forbindelse lagt vægt på, at der ikke er fremlagt dokumentation for, at der er et kvalificeret afhængighedsforhold mellem ansøgeren og fællesbarnet, der er af en sådan karakter, at fællesbarnet vil være nødsaget til at forlade Danmark, såfremt ansøgeren ikke meddeles opholdstilladelse.

Udlændingenævnet henviser i den forbindelse til, at EMRK artikel 8 ikke indebærer en generel og ubetinget ret til familiesammenføring, da det følger af fast praksis fra Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol, at EMRK artikel 8 ikke giver en familie ret til at vælge, i hvilket land familielivet skal udøves.

Den omstændighed, at ansøgeren har henvist til, at hensynet til familiens enhed eller hensynet til at opretholde samværet med fællesbarnet, finder Udlændingenævnet ikke kan føre til en ændret vurdering, idet ansøgeren har afbrudt familielivet med sin datter, hvorfor Danmark ikke er nærmest til at beskytte familielivet mellem ansøgeren og hendes datter.

Efter det anførte, og idet der ikke i øvrigt er oplyst om ganske særlige grunde, finder Udlændingenævnet, at det ikke vil være uproportionalt eller stride mod Danmarks internationale forpligtelser, herunder EMRK artikel 8, at meddele ansøgeren afslag på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 5.

Udlændingenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse fra maj 2020". ÅB/2020/100.

Det er ikke til hinder for ægtefællesammenføring, hvis man har modtaget enkeltstående ydelser af mindre beløbsmæssig størrelse, der ikke er direkte relateret til forsørgelse, eller ydelser der må sidestilles med løn eller pension eller træder i stedet herfor. Modtagelse af dagpenge fra a-kassen er ikke en offentlig ydelse efter lov om aktiv socialpolitik eller integrationsloven, og arbejdsløshedsdagpenge er derfor ikke til hinder for ægtefællesammenføring. Modtagelse af ressourceforløbsydelse mellem en periode med beskæftigelse i fleksjob og meddelelse af førtidspension kan også efter en konkret og individuel vurdering føre til, at der kan dispenseres fra selvforsørgelseskravet.

Som et eksempel på en afgørelse, hvor nævnet omgjorde Udlændingestyrelsens afgørelse på baggrund af, at den herboende ægtefælle var blevet godkendt til flexjob og ikke havde modtaget offentlige ydelser til forsørgelse, henvises til Udlændingenævnets årsberetning 2015, afsnit 3.1.1.4., afgørelse FAM/2015/198. Der kan endvidere henvises til afsnit 3.1.1.3. i Udlændingenævnets årsberetning 2014. Der henvises desuden til afgørelse FAM/2014/105 i Udlændingenævnets årsberetning 2014, afsnit 3.1.1.4.

Som eksempler på afgørelser, hvor kravet om selvforsørgelse ikke blev fraveget som følge af den herboende ægtefælles modtagelse af ressourceforløbsydelse, kan nævnes følgende afgørelser:

Udlændingenævnet stadfæstede i august 2020 Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en statsborger fra Afghanistan, der var meddelt afslag på ægtefællesammenføring, da hendes herboende ægtefælle inden for de seneste 3 år havde modtaget offentlig hjælp til sin forsørgelse.

Sagens faktiske omstændigheder:

Referencen, der er statsborger i Afghanistan, var indrejst i Danmark i september 2001 som mindreårig med sin mor og søster. Han havde i 2004 fået humanitær opholdstilladelse og var i juli 2013 blevet meddelt tidsubegrænset opholdstilladelse. Ansøgeren søgte i april 2018 om ægtefællesammenføring med den herboende reference. Referencen var født døvstum og var afhængig af en tegnsprogstolk. Han var også diagnosticeret med en blandet udviklingsforstyrrelse og PTSD. Referencen havde under sit uddannelsesforløb modtaget revalideringsydelse efter lov om aktiv socialpolitik og var i december 2019 visiteret til et fleksjob 20 timer om ugen.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Udlændingenævnet finder, at ansøgeren ikke kan meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1, idet referencen inden for de seneste 3 år har modtaget hjælp efter lov om aktiv socialpolitik, hvorfor betingelsen i udlændingelovens § 9, stk. 5, ikke er opfyldt.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at det fremgår af Udlændingenævnets opslag i det elektroniske indkomstregister (eIndkomst), at referencen i perioden fra juli 2018 til november 2019 har modtaget ydelser efter lov om aktiv socialpolitik i form af ressourceforløbsydelse og kontanthjælp.

Udlændingenævnet finder endvidere, at der ikke foreligger ganske særlige grunde til at fravige betingelsen i udlændingelovens § 9, stk. 5.

Det er indgået i grundlaget for Udlændingenævnets vurdering, at referencen er født døvstum, og at han herudover er diagnosticeret med blandet udviklingsforstyrrelse og posttraumatisk stress syndrom (PTSD).

Udlændingenævnet har endvidere lagt vægt på, at referencen har færdiggjort sin uddannelse i december 2015, og at der ikke er oplyst om sådanne forhold, der kan føre til, at det må anses for

dokumenteret eller godtgjort, at referencen ikke på et senere tidspunkt vil kunne opfylde betingelserne i udlændingelovens § 9, stk. 5, hvorfor Udlændingenævnet finder, at betingelsen i udlændingelovens § 9, stk. 5, ikke på nuværende tidspunkt kan fraviges under henvisning til referencens helbredsmæssige forhold.

Udlændingenævnet henviser til, at referencen siden december 2019 er visiteret til fleksjob, og at han efter opslag i eIndkomst fortsat ses at modtage fleksløn. Udlændingenævnet kan på den baggrund lægge til grund, at referencen har udsigt til at opfylde selvforsørgelseskravet i § 9, stk. 5.

Udlændingenævnet finder endvidere, at der til sagen ikke er oplyst om sådanne personlige forhold, herunder helbredsmæssige forhold, der kan bevirke, at referencen og ansøgeren ikke vil kunne udrejse og tage ophold i Afghanistan, hvor ansøgeren er født og opvokset og taler sproget, og hvor både referencen og ansøgeren er statsborgere, og hvor parret angiveligt har mødt hinanden og er vokset op, for at udøve familielivet der, jf. Den Europæiske Menneskerettighedskonvention (EMRK) artikel 8.

Udlændingenævnet har endvidere lagt vægt på, at referencen og ansøgeren indbyrdes kommunikerer på dari/persisk, at referencen kan mundaflæse, og det er oplyst, at han kan høre ved hjælp af høreapparater.

Udlændingenævnet henviser til, at EMRK artikel 8 ikke indebærer en generel og ubetinget ret til familiesammenføring, da det følger af fast praksis fra Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol, at EMRK artikel 8 ikke giver en familie ret til at vælge, i hvilket land familielivet skal udøves.

Udlændingenævnet skal i den forbindelse henvise til, at referencen er meddelt opholdstilladelse i Danmark efter udlændingelovens § 9 b, stk. 1, på et tidspunkt, hvor han var 12 år og på baggrund af hans mors forhold, og således hverken er meddelt opholdstilladelse som følge af egne forhold eller som flygtning efter udlændingelovens § 7.

Det anførte om, at referencen i mange år har været afhængig af hjælp fra sin mor og sin søster, at det har været centralt i referencens oprindelige opholdstilladelse, at han har et alvorligt handicap, hvilket har dannet grundlag for humanitært ophold, at referencen ikke kan henvises til at tage ophold i sit oprindelige hjemland, idet han ikke vil kunne klare sig dér og at det ikke kan forlanges, at referencens mor og søster skal tage til Afghanistan for at passe ham, kan ikke føre til en ændret vurdering.

Udlændingenævnet finder endelig, at det forhold, at referencen er handicappet som følge af sine medfødte helbredsproblemer, ikke i sig selv kan føre til dispensation for reglerne om ægtefællesammenføring, herunder udlændingelovens § 9, stk. 5.

Udlændingenævnet vurderer, at karakteren af referencens øvrige lidelser, herunder at han er diagnosticeret med blandet udviklingsforstyrrelse og PTSD, ikke kan anses for sådanne alvorlige sygdomme eller alvorligt handicap, at det kan føre til, at ansøgeren kan meddeles opholdstilladelse.

Udlændingenævnet finder på den baggrund, at der ikke er oplyst om sådanne forhold, der kan føre til, at det må anses for dokumenteret eller godtgjort, at referencen ikke på et senere tidspunkt vil kunne opfylde betingelserne i udlændingelovens § 9, stk. 5. Udlændingenævnet finder derfor, at betingelsen i udlændingelovens § 9, stk. 5, ikke kan fraviges under henvisning til referencens helbredsmæssige forhold.

Udlændingenævnet finder endvidere, at referencen ikke kan anses for at blive diskrimineret – hverken direkte eller indirekte – i forhold til personer, som søger om ægtefællesammenføring, og som ikke er handicappede, og som modtager ydelser til forsørgelse efter lov om aktiv socialpolitik.

En vurdering af referencens handicap og betydningen heraf indgår i udlændingemyndighedernes vurdering af, om der er grundlag for dispensation, herunder om det kan anses for humanitært uforsvarligt at henvise referencen til at udøve sit familieliv med sin ægtefælle i Afghanistan. Udlændingenævnet lægger i forhold til referencen vægt på, at hans tilstand synes stationær, at hans lidelser ikke er behandlingskrævende, og at han ville kunne få den nødvendige støtte i sin dagligdag af ansøgeren, hvorfor det må antages, at han kan leve med støtte fra ansøgeren i Afghanistan – uden tilstedeværelsen af sin mor og søster.

Det anførte om, at ansøgeren er alvorligt psykisk syg og derfor har behov for løbende behandling og tilsyn kan ikke føre til en ændret vurdering, idet der ikke kan meddeles opholdstilladelse med henblik på, at en udlænding kan modtage behandling i Danmark.

Udlændingenævnet har endvidere lagt vægt på, at ansøgeren i maj 2018 blev meddelt endeligt afslag på asyl i Danmark, ligesom hun i april 2020 blev meddelt endeligt afslag på humanitær opholdstilladelse i Danmark.

Efter det anførte, og idet der ikke i øvrigt er oplyst om ganske særlige grunde, finder Udlændingenævnet, at det ikke vil være uproportionalt eller stride mod Danmarks internationale forpligtelser, herunder EMRK artikel 8, at meddele ansøgeren afslag på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 5.

Udlændingenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse fra december 2019". ÅB/2020/101.

Udlændingenævnet stadfæstede i august 2020 Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en statsborger fra Indonesien, der var meddelt afslag på ægtefællesammenføring, da hendes herboende ægtefælle inden for de seneste 3 år havde modtaget offentlig hjælp til sin forsørgelse.

Sagens faktiske omstændigheder:

Referencen er statsborger i Indonesien og var i 2004 blevet meddelt opholdstilladelse i Danmark som kvoteflygtning. I november 2016 søgte ansøgeren om ægtefællesammenføring med referencen. Referencen var i januar 2015 startet i et ressourceforløb og modtog ressourceforløbsydelse efter lov om aktiv socialpolitik indtil august 2020. I november 2018 meddelte Udlændingestyrelsen ansøgeren afslag på ægtefællesammenføring.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Referencen har inden for de seneste 3 år modtaget hjælp efter lov om aktiv socialpolitik. Betingelsen i udlændingelovens § 9, stk. 5, er derfor ikke opfyldt, og ansøgeren kan derfor ikke gives opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at det fremgår af det elektroniske indkomstregister eIndkomst, at referencen i de seneste 3 år – det vil sige siden august 2017 – har modtaget ressourceforløbsydelse udbetalt efter lov om aktiv socialpolitik § 69.

Udlændingenævnet finder endvidere, at der ikke foreligger ganske særlige grunde til at fravige betingelsen i udlændingelovens § 9, stk. 5.

Det forhold, at referencen har modtaget ydelserne, idet han var ude for et uheld med sit knæ i 2012, at han i 2015 fik en knæprotese, at han på nuværende tidspunkt lever i en kronisk smertetilstand, der ikke kan behandles, og at referencens læge har udtalt, at han har svært ved at forestille sig, at referencen kan forsørge sig selv, kan ikke føre til en ændret vurdering.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at referencen modtager ressourceforløbsydelse, jf. lov om aktiv socialpolitik, hvorfor det må lægges til grund, at han er i et jobafklaringsforløb og derfor ikke er endelig udredt af kommunen i forhold til sin arbejdsevne.

Udlændingenævnet finder i øvrigt, at der til sagen ikke er oplyst om sådanne personlige forhold, herunder helbredsmæssige forhold, der kan bevirke, at ansøgeren og referencen ikke vil kunne udrejse og tage ophold i Indonesien, hvor begge er født og opvokset og taler sproget, og hvor begge er

statsborgere, for at udøve familielivet dér, jf. Den Europæiske Menneskerettighedskonvention (EMRK) artikel 8.

Udlændingenævnet henviser til, at EMRK artikel 8 ikke indebærer en generel og ubetinget ret til familiesammenføring, da det følger af fast praksis fra Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol, at EMRK artikel 8 ikke giver en familie ret til at vælge, i hvilket land familielivet skal udøves.

Udlændingenævnet finder på den baggrund, at der ikke er oplyst om sådanne forhold, der kan føre til, at det må anses for hverken dokumenteret eller godtgjort, at referencen ikke på et senere tidspunkt vil kunne opfylde betingelserne i udlændingelovens § 9, stk. 5, hvorfor Udlændingenævnet finder, at betingelsen i udlændingelovens § 9, stk. 5, ikke på nuværende tidspunkt kan fraviges under henvisning til referencens helbredsmæssige forhold.

Det er indgået i grundlaget for Udlændingenævnets vurdering, at referencen har opholdstilladelse som flygtning fra Indonesien, og at han frygter for ansøgerens sikkerhed, såfremt hun skal vende tilbage til Indonesien.

Udlændingenævnet finder imidlertid, at dette ikke kan føre til en ændret vurdering, idet Udlændingestyrelsens asylkontor har vurderet, at referencen ikke vil være i risiko for asylrelevant forfølgelse i Indonesien, og idet generelle sociale- og økonomiske forhold i en ansøgers hjemland eller opholdsland ikke kan danne grundlag for at fravige betingelserne i udlændingelovens § 9, stk. 5.

På den baggrund, og idet der ikke i øvrigt er oplyst om ganske særlige grunde, finder Udlændingenævnet, at det ikke vil være uproportionelt eller stride mod Danmarks internationale forpligtelser, herunder EMRK artikel 8, at meddele ansøgeren afslag på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 5.

Udlændingenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse fra november 2018 om afslag på familiesammenføring." ÅB/2020/102.

Selvforsørgelseskravet er en løbende betingelse, der vurderes på afgørelsestidspunktet, jf. ordlyden af bestemmelsen i udlændingelovens § 9, stk. 5.

Som et eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet omgjorde Udlændingestyrelsens afgørelse på baggrund af, at den herboende ægtefælle på tidspunktet for Udlændingenævnets afgørelse ikke inden for de sidste 3 år havde modtaget offentlig hjælp efter lov om aktiv socialpolitik, kan nævnes:

Udlændingenævnet omgjorde i november 2020 Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en statsborger fra Eritrea, der var meddelt afslag på ægtefællesammenføring, da hendes herboende ægtefælle inden for de seneste 3 år havde modtaget offentlig hjælp til sin forsørgelse.

Sagens faktiske omstændigheder:

Referencen, der er statsborger i Eritrea, var i april 2015 blevet meddelt opholdstilladelse i Danmark som flygtning. I marts 2018 søgte ansøgeren om ægtefællesammenføring med referencen. Referencen havde i perioden fra 2015 indtil maj 2016 modtaget kontanthjælp.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Udlændingenævnet finder grundlag for at ændre Udlændingestyrelsens afgørelse fra december 2018 for så vidt angår udlændingelovens § 9, stk. 5, idet ansøgeren ikke bør meddeles afslag på opholdstilladelse under henvisning til betingelsen om, at den herboende person i 3 år forud for afgørelsen om opholdstilladelse ikke må have modtaget hjælp efter lov om aktiv socialpolitik.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at Udlændingestyrelsen i december 2018 meddelte afslag på ansøgerens ansøgning om familiesammenføring, jf. udlændingelovens § 9, stk. 5, under henvisning til bl.a., at det fremgår af det elektroniske indkomstregister, eIndkomst, at referencen senest i juli 2016 har modtaget kontanthjælp efter lov om aktiv socialpolitik. Udlændingenævnet har endvidere lagt vægt på, at det ved et aktuelt opslag i eIndkomst fremgår, at referencen ikke siden juli 2016 har modtaget kontanthjælp eller andre ydelser efter lov om aktiv socialpolitik." ÅB/2020/103.

Selvforsørgelseskravet stilles som udgangspunkt i alle sager om ægtefællesammenføring. Der vil dog helt undtagelsesvist kunne være ganske særlige grunde, herunder hensynet til Danmarks internationale forpligtelser, der afgørende taler for, at der ikke skal stilles krav om selvforsørgelse.

Som et eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet omgjorde Udlændingestyrelsens afgørelse på baggrund af et fællesbarns selvstændige tilknytning til Danmark, kan nævnes følgende afgørelse:

Udlændingenævnet omgjorde i oktober 2020 Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en statsborger fra Marokko, der var meddelt afslag på ægtefællesammenføring, da den herboende reference havde modtaget offentlige ydelser inden for de seneste 3 år.

Sagens faktiske omstændigheder:

Ansøgeren og den herboende reference, der er dansk statsborger, havde indgået ægteskab i Marokko i november 2009. Parret havde i januar 2013 fået et fællesbarn. Barnet blev født i Danmark og er dansk statsborger. I november 2017 søgte ansøgeren om ægtefællesammenføring med referencen, der i perioden fra 2016 til juni 2018 havde modtaget kontanthjælp. I maj 2019 meddelte Udlændingestyrelsen afslag på ægtefællesammenføring.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Udlændingenævnet finder grundlag for at ændre Udlændingestyrelsens afgørelse fra maj 2019.

Udlændingenævnet finder således, at ansøgeren ikke på nuværende tidspunkt bør meddeles afslag på ægtefællesammenføring, jf. udlændingelovens § 9, stk. 5.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, Udlændingestyrelsen i maj 2019 meddelte ansøgeren afslag på familiesammenføring, idet referencen havde modtaget hjælp efter lov om aktiv socialpolitik inden for de sidste 3 år, og der ikke forelå ganske særlige grunde. Udlændingestyrelsen lagde i den forbindelse vægt på, at parrets fællesbørn ikke havde opnået selvstændig tilknytning til Danmark.

Udlændingenævnet har endvidere lagt vægt på, at parrets ældste fællesbarn er født i januar 2013 i Danmark, hvor hun også er statsborger.

Udlændingenævnet har tillige lagt vægt på, at der til sagen er fremsendt en udtalelse fra maj 2020 fra en børneinstitution, hvoraf det fremgår, at parrets ældste fællesbarn blev indskrevet i institutionens vuggestue i marts 2013, at hun i marts 2015 blev overflyttet til institutionens børnehave, hvorfra hun blev udmeldt i april 2016 i forbindelse med, at hun blev overflyttet til en anden daginstitution, hvor hun var tilknyttet, indtil hun i september 2018 på ny blev tilknyttet den tidligere daginstitution frem til skolestart i maj 2019.

Udlændingenævnet finder på den baggrund, at fællesbarnet har opnået en selvstændig tilknytning til Danmark." ÅB/2020/104.

Som et eksempel på en afgørelse, hvor kravet om selvforsørgelse ikke blev fraveget som følge af Danmarks internationale forpligtelser, henvises til afgørelse FAM/2018/68 i Udlændingenævnets årsberetning 2018, afsnit 3.3.1.5.

Som et eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet endvidere har fraveget kravet om selvforsørgelse på grund af andre særlige grunde, hvor kommunen ikke havde overholdt sin vejledningsforpligtelse i forbindelse med udbetaling af offentlige ydelser, henvises til afgørelsen ÅB/2019/64 i Udlændingenævnets årsberetning 2019, afsnit 3.7.1.6.

Kravet om selvforsørgelse fraviges ikke, hvis den herboende ægtefælle kan henvises til at søge om opholdstilladelse i et andet land med henblik på at udleve sit familieliv der.

Som eksempler på afgørelser, hvor kravet om selvforsørgelse ikke er fraveget da den herboende ægtefælle kan henvises til at udøve familielivet i ansøgerens hjemland eller søge om opholdstilladelse i et andet land, henvises til følgende afgørelser:

Udlændingenævnet stadfæstede i august 2020 Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en statsborger fra Somalia, der var meddelt afslag på familiesammenføring, da hendes herboende samlever inden for de seneste 3 år havde modtaget offentlig hjælp til sin forsørgelse.

Sagens faktiske omstændigheder

Referencen, der er somalisk statsborger, havde i april 1998 i en alder af 39 år fået opholdstilladelse som flygtning i Danmark. Ansøgeren havde i februar 2012 fået opholdstilladelse som flygtning i Danmark. I marts 2017 afslog Udlændingestyrelsen at forlænge ansøgerens opholdstilladelse. Ansøgeren søgte herefter i januar 2018 om familiesammenføring med referencen på baggrund af samliv. Referencen havde siden 2016 modtaget kontanthjælp.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Referencen har inden for de seneste 3 år modtaget hjælp efter lov om aktiv socialpolitik. Betingelsen i udlændingelovens § 9, stk. 5, er derfor ikke opfyldt, og ansøgeren kan følgelig ikke gives opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på referencens egne oplysninger i ansøgningsskemaet om, at han har modtaget kontanthjælp i perioden fra august 2016 og indtil tidspunktet for ansøgningens indgivelse, hvilket stemmer overens med oplysningerne i det elektroniske indkomstregister eIndkomst om, at han i perioden fra august 2016 og indtil juli 2020 har modtaget kontanthjælp, hvilket er en ydelse omfattet lov om aktiv socialpolitik.

Udlændingenævnet finder endvidere, at der ikke foreligger ganske særlige grunde til at fravige betingelsen i udlændingelovens § 9, stk. 5.

Det er indgået i grundlaget for Udlændingenævnets afgørelse, at det til støtte for klagen er anført, at referencen bor sammen med sine forældre, som er afhængige af hans daglige omsorg og støtte.

Udlændingenævnet finder imidlertid, at dette ikke kan føre til en ændret vurdering henset til, at referencens forældre er voksne, og at det ikke er oplyst, at der er et sådant afhængigheds- eller tilknytningsforhold mellem referencen og hans forældre, der ligger ud over, hvad der følger af slægtskabet i sig selv, at ansøgeren kan meddeles opholdstilladelse på denne baggrund.

Det er endvidere indgået i grundlaget for Udlændingenævnets afgørelse, at referencen har et særbarn, født i marts 2001, som på tidspunktet for ansøgningens indgivelse var under 18 år, og som referencen efter det oplyste har samvær med hver 4. weekend. Dette kan imidlertid ikke føre til en ændret vurdering af sagen.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at uanset om referencen måtte have samvær med sit særbarn, er særbarnet blevet 18 år under sagens behandling, hvorfor dette forhold ikke kan tillægges vægt, da det kun er samvær i tilstrækkeligt omfang med særbørn under 18 år, der kan medføre, at betingelsen i udlændingelovens § 9, stk. 5, kan fraviges.

Det forhold, at partsrepræsentanten til klagen har anført, at referencen er sygemeldt og får medicinsk behandling for hjerteproblemer, sukkersyge og forhøjet blodtryk, og at ansøgerens helbred er dårligt, idet hun lider af alvorlig astma, og at hun ikke kan anskaffe astmamedicin i Somalia, kan heller ikke føre til en ændret vurdering.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at der ikke er fremsendt dokumentation for, at ansøgerens og referencens helbred er af en sådan særligt alvorlig karakter, at forsørgelseskravet bør fraviges. Efter udlændingelovens § 40, stk. 1, 1. pkt., påhviler det en udlænding at meddele de oplysninger, som er nødvendige til bedømmelse af, om en opholdstilladelse kan meddeles.

Udlændingenævnet henviser i den forbindelse til Udlændingestyrelsens afgørelse fra maj 2017, som blev stadfæstet af Flygtningenævnet i januar 2018, vedrørende nægtelse af forlængelse af ansøgerens opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2. Udlændingestyrelsen og Flygtningenævnet inddrog i de pågældende sager ansøgerens astma.

Udlændingenævnet finder i øvrigt, at der til sagen ikke er oplyst om sådanne personlige forhold, herunder helbredsmæssige forhold, der kan bevirke, at ansøgeren og referencen ikke vil kunne udrejse og tage ophold i Somalia, hvor de begge er født og opvokset og taler sproget, og hvor ansøgeren og

referencen er statsborgere, for at udøve familielivet der, jf. Den Europæiske Menneskerettighedskonvention (EMRK) artikel 8.

Udlændingenævnet henviser til, at EMRK artikel 8 ikke indebærer en generel og ubetinget ret til familiesammenføring, da det følger af fast praksis fra Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol, at EMRK artikel 8 ikke giver en familie ret til at vælge, i hvilket land familielivet skal udøves.

Det er indgået i grundlaget for Udlændingenævnets vurdering, at det til støtte for klagen er anført, at referencen på baggrund af den alvorlige sikkerhedssituation i Somalia frygter for sin sikkerhed, at han vil blive betragtet som en fremmed og vil have svært ved at begå sig i det somaliske samfund, samt at ansøgeren ikke har et netværk i Somalia.

Udlændingenævnet finder imidlertid, at dette ikke kan føre til en ændret vurdering, idet asylretlige forhold samt generelle dårlige sociale- og økonomiske forhold i en ansøgers hjemland eller opholdsland ikke kan danne grundlag for at fravige betingelserne i udlændingelovens § 9, stk. 5.

På den baggrund, og idet der ikke i øvrigt er oplyst om ganske særlige grunde, finder Udlændingenævnet, at det ikke vil være uproportionalt eller stride mod Danmarks internationale forpligtelser, herunder EMRK, at meddele ansøgeren afslag på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 5.

Udlændingenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse fra januar 2019 om afslag på familiesammenføring." ÅB/2020/105.

3.7.1.7. Boligkravet

Det fremgår af udlændingelovens § 9, stk. 6, nr. 1, at det er en betingelse for opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1, at den herboende reference godtgør at råde over en selvstændig bolig af rimelig størrelse.

En selvstændig bolig er en bolig, der har selvstændig indgang og fremstår som en enhed. Det er ikke en betingelse, at boligen har eget køkken eller toilet. At råde over en selvstændig bolig betyder ifølge lovbemærkningerne, at den herboende ægtefælle skal eje, leje, fremleje eller være andelshaver eller anpartshaver af en selvstændig bolig. Hvis der er tale om en lejebolig eller en fremlejebolig, skal varigheden af lejekontrakten eller fremlejekontrakten enten være tidsubegrænset eller være på mindst halvandet år fra den dato, hvor ansøgning om opholdstilladelse bliver indgivet.

Efter § 2, stk. 1, i bekendtgørelse nr. 721 af 13. maj 2015 om opfyldelse af boligkravet i familiesammenføringssager og om kommunalbestyrelsens udtalelse om referencens boligforhold (boligkravsbekendtgørelsen)[18] anses boligkravet i udlændingelovens § 9, stk. 6, for opfyldt, når referencen godtgør, at vedkommende senest 3 måneder efter tidspunktet for ansøgerenes indgivelse af ansøgning om opholdstilladelse vil råde over en selvstændig bolig af rimelig størrelse indtil mindst 1½ år efter tidspunktet for ansøgerens indgivelse af ansøgning om opholdstilladelse.

Som et eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til, om den herboende ægtefælle har godtgjort, at vedkommende senest 3 måneder efter tidspunktet for ansøgerens indgivelse af ansøgning om opholdstilladelse ville råde over en selvstændig bolig af rimelig størrelse, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i august 2020 Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en statsborger fra Brasilien, der var meddelt afslag på ægtefællesammenføring, da hendes herboende ægtefælle ikke senest 3 måneder efter ansøgningstidspunktet rådede over en selvstændig bolig af rimelig størrelse.

Sagens faktiske omstændigheder:

Ansøgeren var i august 2016 blevet meddelt opholds- og arbejdstilladelse i Danmark på baggrund af studie. Opholds- og arbejdstilladelsen var senest blevet forlænget til december 2021. I juli 2018 søgte ansøgeren om ægtefællesammenføring i Danmark med referencen, der er dansk statsborger. Referencen afsluttede i juni 2017 sit studie og havde siden været i beskæftigelse. Parret havde siden juli 2017 boet sammen i referencens kollegielejlighed, hvor lejemålet var betinget af, at mindst en af beboerne var studieaktiv.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Udlændingenævnet finder, at referencen ikke har godtgjort at råde over en selvstændig bolig af rimelig størrelse, jf. udlændingelovens § 9, stk. 6. Ansøgeren kan derfor ikke gives opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at boligkravet i udlændingelovens § 9, stk. 6, efter boligkravsbekendtgørelsens § 2, stk. 1, anses for opfyldt, når referencen godtgør, at vedkommende senest 3 måneder efter tidspunktet for ansøgerens indgivelse af ansøgning om opholdstilladelse vil

[18] Boligkravsbekendtgørelsen kan findes her: https://www.retsinformation.dk/Forms/R0710.aspx?id=170549

råde over en selvstændig bolig af rimelig størrelse indtil mindst 1½ år efter tidspunktet for ansøgerens indgivelse af ansøgning om opholdstilladelse.

Det er indgået i grundlaget for Udlændingenævnets vurdering, at Udlændingestyrelsen i juli 2018 modtog ansøgerens ansøgning om opholdstilladelse på baggrund af ægteskab med referencen, at referencen siden juli 2017 havde lejet en kollegiebolig på 67 m^2, og at lejemålet var tidsubegrænset, men betinget af, at referencen eller ansøgeren var studieaktive. Udlændingenævnet finder imidlertid, at dette ikke kan føre til en ændret vurdering.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at referencen blev færdiguddannet i juni 2017, at ansøgeren forventedes færdiguddannet i juni 2019, at det i ansøgningen var oplyst, at referencen og ansøgeren på daværende tidspunkt boede i en kollegiebolig, og at det fremgår af sagen, at det er en betingelse for at bo på et af de seks kollegier i byen, herunder det kollegium, som parret boede på, at man er studerende.

Udlændingenævnet finder på denne baggrund, at referencen og ansøgeren således ikke har godtgjort senest 3 måneder efter tidspunktet for ansøgningens indgivelse at have haft rådighed over en bolig indtil mindst 1½ år efter ansøgningens indgivelse, idet referencen og ansøgeren ikke kunne blive boende i lejemålet efter juni 2019, hvor ansøgeren forventedes færdiguddannet, tillagt et opsigelsesvarsel på 3 måneder.

Det forhold, at partsrepræsentanten i maj fremsendte en ny lejekontrakt fra april 2019, hvoraf det fremgår, at referencen fra maj 2019 har lejet en lejlighed, kan ikke føre til en ændret vurdering.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, jf. også begrundelsen ovenfor, at den herboende ægtefælle skal råde over en selvstændig bolig af rimelig størrelse senest 3 måneder efter indgivelse af en ansøgning om opholdstilladelse, jf. boligkravsbekendtgørelsens § 2, stk. 1, at ansøgningen om opholdstilladelse blev indgivet i juli 2018, og at den nye lejekontrakt er dateret i april 2019.

Udlændingenævnet finder endvidere, at der ikke foreligger særlige grunde, der taler imod, at referencen skal godtgøre at råde over egen bolig af rimelig størrelse, jf. herved udlændingelovens § 9, stk. 6.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at der i sagen ikke er oplyst om sådanne personlige forhold, herunder helbredsmæssige forhold, der kan bevirke, at reference og ansøgeren ikke kan indrejse og tage ophold i Brasilien, hvor ansøgeren er statsborger, for at udøve familielivet der.

Udlændingenævnet henviser i den forbindelse til, at det følger af Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols praksis vedrørende Den Europæiske Menneskerettighedskonventions (EMRK) artikel 8 om retten til familieliv, at EMRK artikel 8 ikke indebærer en generel og ubetinget ret til familiesammenføring, da familier ikke efter EMRK artikel 8 har en umiddelbar og ubetinget ret til at vælge det land, hvori de vil udøve deres familieliv.

Udlændingenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse fra marts 2019." ÅB/2020/106.

Hvis den herboende ægtefælle lejer en andelsbolig, skal lejemålet være tidsubegrænset og i øvrigt ikke stride mod andelsboligforeningens vedtægter, jf. § 4, stk. 2, i boligkravsbekendtgørelsen.

Som eksempler på afgørelser, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til, om den herboende ægtefælle rådede over en selvstændig bolig af rimelig størrelse ved at leje en andelsbolig, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i maj 2020 Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en statsborger fra Sydkorea, der var meddelt afslag på ægtefællesammenføring, da hendes herboende ægtefælle ikke senest 3 måneder efter ansøgningstidspunktet rådede over en selvstændig bolig af rimelig størrelse.

Sagens faktiske omstændigheder:

I april 2018 søgte ansøgeren om ægtefællesammenføring med referencen, der er dansk statsborger. Referencen fremlejede en del af en andelslejlighed. Det fremgik af andelsboligforeningens vedtægter, at en andelshaver var berettiget til at fremleje sin bolig for en begrænset periode for normalt 2 år. I november 2018 meddelte Udlændingestyrelsen afslag på ægtefællesammenføring.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Udlændingenævnet finder, at referencen på tidspunktet for Udlændingestyrelsens afgørelse i november 2018 ikke opfyldte kravet om at råde over en selvstændig bolig af rimelig størrelse senest 3 måneder efter tidspunktet for indgivelsen af ansøgerens ansøgning om opholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 9, stk. 6, jf. boligkravsbekendtgørelsens § 2, stk. 1, og § 5, stk. 1.

Udlændingestyrelsen meddelte således med rette ansøgeren afslag på opholdstilladelse i Danmark, jf. udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at referencen på tidspunktet for indgivelse af ansøgningen i april 2018, boede i en andelsbolig, og at referencen ikke har godtgjort, at hans leje af det ikke tidsbegrænsede lejemål, ikke strider med andelsboligforeningens vedtægter.

Det forhold, at referencen har anført, at det beroede på for referencen og ansøgeren uforudsigelige omstændigheder, at udlejer handlede i strid med andelsboligforeningens vedtægter, og det forhold, at referencen har anført, at Udlændingestyrelsen burde have vejledt referencen og ansøgeren bedre, finder Udlændingenævnet ikke kan føre til en ændret vurdering.

Udlændingenævnet har lagt vægt på, at Udlændingestyrelsen ved brev i september 2018 anmodede ansøgeren og referencen om at indsende yderligere oplysninger i relation til opfyldelsen af boligkravet, og at Udlændingestyrelsen således har forsøgt at oplyse sagen i tilstrækkeligt omfang.

Udlændingenævnet skal hertil bemærke, at kravet om råden over en bolig af en rimelig størrelse fremgår af udlændingeloven, og at det er referencen og ansøgerens eget ansvar at sætte sig ind i betingelserne for familiesammenføring forud for indgivelse af ansøgning herom.

Det forhold, at referencen efterfølgende har indsendt flere forskellige lejekontrakter, som muligt vil kunne opfylde boligkravet, og at referencen og ansøgeren ifølge Det Centrale Personregister nu er registreret på en anden adresse, kan heller ikke føre til en ændret vurdering. Udlændingenævnet skal i den forbindelse bemærke, at dette er efterfølgende omstændigheder, som eventuelt vil kunne danne grundlag for indgivelse af en ny ansøgning om familiesammenføring, hvilket også ses at være sket.

Udlændingenævnet finder endvidere, at der ikke foreligger særlige grunde, der taler imod, at referencen i forbindelse med ansøgerens ansøgning om opholdstilladelse i Danmark skal godtgøre at råde over en selvstændig bolig af rimelig størrelse, jf. udlændingelovens § 9, stk. 6.

Udlændingenævnet henviser i den forbindelse til, at det følger af Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols praksis vedrørende Den Europæiske Menneskerettighedskonventions (EMRK) artikel 8 om retten til familieliv, at EMRK artikel 8 ikke indebærer en generel og ubetinget ret til familiesammenføring, da familier ikke efter EMRK artikel 8 har en umiddelbar og ubetinget ret til at vælge det land, hvori de vil udøve deres familieliv.

Udlændingenævnet har yderligere lagt vægt på, at der ikke i sagen er oplyst om sygdom, handicap eller andre forhold, der kan føre til, at boligkravet ikke bør stilles.

På den baggrund, og da der ikke er oplyst om ganske særlige grunde i øvrigt, stadfæster Udlændingenævnet Udlændingestyrelsens afgørelse fra november 2018." ÅB/2020/107.

Udlændingenævnet stadfæstede i juni 2020 Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en statsborger fra Australien, der blev meddelt afslag på familiesammenføring, da hans herboende samlever ikke senest 3 måneder efter ansøgningstidspunktet rådede over en selvstændig bolig af rimelig størrelse.

Sagens faktiske omstændigheder:

I juni 2018 søgte ansøgeren om familiesammenføring med sin herboende samlever, der er dansk statsborger. Referencen fremlejede på ansøgningstidspunktet en andelsbolig tidsubegrænset. Der forelå ikke en godkendelse af det tidsubegrænsede fremlejemål fra andelsboligforeningens bestyrelse. I marts 2019 meddelte Udlændingestyrelsen afslag på familiesammenføring.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Udlændingenævnet finder, at den herboende reference ikke opfylder boligkravet i udlændingelovens § 9, stk. 6. Ansøgeren kan derfor ikke gives opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at der ikke er fremlagt dokumentation for, at andelsboligen, som referencen har lejet tidsubegrænset, er godkendt af andelsboligforeningens bestyrelse. Det er således ikke dokumenteret, at lejemålet ikke strider mod andelsboligforeningens vedtægter.

Udlændingenævnet har i den forbindelse lagt vægt på, at i det tilfælde, hvor den herboende ægtefælle lejer en andelsbolig, er det både et krav, at lejemålet er tidsubegrænset, og at et lejemål af en sådan karakter ikke strider mod andelsboligforeningens vedtægter, jf. § 4, stk. 2, i boligkravbekendtgørelsen. Der henvises endvidere til vejledningen herom, der fremgår af udlændingemyndighedernes hjemmeside https://www.nyidanmark.dk/da/Ord-og-begreber/US/Familie/Familiesammenf%C3%B8ring---Selvst%C3%A6ndig-bolig-af-rimelig-st%C3%B8rrelse

Udlændingenævnet henviser herved til, at Udlændingestyrelsen i december 2018 anmodede referencen om at fremsende en godkendelse af lejemålet fra andelsboligforeningens bestyrelse, at referencen i januar 2019 oplyste, at hun først kunne fremsende andelsboligforeningens godkendelse af lejekontrakten efter næste bestyrelsesmøde, og at Udlændingestyrelsen ikke ses at have modtaget yderligere fra referencen.

Det er endvidere indgået i grundlaget for Udlændingenævnets vurdering, at referencen i forbindelse med klagen i april 2019 fremsendte en ny lejekontrakt fra april 2019 indgået mellem referencen, ansøgeren og referencens forældre, hvoraf det fremgår, at ansøgeren og referencen fra maj 2019 har lejet en andelsbolig på 56 m^2, samt andelsboligforeningens vedtægter, hvoraf det fremgår, at andelsboliger, hvor bopælspligten opfyldes af andelshaverens barn, barnebarn, forældre, bedsteforældre eller søskende frit kan fremlejes til førnævnte personkreds, at fremlejekontrakten skal godkendes af bestyrelsen forud for lejemålets etablering, og at dokumentation for slægtsskab skal vedlægges lejekontrakten.

Udlændingenævnet finder imidlertid, at dette ikke kan føre til en ændret vurdering, da referencen ikke senest 3 måneder efter tidspunktet for indgivelsen af ansøgningen om opholdstilladelse har godtgjort at råde over en selvstændig bolig af rimelig størrelse, jf. § 2, stk. 1, i boligkravbekendtgørelsen.

Udlændingenævnet skal hertil bemærke, at det nye lejemål er indgået cirka 10 måneder efter tidspunktet for indgivelse af ansøgningen om opholdstilladelse.

Udlændingenævnet finder endvidere, at der ikke foreligger ganske særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed, der taler imod, at kravet i udlændingelovens § 9, stk. 6, bør stilles.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at der ikke foreligger oplysninger om personlige forhold, herunder helbredsmæssige forhold, som bevirker, at referencen og ansøgeren ikke vil kunne indrejse og tage ophold i Australien, hvor ansøgeren er statsborger, for der at udøve familielivet.

På denne baggrund, og idet der ikke er oplyst om ganske særlige forhold i øvrigt, herunder alvorlige personlige forhold, finder Udlændingenævnet, at det ikke vil være uproportionalt og stridende mod Danmarks internationale forpligtelser, herunder EMRK artikel 8, at meddele ansøgeren afslag på opholdstilladelse i Danmark.

Udlændingenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse fra marts 2019." ÅB/2020/108.

Kravet om at råde over en selvstændig bolig vil som udgangspunkt ikke være opfyldt, hvis man lejer værelser i eksempelvis sine forældres ejerbolig, medmindre den udlejede del af boligen i sig selv fremstår som en selvstændig bolig. Tilsvarende gør sig gældende, hvis man sammen med sine forældre har købt og bor i boligen sammen. Som et eksempel herpå kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i juli 2020 Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en statsborger fra Tyrkiet, der blev meddelt afslag på ægtefællesammenføring, da hendes herboende ægtefælle ikke senest 3 måneder efter ansøgningstidspunktet rådede over en selvstændig bolig af rimelig størrelse.

Sagens faktiske omstændigheder:

I december 2017 søgte ansøgeren om ægtefællesammenføring i Danmark med referencen, der er dansk statsborger. Referencen boede sammen med sine forældre i et hus, som referencen og referencens far ejede sammen. I juni 2018 meddelte Udlændingestyrelsen ansøgeren afslag på ægtefællesammenføring.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Udlændingenævnet finder, at referencen på tidspunktet for Udlændingestyrelsens afgørelse i juni 2018 ikke opfyldte kravet om at råde over en selvstændig bolig af rimelig størrelse senest 3 måneder efter tidspunktet for ansøgerens indgivelse af ansøgning om opholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 9, stk. 6, jf. § 2, stk. 1, og § 1, stk. 5, i boligkravsbekendtgørelsen.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at referencen på ansøgningstidspunktet i december 2017 var registreret som bosiddende på en adresse, der ifølge Den Offentlige Informationsserver (OIS) og det til sagen fremlagte skøde er ejet i sameje med hans far, at det til sagen er oplyst, at der skal bo fire personer i ejendommen, og at referencens del af ejendommen udgør et af boligens værelser på 7,15 m^2 og boligens stue på 42,7 m^2, hvortil der er adgang gennem en terrassedør.

Udlændingenævnet finder således, at referencens del af ejendommen, ikke udgør en selvstændig bolig efter boligkravsbekendtgørelsens § 1, stk. 5, idet Udlændingenævnet kan lægge til grund, at boligen ikke har en selvstændig indgang, og at boligen ikke fremstår som en enhed, boligkravsbekendtgørelsens § 1, stk. 5.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at referencen til sagen har oplyst, at han råder over boligens stue og boligens ene værelse udgørende i alt 49,85 m^2, at det af den til sagen fremlagte plantegning fremgår, at boligens to indgange ligger i forlængelse af stuen, og at man for at nå til boligens øvrige værelser således skal passere gennem boligens stue.

Det forhold, at det til støtte for klagen er oplyst, at boligens terrassedør kan åbnes udefra, at terrassedøren bliver brugt til indgang for det beboelsesareal, som referencen og ansøgeren har til rådighed, samt at der er opsat en gipsvæg i forlængelse af boligens midtergang, således at det på plantegningen markerede værelse på 42,7 m^2 har fået en dør i gangen, kan ikke føre til en ændret vurdering.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at det fremgår af den til Udlændingestyrelsen fremsendte plantegning og fotodokumentation af boligens stue og køkken fra april 2018, at der ikke på dette tidspunkt var opsat en gipsvæg i boligen, og at referencen således ikke har dokumenteret at råde over en selvstændig bolig af rimelig størrelse senest 3 måneder efter indgivelse af en ansøgning om opholdstilladelse, jf. boligkravsbekendtgørelsen § 2, stk. 1.

Udlændingenævnet har endelig lagt vægt på, at det ved opslag i Det Centrale Personregister fremgår, at referencen og hans forældre fortsat er registreret som bosiddende på adressen.

Udlændingenævnet finder endelig, at der ikke foreligger særlige grunde, der taler imod, at referencen skal opfylde kravet om at råde over en selvstændig bolig af rimelig størrelse, jf. udlændingelovens § 9, stk. 6.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at der ikke foreligger oplysninger om sådanne personlige forhold, herunder helbredsmæssige forhold, der bevirker, at referencen ikke kan indrejse og tage ophold i Tyrkiet, hvor ansøgeren er statsborger, hvor referencen og ansøgeren er gift, og hvor referencen og ansøgeren begge taler sproget, for at udøve familielivet der.

Udlændingenævnet henviser i den forbindelse til, at det følger af Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols praksis vedrørende Den Europæiske Menneskerettighedskonventions (EMRK) artikel 8 om retten til familieliv, at EMRK art. 8 ikke indebærer en generel og ubetinget ret til familiesammenføring, da familier ikke efter EMRK artikel 8 har en umiddelbar og ubetinget ret til at vælge det land, hvori de vil udøve deres familieliv.

Udlændingenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse fra juni 2018." ÅB/2020/109.

Som et eksempel på en afgørelse hvor referencen havde godtgjort at råde over en selvstændig bolig, selv om han boede sammen med sine forældre, henvises til afgørelsen ÅB/2019/69 i Udlændingenævnets årsberetning 2019, afsnit 3.7.1.7.

Som et eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet har vurderet, hvorvidt der forelå et reelt lejeforhold mellem referencen og udlejeren, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i februar 2020 Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en statsborger fra Thailand, der var meddelt afslag på ægtefællesammenføring, da hendes herboende ægtefælle ikke senest 3 måneder efter ansøgningstidspunktet rådede over en selvstændig bolig af rimelig størrelse.

Sagens faktiske omstændigheder:

I marts 2018 søgte ansøgeren om ægtefællesammenføring i Danmark med referencen, der er dansk statsborger. Referencen havde siden 2010, hvor han og hans tidligere ægtefælle blev skilt, boet i hans og den tidligere ægtefælles hus, og havde til sagen fremsendt en lejekontrakt mellem ham og hans tidligere ægtefælle, hvori en årlig husleje var nævnt, mens den månedlige husleje var anført at være 0 kr. Udlændingestyrelsen meddelte i november 2018 ansøgeren afslag på ægtefællesammenføring.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Udlændingenævnet finder, at referencen ikke på tidspunktet for Udlændingestyrelsens afgørelse i november 2018 opfyldte kravet om at råde over en selvstændig bolig af rimelig størrelse senest 3 måneder efter tidspunktet for ansøgerens indgivelse af ansøgning om opholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 9, stk. 6, jf. § 2, stk. 1, i boligkravbekendtgørelsen.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at ansøgeren i marts 2018 indgav ansøgning om opholdstilladelse på baggrund af ægteskab med referencen, at referencen på ansøgningstidspunktet havde boet sammen med ansøgeren i et lejemål til en månedlig husleje på 0 kr. ifølge lejekontrakten underskrevet i januar 2017. Udlændingenævnet finder på den baggrund, at der ikke foreligger et reelt lejeforhold mellem referencen og hans tidligere ægtefælle, jf. boligkravbekendtgørelsens § 4, stk. 3.

Udlændingenævnet har endvidere lagt vægt på, at det følger af boligkravbekendtgørelsens § 4, stk. 1, at man råder over en selvstændig bolig, når referencen som lejer, fremlejer eller på anden lignende måde råder over brugsretten til en bolig eller en del af en bolig, og at Udlændingenævnet - som følge af at referencen og ansøgeren ifølge lejekontrakten fra januar 2017 havde en månedlig husleje på 0 kr. - ikke kan lægge til grund, at der er tale om et reelt lejeforhold efter boligkravsbekendtgørelsens § 4, stk. 1.

Det forhold, at der til støtte for klagen er fremsendt en korrigeret lejekontrakt fra november 2018, hvoraf det fremgår, at den månedlige husleje udgør 1.999 kr., kan ikke føre til en ændret vurdering.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, jf. også begrundelsen ovenfor, at man skal råde over en selvstændig bolig af rimelig størrelse senest 3 måneder efter indgivelse af en ansøgning om opholdstilladelse, jf. boligkravsbekendtgørelsens § 2, stk. 1, at ansøgningen blev indgivet i marts 2018, og at den nye lejekontrakt er dateret i november 2018.

Det anførte om, at referencen efter egen opfattelse har råderetten over en selvstændig bolig af rimelig størrelse, da råderetten over boligen udelukkende tilfalder ham, at boligens samlede boligareal udgør

160 m^2, hvoraf de 80 m^2 er godkendt til beboelse, samt at huslejen på 1.999 kr. må findes rimelig i henhold til, at referencen udover huslejen også afholder udgifter til el, vand og varme samt står for både den indvendige og udvendige vedligeholdelse af ejendommen med videre, hvilket ved en beklagelig forglemmelse ikke var anført i lejekontrakten, kan på baggrund af det ovenfor anførte ikke føre til en ændret vurdering.

Udlændingenævnet finder endelig, at der ikke foreligger særlige grunde, der taler imod, at referencen skal opfylde kravet om at råde over en selvstændig bolig af rimelig størrelse, jf. udlændingelovens § 9, stk. 6.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at der ikke er oplyst om sådanne personlige forhold, herunder helbredsmæssige forhold, der bevirker, at referencen ikke kan indrejse og tage ophold i Thailand, hvor ansøgeren er statsborger, hvor referencen og ansøgeren mødtes, hvor referencen flere gange har været på besøg, hvor ansøgeren har været i beskæftigelse, og hvor ansøgerens 2 børn fortsat bor, for at udøve familielivet der.

Udlændingenævnet henviser i den forbindelse til, at det følger af Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols praksis vedrørende Den Europæiske Menneskerettighedskonventions (EMRK) artikel 8 om retten til familieliv, at EMRK artikel 8 ikke indebærer en generel og ubetinget ret til familiesammenføring, da familier ikke efter EMRK artikel 8 har en umiddelbar og ubetinget ret til at vælge det land, hvori de vil udøve deres familieliv.

Udlændingenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse fra februar 2018." ÅB/2020/110.

Personer, der vender tilbage til Danmark fra udlandet med en udenlandsk ægtefælle eller samlever – f.eks. efter endt studieophold, udstationering eller anden beskæftigelse – kan meddeles tilladelse til familiesammenføring på betingelse af, at den herboende reference inden 6 måneder efter meddelelsen af opholdstilladelsen godtgør at råde over en selvstændig bolig af rimelig størrelse – den såkaldte coming home-ordning.

Som et eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til coming home-ordningen henvises til afgørelsen ÅB/2019/70 i Udlændingenævnets årsberetning 2019, afsnit 3.7.1.7.

Man kan opfylde boligkravet, selv om den herboende ægtefælle ejer eller lejer boligen sammen med en eller flere andre personer.

Som eksempler på afgørelser, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til en bolig, hvor der boede flere personer, henvises til afgørelserne ÅB/2019/68 og ÅB/2019/69 i Udlændingenævnets årsberetning 2019, afsnit 3.7.1.7.

Boligen anses for at have en rimelig størrelse, jf. § 5, stk. 1, nr. 1-2, i boligkravsbekendtgørelsen, når der højst bor 2 personer pr. beboelsesrum i boligen, eller hvis der er mindst 20 m^2 pr. person, der bor i boligen. Køkken, toilet, entré og lignende rum medregnes ikke ved opgørelsen af boligenhedens beboelsesrum. Udlændingemyndighederne vil lægge de boligoplysninger, der fremgår af Bygnings- og Boligregistret, til grund, jf. § 5, stk. 2, i boligkravsbekendtgørelsen.

Det fremgår endvidere af udlændingelovens § 9, stk. 6, nr. 2 og 3, at det er en betingelse for opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1, at boligen fra ansøgningstidspunktet og indtil, ansøgeren meddeles tidsubegrænset opholdstilladelse, ikke er beliggende i et boligområde, der er omfattet af boligkravslisten, jf. bekendtgørelse nr. 967 af 27. juni 2018 om boligkravslisten ved ægtefællesammenføring, jf. udlændingelovens § 9, stk. 7.

Udlændingenævnet har ikke i 2020 taget stilling til sager vedrørende boligkravslisten.

Boligkravet fraviges, hvis ganske særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed, taler imod, at kravet stilles, jf. udlændingelovens § 9, stk. 6.

3.7.1.8. Integrationskravet

For at få ægtefællesammenføring i Danmark er det endvidere en betingelse, at ansøgeren og den herboende ægtefælle som udgangspunkt opfylder integrationskravet i udlændingelovens § 9, stk. 8. Bestemmelsen stiller en række krav til både den herboende og den ansøgende ægtefælle af hensyn til muligheden for en vellykket integration af den ægtefælle eller samlever, der kommer hertil. Parret skal tilsammen opfylde mindst 4 ud af 6 krav, for at betingelsen i udlændingelovens § 9, stk. 8, er opfyldt.

3.7.1.8.1. Kravet om at den herboende ægtefælle har bestået Prøve i Dansk 3

Det er et krav, at den herboende ægtefælle har bestået Prøve i Dansk 3, jf. udlændingelovens § 9, stk. 8.

Der er tale om et obligatorisk krav, og Udlændingenævnet vil som udgangspunkt ikke foretage en bedømmelse af, hvorvidt ansøgeren og den herboende ægtefælle opfylder de øvrige betingelser i integrationskravet, medmindre den herboende ægtefælle har dokumenteret at have bestået Prøve i

Dansk 3, jf. § 9, stk. 1, i lovbekendtgørelse nr. 2018 af 11. december 2020 om danskuddannelse til voksne udlændinge m.fl., eller en anden danskprøve på tilsvarende eller højere niveau[19].

Den herboende ægtefælle skal dokumentere sine danskkundskaber ved at fremlægge et prøvebevis. Det er således ikke tilstrækkeligt, at den herboende ægtefælle er dansk statsborger og født og opvokset i Danmark, eller at den herboende ægtefælle har oplyst, at vedkommende taler, skriver og læser dansk.

Som et eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til den herboende ægtefælles danskkundskaber, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i november 2020 Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en statsborger fra Filippinerne, der var meddelt afslag på ægtefællesammenføring efter udlændingelovens § 9, stk. 8, da hendes herboende ægtefælle ikke havde bestået Prøve i Dansk 3 eller en anden danskprøve på tilsvarende eller højere niveau.

Sagens faktiske omstændigheder:

I juni 2019 søgte ansøgeren om ægtefællesammenføring i Danmark med referencen, der er dansk statsborger. Referencen havde i forbindelse med sagen indsendt sit afgangsbevis fra 9. klasse, men han havde ikke bestået danskfagene. Referencen havde efterfølgende gennemgået en flerårig videreuddannelse på teknisk skole, hvor han havde opnået standpunktskaraktererne 8 i mundtlig dansk og 6 i skriftlig dansk. Referencen var endvidere uddannet skibsmaskinist. I november 2019 meddelte Udlændingestyrelsen ansøgeren afslag på opholdstilladelse.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Det er en betingelse for meddelelse af opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1, jf. § 9, stk. 8, at den herboende ægtefælle har bestået Prøve i Dansk 3 eller en danskprøve på tilsvarende eller højere niveau, jf. § 9, stk. 1, i lov om danskuddannelse til voksne udlændinge m.fl.

[19] Følgende prøver svarer til eller har et højere niveau end Prøve i Dansk 3: Studieprøven bestået med mindst karakteren 6 (efter 13-skalaen) eller 02 (efter 7-trins-skalaen) i hver af de fire discipliner, folkeskolens prøver 9. eller 10. klasse bestået med et karaktergennemsnit på mindst 6 (efter 13-skalaen) eller 02 (efter 7-trinsskalaen) i danskdisciplinerne bortset fra orden, bevis for almen studentereksamen (stx), merkantil studentereksamen (hhx), teknisk studentereksamen (htx), hf-eksamen og erhvervsfaglig studentereksamen i forbindelse med erhvervsuddannelse, bevis for almen forberedelseseksamen (avu), prøvebevis for bestået enkeltfag i dansk eller dansk som andetsprog med aflagt prøve i mindst en danskdisciplin på et af niveauerne G-A og med et gennemsnit af prøvekarakterer på mindst 6 (efter 13-skalaen) eller 02 (efter 7-trins-skalaen) fra f.eks. en af følgende uddannelser: stx, hf, hhx, htx, eux, eud eller avu, bestået FVU-læsning trin 4, bevis for bestået International Baccalaureate (IB) med dansk på A- eller B-niveau, bestået Danskprøve 3 fra Studieskolen i København, bevis for videregående uddannelser på universiteter, professionsskoler (f.eks. handelshøjskoler, sygeplejeskoler og seminarier) mv., medmindre der er tale om et fremmedsproget uddannelsesforløb.

Udlændingenævnet kan ikke lægge til grund, at referencen har bestået Prøve i Dansk 3 eller en danskprøve på tilsvarende eller højere niveau.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at det fremgår af referencens eksamensbevis fra 9. klasse, at han alene opnåede karakteren 5 i retstavning, 5 i skriftlig fremstilling og 6 i mundtlig dansk, og at hans samlede karaktergennemsnit således var 5,33, hvilket ikke er tilstrækkeligt til at have bestået.

Udlændingenævnet henviser herved til, at herboendes sprogkundskaber i forbindelse med ægtefællesammenføring i relation til betingelsen i udlændingelovens § 9, stk. 8, kan opfyldes med folkeskolens afsluttende prøve i 9. eller 10. klasse med et karaktergennemsnit på mindst 6 (efter 13-skalaen) eller 02 (efter 7-trinsskalaen) i danskdisciplinerne bortset fra orden.

Udlændingenævnet finder på baggrund heraf, at referencens eksamensbevis fra 9. klasse ikke kan anses som fornøden dokumentation for en bestået Prøve i Dansk 3 eller en danskprøve på tilsvarende eller højere niveau.

Det forhold, at referencen har gennemført en uddannelse på tekniske skole, hvor han opnåede standpunktskarakterne 8 i mundtlig dansk og 6 i skriftlig dansk, samt at der til sagen er fremlagt dokumentation for referencens tilknytning til det danske arbejdsmarked, finder Udlændingenævnet ikke kan føre til en ændret vurdering, idet der alene er tale om standpunktskarakterer og ikke prøvekarakterer. Udlændingenævnet finder på den baggrund, at det ikke er dokumenteret, at referencen har bestået Prøve i Dansk 3 eller en anden danskprøve på et tilsvarende eller højere niveau.

Udlændingenævnet har endvidere lagt vægt på, at referencens uddannelse på teknisk skole er en erhvervsuddannelse, og at skibsmaskinistuddannelsen er en videreuddannelse på baggrund af en relevant erhvervsuddannelse, hvorfor uddannelserne ikke kan træde i stedet for en Prøve i Dansk 3.

Det er endvidere indgået i Udlændingenævnets vurdering, at det til støtte for klagen er anført bl.a., at referencen besidder de kompetencer, som er nødvendige for at fungere aktivt som samfundsborger.

Udlændingenævnet finder imidlertid, at dette ikke kan føre til en ændret vurdering, da det er et ufravigeligt krav i udlændingelovens § 9, stk. 8, at den herboende har bestået en Prøve i Dansk 3 eller en anden danskprøve på et tilsvarende eller højere niveau.

Udlændingenævnet finder endvidere, at der til sagen ikke er oplyst om sådanne personlige eller helbredsmæssige forhold, der bevirker, at ansøgeren og referencen ikke vil kunne indrejse og tage ophold i Filippinerne, hvor parret har mødt hinanden, hvor ansøgeren er statsborger, hvor hun er født

og opvokset, og hvor hun er uddannet og har været i beskæftigelse, for at udleve familielivet dér, jf. Den Europæiske Menneskerettighedskonvention (EMRK) artikel 8.

Udlændingenævnet bemærker i den forbindelse, at EMRK ikke indebærer en generel og ubetinget ret til familiesammenføring, da det følger af fast praksis fra Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol, at EMRK artikel 8 ikke giver familier ret til at vælge, hvor de vil indrejse og tage ophold for at udøve deres familieliv.

Udlændingenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse fra november 2019.

Udlændingenævnet bemærker, at danskprøvekravet er et ufravigeligt krav, hvorfor Udlændingenævnet ikke ved denne afgørelse har taget stilling til, hvorvidt ansøgeren og referencen opfylder de øvrige integrationsbetingelser i udlændingelovens § 9, stk. 8." ÅB/2020/111.

Kravet om at den herboende ægtefælle skal have bestået Prøve i Dansk 3 eller en tilsvarende prøve på samme eller højere niveau kan kun fraviges, hvis ganske særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed, taler derfor.

Som eksempler på afgørelser, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til, hvorvidt kravet om at den herboende ægtefælle skal have bestået Prøve i Dansk 3, kan fraviges som følge af helbredsmæssige forhold, kan nævnes:

Udlændingenævnet omgjorde i juni 2020 Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en statsborger fra Vietnam, der var meddelt afslag på ægtefællesammenføring efter udlændingelovens § 9, stk. 8, da hendes herboende ægtefælle ikke havde bestået Prøve i Dansk 3 eller en anden danskprøve på tilsvarende eller højere niveau.

Sagens faktiske omstændigheder:

I august 2018 søgte ansøgeren om ægtefællesammenføring med referencen, der er dansk statsborger. Den herboende reference havde ikke bestået danskfagene ved folkeskolens afgangseksamen, og havde ikke i forbindelse med sin efterfølgende uddannelse som murer været til en danskprøve. Referencen led af betydelig dysleksi (ordblindhed) og en varig psykisk lidelse. I april 2019 meddelte Udlændingestyrelsen afslag på ægtefællesammenføring.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Udlændingenævnet finder grundlag for at ændre Udlændingestyrelsens afgørelse fra april 2019.

Udlændingenævnet finder således, at ansøgeren ikke på nuværende tidspunkt bør meddeles afslag på en ny opholdstilladelse under henvisning til, at referencen ikke har dokumenteret at have bestået Prøve i Dansk 3 eller en anden danskprøve på tilsvarende eller højere niveau, jf. udlændingelovens § 9, stk. 8.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at partsrepræsentanten i forbindelse med klagen har indsendt en psykiatrisk speciallægeerklæring fra maj 2019, hvoraf det fremgår bl.a., at referencen lider af betydelig dysleksi og en varig psykisk lidelse, at han har formået at følge en dansk folkeskole, hvor han bestod den mundtlige del af prøven, og at han har taget en mureruddannelse. Det fremgår endvidere, at hans psykiske lidelse har svækket hans kognitive og eksekutive funktioner og vanskeliggjort tilegnelse af nye færdigheder og viden, og at dette i kombination med hans dysleksi betyder, at han ikke vil være i stand til at lære sig dansk på et højere niveau end det aktuelle. Det fremgår endelig, at referencen efter anvisninger fra Udlændingestyrelsen forsøgte at opfylde danskprøvekravet ved at tage prøven, men ikke bestod, og at han nu er så psykisk medtaget, at yderligere forsøg må frarådes.

Udlændingenævnet finder således ud fra en konkret og individuel vurdering, at referencen har en sådan psykisk lidelse, der har resulteret i en langvarig funktionsnedsættelse, som er omfattet af FN's Handicapkonvention, at der bør dispenseres fra danskprøvekravet i udlændingelovens § 9, stk. 8. Udlændingenævnet har tillagt det betydning, at referencen én gang har forsøgt at gennemføre prøven, og at det ud fra en lægelig vurdering frarådes, at han skal tage prøven igen." ÅB/2020/112.

Udlændingenævnet stadfæstede i september 2020 Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en statsborger fra Libanon, der var meddelt afslag på ægtefællesammenføring efter udlændingelovens § 9, stk. 8, da hendes herboende ægtefælle ikke havde bestået Prøve i Dansk 3 eller en anden danskprøve på tilsvarende eller højere niveau.

Sagens faktiske omstændigheder:

Referencen var indrejst i Danmark i 1987. Han var i juni 2001 blevet dansk statsborger. I april 2017 søgte ansøgeren om ægtefællesammenføring med referencen. Referencen havde ikke gået i skole eller taget en uddannelse i Danmark, men havde i en periode gået til sprogundervisning. Referencen havde derudover været i gennem et alvorligt kræftforløb, og var næsten blind på begge øjne. I oktober 2018 meddelte Udlændingestyrelsen afslag på ægtefællesammenføring under henvisning til

udlændingelovens dagældende § 9, stk. 7, om det nu ophævede tilknytningskrav. Udlændingestyrelsen oplyste samtidig, at ansøgningen også ville blive vurderet efter de nye regler for ægtefællesammenføring, herunder integrationskravet, der trådte i kraft den 1. juli 2018. I oktober 2019 meddelte Udlændingestyrelsen ansøgeren afslag på ægtefællesammenføring efter de nye regler herom.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Det er en betingelse for meddelelse af opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1, jf. § 9, stk. 8, at den herboende ægtefælle har bestået Prøve i Dansk 3 eller en danskprøve på tilsvarende eller højere niveau, jf. § 9, stk. 1, i lov om danskuddannelse til voksne udlændinge m.fl.

Udlændingenævnet kan ikke lægge til grund, at referencen har bestået Prøve i Dansk 3 eller en danskprøve på tilsvarende eller højere niveau.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at referencen har oplyst ikke at have bestået Prøve i Dansk 3 eller en prøve på tilsvarende niveau, og at han ikke har gået i skole eller har taget en uddannelse i Danmark.

Det er indgået i Udlændingenævnets vurdering, at referencen til sagen har fremlagt dokumentation fra et sprogcenter, hvoraf det fremgår, at han har deltaget på forskellige uspecificerede hold fra marts 1989 til august 1994. Udlændingenævnet finder imidlertid, at dette ikke kan føre til en ændret vurdering, da det er et krav i udlændingelovens § 9, stk. 8, at referencens danskkundskaber er dokumenteret ved en egentlig danskprøve.

Det forhold, at referencen til støtte for klagen har anført, at han som barn ikke gik i skole i Libanon, at han derfor ikke kan læse eller skrive, at han grundet sin sygdom ikke kunne gå i sprogskole, og at han er blind på det ene øje og svagtseende på det andet øje, finder Udlændingenævnet endvidere ikke kan føre til en ændret vurdering.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at der tilbydes et særligt tilrettelagt undervisningstilbud til personer, der på grund af fysiske eller psykiske handicap ikke kan følge den almindelige undervisning, samt at der herunder tilbydes kombineret danskundervisning og specialundervisning til blinde, der skal lære punktskrift, jf. vejledning nr. 9621 af 11. september 2020, pkt. 1.4., jf. lovbekendtgørelse nr. 901 af 19. august 2019 om danskuddannelse til voksne udlændinge.

Udlændingenævnet har herved endvidere lagt vægt på, at referencen efter det oplyste ikke har forsøgt at aflægge en eksamen i Prøve i Dansk 3 eller en godkendt prøve på tilsvarende niveau, hvorfor

Udlændingenævnet således på nuværende tidspunkt ikke kan lægge til grund, at referencen ikke på et senere tidspunkt vil kunne opfylde betingelsen i udlændingelovens § 9, stk. 8.

Udlændingenævnet finder, at der til sagen ikke er oplyst om sådanne personlige eller helbredsmæssige forhold, der bevirker, at ansøgeren og referencen ikke vil kunne indrejse og tage ophold i Libanon, hvor ansøgeren er statsborger, hvor både ansøgeren og referencen er født og opvokset, hvor parret mødte hinanden og indgik ægteskab, og hvor referencen efter det oplyste har opholdt sig flere gange på besøgsophold, for at udøve familielivet der, jf. EMRK artikel 8.

Udlændingenævnet har endvidere lagt vægt på, at familielivet er etableret på et tidspunkt, hvor ansøgeren ikke havde opholdstilladelse i Danmark, og hun derfor ikke kunne have en berettiget forventning om, at familielivet kunne udøves her i landet.

Udlændingenævnet bemærker i den forbindelse, at EMRK ikke indebærer en generel og ubetinget ret til familiesammenføring, da det følger af fast praksis fra Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol, at EMRK artikel 8 ikke giver familier ret til at vælge i hvilket land, de vil udøve deres familieliv.

Det forhold, at referencen tidligere er behandlet for nyrecancer og cancer i underlæben, at han har forhøjet blodtryk, at han er i antidepressiv behandling, at han lider af grøn stær, at han har kikkertsyn i begge øjne, at han oplever svingende syn og lysoverfølsomhed, at han er blind på højre øje og meget svagtseende på venstre øje, kan således ikke føre til en ændret vurdering, jf. begrundelsen herfor ovenfor.

Udlændingenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse fra oktober 2019.

Udlændingenævnet bemærker, at Udlændingenævnet ikke ved denne afgørelse har taget stilling til, hvorvidt ansøgeren og referencen opfylder de øvrige integrationsbetingelser i udlændingelovens § 9, stk. 8." ÅB/2020/113.

Kravet om at den herboende ægtefælle skal have bestået Prøve i Dansk 3 eller en prøve på tilsvarende eller højere niveau fraviges ikke, hvis den herboende ægtefælle og eventuelle herboende mindreårige fællesbørn, kan henvises til at udøve familielivet i et andet land.

Som eksempler på afgørelser, hvor danskprøvekravet ikke er fraveget, fordi den herboende ægtefælle og eventuelle herboende mindreårige fællesbørn kan henvises til at udøve familielivet i et andet land, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i september 2020 Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en statsborger fra Libanon, der var meddelt afslag på ægtefællesammenføring efter udlændingelovens § 9, stk. 8, da hendes herboende ægtefælle ikke havde bestået Prøve i Dansk 3 eller en anden danskprøve på tilsvarende eller højere niveau.

Sagens faktiske omstændigheder:

I maj 2017 søgte ansøgeren om ægtefællesammenføring med referencen, der er dansk statsborger. Parret har 4 fællesbørn, født i oktober 2013, marts 2015, maj 2016 og november 2017, der alle er danske statsborgere. De 3 ældste børn var født i udlandet, og indrejste i Danmark i henholdsvis januar og februar 2017, mens det yngste barn var født i Danmark. Referencen havde ikke bestået Prøve i Dansk 3, og havde heller ikke taget en uddannelse i Danmark. I september 2018 meddelte Udlændingestyrelsen afslag på ægtefællesammenføring under henvisning til udlændingelovens dagældende § 9, stk. 7, om det nu ophævede tilknytningskrav. Udlændingestyrelsen oplyste samtidig, at ansøgningen også ville blive vurderet efter de nye regler for ægtefællesammenføring, herunder integrationskravet, der trådte i kraft den 1. juli 2018. I oktober 2018 meddelte Udlændingestyrelsen ansøgeren afslag på ægtefællesammenføring efter de nye regler herom.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Det er en betingelse for meddelelse af opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1, jf. § 9, stk. 8 (integrationskravet), at den herboende ægtefælle har bestået Prøve i Dansk 3 eller en danskprøve på et tilsvarende eller højere niveau, jf. § 9, stk. 1, i lov om danskuddannelse til voksne udlændinge m.fl.

Udlændingenævnet kan ikke lægge til grund, at referencen har bestået Prøve i Dansk 3 eller en danskprøve på tilsvarende eller højere niveau.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på referencens egne oplysninger om, at han ikke har bestået prøven eller en anden danskprøve på et tilsvarende eller højere niveau.

Udlændingenævnet finder, at der ikke er oplyst om sådanne ganske særlige grunde, herunder personlige eller helbredsmæssige forhold, som bevirker, at ansøgeren, referencen og parrets 4 fællesbørn ikke ville kunne indrejse og tage ophold i Libanon, hvor ansøgeren og referencen er født og taler sproget, hvor referencen tidligere har været statsborger, hvor både ansøgeren og referencen er opvokset og har mødt hinanden, og hvor 3 af fællesbørnene er født, for der at udøve familielivet.

Udlændingenævnet bemærker i den forbindelse, at Den Europæiske Menneskerettighedskonvention (EMRK) ikke indebærer en generel og ubetinget ret til familiesammenføring, da det følger af fast praksis fra Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol, at EMRK artikel 8 ikke giver familier ret til at vælge, hvor de vil indrejse og tage ophold for at udøve familielivet.

Det forhold, at ansøgeren og referencen har 4 fælles børn, født henholdsvis i oktober 2013, i marts 2015, i maj 2016 og i november 2017, kan ikke ændre denne vurdering. Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at børnene ikke har opnået en sådan selvstændig tilknytning til Danmark, at ansøgeren bør meddeles opholdstilladelse på baggrund heraf.

Udlændingenævnet skal i den forbindelse bemærke, at børn efter praksis først anses for at have opnået en selvstændig tilknytning til Danmark efter 6-7 års uafbrudt fast lovligt ophold, hvor børnene har været tilknyttet en dansk institution eller skole.

Udlændingenævnet har tillagt det betydning, at parrets 4 fællesbørn er født på et tidspunkt, hvor ansøgeren ikke havde opholdstilladelse i Danmark, og hvor ansøgeren og referencen således ikke havde en berettiget forventning om at kunne udøve familielivet i Danmark.

Udlændingenævnet finder derfor, at fællesbørnenes forhold ikke kan føre til, at det vil være i strid med EMRK artikel 8, at meddele ansøgeren afslag på opholdstilladelse. Udlændingenævnet har i den forbindelse lagt vægt på, at det var ansøgeren og referencens eget valg, at de 2 ældste børn skulle bo i Danmark på et tidspunkt, hvor ansøgeren ikke havde opholdstilladelse i Danmark, ligesom der ikke er noget til hinder for, at familielivet kan udøves via besøgsophold.

Ligeledes finder Udlændingenævnet, at det ikke vil være i strid med Danmarks EU-retlige forpligtelser, herunder forpligtelserne som følge af EU-Domstolens dom af 10. maj 2017 i sagen C-133/15, Chavez-Vilchez, at meddele ansøgeren afslag på opholdstilladelse i Danmark under henvisning til integrationskravet, da der ikke er indikationer i sagen på, at ansøgeren er primær omsorgsperson for de 2 ældste fællesbørn, som er bosiddende i Danmark, således at børnene vil være nødsaget til at forlade Unionens område, som følge af afslaget.

Udlændingenævnet har herudover lagt vægt på, at der ikke er oplyst om forhold, der godtgør, at referencen ikke er i stand til eller ikke ønsker at påtage sig det daglige og faktiske ansvar for de 2 yngste børn, som ifølge sagens oplysninger opholder sig hos ansøgeren i Libanon. Udlændingenævnet finder på den baggrund, at de 2 yngste børn ikke har været nødsaget til at forlade Unionens område alene som følge af afslaget på opholdstilladelse til ansøgeren, idet fordelingen af de 4 mindreårige børn mellem ansøgeren og referencen efter nævnets opfattelse må anses for at være et udtryk for en

håndtering af praktiske forhold, og at det er op til forældremyndighedsindehaverne at træffe beslutning om, hvor børn opholder sig.

Udlændingenævnet finder derfor ikke, at fællesbørnenes forhold kan føre til, at det vil anses for at være i strid med EMRK artikel 8, at meddele ansøgeren afslag på opholdstilladelse. Udlændingenævnet har i den forbindelse lagt vægt på, at det var ansøgerens og referencens eget valg, at de 2 ældste børn skulle bo i Danmark på et tidspunkt, hvor ansøgeren ikke havde opholdstilladelse i Danmark, ligesom der ikke er noget til hinder for, at familielivet kan udøves via besøgsophold.

Udlændingenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse fra oktober 2018." ÅB/2020/114.

Udlændingenævnet stadfæstede i november 2020 Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en statsborger fra Montenegro, der var meddelt afslag på ægtefællesammenføring efter udlændingelovens § 9, stk. 8, da hendes herboende ægtefælle ikke havde bestået Prøve i Dansk 3 eller en anden danskprøve på tilsvarende eller højere niveau.

Sagens faktiske omstændigheder:

I oktober 2018 søgte ansøgeren om ægtefællesammenføring med referencen, der er montenegrinsk statsborger og meddelt opholdstilladelse i Danmark som flygtning. Referencen havde opnået tidsubegrænset opholdstilladelse i Danmark. Referencen havde ikke taget en uddannelse i Danmark eller bestået Prøve i Dansk 3. Parret fik i oktober 2018 et fællesbarn, der i januar 2019 fik opholdstilladelse i Danmark som familiesammenført til referencen. I november 2019 meddelte Udlændingestyrelsen ansøgeren afslag på ægtefællesammenføring.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Det er en betingelse for meddelelse af opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1, jf. § 9, stk. 8 (integrationskravet), at den herboende ægtefælle har bestået Prøve i Dansk 3 eller en danskprøve på et tilsvarende eller højere niveau, jf. § 9, stk. 1, i lov om danskuddannelse til voksne udlændinge m.fl.

Udlændingenævnet kan ikke lægge til grund, at referencen har bestået Prøve i Dansk 3 eller en danskprøve på tilsvarende eller højere niveau.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på oplysningerne i ansøgningsskemaet om, at referencen ikke har bestået Prøve i Dansk 3 eller en anden danskprøve på et tilsvarende eller højere niveau.

Udlændingenævnet finder, at der ikke er oplyst om sådanne ganske særlige grunde, herunder personlige eller helbredsmæssige forhold, som bevirker, at ansøgeren, referencen og parrets fællesbarn ikke ville kunne indrejse og tage ophold i Montenegro, hvor ansøgeren og referencen begge er statsborgere og taler sproget, for der at udøve familielivet.

Udlændingenævnet bemærker i den forbindelse, at Den Europæiske Menneskerettighedskonvention (EMRK) ikke indebærer en generel og ubetinget ret til familiesammenføring, da det følger af fast praksis fra Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol, at EMRK artikel 8 ikke giver familier ret til at vælge, hvor de vil indrejse og tage ophold for at udøve familielivet.

Den omstændighed, at ansøgeren og referencen udøver forskellige religioner, idet ansøgeren er kristen ortodoks og referencen er muslim, og at der af den årsag har været konflikter mellem ansøgeren og hendes familie i Montenegro, finder Udlændingenævnet ikke kan føre til en ændret vurdering.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at der er tale om en konflikt mellem ansøgeren og hendes familie i hjemlandet af privat karakter, og at Udlændingestyrelsens Asylkontor desuden har vurderet, at referencen ikke vil risikere asylrelevant forfølgelse eller overgreb, som omfattet i udlændingelovens § 7, ved en tilbagevenden til Montenegro.

Den omstændighed, at ansøgeren og referencen har et fællesbarn med dansk opholdstilladelse, kan ikke ændre denne vurdering. Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at barnet ikke har opnået en sådan selvstændig tilknytning til Danmark, at ansøgeren bør meddeles opholdstilladelse på baggrund heraf.

Udlændingenævnet skal i den forbindelse bemærke, at børn efter praksis først anses for at have opnået en selvstændig tilknytning til Danmark efter 6-7 års uafbrudt fast lovligt ophold her i landet, hvor barnet har været tilknyttet en dansk institution eller skole.

Udlændingenævnet skal endvidere bemærke, at fællesbarnet er født på et tidspunkt, hvor ansøgeren ikke havde opholdstilladelse i Danmark, og hvor ansøgeren og referencen således ikke havde en berettiget forventning om at kunne udøve familielivet i Danmark.

At referencen er påbegyndt behandling for sine psykiske lidelser, og at han af den grund ikke er i stand til at passe parrets fællesbarn, samt den omstændighed, at fællesbarnet er blevet angrebet af en hund i ansøgerens hjemland, kan efter Udlændingenævnets opfattelse ikke føre til en ændret vurdering.

Udlændingenævnet finder derfor, at det ikke vil være uproportionelt eller stride mod Danmarks internationale forpligtelser, herunder EMRK eller FN's Børnekonvention, at meddele ansøgeren afslag på opholdstilladelse i Danmark.

Udlændingenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse fra november 2019.

Udlændingenævnet bemærker, at danskprøvekravet som udgangspunkt er et grundlæggende krav, hvorfor Udlændingenævnet ikke ved denne afgørelse har taget stilling til, hvorvidt ansøgeren og referencen opfylder de øvrige integrationsbetingelser i udlændingelovens § 9, stk. 8." ÅB/2020/115.

3.7.1.8.2. Øvrige integrationskrav

Udover at den herboende ægtefælle skal have bestået Prøve i Dansk 3 eller en prøve på et tilsvarende eller højere niveau, skal parret sammenlagt opfylde 3 ud af nedenstående 5 krav:

- Referencen har været i ordinær fuldtidsbeskæftigelse eller udøvet selvstændig erhvervsvirksomhed her i landet i mindst 5 år forud for ansøgningstidspunktet, jf. udlændingelovens § 9, stk. 8, nr. 1.
- Referencen har været under uddannelse her i landet i mindst 6 år, heraf mindst 1 års sammenhængende fuldtidsuddannelse ud over grundskolen og 10. klasse, forud for ansøgningen om opholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 9, stk. 8, nr. 2.
- Ansøgeren har bestået Prøve i Dansk 1 eller en anden danskprøve på tilsvarende eller højere niveau, eller en engelskprøve på B1-niveau eller en anden engelskprøve på et tilsvarende eller højere niveau, jf. udlændingelovens § 9, stk. 8, nr. 3.
- Ansøgeren har været i ordinær fuldtidsbeskæftigelse eller udøvet selvstændig erhvervsvirksomhed i mindst 3 år ud af de seneste 5 år forud for ansøgningen om opholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 9, stk. 8, nr. 4.
- Ansøgeren har bestået et offentligt anerkendt uddannelsesforløb af mindst 1 års varighed på en uddannelse, der mindst er på niveau med 1 år af en videregående uddannelse her i landet eller kan sidestilles med en dansk erhvervsuddannelse, forud for ansøgningen om opholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 9, stk. 8, nr. 5.

Betingelserne i udlændingelovens § 9, stk. 8, nr. 1, 2, 4 og 5, skal være opfyldt forud for ansøgningstidspunktet. Betingelsen i udlændingelovens § 9, stk. 8, nr. 3, er ikke tidsfæstet.

Som eksempler på afgørelser, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til de øvrige krav i udlændingelovens § 9, stk. 8, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i november 2020 Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en statsborger fra Kenya, der var meddelt afslag på ægtefællesammenføring efter udlændingelovens § 9, stk. 8, da hun og hendes herboende ægtefælle ikke tilsammen opfyldte 4 ud af 6 integrationskrav i udlændingelovens § 9, stk. 8.

Sagens faktiske omstændigheder:

I februar 2019 søgte ansøgeren om ægtefællesammenføring med referencen, der er dansk statsborger. Parret var i 2018 blevet gift. Ansøgeren havde taget uddannelsen "Housekeeping and accomodation studies", og referencen havde taget vagtuddannelsen. Referencen havde siden august 2016 haft fuldtidsarbejde som vagt. I november 2019 meddelte Udlændingestyrelsen afslag på ægtefællesammenføring til ansøgeren.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Det er en betingelse for meddelelse af opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1, jf. § 9, stk. 8 (integrationskravet), at udover, at den herboende ægtefælle har bestået Prøve i Dansk 3, skal ansøgeren og den herboende ægtefælle derudover opfylde mindst 3 ud af 5 af de øvrige betingelser i integrationskravet.

Udlændingenævnet har lagt til grund, at referencen i juni 2020 har dokumenteret at have bestået Prøve i Dansk 3 eller en danskprøve på tilsvarende eller højere niveau.

Udlændingenævnet finder imidlertid, at der fortsat ikke er indsendt dokumentation for, at ansøgeren og referencen opfylder mindst 3 ud af 5 af de øvrige betingelser i integrationskravet.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at referencen ikke har været under uddannelse her i landet i mindst 6 år, heraf mindst 1 års sammenhængende fuldtidsuddannelse ud over grundskolen og 10. klasse, at ansøgeren ikke har været i ordinær fuldtidsbeskæftigelse eller udøvet selvstændig erhvervsvirksomhed i mindst 3 år ud af de seneste 5 år forud for ansøgningen om opholdstilladelse, og at ansøgeren ikke har bestået et offentligt anerkendt uddannelsesforløb af mindst 1 års varighed på en uddannelse, der mindst er på niveau med 1 år af en videregående uddannelse her i landet eller kan sidestilles med en dansk erhvervsuddannelse.

I forbindelse med ovenstående har Udlændingenævnet lagt vægt på ansøgeren og referencens egne oplysninger i ansøgningsskemaet samt lagt vægt på, at uddannelsen "Housekeeping and accomodation studies" alene har en varighed på 6 måneder.

Det forhold, at referencen har dokumenteret, at han har gennemført 14 enkeltstående kortere kurser, finder Udlændingenævnet ikke kan føre til en ændret vurdering, da der er tale om kurser med en samlet varighed på under 1 år.

Udlændingenævnet finder endvidere, at der ikke er oplyst om sådanne ganske særlige grunde, herunder personlige eller helbredsmæssige forhold, som bevirker, at ansøgeren og referencen ikke ville kunne indrejse og tage ophold i Kenya, hvor ansøgeren er født og opvokset, hvor parret har mødt hinanden og er blevet gift, og hvor ansøgeren er statsborger og taler sproget, for der at udøve familielivet.

Det forhold, at det til sagen er oplyst, at ansøgeren intet har at komme tilbage til i Kenya, at hendes familieliv er i Danmark, og at det vil derfor være i strid med Den Europæiske Menneskerettighedskonvention (EMRK) artikel 8 at meddele hende afslag på opholdstilladelse i Danmark, finder Udlændingenævnet ikke kan føre til en ændret vurdering.

Udlændingenævnet bemærker i den forbindelse, at EMRK ikke indebærer en generel og ubetinget ret til familiesammenføring, da det følger af fast praksis fra Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol, at EMRK artikel 8 ikke giver familier ret til at vælge, hvor de vil indrejse og tage ophold for at udøve familielivet.

Udlændingenævnet finder endvidere, at der ikke foreligger oplysninger om alvorlige helbredsmæssige problemer, der vil medføre, at det vil være humanitært uforsvarligt at henvise ansøgeren og referencen til at tage ophold i Kenya.

Udlændingenævnet finder på den baggrund, at det ikke vil være uproportionalt eller stride mod Danmarks internationale forpligtelser, herunder EMRK, at meddele ansøgeren afslag på opholdstilladelse i Danmark.

Udlændingenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse fra november 2019." ÅB/2020/116.

Udlændingenævnet stadfæstede i december 2020 Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en statsborger fra Kina, der var meddelt afslag på ægtefællesammenføring efter udlændingelovens § 9, stk. 8, da ansøgeren og hans herboende ægtefælle ikke tilsammen opfyldte 4 ud af 6 integrationskrav i udlændingelovens § 9, stk. 8.

Sagens faktiske omstændigheder:

Ansøgeren og referencen, der er kinesiske statsborgere, var indrejst i Danmark i 2007 efter at være blevet meddelt opholdstilladelser i Danmark som studerende. I februar 2009 var ansøgeren og referencen blevet gift i Danmark. Ansøgeren havde efterfølgende fået opholdstilladelse som medfølgende familie til referencen. I 2011 var referencen blevet diagnosticeret med leukæmi. Hun blev efterfølgende psykisk syg, og led som følge af behandlingen for leukæmi af kroniske smerter. I juni 2013 havde referencen fået tidsubegrænset opholdstilladelse. I juli 2018 søgte ansøgeren om ægtefællesammenføring i Danmark, og i oktober 2018 meddelte Udlændingestyrelsen afslag herpå.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Det er en betingelse for meddelelse af opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1, jf. § 9, stk. 8 (integrationskravet), at den herboende ægtefælle har bestået Prøve i Dansk 3, eller en danskprøve på tilsvarende eller højere niveau, jf. § 9, stk. 1, i lov om danskuddannelse til voksne udlændinge m.fl.

Udlændingenævnet har lagt til grund, at referencen opfylder denne betingelse, idet hun i december 2017 bestod Dansk Prøve 3.

Udlændingenævnet kan herudover ikke lægge til grund, at ansøgeren og referencen opfylder mindst 3 ud af 5 betingelser i udlændingelovens § 9, stk. 8.

Udlændingenævnet har således lagt til grund, at referencen ikke har dokumenteret, at hun har været i fuldtidsbeskæftigelse eller har udøvet selvstændig erhvervsvirksomhed i mindst 5 år forud for ansøgningens indgivelse, idet det fremgår af ansøgningen, at referencen aldrig har haft fuldtidsbeskæftigelse eller udøvet selvstændig erhvervsvirksomhed i Danmark, men at hun fra 2007 til 2011 har været deltidsbeskæftiget, hvorfor kravet om 5 års fuldtidsbeskæftigelse eller udøvelse af selvstændig erhvervsvirksomhed ikke er opfyldt.

Udlændingenævnet har endvidere lagt til grund, at referencen ikke har dokumenteret, at hun har gennemført 5 års videregående uddannelse i Danmark, idet hun har gennemført en 1-årig uddannelse i "Certificate in International Business", en 2-årig AP-uddannelse, samt en 2-årig bacheloruddannelse i "Business Administration", hvorfor kravet om 6 års videregående uddannelse ikke er opfyldt.

Udlændingenævnet har endvidere lagt til grund, at ansøgeren ikke har dokumentet, at han har bestået Prøve i Dansk 1 eller en anden danskprøve på et tilsvarende eller højere niveau eller en engelskprøve på B1-niveau eller på et tilsvarende eller højere niveau.

Udlændingenævnet har endvidere lagt til grund, at ansøgeren ikke har dokumenteret, at han har været i ordinær fuldtidsbeskæftigelse eller udøvet selvstændig erhvervsvirksomhed i mindst 3 ud af de seneste 5 år forud for ansøgningens indgivelse, idet han til sagen har oplyst, at han aldrig har haft fuldtidsbeskæftigelse eller udøvet selvstændig virksomhed i Danmark, men at han fra 2007 til 2011 har haft fuldtidsbeskæftigelse og fra 2014 til 2018 har haft deltidsbeskæftigelse, hvorfor kravet om fuldtidsbeskæftigelse eller udøvelse af selvstændig erhvervsvirksomhed i mindst 3 ud af de seneste 5 år ikke er opfyldt.

De omstændigheder, at ansøgeren har anført, at det alene er på grund af referencens sygdomsforløb, at ansøgeren og referencen ikke er i stand til at opfylde betingelserne i udlændingelovens § 9, stk. 8, og at ansøgeren let vil kunne bestå Prøve i Dansk 1, idet han har flere års erhvervserfaring som underviser på ungdoms- og aftenskoler, finder Udlændingenævnet ikke kan føre til en ændret vurdering.

Udlændingenævnet har endelig ikke kunnet afklare, hvorvidt ansøgeren har bestået et offentligt anerkendt uddannelsesforløb af mindst 1 års varighed på en uddannelse, der mindst er på niveau med 1 år af en videregående uddannelse her i landet eller kan sidestilles med en dansk erhvervsuddannelse, forud for ansøgningen om opholdstilladelse. Udlændingenævnet bemærker i den sammenhæng, at både Udlændingestyrelsen og Udlændingenævnet har anmodet ansøgeren om nærmere at redegøre for karakteren af den uddannelse, han har gennemført i Danmark, herunder hvorvidt der er tale om en videregående eller en gymnasial uddannelse. Udlændingenævnet finder dog, at det er uden betydning, idet Udlændingenævnet har lagt til grund, at ansøgeren og referencen – uanset denne uddannelse – ikke opfylder mindst 3 ud 5 betingelser, jf. ovenstående.

Udlændingenævnet finder i øvrigt, at der ikke er oplyst om sådanne ganske særlige grunde, herunder personlige eller helbredsmæssige forhold, som bevirker, at ansøgeren og referencen ikke vil kunne henvises til at indrejse i og tage ophold i Kina, hvor både ansøgeren og referencen er opvokset, taler sproget og har familie, for at udøve familielivet sammen der.

De omstændigheder, at referencen i februar 2011 fik konstateret leukæmi, at sygdommen gjorde hende meget syg, herunder at hun lå i koma flere dage, at hun har gennemgået omfattende behandling i Danmark, herunder at hun har fået en knoglemarvstransplantation, at referencen som følge af sygdommen udviklede psykiske problemer, herunder blev depressiv og fik selvmordstanker, at hun flere gange har været i kontakt med psykiatrisk skadeskue, og at hendes psykiske tilstand blev kraftigt forværret, da hun fik beskeden om, at ansøgeren havde fået afslag på sin ansøgning om familiesammenføring, kan ikke føre til en ændret vurdering.

Udlændingenævnet har i den forbindelse lagt vægt på, at det fremgår af de til sagen fremlagte lægelige oplysninger, som beskriver referencens sygdomsforløb, at der er planlagt kontrolforløb frem til sommeren 2019, og at referencen tager p-piller som eneste medicin for øjeblikket. Udlændingenævnet har herefter lagt til grund, at referencen har færdiggjort det planlagte kontrolbeløb i sommeren 2019, og at hun fortsat alene medicineres med p-piller.

Udlændingenævnet finder på den baggrund, at det ikke vil være humanitært uforsvarligt at henvise referencen til at tage ophold i Kina.

Det forhold, at referencen lider af alvorlige psykiske problemer, at hun som følge af kræftsygdommen er blevet infertil, at ansøgeren og referencen har fået nedfrosset æg med henblik på fertilitetsbehandling, og at behandlingen ikke kan gennemføres, hvis ansøgeren ikke opholder sig i Danmark, kan på ovenstående baggrund ikke føre til en ændret vurdering.

Udlændingenævnet stadfæster således Udlændingestyrelsens afgørelse fra oktober 2018." ÅB/ 2020/117.

Der vil alene kunne dispenseres fra integrationskravet, hvis der foreligger ganske særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed, der taler for, at integrationskravet ikke bør stilles.

Som et eksempel på en afgørelse, hvor integrationskravet blev fraveget under hensyn til Danmarks internationale forpligtelser, kan nævnes:

Udlændingenævnet omgjorde i november 2020 Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en statsborger fra Kosovo, der var meddelt afslag på ægtefællesammenføring efter udlændingelovens § 9, stk. 8, da han og hans herboende ægtefælle ikke tilsammen opfyldte 4 ud af 6 integrationskrav i udlændingelovens § 9, stk. 8.

Sagens faktiske omstændigheder:

I marts 2019 søgte ansøgeren om ægtefællesammenføring med referencen, der er statsborger i Kosovo. Referencen havde tidsubegrænset opholdstilladelse i Danmark. Parret havde i september 2015 fået et fællesbarn, og fællesbarnet var i maj 2016 meddelt opholdstilladelse som familiesammenført til referencen. I oktober 2018 var parrets fællesbarn frivilligt blevet anbragt uden for hjemmet. Barnet var diagnosticeret med autisme, og kommunen vurderede, at referencen ikke alene kunne varetage omsorgen for barnet. I maj 2020 meddelte Udlændingestyrelsen ansøgeren afslag på ægtefællesammenføring.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Udlændingenævnet finder grundlag for at ændre Udlændingestyrelsens afgørelse fra maj 2020.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at ansøgeren og referencens fællesbarn har været frivilligt anbragt i netværkspleje, idet referencen ikke kan varetage opgaven vedrørende barnet uden støtte fra ansøgeren, samt at kommunen i marts 2019 traf afgørelse om at hjemgive barnet til ansøgeren og referencen, idet ansøgeren havde del i forældremyndigheden og idet kommunen vurderede, at ansøgeren havde ressourcerne til at varetage omsorgen for fællesbarnet.

Udlændingenævnet har endvidere lagt vægt på, at fællesbarnet ifølge udtalelse fra maj 2020 fra kommunen sandsynligvis på ny vil blive anbragt uden for hjemmet, hvis ansøgeren ikke meddeles opholdstilladelse i Danmark.

Udlændingenævnet har endelig lagt vægt på, at det fremgår af FN's Børnekonvention artikel 3, stk. 1, at barnets tarv i alle foranstaltninger vedrørende børn, hvad enten disse udøves af offentlige eller private institutioner for social velfærd, domstole, forvaltningsmyndigheder eller lovgivende organer, skal komme i første række.

Udlændingenævnet finder således ud fra en helt individuel og konkret vurdering af sagens faktiske omstændigheder, at ansøgeren ikke på nuværende tidspunkt bør meddeles afslag på opholdstilladelse under henvisning til, at ansøgeren og referencen ikke tilsammen opfylder 4 ud af 6 integrationskrav, jf. udlændingelovens § 9, stk. 8, idet hensynet til fællesbarnets tarv tilsiger, at ansøgeren meddeles opholdstilladelse i Danmark, jf. FN's Børnekonvention artikel 3." ÅB/2020/118.

3.7.1.9. Besøgskravet

Opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1, vil endelig være betinget af, at ansøgeren har haft mindst ét lovligt ophold i Danmark, jf. udlændingelovens § 9, stk. 10.

Kravet stilles ikke, hvis ganske særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed, taler imod, at kravet stilles.

Som et eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til besøgskravet i udlændingelovens § 9, stk. 10, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i marts 2020 Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en statsborger fra Tyrkiet, der var meddelt afslag på ægtefællesammenføring, da han ikke opfyldte

besøgskravet i udlændingelovens § 9, stk. 10. Udlændingenævnet genoptog og hjemviste endvidere Udlændingenævnets tidligere afgørelse fra november 2018, hvorved Udlændingenævnet havde stadfæstet Udlændingestyrelsens afgørelse fra august 2017 om afslag på ægtefællesammenføring, idet parret ikke opfyldte det nu ophævede tilknytningskrav.

Sagens faktiske omstændigheder:

I august 2017 meddelte Udlændingestyrelsen ansøgeren afslag på ægtefællesammenføring med referencen, der er tyrkisk statsborger med tidsubegrænset opholdstilladelse i Danmark. Afslaget var begrundet i, at parret ikke opfyldte det nu ophævede tilknytningskrav i udlændingelovens dagældende § 9, stk. 7. I november 2018 stadfæstede Udlændingenævnet Udlændingestyrelsens afslag på ægtefællesammenføring, men anmodede samtidig Udlændingestyrelsen om også at vurderer ansøgningen efter de nye ægtefællesammenføringsregler, herunder integrationskravet, der trådte i kraft den 1. juli 2018. I maj 2019 meddelte Udlændingestyrelsen ansøgeren afslag på ægtefællesammenføring på ny, da parret ikke opfyldte besøgskravet i udlændingelovens § 9, stk. 10. Parret har 3 fællesbørn født i henholdsvis oktober 2014, august 2017 og juni 2018 i Danmark. Ansøgeren havde som barn besøgt Danmark.

Udlændingenævnets afgørelse:

"*Genoptagelse og hjemvisning:*

Udlændingenævnet finder grundlag for at genoptage og hjemvise Udlændingenævnets afgørelse fra november 2018 om tilknytningskravet til fornyet vurdering i Udlændingestyrelsen.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at EU-Domstolen den 10. juli 2019, i en dansk præjudiciel sag, C-89/18, A mod Udlændinge- og Integrationsministeriet, om foreneligheden af det nu ophævede tilknytningskrav ved ægtefællesammenføring med associeringsaftalen mellem EU og Tyrkiet, som gælder for erhvervsaktive tyrkiske statsborgere, fandt, at tilknytningskravet, i den nu ophævede bestemmelse i udlændingelovens § 9, stk. 7, udgør en ny begrænsning som omhandlet i artikel 13 i Associeringsrådets afgørelse nr. 1/80, der ikke er begrundet.

Udlændingenævnet har derfor tilbagesendt sagen til Udlændingestyrelsen med henblik på, at Udlændingestyrelsen kan foretage en fornyet samlet vurdering heraf, herunder om referencen og ansøgeren opfylder betingelserne for økonomisk aktive tyrkiske statsborgeres mulighed for familiesammenføring, og om ansøgeren på den baggrund eller på andet grundlag kan meddeles opholdstilladelse i Danmark. Udlændingenævnet har ikke herved taget stilling til dette.

Stadfæstelse:

Det er en betingelse for meddelelse af opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1, jf. § 9, stk. 10 (besøgskravet), at den ansøgende ægtefælle har haft mindst et lovligt ophold i Danmark.

Udlændingenævnet kan ikke lægge til grund, at ansøgeren har haft mindst et lovligt besøgsophold i Danmark som voksen, og derved har opnået en vis selvstændig tilknytning til Danmark. Ansøgeren kan derfor ikke meddeles opholdstilladelse i Danmark.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at det ikke er dokumenteret, at ansøgeren har været indrejst i Danmark som voksen.

Det forhold, at ansøgeren som mindreårig skulle have besøgt Danmark sammen med sin mor, og at Udlændingestyrelsen har bekræftet, at der i november 2008 blev udstedt et visum til ansøgeren, kan ikke føre til en anden vurdering, idet ansøgeren på tidspunktet for det oplyste udstedte visum var mindreårig. Efter gældende praksis foretages der dog som udgangspunkt ikke en selvstændig vurdering af et mindreårigt barn, der ansøger om visum sammen med en forælder, men alene en bedømmelse af, om forælderen kan meddeles Schengenvisum.

Det er indgået i Udlændingenævnets vurdering, at ansøgeren siden 2008, efter at han er blevet voksen og er blevet gift med en herboende tyrkisk statsborger og har 3 mindreårige børn i Danmark, ikke på noget tidspunkt har ansøgt om visum med henblik på at besøge sin familie i Danmark.

Det er også indgået i Udlændingenævnets vurdering, at ansøgeren og referencen har indgået ægteskab i Sverige i februar 2017, at ansøgeren indgav ansøgning om familiesammenføring via Den Danske Ambassade i Stockholm, Sverige, at han bor i Malmø, at han tidligere har været gift med en svensk statsborger, at han havde processuelt ophold i Sverige på tidspunktet for indgivelse af ansøgning om familiesammenføring i 2017, idet han havde en verserende ansøgning om opholdstilladelse i Sverige, og at han, såfremt han havde haft opholdstilladelse i Sverige, ville kunne indrejse og opholde sig i Danmark i op til 3 måneder visumfrit.

Udlændingenævnet finder imidlertid, at dette ikke kan føre til en anden vurdering, idet det fortsat ikke er dokumenteret, at ansøgeren har haft et gyldigt opholdsgrundlag i Sverige. Udlændingenævnet henviser i den forbindelse til, at et processuelt ophold ikke giver adgang til visumfri indrejse i et andet Schengenland.

Det til støtte for klagen anførte om, at Udlændingenævnet i november 2018 bad Udlændingestyrelsen genvurdere sagen på baggrund af det nyindførte integrationskrav i udlændingelovens § 9, stk. 8, og at dette ikke ses at være sket, kan endvidere ikke føre til en ændret vurdering, idet det fremgår af bemærkningerne til lov nr. 742 af 8. juni 2018 (Reform af reglerne om ægtefællesammenføring med nyt integrationskrav i stedet for tilknytningskravet, skærpet boligkrav mv.), at besøgskravet i udlændingelovens § 9, stk. 10, blev indført samtidig med integrationskravet i udlændingelovens § 9, stk. 8, og at besøgskravet er en videreførelse af det element i det hidtil gældende tilknytningskrav, som angår, at ansøgeren som altovervejende hovedregel skal have været i Danmark, da ansøgeren skal have en vis selvstændig tilknytning til Danmark, en helt grundlæggende forståelse for det danske samfund og gældende grundlæggende normer i Danmark mv. for at opnå ægtefællesammenføring.

Udlændingenævnet finder i øvrigt, at der ikke er oplyst om sådanne ganske særlige grunde, herunder personlige eller helbredsmæssige forhold, som bevirker, at ansøgeren, referencen og deres 3 fællesbørn ikke vil kunne indrejse og tage ophold i Tyrkiet, hvor både ansøgeren og referencen begge er født og er statsborgere, hvor referencen har boet, indtil hun var 9 år, hvor ansøgeren er opvokset, og hvor de begge taler sproget, for der at udøve familielivet.

Udlændingenævnet bemærker i den forbindelse, at Den Europæiske Menneskerettighedskonvention (EMRK) ikke indebærer en generel og ubetinget ret til familiesammenføring, da det følger af fast praksis fra Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol, at EMRK artikel 8 ikke giver familier ret til at vælge, hvor de vil indrejse og tage ophold for at udøve deres familieliv.

Det forhold, at referencen har boet i Danmark siden 1995, at hun er i beskæftigelse i Danmark, og at både referencen og ansøgeren har øvrig familie i Danmark, kan således ikke føre til en ændret vurdering.

Det kan endvidere ikke føre til en ændret vurdering, at referencen og ansøgerens 3 fællesbørn er født og bosiddende i Danmark, idet børn efter praksis, først efter 6-7 års fast ophold i Danmark, hvor børnene har gået i dansk daginstitution/skole, kan siges at have opnået en sådan selvstændig tilknytning til Danmark, at kravet om, at ansøgeren skal kunne dokumentere mindst en gang at have været i Danmark, bør fraviges under henvisning hertil.

Udlændingenævnet har i den forbindelse også tillagt det betydning, at parrets fællesbørn er født på et tidspunkt, hvor ansøgeren ikke havde opholdstilladelse i Danmark, og hvor han og referencen således ikke kunne have en berettiget forventning om at kunne udøve familielivet i Danmark.

Udlændingenævnet finder derfor, at fællesbørnenes forhold ikke kan føre til, at det vil anses for at være i strid med EMRK artikel 8, at meddele ansøgeren afslag på opholdstilladelse.

Udlændingenævnet har i den forbindelse lagt vægt på, at det var referencen og ansøgerens eget valg, at børnene skulle bo i Danmark på et tidspunkt, hvor ansøgeren ikke havde opholdstilladelse i Danmark. Udlændingenævnet finder på den baggrund, at ansøgeren og referencen dermed har valgt at udøve familielivet således, at familien skal leve adskilt, ligesom der ikke er noget til hinder for, at familielivet kan udøves via besøgsophold – eventuelt fra Sverige.

Udlændingenævnet har i den forbindelse lagt vægt på, at referencen og ansøgerens ældste barn er født i oktober 2014, og således har boet i Danmark i cirka 5 år og 4 måneder, og at der i øvrigt ikke foreligger oplysninger om, i hvilket omfang barnet har været tilknyttet en dansk daginstitution.

Udlændingenævnet finder, at ansøgeren ikke har ret til ophold i Danmark efter Associeringsaftalen med Tyrkiet.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at Associeringsaftalekomplekset efter EU-domstolens retspraksis ikke giver familiemedlemmer til økonomisk aktive tyrkiske statsborgere en ret til familiesammenføring, der går videre end de muligheder for familiesammenføring, der er indeholdt i udlændingelovens regler.

Udlændingenævnet har endvidere lagt vægt på, at det i forbindelse med lovforslagets behandling (lovforslag nr. L 231) er blevet vurderet, at lovforslaget vedrørende integrationskravet i udlændingelovens § 9, stk. 8, er i overensstemmelse med Associeringsaftalekomplekset, jf. retsafsnittet ovenfor.

Det kan derfor ikke føre til et andet resultat, at partsrepræsentanten til støtte for klagen har anført, at der i afgørelsen ikke er taget stilling til ansøgerens rettigheder efter EU-reglerne, da det er de nationale regler, der fastlægger retten til familiesammenføring – også for tyrkiske statsborgere. Den herboende tyrkiske statsborgers eventuelle status som arbejdstager, selvstændig erhvervsdrivende eller tjenesteyder har således ikke betydning for vurderingen af, om familiemedlemmet er omfattet af Associeringsaftalekomplekset.

Udlændingenævnet har endvidere lagt vægt på, at der i sagen ikke foreligger oplysninger om personlige forhold, herunder helbredsmæssige forhold, som bevirker, at referencen ikke vil kunne indrejse og tage ophold i Tyrkiet for der at udøve familielivet med ansøgeren.

Udlændingenævnet henviser endeligt til, at der i forbindelse med ovenstående vurdering er foretaget en konkret og individuel vurdering af, om der er ganske særlige grunde til at fravige integrationskravet. Der henvises i den forbindelse til Justitsministeriets notat af 17. september 2014

om EU-Domstolens dom i sagen C-138/13, Dogan, der findes på https://www.nyidanmark.dk/NR/rdonlyres/FF4BFB40-D332-438C-BCF8-701A20CC5800/0/notat_om_dogan_dommen.pdf

Udlændingenævnet stadfæster således Udlændingestyrelsens afgørelse fra maj 2019." ÅB/2020/119.

Udlændingenævnet stadfæstede i november 2020 Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en statsborger fra Kina, der var meddelt afslag på ægtefællesammenføring, da hun ikke opfyldte besøgskravet i udlændingelovens § 9, stk. 10.

Sagens faktiske omstændigheder:

I juni 2018 søgte ansøgeren om ægtefællesammenføring i Danmark med referencen, der er dansk statsborger. Ansøgeren havde aldrig besøgt referencen i Danmark. I februar 2019 meddelte Udlændingestyrelsen ansøgeren afslag på ægtefællesammenføring, idet parret ikke opfyldte det nu ophævede tilknytningskrav i udlændingelovens dagældende § 9, stk. 7, og idet ansøgeren ikke opfyldte besøgskravet i udlændingelovens § 9, stk. 10. Begge afgørelser blev påklaget til Udlændingenævnet. Det er alene Udlændingenævnets vurdering vedrørende besøgskravet, der er gengivet i det følgende.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Det er fortsat en betingelse for meddelelse af opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1, jf. udlændingelovens nugældende § 9, stk. 10 (besøgskravet), at den ansøgende ægtefælle har haft mindst ét lovligt ophold i Danmark.

Udlændingenævnet kan ikke lægge til grund, at ansøgeren har haft mindst et lovligt besøgsophold i Danmark og derved har opnået en vis selvstændig tilknytning til Danmark.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at det til sagen er oplyst, at ansøgeren aldrig har besøgt Danmark, ligesom det fremgår af det elektroniske visumsystem (IVR-VIS), at ansøgeren ikke har indgivet en visumansøgning til Danmark.

Det kan ikke føre til en ændret vurdering, at ansøgeren i marts 2019 har ansøgt om et Schengenvisum med henblik på at besøge referencen i Danmark, da det ikke herved er dokumenteret, at ansøgeren har været indrejst i Danmark.

Udlændingenævnet finder i øvrigt, at der ikke er oplyst om sådanne ganske særlige grunde, herunder personlige eller helbredsmæssige forhold, der bevirker, at ansøgeren kan meddeles opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1, på trods af, at hun ikke opfylder besøgskravet i udlændingelovens § 9, stk. 10.

Det er indgået i Udlændingenævnets vurdering, at referencen efter det oplyste lider af psoriasis og gigt i knæ og fodled. Udlændingenævnet finder imidlertid, at der herved ikke er tale om sådan alvorlig sygdom, at referencen ikke ville kunne indrejse og tage ophold i Kina, hvor han tidligere i længere perioder har boet, hvor han har mødt ansøgeren og er blevet gift, for der at udleve familielivet med ansøgeren.

Udlændingenævnet bemærker i den forbindelse, at Den Europæiske Menneskerettighedskonvention (EMRK) artikel 8 om retten til familieliv, ikke indebærer en generel og ubetinget ret til familiesammenføring, da det følger af fast praksis fra Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol, at EMRK artikel 8 ikke giver familier ret til at vælge, hvor de vil indrejse og tage ophold for at udøve deres familieliv.

Udlændingenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse fra februar 2019." ÅB/2020/120.

3.7.1.10. A-dommen

Associeringsaftalekomplekset mellem EU og Tyrkiet betyder, at der er grænser for, hvilke restriktioner medlemsstaterne må indføre over for økonomisk aktive tyrkiske statsborgere i medlemsstaten. Der henvises til afsnit 3.9.

EU-Domstolen har i en række domme fortolket Associeringsaftalen, tillægsprotokollen og Associeringsrådets afgørelse nr. 1/80, herunder ved dom af 10. juli 2019 i sagen C-89/18, A mod Udlændinge- og Integrationsministeriet.

Dommen vedrører en tyrkisk statsborger A, der i 2009 søgte om ægtefællesammenføring med sin herboende tyrkiske ægtefælle, der var arbejdstager i Danmark. Udlændingestyrelsen meddelte i 2010 ansøgeren afslag på ægtefællesammenføring med henvisning til tilknytningskravet i den tidligere udlændingelovs § 9, stk. 7.

Der blev efter udlændingelovens dagældende § 9, stk. 7, stillet krav om, at ægtefællernes samlede tilknytning til Danmark skulle være større end ægtefællernes samlede tilknytning til et andet land. Der blev i den forbindelse lagt vægt på længden af begge ægtefællers ophold i Danmark og deres

hjemland, hvor ægtefællerne var vokset op og havde taget uddannelse, ægtefællernes tilknytning til familie i Danmark og i hjemlandet, herunder mindreårige børn, og ægtefællernes sprogfærdigheder og beskæftigelse, herunder om den herboende havde gjort en indsats for at integrere sig i det danske samfund.

EU-Domstolen fastslog i A-dommen, at tilknytningskravet i udlændingelovens dagældende § 9, stk. 7, udgjorde en ny begrænsning som omhandlet i artikel 13 i Associeringsrådets afgørelse nr. 1/80 for den herboende tyrkiske statsborgers udøvelse af arbejdskraftens fri bevægelighed i Danmark, idet denne i så fald kunne blive nødsaget til at vælge mellem sin beskæftigelse i medlemsstaten og sit familieliv i Tyrkiet.

EU-Domstolen fastslog endvidere, at formålet med at sikre en vellykket integration i Danmark af ansøgeren kan udgøre et tvingende alment hensyn, og EU-Domstolen efterprøvede derfor, hvorvidt tilknytningskravet var egnet til at sikre virkeliggørelsen af det forfulgte formål og ikke gik videre, end hvad der er nødvendigt for at nå formålet.

EU-Domstolen fastslog, at en tyrkisk statsborgers tilknytning til sit hjemland ikke kunne begrænse muligheden for sidstnævntes integration i værtsmedlemsstaten, idet forholdet til hjemlandet og forholdet til værtsmedlemsstaten ikke var af en sådan art, at det ene forhold udelukkede det andet. Derudover var der ikke i udlændingeloven fastsat nogen integrationsforanstaltninger, der kunne forbedre muligheden for integration af ansøgeren. Endelig fandt EU-Domstolen, at de kompetente nationale myndigheders vurdering af tilknytningskravet hvilede på diffuse og upræcise kriterier, som i strid med retssikkerhedsprincippet medførte forskelligartet og uforudsigelig praksis. På den baggrund fandt EU-Domstolen, at tilknytningskravet ikke var egnet til at sikre virkeliggørelsen af formålet om at sikre en vellykket integration af tredjelandsstatsborgere i Danmark.

På baggrund af EU-Domstolens dom i A-sagen har herboende tyrkiske statsborgere og deres ægtefæller mulighed for at få genoptaget deres sag, såfremt ægtefællerne tidligere er meddelt afslag på ægtefællesammenføring under henvisning til udlændingelovens dagældende § 9, stk. 7.

Udlændingenævnet har på baggrund af dommen i A-sagen i 2020 efter anmodning genoptaget og hjemvist afgørelser, hvor enten Udlændingenævnet, Udlændinge- og Integrationsministeriet eller Justitsministeriet tidligere har stadfæstet en afgørelse om tilknytningskravet, hvor den herboende reference var en erhvervsaktiv tyrkisk statsborger, til Udlændingestyrelsen med henblik på en fornyet vurdering af sagerne.

Som eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet har genoptaget en tidligere afgørelse, og hjemvist sagen til fornyet behandling i Udlændingestyrelsen på baggrund af dommen i A-sagen, kan nævnes:

Udlændingenævnet genoptog og hjemviste i februar 2020 Udlændingenævnets afgørelse vedrørende afslag på ægtefællesammenføring til en tyrkisk statsborger, der søgte om opholdstilladelse med sin herboende ægtefælle.

Sagens faktiske omstændigheder:

I februar 2014 meddelte Udlændingestyrelsen ansøgeren afslag på ægtefællesammenføring i Danmark med referencen, der er tyrkisk statsborger. Afslaget blev meddelt under henvisning til det tidligere tilknytningskrav i udlændingelovens dagældende § 9, stk. 7. I april 2014 stadfæstede Udlændingenævnet Udlændingestyrelsens afgørelse. I december 2019 anmodede referencen om genoptagelse af Udlændingenævnets afgørelse fra april 2014

Udlændingenævnets afgørelse:

"Udlændingenævnet stadfæstede i april 2014 Udlændingestyrelsens afgørelse fra februar 2014, hvorved ansøgeren blev meddelt afslag på opholdstilladelse i Danmark under henvisning til sit ægteskab med referencen, idet ansøgerens og referencens samlede tilknytning til Tyrkiet blev vurderet at være større end ansøgerens og referencens samlede tilknytning til Danmark, jf. den nu ophævede bestemmelse i udlændingelovens § 9, stk. 7.

EU-Domstolen afsagde den 10. juli 2019 dom i en dansk præjudiciel sag, C-89/18, A mod Udlændinge- og Integrationsministeriet, om foreneligheden af det nu ophævede tilknytningskrav ved ægtefællesammenføring med associeringsaftalen mellem EU og Tyrkiet, som gælder for erhvervsaktive tyrkiske statsborgere. EU-Domstolen fandt, at tilknytningskravet i den nu ophævede bestemmelse i udlændingelovens § 9, stk. 7, udgør en ny begrænsning som omhandlet i artikel 13 i Associeringsrådets afgørelse nr. 1/80, der ikke er begrundet.

Udlændingenævnet finder på den baggrund grundlag for at genoptage ægtefællesammenføringssagen og hjemvise sagen til fornyet vurdering i Udlændingestyrelsen." ÅB/2020/121.

Som et yderligere eksempel kan henvises til ÅB/2020/119 i afsnit 3.7.1.9.

Som et eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet ikke genoptog en tidligere afgørelse, og hjemviste sagen til fornyet behandling i Udlændingestyrelsen på baggrund af dommen i A-sagen, kan nævnes:

Udlændingenævnet afslog i juli 2020 at genoptage en tidligere afgørelse vedrørende en tyrkisk statsborger, der havde søgt om ægtefællesammenføring med en herboende tyrkisk statsborger.

Sagens faktiske omstændigheder:

I april 2011 stadfæstede det daværende Ministerium fro Flygtninge, Indvandrere og Integration Udlændingestyrelsens afgørelse fra december 2010, hvorved ansøgeren blev meddelt afslag på ægtefællesammenføring under henvisning til det nu ophævede tilknytningskrav i udlændingelovens dagælden § 9, stk. 7. I april 2017 afgik referencen ved døden. I august 2019 anmodede ansøgeren om genoptagelse af ægtefællesammenføringssagen.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Uanset om ansøgeren og referencen måtte opfylde betingelserne for meddelelse af opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1, finder Udlændingenævnet ikke grundlag for at genoptage sagen, allerede fordi referencen afgik ved døden i april 2017.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at det er en grundlæggende betingelse for meddelelse af opholdstilladelse i Danmark på baggrund af ægteskab, at den herboende ægtefælle er fastboende og har en gyldig opholdstilladelse i Danmark på tidspunktet, hvor opholdstilladelse vil kunne meddeles.

Da referencen i april 2017 afgik ved døden, er den grundlæggende betingelse for familiesammenføring efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1, således ikke længere tilstede.

Det kan således ikke føre til en genoptagelse af sagen, at EU-domstolen den 10. juli 2019 fandt, at tilknytningskravet i den nu ophævede bestemmelse i udlændingelovens § 9, stk. 7, udgør en ny begrænsning som omhandlet i artikel 13 i Associeringsrådets afgørelse nr. 1/80, der ikke er begrundet.

Det forhold, at parrets fællesbørn fortsat bor i Danmark, kan endvidere ikke føre til en genoptagelse af sagen, da børnene alle er voksne og må formodes at kunne klare sig selv.

Udlændingenævnet finder således ikke grundlag for at genoptage sagen." ÅB/2020/122.

Ved lov nr. 742 af 8. juni 2018 (Reform af reglerne om ægtefællesammenføring med nyt integrationskrav i stedet for tilknytningskravet, skærpet boligkrav m.v.) blev tilknytningskravet erstattet med integrationskravet som gennemgået ovenfor i afsnit 3.7.1.8.

3.7.2. Børn

Familiesammenføring med børn under 15 år er reguleret i udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2, som indebærer, at børn under 15 år, hvor en forælder bor i Danmark, har mulighed for at få opholdstilladelse i Danmark efter reglerne om familiesammenføring, når en række krav er opfyldt, herunder udlændingelovens § 9, stk. 19, om selvforsørgelse og boligkrav, og stk. 20, om indgivelse af ansøgning inden for en frist på 3 måneder.

Der vil endvidere i visse undtagelsesvise tilfælde kunne være ganske særlige grunde, der bevirker, at der gives tilladelse til familiesammenføring af et barn her i landet, når barnet på ansøgningstidspunktet er ældre end 15 år.

I de tilfælde, hvor nægtelse af familiesammenføring vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser, og hvor der ikke efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2, er mulighed for at tillade familiesammenføring, vil der således skulle meddeles opholdstilladelse til barnet i medfør af udlændingelovens § 9 c, stk. 1.

Derudover kan et barn, der tidligere har haft opholdstilladelse i Danmark, og hvor opholdstilladelsen er bortfaldet efter udlændingelovens § 17, kun gives opholdstilladelse, såfremt hensynet til barnets tarv taler derfor, jf. udlændingelovens § 9, stk. 21. Se nærmere herom i afsnit 3.17.1.1.

Ved familiesammenføring med børn skal udlændingemyndighederne samtidig vurdere, om udlændingelovens § 9, stk. 22, hvorefter opholdstilladelse til et barn ikke kan gives, såfremt dette åbenbart vil stride med barnets tarv, og stk. 23, hvorefter der ikke kan gives opholdstilladelse til et barn, hvis den herboende forælder eller dennes ægtefælle eller samlever inden for de seneste 10 år ved endelig dom er dømt for kriminalitet mod et eller flere mindreårige børn, kan betyde, at der ikke bør meddeles familiesammenføring med den herboende person.

Det bemærkes, at anvendelse af udlændingelovens § 9, stk. 21, 22 og 23, gælder i samtlige sager, hvor et mindreårigt barn under 18 år søger om familiesammenføring med en herboende person, jf. udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2, og § 9 c, stk. 1.

3.7.2.1. Familiesammenføring med børn under 15 år

3.7.2.1.1. Grundlæggende betingelser for familiesammenføring med børn under 15 år

Det er som udgangspunkt et krav for at få familiesammenføring med et mindreårigt barn til herboende forældre, at barnet er under 15 år på ansøgningstidspunktet.

Børn under 15 år, hvor en forælder bor i Danmark, har mulighed for at få opholdstilladelse i Danmark, når en række krav er opfyldt, jf. udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2.

Det er en grundlæggende betingelse for meddelelse af opholdstilladelse efter bestemmelsen, at det ansøgende barn enten er biologisk barn af den herboende forælder eller er adopteret ved en adoption, der kan anerkendes efter dansk ret.

Som et eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet har vurderet, om en udenlandsk adoption kan danne grundlag for familiesammenføring i Danmark, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i september 2020 Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mindreårig statsborger fra Nordmakedonien, der blev meddelt afslag på familiesammenføring med sin herboende tante.

Sagens faktiske omstændigheder:
Ansøgeren var født i februar 2014 i Nordmakedonien og boede sammen med sine biologiske forældre, indtil ansøgeren i 2016 indrejste i Danmark med henblik på at tage ophold hos sin onkel og tante (referencen). Tanten er dansk statsboger. Det fremgik af ansøgningen om opholdstilladelse, at ansøgerens onkel og tante ikke kunne få børn, at ansøgeren derfor var et planlagt barn til sin onkel og tante, og at ansøgeren alene havde boet hos sine biologiske forældre, indtil forældremyndigheden var blevet overdraget. Det fremgik desuden af ansøgningen, at ansøgeren var blevet forsørget økonomisk af sin onkel og tante siden sin fødsel, og at ansøgeren i perioden fra 2014 til 2016 havde været i hyppig kontakt med sin onkel og tante via besøgsophold, telefon og internet. Til sagen var fremlagt et nordmakedonsk certifikat, hvoraf det fremgik, at de nordmakedonske myndigheder havde godkendt adoptionen. Ankestyrelsen havde truffet afgørelse om, at ansøgerens onkel og tante ikke havde ret til at adoptere ansøgeren, idet de ikke havde haft hende i familiepleje i 3 år, og idet der ikke var et tilstrækkeligt tilknytningsforhold, der kunne begrunde en familieadoption. Udlændingestyrelsen meddelte i oktober 2018 afslag på opholdstilladelse.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Udlændingenævnet kan ikke lægge til grund, at referencens adoption af ansøgeren er anerkendt efter dansk ret.

Udlændingenævnet har ved afgørelsen lagt vægt på, at ansøgerens onkel og tante ikke har fremlagt dokumentation for, at parrets adoption af ansøgeren er anerkendt af Ankestyrelsen.

Det er indgået i grundlaget for Udlændingenævnets afgørelse, at partsrepræsentanten har oplyst, at ansøgerens onkel og tante har søgt om plejetilladelse ved bopælskommunen og søgt om international børneadoption, og at adoptionen af ansøgeren er anerkendt efter makedonsk ret.

Udlændingenævnet finder imidlertid, at dette ikke kan føre til et andet udfald af sagen, da ansøgerens onkel og tante ikke ses at have fremsendt en anerkendelse af adoptionen efter dansk ret fra Ankestyrelsen, og da det er et krav for meddelelse af opholdstilladelse til et barn, der er adopteret i udlandet, efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2, at den udenlandske adoption, foruden at være retsgyldig i adoptionslandet, tillige kan anerkendes efter dansk ret.

Udlændingenævnet finder på den baggrund, at ansøgerens onkel og tante ikke har dokumenteret, at adoptionen af ansøgeren er anerkendt efter dansk ret.

Udlændingenævnet finder endvidere, at ansøgeren ikke kan gives opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1, 1. pkt.

Udlændingenævnet har ved afgørelsen lagt vægt på, at der ikke før ansøgerens indrejse til Danmark var en helt særlig tilknytning mellem ansøgerens onkel og tante og ansøgeren, der ligger udover, hvad der følger af slægtskabet i sig selv.

Udlændingenævnet har desuden lagt vægt på, at der ikke er oplyst og dokumenteret om en særlig begrundelse for, at ansøgeren ikke ville kunne tage ophold sammen med sine biologiske forældre i Nordmakedonien, og at der ikke foreligger oplysninger om, at ansøgeren vil lide alvorlig fysisk eller psykisk overlast ved at opholde sig i Nordmakedonien, herunder at hun vil være uden omsorgspersoner eller i øvrigt savne grundlæggende omsorg i Nordmakedonien.

Udlændingenævnet har endvidere lagt vægt på, at ansøgeren indtil sin indrejse i Danmark i november 2016 har boet sammen med sine forældre og søskende i Nordmakedonien, hvor hun er født, og hvor hun taler sproget.

Det forhold, at det til sagen er oplyst, at ansøgerens biologiske forældre ikke kan have ansøgeren boende hos sig, idet de har mange børn og dårlig økonomi, samt at de har erklæret, at de har opgivet ansøgeren til ansøgerens onkel og tante, kan ikke føre til en ændret vurdering. Udlændingenævnet bemærker i den forbindelse, at ansøgerens onkel og tante fortsat kan forsørge ansøgeren i Nordmakedonien.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at generelle sociale og økonomiske forhold i ansøgerens hjemland eller opholdsland ikke kan føre til, at der meddeles opholdstilladelse efter § 9 c, stk. 1.

Det er indgået i grundlaget for Udlændingenævnets vurdering, at ansøgeren har boet hos sin onkel og tante i Danmark siden november 2016, at de har forsørget hende, at ansøgeren er startet i dansk folkeskole juni 2020, og at ansøgeren taler dansk.

Udlændingenævnet finder imidlertid, at disse forhold ikke kan føre til en ændret vurdering. Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at børn efter fast praksis først anses for at have opnået en sådan selvstændig tilknytning til Danmark efter 6-7 års fast lovligt ophold her i landet, hvor børnene har været tilknyttet en institution eller skole. Udlændingenævnet kan i den forbindelse henvise til, at ansøgeren ikke har haft opholdstilladelse i Danmark på noget tidspunkt.

Udlændingenævnet bemærker i den forbindelse, at Den Europæiske Menneskerettighedskonvention (EMRK) artikel 8 ikke indebærer en generel og ubetinget ret til familiesammenføring, da det følger af praksis fra Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol, at begrebet familieliv i artikel 8 som udgangspunkt tager sigte på den nære kernefamilie i form af ægtefæller og mindreårige børn, og at begrebet kun i særlige tilfælde, hvor tilknytningen mellem familiemedlemmer går ud over, hvad der følger af slægtskabet i sig selv, kan udvides til også at omfatte familiemedlemmer uden for den nære kernefamilie.

Udlændingenævnet finder endvidere, at der til sagen ikke er oplyst om sådanne personlige forhold, herunder helbredsmæssige forhold, der kan bevirke, at ansøgerens onkel og tante og ansøgeren ikke vil kunne udrejse og tage ophold i Nordmakedonien, hvor ansøgerens onkel og ansøgeren er statsborgere, og hvor ansøgeren er født og opvokset og har boet indtil november 2016, for at udøve familielivet der, jf. EMRK artikel 8.

Udlændingenævnet skal henvise til, at EMRK artikel 8 ikke indebærer en generel og ubetinget ret til familiesammenføring, da familier ikke efter EMRK artikel 8 har en umiddelbar ret til at vælge det land, hvori de vil udøve deres familieliv.

Udlændingenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse fra oktober 2018." ÅB/2020/123.

Det er endvidere en forudsætning for meddelelse af opholdstilladelse, at barnet skal bo sammen med forælderen, og at barnet ikke har stiftet selvstændig familie.

Det er tillige en betingelse for meddelelse af opholdstilladelse, at den herboende forælder har del i forældremyndigheden eller har den fulde forældremyndighed over barnet.

Som et eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til ny dokumentation vedrørende forældremyndighed over et barn, kan nævnes:

Udlændingenævnet hjemviste i maj 2020 Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mindreårig statsborger fra Nigeria, der søgte om familiesammenføring med sin herboende far. Faren var nigeriansk statsborger med tidsubegrænset opholdstilladelse i Danmark.

Sagens faktiske omstændigheder:

Ansøgeren havde siden sin fødsel i juni 2005 boet sammen med sine forældre og sin storebror i Nigeria. Ansøgerens far rejste til Danmark i 2008 og overlod forældremyndigheden til ansøgerens mor. I februar 2018 søgte ansøgeren om familiesammenføring med sin herboende far. Ansøgningen var vedlagt en erklæring fra september 2017, hvoraf det fremgik, at ansøgerens mor over for en nigeriansk domstol havde erklæret, at hun igennem lang tid havde forsøgt at få ansøgerens far til at overtage forældremyndigheden over ansøgeren og ansøgerens bror, da hun havde økonomisk svært ved at tage sig af dem, at ansøgerens far havde indvilliget heri, og at ansøgerens mor gav sin tilladelse til, at ansøgeren og ansøgerens bror rejste til Danmark og levede under deres fars forældremyndighed.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Udlændingenævnet finder grundlag for at hjemvise ansøgerens sag til fornyet behandling i Udlændingestyrelsen.

Udlændingenævnet har ved afgørelsen om at hjemvise ansøgerens sag til fornyet behandling i Udlændingestyrelsen lagt vægt på, at der i forbindelse med klagen er indsendt nye oplysninger.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at ansøgerens far i forbindelse med klagen har fremsendt "Custody Agreement" fra oktober 2018, hvoraf det fremgår bl.a., at han og ansøgerens mor er enige om at dele forældremyndigheden over ansøgeren og hans bror.

Dette er nye oplysninger i forhold til Udlændingestyrelsens beslutningsgrundlag. Udlændingenævnet finder det derfor rettest, at Udlændingestyrelsen vurderer dette på ny i 1. instans." ÅB/2020/124.

Som yderligere eksempler på afgørelser, hvor Udlændingenævnet har vurderet, om den herboende forælder havde del i eller den fulde forældremyndighed over barnet, kan desuden henvises til FAM/2018/43 i Udlændingenævnets årsberetning 2018, afsnit 3.3.2.1.1. og ÅB/2019/75 i Udlændingenævnets årsberetning 2019, afsnit 3.7.2.1.1.

Det påhviler det ansøgende barn og den herboende forælder at godtgøre familieforholdet. Såfremt der er tvivl om familieforholdet, kan der foretages en dna-test af barnet og forælderen, jf. udlændingelovens § 40 c, stk. 1. Såfremt der er åbenbar tvivl om oplysninger om barnets slægtskab med en angivelig herboende forælder, er udlændingemyndighederne ikke forpligtet til i alle tilfælde at foranstalte en dna-undersøgelse.

Som et eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet har vurderet, om et barns identitet kunne fastslås, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i januar 2020 Udlændingestyrelsens afgørelser om afslag på familiesammenføring til 3 mindreårige statsborgere fra Eritrea, der søgte om opholdstilladelse under henvisning til deres herboende far, der var eritreisk statsborger.

Sagens faktiske omstændigheder:

Referencen var indrejst i EU i oktober 2015 og var i maj 2016 blevet meddelt opholdstilladelse som flygtning i Danmark. I forbindelse med asylansøgningen havde referencen oplyst, at han havde 3 børn, født i 2004, 2007 og 2010. I december 2016 søgte ansøgerne om familiesammenføring med referencen. Det blev til ansøgningen oplyst, at ansøgerne var født i juni 2004, i maj 2007 og i januar 2010. Udlændingestyrelsen iværksatte som et led i sagsbehandlingen en dna-undersøgelse via Den Danske Ambassade i Addis Ababa, Etiopien. Ansøgerne mødte aldrig op på ambassaden, og i juni 2018 meddelte Udlændingestyrelsen ansøgerne afslag på familiesammenføring.

Udlændingenævnets afgørelse:

”Udlændingenævnet finder, at ansøgerne ikke kan gives opholdstilladelser i medfør af udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2.

Udlændingenævnet har herved lagt afgørende vægt på, at ansøgerne ikke har gennemgået den dna-undersøgelse, som er nødvendig til bedømmelsen af, om der kan meddeles familiesammenføring.

Det af referencen oplyste om, at hans børn ikke havde mulighed for at rejse til Den Danske Ambassade i Etiopien eller den norske ambassade i Sudan for at få foretaget dna-undersøgelserne er indgået i Udlændingenævnets vurdering, men kan ikke føre til en ændret vurdering, idet det påhviler den, der ansøger om opholdstilladelse at godtgøre det angivne familieforhold, herunder at medvirke til en dna-undersøgelse, jf. herved udlændingelovens § 40, stk. 1, 1. pkt., og § 40 c, stk. 1.

Det forhold, at der til sagen er fremlagt fødselsattester er ikke tilstrækkeligt til at fastslå slægtskab. Udlændingenævnet har herved lagt vægt på bl.a., at en fødselsattest ikke i sig selv er tilstrækkelig til at fastslå slægtskabet.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at det er en grundlæggende betingelse for meddelelse af opholdstilladelse til børn, at slægtskabet i forhold til en herboende forældre kan fastslås, og at dette krav således ikke kan fraviges, uanset eventuelle økonomiske, logistiske eller sikkerhedsmæssige udfordringer.

Endvidere har Udlændingenævnet lagt vægt på, at hensynet til barnets tarv taler for at sikre, at slægtskabet mellem et barn og en herboende slægtning er i overensstemmelse med det af barnet og slægtningen oplyste.

Udlændingenævnet finder derfor, at kravet om, at ansøgerne skal deltage i en dna-undersøgelse, ikke er i strid med Danmarks forpligtelser efter FN's Børnekonventions artikel 3.

Udlændingenævnet har endelig lagt vægt på, at der ikke er oplysninger om, at hverken ansøgernes mor eller ansøgerne lider af alvorlig sygdom eller handicaps.

Udlændingenævnet henviser i den forbindelse også til, at ansøgerne fortsat har deres mor i Eritrea, og at de således ikke er uden familienetværk og forsørger.

For så vidt angår FN's Børnekonvention, har Udlændingenævnet lagt vægt på, at denne konvention efter Udlændingenævnets opfattelse ikke giver en videre adgang til familiesammenføring end den, der følger af Den Europæiske Menneskerettighedskonvention (EMRK) artikel 8.

Udlændingenævnet finder derudover, at der ikke er oplyst om sådanne helt særlige omstændigheder, herunder personlige eller helbredsmæssige forhold for ansøgerne som kan begrunde en opholdstilladelse efter bestemmelsen.

Det er indgået i grundlaget for Udlændingenævnets vurdering, at referencen frygter for børnenes fremtid i Eritrea, såfremt de ikke bliver familiesammenført til ham.

Udlændingenævnet finder imidlertid, at dette ikke kan føre til ændret vurdering, da såvel generelle økonomiske eller sociale forhold i hjemlandet som eventuelle asylretlige forhold ikke kan begrunde en opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2.

På den baggrund, og da der ikke er oplyst om ganske særlige forhold i øvrigt, finder Udlændingenævnet, at det ikke er uproportionalt eller stridende imod Danmarks internationale forpligtelser, herunder EMRK artikel 8, at meddele ansøgerne afslag på opholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2, jf. § 40 c, stk.1.

Udlændingenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelser fra juni 2018 vedrørende ansøgerne." ÅB/2020/125.

Såfremt der er tvivl om barnets alder, herunder om det er under 15 år, kan der endvidere foretages en aldersundersøgelse. Som eksempel på en afgørelse fra Udlændingenævnet, hvor aldersundersøgelse har været afgørende, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i februar 2020 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på familiesammenføring til en statsborger fra Eritrea, der søgte om opholdstilladelse med sin herboende mor, der var eritreisk statsborger med opholdstilladelse i Danmark som flygtning.

Sagens faktiske omstændigheder:

Referencen havde under sin asylsag i august 2015 oplyst, at hun havde en mindreårig datter, der var født i maj 2004. I februar 2017 søgte ansøgeren om familiesammenføring med sin herboende mor i Danmark. På ansøgningstidspunktet blev det oplyst at ansøgeren var 12 år. Udlændingestyrelsen iværksatte i forbindelse med sagsbehandlingen en dna- og aldersundersøgelse af ansøgeren. Dna-undersøgelse viste, at ansøgeren var barn af referencen. I august 2018 udtalte Retslægerådet om ansøgerens alder, at det kunne konkluderes, at det var sandsynligt, at ansøgeren på undersøgelsestidspunktet i september 2017 var over 26,7 år. Udlændingestyrelsen meddelte på den baggrund ansøgeren afslag på familiesammenføring i september 2018.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Udlændingenævnet finder, at ansøgeren ikke kan gives opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2.

Udlændingenævnet finder, at ansøgeren ikke var mindreårig på tidspunktet for indgivelse af ansøgning om opholdstilladelse i februar 2017.

Udlændingenævnet har ved afgørelsen navnlig lagt vægt på Retslægerådets udtalelse fra august 2018, hvoraf det fremgår bl.a., at ansøgeren på undersøgelsestidspunktet i september 2017 var over 26,7 år, svarende til en alder på cirka 26 år på ansøgningstidspunktet i februar 2017.

Det er indgået i Udlændingenævnets afgørelse, at det ved retsgenetisk erklæring fra juli 2017 er fastslået, at det taler for, at referencen er mor til ansøgeren, frem for at ansøgeren er datter af en tilfældig kvinde, med en vægt, som overstiger 10.000 til 1, at referencen angiveligt er født i august 1985, og at partsrepræsentanten har anført, at der må være noget galt med Retslægerådets udtalelse, når det kan fremgå af undersøgelser af en persons krop, at der er en stor spredning i aldersfastsættelsen.

Det er endvidere indgået i Udlændingenævnets vurdering, at partsrepræsentanten til støtte for klagen har anført, at det ikke er muligt med sikkerhed at vide, hvorvidt de billeder Retslægerådet har behandlet, er de faktiske billeder af ansøgeren, da det ikke lader til at være billeder af en 13-årig pige, ligesom det lader til, at der er tale om billeder, der ikke passer sammen, at billederne har været usædvanligt længe undervejs i systemet, idet Udlændingestyrelsen har haft korrespondance over flere gange med Den Danske Ambassade i Addis Ababa, henholdsvis med Retslægerådet, hvor der bliver udvekslet billeder fra aldersundersøgelsen.

Udlændingenævnet finder imidlertid, at disse forhold ikke kan føre til en ændret vurdering, idet det er ansøgerens alder, der er afgørende og ikke referencens, idet Retslægerådets udtalelser er baseret på en samlet vurdering af røntgenbilleder af ansøgerens knogle– og tandudvikling samt en fysisk undersøgelse af ansøgeren, og idet Udlændingenævnet tillægger den lægefaglige vurdering fra Retslægerådet den største bevismæssige betydning i denne sammenhæng.

En aldersvurdering er undergivet en vis usikkerhed og sandsynligheden for den ved vurderingen fundne alder må derfor sammen med de øvrige beviser tages i betragtning ved den samlede bevisbedømmelse.

Udlændingenævnet har herefter lagt vægt på, at Retslægerådet har vurderet, at ansøgeren var væsentligt ældre end 18 år på ansøgningstidspunktet, og at der ikke i øvrigt er fremsendt dokumentation, der giver Udlændingenævnet anledning til at tilsidesætte Retslægerådets udtalelse.

Udlændingenævnet skal herudover henvise til, at det fremgår af "sampling form" [den formular, der bruges til dna-undersøgelsen] fra juni 2017, at den person, der har fået udtaget dna-prøve, matcher det foto, der er påsat undersøgelsen på Den Danske Ambassade i Addis Ababa, ligesom Udlændingenævnet finder, at dette foto er i overensstemmelse med det foto, der er optaget i forbindelse med selve aldersundersøgelsen.

Udlændingenævnet finder, at ansøgeren ikke kan gives opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 9 c, stk. 1, 1. pkt.

Udlændingenævnet finder i den forbindelse, at der ikke ses at foreligge en helt særlig tilknytning mellem ansøgeren og referencen, der ligger udover, hvad der følger af slægtskabet i sig selv.

Udlændingenævnet har i den forbindelse lagt vægt på, at ansøgeren var myndig på ansøgningstidspunktet, at ansøgeren er født i Sudan, men har opholdt sig i Etiopien siden 2009 og derfor må formodes at tale det lokale sprog, og at ansøgeren således må antages at kunne klare sig selv.

Udlændingenævnet finder herudover, at afgørelsen om afslag på opholdstilladelse til ansøgeren ikke udgør en krænkelse af Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel (EMRK) 8.

Udlændingenævnet bemærker i den forbindelse, at der efter de gældende danske regler for familiesammenføring kan meddeles opholdstilladelse til en kernefamilie, forstået som forældre og mindreårige børn, jf. EMRK artikel 8, mens der som udgangspunkt ikke er adgang til familiesammenføring med myndige børn, hvor der ikke foreligger ganske særlig tilknytning, jf. lovbemærkningerne til udlændingelovens § 9 c.

Udlændingenævnet finder, at der ikke er etableret et sådant ganske særligt kvalificeret afhængigheds- eller tilknytningsforhold, at det kan danne grundlag for meddelelse af opholdstilladelsen til ansøgeren.

Udlændingenævnet finder, at der ikke i øvrigt foreligger oplysninger om ansøgerens personlige forhold, herunder helbredsmæssige forhold, der kan begrunde, at hun meddeles opholdstilladelse.

Det er indgået i Udlændingenævnets afgørelse, at referencen har oplyst, at ansøgeren ikke har familie i Etiopien, og at ansøgeren ikke længere kan bo hos den person, hun hidtil har boet hos. Udlændingenævnet finder dog, at dette ikke kan føre til en ændret vurdering, idet generelle sociale og økonomiske forhold i en ansøgers hjemland eller opholdsland ikke kan danne grundlag for en opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1, ligesom et manglende familiært netværk ikke i sig selv kan danne grundlag for opholdstilladelse efter bestemmelsen.

Udlændingenævnet henviser i den forbindelse til, at ansøgeren ikke er alvorligt syg eller handicappet.

Udlændingenævnet finder således, at der i sagen ikke foreligger oplysninger om forhold, som bevirker, at det vil være uproportionalt at meddele ansøgeren afslag på opholdstilladelse.

Udlændingenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse fra september 2018." ÅB/2020/126.

Efter den tidligere udlændingelovs § 9, stk. 20, blev der stillet krav om, at det mindreårige barn havde mulighed for at blive vellykket integreret i Danmark. Bestemmelsen i udlændingelovens § 9, stk. 20, blev ændret med virkning fra den 1. januar 2020[20]. Fra den 1. januar 2020 blev kravet om vellykket integration afskaffet, og der er i stedet indført en ny ordning, hvor der gælder en frist på 3 måneder for indgivelse af ansøgning i de sager om familiesammenføring med børn, hvor barnet og en af barnets forældre eller anden fast omsorgsperson bor i hjemlandet eller et andet land.

Det følger af udlændingelovens nugældende § 9, stk. 20, at et barn, som opholder sig i hjemlandet eller et andet land sammen med den ene af forældrene eller anden fast omsorgsperson, kun kan gives opholdstilladelse i Danmark, hvis der ansøges herom, senest 3 måneder efter at den anden forælder er meddelt opholdstilladelse her i landet eller, hvis den anden forælder har dansk indfødsret eller statsborgerskab i et af de andre nordiske lande, er tilmeldt folkeregistret. Bestemmelsen kan fraviges, hvis ganske særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed, taler for det.

Fristen på 3 måneder kan i visse tilfælde regnes fra et andet tidspunkt. Det følger af bestemmelsen i § 9, stk. 20, nr. 1-3.

Kravet om indgivelse af ansøgning inden for en frist på 3 måneder har til hensigt at sikre, at forældre, der er blevet meddelt opholdstilladelse her i landet, og som ønsker, at deres børn også skal have ophold her i landet, ansøger om at få deres børn hertil i umiddelbar tilknytning til eller inden for kort

[20] Lov nr. 1591 af 27. december 2019 om ændring af udlændingeloven (Afskaffelse af kravet om vellykket integration i sager om familiesammenføring med børn og indførelse af en frist på 3 måneder for indgivelse af ansøgning) https://www.retsinformation.dk/eli/lta/2019/1591

tid efter, at de selv har fået opholdstilladelse eller er tilmeldt folkeregistret. Det fremgår af bemærkningerne til bestemmelsen (lovforslag nr. L 43 af 31. oktober 2019 om ændring af udlændingeloven (Afskaffelse af kravet om vellykket integration i sager om familiesammenføring med børn og indførelse af en frist på 3 måneder for indgivelse af ansøgning), afsnit 1).

Bestemmelsen finder tilsvarende anvendelse, hvis barnet er over 15 år på ansøgningstidspunktet, jf. udlændingelovens § 9 c, jf. § 9, stk. 20.

Udlændingenævnet har ikke i 2020 truffet afgørelse vedrørende bestemmelsen i udlændingelovens § 9, stk. 20.

3.7.2.1.2. Karenstid for kriminelle forhold begået mod børn

Efter udlændingelovens § 9, stk. 23, skal der som udgangspunkt gives afslag på familiesammenføring til et barn under 15 år, hvis barnets forælder eller dennes ægtefælle eller samlever er dømt for overgreb mod børn, herunder vold og seksuelle krænkelser, inden for de seneste 10 år. Bestemmelsen har i øvrigt en parallel i udlændingelovens § 9, stk. 13, som giver mulighed for at nægte opholdstilladelse med henblik på ægtefællesammenføring, når den herboende ægtefælle inden for de seneste 10 år er dømt for forhold begået mod en ægtefælle eller samlever. Bestemmelsen finder tilsvarende anvendelse, hvis barnet er over 15 år på ansøgningstidspunktet, jf. udlændingelovens § 9 c, jf. § 9, stk. 23.

Karensperioden på 10 år regnes fra tidspunktet for endelig dom.

Der kan – uanset at den 10-årige karensperiode ikke er udløbet – gives tilladelse til familiesammenføring med et eller flere børn, hvis ganske særlige grunde taler derfor. Det vil eksempelvis kunne være tilfældet, hvis den begåede kriminalitet kan tilskrives en psykisk lidelse, som den herboende person eller dennes ægtefælle eller samlever i mellemtiden er blevet fuldstændig kureret for. Det vil endvidere kunne være tilfældet, hvis den begåede kriminalitet kan tilskrives et nu ophørt misbrug af f.eks. alkohol eller narkotika.

Det forhold, at parterne ikke vil have mulighed for sammen at tage ophold i et andet land, vil ikke i sig selv kunne begrunde, at karensperioden ikke skal finde anvendelse. Efter omstændighederne vil der dog kunne foreligge sådanne ganske særlige grunde, der taler for, at der skal gives tilladelse til familiesammenføring, hvis barnets forældre opholder sig her i landet, og hvis den af forældrene, der ikke er idømt frihedsstraf for seksuelle overgreb eller anden personfarlig kriminalitet mod mindreårige børn, ikke har mulighed for at tage ophold sammen med barnet i et andet land. Tilsvarende gælder, hvis en af barnets forældre opholder sig her i landet, mens den anden af barnets

forældre, med hvem barnet aldrig har haft kontakt, opholder sig i hjemlandet. Dette gælder dog ikke, hvis barnet kan henvises til at tage ophold hos nærtstående familie i hjemlandet og hensynet til barnets tarv ikke taler derimod.

Som eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til familiesammenføring med børn, hvor den herboende reference er dømt for overgreb mod børn, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i juni 2020 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på familiesammenføring til en mindreårig syrisk statsborger, der søgte om opholdstilladelse under henvisning til sin herboende far. Faren var syrisk statsborger, og havde opholdstilladelse i Danmark som flygtning.

Sagens faktiske omstændigheder:

Ansøgeren, der er født i juni 2016, havde boet sammen med begge sine forældre i Syrien, indtil ansøgerens far i oktober 2016 var udrejst til Danmark uden ansøgeren og dennes mor. Ansøgerens far indgav i maj 2017 på vegne af ansøgeren en ansøgning om opholdstilladelse i Danmark. Ansøgerens far blev i juni 2017 i byretten idømt 3 måneders ubetinget fængsel samt betinget udvisning af Danmark for i flere tilfælde at have udøvet vold med karakter af mishandling mod sine 2 herboende mindreårige særbørn, der i forlængelse heraf blev tvangsfjernet fra ansøgerens far. I august 2018 meddelte Udlændingestyrelsen afslag på familiesammenføring til ansøgeren.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Udlændingenævnet har lagt til grund, at referencen inden for de sidste 10 år er dømt for overtrædelse af et eller flere forhold, som er omfattet af udlændingelovens § 9, stk. 19, begået mod sine 2 mindreårige børn.

Udlændingenævnet finder på den baggrund, at ansøgeren ikke kan meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2, litra c.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at referencen blev idømt 3 måneders ubetinget fængsel for personfarlig kriminalitet som omfattet af udlændingelovens § 9, stk. 19, mod sine 2 mindreårige særbørn, da han ved byretten i juni 2017 blev dømt for overtrædelse af straffelovens § 245, stk. 1, ved i flere tilfælde at have udøvet vold med karakter af mishandling mod sine 2 mindreårige børn i perioden fra oktober 2016 til januar 2017.

Udlændingenævnet finder, at der ikke foreligger særlige grunde til at fravige betingelsen i udlændingelovens § 9, stk. 19.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at referencens 2 mindreårige særbørn blev tvangsfjernet fra ham efter dommen i juni 2017, og at der i øvrigt ikke ses at foreligge oplysninger om væsentligt ændrede personlige forhold hos ham.

Det forhold, at referencens herboende søn nu er hjemgivet til ham og bor sammen med referencen, og at referencen har haft engangssamvær med sin datter, finder Udlændingenævnet ikke kan føre til en ændret vurdering, da der ikke er forløbet 10 år fra referencens endelige dom.

Det forhold, at referencen er meddelt opholdstilladelse i Danmark som flygtning fra Syrien, og at referencen og ansøgeren ikke vil kunne udøve familielivet i Syrien, kan ikke i sig selv begrunde, at karensperioden ikke skal finde anvendelse.

Udlændingenævnet henviser i den forbindelse til betænkning 2003/1 BTL 171 afgivet af Udvalget for Udlændinge- og Integrationspolitik den 11. maj 2004, hvoraf det fremgår, at det forhold, at parterne ikke vil have mulighed for sammen at tage ophold i et andet land, ikke i sig selv vil kunne begrunde, at karensperioden ikke skal finde anvendelse. Det bemærkes i den forbindelse, at den foreslåede indskrænkning i adgangen til her i landet at opnå familiesammenføring med en udlænding, er begrundet i hensynet til beskyttelsen af ansøgerens liv og personlige integritet, herunder hensynet til den pågældendes integrationsmuligheder, og dermed varetager hensynet til andres rettigheder og friheder, hvilket er et lovligt hensyn efter Den Europæiske Menneskerettighedskonvention (EMRK) artikel 8, stk. 2, og at det således er i overensstemmelse med Danmarks internationale forpligtelser.

Udlændingenævnet finder således, at hensynet til beskyttelsen af ansøgerens liv og personlige integritet vejer tungere end hensynet til beskyttelsen af referencens og ansøgerens ret til familieliv efter EMRK artikel 8.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at ansøgeren blev født i juni 2016 kort tid før referencens udrejse af Syrien i oktober 2016. Det er indgået i Udlændingenævnets vurdering, at referencen ikke har været en del af ansøgerens opvækst, at han ikke har set sin søn siden udrejsen af Syrien, og at ansøgeren både har en kulturel, sproglig og familiemæssig tilknytning til hjemlandet, idet han, efter det oplyste, har sin mor, referencens ægtefælle, som hidtil har taget sig af ham, i hjemlandet, og at ansøgerens mors afslag på familiesammenføring ikke ses at være påklaget til Udlændingenævnet.

Udlændingenævnet skal i den forbindelse i øvrigt bemærke, at det fremgår af artikel 3, stk. 1, i FN's Børnekonvention, at barnets tarv i alle foranstaltninger vedrørende børn, hvad enten disse udøves af

offentlige eller private institutioner for social velfærd, domstole, forvaltningsmyndigheder eller lovgivende organer, skal være i første række, og at det af artikel 9, stk. 3, fremgår, at deltagerstaterne skal respektere retten for et barn, der er adskilt fra den ene eller begge forældre, til at opretholde regelmæssig kontakt med begge forældre, undtagen hvis dette strider mod barnets tarv.

Udlændingenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse fra august 2018." ÅB/2020/127.

3.7.2.2. Børn mellem 15 og 18 år

Til børn, der er fyldt 15 år, kan der kun gives opholdstilladelse på baggrund af familiesammenføring med en herboende forælder, hvis ganske særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed og barnets tarv, taler for det, eller hvis et afslag på familiesammenføring i øvrigt vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser. I sådanne tilfælde gives opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1.

Det fremgår af bemærkningerne, jf. lovforslag nr. L 150 fremsat den 11. april 2012, afsnit 4.2, til den seneste ændring af udlændingelovens § 9 c, stk. 1, at ganske særlige grunde til at meddele opholdstilladelse på baggrund af familiesammenføring med en herboende forælder til et barn over 15 år, men under 18 år, for eksempel kan være, hvis barnet søger om opholdstilladelse i Danmark sammen med den forælder, som barnet hidtil har boet hos i hjemlandet, eller hvis den af barnets forældre i hjemlandet, som barnet hidtil har opholdt sig hos, får tilladelse til familiesammenføring i Danmark med en person, der ikke er barnets anden forælder.

Ganske særlige grunde kan endvidere foreligge, hvis barnet ikke har anden tilbageværende familie eller omsorgspersoner i hjemlandet og derfor må søge ophold hos sin forælder i Danmark.

Som eksempler på afgørelser, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til familiesammenføring med børn mellem 15 og 18 år, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i juni 2020 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på familiesammenføring til en statsborger fra Mozambique, der søgte om opholdstilladelse under henvisning til sin herboende mor, der ligeledes var statsborger i Mozambique.

Sagens faktiske omstændigheder

Ansøgeren, der er født i februar 2002, havde siden sin fødsel boet sammen med sin mor i Mozambique. Ultimo januar 2018 indgav ansøgerens mor en ansøgning om ægtefællesammenføring

i Danmark. Ansøgerens mor indgav på vegne af ansøgeren primo februar 2018 en ansøgning om opholdstilladelse i Danmark. Det fremgik af sagen, at ansøgerens far efter det oplyste led af en psykotisk lidelse som følge af et alkoholmisbrug, der havde resulteret i psykiske og adfærdsmæssige problemer. Udlændingestyrelsen meddelte i august 2018 ansøgeren afslag på opholdstilladelse. I oktober 2018 blev referencen meddelt opholdstilladelse i Danmark.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Udlændingenævnet finder, at ansøgeren ikke kan gives opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 9 c, stk. 1, 1. pkt.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at ansøgeren er født og opvokset i Mozambique, hvor hun taler sproget, hvor hun har gået 10 år i skole, og hvor hendes far, moster, onkler, morfar og farfar bor.

Udlændingenævnet har endvidere lagt vægt på, at ansøgeren var 16 år på ansøgningstidspunktet, og at hun nu er 18 år og derfor ikke kan antages at have behov for forældre eller omsorgspersoner i samme omfang, som yngre børn har.

Det er indgået i Udlændingenævnets vurdering, at ansøgerens far er psykisk ustabil, at ansøgeren ikke tidligere har haft kontakt med sin far, at morfaren er meget syg, og at ansøgerens øvrige familiemedlemmer ikke kan tage vare på hende. Udlændingenævnet finder imidlertid, at det ikke kan føre til en ændret vurdering.

Udlændingenævnet kan således ikke lægge til grund, at ansøgeren lider fysisk eller psykisk overlast ved at opholde sig i Mozambique, herunder at hun er uden omsorgspersoner eller i øvrigt savner grundlæggende omsorg.

Udlændingenævnet bemærker, at ansøgeren på nuværende tidspunkt er fyldt 18 år og dermed må antages at kunne klare sig selv.

Udlændingenævnet henviser i øvrigt til, at generelle sociale og økonomiske forhold i en ansøgers hjemland eller opholdsland ikke kan danne grundlag for en opholdstilladelse efter bestemmelsen.

Udlændingenævnet finder endvidere, at afgørelsen om afslag på opholdstilladelse til ansøgeren ikke udgør en krænkelse af Den Europæiske Menneskerettighedskonvention (EMRK) artikel 8, da der i sagen ikke foreligger oplysninger om forhold, som bevirker, at det vil være uproportionalt eller

stridende mod Danmarks internationale forpligtelser, at meddele ansøgeren afslag på opholdstilladelse i Danmark.

Udlændingenævnet bemærker i den forbindelse, at en familie ikke efter EMRK artikel 8 har en umiddelbar ret til at vælge, hvilket land de vil udøve deres familieliv i.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at det var referencens eget valg at søge om opholdstilladelse i Danmark, at efterlade ansøgeren tilbage i hjemlandet, og at der ikke er oplyst om hindringer for, at referencen og referencens ægtefælle kan udøve familielivet med ansøgeren i Mozambique.

Det forhold, at referencens ægtefælle har oplyst, at han ikke kan forlade Danmark, idet han modtager førtidspension, og derfor ikke kan tage permanent ophold i udlandet, og at han ikke har økonomi til at føre husholdning i henholdsvis Danmark og Mozambique, kan ikke føre til en ændret vurdering.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at betingelserne for ægtefællesammenføring ikke er fraveget i referencens opholdstilladelse, at Udlændingestyrelsen således har vurderet, at referencen og referencens ægtefælle ville kunne henvises til at udøve familielivet i Mozambique, hvilket også fremgår af Udlændingestyrelsens afslag til ansøgeren, hvorfor Udlændingenævnet på den baggrund finder, at referencen og referencens ægtefælle kan henvises til at udøve familielivet med ansøgeren i Mozambique.

Udlændingenævnet finder, at der ikke i øvrigt foreligger oplysninger om ansøgerens personlige forhold, herunder helbredsmæssige forhold, der kan begrunde, at hun meddeles opholdstilladelse i Danmark under henvisning til referencen.

Udlændingenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse fra august 2018." ÅB/2020/128.

Udlændingenævnet stadfæstede i september 2020 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på familiesammenføring til en statsborger fra Algeriet, der søgte om opholdstilladelse under henvisning til sin herboende mor. Referencen var statsborger i Algeriet, og hun var meddelt opholdstilladelse i Danmark som ægtefællesammenført.

Sagens faktiske omstændigheder:

Ansøgeren havde boet sammen med sin mor i hjemlandet siden sin fødsel i januar 2003 og indtil morens udrejse i 2014. Ansøgeren havde efterfølgende boet sammen med sin far, hvis voldelige

adfærd efter det oplyste havde resulteret i, at ansøgeren havde udviklet personlighedsforstyrrelse og suicidale tendenser, som han modtog behandling for hos en psykiater. I september 2018 søgte ansøgeren om familiesammenføring med sin herboende mor. I november 2018 meddelte Udlændingestyrelsen ansøgeren afslag på familiesammenføring.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Udlændingenævnet finder, at ansøgeren ikke kan meddeles opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 9 c, stk. 1, 1. pkt.

Udlændingenævnet har ved afgørelsen lagt vægt på, at det var referencens valg at udrejse af Algeriet i 2014 uden at tage ansøgeren med sig, da ansøgeren var omtrent 11 år og efterlade ham i Algeriet hos sin far, hvor han har boet siden, hvor han er født og opvokset, og hvor han har gået i skole.

Udlændingenævnet har endvidere lagt vægt på, at referencen først indgav ansøgning om familiesammenføring i september 2018, over 2 år efter at hun selv blev meddelt opholdstilladelse i Danmark, og at ansøgeren var fyldt 15 år på ansøgningstidspunktet og derfor ikke kan antages at have behov for begge sine forældre i samme omfang, som yngre børn har.

Det forhold, at referencens opholdstilladelse blev inddraget i januar 2018, og at referencen i august 2018 på ny blev meddelt opholdstilladelse i Danmark, kan på baggrund af det ovenstående ikke føre til en ændret vurdering.

Udlændingenævnet henviser i øvrigt til, at ansøgeren hidtil har boet hos sin far, og at ansøgeren desuden har sine søstre og onkler i sit hjemland, hvorfor ansøgeren ikke er uden omsorgspersoner.

Det er indgået i Udlændingenævnets vurdering, at det til sagen er oplyst, at ansøgeren ikke kan bo hos sin far, idet farens opførsel over for ansøgeren har bevirket, at ansøgeren er blevet psykisk syg, at forholdet mellem far og søn er så dårligt, at det vil være til skade for ansøgerens psykiske helbred, hvis han fortsat skal bo hos sin far, og at der derfor er tale om ganske særlige grunde, herunder hensynet til barnets tarv.

Det er endvidere indgået i Udlændingenævnets vurdering, at det til sagen er oplyst, at ansøgerens far ikke ville lade referencen se sine børn efter, at hun var blevet gift på ny, hvorfor hun først senere fandt ud af, at børnene var blevet mishandlet og truet med at blive smidt på gaden, og at referencen rejste til Algeriet, så snart hun var blevet informeret om ansøgerens leveforhold i hjemlandet.

Udlændingenævnet finder imidlertid, at dette ikke kan føre til en ændret vurdering.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at referencen selv valgte at forlade Algeriet og rejse til Danmark uden ansøgeren, selvom hun vidste, at ansøgerens far angiveligt havde en voldelig adfærd, og at referencen først søgte om familiesammenføring med ansøgeren i september 2018.

Udlændingenævnet har endvidere lagt vægt på, at der til ansøgningen ikke ses at være oplyst om et dårligt forhold mellem ansøgeren og ansøgerens far.

Udlændingenævnet har endelig lagt vægt på, at der til sagen er afgivet divergerende oplysninger, idet det fremgår af det til ansøgningen oplyste og af de til ansøgningen vedlagte bilag, at referencen efter skilsmissen fik fuld forældremyndighed over ansøgeren, at ansøgerens far kun så ansøgeren om lørdagen og ved helligdage og højtider, at ansøgerens og referencens samliv ophørte, fordi referencen flyttede til Danmark, at referencen har set ansøgeren 3 gange siden 2014, at de ellers har bibeholdt kontakten telefonisk, og at ansøgerens situation ikke har ændret sig væsentligt i den tid, hvor ansøgeren og referencen ikke har boet sammen.

Til klagesagen har referencen imidlertid oplyst, at ansøgerens far var voldelig igennem hele ægteskabet, at ansøgerens far ikke ville lade referencen se sine børn efter, hun blev gift igen, hvorfor hun først senere fandt ud af, at børnene var blevet mishandlet og truet med at blive smidt på gaden, samt at det var referencens søster, der oplyste hende om forholdene, hvorefter referencen rejste til Algeriet.

Udlændingenævnet kan i forlængelse heraf ikke lægge ovenstående hændelsesforløb til grund, da der er oplyst divergerende om referencens samvær med sine børn, årsagen til samlivsophøret og ansøgerens forhold til sin far.

Det er indgået i grundlaget for Udlændingenævnets vurdering, at referencen til sagen har oplyst, at både hendes ægtefælle og hendes søn har brug for hende, at ansøgeren er glad for at bo sammen med hende og hendes ægtefælle, og at de alle 3 ønsker at forblive sammen.

Udlændingenævnet finder imidlertid, at det ovenstående ikke kan føre til en ændret vurdering. Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at familielivet kan udøves som hidtil via besøgsophold og telefonopkald. Udlændingenævnet bemærker i relation hertil, at referencen ifølge det til ansøgningen oplyste ikke har bidraget økonomisk til ansøgerens forsørgelse i hjemlandet.

Udlændingenævnet finder endvidere, at der ikke i øvrigt foreligger oplysninger om ansøgerens personlige forhold, herunder helbredsmæssige forhold, der kan begrunde, at han meddeles opholdstilladelse.

Det er indgået i grundlaget for Udlændingenævnets afgørelse, at det til sagen er oplyst, at ansøgeren viser tegn på depression, at han har store problemer i skolen og isolerer sig, og at det anbefales, at ansøgeren bor hos sin mor for at forbedre sin psykiske tilstand.

Udlændingenævnet finder imidlertid, at dette ikke kan føre til en ændret vurdering.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at ansøgeren ses at have adgang til eventuel lægefaglig behandling i sit hjemland, at ansøgeren har været tilset i sit hjemland i forbindelse med ovenstående, og at ansøgeren desuden er 17 år, hvorfor han ikke formodes at have brug for sin mor i samme omfang som mindre børn.

Udlændingenævnet finder endelig, at afgørelsen om afslag på opholdstilladelse til ansøgeren ikke udgør en krænkelse af Den Europæiske Menneskerettighedskonvention (EMRK) artikel 8, da der i sagen ikke foreligger oplysninger om forhold, herunder hensynet til barnets tarv, som bevirker, at det vil være uproportionalt eller stridende mod Danmarks internationale forpligtelser, at meddele ansøgeren afslag på opholdstilladelse i Danmark. Udlændingenævnet bemærker i den forbindelse, at en familie ikke efter EMRK artikel 8 har en umiddelbar ret til at vælge, hvilket land de vil udøve deres familieliv i.

Udlændingenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse fra november 2018." ÅB/2020/129.

Det er en betingelse for at kunne meddeles opholdstilladelse som familiesammenført mindreårigt barn til en herboende forælder, at barnet ikke har stiftet selvstændig familie.

Som et eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet har vurderet, hvorvidt et mindreårigt barn, der havde stiftet selvstændig familie, kunne meddeles opholdstilladelse til en herboende forælder, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i august 2020 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på familiesammenføring til en syrisk statsborger, der søgte om opholdstilladelse under henvisning til sin herboende far. Faren var syrisk statsborger, og var meddelt opholdstilladelse i Danmark som flygtning.

Sagens faktiske omstændigheder:

Ansøgerens forældre og søskende var flygtet fra Syrien i 2015 og havde efterladt ansøgeren i hjemlandet, da familien ifølge det oplyste ikke havde råd til at flygte alle sammen. Ansøgeren, der er født i januar 2001, søgte i april 2018 om familiesammenføring med sin herboende far. Det fremgik af sagen, at ansøgeren havde indgået ægteskab og havde fået børn i hjemlandet. I august 2018 meddelte Udlændingestyrelsen afslag på familiesammenføring.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Udlændingenævnet finder, at uanset om det måtte lægges til grund, at ansøgeren er referencens datter, kan hun ikke gives opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 9 c, stk. 1, 1. pkt.

Udlændingenævnet har lagt vægt på, at det til sagen er oplyst, at ansøgeren er gift og har fået børn, og at hun således har stiftet selvstændig familie.

Det er indgået i Udlændingenævnets vurdering, at ansøgeren var 17 år og dermed mindreårig på ansøgningstidspunktet.

Det forhold, at ansøgeren ikke har kontakt med sin ægtefælle, som hun ikke har set i et år, finder Udlændingenævnet, ikke kan føre til en anden vurdering, idet ansøgeren anses for at have stiftet egen familie og derved ikke længere er omfattet af det beskyttelsesværdige familielivsbegreb i Den Europæiske Menneskerettighedskonventions (EMRK) artikel 8, der efter praksis alene omfatter forældre og mindreårige børn, der ikke selv har stiftet familie.

Udlændingenævnet finder således, at afgørelsen om afslag på opholdstilladelse til ansøgeren ikke udgør en krænkelse af EMRK artikel 8, da der i sagen ikke foreligger oplysninger om forhold, som bevirker, at det vil være uproportionalt eller stridende mod Danmarks internationale forpligtelser at meddele ansøgeren afslag på opholdstilladelse i Danmark.

Det forhold, at det til sagen er oplyst, at ansøgeren har svært ved at forsørge sine børn, herunder at skaffe mad og drikke til sig selv og sine børn, kan ikke føre til en ændret vurdering.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at generelle sociale og økonomiske forhold i en ansøgers hjemland eller opholdsland ikke kan danne grundlag for en opholdstilladelse efter bestemmelsen.

Det forhold, at det til sagen er oplyst, at referencen måtte efterlade ansøgeren i Syrien, idet referencens familie ikke havde penge til at flygte alle sammen, finder Udlændingenævnet endvidere, ikke kan

føre til en ændret vurdering, idet omstændigheder af asylretlig karakter ikke kan føre til, at der meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1.

Det er endvidere indgået i grundlaget for Udlændingenævnets vurdering, at referencen til støtte for klagen har anført, at referencen forsøgte at søge familiesammenføring med ansøgeren ved ankomsten til Danmark, men at referencen havde brug for hjælp, og at ingen var villig til at hjælpe referencen med dette.

Udlændingenævnet finder imidlertid, at dette ikke kan føre til en ændret vurdering, allerede fordi det beskyttelsesværdige familielivsbegreb i EMRK artikel 8 efter praksis alene omfatter forældre og mindreårige børn, der ikke har stiftet selvstændig familie.

Udlændingenævnet finder således, at der i sagen ikke foreligger oplysninger om forhold, som bevirker, at det vil være uproportionalt at meddele ansøgeren afslag på opholdstilladelse i Danmark.

Udlændingenævnet henviser i øvrigt til, at det til sagen er oplyst, at ansøgerens farmor, mormor og morfar er bosiddende i Syrien, og at ansøgeren dermed ikke er uden familienetværk eller omsorgspersoner i hjemlandet.

For så vidt angår FN's Børnekonvention bemærkes, at denne konvention efter Udlændingenævnets opfattelse ikke giver en videre adgang til familiesammenføring end den, der følger af EMRK artikel 8.

Udlændingenævnet finder derudover, at der ikke i øvrigt er oplyst om sådanne helt særlige omstændigheder, herunder personlige eller helbredsmæssige forhold for ansøgeren, der kan begrunde, at hun meddeles opholdstilladelse.

Udlændingenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse fra oktober 2018." ÅB/2020/130.

3.7.2.3. Voksne børn (børn over 18 år)

Hvis et voksent barn (barn over 18 år) på ansøgningstidspunktet søger om familiesammenføring til herboende forældre, vil det skulle vurderes efter udlændingelovens § 9 c, om der foreligger ganske særlige grunde til at meddele opholdstilladelse.

Af bemærkningerne til udlændingelovens § 9 c, stk. 1, jf. lovforslag nr. L 152 fremsat den 28. februar 2002, afsnit 7.6., fremgår det, at opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 9 c, stk. 1, 1. pkt.,

vil kunne meddeles i tilfælde, hvor familiesammenføring ikke er mulig efter de gældende bestemmelser i udlændingelovens § 9, stk. 1, men hvor det som følge af Danmarks internationale forpligtelser – herunder navnlig Den Europæiske Menneskerettighedskonventions (EMRK) artikel 8 – er nødvendigt at tillade familiesammenføring. Efter gældende praksis kan der endvidere i andre ganske særlige tilfælde efter en helt konkret vurdering meddeles tilladelse til familiesammenføring i tilfælde, hvor familiesammenføring ikke er mulig efter de gældende bestemmelser i udlændingelovens § 9, stk. 1.

Det er en forudsætning for anvendelsen af § 9 c, stk. 1, 1. pkt., i forbindelse med opholdstilladelse som følge af familiemæssig eller lignende tilknytning, at tilknytningen går ud over, hvad selve slægtsforholdet normalt medfører, og at der kan anføres vægtige grunde for, at ansøgeren skal optages i den herboendes husstand. Det kan f.eks. være tilfældet, hvor en handicappet udlænding over 18 år risikerer at blive efterladt alene i hjemlandet, fordi resten af familien har fået opholdstilladelse her i landet, og den pågældende har været afhængig af familiens pleje og forsørgelse. Afgørelsen heraf beror på en skønsmæssigt præget vurdering, og opholdstilladelse gives efter praksis kun, når der foreligger ganske særlige omstændigheder.

Som eksempler på afgørelser, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til familiesammenføring med voksne børn, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i januar 2020 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på opholdstilladelse til 2 statsborgere fra Irak, der søgte om opholdstilladelse under henvisning til deres herboende far. Faren var irakisk statsborger, og meddelt opholdstilladelse i Danmark som flygtning.

Sagens faktiske omstændigheder:

Ansøgerne, der var søstre, var født i Irak i henholdsvis november 1991 og maj 1996. Ansøgerne var opvokset i Irak og Syrien, hvor de havde boet sammen med deres familie, indtil ansøgernes forældre og søskende udrejste til Danmark i 2015. I december 2017 søgte ansøgerne om familiesammenføring i Danmark. Det var oplyst til sagen, at ansøgerne siden familiens udrejse var blevet forfulgt af en milits i Irak, at den ene af ansøgerne var blevet arresteret af militsen og nu var forsvundet, at det var lykkedes den anden af ansøgerne at flygte, men at denne nu var selvmordstruet, og at ansøgernes far var stærkt traumatiseret af hændelserne. I juni 2018 meddelte Udlændingestyrelsen afslag på familiesammenføring til ansøgerne.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Udlændingenævnet finder, at ansøgerne ikke kan gives opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 9 c, stk. 1, 1. pkt.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at der ikke ses at foreligge ganske særlige grunde, herunder en helt særlig tilknytning mellem referencen og ansøgerne der ligger udover, hvad der følger af slægtskabet i sig selv.

Det er indgået i grundlaget for Udlændingenævnets afgørelse, at det er oplyst, at ansøgerne har været en del af referencens husstand indtil referencens indrejse i Danmark, og at referencen har forsørget sine 2 døtre hele deres liv.

Udlændingenævnet finder imidlertid, at disse forhold ikke kan føre til en ændret vurdering, henset til at ansøgerne på ansøgningstidspunktet var henholdsvis 26 år og 21 år og således er myndige og kan klare sig selv.

Udlændingenævnet bemærker hertil, at referencen efter det oplyste indrejste i Danmark i december 2015 og således ikke har boet sammen med og forsørget ansøgerne i 4 år.

Udlændingenævnet henviser endvidere til, at ansøgerne efter det oplyste har referencens søster og venner i hjemlandet.

Udlændingenævnet finder således, at en afgørelse om afslag på opholdstilladelse til ansøgerne ikke udgør en krænkelse af referencens og ansøgernes rettigheder efter Den Europæiske Menneskerettighedskonventions (EMRK) artikel 8, da der ikke i sagen foreligger oplysninger om forhold, som bevirker, at det vil være uproportionalt at meddele ansøgerne afslag på opholdstilladelse.

Udlændingenævnet bemærker i den forbindelse, at EMRK artikel 8 ikke indebærer en generel og ubetinget ret til familiesammenføring, og at det følger af praksis fra Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol, at begrebet familieliv i EMRK artikel 8 som udgangspunkt tager sigte på kernefamilie i form af ægtefæller og mindreårige børn, og at begrebet kun i helt særlige tilfælde, hvor tilknytningen mellem familiemedlemmer går ud over, hvad der følger af slægtskabet i sig selv, kan udvides til også at omfatte familiemedlemmer uden for den nære kernefamilie.

Udlændingenævnet finder derudover, at der ikke er oplyst om sådanne helt særlige omstændigheder, herunder personlige eller helbredsmæssige forhold for ansøgerne, som kan begrunde en opholdstilladelse efter bestemmelsen.

Det er indgået i grundlaget for Udlændingenævnets afgørelse, at det er oplyst, at ansøgerne aktuelt befinder sig i Irak, hvor de er gået under jorden, at ansøgerne er alene i Irak, at de efter det oplyste bliver jaget fra det ene sted til et andet sted, at ansøgerne således er tvunget til at skifte bopæl hver anden uge grundet forfølgelsen, at ansøgerne således befinder sig i en dårlig situation, da de hverken er gift eller har referencen i hjemlandet til at beskytte sig, og at det vil få forfærdelige konsekvenser, hvis ansøgerne forbliver i Irak uden familiært netværk og uden arbejde, idet ansøgerne ikke har ret til at leje en bolig, og idet de fanatiske militser ikke anser kvinder for mennesker med rettigheder, men bare udnytter dem.

Udlændingenævnet finder imidlertid, at disse forhold ikke kan føre til en ændret vurdering, idet der er tale om asylretlige forhold.

Det forhold, at det er oplyst, at militsen nu forfølger ansøgerne for at voldtage dem, at den ene af ansøgerne har forsøgt at begå selvmord 2 gange som følge af situationen, og at referencen ikke ved, hvor den anden af ansøgerne på nuværende tidspunkt befinder sig, idet hun er blevet taget til fange hos militsen, finder Udlændingenævnet, endvidere ikke kan føre til et andet udfald af sagen, idet forhold af eventuel asylretlig karakter ikke kan føre til en opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1.

Det forhold, at referencen har været i behandling ved forskellige psykologer siden 2016 grundet PTSD-symptomer, at referencen på baggrund af en psykiatrisk udredning har fået diagnoserne Posttraumatisk belastningsreaktion og depressiv enkeltepisode i svær grad med psykotiske symptomer, og at referencens symptombillede er kraftigt forværret som følge af situationen med ansøgerne, kan heller ikke føre til en ændret vurdering af sagen, da Udlændingenævnet finder, at det ikke vil være uproportionelt og stridende mod Danmarks internationale forpligtelser, herunder EMRK artikel 8, at meddele referencens 2 voksne døtre afslag på opholdstilladelse.

Udlændingenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelser fra juni 2018." ÅB/2020/131.

Udlændingenævnet stadfæstede i januar 2020 Udlændingestyrelsens afslag på opholdstilladelse til en statsborger fra Ukraine, der søgte om opholdstilladelse under henvisning til sin herboende mor. Moren var ukrainsk statsborger, og hun havde opholdstilladelse i Danmark som familiesammenført.

Sagens faktiske omstændigheder:

Ansøgeren, der er født i december 1993, søgte i januar 2016 om opholdstilladelse i Danmark på baggrund af familiesammenføring sammen med sin mor. Moren søgte om opholdstilladelse under

henvisning til sit ægteskab med en herboende dansk statsborger. Det fremgik af ansøgerens ansøgning, at ansøgeren var handicappet, idet hun havde en lammelse i venstre side af kroppen, en hjerneskade og en forholdsvis let grad af infantil spastisk lammelse. Det fremgik også af ansøgningen, at ansøgeren modtog medicinsk behandling. Ansøgerens mor blev efterfølgende meddelt opholdstilladelse i Danmark som ægtefællesammenført, men ansøgerne selv blev i december 2017 meddelt afslag på opholdstilladelse.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Udlændingenævnets flertal finder, at ansøgeren ikke kan meddeles opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 9 c, stk. 1, 1. pkt.

Udlændingenævnets flertal finder således, at der ikke foreligger ganske særlige grunde, herunder en helt særlig tilknytning mellem ansøgeren og hendes mor, der ligger udover, hvad der følger af slægtskabet i sig selv.

Udlændingenævnets flertal har herved lagt vægt på, at ansøgeren er 27 år, og at ansøgeren ikke er blevet umyndiggjort.

Udlændingenævnets flertal finder ikke, at en afgørelse om afslag på opholdstilladelse til ansøgeren udgør en krænkelse af ansøgeren og hendes mors rettigheder efter Den Europæiske Menneskerettighedskonventions (EMRK) artikel 8, da der ikke i sagen foreligger oplysninger om forhold, som bevirker, at det vil være uproportionalt at meddele ansøgeren afslag på opholdstilladelse.

Udlændingenævnets flertal bemærker i den forbindelse, at EMRK artikel 8 ikke indebærer en generel og ubetinget ret til familiesammenføring. Det kan udledes af praksis fra Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol, at EMRK artikel 8 primært tager sigte på den i den europæiske tradition almindelige kernefamilie – det vil sige far, mor og mindreårige børn – og at en konventionsstat kun i helt særlige tilfælde, hvor der eksisterer et særligt afhængighedsforhold mellem et voksent barn og dets forældre, vil være forpligtet til at tillade familiesammenføring.

Det forhold, at det til sagen er oplyst, at ansøgeren er mentalt handicappet, at hun er fysisk begrænset i form af balancebesvær, at hun har brug for hjælp i sin hverdag, at referencen er hendes primære omsorgsperson, og at ansøgeren altid har boet sammen med sin mor, finder Udlændingenævnets flertal ikke kan føre til en ændret vurdering.

Udlændingenævnets flertal har herved lagt vægt på, at det til sagen er oplyst, at ansøgeren har sin mormor i sit hjemland, som hun tidligere har boet sammen med, og som har støttet hende i

dagligdagen, og at hun ligeledes har sin far i sit hjemland, uagtet, at hun efter det oplyste har begrænset samvær med sin far. Ansøgeren er derfor ikke uden relevante omsorgspersoner i sit hjemland.

Udlændingenævnets flertal har endvidere lagt vægt på, at det fremgår af sagens oplysninger, at ansøgeren modtager hjælp i sit hjemland i form af medicinsk behandling og i form af hjemmehjælp 2 gange om ugen, hvorfor ansøgeren har mulighed for at få hjælp ud over den hjælp hendes netværk i hjemlandet kan tilbyde hende.

Det er indgået i Udlændingenævnets flertals vurdering, at det er gjort gældende, at en adskillelse af ansøgeren og referencen vil udgøre en krænkelse af ansøgerens rettigheder efter FN's Handicapkonventions artikel 6 om kvinder med handicap, idet dette vil udgøre en begrænsning af ansøgerens udvikling.

Udlændingenævnets flertal finder imidlertid, at dette ikke kan føre til en ændret vurdering, idet ansøgeren modtager støtte for sit handicap i sit hjemland i form af lægehjælp og hjemmebesøg, ligesom ansøgeren kan bo sammen med sin mormor, som hun hidtil har gjort.

Udlændingenævnets flertal har endvidere lagt vægt på, at ansøgeren som statsborger i Ukraine kan opholde sig i Danmark på visumfrit ophold i 90 dage inden for en periode på 180 dage, såfremt hun har et gyldigt biometrisk pas, hvorfor ansøgeren har mulighed for at tage længere besøgsophold hos sin mor, ligesom referencen ligeledes kan besøge ansøgeren i Ukraine.

Udlændingenævnets flertal finder på baggrund af ovenstående ikke, at der foreligger et sådant helt særligt afhængighedsforhold mellem ansøgeren og referencen, der medfører, at Danmark er forpligtiget til at tillade familiesammenføring i medfør af Danmarks internationale forpligtelser.

På denne baggrund finder Udlændingenævnets flertal, at det ikke vil være uproportionelt eller stridende mod Danmarks internationale forpligtelser, herunder EMRK artikel 8, at meddele ansøgeren afslag på opholdstilladelse i Danmark.

Udlændingenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse fra november 2018." ÅB/2020/132.

Udlændingenævnet stadfæstede i december 2020 Udlændingestyrelsens afslag på opholdstilladelse til en statsborger fra Thailand, der søgte om opholdstilladelse under henvisning til sin herboende mor. Moren var thailandsk statsborger, og havde opholdstilladelse i Danmark som familiesammenført.

Sagens faktiske omstændigheder:

Ansøgeren, der er født i marts 1995 i Thailand, var oprindeligt blevet meddelt opholdstilladelse i Danmark i 2000, hvor ansøgeren havde boet sammen med sin mor, sin bror og morens ægtefælle, indtil familien var udrejst til Jordan i 2010. Ansøgerens opholdstilladelse bortfaldt i 2013. Ansøgeren flyttede efter endt uddannelse i Jordan i 2018 til Thailand, hvorefter ansøgeren i 2019 indgav en ansøgning om opholdstilladelse i Danmark under henvisning til sin mor (referencen), på hvilket tidspunkt ansøgeren var 24 år. I august 2019 meddelte Udlændingestyrelsen ansøgeren afslag på familiesammenføring.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Udlændingenævnet finder, at ansøgeren ikke kan gives opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 9 c, stk. 1, 1. pkt.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at der ikke ses at foreligge en helt særlig tilknytning mellem ansøgeren og referencen, der ligger ud over, hvad der følger af slægtskabet i sig selv.

Det er indgået i Udlændingenævnets vurdering, at det er oplyst, at ansøgeren har været en del af referencens husstand fra 1995 til 1997 i Thailand, fra 2000 til 2010 i Danmark og igen fra 2010 til 2013 i Jordan, og at referencen angiveligt har forsørget ansøgeren fra ansøgerens fødsel i 1995 til 2015, hvor ansøgeren færdiggjorde sin uddannelse som stewardesse.

Udlændingenævnet finder imidlertid, at disse omstændigheder ikke kan føre til en ændret vurdering, idet ansøgeren på ansøgningstidspunktet var knap 24 år og således myndig, hvorfor ansøgeren må formodes at kunne klare sig selv, og ikke have det samme behov som et mindreårigt barn for at blive familiesammenført med sin mor.

Udlændingenævnet har i den forbindelse lagt vægt på, at ansøgeren har boet i Jordan siden 2010, at referencen rejste tilbage fra Jordan til Danmark i 2013, at ansøgeren og referencen således ikke har haft fælles bopæl siden 2013, og at ansøgeren først søgte om familiesammenføring med referencen mere end 6 år efter, at ansøgerens opholdstilladelse i Danmark bortfaldt.

Udlændingenævnet henviser endvidere til, at ansøgeren i oktober 2009 blev meddelt dispensation for bortfald af sin opholdstilladelse gældende til januar 2013, og at ansøgeren og referencen således må forventes at være bekendt med, at ansøgerens opholdstilladelse ville bortfalde, såfremt ansøgeren ikke indrejste i Danmark før dette tidspunkt.

Udlændingenævnet finder på den baggrund, at ansøgeren og referencen ikke har etableret et sådant ganske særligt kvalificeret afhængigheds- eller tilknytningsforhold, der kan danne grundlag for meddelelse af opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 9 c, stk. 1.

Udlændingenævnet henviser endvidere til, at ansøgeren har sine bedsteforældre og 4 af sin mors søskende i Thailand, ligesom ansøgeren har været bosiddende i Thailand senest i 2018.

Det er indgået i Udlændingenævnets vurdering, at ansøgeren tidligere har været bosiddende i Danmark i cirka 10 år, at ansøgeren har gået i dansk børnehave og folkeskole, at ansøgeren har oplyst, at hun føler sig mest hjemme i Danmark, og at hun har svært ved at leve adskilt fra den resterende del af sin familie. Det er ligeledes indgået i Udlændingenævnets vurdering, at ansøgeren har oplyst, at hun ikke har nogen tilknytning til sin biologiske far, at hun ikke har nære familiemedlemmer i Thailand, at hun vil skulle tage ophold hos sine bedsteforældre, som hun dårligt kender, at hendes biologiske mor og lillebror samt hendes kæreste bor i Danmark, og at hendes tilhørsforhold til Danmark derfor er større end hendes tilhørsforhold til Thailand.

Udlændingenævnet finder imidlertid, at dette ikke kan føre til en ændret vurdering, idet et manglende familienetværk i hjemlandet ikke i sig selv kan begrunde en opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 9 c, stk. 1.

Den omstændighed, at ansøgeren har oplyst, at hun hverken kan læse eller skrive thai, og at det angiveligt på grund af manglende sprogkundskaber ikke har været muligt for hende at finde et arbejde i Thailand, kan på den baggrund ligeledes ikke føre til en ændret vurdering.

Det kan ligeledes ikke føre til en ændret vurdering, at ansøgeren har oplyst, at hendes kæreste er indstillet på at gifte sig med hende, idet et sådant ægteskab eventuelt vil kunne danne baggrund for en selvstændig ansøgning om ægtefællefamiliesammenføring.

På denne baggrund finder Udlændingenævnet, at det ikke vil være uproportionalt eller stridende mod Danmarks internationale forpligtelser, herunder Den Europæiske Menneskerettighedskonvention (EMRK) artikel 8, at meddele ansøgeren afslag på opholdstilladelse i Danmark.

Udlændingenævnet bemærker i den forbindelse, at EMRK artikel 8 ikke indebærer en generel og ubetinget ret til familiesammenføring. Det kan udledes af praksis fra Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol (EMD), at EMRK artikel 8 primært tager sigte på den i den europæiske tradition almindelige kernefamilie – det vil sige far, mor og mindreårige børn – og at en konventionsstat kun i helt særlige tilfælde, hvor der eksisterer et særligt afhængighedsforhold mellem et voksent barn og dets forældre, vil være forpligtet til at tillade familiesammenføring.

Udlændingenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse fra august 2019." ÅB/2020/133.

3.7.3. Anden familie

"Anden familie" kan f.eks. være forældre til i Danmark bosiddende mindreårige børn, forældre til i Danmark bosiddende voksne børn eller voksne søskende. Idet praksis efter bestemmelsen hovedsageligt vedrører forældre, behandles disse separat i afsnit 3.7.3.1.

3.7.3.1. Forældre

Bestemmelsen i udlændingelovens § 9 c, stk. 1, finder bl.a. anvendelse i situationer, hvor en forælder søger om opholdstilladelse her i landet under henvisning til sit/sine herboende barn/børn. Der sondres mellem situationer, hvor det herboende barn er mindreårigt, og situationer, hvor det herboende barn er voksent.

3.7.3.1.1. Forældre til herboende mindreårige børn

Der vil i visse situationer kunne meddeles opholdstilladelse efter bestemmelsen til en forælder til et herboende mindreårigt barn.

Det er en forudsætning, at forælderen ikke udgør en familiemæssig enhed med barnets herboende anden forælder, og at forældrene ikke har opløst den familiemæssige enhed med det afgørende formål at opnå et bedre grundlag for meddelelse af opholdstilladelse til den ikke-herboende forælder. Det er en betingelse for meddelelse af opholdstilladelse, at det enten vil krænke barnets ret til at udøve sit hidtidige familieliv med begge sine forældre eller barnets selvstændige tilknytning til Danmark, hvis man i stedet henviste forælderen og barnet til at udøve familielivet i forbindelse med forælderens besøgsophold her i landet eller ved at bo sammen som en familie i et andet land.

Børn anses som udgangspunkt for at have en stærk selvstændig tilknytning til Danmark, hvis barnet har boet lovligt i Danmark i 6-7 år uden afbrydelse, og hvor barnet har gået i dansk institution og/eller skole. Der vil kunne meddeles opholdstilladelse til forældre, hvis de f.eks. har et fast og regelmæssigt samvær af et vist omfang med det herboende barn, og samværet har været udøvet kontinuerligt over tid.

Der vil f.eks. efter omstændighederne kunne meddeles opholdstilladelse til en udlænding under henvisning til udlændingens herboende barn, hvis f.eks.:

- Barnet bor i Danmark sammen med sin anden forælder, der er fastboende i Danmark. Det vil her skulle vurderes, om samværet mellem barnet og den ansøgende forælder er af et sådant omfang og karakter, at den ansøgende forælder ikke kan henvises til at udøve samværet på besøgsophold her i landet.

- Barnet bor sammen med den ansøgende forælder i Danmark, og barnet ikke er dansk statsborger, men meddelt opholdstilladelse under henvisning til enten samværet med sin herboende anden forælder eller sin stærke selvstændige tilknytning her til landet. Forælderen vil i denne situation skulle meddeles opholdstilladelse under henvisning til barnet.

- Barnet er anbragt uden for hjemmet, og den ansøgende forælder fortsat har samvær med barnet. Det vil være en konkret vurdering, om der kan meddeles opholdstilladelse.

- Barnet er dansk statsborger, bor sammen med den ansøgende forælder, der er barnets primære omsorgsperson, således at der består et afhængighedsforhold mellem barnet og den ansøgende forælder. I denne situation vil der i visse tilfælde kunne meddeles opholdstilladelse til den ansøgende forælder, uanset at barnets forældre må antages at udgøre en familiemæssig enhed.

Ved afgørelser, hvor barnets samvær med den ansøgende forælder er udslagsgivende, lægges der vægt på det aktuelle faktiske samvær mellem forælderen og barnet. Det vil være af afgørende betydning, om samværet kan anses for at være af sædvanligt omfang under henvisning til barnets alder. Det vil omvendt også blive tillagt vægt, hvis samværet alene er etableret eller øget med henblik på at forbedre forælderens mulighed for at opnå opholdstilladelse her i landet.

Hvis samværet er af et sådant omfang og karakter, at forælderen ikke kan henvises til alene at udøve det på besøgsophold her i landet, vil forælderen skulle meddeles opholdstilladelse.

Som eksempler på afgørelser, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til familielivet mellem en forælder og et herboende mindreårigt barn efter bestemmelsen i udlændingelovens § 9 c, stk. 1, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i maj 2020 Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en amerikansk statsborger, som havde søgt om opholdstilladelse under henvisning til sit herboende mindreårige barn.

Sagens faktiske omstændigheder:

Referencen er født i marts 2005 i Danmark og er islandsk statsborger. Ansøgeren og referencen havde efter det oplyste boet sammen i perioden fra 2006 til 2008 i Danmark, hvorefter ansøgeren udrejste af Danmark til Singapore, hvor referencen havde boet frem til 2018. Ansøgeren og referencens mor blev skilt i maj 2010. Ansøgeren havde del i forældremyndigheden over referencen og havde haft samvær med referencen i samlet 4-5 måneder om året. Ansøgeren havde ikke bidraget til referencens økonomiske forsørgelse. Ansøgeren blev i oktober 2017 meddelt opholds- og arbejdstilladelse i Danmark. Efterfølgende indgik ansøgeren en aftale om 50/50 deleordning vedrørende referencen med referencens mor. Ansøgerens opholds- og arbejdstilladelse blev senest forlænget til december 2021. I maj 2018 meddelte Udlændingestyrelsen afslag på opholdstilladelse til ansøgeren og ansøgerens ægtefælle og parrets fællesbarn. Udlændingenævnets vurdering vedrørende ansøgerens ægtefælle og parrets fællesbarn er ikke gengivet i det følgende.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Udlændingenævnet finder, at ansøgeren ikke kan gives opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 9 c, stk. 1, 1. pkt.

Udlændingenævnet har – ligesom Udlændingestyrelsen – lagt vægt på, at ansøgeren allerede er meddelt opholds- og arbejdstilladelse i Danmark, der er gældende til december 2021, at ansøgeren fortsat kan udøve samvær med referencen som hidtil, og at ansøgeren således ikke er afskåret fra at udøve samvær med referencen.

Udlændingenævnet har endvidere lagt vægt på, at opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1, er subsidiær og kun meddeles, såfremt det ikke er muligt at meddele opholdstilladelse på andet grundlag.

Udlændingenævnet har ved denne afgørelse lagt til grund, at ansøgeren og referencen har et familieliv, der er beskyttelsesværdigt i medfør af Den Europæiske Menneskerettighedskonventions (EMRK) artikel 8.

Det er indgået i grundlaget for Udlændingenævnets vurdering, at det til sagen er anført, at det ikke bør være afgørende, at ansøgeren på nuværende tidspunkt har en midlertidig opholdstilladelse, da der er etableret et beskyttelsesværdigt familieliv, der udøves her i landet, at Danmarks internationale forpligtelser tilsiger, at der skal meddeles en opholdstilladelse på baggrund af hensynet til familielivet, at ansøgerens nuværende opholdstilladelser er meddelt på baggrund af hans beskæftigelse, og er meddelt med henblik på midlertidigt ophold, og at ansøgeren i den henseende

ikke bør være bundet til sit arbejde for at kunne udøve sit beskyttelsesværdige familieliv, ligesom ansøgeren ikke bør stilles i en situation, hvor ansøgeren skal være på processuelt ophold i Danmark i op til 14 måneder, hvis ikke ansøgerens arbejds- og opholdstilladelse forlænges.

Det er endvidere indgået i grundlaget for Udlændingenævnets vurdering, at der til støtte for klagen er henvist til forarbejderne til udlændingelovens § 9 c, stk. 1, hvoraf fremgår, at der vil kunne foreligge særlige forhold, såfremt der er samværsret eller forældremyndighed over mindreårige børn bosiddende i Danmark, og at det fremgår af praksis fra Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol (EMD) i sager om opholdstilladelse og familiesammenføring, at barnets tarv skal tillægges særlig vægt, og at barnets tarv i videst muligt omfang skal tilgodeses ved afgørelser om familiesammenføring.

Det anførte kan imidlertid ikke føre til en ændret vurdering. Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at Styrelsen for International Rekruttering og Integration i oktober 2017 meddelte ansøgeren opholdstilladelse, at ansøgeren i oktober 2019 på ny har indgivet en ansøgning om forlængelse af sin opholdstilladelse til Styrelsen for International Rekruttering og Integration, og at denne opholdstilladelse ses at være forlænget til december 2021, at ansøgeren fortsat opholder sig i Danmark og kan således fortsat udøve samvær med referencen.

Udlændingenævnet finder, at et afslag på opholdstilladelse i Danmark i medfør af udlændingelovens § 9 c, stk. 1, ikke udgør en krænkelse af FN's Børnekonvention, herunder barnets tarv, idet ansøgeren med en opholds- og arbejdstilladelse i Danmark fortsat kan udøve samvær og familielivet med referencen, og at et afslag på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1, således ikke er til hinder for, at ansøgeren på nuværende tidspunkt kan udøve samværet med sin søn.

Udlændingenævnet har desuden lagt vægt på, at Udlændingestyrelsen har vejledt ansøgeren om, at han kan indgive en ansøgning om familiesammenføring, såfremt han vælger ikke at forlænge sin nuværende opholds- og arbejdstilladelse.

Det forhold, at ansøgeren i marts 2017 indgav ansøgning om familiesammenføring under henvisning til referencen, at Styrelsen for International Rekruttering og Integration i oktober 2017 meddelte ansøgeren opholds- og arbejdstilladelse, på baggrund af ansøgerens ansættelse i Danmark, at ansøgerens nuværende opholdstilladelse er meddelt på baggrund af dennes beskæftigelse og er meddelt med henblik på midlertidigt ophold, og at ansøgeren i den henseende ikke bør være bundet til sit arbejde for at kunne udøve sit beskyttelsesværdige familieliv, kan ligeledes ikke føre til en ændret vurdering, jf. ovenfor anførte.

Det forhold, at det til støtte for klagen er anført, at Udlændingestyrelsens afgørelse kan være i strid med EU-opholdsbekendtgørelsen, idet referencen er islandsk statsborger, der er bosiddende i Danmark og derfor EØS-borger, kan heller ikke føre til en ændret vurdering, da der ikke ses at være indgivet en ansøgning på baggrund af EU-retten.

Udlændingenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse fra maj 2018." ÅB/2020/134.

Udlændingenævnet stadfæstede i juli 2020 Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en nigeriansk statsborger, som havde søgt om opholdstilladelse under henvisning til sin herboende mindreårige søn.

Sagens faktiske omstændigheder:

Referencen er født i Danmark i november 2007 og er statsborger i Danmark. Ansøgeren havde opholdt sig i Danmark siden 2006, og da han søgte om opholdstilladelse under henvisning til referencen i marts 2018 var han asylansøger i Danmark. Det var til sagen oplyst, at ansøgeren havde boet sammen med referencen de første 5 år af referencens liv, at ansøgeren og referencens mor herefter var gået fra hinanden, at ansøgeren herefter ikke havde set referencen, men at ansøgeren siden ultimo december 2017 havde haft samvær med referencen. Ansøgeren var bosiddende på forskellige asylcentre i Jylland, mens referencen var bosiddende i København. Ultimo juli 2020 rettede ansøgeren henvendelse til Folketingets Ombudsmand vedrørende Udlændingenævnets afgørelse. Folketingets Ombudsmand meddelte i september 2020, at Folketingets Ombudsmand ikke fandt grundlag for at starte en undersøgelse af sagen.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Udlændingenævnet finder, at ansøgeren ikke kan gives opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 9 c, stk. 1, 1. pkt.

Udlændingenævnet har lagt vægt på, at der ikke foreligger sådanne ganske særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed, der taler for, at ansøgeren kan få opholdstilladelse i Danmark under henvisning til samværet med sin herboende søn, der er dansk statsborger.

Udlændingenævnet finder samtidig, at det ikke er dokumenteret, at ansøgeren har udøvet samvær med referencen i et sådant omfang, at ansøgeren kan meddeles opholdstilladelse i Danmark på baggrund heraf.

Udlændingenævnet har i den forbindelse lagt vægt på, at der kun er fremlagt dokumentation for et fast samvær 2½ time hver anden lørdag i ulige uger, da de efterfølgende fremlagte aftaler omkring et udvidet samvær er private og ikke er indgået over for en offentlig myndighed.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at ansøgeren aldrig har haft en opholdstilladelse i Danmark, og at han frivilligt valgte at afbryde familielivet med sin søn, da referencen var 5-6 år.

Udlændingenævnet har endvidere lagt vægt på, at ansøgeren efter 6 år valgte at genoptage samværet med referencen på et tidspunkt, hvor han – som asylansøger – ikke havde et opholdsgrundlag, og at han blot 3 måneder herefter ansøgte om familiesammenføring med sin søn på et tidspunkt, hvor han afventede Udlændingestyrelsens afgørelse på sin asylansøgning.

Udlændingenævnet skal henvise til, at der kun er fremlagt togbilletter (t/r) for perioden juli 2018 til februar 2019, og at det af disse fremgår, at der kun i august 2018 (uge 32 og 33), november 2018 (uge 44 og 46) og december 2018 (uge 49 og 51) har været 2 besøg om måneden.

Udlændingenævnet har i den forbindelse tillagt det betydning, at der hverken foreligger oplysninger om eller dokumentation for transport til København i 10 uger i perioden fra uge 7 til uge 17 i 2019, og at samværet efter det oplyste ses at være intensiveret efter endeligt afslag på asyl i Flygtningenævnet.

Udlændingenævnet har endvidere lagt vægt på, at det ikke fremgår af den fremsendte oversigt over de bevilligede transportbilletter for perioden fra primo maj 2019 til ultimo januar 2020, om ansøgeren faktisk har været i København, hvornår han er ankommet, hvornår han er rejst hjem, eller hvor han har opholdt sig under sine eventuelle ophold i København.

Udlændingenævnet finder det på den baggrund sandsynligt, at genoptagelsen af samværet med referencen har en nær sammenhæng med ansøgerens ønske om at få opholdstilladelse i Danmark.

Det kan således ikke føre til en anden vurdering, at Kontoret for Indkvarteringsvilkår, Udlændingestyrelsen, har udstedt transportbilletter til brug for en periode fra torsdag/fredag til mandag, idet dette i sig selv ikke dokumenterer omfanget af det reelt udøvede samvær.

Udlændingenævnet har endvidere lagt vægt på, at ansøgeren alene har sandsynliggjort at have haft samvær 2-3 timer hver anden lørdag, at ansøgeren alene har haft dagssamvær med referencen, at samværet primært har fundet sted på referencens mors bopæl sammen med referencens halvsøskende, og at der ikke har været samvær med overnatning.

Det er indgået i Udlændingenævnets vurdering, at ansøgeren som afvist asylansøger har opholdspligt på et udrejsecenter, at han derfor ikke har egen bopæl i Danmark, og at der derfor ikke kan udøves samvær med overnatning. Udlændingenævnet finder imidlertid, at dette ikke kan føre til en anden vurdering, da der ved vurderingen af, om samvær med mindreårige børn i Danmark kan føre til opholdstilladelse, lægges vægt på varigheden og omfanget af det reelt udøvede samvær.

Udlændingenævnet finder således, at der ikke har været udøvet samvær i et sådan omfang, at der under henvisning hertil foreligger sådanne ganske særlig grunde, at ansøgeren kan meddeles opholdstilladelse under henvisning hertil, jf. udlændingelovens § 9 c, stk. 1.

Der kan endvidere ikke meddeles opholdstilladelse efter bestemmelsen i § 9 c, stk. 1, med henblik på at etablere eller udvide et samvær.

Udlændingenævnet finder endelig, at der ikke i øvrigt foreligger oplysninger om ansøgerens personlige forhold, herunder helbredsmæssige forhold, der kan begrunde, at han gives opholdstilladelse i Danmark.

Udlændingenævnet har i den forbindelse tillagt det betydning, at referencen er født på et tidspunkt, hvor ansøgeren ikke havde opholdstilladelse i Danmark, og hvor han således ikke havde en berettiget forventning om at kunne udøve familielivet i Danmark.

Udlændingenævnet finder derfor, at det ikke kan anses for at være i strid med Den Europæiske Menneskerettighedskonventions (EMRK) artikel 8, at meddele ansøgeren afslag på opholdstilladelse. Udlændingenævnet har i den forbindelse lagt vægt på, at det var ansøgerens eget valg, at stifte familie i Danmark på et tidspunkt, hvor han ikke havde opholdstilladelse i Danmark.

Udlændingenævnet finder således ud fra en samlet vurdering, at det ikke kan anses for uforholdsmæssigt, eller i strid med EMRK artikel 8 om retten til familieliv, at meddele ansøgeren afslag på opholdstilladelse i Danmark.

Udlændingenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse fra januar 2020. ” ÅB/2020/135.

Udlændingenævnet stadfæstede i september 2020 Udlændingestyrelsens afslag på opholdstilladelse til en tyrkisk statsborger, som havde søgt om opholdstilladelse under henvisning til sine herboende 2 mindreårige døtre. Udlændingenævnet omgjorde samtidig Udlændingestyrelsens afslag på visum og efterfølgende 5-årige karensperiode.

Sagens faktiske omstændigheder:

Referencerne er født i Danmark i henholdsvis december 2009 og april 2011. Begge er statsborgere i Danmark. Ansøgeren var tidligere blevet meddelt Schengenvisum til Danmark i 90 dage i perioden fra ultimo april 2008 til primo august 2008, men efter at være indrejst i Danmark på det meddelte visum, udrejste han efterfølgende først af Danmark medio marts 2013. Som følge af dette overstay blev ansøgeren meddelt afslag på Schengenvisum til Danmark i september 2013. Udlændingestyrelsen meddelte samtidig ansøgeren en 5-årig karensperiode gældende til medio marts 2018 i hvilken periode ansøgeren ikke kunne meddeles visum til Danmark. I juni 2018 søgte ansøgeren om opholdstilladelse under henvisning til sine herboende mindreårige døtre.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Vedrørende visum:

Udlændingenævnet finder grundlag for at ændre Udlændingestyrelsens afgørelse fra december 2019 vedrørende afslag på visum til ansøgeren, herunder ophævelse af den 5-årige karensperiode.

Udlændingenævnet finder således, at ansøgeren ikke på nuværende tidspunkt bør meddeles afslag på Schengenvisum til Danmark i 5 år under henvisning til, at han under sit seneste visumophold i Danmark indgav en ansøgning om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at det af den til sagen fremsendte samværserklæring fremgår, at ansøgeren under sit seneste ophold i Danmark dagligt havde samvær med referencerne, samt at samværet var regelmæssigt og fandt sted i weekender, ferier og helligdage.

Udlændingenævnet finder således ud fra en konkret og individuel vurdering, at omfanget og karakteren af ansøgerens samvær med referencerne under ansøgerens processuelle ophold i Danmark tilsiger, at ansøgeren ikke bør afskæres fra at udøve sit samvær med referencerne via besøgsophold i Danmark. Udlændingenævnet finder det derfor rettest, at ansøgeren ikke bør ifalde en 5-årig karensperiode, og at han kan på den baggrund meddeles Schengenvisum til Danmark.

Vedrørende afslag på opholdstilladelse:

Udlændingenævnet finder, at ansøgeren ikke kan meddeles opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 9 c, stk. 1, 1. pkt.

Udlændingenævnet har lagt vægt på, at der ikke foreligger ganske særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed, der taler for, at ansøgeren kan få opholdstilladelse i Danmark under henvisning til samværet med sine herboende børn, der er danske statsborgere.

Udlændingenævnet skal i den forbindelse henvise til, at det følger af EU-Domstolens praksis, bl.a. C-133/15 Chavez-Vilchez, at en tredjelandsstatsborger, der er forælder til en mindreårig unionsborger, helt undtagelsesvist kan opnå ret til ophold i Danmark, hvis et afslag på ret til ophold til tredjelandsstatsborgeren vil betyde, at barnet vil blive nødt til at forlade Unionens område, jf. TEUF art. 20.

EU-domstolen har i flere domme fastlagt en række kriterier, der kan indgå i vurderingen heraf, herunder af om der kan antages at foreligge et afhængighedsforhold mellem den forælder, som er tredjelandsstatsborger, og barnet, således at barnet vil være nødsaget til at forlade Unionens område, såfremt tredjelandsstatsborgeren nægtes ret til ophold. De af EU-Domstolen opregnede kriterier kan ikke anses for udtømmende.

Det er indgået i Udlændingenævnets vurdering, at referencerne er danske statsborgere, at ansøgeren ikke har haft samvær med referencerne i perioden fra medio marts 2013 til ultimo april 2018, at ansøgeren genoptog samværet med referencerne ultimo april 2018, samt at alt samvær var uden overnatning og foregik på referencernes mors bopæl.

Udlændingenævnet finder på denne baggrund, at ansøgeren ikke kan anses for at være referencernes primære omsorgsperson, ligesom der ikke foreligger oplysninger om, at referencerne skulle have en væsentlig højere grad af følelsesmæssig tilknytning til ansøgeren end til referencernes mor, hvorfor der ikke ses at bestå et sådant kvalificeret afhængighedsforhold mellem ansøgeren og referencerne, der kan begrunde, at ansøgeren helt undtagelsesvist bør meddeles opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 9 c, stk. 1, jf. EU-retten, herunder principperne i C-133/15, Chavez-Vilchez.

Udlændingenævnet henviser i den forbindelse til, at det fremgår af EU-Domstolens dom C-133/5, Chavez-Vilchez, præmis 70-71, at der ”med henblik på i det foreliggende tilfælde at bedømme risikoen for, at det omhandlede barn, der er unionsborger, nødsages til at forlade Unionens område og således fratages den effektive nydelse af kerneindholdet i de rettigheder, som barnet er tildelt ved artikel 20 TEUF, såfremt barnets forælder, der er tredjelandsstatsborger, nægtes ret til ophold i den omhandlede medlemsstat, skal det i hver af de i hovedsagen omhandlede sager afgøres, hvilken forælder der faktisk tager sig af barnet, og om der består et faktisk afhængighedsforhold mellem barnet og den forælder, der er tredjelandsstatsborger…”, og at der ”med henblik på en sådan bedømmelse er den omstændighed, at den anden forælder, som er unionsborger, reelt er i stand til og ønsker at påtage sig det daglige og faktiske ansvar for barnet alene, et relevant forhold, men det er

ikke i sig selv tilstrækkeligt til at kunne konstatere, at der ikke består et afhængighedsforhold mellem den forælder, som er tredjelandsstatsborger, og barnet, således at barnet vil være nødsaget til at forlade Unionens område, såfremt nævnte tredjelandsstatsborger nægtes ret til ophold. En sådan konstatering skal nemlig baseres på en hensyntagen til det pågældende barns tarv, samtlige sagens omstændigheder, herunder barnets alder, fysiske og følelsesmæssige udvikling, graden af den følelsesmæssige tilknytning til såvel den forælder, der er unionsborger, som den forælder, der er tredjelandsstatsborger, og den risiko, som adskillelsen fra sidstnævnte indebærer for barnets ligevægt".

Udlændingenævnet har lagt vægt på, at det fremgår af Det Centrale Personregister, at referencerne siden deres fødsel har haft bopæl hos referencernes mor, at referencernes mor har forældremyndigheden over referencerne, samt at referencernes mor ud fra det til sagen oplyste altid har varetaget omsorgen for referencerne samt været deres primære omsorgsperson, og at der ikke til sagen er oplyst om sådanne forhold, at referencernes mor ikke er i stand til eller ikke ønsker fortsat at varetage det daglige og faktiske ansvar for referencerne, hvorfor de ikke vil være nødsaget til at forlade Unionens område.

Udlændingenævnet finder på den baggrund, at det ikke vil være i strid med referencernes tarv at meddele ansøgeren afslag på opholdstilladelse i Danmark.

Udlændingenævnet finder derfor, at ansøgeren således ikke kan meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1, efter principperne i Chavez-Vilchez dommen, da der herved skal være tale om, at barnet skal have et sådant kvalificeret afhængighedsforhold til den ansøgende forælder, at barnet ellers vil være nødsaget til at forlade Unionens område, såfremt den ansøgende forælder ikke gives opholdstilladelse, og at der ikke er oplyst om en sådan særlig tilknytning mellem ansøgeren og referencerne.

Udlændingenævnet finder samtidig, at det ikke til sagen er oplyst, at ansøgeren har udøvet samvær med referencerne i et sådant omfang, at ansøgeren kan meddeles opholdstilladelse i Danmark på baggrund heraf.

Udlændingenævnet har i den forbindelse lagt vægt på, at det til sagen er oplyst, at ansøgeren udrejste af Danmark medio marts 2013, at ansøgeren ikke havde haft samvær med referencerne siden sin udrejse af Danmark og indtil han på ny indrejste i Danmark ultimo april 2018, og at ansøgeren og referencerne således har levet adskilt i en længere årrække.

Det forhold, at det til sagen er oplyst, at ansøgeren og referencerne i perioden fra medio marts 2013 til ultimo april 2018 havde kontakt via videoopkald, samt at ansøgeren regelmæssigt sendte gaver og

lommepenge til referencerne, bl.a. via sin søster, der er bosiddende i Danmark, kan ikke føre til en ændret vurdering, idet dette ikke kan sidestilles med egentligt samvær.

Det forhold, at det til sagen er oplyst, at ansøgeren ikke har haft samvær med referencerne i perioden fra medio marts 2013 til ultimo april 2018, idet han ultimo september 2013 blev meddelt 5-årig karensperiode til Danmark, og at karensperioden udløb medio marts 2018, finder Udlændingenævnet endvidere ikke kan føre til en ændret vurdering.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at ansøgeren i perioden fra ultimo juli 2008 til medio marts 2013 opholdt sig i Danmark uden opholdsgrundlag, at ansøgeren aldrig har haft opholdstilladelse i Danmark, samt at han ikke ses at have søgt om opholdstilladelse under henvisning til referencerne forud for sin udrejse af Danmark medio marts 2013, hvorfor han således må antages frivilligt at have afbrudt familielivet med referencerne, da han udrejste til Tyrkiet medio marts 2013.

Det er indgået i grundlaget for Udlændingenævnets vurdering, at ansøgeren under sit seneste ophold i Danmark genoptog samværet med referencerne i Danmark, og at ansøgeren ifølge den af referencernes mor udfyldte samværserklæring havde dagligt samvær med referencerne, hvilket altid fandt sted på referencernes mors bopæl, at samværet var uden overnatning, at samværet var regelmæssigt og fandt sted i weekender, ferier og helligdage, at referencerne udelukkende overnattede hos referencernes mor, samt at det i ansøgningsskemaet er oplyst, at ansøgeren på ansøgningstidspunktet ofte selv hentede referencerne i institution. Udlændingenævnet finder imidlertid, at dette ikke kan føre til en ændret vurdering.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at der ved vurderingen af, om samvær med mindreårige børn i Danmark kan føre til opholdstilladelse, lægges vægt på varigheden og omfanget af det reelt udøvede faktiske samvær, hvorfor eventuelle ønsker om udvidet samvær i fremtiden ikke i sig selv kan føre til opholdstilladelse. Udlændingenævnet bemærker hertil, at der heller ikke kan meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1, med henblik på at etablere eller udvide samvær.

Udlændingenævnet finder således, at ansøgeren forud for sin ansøgning om familiesammenføring med referencerne alene havde opholdt sig i Danmark i omtrent 2 måneder, hvor han efter det oplyste havde haft dagligt samvær med referencerne på referencernes mors bopæl, samt at han forud herfor ikke havde haft samvær med referencerne siden medio marts 2013.

Udlændingenævnet finder derfor, at der ikke har været udøvet samvær i et sådan omfang, at der under henvisning hertil foreligger sådanne ganske særlige grunde, at ansøgeren kan meddeles opholdstilladelse under henvisning hertil, jf. udlændingelovens § 9 c, stk. 1.

Det er indgået i Udlændingenævnets vurdering, at det til støtte for klagen er anført, at ansøgeren har fået afslag på familiesammenføring under henvisning til, at han kan besøge referencerne på visumophold, og at dette har vist sig ikke at være sandt.

Det er endvidere indgået i Udlændingenævnets vurdering, at det til støtte for klagen er anført, at børnenes tarv ikke er undersøgt, at den ene af referencerne er diagnosticeret med infantil autisme og epilepsi, samt at det for hende vil have store konsekvenser, hvis hun ikke kan have stabil fysisk kontakt til ansøgeren, idet hun kræver rutiner og faste rammer, hvilket ikke tillader rejser og lange ture, hvorfor referencernes mor og referencerne ikke vil kunne besøge ansøgeren i Tyrkiet.

Udlændingenævnet bemærker hertil, at der ikke til sagen er fremlagt lægelig dokumentation for den ene af referencernes sygdom.

Udlændingenævnet finder imidlertid, at det anførte ikke kan føre til en ændret vurdering, idet Udlændingenævnet har lagt til grund, at ansøgeren frivilligt opgav familielivet med referencerne medio marts 2013, og at dette først blev genoptaget ultimo april 2018, hvorfor Udlændingenævnet har vurderet, at ansøgeren og referencernes forhold ikke udgør et beskyttelsesværdigt familieliv.

Det forhold, at det til støtte for klagen er anført, at det i praksis er umuligt for ansøgeren at se referencerne uden opholdstilladelse i Danmark, idet han ikke samtidig vil kunne have et arbejde i Tyrkiet, og at han ved hvert enkelt ophold vil skulle søge nyt visum og finde et sted at bo, finder Udlændingenævnet ikke kan føre til en ændret vurdering.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at generelle sociale og økonomiske forhold i en ansøgerens hjemland eller opholdsland ikke kan føre til, at der meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1.

Udlændingenævnet finder endelig, at der ikke i øvrigt foreligger oplysninger om ansøgerens personlige forhold, herunder helbredsmæssige forhold, der kan begrunde, at ansøgeren skal meddeles opholdstilladelse i Danmark.

Udlændingenævnet har i den forbindelse tillagt det betydning, at referencerne er født på et tidspunkt, hvor ansøgeren ikke havde opholdstilladelse i Danmark, og hvor han således ikke havde en berettiget forventning om at kunne udøve familielivet i Danmark.

Udlændingenævnet finder derfor, at det ikke kan anses for at være i strid med Den Europæiske Menneskerettighedskonventions (EMRK) artikel 8, at meddele ansøgeren afslag på opholdstilladelse.

Udlændingenævnet har i den forbindelse lagt vægt på, at det var ansøgerens eget valg at stifte familie i Danmark på et tidspunkt, hvor han ikke havde lovligt ophold i Danmark.

Udlændingenævnet finder således ud fra en samlet vurdering, at det ikke kan anses for uforholdsmæssigt, eller i strid med EMRK artikel 8 om retten til familieliv, at ansøgeren afslag på opholdstilladelse i Danmark.

Udlændingenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse fra september 2019." ÅB/2020/136.

Udlændingenævnet stadfæstede i september 2020 Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en serbisk statsborger, som havde søgt om opholdstilladelse under henvisning til sin herboende mindreårige datter.

Sagens faktiske omstændigheder:

Referencen er født i Danmark i marts 2014 og er statsborger i Serbien. Hun blev meddelt opholdstilladelse i Danmark i september 2018 som familiesammenført barn. Referencen havde siden sin fødsel boet hos sin mor. Ansøgeren havde i perioden fra 2012 til 2019 søgt om opholdstilladelse i Danmark på forskellige grundlag. Han blev meddelt afslag på alle ansøgninger. I august 2018 søgte ansøgeren om opholdstilladelse under henvisning til referencen. Ansøgeren og referencens mor var gift i perioden fra september 2014 til august 2019. Parret fik, ud over referencen, endnu et fællesbarn i maj 2018. Referencens mor var diagnosticeret med PTSD, depression og angst. I maj 2020 meddelte Udlændingestyrelsen ansøgeren afslag på familiesammenføring.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Udlændingenævnet finder, at ansøgeren ikke kan meddeles opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 9 c, stk. 1, idet Udlændingenævnet finder, at der ikke foreligger ganske særlige grunde, herunder at et afslag på opholdstilladelse ikke vil udgøre en krænkelse af ansøgerens og referencens rettigheder efter EMRK artikel 8.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at referencen er bosiddende hos sin mor, at referencen har boet sammen med sin mor hele livet, og at referencen således bor hos sin primære omsorgsperson.

Udlændingenævnet har endvidere lagt vægt på, at ansøgeren på intet tidspunkt har haft opholdstilladelse i Danmark, og at ansøgeren således ikke kan antages at have haft en berettiget forventning om at kunne bo i Danmark sammen med referencen.

Det er indgået i grundlaget for Udlændingenævnets afgørelse, at det til sagen er oplyst, at ansøgeren er referencens primære omsorgsperson, at referencen har brug for den nødvendige ro, tryghed og stabilitet i hverdagen, at ansøgeren kan give referencen og hendes søster den nødvendige forældreomsorg, og at ansøgeren og referencen har boet sammen hos referencens mor og ansøgerens tidligere ægtefælle i Danmark i kortere perioder fra 2008 til 2014, fra 2015 til 2017 og igen fra 2018.

Det er endvidere indgået i Udlændingenævnets vurdering, at referencens mor er diagnosticeret med svær PTSD, depression og angst, at hun har brug for socialpsykiatrisk støtte samt medicinsk behandling, og at hendes tilstand præger børnene negativt.

Udlændingenævnet finder, at disse forhold ikke kan føre til, at ansøgeren af den grund kan meddeles opholdstilladelse i Danmark.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at referencen bor hos sin mor, der må antages at være referencens primære omsorgsperson, og at det ikke er dokumenteret eller på anden måde godtgjort, at referencens mor ikke fortsat kan varetage omsorgen for referencen, sådan som hun har gjort siden referencens fødsel.

Udlændingenævnet finder endvidere, at det oplyste om omfanget og karakteren af samværet mellem ansøgeren og referencen ikke i sig selv kan begrunde, at ansøgeren bør meddeles opholdstilladelse i Danmark efter bestemmelsen i udlændingelovens § 9 c, stk. 1.

Det forhold, at det til støtte for klagen er anført, at samvær med 90 dages mellemrum ikke tilgodeser børnenes tarv, og at det ikke er realistisk for ansøgeren at etablere og vedligeholde en rimelig levestandard, hvis han skal rejse til Danmark med korte mellemrum, og at afgørelsen derfor er stridende mod Den Europæiske Menneskerettighedskonvention (EMRK) artikel 8 og Børnekonventionens artikel 3, finder Udlændingenævnet ikke kan føre til en ændret vurdering.

Udlændingenævnet bemærker i relation til EMRK artikel 8, at bestemmelsen ikke indebærer en generel og ubetinget ret til familiesammenføring, da familier ikke efter EMRK artikel 8 har en umiddelbar ret til at vælge det land, hvori de vil udøve deres familieliv.

Udlændingenævnet finder endvidere, at det ikke kan anses for uproportionalt at henvise ansøgeren til at indrejse i Danmark for at udøve sit samvær med referencen gennem besøgsophold, henset til den geografiske afstand fra Serbien sammenholdt med omfanget af samværet.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at ansøgeren har udøvet samværet med referencen i Danmark under besøgsophold og processuelt ophold. Udlændingenævnet finder på den baggrund, at ansøgeren fortsat kan udøve samvær med referencen gennem besøgsophold i Danmark som hidtil.

Udlændingenævnet finder endvidere, at FN's Børnekonvention ikke giver videre rettigheder, end hvad der følger af EMRK artikel 8.

Udlændingenævnet finder i den forbindelse, at hensynet til barnets tarv ikke tilsiger, at ansøgeren meddeles opholdstilladelse i Danmark under henvisning til referencen. Der henvises til begrundelsen ovenfor.

Udlændingenævnet finder, at der ikke i øvrigt foreligger oplysninger om hverken referencens eller ansøgerens personlige forhold, herunder helbredsmæssige forhold, der kan begrunde, at ansøgeren skal meddeles opholdstilladelse i Danmark.

På denne baggrund, og da der ikke er oplyst om ganske særlige forhold i øvrigt, finder Udlændingenævnet, at det ikke vil være uproportionalt eller stridende mod Danmarks internationale forpligtelser, herunder EMRK artikel 8 og FN's Børnekonvention, at meddele ansøgeren afslag på opholdstilladelse i Danmark, jf. udlændingelovens § 9 c, stk. 1, 1. pkt.

Udlændingenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse fra maj 2020." ÅB/2020/137.

Udlændingenævnet stadfæstede i oktober 2020 Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en irakisk statsborger, som havde søgt om opholdstilladelse under henvisning til sine 2 herboende mindreårige børn.

Sagens faktiske omstændigheder:

I september 2017 søgte ansøgeren om opholdstilladelse i Danmark under henvisning til sine 2 herboende, mindreårige børn. Ansøgerens børn er født i juli 2013 og i august 2016 og er irakiske statsborgere. Børnene var meddelt opholdstilladelse i Danmark som familiesammenførte til deres herboende far. Ansøgeren havde aldrig haft opholdstilladelse i Danmark. Det var til sagen oplyst, at ansøgeren ikke boede sammen med børnenes far, at ansøgeren og børnenes far var kærester, og at ansøgeren havde samvær med sine børn hver weekend med overnatninger hos børnenes far. Ansøgeren og børnenes far fik i oktober 2019 endnu et fællesbarn. I september 2018 meddelte Udlændingestyrelsen ansøgeren afslag på familiesammenføring.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Udlændingenævnet finder, at ansøgeren ikke kan meddeles opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 9 c, stk. 1, 1. pkt., under henvisning til ansøgerens 2 ældste børn.

Udlændingenævnet har ved afgørelsen lagt til grund, at ansøgeren og ansøgerens børns far er i et parforhold.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at ansøgeren og børnenes far har fået børn sammen over en længere årrække, idet parrets fællesbørn er født i 2013, 2016 og 2019, og parret endvidere selv har oplyst at være kærester.

Udlændingenævnet har endvidere lagt vægt på, at ansøgeren har oplyst, at hun overnatter hos børnenes far, når hun har samvær med sine børn.

Det til sagen anførte om, at ansøgeren og børnenes far ikke er samlevere, og at ansøgeren ikke har til hensigt at samleve med børnenes far, finder Udlændingenævnet, ikke kan føre til et andet udfald i sagen, idet dette ikke ændrer ved, at forholdet mellem ansøgeren og børnenes far har karakter af et parforhold.

På den baggrund finder Udlændingenævnet, at ansøgerens ansøgning om opholdstilladelse skal vurderes på baggrund af ansøgerens parforhold med børnenes far, i hvilken vurdering også ansøgerens relation til parrets fællesbørn skal indgå, og at der således ikke kun skal laves en særskilt vurdering af ansøgerens forhold til børnene.

Udlændingenævnet har i den forbindelse lagt vægt på, at en ansøger skal meddele de oplysninger, som er nødvendige til bedømmelse af, om pågældende kan meddeles opholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 40, stk. 1, og at ansøgeren og børnenes far ikke er fremkommet med de nødvendige oplysninger til vurdering af, om ansøgeren kan meddeles opholdstilladelse som følge af parforholdet med børnenes far.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at ansøgeren ikke har udfyldt ansøgningsskemaet FA10, således som Udlændingestyrelsen har anmodet ansøgeren om, eller fremkommet med oplysninger svarende til oplysningerne i ansøgningsskemaet.

Det er indgået i grundlaget for Udlændingenævnets afgørelse, at det til sagen er oplyst, at ansøgerens ældste barn, der er født i 2013 i Danmark, grundet sin alder og sin bopæl her i landet siden sin fødsel, efter partsrepræsentantens opfattelse har opnået selvstændig tilknytning til Danmark.

Det er endvidere indgået i grundlaget for Udlændingenævnets vurdering, at ansøgerens ældste barn er diagnosticeret med infantil autisme samt andre eller uspecificerede symptomer vedrørende kognitive funktioner og opmærksomhed og at barnet har brug for at blive understøttet med specialpædagogisk viden om, hvilken betydning autismevanskeligheder kan have for socialt samspil, læring og trivsel.

Det er endelig indgået i grundlaget for Udlændingenævnets vurdering, at ansøgeren lider af en tumor i hjernen, symptomer på Polycystik Ovarie Syndrom, hypofysetumor og mistanke om sklerose, samt at børnenes far er psykisk syg.

Udlændingenævnet finder imidlertid, at dette ikke kan føre til en ændret vurdering, idet ansøgeren ikke er fremkommet med de nødvendige oplysninger til vurdering af sagen, jf. udlændingelovens § 40, stk. 1, og at ansøgerens, ansøgerens børns og børnenes fars forhold vil kunne indgå i vurderingen af ansøgerens eventuelle ansøgning om familiesammenføring med børnenes far.

Udlændingenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse fra september 2018." ÅB/2020/138.

Når en person i Danmark har fået midlertidig beskyttelsesstatus efter udlændingelovens § 7, stk. 3, er det normalt først muligt at opnå familiesammenføring, når vedkommende har haft opholdstilladelse i Danmark i mere end de sidste 3 år.

Det fremgår imidlertid af bemærkningerne til bestemmelsen, at der skal meddeles familiesammenføring – også inden for de første 3 års ophold her i landet – hvis Danmarks internationale forpligtelser konkret tilsiger det. Der kan f.eks. være i situationer, hvor hensynet til barnets tarv kan have betydning for, om der skal gives tilladelse til familiesammenføring på et tidligere tidspunkt. Det vil f.eks. kunne være tilfældet, hvis den herboende er et uledsaget mindreårigt barn, hvis forældre søger om familiesammenføring. Der henvises i det hele til afsnit 3.7.4. for en nærmere gennemgang af reglerne vedrørende familiesammenføring med herboende personer med midlertidig opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 3.

Som eksempler på afgørelser, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til familiesammenføring med forældre til herboende mindreårige børn, som har midlertidig beskyttelsesstatus efter udlændingelovens § 7, stk. 3, henvises til afgørelserne ÅB/2019/95 og ÅB/2019/96 i Udlændingenævnets årsberetning 2019, afsnit 3.7.4.

3.7.3.1.2. Opholdstilladelse til en forælder til et barn med dansk statsborgerskab efter EU-retten (Zambrano- og Chavez-Vilchez dommene m.v.)

I de tilfælde, hvor det mindreårige, herboende barn er dansk statsborger, hvor den ansøgende forælder ikke er statsborger i et land, der er medlem af EU, og hvor det gøres gældende, at barnet vil være nødsaget til at forlade Den Europæiske Unions område, såfremt den ansøgende forælder ikke meddeles opholdstilladelse, skal spørgsmålet om opholdstilladelse til den ansøgende forælder i visse tilfælde vurderes efter praksis fra EU-Domstolen.

Den 8. marts 2011 afsagde EU-Domstolen dom i sagen C-34/09, Zambrano. Zambrano-dommen behandler spørgsmålet om indholdet af de rettigheder, der er knyttet til unionsborgerskabet ved afgørelse om en sag om opholdsret i Belgien, hvor retten til fri bevægelighed i en anden EU-medlemsstat ikke har været udnyttet af hovedpersonen.

EU-Domstolen fastslog bl.a., at artikel 20 i Traktaten om Den Europæiske Unions Funktionsmåde (TEUF) skal fortolkes således, at den er til hinder for, at en medlemsstat for det første nægter en tredjelandsstatsborger, som forsørger et barn, der er unionsborger, ophold i den medlemsstat, hvori barnet er bosat og er statsborger, og for det andet nægter tredjelandsstatsborgeren en arbejdstilladelse, for så vidt som disse afgørelser reelt fratager unionsborgerbarnet den effektive nydelse af kerneindholdet i de rettigheder, der er tilknyttet statusen som unionsborger.

Dommen lægger konkret vægt på følgende momenter, som indgår i vurderingen af, hvorvidt medlemsstaterne – under henvisning til unionsborgerskabet – skal tildele opholdsret til en tredjelandsstatsborger i den medlemsstat, hvor tredjelandsstatsborgerens mindreårige børn bor:

- Begrænsningen i opholdsretten er rettet mod en forælder til et mindreårigt unionsborgerbarn.
- Forælderen er tredjelandsstatsborger.
- Forælderen opholder sig og forsørger det mindreårige unionsborger barn i den medlemsstat, hvor barnet bor og er statsborger.
- Begrænsningen i opholdsretten skal have den virkning, at det mindreårige unionsborgerbarn reelt fratages den effektive nydelse af kerneindholdet i unionsborgerskabet.

Foreligger de ovenstående momenter i en ansøgning om familiesammenføring i Danmark, hvor der efter nationale regler vil blive truffet en bebyrdende afgørelse, vil dommen have den betydning, at der indrømmes en afledet opholdsret efter artikel 20 i TEUF.

EU-Domstolen har efterfølgende afsagt yderligere domme om rækkevidden af unionsborgerskabet, herunder bl.a. EU-Domstolens dom i sagen C-256/11, Dereci m.fl., samt EU-Domstolens dom i sagen C-133/15, Chavez-Vilchez.

Den 15. november 2011 afsagde EU-Domstolen dom i sagen C-256/11, Dereci m.fl. EU-Domstolen udtalte i Dereci-dommen, at kriteriet vedrørende kerneindholdet i de rettigheder, som en unionsborger er tildelt ved statussen som unionsborger, vedrører situationer, som er kendetegnet ved, at unionsborgeren reelt er nødsaget til at forlade ikke blot den medlemsstat, hvor unionsborgeren er statsborger, men også Unionen som helhed. EU-Domstolen lagde vægt på, at der er tale om et kriterium af ganske særlig karakter, idet det vedrører situationer, hvor en tredjelandsstatsborger, som er familiemedlem til en unionsborger, undtagelsesvis ikke kan nægtes en opholdsret, idet den effektive virkning af unionsborgerskabet ellers ville blive bragt i fare.

Endvidere udtalte EU-Domstolen, at den omstændighed alene, at det for en statsborger i en medlemsstat af økonomiske årsager eller for at bevare familieenheden på Unionens område, måtte forekomme ønskværdigt, at medlemmer af familien, som ikke er statsborgere i en medlemsstat, kan opholde sig med unionsborgeren på Unionens område, ikke i sig selv er tilstrækkelig til, at det må antages, at unionsborgeren nødsages til at forlade Unionens område, hvis en sådan ret ikke meddeles.

Det er således ikke tilstrækkeligt til at udlede en opholdsret for en forælder, at barnet er unionsborger.

Det kan derimod udledes af EU-Domstolens praksis, at en tredjelandsstatsborger, der er forælder til en mindreårig dansk statsborger, kan opnå ret til ophold i Danmark, hvis et afslag på ret til ophold til tredjelandsstatsborgeren vil betyde, at barnet vil blive tvunget til at forlade Unionens område. I sådanne tilfælde kan der meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1, om opholdstilladelse af ganske særlige grunde.

Den 10. maj 2017 afsagde EU-Domstolen dom i sagen C-133/15, Chavez-Vilchez. EU-Domstolen fastslog i Chavez-Vilchez-dommen, at det i de konkrete sager skulle afgøres, hvilken forælder der faktisk tager sig af barnet, og om der består et faktisk afhængighedsforhold mellem barnet og den forælder, der er tredjelandsstatsborger. Inden for rammerne af denne bedømmelse skal de kompetente myndigheder tage hensyn til retten til respekt for privatliv og familieliv, som er fastslået i artikel 7 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, idet denne artikel skal sammenholdes med forpligtelsen til at tage hensyn til barnets tarv, som anerkendes i nævnte charters artikel 24, stk. 2.

På den baggrund fastslog EU-Domstolen, at den omstændighed, at den anden forælder, som er unionsborger, reelt er i stand til og ønsker at påtage sig det daglige og faktiske ansvar for barnet alene,

er et relevant forhold, men er ikke i sig selv tilstrækkeligt til at kunne konstatere, at der ikke består et afhængighedsforhold mellem den forælder, som er tredjelandsstatsborger, og barnet, således at barnet vil være nødsaget til at forlade Unionens område, såfremt nævnte tredjelandsstatsborger nægtes ret til ophold. En sådan konstatering skal nemlig baseres på en hensyntagen til det pågældende barns tarv, samtlige sagens omstændigheder, herunder barnets alder, fysiske og følelsesmæssige udvikling, graden af den følelsesmæssige tilknytning til såvel den forælder, der er unionsborger, som den forælder, der er tredjelandsstatsborger, og den risiko, som adskillelsen fra sidstnævnte indebærer for barnets ligevægt.

Chavez-Vilchez-dommen præciserer således rammerne for udlændingemyndighedernes vurdering og retten til ophold på grundlag af TEUF artikel 20. Udlændingemyndighederne skal således ved behandlingen af de konkrete sager afklare, hvilken forælder der faktisk tager sig af barnet, og om der består et sådant afhængighedsforhold mellem barnet og den forælder, der er tredjelandsstatsborger, at barnet reelt vil være nødt til at forlade Unionens område, hvis der meddeles afslag på opholdstilladelse til den forælder, der er tredjelandsstatsborger. I den forbindelse skal hensynet til barnets tarv indgå i vurderingen. Det vil endvidere være et relevant forhold ved vurderingen, at den forælder, der er dansk statsborger, reelt er i stand til og ønsker at påtage sig det daglige og faktiske ansvar for barnet alene. Det vil dog ikke i sig selv være tilstrækkeligt til at meddele afslag på opholdstilladelse til den forælder, der er tredjelandsstatsborger. Der skal foretages en konkret vurdering på grundlag af en hensyntagen til barnets tarv, samtlige sagens omstændigheder, herunder barnets alder, fysiske og følelsesmæssige udvikling, graden af den følelsesmæssige tilknytning til både den forælder, der er dansk statsborger, og den forælder, der er tredjelandsstatsborger, og den risiko, som en adskillelse fra den forælder, der er tredjelandsstatsborger, vil indebære for barnets ligevægt.

Der henvises i øvrigt til Udlændingenævnets årsberetning 2019, afsnit 3.7.3.1.2., for en nærmere gennemgang af faktum i sagerne C-34/09, Zambrano og C-133/15, Chavez-Vilchez.

Afgørelser om ret til opholdstilladelse på baggrund af EU-Domstolens dom i sagen C-34/09, Zambrano, og C-133/15, Chavez-Vilchez, træffes efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1.

Den 19. september 2017 blev Udlændinge- og Integrationsudvalget orienteret om Udlændinge- og Integrationsministeriets vurdering af Chavez-Vilchez-dommens konsekvenser, herunder dens betydning for behandlingen af verserende og allerede afgjorte sager om ret til ophold på grundlag af artikel 20 i TEUF om unionsborgerskabet.[21]

[21] Orienteringen kan findes her: https://www.ft.dk/samling/20161/almdel/UUI/bilag/256/1790273/index.htm

Udlændinge- og Integrationsministeriet har i forlængelse heraf den 11. september 2019 i "Orientering om Udlændingestyrelsens praksis i visse sager om afledt opholdsret til en tredjelandsstatsborger, der er forælder til en mindreårig dansk statsborger" til Folketingets Udlændinge- og Integrationsudvalg, oplyst, at Udlændingestyrelsens vurdering, indtil medio juni 2019 af, om der bør meddeles opholdstilladelse på baggrund af familiesammenføring, hvor EU-dommen C-133/15, Chavez-Vilchez, er påberåbt, eller hvor sagen indeholder oplysninger, som giver anledning til at foretage en sådan vurdering, er foretaget i forhold til en for snævert afgrænset personkreds og i en for snævert afgrænset sagskategori.[22]

Som eksempler på afgørelser efter praksisændringen, hvor nævnet har taget stilling til, om en forælder til et barn med dansk statsborgerskab kunne få opholdstilladelse efter EU-retten på baggrund af barnet, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i juli 2020 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på opholdstilladelse til en statsborger fra Tanzania, der søgte om opholdstilladelse under henvisning til sit herboende, mindreårige barn, der er dansk statsborger, jf. udlændingelovens § 9 c, stk. 1.

Sagens faktiske omstændigheder:

Ansøgeren fødte i 2014 et barn i Tanzania, som er dansk statsborger. Ansøgeren og barnets far var på tidspunktet for barnets fødsel ikke i et fast samlivsforhold. Barnet indrejste i Danmark i december 2015, hvorefter ansøgeren i maj 2016 indgav en ansøgning om opholdstilladelse under henvisning til sit herboende, mindreårige barn. Det fremgår af sagen, at ansøgeren og barnets far i flere perioder har delt bopæl. I februar 2018 meddelte Udlændingestyrelsen ansøgeren afslag på opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 9 c, stk. 1. Udlændingestyrelsens afgørelse blev påklaget til Udlændingenævnet, hvorefter Udlændingenævnet i oktober 2018 hjemviste sagen til fornyet behandling i Udlændingestyrelsen, da der var fremkommet nye oplysninger til sagen, herunder at ansøgeren efter det oplyste var barnets primære omsorgsperson.

I 2019 oplyste den herboende ægtefælle til Udlændingestyrelsen, at parret havde indgået ægteskab i Tanzania, og at parret havde fået endnu et fælles barn. I april 2019 meddelte Udlændingestyrelsen på ny ansøgeren afslag på opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 9 c, stk. 1. Udlændingestyrelsens afgørelse blev påklaget til Udlændingenævnet, hvorefter Udlændingenævnet i oktober 2019 hjemviste sagen til fornyet behandling i Udlændingestyrelsen, da Udlændinge- og Integrationsministeriet i september 2019 til Folketingets Udlændinge- og Integrationsudvalg havde

[22] Orienteringen kan findes her: https://www.ft.dk/samling/20182/almdel/UUI/bilag/33/index.htm.

oplyst, at Udlændingestyrelsens vurdering af, hvorvidt en tredjelandsstatsborger, der var forælder til en mindreårig dansk statsborger havde en afledt opholdsret, jf. EU-dommen C-133/15, Chavez-Vilchez, indtil midt juni 2019, var foretaget i forhold til en for snæver afgrænset personkreds og i en for snæver afgrænset sagskategori. I februar 2020 meddelte Udlændingestyrelsen atter ansøgeren afslag på opholdstilladelse, idet styrelsen fandt, at ansøgeren ikke kunne aflede en opholdsret fra sit ældste danske statsborgerbarn.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Udlændingenævnet finder, at ansøgeren ikke kan gives opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 9 c, stk. 1, 1. pkt.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1, er subsidiær og kun meddeles, såfremt det ikke er muligt at meddele opholdstilladelse på andet grundlag, og at Udlændingestyrelsen flere gange har vejledt ansøgeren om, at ansøgeren bør indgive en ansøgning om familiesammenføring efter hovedbestemmelsen i udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1, under henvisning til den herboende ægtefælle.

Udlændingenævnet har herefter lagt vægt på, at ansøgeren og den herboende ægtefælle boede sammen som familie, selvom parret ikke levede sammen som et par, at parret efterfølgende har været samboende på fælles bopæl i både Danmark og Tanzania, hvor parret har fået endnu et fællesbarn, at parret har indgået ægteskab i Tanzania i september 2019, og at ansøgeren ikke har forsøgt at søge om familiesammenføring efter hovedbestemmelsen i udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1.

Det forhold, at ansøgeren og den herboende ægtefælle ikke mener at kunne opfylde udlændingelovens betingelser for familiesammenføring og derfor ikke har søgt herom, kan ikke føre til en ændret vurdering.

Udlændingenævnet skal i den forbindelse henvise til, at der ved alle ansøgninger om opholdstilladelser efter hovedbestemmelsen i udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1, skal foretages en supplerende § 9 c, stk. 1-vurdering, såfremt det vurderes, at ansøgeren og den herboende reference ikke opfylder kravene i udlændingelovens § 9, stk. 1. Såfremt Danmarks internationale forpligtelser, herunder efter Den Europæiske Menneskerettighedskonvention (EMRK) og EU-retten, tilsiger det, kan kravene i udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1, ikke stilles.

Det følger af EU-Domstolens praksis, bl.a. C-133/15 Chavez-Vilchez, at en tredje-landsstatsborger, der er forælder til en mindreårig unionsborger, helt undtagelsesvist kan opnå ret til ophold i Danmark,

hvis et afslag på ret til ophold til tredjelandsstatsborgeren vil betyde, at barnet vil blive nødt til at forlade Unionens område, jf. TEUF art. 20.

EU-Domstolen har i flere domme fastlagt en række kriterier, der kan indgå i vurderingen heraf, herunder om der kan antages at foreligge et afhængighedsforhold mellem den forælder, som er tredjelandsstatsborger, og barnet, således at barnet vil være nødsaget til at forlade Unionens område, såfremt tredjelandsstatsborgeren nægtes ret til ophold. De af EU-Domstolen opregnede kriterier kan ikke anses for udtømmende.

Det er indgået i Udlændingenævnets vurdering, at ansøgerens barn er dansk statsborger, at ansøgeren de første år af barnets liv, både af biologiske og af andre årsager, har været barnets primære omsorgsperson og at ansøgeren – efter den herboende ægtefælles opfattelse – derfor afleder en opholdsret på baggrund af Chavez-Vilchez dommen, da der er et gensidigt afhængighedsforhold mellem ansøgeren og barnet.

Det er tillige indgået i Udlændingenævnets vurdering, at barnets daginstitution i juli 2018 har udtalt bl.a., at barnet er i trivsel, men også følelsesmæssigt sårbar, og er påvirket af ansøgerens situation, idet barnet er tæt knyttet til sin mor, og at det vurderedes, at såfremt barnet bliver hos sin far i Danmark, uden sin mor, eller omvendt, skal leve uden sin far, så vil det formodentlig få store følelsesmæssige konsekvenser, der i værste fald kan give livslange problemer i forhold til tilknytning og relationer til andre mennesker.

Udlændingenævnet finder imidlertid, at dette ikke kan føre til en anden vurdering, da ansøgeren og den herboende ægtefælle størstedelen af tiden siden barnets fødsel har været samboende som familie og i fællesskab har varetaget den daglige omsorg for barnet, der derved har opnået en stærk tilknytning til begge sine forældre, således som dette også fremgår af udtalelsen fra daginstitutionen fra juli 2018. Udlændingenævnet finder på den baggrund, at der derfor ikke foreligger oplysninger om, at barnet skulle have en væsentlig højere grad af følelsesmæssig tilknytning til ansøgeren end til den herboende ægtefælle, hvorfor der ikke ses at bestå et sådant kvalificeret afhængighedsforhold mellem ansøgeren og barnet, der kan begrunde, at ansøgeren helt undtagelsesvis bør meddeles opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 9 c, stk. 1, jf. EU-retten, herunder principperne i C-133/15, Chavez-Vilchez.

Udlændingenævnet henviser i den forbindelse til, at det fremgår af EU-Domstolens dom C-133/15, Chavez-Vilchez, præmis 70-71, at der ”med henblik på i det foreliggende tilfælde at bedømme risikoen for, at det omhandlede barn, der er unionsborger, nødsages til at forlade Unionens område og således fratages den effektive nydelse af kerneindholdet i de rettigheder, som barnet er tildelt ved artikel 20 TEUF, såfremt barnets forælder, der er tredjelandsstatsborger, nægtes ret til ophold i den

omhandlede medlemsstat, skal det i hver af de i hovedsagen omhandlede sager afgøres, hvilken forælder der faktisk tager sig af barnet, og om der består et faktisk afhængighedsforhold mellem barnet og den forælder, der er tredjelandsstatsborger…", og at der "med henblik på en sådan bedømmelse er den omstændighed, at den anden forælder, som er unionsborger, reelt er i stand til og ønsker at påtage sig det daglige og faktiske ansvar for barnet alene, et relevant forhold, men det er ikke i sig selv tilstrækkeligt til at kunne konstatere, at der ikke består et afhængighedsforhold mellem den forælder, som er tredjelandsstatsborger, og barnet, således at barnet vil være nødsaget til at forlade Unionens område, såfremt nævnte tredjelandsstatsborger nægtes ret til ophold. En sådan konstatering skal nemlig baseres på en hensyntagen til det pågældende barns tarv, samtlige sagens omstændigheder, herunder barnets alder, fysiske og følelsesmæssige udvikling, graden af den følelsesmæssige tilknytning til såvel den forælder, der er unionsborger, som den forælder, der er tredjelands-statsborger, og den risiko, som adskillelsen fra sidstnævnte indebærer for barnets ligevægt".

Udlændingenævnet henviser endvidere til, at sagen C-133/15, Chavez-Vilchez, vedrørte en række tredjelandsstatsborgere, som alle var ene- eller hovedforsørgere til mindreårige unionsborgere.

Udlændingenævnet henviser endelig til EU-Domstolens dom i sagen C-256/11, Dereci, præmis 68, hvoraf det fremgår "… at den omstændighed alene, at det for en statsborger i en medlemsstat af økonomiske årsager eller for at bevare familieenheden på Unionens område, måtte forekomme ønskværdigt, at medlemmer af hans familie, som ikke er statsborgere i en medlemsstat, kan opholde sig med ham på Unionens område, ikke i sig selv er tilstrækkelig til, at det må antages, at unionsborgeren nødsages til at forlade Unionens område, hvis en sådan ret ikke meddeles".

Udlændingenævnet har endvidere lagt vægt på, at barnet var 5 år på tidspunktet for Udlændingestyrelsens seneste afgørelse, og at barnet nu er knap 6 år.

Derudover har Udlændingenævnet lagt vægt på, at barnet tilsvarende er stærkt knyttet til den herboende ægtefælle, da barnet også reagerer på hans fravær, og at den herboende ægtefælle på daglig basis i længerevarende perioder også har deltaget i omsorgen for barnet.

Udlændingenævnet har herudover lagt vægt på, at der ikke er oplyst om sådanne forhold, at den herboende ægtefælle ikke er i stand til eller ikke ønsker at påtage sig det daglige og faktiske ansvar for barnet, hvorfor barnet ikke vil være nødsaget til at forlade Unionens område.

Udlændingenævnet finder på den baggrund, at det ikke vil være i strid med barnets tarv ikke at meddele ansøgeren opholdstilladelse i Danmark.

Udlændingenævnet finder derfor, at ansøgeren således ikke gives opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1, efter principperne i Chavez-Vilchez dommen, da der herved skal være tale om, at barnet skal have et sådant kvalificeret afhængighedsforhold til den ansøgende forælder, at barnet ellers vil være nødsaget til at forlade Unionens område, såfremt den ansøgende forælder ikke gives opholdstilladelse, og at der ikke er oplyst om en sådan særlig tilknytning mellem ansøgeren og barnet.

Det kan således ikke føre til en anden vurdering, at ansøgeren og den herboende ægtefælle har anført, at barnet reagerer meget kraftigt på ansøgerens fravær, at barnet er bange for at blive forladt, at daginstitutionen i juli 2018 har vurderet, at barnet ikke er alderssvarende udviklet, og at ansøgeren og den herboende ægtefælle derfor besluttede, at barnet skulle rejse med ansøgeren til Tanzania. Udlændingenævnet bemærker i den forbindelse, at det hører under forældremyndighedsindehaverne i enighed at beslutte, i hvilket land barnet skal opholde sig.

Udlændingenævnet finder derudover, at der ikke er oplyst om sådanne forhold, at ansøgeren og den herboende ægtefælle samt fællesbørnene ikke kan henvises til sammen at udøve familielivet i Tanzania.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at ansøgeren og den herboende ægtefælle som par flere gange sammen har besøgt Tanzania, hvor parret er blevet gift og har fået et barn mere, og at der således ikke er oplyst om sådan forhold, herunder alvorlig sygdom, at familielivet ikke kan udøves i Tanzania.

Udlændingenævnet har endvidere lagt vægt på, at familielivet er etableret på et tidspunkt, hvor ansøgeren ikke havde opholdstilladelse i Danmark, og ansøgeren derfor ikke kunne have en berettiget forventning om, at familielivet kunne udøves her i landet. Udlændingenævnet skal i den forbindelse bemærke, at EMRK artikel 8 ikke indebærer en generel og ubetinget ret til familiesammenføring, da det følger af fast praksis fra Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol, at EMRK artikel 8 ikke giver familier ret til at vælge, i hvilket land de vil udøve deres familieliv.

Det anførte om, at den herboende ægtefælle ikke kan få opholdstilladelse i Tanzania på baggrund af arbejde eller på andet grundlag, kan ikke føre til et andet resultat, da dette ikke er dokumenteret ved en skriftlig endelig afgørelse fra de tanzaniske myndigheder.

På denne baggrund, og da der i øvrigt ikke er oplyst om ganske særlige grunde, herunder helbredsmæssige forhold, finder Udlændingenævnet, at det ikke vil være uproportionalt eller stridende mod Danmarks internationale forpligtelser, herunder EMRK artikel 8 om retten til

familieliv og EU-retten, at meddele ansøgeren afslag på opholdstilladelse i Danmark efter udlændingelovens § 9 c.

Udlændingenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse fra februar 2020." ÅB/2020/139.

Udlændingenævnet omgjorde i oktober 2020 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på opholdstilladelse til en statsborger fra Senegal, der søgte om opholdstilladelse under henvisning til sit herboende, mindreårige barn, der er dansk statsborger, jf. udlændingelovens § 9 c, stk. 1.

Sagens faktiske omstændigheder:

Ansøgeren fødte i 2016 et barn, som er dansk statsborger. Ansøgeren havde siden 2016 været bosiddende i Spanien med sin samlever og parrets fælles barn. Ansøgerens samlever og barnets far afgik ved døden i Spanien i 2018, hvorefter ansøgeren og barnet i umiddelbar forlængelse heraf indrejste sammen i Danmark i 2019.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Udlændingenævnet finder således efter en konkret og individuel vurdering, at ansøgeren ikke på nuværende tidspunkt bør meddeles afslag på opholdstilladelse under henvisning til, at der ikke foreligger ganske særlige grunde, jf. udlændingelovens § 9 c, stk. 1.

Udlændingenævnet finder endvidere, at et afslag ikke vil være i overensstemmelse med EU-retten, herunder TEUF artikel 20, og som udmøntet i EU-Domstolens dom, C-133/15, Chavez-Vilchez, da barnet vil være nødsaget til at forlade sit hjemland, såfremt ansøgeren nægtes ophold i Danmark.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at barnet, født i 2016, er dansk statsborger, at barnets far flyttede til Spanien sammen med ansøgeren og parrets fælles barn i 2016 for at arbejde, og afgik ved døden i Spanien i 2018. Udlændingenævnet har endvidere lagt vægt på, at barnet indrejste i Danmark den i 2019 sammen med ansøgeren, at ansøgeren indgav ansøgning om familiesammenføring med barnet meget kort tid efter indrejsen i Danmark, at ansøgeren og barnet ikke har levet adskilt på noget tidspunkt, hvorfor Udlændingenævnet finder, at ansøgeren således er den eneste omsorgsperson for barnet, nu da barnets far ikke længere er i live.

Udlændingenævnet har endelig lagt vægt på, at ansøgeren er statsborger i Senegal, og at barnet ikke kan henvises til at gøre brug af sin ret til fri bevægelighed i et andet EU-land med henblik på at skabe et opholdsgrundlag for sin mor efter opholdsdirektivets regler.

Udlændingenævnet har derfor tilbagesendt sagen til Udlændingestyrelsen med henblik på, at Udlændingestyrelsen kan tage stilling til, om de øvrige betingelser for at meddele ansøgeren opholdstilladelse i Danmark er opfyldt." ÅB/2020/140.

Udlændingenævnet omgjorde i november 2020 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på opholdstilladelse til en statsborger fra Libanon, der søgte om opholdstilladelse til sit herboende barn, der var dansk statsborger, jf. udlændingelovens § 9 c, stk. 1.

Sagens faktiske omstændigheder:

Ansøgeren fødte i 2006 et barn i Kuwait, som er dansk statsborger. Barnet blev født med lidelsen cerebral parese. Det var til sagen oplyst, at ansøgeren havde været hjemmegående under familiens mangeårige ophold i Kuwait og Libanon, at ansøgerens ægtefælle havde været udearbejdende siden 1996, og at han som følge af sin beskæftigelse kun opholdte sig i Danmark hver anden måned.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Udlændingenævnet finder ud fra en helt konkret og individuel vurdering af samtlige faktiske omstændigheder, at ansøgeren ikke på nuværende tidspunkt bør meddeles afslag på opholdstilladelse, idet Udlændingenævnet finder, at ansøgeren opfylder betingelserne for afledt opholdsret efter artikel 20 i Traktaten om Den Europæiske Unions Funktionsmåde (TEUF).

I medfør af EU-Domstolens praksis i bl.a. Zambrano-dommen (C-34/09), afsagt den 8. marts 2011, og Chavez-Vilchez-dommen (C-133/15), afsagt den 10. maj 2017, kan en tredje-landsstatsborger, der er forælder til en mindreårig dansk statsborger, opnå ret til ophold i Danmark, hvis et afslag på ret til ophold til tredjelandsstatsborgeren vil betyde, at barnet vil blive nødt til at forlade Unionens område.

Udlændingenævnet har ved afgørelsen lagt vægt på, at ansøgeren i 2006 fødte et fællesbarn, som er dansk statsborger, at barnet blev født med lidelsen cerebral parese, at barnet således lider af et handicap, at ansøgeren primært har varetaget omsorgen for barnet, idet ansøgeren under familiens ophold i Kuwait og i Danmark har været hjemmegående, at ansøgerens ægtefælle har været ansat i en virksomhed i Kuwait siden 1996, at han i 2000 tiltrådte stillingen som Managing Partner, at han fortsat er udearbejdende i Kuwait, og at han er i Danmark hver anden måned.

Udlændingenævnet finder således ud fra en samlet vurdering, at ansøgeren opfylder betingelserne for ret til ophold på baggrund af Chavez-Vilchez-dommen." ÅB/2020/141.

Udlændingenævnet hjemviste i december 2020 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på opholdstilladelse til en statsborger fra Egypten, der søgte om opholdstilladelse under henvisning til sit herboende, mindreårige barn, der er dansk statsborger, jf. udlændingelovens § 9 c, stk. 1.

Sagens faktiske omstændigheder:

Ansøgeren er far til et barn født i 2018, som er dansk statsborger. Det fremgår af sagen, at ansøgeren har delt forældremyndighed med barnets mor, at ansøgeren ikke tidligere har boet sammen med barnet, at ansøgeren har besøgt barnet, og at ansøgeren siden 2018 er blevet meddelt visum til Schengenområdet 3 gange med henblik på at besøge barnet og barnets mor.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Udlændingenævnet finder grundlag for at hjemvise sagen til fornyet vurdering i Udlændingestyrelsen.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at Udlændingestyrelsen i oktober 2020 meddelte ansøgeren afslag på opholdstilladelse under henvisning til sit barn, jf. udlændingelovens § 9 c, stk. 1, idet der ikke forelå ganske særlige grunde.

Udlændingenævnet har endvidere lagt vægt på, at det fremgår af Det Centrale Personregister (CPR), at barnet er dansk statsborger.

Udlændingenævnet har derudover lagt vægt på, at Udlændingestyrelsen ikke i 1. instans har vurderet det aktuelle omfang af samværet.

Udlændingenævnet har endelig lagt vægt på, at partsrepræsentanten ved e-mail i november 2020 til Udlændingenævnet har anført, at der skal foretages en udtrykkelig vurdering af, hvorvidt der mellem ansøgeren og barnet foreligger et kvalificeret afhængighedsforhold i henhold til kriterierne i C-133/15, Chavez-Vilchez-dommen, og at Udlændingestyrelsen ikke har taget stilling hertil i 1. instans.

Udlændingenævnet finder det derfor rettest at hjemvise sagen til fornyet behandling i 1. instans.

Udlændingenævnet har derfor tilbagesendt sagen til Udlændingestyrelsen med henblik på, at Udlændingestyrelsen kan tage fornyet stilling til sagen, herunder om ansøgeren kan aflede en opholdsret fra barnet i medfør af TEUF artikel 20 om unionsborgerskabet, jf. dommen C-133/15, Chavez-Vilchez." ÅB/2020/142.

Udlændingenævnet hjemviste i december 2020 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på opholdstilladelse til en statsborger fra Egypten, der søgte om opholdstilladelse under henvisning til sit herboende, mindreårige barn, der var dansk statsborger, jf. udlændingelovens § 9 c, stk. 1, jf. § 10, stk. 4.

Sagens faktiske omstændigheder:

Ansøgeren blev i 2014 administrativt udvist af Danmark med indrejseforbud i 2 år efter udlændingelovens dagældende § 25 a, stk. 2, nr. 1, § 25 b, stk. 1, og § 32, stk. 4, 2. pkt., fordi han opholdt sig ulovligt i Danmark, og fordi han blev fundet i besiddelse af 0,32 gram kokain. I 2017 blev ansøgeren forælder til et barn, der er dansk statsborger. I 2019 meddelte Udlændingestyrelsen ansøgeren afslag på opholdstilladelse under henvisning til, at ansøgeren havde oplyst at være bosiddende sammen med barnets anden forælder. Afgørelsen blev påklaget til Udlændingenævnet, hvorefter Udlændingenævnet i primo oktober 2019 hjemviste afgørelsen til fornyet behandling i Udlændingestyrelsen, idet der var fremkommet nye oplysninger under klagesagens behandling. Udlændingestyrelsen meddelte på ny afslag ultimo oktober 2019.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Udlændingenævnet finder grundlag for at hjemvise sagen til fornyet behandling i Udlændingestyrelsen.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at Udlændingestyrelsen i afgørelsen fra 2019 har meddelt ansøgeren afslag på familiesammenføring, allerede fordi ansøgeren i 2014 blev administrativt udvist med indrejseforbud i 2 år, og ansøgeren ikke siden har været udrejst af Danmark, jf. udlændingelovens § 10, stk. 4.

Udlændingenævnet finder, at Udlændingestyrelsen i den forbindelse burde have foretaget en vurdering af Danmarks internationale forpligtelser, herunder hvorvidt det er i strid med Danmarks EU-retlige forpligtelser og Den Europæiske Menneskerettighedskonventions (EMRK) artikel 8 at meddele ansøgeren afslag på familiesammenføring.

Udlændingenævnet har derfor tilbagesendt sagen til Udlændingestyrelsen med henblik på, at Udlændingestyrelsen kan tage fornyet stilling til sagen, herunder foretage en vurdering af, hvorvidt det vil være i strid med Danmarks EU-retlige forpligtelser og EMRK artikel 8 at meddele ansøgeren afslag på opholdstilladelse.

Udlændingenævnet skal bemærke, at Udlændingenævnet ikke herved har taget stilling til, om ansøgeren opfylder betingelserne for familiesammenføring." ÅB/2020/143.

Som et yderligere eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til, om en forælder til et barn med dansk statsborgerskab kunne få opholdstilladelse efter EU-retten på baggrund af barnet, kan henvises til ÅB/2020/136 i afsnit 3.7.3.1.1.

Den 14. august 2020 offentliggjorde Udlændinge- og Integrationsministeriet vejledning nr. 9565 om afledt ret til ophold for tredjelandsfamiliemedlemmer til danske statsborgere, der ikke har udøvet retten til fri bevægelighed.[23] Vejledningen vedrører de ganske særlige situationer, hvor det forhold, at en dansk statsborger også har status af unionsborger, får den betydning, at et tredjelandsfamiliemedlem til den pågældende danske statsborger kan påberåbe sig en afledt opholdsret i Danmark, selvom den danske statsborger ikke har udøvet retten til fri bevægelighed i en anden medlemsstat. Vejledningen vedrører således de situationer, hvor TEUF artikel 20 undtagelsesvis fører til en fravigelse af det almindelige udgangspunkt om, at EU-retten ikke finder anvendelse i situationer uden et grænseoverskridende element, og som kun har tilknytning til én medlemsstat.

Det fremgår af vejledningen bl.a., at EU-Domstolens praksis om afledt opholdsret efter TEUF artikel 20 både kan have betydning i sammenhænge, hvor en tredjelandsfamiliemedlem ansøger om ret til ophold, herunder visum med henblik på indrejse og ophold her i landet, eller hvor der opstår spørgsmål om ophør af en eksisterende opholdsret for en sådan person. Det vil sige ikke alene i tilfælde, hvor der indgives en ansøgning om familiesammenføring m.v., men også i sager om f.eks. (afslag på) forlængelse af en opholdstilladelse, inddragelse af en opholdstilladelse eller sager om udvisning. TEUF artikel 20 vil endvidere kunne være relevant i forbindelse med processuelle afgørelser, herunder bl.a. i tilfælde, hvor der opstår spørgsmål om, hvorvidt en ansøgning om opholdstilladelse undtagelsesvist skal tillades indgivet her i landet på baggrund af Danmarks EU-retlige forpligtelser.

Det fremgår endvidere af vejledningen om myndighedernes undersøgelsespligt bl.a., at bevisbyrden for, at der består en ret til ophold i Danmark efter EU-reglerne, i almindelighed må anses for at påhvile den, som ønsker sig en sådan ret. Det er Udlændinge- og Integrationsministeriets opfattelse, at myndighederne i sager, hvor en tredjelandssatsborger enten påberåber sig en afledt opholdsret med henvisning til TEUF artikel 20, eller hvor der, selvom en sådan ret ikke udtrykkeligt er påberåbt, foreligger oplysninger i sagen, som med en vis styrke kan indikere tilstedeværelsen af et særligt afhængighedsforhold mellem en dansk statsborger og en tredjelandsstatsborger, vil være forpligtet til

[23] Vejledningen kan findes her: https://www.retsinformation.dk/eli/retsinfo/2020/9565

at foretage en vurdering af, om betingelserne for en afledt opholdsret er til stede, og til udtrykkeligt at begrunde en eventuel nægtelse heraf i lyset af EU-retten.

Som et eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet fandt, at TEUF artikel 20 også har betydning, når det barn, som opholdstilladelsen var meddelt under henvisning til, blev myndig, kan henvises til ÅB/2020/190 i afsnit 3.16.1.5.

Udlændingenævnet har forud for vejledning nr. 9564 af 14. august 2020 fundet, at Chavez-Vilchez-dommen ikke har betydning for ansøgninger om forlængelse af et visum, idet et visum – herunder forlængelse af et visum – alene udstedes med henblik på korttidsophold. Der henvises til Udlændingenævnets årsberetning 2018, afsnit 3.1.6., VIS/2018/72.

3.7.3.1.3. Forældre til herboende voksne børn

Der kan efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1, efter en konkret vurdering gives opholdstilladelse til forældre til herboende voksne børn.

Dette vil som udgangspunkt være tilfældet, hvis forælderen allerede i hjemlandet gennem en længere periode har haft fælles bopæl med det herboende barn, der har fungeret som familiens overhoved, herunder har forsørget forælderen. Det tillægges betydning, om den voksne forælder har indgivet ansøgningen om opholdstilladelse i umiddelbar tidsmæssig forlængelse af, at det herboende voksne barn meddeles opholdstilladelse i Danmark, om forælderen har andre voksne børn i hjemlandet, om forælderen er selvforsørgende, og om forælderen har en ægtefælle.

Som eksempler på afgørelser, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til familiesammenføring med forældre til herboende voksne børn efter bestemmelsen i udlændingelovens § 9 c, stk. 1, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i januar 2020 en afgørelse vedrørende en syrisk statsborger, som havde søgt om opholdstilladelse i Danmark under henvisning til sin herboende voksne søn.

Sagens faktiske omstændigheder:

Referencen, der er syrisk statsborger, var indrejst i oktober 2014 i Danmark. Han var i januar 2015 blevet meddelt opholdstilladelse som flygtning. Under asylsagen havde referencen oplyst, at han havde en handicappet far, som han havde passet, da han boede i Syrien, at referencens bror havde overtaget pasningen af faren efter referencens udrejse af Syrien, og at faren på daværende tidspunkt boede sammen med referencens ægtefælle og børn i Libanon. Referencens ægtefælle og børn indrejste efterfølgende i Danmark i december 2015 og september 2016. I august 2015 og i oktober

2017 søgte ansøgeren om familiesammenføring med referencen i Danmark. Ansøgeren var efter det oplyste lam i højre halvdel af kroppen, blind på det venstre øje, afhængig af familiens hjælp og bosiddende alene i Libanon. Udlændingestyrelsen meddelte i marts 2018 afslag på familiesammenføring.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Udlændingenævnet finder, at ansøgeren ikke kan gives opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 9 c, stk. 1, 1. pkt.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at der ikke ses at foreligge en helt særlig tilknytning mellem referencen og ansøgeren, der ligger ud over, hvad der følger af slægtskabet i sig selv.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at referencen og hans familie var en del af ansøgerens husstand indtil 2011, hvor referencen flyttede familien til Libanon for at være i sikkerhed.

Udlændingenævnet har endvidere lagt vægt på, at uanset om referencen og referencens ægtefælle har delt husstand og passet ansøgeren forud for deres respektive udrejser af Libanon i henholdsvis 2014 og 2015, anser Udlændingenævnet deres fælles familieliv og ansøgerens særlige afhængighedsforhold af referencen og hans familie for afbrudt, idet referencen og hans ægtefælle og børn har boet samlet i Danmark siden 2016.

Udlændingenævnet har i den forbindelse lagt vægt på, at Udlændingestyrelsen i juni 2017 meddelte ansøgeren afslag på familiesammenføring med referencen, og at denne afgørelse ikke ses påklaget.

Det forhold, at det til sagen er oplyst, at referencen i en årrække har forsørget ansøgeren kan ikke føre til en ændret vurdering, idet der er oplyst divergerende herom, idet det fremgår af ansøgerens tidligere ansøgning om familiesammenføring, at referencen begyndte at forsørge ansøgeren i 2000, mens det af det seneste ansøgningsskema fremgår, at forsørgelsen er sket siden 1991, hvor referencen kun var 10 år.

Udlændingenævnet henviser i øvrigt til, at det forhold, at der sendes penge til forsørgelse til ens forælder i hjemlandet eller dennes opholdsland, ikke i sig selv er tilstrækkeligt til at etablere et beskyttelsesværdigt familieliv, som Danmark er nærmest til at beskytte, jf. Den Europæiske Menneskerettighedskonventions (EMRK) artikel 8.

Udlændingenævnet har desuden lagt vægt på, at der ikke er oplyst om hindringer for, at referencen fortsat kan bidrage til ansøgerens forsørgelse i Libanon, ligesom generelle dårlige sociale og

økonomiske forhold i hjemlandet eller opholdslandet ikke kan føre til opholdstilladelse efter bestemmelsen i udlændingelovens § 9 c, stk. 1.

Udlændingenævnet finder således, at der ikke mellem referencen og ansøgeren foreligger et sådant beskyttelsesværdigt familieliv efter EMRK artikel 8, at et afslag på opholdstilladelse til ansøgeren vil stride imod hensynet til familiens enhed, således at Danmark vil være forpligtet til at tillade familiesammenføring.

Udlændingenævnet bemærker i den forbindelse, at EMRK artikel 8 ikke indebærer en generel og ubetinget ret til familiesammenføring. Det kan udledes af praksis fra Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol, at EMRK artikel 8 primært tager sigte på den i den europæiske tradition almindelige kernefamilie – det vil sige far, mor og mindreårige børn – og at en konventionsstat kun i helt særlige tilfælde, hvor der eksisterer et særligt afhængighedsforhold mellem et voksent barn og dets forældre, vil være forpligtet til at tillade familiesammenføring.

Udlændingenævnet finder, at der ikke i øvrigt foreligger oplysninger om ansøgerens personlige forhold, herunder helbredsmæssige forhold, der kan begrunde, at ansøgeren skal meddeles opholdstilladelse i Danmark.

Det er indgået i grundlaget for Udlændingenævnets afgørelse, at det til sagen er oplyst, at ansøgeren har fået et slagtilfælde, at ansøgeren er lam i højre side af kroppen, er blind på venstre øje og ser dårligt på højre øje, at der kan argumenteres for, at ansøgeren er handicappet, at faren er afhængig af familiens pleje og forsørgelse, at referencen er den af sin fars sønner, der har det største økonomiske råderum til at forsørge sin far, at lande som Egypten og Jordan socioøkonomisk og kulturelt må være at sammenligne med Libanon, og at ansøgeren ikke ville kunne opnå den pleje og forsørgelse, som han har behov for. Udlændingenævnet finder dog, at dette ikke kan føre til en ændret vurdering.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at der ikke er tale om en sygdom af sådan alvorlig karakter, der kan begrunde opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1.

Udlændingenævnet henviser endvidere til, at almindelig aldersdomssvækkelse og dertilhørende følgesygdomme ikke kan føre til opholdstilladelse efter bestemmelsen i udlændingelovens § 9 c, stk. 1.

Udlændingenævnet har endvidere lagt vægt på, at generelle dårlige og sociale og økonomiske forhold, ikke kan føre til meddelelse af en opholdstilladelse i henhold til udlændingelovens § 9 c, stk. 1.

På denne baggrund finder Udlændingenævnet, at det ikke vil være uproportionalt eller stridende mod Danmarks internationale forpligtelser, herunder EMRK artikel 8, at meddele ansøgeren afslag på opholdstilladelse i Danmark.

Udlændingenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse fra marts 2018." ÅB/2020/144.

Udlændingenævnet stadfæstede i august 2020 Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en statsborger fra Afghanistan, som havde søgt om opholdstilladelse i Danmark under henvisning til sin herboende voksne datter, som var blevet dansk statsborger.

Sagens faktiske omstændigheder:

Referencen var indrejst i Danmark i juli 2001. I august 2018 søgte ansøgeren om familiesammenføring med referencen. Det var til sagen oplyst, at ansøgeren aldrig havde været en del af referencens husstand, at referencen siden 2007 har forsørget ansøgeren, at ansøgeren er dårligt gående, og at ansøgeren ikke har familie i hjemlandet. Ansøgeren havde siden sin ægtefælles død i 2007 boet hos referencens svogers familie, men familien skulle nu rejse til Tyskland. Udlændingestyrelsen meddelte i marts 2019 afslag på familiesammenføring.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Udlændingenævnet finder, at ansøgeren ikke kan meddeles opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 9 c, stk. 1, 1. pkt.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at der ikke ses at foreligge en helt særlig tilknytning mellem referencen og ansøgeren, der ligger ud over, hvad der følger af slægtskabet i sig selv.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at referencen indrejste i Danmark i 2001 som voksen, at referencen har boet i Danmark siden indrejsen, og at referencen har stiftet selvstændig familie i Danmark.

Udlændingenævnet finder på baggrund heraf, at referencen og ansøgeren ikke kan antages at have haft fælles husstand siden 2001, hvor referencen i øvrigt må formodes at have været en del af ansøgeren og dennes ægtefælles husstand.

Udlændingenævnet har endvidere lagt vægt på, at ansøgeren først søgte om familiesammenføring med referencen i 2018.

Udlændingenævnet finder derfor, at der mellem referencen og ansøgeren ikke er etableret et sådant ganske særligt kvalificeret afhængigheds- eller tilknytningsforhold, der kan danne grundlag for meddelelse af opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 9 c, stk. 1.

Udlændingenævnet finder på samme grundlag, at der ikke mellem referencen og ansøgeren foreligger et sådant beskyttelsesværdigt familieliv efter Den Europæiske Menneskerettighedskonventions (EMRK) artikel 8, at et afslag på opholdstilladelse til ansøgeren vil stride imod hensynet til familiens enhed, således at Danmark vil være forpligtet til at tillade familiesammenføring.

Udlændingenævnet bemærker i den forbindelse, at EMRK artikel 8 ikke indebærer en generel og ubetinget ret til familiesammenføring. Det kan udledes af praksis fra Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol (EMD), at EMRK artikel 8 primært tager sigte på den i den europæiske tradition almindelige kernefamilie – det vil sige far, mor og mindreårige børn – og at en konventionsstat kun i helt særlige tilfælde, hvor der eksisterer et særligt afhængighedsforhold mellem et voksent barn og dets forældre, vil være forpligtet til at tillade familiesammenføring.

Det forhold, at referencen til sagen har oplyst, at ansøgeren ikke har anden familie, og at den afghanske stat ikke varetager omsorgen for landets ældre, idet denne opgave tilfalder børnene, hvorfor ansøgeren ikke har andre muligheder end at blive familiesammenført med referencen, finder Udlændingenævnet ikke kan føre til en ændret vurdering.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at manglende netværk i en ansøgers hjemland eller opholdsland eller dårlige sociale forhold i en ansøgers hjemland eller opholdsland, ikke i sig selv kan føre til en opholdstilladelse i Danmark efter § 9 c, stk. 1.

Udlændingenævnet har endvidere lagt vægt på, at det forhold, at der sendes penge til forsørgelse til ens forælder i hjemlandet eller dennes opholdsland, ikke i sig selv er tilstrækkeligt til at etablere et beskyttelsesværdigt familieliv, som Danmark er nærmest til at beskytte, jf. EMRK artikel 8.

Udlændingenævnet bemærker, at der ikke ses at være noget til hinder for, at referencen fortsat kan bidrage til ansøgerens forsørgelse fra Danmark.

Det forhold, at det til sagen er oplyst, at referencens ægtefælle eller hele referencens familie vil være nødsaget til at flytte til Afghanistan, såfremt ansøgeren ikke meddeles opholdstilladelse, finder Udlændingenævnet ikke kan føre til en ændret vurdering.

Udlændingenævnet finder endvidere, at der ikke i øvrigt foreligger oplysninger om ansøgerens personlige forhold, herunder helbredsmæssige forhold, der kan begrunde, at ansøgeren meddeles opholdstilladelse i Danmark.

Det er indgået i grundlaget for Udlændingenævnets afgørelse, at ansøgeren har ondt i ben og ryg, at hun er dårligt gående, og at hun er gammel og skal bruge hjælp til de daglige gøremål.

Udlændingenævnet finder imidlertid, at dette ikke kan føre til en ændret vurdering.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at ansøgerens dårlige helbredstilstand ses at have været den samme forud for hendes ansøgning om opholdstilladelse i 2018, jf. de til sagen fremlagte lægeerklæringer, og at en ansøger som udgangspunkt ikke meddeles opholdstilladelse med det formål at indrejse og modtage lægefaglig behandling i Danmark.

Udlændingenævnet har endvidere lagt vægt på, at ansøgeren ses at have adgang til medicinsk behandling samt lægehjælp.

Udlændingenævnet henviser endvidere til, at almindelig aldersdomssvækkelse og dertilhørende følgesygdomme ikke kan føre til opholdstilladelse efter bestemmelsen i udlændingelovens § 9 c, stk. 1.

På denne baggrund finder Udlændingenævnet, at det ikke vil være uproportionalt eller stridende mod Danmarks internationale forpligtelser, herunder EMRK artikel 8, at meddele ansøgeren afslag på opholdstilladelse i Danmark.

Udlændingenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse fra marts 2019." ÅB/2020/145.

Udlændingenævnet stadfæstede i december 2020 Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende 2 statsborgere fra Rusland, som havde sagt om opholdstilladelse i Danmark under henvisning til deres herboende voksne datter, der var blevet dansk statsborger.

Sagens faktiske omstændigheder:

I november 2018 søgte ansøgerne om familiesammenføring med deres herboende datter. Ansøgerne og referencen havde tidligere haft fælles husstand, indtil referencen indrejste i Danmark i 2000. Efter referencens indrejse havde ansøgerne og referencen besøgt hinanden i henholdsvis Rusland og Danmark, og referencen havde forsørget ansøgerne økonomisk bl.a. havde referencen købt et hus til ansøgerne. Det var til sagen oplyst, at den kvindelige ansøger led af en nervesygdom, og at den

mandlige ansøger så og hørte meget dårligt, hvorfor han ikke kunne passe den kvindelige ansøger alene. Udlændingestyrelsen meddelt i maj 2019 ansøgeren afslag på familiesammenføring.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Udlændingenævnet finder, at ansøgerne ikke kan meddeles opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 9 c, stk. 1, 1. pkt.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at der ikke ses at foreligge en helt særlig tilknytning mellem ansøgerne og referencen, der ligger ud over, hvad der følger af slægtskabet i sig selv.

Udlændingenævnet henviser herved til, at referencen indrejste i Danmark i år 2000 som voksen, at hun har boet i Danmark, siden hun indrejste, og at hun har stiftet selvstændig familie.

Udlændingenævnet finder på baggrund heraf, at referencen og ansøgerne ikke har haft fælles husstand siden år 2000, og at ansøgerne i denne periode har klaret sig selv og ikke - ud over den økonomiske afhængighed - har været afhængige af referencen.

Udlændingenævnet har endvidere lagt vægt på, at ansøgerne først søgte om familiesammenføring med referencen i 2018, ligesom nævnet har lagt til grund, at referencen alene ses at have været en del af sine forældres husstand, da hun fortsat boede i Rusland.

Udlændingenævnet finder derfor, at referencen og ansøgerne ikke herved har etableret et sådant ganske særligt kvalificeret afhængigheds- eller tilknytningsforhold, der kan danne grundlag for meddelelse af opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 9 c, stk. 1.

Udlændingenævnet finder således, at der ikke mellem referencen og ansøgerne foreligger et sådant beskyttelsesværdigt familieliv efter Den Europæiske Menneskerettighedskonvention (EMRK) artikel 8, at et afslag på opholdstilladelse til ansøgerne vil stride imod hensynet til familiens enhed, således at Danmark vil være forpligtiget til at tillade familiesammenføring.

Udlændingenævnet bemærker i den forbindelse, at EMRK artikel 8 ikke indebærer en generel og ubetinget ret til familiesammenføring. Det kan udledes af praksis fra Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol (EMD), at EMRK artikel 8 primært tager sigte på den i den europæiske tradition almindelige kernefamilie – det vil sige far, mor og mindreårige børn – og at en konventionsstat kun i helt særlige tilfælde, hvor der eksisterer et særligt afhængighedsforhold mellem et voksent barn og dets forældre, vil være forpligtet til at tillade familiesammenføring.

Udlændingenævnet har endvidere lagt vægt på, at det forhold, at der sendes penge til forsørgelse til ens forældre i hjemlandet eller deres opholdsland, ikke i sig selv er tilstrækkeligt til at etablere et beskyttelsesværdigt familieliv, som Danmark er nærmest til at beskytte, jf. EMRK artikel 8.

Udlændingenævnet har desuden lagt vægt på at der ikke ses at være noget til hinder for, at referencen fortsat kan bidrage til ansøgernes forsørgelse fra Danmark.

Det forhold, at det til sagen er oplyst, at referencen og ansøgerne har boet sammen i 37 år, før referencen flyttede til Danmark, at ansøgerne har besøgt hende i Danmark mange gange siden, og at referencen har besøgt dem i Rusland, hvor referencen bl.a. har købt et hus til dem, finder Udlændingenævnet ikke kan føre til en ændret vurdering, jf. ovenstående.

Det forhold, at partsrepræsentanten har henvist til det tidligere Ministerium for Flygtninge, Indvandrere og Integrations notat af 23. juni 2008 vedrørende EMRK artikel 8, hvoraf det bl.a. fremgår, at meddelelse af opholdstilladelse til forældre til herboende voksne børn efter praksis kan meddeles i 3 uafhængige tilfælde, som partsrepræsentanten mener, er til stede i denne sag, finder Udlændingenævnet endvidere ikke kan føre til en ændret vurdering.

Udlændingenævnet finder, at der ikke i nærværende sag foreligger ét af de 3 tilfælde, hvor en forælder efter notatet kan meddeles opholdstilladelse under henvisning til et herboende voksent barn, herunder fordi ansøgerne ikke tidligere har været en del af referencens husstand.

Det er endvidere indgået i grundlaget for Udlændingenævnets vurdering, at der i sagen er henvist til en afgørelse fra Storbritanniens Upper Tribunal (Immigration and Asylum Chamber) af 15. november 2013 vedrørende en somalisk kvinde på 67 år, der nød et beskyttelsesværdigt familie- og privatliv efter EMRK artikel 8 med sin i Storbritannien bosiddende voksne søn.

Udlændingenævnet finder imidlertid, at dette ikke kan føre til en ændret vurdering, da der er tale om en national afgørelse vedrørende fortolkning af retten til familieliv efter EMRK artikel 8, og ikke retspraksis fra EMD vedrørende retten til familieliv.

Udlændingenævnet finder endvidere, at der ikke i øvrigt foreligger oplysninger om ansøgernes personlige forhold, herunder helbredsmæssige forhold, der kan begrunde, at ansøgerne skal meddeles opholdstilladelse i Danmark.

Det er indgået i grundlaget for Udlændingenævnets afgørelse, at det til sagen er oplyst, at referencens mor er diagnosticeret med progressiv supranukleær parese, der ikke kan behandles, at referencens mor på et halvt år er progredieret fra at være selvhjulpen til på klagetidspunktet at være

kørestolsbunden med stort behov for hjælp, at hun ikke længere kan tale, at referencens far ikke kan varetage den daglige omsorg for referencens mor, og at parret ikke har et netværk, der kan tage sige af dem i Rusland.

Udlændingenævnet finder imidlertid, at dette ikke kan føre til en ændret vurdering.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at det må antages, at det primære formål med ansøgernes ansøgninger om opholdstilladelse i Danmark er modtagelse af lægebehandling i Danmark, og at en ansøger som udgangspunkt ikke kan meddeles opholdstilladelse i Danmark efter bestemmelsen med det formål at modtage lægefaglig behandling i Danmark.

Det forhold, at der til sagen er henvist til det tidligere Ministerium for Flygtninge, Indvandrere og Integrations notat af 23. juni 2008, hvoraf det fremgår, at der kan meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1, til forældre til voksne herboende børn i visse tilfælde, hvor ansøgeren er indrejst i Danmark, og at den pågældende ikke – eller kun med meget stort besvær – vil kunne tage vare på sig selv i hjemlandet, og hvor den pågældende ikke har et netværk i hjemlandet, der vil være i stand til at yde den fornødne pleje og støtte, og såfremt der er sket en forværring af den pågældendes tilstand under opholdet i Danmark, finder Udlændingenævnet ikke kan føre til en ændret vurdering.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at det ligeledes fremgår af notatet, at almindelig alderssvækkelse og aldersbetingede sygdomme samt generelt dårlige sociale og økonomiske forhold i hjemlandet ikke i sig selv kan begrunde opholdstilladelse efter bestemmelsen i udlændingelovens § 9 c, stk. 1, ligesom det er af væsentlig betydning, om det er muligt for ansøgeren gennem offentlige eller private foranstaltninger at modtage den fornødne medicin og pleje i hjemlandet.

Udlændingenævnet finder i den forbindelse, at ansøgernes sygdomsforhold overvejende må antages at være alderssvækkelse og aldersbetingede sygdomme, ligesom Udlændingenævnet har lagt vægt på, at der ikke er fremsendt dokumentation for, at ansøgerne ikke har mulighed for at modtage den fornødne medicin og pleje i hjemlandet.

Udlændingenævnet har endvidere lagt vægt på, at manglende netværk i en ansøgers hjemland, ikke i sig selv kan føre til en opholdstilladelse i Danmark efter § 9 c, stk. 1.

Udlændingenævnet henviser i forbindelse med ovenstående til EMD-dommen Senchishak v. Finland (5049/12), hvor Domstolen fandt, at det ikke udgjorde en krænkelse af EMRK artikel 3 at meddele klageren afslag på opholdstilladelse i Finland, bl.a. fordi klageren ikke havde løftet bevisbyrden for, at hun ikke havde adgang til pleje og medicinsk behandling i Rusland. Domstolen fandt endvidere, at der ikke var oplyst om en ganske særlig tilknytning mellem klageren og hendes datter, udover hvad

der fulgte af slægtskabet i sig selv, ligesom klagerens datter var i stand til at yde økonomisk støtte til klageren.

Udlændingenævnet finder således – efter en samlet vurdering - at det ikke vil være uproportionalt eller stridende mod Danmarks internationale forpligtelser, herunder EMRK artikel 8 eller artikel 3, at meddele ansøgerne afslag på opholdstilladelse i Danmark.

Udlændingenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelser fra maj 2019." ÅB/2020/146.

3.7.3.2. Myndige søskende

Bestemmelsen i udlændingelovens § 9 c, stk. 1, finder også anvendelse i situationer, hvor en myndig søskende søger om opholdstilladelse her i landet under henvisning til sin herboende søster eller bror.

Ved vurderingen af en sådan ansøgning lægges der vægt på, hvorvidt der mellem ansøgeren og den herboende søskende er et særligt kvalificeret afhængighedsforhold. Tilknytningen skal gå ud over, hvad selve slægtskabet normalt medfører.

Det kan f.eks. være tilfældet, hvor ansøgeren har været optaget i det herboende familiemedlems husstand i udlandet i en længere periode, og, som følge af et handicap, har været afhængig af det herboende familiemedlems pleje og forsørgelse, og der i øvrigt ikke er andre, der kan tage sig af ansøgeren. Det kan også foreligge andre væsentlige helbredsmæssige eller humanitære grunde til at give ansøgeren opholdstilladelse i Danmark.

Som et eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til familiesammenføring med en myndig søster til en herboende myndig udlænding, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i januar 2020 Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en statsborger fra Syrien, som havde søgt om opholdstilladelse i Danmark under henvisning til sin herboende voksne bror, der havde opholdstilladelse i Danmark som flygtning.

Sagens faktiske omstændigheder:

Referencen var i april 2014 blevet meddelt opholdstilladelse som flygtning i Danmark. I forbindelse med asylsagen havde referencen oplyst, at hans 7 søskende, herunder ansøgeren, opholdte sig i Syrien. I november 2017 søgte ansøgeren om familiesammenføring i Danmark med sin herboende bror. Det var til familiesammenføringssagen oplyst, at ansøgeren var mentalt handicappet, og at hun

boede hos en fremmed familie, da hun ikke havde familie tilbage i Syrien. Udlændingestyrelsen meddelte ansøgeren afslag på familiesammenføring i juni 2018.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Udlændingenævnet finder, at ansøgeren ikke kan gives opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 9 c, stk. 1, 1. pkt.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at der ikke ses at foreligge en helt særlig tilknytning mellem ansøgeren og referencen, der ligger ud over, hvad der følger af slægtskabet i sig selv.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at ansøgeren og referencen efter det oplyste har boet sammen med deres forældre i Syrien. Referencen og ansøgeren må derfor anses for at have været en del af deres forældres husstand og ansøgeren har således ikke været optaget i referencens selvstændige husstand.

Udlændingenævnet har i den forbindelse også lagt vægt på, at referencen har etableret selvstændigt familieliv i Syrien, idet han kort inden sin flugt fra Syrien indgik ægteskab, og at han med sin afdøde ægtefælle var i færd med at indrette deres hus.

Udlændingenævnet har endvidere lagt vægt på, at referencen efter sine egne oplysninger til en klinik i Danmark har været udrejst til Libanon fra han var 16/17 år til han blev 19 år, og at han ifølge sin asylsamtale aftjente værnepligt fra han var cirka 19 år til han var 21 år, hvorfor han ikke kan antages at have været ansøgerens primære omsorgsperson i husstanden, hvilket bekræftes af referencens oplysninger til Udlændingestyrelsen i maj 2018.

Udlændingenævnet finder på den baggrund, at ansøgeren og referencen ikke herved har etableret et sådant ganske særligt kvalificeret afhængigheds- eller tilknytningsforhold, der kan danne grundlag for meddelelse af opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 9 c, stk. 1.

Det til støtte for klagen anførte om, at ansøgeren bor hos en fremmed familie i en flygtningelejr, som ikke længere kan tage vare på hende, og at der foreligger ganske særlige omstændigheder, idet referencen er ansøgerens eneste nulevende familiemedlem, kan med henvisning til det ovenfor anførte ikke føre til en ændret vurdering.

Udlændingenævnet finder således, at der ikke mellem ansøgeren og referencen foreligger et sådant beskyttelsesværdigt familieliv efter Den Europæiske Menneskerettighedskonventions (EMRK)

artikel 8, at et afslag på opholdstilladelse til ansøgeren vil stride imod hensynet til familiens enhed, således at Danmark vil være forpligtiget til at tillade familiesammenføring.

Udlændingenævnet henviser i den forbindelse til, at beskyttelsen i EMRK artikel 8 primært tager sigte på den i den europæiske tradition almindelige kernefamilie, det vil sige far, mor og mindreårige børn, og at en konventionsstat kun i helt særlige tilfælde, hvor der mellem personer uden for kernefamiliebegrebet eksisterer en helt særlig tilknytning, der ligger udover, hvad der følger af slægtskabet i sig selv, vil være forpligtet til at meddele familiesammenføring.

Udlændingenævnet finder, at der ikke i øvrigt foreligger oplysninger om ansøgerens personlige forhold, herunder helbredsmæssige forhold, der kan begrunde, at hun skal meddeles opholdstilladelse i Danmark.

Det er indgået i grundlaget for Udlændingenævnets afgørelse, at det er oplyst, at ansøgeren lider af et mentalt handicap, og at der til sagen er fremlagt et handicapkort, hvoraf det fremgår, at ansøgeren lider af et mentalt handicap, og at hun har brug for en ledsager.

Udlændingenævnet finder imidlertid, at dette ikke kan føre til en ændret vurdering, da der ikke herved er fremlagt dokumentation for, eller på anden vis sandsynliggjort, jf. udlændingelovens § 40, stk. 1, at der er tale om en sygdom af sådan alvorlig karakter, at dette kan begrunde en opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1.

Det til støtte for klagen anførte om, at hverken medicin eller lægehjælp kan komme ind i den flygtningelejr, hvor ansøgeren bor, da flygtningelejren er omringet af regeringens styrker og det tyrkiske militær, hvilket også gør det umuligt for referencen at fremskaffe dokumentation, kan under henvisning til det oven for anførte ikke føre til en ændret vurdering.

Udlændingenævnet har endelig lagt vægt på, at der efter praksis som udgangspunkt ikke kan meddeles opholdstilladelse med henblik på, at en ansøger skal indrejse i Danmark for eventuelt at modtage behandling, og at generelle dårlige sociale og økonomiske forhold i en ansøgers hjemland ikke kan danne grundlag for en opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1.

På denne baggrund finder Udlændingenævnet, at det ikke vil være uproportionalt eller stridende mod Danmarks internationale forpligtelser, herunder EMRK artikel 8, at meddele ansøgeren afslag på opholdstilladelse i Danmark.

Udlændingenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse fra juni 2018." ÅB/2020/147.

3.7.3.3. Mindreårige søskende og andre nærtstående familiemedlemmer

Efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 3, kan der gives opholdstilladelse til mindreårige udlændinge, der skal opholde sig hos andre personer, der bor i Danmark, end forældremyndighedsindehaveren, i forbindelse med adoption eller plejeforhold, eller, hvis særlige grunde taler for det, hos den mindreårige udlændings nærmeste familie. Udlændingebekendtgørelsens § 21, regulerer bestemmelsen mere detaljeret.

Nærmeste familie kan for eksempel være søskende, bedsteforældre og forældres søskende. Hvis en biologisk forælder ikke har del i forældremyndigheden, vil en ansøgning fra et biologisk barn skulle afgøres efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1, og ikke efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 3.

Det er generelt en betingelse for meddelelse af opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 3, at den herboende person, som er reference, er myndig.

Som et eksempel på en afgørelse, hvor den herboende reference ikke var myndig, kan henvises til afgørelse FAM/2018/9 i Udlændingenævnets årsberetning 2018, afsnit 3.3.3.2.

I tilfælde, hvor opholdstilladelse vil kunne meddeles efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 3, *skal* der stilles krav om – før der tillades familiesammenføring – at den herboende reference opfylder en række krav.

Såfremt opholdstilladelse gives som led i et plejeforhold eller med henblik på ophold hos barnets nærmeste familie, skal den herboende reference påtage sig at forsørge ansøgeren, og den herboende reference må ikke modtage hjælp efter lov om aktiv socialpolitik eller efter integrationsloven, i tiden indtil ansøgeren meddeles tidsubegrænset opholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 9, stk. 24.

Det fremgår endvidere af bestemmelsen, at økonomisk hjælp i form af enkeltstående ydelser af mindre beløbsmæssig størrelse ikke er omfattet af kravet om ikke at have modtaget hjælp efter lov om aktiv socialpolitik eller efter integrationsloven.

Såfremt ansøgeren meddeles opholdstilladelse med henblik på ophold hos sin nærmeste familie i medfør af udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 3, skal der tillige stilles krav om, at den herboende reference råder over egen bolig af rimelig størrelse.

Udlændinge- og Integrationsministeriet fastsætter nærmere regler om, hvornår den herboende reference kan anses for at råde over egen bolig af rimelig størrelse, jf. udlændingelovens § 9, stk. 31. Dette er sket i boligkravsbekendtgørelsen[24].

Som eksempler på afgørelser, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til familiesammenføring med bl.a. mindreårige søskende efter bestemmelsen i udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 3, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i august 2020 Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende 2 statsborgere fra Afghanistan, som havde søgt om opholdstilladelse i Danmark under henvisning til deres herboende voksne bror, der havde opholdstilladelse i Danmark som flygtning.

Sagens faktiske omstændigheder:

Referencen, der er afghansk statsborger, var udrejst fra Afghanistan i oktober 2010, og han var i april 2012 blevet meddelt opholdstilladelse i Danmark som flygtning. I forbindelse med asylsagen havde referencen oplyst, at han havde boet sammen med sin ægtefælle, sine forældre og sine søskende, herunder ansøgerne. I december 2017 søgte ansøgerne om familiesammenføring i Danmark med referencen. Det var til sagen oplyst, at ansøgerne var født henholdsvis i januar 2005 og i marts 2007, at ansøgerne boede på børnehjem i Pakistan, og at den yngste ansøger var retarderet og led af epilepsi. I oktober 2018 meddelte Udlændingestyrelsen ansøgerne afslag på familiesammenføring.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Udlændingenævnet finder, at ansøgerne ikke kan meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 3, jf. udlændingebekendtgørelsens § 21, stk. 1, nr. 2 eller nr. 3.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at referencen ikke har fremlagt dokumentation for, jf. udlændingelovens § 40, at ansøgernes forældre er forsvundet, at referencen og ansøgerne er søskende, og at ansøgerne ikke har andre omsorgspersoner i Afghanistan.

Udlændingenævnet har endvidere lagt vægt på, at der ikke er oplyst om sådanne særlige grunde til, at ansøgerne ikke kan vedblive med at tage ophold i Pakistan. Udlændingenævnet finder således ikke ud fra de foreliggende oplysninger at kunne lægge til grund, at ansøgerne vil lide alvorlig psykisk eller fysisk overlast ved at blive i Pakistan.

[24] Se note 18.

Det forhold, at referencen flere gange har oplyst, at ansøgerne ikke fortsat vil kunne opholde sig på børnehjemmet i Pakistan, og at referencen efterfølgende har oplyst, at ansøgernes ophold godt vil kunne forlænges, mod at referencen betalte for deres ophold, kan ikke føre til en ændret vurdering.

Udlændingenævnet her herved lagt vægt på, at det ikke ses dokumenteret eller sandsynliggjort, at ansøgernes ophold hos børnehjemmet ikke kan fortsætte som hidtil.

Udlændingenævnet finder, at der ikke i øvrigt foreligger oplysninger om referencens eller om ansøgernes personlige, herunder helbredsmæssige forhold, der kan begrunde, at ansøgerne skal gives opholdstilladelse.

Det forhold, at den kvindelige ansøger lider af behandlingskrævende epilepsi, kan ikke føre til en ændret vurdering.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at ansøgeren har været under behandling i Pakistan og har været tilset af en læge, når det har været nødvendigt, at det ikke er dokumenteret eller sandsynliggjort, at ansøgeren ikke fortsat vil kunne modtage den nødvendige behandling i Pakistan, og at en udlænding ikke kan meddeles opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 3, med henblik på, at udlændingen kan omfattes af det danske sundhedssystem.

Det forhold, at referencen til klagen har anført, at den mandelige ansøger risikerer at blive tvunget til at gøre militærtjeneste, kan heller ikke føre til en ændret vurdering.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at dette kan være et asylrelevant forhold, der ikke kan begrunde en opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 3, ligesom generelle dårlige sociale og økonomiske forhold i ansøgerens hjemland eller opholdsland heller ikke kan danne grundlag for en opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 3.

Udlændingenævnet finder endvidere, at der ikke foreligger en sådan særlig familiemæssig eller lignende tilknytning til en i Danmark fastboende person, at der uanset bestemmelsen i udlændingebekendtgørelsens § 21, er grundlag for at meddele ansøgerne opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 3.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at der ikke ses at foreligge oplysninger om en helt særlig tilknytning mellem referencen og ansøgerne, der ligger ud over, hvad der følger af det oplyste slægtskab.

Udlændingenævnet har endvidere lagt vægt på, at referencen og ansøgerne efter det oplyste kun har boet sammen i deres forældres husstand, indtil referencens flugt fra Afghanistan i oktober 2010, at forældrene efter det oplyste forsvandt, efter at referencen flygtede fra Afghanistan, og at ansøgerne således aldrig har været en del af referencens husstand, og at referencen ikke forud for hans flugt var trådt i forældremyndighedsindehaverens sted.

Udlændingenævnet finder derfor, at der ikke mellem referencen og ansøgerne foreligger et sådant beskyttelsesværdigt familieliv efter Den Europæiske Menneskerettighedskonvention (EMRK) artikel 8, at et afslag på opholdstilladelse til ansøgerne vil stride imod hensynet til familiens enhed, således at Danmark vil være forpligtet til at tillade familiesammenføring.

Udlændingenævnet henviser til, at EMRK artikel 8 ikke indebærer en generel og ubetinget ret til familiesammenføring. Det kan udledes af praksis fra Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol, at EMRK artikel 8 primært tager sigte på den i den europæiske tradition almindelige kernefamilie – det vil sige far, mor og mindreårige børn – og at en konventionsstat kun i helt særlige tilfælde, hvor der eksisterer et særligt afhængighedsforhold mellem mindreårige børn og deres søskende, vil være forpligtet til at tillade familiesammenføring.

Det af referencen anførte om, at et afslag på opholdstilladelse til ansøgerne vil være i strid med FN's Børnekonvention, finder Udlændingenævnet ikke kan føre til en anden vurdering.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at FN's Børnekonvention efter Udlændingenævnets opfattelse ikke giver en videre adgang til familiesammenføring end den, der følger af EMRK artikel 8. Udlændingenævnet finder, at afgørelsen om afslag på opholdstilladelse til ansøgerne ikke udgør en krænkelse af EMRK artikel 8.

Det er indgået i grundlaget for Udlændingenævnets afgørelse, at referencen er meddelt opholdstilladelse i Danmark som flygtning.

Udlændingenævnet finder, at dette ikke kan føre til en ændret vurdering, idet Udlændingenævnet har vurderet, at referencens og ansøgernes forhold ikke udgør et beskyttelsesværdigt familieliv, jf. EMRK artikel 8.

Det forhold, at referencen har anført, at ansøgerne formentlig ikke har andre slægtninge i hjemlandet, at ansøgerne efter det oplyste opholder sig ulovligt i Pakistan i børnehjemmets varetægt, og at referencen siden oktober 2017 har forsørget ansøgerne og betalt for deres ophold, kan af ovenstående grunde ikke føre til en ændret vurdering.

Udlændingenævnet henviser i øvrigt til, at økonomisk bidrag til forsørgelse ikke i sig selv etablerer et beskyttelsesværdigt familieliv.

Udlændingenævnet har yderligere lagt vægt på, at udlændingemyndighederne ikke kan meddele opholdstilladelse til personer, hvor rette identitet ikke er fastlagt, herunder slægtskabet mellem ansøger og den herboende reference, uanset eventuelle økonomiske, logistiske eller sikkerhedsmæssige udfordringer.

Udlændingenævnet henviser herved til, at Udlændingenævnet ikke har modtaget fødselsattester eller anden dokumentation for, at ansøgerne er referencens søskende.

Udlændingenævnet konstaterer endvidere, at der er oplyst divergerende navne på referencens søskende. Det fremgår således af asylsagen, at referencen havde 5 søskende, herunder den mandlige ansøger, der var 6 år på tidspunktet for udfyldelsen af skemaet i 2011, og den kvindelige ansøger, der var 4 år på tidspunktet for udfyldelsen af skemaet. I ansøgningsskemaerne er ansøgerne anført med navne, hvis stavemåde divergerer fra de til asylsagen oplyste, og som værende født i januar 2005, og i marts 2007. Ved e-mail fra februar 2018 til Udlændingestyrelsen fremsendte referencen en kopi af en e-mail fra børnehjemmet, hvor den mandlige ansøger omtales med kun det navn, som efter det tidligere oplyste er et mellemnavn. Ved samme e-mail fremsendte referencen også en kopi af en udateret "Psychological Assessment/Report", hvor den kvindelige ansøger omtales med 3 forskellige stavemåder af hendes navn, og hvor der henvises til den mandlige ansøger alene med hans mellemnavn. Endelig har Udlændingenævnet konstateret, at fotoet af den mandlige ansøger på ansøgningen viser en ung mand med skæg.

Ansøgerne kan således ikke meddeles opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 3.

Udlændingenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelser fra oktober 2018." ÅB/2020/148.

Udlændingenævnet stadfæstede i oktober 2020 Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en statsborger fra Eritrea, født i 2002, som havde søgt om opholdstilladelse i Danmark under henvisning til sin herboende voksne bror.

Sagens faktiske omstændigheder:

Referencen var i november 2016 blevet meddelt opholdstilladelse i Danmark som flygtning. Til asylsamtalen havde referencen oplyst, at han i Eritrea havde boet sammen med sine forældre og sine

5 søskende, herunder ansøgeren, og at referencen og ansøgeren var udrejst sammen af Eritrea, men var blevet væk fra hinanden ved grænsen til Sudan. I maj 2018 søgte ansøgeren om familiesammenføring i Danmark med sin herboende bror. Det fremgik af ansøgningen, at ansøgeren opholdt sig i Egypten alene, at ansøgeren og referencens far var fængslet, og ansøgeren og references mor og øvrige søskende opholdte sig i Eritrea. Udlændingestyrelsen meddelte i november 2018 ansøgeren afslag på familiesammenføring.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Udlændingenævnet finder, at ansøgeren ikke kan gives opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 3, jf. udlændingebekendtgørelsens § 21, stk. 1, nr. 2 eller nr. 3.

Udlændingenævnet finder, at der ikke er oplyst om sådanne særlige grunde til, at ansøgeren skal meddeles opholdstilladelse i Danmark under henvisning til, at referencen er hans nærmeste familie.

Udlændingenævnet har ved denne vurdering lagt til grund, at ansøgeren ikke er uden omsorgspersoner eller i øvrigt savner grundlæggende omsorg, idet hans mor og søskende ifølge det oplyste fortsat opholder sig i hjemlandet.

Det er indgået i grundlaget for Udlændingenævnets vurdering, at det til sagen er oplyst, at ansøgeren opholder sig alene i Egypten, og at hans mor og søskende opholder sig i Eritrea.

Udlændingenævnet finder imidlertid, at dette ikke kan føre til en ændret vurdering, idet ansøgerens mor fortsat må antages at være hans primære omsorgsperson, ligesom hun fortsat må antages at kunne drage omsorg for ham.

Udlændingenævnet har desuden lagt vægt på, at ansøgeren var omtrent 16 år på ansøgningstidspunktet, og at han nu er omtrent 18 år, ligesom han ifølge det oplyste ikke lider af alvorlig sygdom eller handicap, hvorfor det må antages, at han kan tage vare på sig selv, og at han ikke kan antages at være afhængig af en omsorgsperson. Udlændingenævnet kan således ikke lægge til grund, at ansøgeren lider fysisk eller psykisk overlast ved at opholde sig alene i Egypten.

Udlændingenævnet skal i øvrigt bemærke, at det i ansøgningsskemaet indledningsvist er oplyst, at begge ansøgerens forældre er fængslet, alt imens det efterfølgende oplyses, at alene ansøgerens far er fængslet.

Det er indgået i grundlaget for Udlændingenævnets vurdering, at referencen ifølge det oplyste har forsørget ansøgeren i april og maj 2018, men Udlændingenævnet finder, at dette ikke kan føre til en ændret vurdering.

Udlændingenævnet bemærker i denne forbindelse, at økonomiske bidrag til forsørgelse ikke i sig selv etablerer et beskyttelsesværdigt familieliv.

Udlændingenævnet finder endvidere, at der ikke foreligger en sådan særlig familiemæssig tilknytning mellem referencen og ansøgeren, at der uanset bestemmelsen i udlændingebekendtgørelsens § 21 er grundlag for at meddele ansøgeren opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 3.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at det til sagen er oplyst, at referencen og ansøgeren boede sammen i hjemlandet fra ansøgerens fødsel og indtil 2015, at referencen og ansøgeren var en del af deres forældres husstand indtil 2015, og at ansøgeren således aldrig har været en del af referencens husstand.

Udlændingenævnet finder således, at der ikke ses at foreligge oplysninger om en helt særlig tilknytning mellem referencen og ansøgeren, der ligger udover, hvad der følger af slægtskabet.

Det forhold, at referencen til støtte for klagen har oplyst, at ansøgeren har været fængslet i Eritrea, og at han derfor ikke kan vende tilbage til Eritrea, finder Udlændingenævnet, ikke kan føre til en ændret vurdering, idet der herved kan være tale om forhold af asylretlig karakter, hvilket ikke kan føre til opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 3.

Udlændingenævnet bemærker i øvrigt, at generelle sociale og økonomiske forhold i en udlændings hjemland eller opholdsland ikke i sig selv kan begrunde en opholdstilladelse i Danmark.

Udlændingenævnet finder, at der ikke i øvrigt foreligger oplysninger om referencens eller ansøgerens personlige, herunder helbredsmæssige forhold, der kan begrunde, at ansøgeren skal gives opholdstilladelse. Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at det til sagen er oplyst, at hverken referencen eller ansøgeren lider af alvorlig sygdom eller handicap.

Udlændingenævnet finder endelig, at afgørelsen om afslag på opholdstilladelse til ansøgeren ikke udgør en krænkelse af Den Europæiske Menneskerettighedskonventions (EMRK) artikel 8.

Udlændingenævnet bemærker i den forbindelse, at beskyttelsen i EMRK artikel 8 primært tager sigte på den i den europæiske tradition almindelige kernefamilie, det vil sige far, mor og mindreårige børn, og at en konventionsstat kun i helt særlige tilfælde, hvor der mellem personer uden for

kernefamiliebegrebet eksisterer en helt særlig tilknytning, der ligger ud over, hvad der følger af slægtskabet i sig selv, vil være forpligtet til at tillade familiesammenføring.

Udlændingenævnet bemærker endelig, at FN's Børnekonvention efter Udlændingenævnets opfattelse ikke giver en videre adgang til familiesammenføring end den, der følger af EMRK artikel 8.

Det er endelig indgået i Udlændingenævnets vurdering, at referencen er meddelt opholdstilladelse i Danmark som flygtning fra Eritrea. Dette kan imidlertid ikke føre til, at ansøgeren på den baggrund skal meddeles opholdstilladelse i Danmark, idet Udlændingenævnet har vurderet, at referencens og ansøgerens forhold ikke udgør et beskyttelsesværdigt familieliv.

Udlændingenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse fra november 2018." ÅB/2020/149.

Som et eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til familiesammenføring med herboende onkler/tanter/bedsteforældre m.v., kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i januar 2020 Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en statsborger fra Etiopien, født i 2004, som havde søgt om opholdstilladelse i Danmark under henvisning til sin herboende moster, som var meddelt opholdstilladelse i Danmark som flygtning.

Sagens faktiske omstændigheder:

Referencen var indrejst i Danmark i august 2014, og hun var i oktober 2015 blevet meddelt opholdstilladelse som flygtning. I forbindelse med asylsagen havde referencen oplyst, at hendes eneste søster var død, at hun havde en onkel og en niece i Etiopien, og at onklen tog sig af niecen. I august 2016 søgte ansøgeren om familiesammenføring i Danmark med sin herboende moster. Det var til ansøgningen oplyst, at ansøgeren opholdt sig i Etiopien hos referencens ægtefælles vens familie, og at referencen havde forsørget ansøgeren økonomisk siden 2013. Udlændingestyrelsen meddelte i juni 2018 ansøgeren afslag på familiesammenføring.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Udlændingenævnet finder, at ansøgeren ikke kan gives opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 3, jf. udlændingebekendtgørelsens § 21, stk. 1, nr. 2 eller nr. 3.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at der ikke er oplyst om sådanne særlige grunde til, at ansøgeren ikke vil kunne vedblive med at opholde sig i Etiopien.

Udlændingenævnet finder således på baggrund af de foreliggende oplysninger ikke at kunne lægge til grund, at ansøgeren lider alvorlig fysisk eller psykisk overlast ved at opholde sig i Etiopien.

Udlændingenævnet har desuden lagt vægt på, at ansøgeren angiveligt var omkring 12 år på ansøgningstidspunktet, at hun nu er omkring 15 år, hvorfor det må antages, at hun i højere grad kan tage vare på sig selv, og at ansøgeren ikke ses at være uden omsorgspersoner eller i øvrigt savner grundlæggende omsorg i Etiopien, idet hun bor sammen med referencens ægtefælles ven og dennes familie.

Udlændingenævnet finder endvidere, at der ikke foreligger en sådan særlig familiemæssig eller lignende tilknytning mellem referencen og ansøgeren, at der uanset bestemmelsen i udlændingebekendtgørelsens § 21 er grundlag for at meddele ansøgeren opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 3.

Udlændingenævnet finder således, at der ikke ses at foreligge oplysninger om en helt særlig tilknytning mellem referencen og ansøgeren, der ligger udover, hvad der følger af det oplyste slægtskab i sig selv, og at referencen ikke kan anses for at være trådt i forældremyndighedsindehaverens sted.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at referencen indrejste i Danmark i august 2014, at hun i marts 2018 oplyste til Udlændingestyrelsen, at ansøgeren efter ansøgerens mors fængsling og død i 2013 boede sammen med referencens onkel, og at ansøgeren således ikke har været en del af referencens husstand.

Det forhold, at referencen efter det oplyste har forsørget ansøgeren siden 2013, kan ikke føre til et andet resultat, da referencen ikke herved kan ses at være trådt i forældremyndighedsindehaverens sted.

Udlændingenævnet bemærker hertil, at der ikke til sagen er fremlagt dokumentation for forsørgelse, at økonomiske bidrag til forsørgelse ikke i sig selv etablerer et beskyttelsesværdigt familieliv, og at der i øvrigt ikke er oplyst om forhold, der gør, at referencen ikke fortsat kan støtte ansøgeren økonomisk fra Danmark, som referencen hidtil har gjort.

Udlændingenævnet har endvidere lagt vægt på, at ansøgeren ikke er alvorligt syg eller handicappet og bemærker i øvrigt, at der ikke kan meddeles opholdstilladelse efter bestemmelsen alene med henblik på at modtage lægelig eller medicinsk behandling her i landet.

Det forhold, at ansøgeren efter det oplyste har boet sammen med referencens ægtefælle, kan ikke føre til et andet udfald, da ansøgeren ikke herved kan anses for at have etableret et familieliv med referencen.

Ansøgeren kan således ikke gives opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 3.

Udlændingenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse fra juni 2018." ÅB/2020/150.

3.7.4. Familiesammenføring med herboende personer med midlertidig opholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 7, stk. 3

Når en person i Danmark har fået midlertidig beskyttelsesstatus efter udlændingelovens § 7, stk. 3, er det normalt først muligt at opnå familiesammenføring, når vedkommende har haft opholdstilladelse i mere end de sidste 3 år.

Det fremgår af bemærkningerne (lovforslag nr. L 87 af 10. december 2015) til bestemmelsen, at beskyttelsesbehovets forventede midlertidige karakter sammenholdt med, at opholdstilladelsernes varighed alene er et år ad gangen, medfører, at parternes samlede tilknytning til Danmark ikke har en sådan karakter, at der i almindelighed foreligger en pligt til at tillade familiesammenføring efter Den Europæiske Menneskerettighedskonvention.

Det fremgår endvidere af bemærkningerne, at der skal meddeles familiesammenføring – også inden for de første 3 års ophold her i landet – hvis Danmarks internationale forpligtelser konkret tilsiger det. Dette gælder f.eks., hvis den herboende person før udrejsen fra hjemlandet har passet en handicappet ægtefælle i hjemlandet, eller hvis den herboende har alvorligt syge mindreårige børn i hjemlandet. Ligeledes kan der i forhold til børn være situationer, hvor hensynet til barnets tarv kan have betydning for, om der skal gives tilladelse til familiesammenføring på et tidligere tidspunkt. Det vil f.eks. kunne være tilfældet, hvis den herboende er et uledsaget mindreårigt barn, hvis forældre søger om familiesammenføring.

Hvis den herboende person har haft midlertidig beskyttelsesstatus i mere end de sidste 3 år, kan en ægtefælle eller en fast samlever (hvis begge parter er over 24 år) og mindreårige børn (under 15 år) få opholdstilladelse i Danmark efter de almindelige regler om familiesammenføring.

Som et eksempel på en afgørelser, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til familiesammenføring med en herboende person med midlertidig beskyttelsesstatus i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 3, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i august 2020 Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en statsborger fra Syrien, født i marts 1999, som havde søgt om opholdstilladelse i Danmark under henvisning til sin herboende far.

Sagens faktiske omstændigheder:

Referencen var i september 2015 blevet meddelt midlertidig beskyttelsesstatus i Danmark efter udlændingelovens § 7, stk. 3. I juni 2017 meddelte Udlændingestyrelsen referencens ægtefælle og parrets fællesbørn, herunder ansøgeren, afslag på familiesammenføring i Danmark, da referencen ikke havde haft opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 3, i mere end de sidste 3 år. Udlændingenævnet stadfæstede afslaget i juni 2017. I juli 2018 søgte referencens ægtefælle og parrets fællesbørn på ny om familiesammenføring med referencen. Det var til ansøgningen oplyst, at ansøgeren opholdt sig i Tyrkiet sammen med resten af familien, at referencen forsørgede ansøgeren økonomisk, og at ansøgeren er lettere handicappet grundet en medfødt lidelse i benet. I oktober 2018 meddelte Udlændingestyrelsen ansøgeren afslag på familiesammenføring. I marts 2019 blev referencens ægtefælle og parrets øvrige fællesbørn meddelt opholdstilladelse i Danmark under henvisning til referencen.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Udlændingenævnet finder, at ansøgeren ikke kan gives opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 9 c, stk. 1, 1. pkt.

Udlændingenævnets har herved lagt vægt på, at der ikke ses at foreligge en helt særlig tilknytning mellem ansøgeren og referencen, der ligger udover, hvad der følger af slægtskabet i sig selv.

Udlændingenævnet har endvidere lagt afgørende vægt på, at ansøgeren var fyldt 18 år på ansøgningstidspunktet og derfor ikke kan antages at have behov for sine forældre i samme omfang som yngre børn har, og at hun ikke lider af en så alvorlig sygdom, at det vil være særligt indgribende at afskære familiesammenføring med referencen.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at det ikke er dokumenteret eller sandsynliggjort, at ansøgeren lider af en så alvorlig funktionsnedsættelse, at hun skulle være afhængig af sine forældres pleje.

Det forhold, at det er anført, at ansøgeren er lettere handicappet grundet en lidelse i benene, at hun har haft en fedtvævsmasse på højre ankel, og at hun er fysisk begrænset som følge af en operation på sin ankel, kan ikke føre til en ændret vurdering.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at ansøgeren blev opereret på et privathospital i Istanbul i 2017, og at det fremgår af en udtalelse fra en dansk kommune fra juni 2018, at operationen har hjulpet en del.

Udlændingenævnet har lagt vægt på, at ansøgeren har været under behandling i Tyrkiet og har været indlagt, når det har været nødvendigt, og at det ikke er dokumenteret eller sandsynliggjort, at ansøgeren ikke fortsat vil kunne modtage den nødvendige behandling i Tyrkiet, hvor hun har opholdt sig siden 2015.

Det til klagen anførte om, at ansøgeren nu lider af astma, og at hun har mistet sit tyrkiske ID-kort og derfor ikke kan henvende sig på et hospital, kan ikke føre til en ændret vurdering.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at der ikke er tale om en sygdom af sådan alvorlig karakter, der kan begrunde opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1, og at der efter praksis som udgangspunkt ikke kan meddeles opholdstilladelse med henblik på, at en ansøger skal indrejse i Danmark for eventuelt at modtage lægelig behandling.

Udlændingenævnet finder på den baggrund ikke, at en afgørelse om afslag på opholdstilladelse til ansøgeren udgør en krænkelse af ansøgerens og referencens rettigheder efter Den Europæiske Menneskerettighedskonventions (EMRK) artikel 8, da der ikke i sagen foreligger oplysninger om forhold, som bevirker, at det vil være uproportionalt at meddele ansøgeren afslag på opholdstilladelse.

Udlændingenævnet bemærker i den forbindelse, at EMRK artikel 8 ikke indebærer en generel og ubetinget ret til familiesammenføring. Det kan udledes af praksis fra Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol, at EMRK artikel 8 primært tager sigte på den i den europæiske tradition almindelige kernefamilie – det vil sige far, mor og mindreårige børn – og at en konventionsstat kun i helt særlige tilfælde, hvor der eksisterer et særligt afhængighedsforhold mellem et voksent barn og dets forældre, vil være forpligtet til at tillade familiesammenføring.

Det er indgået i Udlændingenævnets vurdering, at referencen til sagen har oplyst, at familien, som ansøgeren boede hos i Tyrkiet, har fået opholdstilladelse i Finland, og at ansøgeren nu opholder sig alene i Tyrkiet.

Udlændingenævnet henviser i den forbindelse til, at et manglende familiemæssigt netværk i hjemlandet eller opholdslandet ikke i sig selv kan føre til opholdstilladelse efter bestemmelsen i udlændingelovens § 9 c, stk. 1.

Udlændingenævnet har endvidere lagt vægt på, at det til sagen er oplyst, at referencen løbende sender penge til ansøgeren i Tyrkiet.

I relation til det anførte om, at det vil udgøre en krænkelse af FN's Handicapkonvention, såfremt ansøgeren ikke bliver familiesammenført med referencen, henviser Udlændingenævnet til, at FN's Handicapkonvention efter Udlændingenævnets opfattelse, ikke giver videre rettigheder, end hvad der allerede følger af EMRK.

Det forhold, at referencen har oplyst, at ansøgeren risikerer at blive anholdt af de tyrkiske myndigheder og sendt tilbage til Syrien, kan ikke føre til en ændret vurdering.

Udlændingenævnet henviser herved til, at der er tale om forhold af asylretlig karakter, som ikke i sig selv kan begrunde meddelelse af opholdstilladelse til ansøgeren i medfør af udlændingelovens § 9 c, stk. 1.

På denne baggrund finder Udlændingenævnet, at det ikke vil være uproportionalt eller stridende mod Danmarks internationale forpligtelser, herunder EMRK artikel 8, at meddele ansøgeren afslag på opholdstilladelse i Danmark.

Udlændingenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse fra oktober 2018." ÅB/2020/151.

3.8. Immigrationsafslag

Bestemmelsen i udlændingelovens § 9 c, stk. 1, finder bl.a. anvendelse i situationer, hvor der er tale om en udlænding, som er født i Danmark, og som tidligere har haft et langvarigt ophold her i landet, eller såfremt der foreligger væsentlige helbredsmæssige eller humanitære omstændigheder, der gør, at der bør meddeles opholdstilladelse her i landet, og hvor betingelsen for meddelelse af opholdstilladelse efter en anden bestemmelse i udlændingeloven ikke er opfyldt.

Dette afsnit omhandler situationer, hvor der ikke søges om opholdstilladelse til en herboende person med lovligt ophold, men hvor en udlænding søger om opholdstilladelse på eget, selvstændigt grundlag, således at der ikke henvises til vedkommendes familiemæssige tilknytning til Danmark. Der er typisk tale om situationer, hvor vedkommende enten har opholdt sig i Danmark i en længere

periode uden nogensinde at have et egentligt opholdsgrundlag, eller fordi vedkommendes tidligere opholdstilladelse – for eksempel meddelt som en humanitær opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 b, stk. 1 – ikke er blevet forlænget.

Som et eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til afslag på ansøgning om opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 9 c, stk. 1, på eget grundlag, og hvor ansøgerne ikke tidligere har haft opholdstilladelse i Danmark, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i juni 2020 Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende 2 statsborgere fra Den Dominikanske Republik – en mor og hendes mindreårige søn – som havde søgt om opholdstilladelse i Danmark efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1.

Sagens faktiske omstændigheder:

Ansøgerne indrejste til Danmark i september 2009, hvor sønnen var seks år. Moren lider af HIV og familien fik i de følgende år afslag på asyl og humanitært ophold samt afslag på opholdstilladelse som udsendelseshindrede, ligesom moren blev udvist med indrejseforbud. I oktober 2016 indgav ansøgerne en ansøgning om opholdstilladelse efter § 9 c til Udlændingestyrelsen, som styrelsen meddelte afslag på i november 2018.

Udlændingenævnets afgørelse:

"*Vurdering efter udlændingelovens § 10, stk. 4, vedrørende moren:*

Udlændingenævnet finder, at ansøgeren ikke kan gives opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 9 c, stk. 1, 1. pkt., jf. § 10, stk. 4.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at ansøgeren i november 2012 blev udvist med et indrejseforbud i 2 år, og at indrejseforbuddet fortsat er gyldigt, idet hun ikke ses at være udrejst fra Danmark.

Udlændingenævnet finder endvidere, at der ikke foreligger ganske særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed, der taler for, at ansøgerens indrejseforbud skal ophæves.

Der henvises i den forbindelse til vurderingen nedenfor.

Vurdering efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1, vedrørende moren og sønnen:

Udlændingenævnet finder, at ansøgerne ikke kan gives opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 9 c, stk. 1, 1. pkt., idet der ikke foreligger ganske særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed eller barnets tarv.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at ansøgerne ikke siden deres indrejse i Danmark i 2009 har haft et opholdsgrundlag i Danmark, og at de dermed ikke kan have haft en berettiget forventning om at blive meddelt opholdstilladelse i Danmark.

Udlændingenævnet bemærker i den forbindelse, at uanset, at ansøgerne har opholdt sig i Danmark siden september 2009, kan dette ikke i sig selv medføre, at ansøgerne kan meddeles opholdstilladelse efter bestemmelsen, idet ansøgerne har opholdt sig ulovligt i Danmark og alene har haft processuelt ophold i forbindelse med ansøgninger om bl.a. asyl, humanitær opholdstilladelse, og opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1, ligesom moren er udvist med indrejseforbud.

Udlændingenævnet bemærker endvidere, at der efter bestemmelsen ikke generelt kan meddeles opholdstilladelse til en udlænding, som har opholdt sig i Danmark uden opholdstilladelse i en længere periode, uanset denne er indrejst som mindreårig.

Udlændingenævnet finder, at der i øvrigt ikke foreligger oplysninger om ansøgernes personlige forhold, herunder helbredsmæssige forhold, der kan begrunde, at de bør gives opholdstilladelse.

Det er indgået i grundlaget for Udlændingenævnets vurdering, at moren er i behandling mod HIV, og at det er anført, at hun vil være særligt sårbar ved en tilbagevenden til Den Dominikanske Republik.

Udlændingenævnet finder, at dette ikke kan føre til en ændret vurdering, idet disse helbredsmæssige forhold ikke er af en sådan karakter, at det i sig selv kan føre til opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 9 c, stk. 1.

Udlændingenævnet henviser i den forbindelse også til, at familien i september 2011 blev meddelt afslag på humanitær opholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 9 b, stk. 1, at det fremgår af afgørelsen, at morens sygdom HIV ikke kunne antages at være så fremskreden, at hun var i risiko for at udvikle AIDS, at de endvidere blev meddelt afslag på genoptagelse af sagen i januar 2013, og at udlændingelovens § 9 b må anses som lex specialis regel i forhold til vurderingen af, om en udlænding, der tidligere har været asylansøger, kan meddeles opholdstilladelse på baggrund af sine helbredsmæssige forhold.

Det forhold, at moren har været udsat for menneskehandel i forbindelse med sin indrejse, at hun har sin daglige gang i et lokalt aktivitetshus, at hun tager et socialt ansvar, og at hun taler engelsk og mere

dansk, kan ikke føre til, at hun kan meddeles en opholdstilladelse, da det herved ikke er oplyst om en sådan stærk tilknytning til det danske samfund, at dette i sig selv kan begrunde en opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1.

Det er yderligere indgået i Udlændingenævnets vurdering, at sønnen indrejste i Danmark som seksårig, at han nu er 17 år, at han har gået i dansk skole og taler dansk, og at det er anført, at han ikke taler spansk, at han har en begrænset tilknytning til Den Dominikanske Republik eller Haiti, hvor han ikke har været, siden han var seks år, og hvor han risikerer at blive efterladt alene i tilfælde af, at morens helbred forværres.

Udlændingenævnet finder, at dette ikke kan føre til et ændret resultat. Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at uanset at sønnen måtte have opnået en vis tilknytning til Danmark gennem sin skolegang, fritidsaktiviteter og netværk, kan dette ikke i sig selv medføre, at der meddeles opholdstilladelse efter bestemmelsen henset til, at han alene har opholdt sig i Danmark på processuelt ophold samt ved ulovligt ophold siden sin indrejse. Udlændingenævnet bemærker endvidere, at der efter praksis, jf. udlændingelovens § 9 c, stk. 1, ikke meddeles opholdstilladelse til en udlænding alene med henvisning til, at udlændingen har opholdt sig i Danmark i en længere periode, mens der søges om opholdstilladelse.

Udlændingenævnet har yderligere lagt vægt på, at ansøgerne er indrejst i Danmark i en alder af henholdsvis 33 år og 6 år, at de ikke har et familiemæssigt netværk i Danmark udover hinanden, og at de begge stadig må anses for at have en tilknytning til deres hjemland, hvor moren har levet størstedelen af sit voksne liv, og hvor sønnen har boet indtil sit sjette leveår.

Udlændingenævnet henviser endvidere til, at et manglende familienetværk ikke i sig selv kan føre til en opholdstilladelse efter bestemmelsen, og at sønnen er knap 18 år, og dermed næsten er myndig.

Udlændingenævnets kan endvidere henvise til, at der efter Udlændingenævnets praksis som udgangspunkt først vil kunne meddeles opholdstilladelse på baggrund af et herboende barns forhold, hvis barnet har haft 6 til 7 års sammenhængende lovligt og fast ophold i Danmark, og barnet vedvarende har gået i danske institutioner og/eller skoler. Det bemærkes i den forbindelse, at den praksis, hvorefter der som udgangspunkt kan meddeles opholdstilladelse på baggrund af et herboende barn, der har opholdt sig uafbrudt i 6 til 7 år i Danmark retter sig mod familier, hvor børnene har haft uafbrudt og sammenhængende lovligt ophold her i landet med opholdstilladelse. Udlændingenævnet finder, at der under henvisning til denne praksis og de konkrete omstændigheder i sagen ikke er grundlag for at meddele sønnen opholdstilladelse i Danmark og som konsekvens heraf meddele opholdstilladelse til moren. Udlændingenævnet finder således, at det ikke strider mod Danmarks

internationale forpligtelser og barnets tarv at meddele afslag på opholdstilladelse, uanset at sønnen har tilbragt sine formative år i Danmark.

Det forhold, at det i forbindelse med klagen er anført, at sønnen er i en positiv udvikling og gerne vil læse til pædagog, finder Udlændingenævnet ikke kan føre til en ændret vurdering, idet der ikke er tale om forhold, der i sig selv vil kunne føre til meddelelse af opholdstilladelse i Danmark efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, det følger af fast praksis fra Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol, at Den Europæiske Menneskerettighedskonventions (EMRK) artikel 8 ikke giver familier ret til at vælge, i hvilket land de vil udøve deres familieliv. Udlændingenævnet finder endvidere, at FN's Børnekonvention ikke giver en videre ret til familiesammenføring end EMRK artikel 8 eller en selvstændig ret til immigration. Udlændingenævnet henviser til, at det har været morens eget valg at rejse til Danmark sammen med sønnen og dermed flytte sønnen væk fra hans hidtidige tilværelse, og at familien flere gange er blevet pålagt at udrejse af Danmark, og dermed aldrig har haft et opholdsgrundlag her i landet.

Udlændingenævnet henviser desuden til FN's Børnekonventions artikel 3 (2), hvoraf det fremgår, at deltagerstaterne påtager sig at sikre sig barnet den beskyttelse og omsorg, der er nødvendig for dets trivsel under hensynstagen til de rettigheder og pligter, der gælder barnets forældre, værge eller andre personer med juridisk ansvar for barnet, og skal med henblik herpå træffe alle passende lovgivningsmæssige og administrative forholdsregler. Det er således barnets forældre, der har det primære ansvar for barnets tarv, hvorfor staten på samme baggrund, jf. bl.a. artikel 9 i FN's Børnekonvention, skal sikre at barnet og dets forældre kan forblive sammen.

Udlændingenævnet finder således, at der ikke kan udledes en ret for et barn, der er opvokset i ét land, til at kunne forblive i opholdslandet, uanset en vis tilknytning til opholdslandet, og uanset at barnets forældre ikke ønsker at rejse til et andet land, jf. barnets tarv. Dette gælder uanset, om der måtte være umiddelbart dårlige økonomiske og sociale vilkår i barnets og forældrenes hjemland.

På tilsvarende vis finder Udlændingenævnet, at en stat, som er midlertidigt opholdsland for et barn og dets forældre, ikke er forpligtet til at meddele opholdstilladelse, når ingen i familien har haft opholdstilladelse eller berettiget forventning herom, og når forælderen ikke medvirker til hjemsendelsen, og dermed selv modvirker familiens udrejse af Danmark og etablering i et andet land.

Udlændingenævnet finder, at ansvaret for sønnens trivsel først og fremmest må være morens, og at der henset til, at familien kan opholde sig sammen i Den Dominikanske Republik, ikke kan udledes

en positiv pligt for andre lande end barnets statsborgerskabsland til at sikre ophold og de fortsatte opvækstvilkår for barnet.

Udlændingenævnet henviser endvidere til, at familien i december 2016 blev meddelt afslag på opholdstilladelse som udsendelseshindrede.

På denne baggrund finder Udlændingenævnet, at det ikke vil være uproportionalt eller stridende mod Danmarks internationale forpligtelser, herunder EMRK artikel 8, at meddele ansøgerne afslag på opholdstilladelse i Danmark." ERH/2020/8.

Udlændingenævnet har herudover haft anledning til at tage stilling til sager om opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 9 c, stk. 1, på eget grundlag, hvor ansøgerne tidligere har haft opholdstilladelse i Danmark.

Som eksempler på afgørelser herpå kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i januar 2020 Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en statsborger fra Pakistan, som havde søgt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1.

Sagens faktiske omstændigheder:

Ansøgeren blev i september 2013 meddelt opholdstilladelse efter den daværende greencardordning og indrejste i Danmark i maj 2014. I maj 2015 fik ansøgeren amputeret det meste af sin højre arm efter en arbejdsulykke. Ansøgeren blev i januar 2017 meddelt afslag på forlængelse af sin opholdstilladelse efter greencardordningen, hvilket Udlændingenævnet stadfæstede i februar 2018. I februar 2017 indgav ansøgerens daværende partsrepræsentant en ansøgning om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1, til Udlændingestyrelsen, som styrelsen meddelte ansøgeren afslag på i marts 2018.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Udlændingenævnet finder, at ansøgeren ikke kan meddeles opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 9 c, stk. 1.

Udlændingenævnet finder således, at længden og karakteren af ansøgerens hidtidige ophold i Danmark fra maj 2014 til omkring april 2018 ikke kan føre til, at der meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at ansøgeren siden sin indrejse i Danmark i maj 2014 og frem til september 2016 alene har haft opholdstilladelse med henblik på midlertidigt ophold, og at ansøgeren herefter har haft processuelt ophold, og at ansøgeren dermed ikke kan have haft en berettiget forventning om at blive meddelt opholdstilladelse i Danmark.

Det er indgået i Udlændingenævnets vurdering, at ansøgeren efter det oplyste kan tale, skrive og læse dansk, at ansøgeren har deltaget aktivt i danskundervisning, at ansøgeren har fremlagt dokumentation for bestået danskuddannelse 2 i modulerne 1-4, at ansøgeren har haft rengøringsarbejde frem til arbejdsulykken i maj 2015, at ansøgerens fritidsinteresse er cricket, og at ansøgeren har en kandidatgrad fra Sverige.

Udlændingenævnet finder imidlertid, at dette ikke kan føre til en ændret vurdering af sagen.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at uanset at ansøgeren under ansøgerens ophold i Danmark måtte have opnået en vis tilknytning her til landet, kan dette ikke i sig selv medføre, at der meddeles opholdstilladelse efter bestemmelsen, henset til, at han alene har haft opholdstilladelse med henblik på midlertidigt ophold.

Udlændingenævnet har endvidere lagt vægt på, at ansøgeren er født og opvokset i Pakistan, at ansøgeren først kom til Danmark som 29-årig i 2014, at ansøgeren har sine forældre og søskende i Pakistan, at ansøgeren i november 2016 blev gift i Pakistan, og at ansøgerens ægtefælle bor i Pakistan.

Det er yderligere indgået i Udlændingenævnets vurdering, at ansøgeren i maj 2015 var ude for en arbejdsulykke, at ansøgeren har fået amputeret det meste af sin højre arm efter arbejdsulykken, at ansøgeren efter et langstrakt helingsforløb har fået produceret en kunstig intelligent protese, at ansøgeren tager smertestillende og muskelafslappende medicin, at ansøgeren skal igennem et længere genoptræningsforløb, og at protesen kræver vedligeholdelse, som ikke kan findes i Pakistan.

Udlændingenævnet finder imidlertid, at ansøgerens funktionsnedsættelse som følge af arbejdsulykken ikke har en sådan karakter eller omfang, at han kan meddeles opholdstilladelse i Danmark efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1.

Udlændingenævnet henviser i den forbindelse til, at ansøgeren har hele sin familie i sit hjemland, hvor ansøgeren også efter arbejdsulykken har opholdt sig for at indgå ægteskab, at ansøgeren må antages der at have adgang til relevant lægefaglig behandling, ligesom generelle dårlige sociale og økonomiske forhold i en ansøgers hjemland ikke kan danne grundlag for opholdstilladelse efter bestemmelsen.

Udlændingenævnet finder således, at det ikke vil være uproportionelt eller stride mod Danmarks internationale forpligtelser, herunder Den Europæiske Menneskerettighedskonvention og Handicapkonventionen, at meddele ansøgeren afslag på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1.

Udlændingenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse fra marts 2018." ÅB/2020/152.

Udlændingenævnet stadfæstede i oktober 2020 Udlændingestyrelsens afgørelser vedrørende 2 statsborgere fra Somalia og parrets 6 fællesbørn, som havde søgt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1.

Sagens faktiske omstændigheder:

Moren i familien indrejste i Danmark januar 2014 og fødte i februar 2014 et barn. Begge blev i juli 2014 meddelt opholdstilladelse i Danmark som flygtninge. I maj 2015 blev faren og parrets, på daværende tidspunkt, øvrige 4 fællesbørn meddelt opholdstilladelse som familiesammenførte til moren. I april 2016 fødte moren parrets sjette fællesbarn. I august 2017 traf Udlændingestyrelsen afgørelse om nægtede af forlængelse af morens og det ene barns opholdstilladelser som flygtninge. Samme dag inddrog Udlændingestyrelsen farens og parrets 4 fællesbørns opholdstilladelser i Danmark, og i september 2017 blev parrets sjette barn meddelt afslag på opholdstilladelse. Afgørelserne blev stadfæstet af henholdsvis Flygtningenævnet og Udlændingenævnet. I oktober 2019 indgav partsrepræsentanten på vegne af ansøgerne og deres fællesbørn en ansøgning om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1, under henvisning til FN's Børnekonventions artikel 3.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Udlændingenævnet finder, at parret og deres fællesbørn ikke kan meddeles opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 9 c, stk. 1, 1. pkt., idet der ikke foreligger ganske særlige grunde.

Udlændingenævnet finder, at parret og deres fællesbørn ikke har opnået en sådan tilknytning til Danmark, at de under henvisning til længden og karakteren af deres hidtidige ophold i Danmark kan meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at moren i januar 2014 indrejste i Danmark, hvor hun i februar 2014 fødte et barn, at moren og dette barn alene i perioden fra juli 2014 til august 2017 har haft opholdstilladelse som flygtninge, at faren og 4 af parrets fællesbørn i juli 2015 er registreret indrejst i Danmark, at disse alene i perioden fra maj 2015 til august 2017 har haft opholdstilladelse

som familiesammenførte, at Udlændingestyrelsen i september 2017 meddelte parrets sjette barn afslag på opholdstilladelse, og at familien i tiden efter august 2017 udelukkende har haft processuelt ophold i Danmark.

Udlændingenævnet har endvidere lagt vægt på, at en opholdstilladelse som flygtning samt som familiesammenført til en flygtning meddeles med henblik på et midlertidigt ophold, hvorfor familien ikke kan have haft en berettiget forventning om at opnå opholdstilladelse med henblik på varigt ophold eller tidsubegrænset opholdstilladelse her i landet.

Udlændingenævnet finder endvidere, at der ikke i øvrigt foreligger oplysninger om parret og fællesbørnenes personlige forhold, herunder helbredsmæssige forhold, der kan begrunde, at parret og fællesbørnene skal gives opholdstilladelse.

Det forhold, at ansøgernes partsrepræsentant har anført, at faren har fået en dødsdom fra Al Shabaab, og at såfremt døtrene bliver sendt tilbage til Somalia, så vil de blive omskåret, kan ikke føre til en anden vurdering, da der er tale om forhold af asylrelevant karakter, der ikke kan medføre en opholdstilladelse efter bestemmelsen.

Udlændingenævnet henviser til, at Flygtningenævnet i oktober 2019 har meddelt familien endeligt afslag på asyl.

Det forhold, at ansøgernes partsrepræsentant til støtte for klagen har anført, at den ene af parrets døtre er ordblind, at hun i koranskolen tit blev tævet, fordi hun havde svært ved at læse, at hun som følge af den store pædagogiske støtte har tilegnet sig det danske sprog, og at dette ikke vil være muligt i hjemlandet, kan heller ikke føre til en ændret vurdering.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at der ikke er tale om helbredsmæssige forhold af en sådan karakter, at dette i sig selv kan føre til opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 9 c, stk. 1.

Udlændingenævnet finder endvidere, at karakteren og længden af parrets og fællesbørnenes ophold i Danmark ikke udgør sådanne særlige grunde, at der bør meddeles opholdstilladelse. Udlændingenævnet henviser til, at moren og det ene af parrets fællesbørn alene har haft opholdstilladelse i Danmark i 3 år, at faren og parrets 4 fællesbørn alene har boet i Danmark med opholdstilladelse i 2 år og én måned, og at parrets sjette barn aldrig har haft opholdstilladelse i Danmark.

Det er indgået i grundlaget for Udlændingenævnets vurdering, at 3 af børnene klarer sig godt i skolen, at de er engagerede og er fagligt godt med, at det ene barn trives på skolen og har udfordringer med det skriftsproglige, og at de ældste børns høje karakterer har ført til optagelse på gymnasiet.

Det er endvidere indgået i Udlændingenævnets vurdering, at 2 af parrets fællesbørn er født i Danmark, hvor de har gået i vuggestue og børnehave, at de aldrig har været i Somalia, at de ingen erindring har om forholdene i hjemlandet, og at de taler dansk på modersmålsniveau.

Det er desuden indgået i Udlændingenævnets vurdering, at ansøgernes partsrepræsentant har anført, at det vil være særlig belastende for børnene, at børnene klarer sig rigtig godt i skolen, at børnene på rekordtid har opnået en ekstrem høj grad af integration i det danske samfund, at ansøgernes partsrepræsentant har henvist til forpligtelserne efter Den Europæiske Menneskerettighedskonvention (EMRK) artikel 8 samt FN's Børnekonvention artikel 3, herunder betydningen af børnenes lange ophold i Danmark og børnenes formative år.

Udlændingenævnet finder imidlertid, at dette ikke kan føre til en ændret vurdering.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at uanset at børnene måtte have opnået en vis tilknytning til Danmark i kraft af, at de har haft skolegang og gået i institutioner her i landet, kan de ikke anses for at have opnået en så stærk tilknytning til Danmark, at det må anses for uforholdsmæssigt at henvise dem til at bo sammen med deres forældre i Somalia.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, det følger af fast praksis fra Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol (EMD), at EMRK artikel 8 ikke giver familier ret til at vælge, i hvilket land de vil udøve deres familieliv. Udlændingenævnet finder i den forbindelse ikke, at FN's Børnekonvention giver en videre ret til familiesammenføring end EMRK artikel 8, eller en selvstændig ret til immigration.

Udlændingenævnet finder således, at det hverken kan udledes af national praksis eller af Danmarks internationale forpligtelser, herunder FN's Børnekonvention, at børn, som har opholdt sig i et andet land henholdsvis 6 år og 8 måneder, heraf 3 år med midlertidig opholdstilladelse, og 5 år og 3 måneder, heraf cirka 2 år med midlertidig opholdstilladelse, har et selvstændigt afledt krav på opholdstilladelse på baggrund af egne forhold, og at børnenes forældre som følge deraf også skal meddeles opholdstilladelse. Dette gælder uanset, om der måtte være umiddelbare dårlige økonomiske og sociale vilkår i barnets og dets forældres hjemland.

Udlændingenævnet har hertil lagt vægt på, at børns formative år som udgangspunkt først må antages at have sin begyndelse omkring børns skolepligtige alder, jf. EMD dom i Osman-sagen (appl. no.

38058/09, dom af 14. juni 2011), hvor det vurderedes, at de formative år for ansøgeren i den pågældende sag havde været fra barnets syvende leveår til det femtende leveår. Udlændingenævnet henviser endvidere til sagen Salija mod Schweiz (appl. no. 55470/10 af 10. januar 2017), hvor det blev vurderet, at børnene, der var 4-5 år og 8-9 år og som gik i børnehave og skole, let kunne tilpasse sig hjemlandets sprog og kultur, idet børnene fortsat var i en "adaptable age".

Udlændingenævnet henviser til, at 2 af børnene og til dels et tredje af børnene har haft flere af deres formative år i hjemlandet, hvor det må antages, at de fortsat har en sproglig og kulturel tilknytning til.

Det forhold, at ansøgernes partsrepræsentant til støtte for klagen har henvist til sagen "Mohamed Hassan Abdi vs. Denmark" 41643/19, finder Udlændingenævnet ikke kan føre til en ændret vurdering, da der efter det oplyste er tale om en verserende sag hos EMD.

Udlændingenævnet henviser endvidere til, at der efter Udlændingenævnets praksis som udgangspunkt først vil kunne meddeles opholdstilladelse på baggrund af herboende børns forhold, hvis de har haft 6 til 7 års sammenhængende fast og lovligt ophold i Danmark, og børnene vedvarende har gået i danske institutioner og/eller skoler. Udlændingenævnet finder, at der under henvisning til denne praksis og de konkrete omstændigheder i sagen – herunder børnenes alder og tilknytning til deres forældre – ikke er grundlag for at meddele opholdstilladelse. Det findes derfor ikke at stride mod Danmarks internationale forpligtelser at henvise deres klienter til at tage ophold i hjemlandet.

Endvidere vil familien samlet skulle udrejse til Somalia, hvor familien kan fortsætte med at udøve deres familieliv, jf. EMDs dom i Slivenko mod Letland (appl. no. 48321/99, dom af 9. oktober 2003).

Udlændingenævnet henviser til FN's Børnekonventions artikel 3 (2), hvoraf det fremgår, at deltagerstaterne påtager sig at sikre barnet den beskyttelse og omsorg, der er nødvendig for dettes trivsel under hensyntagen til de rettigheder og pligter, der gælder for barnets forældre, værge eller andre personer med juridisk ansvar for barnet, og skal med henblik herpå træffe alle passende lovgivningsmæssige og administrative forholdsregler. Det er således barnets forældre, der har det primære ansvar for barnets tarv, hvorfor staten på samme baggrund, jf. bl.a. artikel 9 i FN's Børnekonvention, skal sikre at barnet og dets forældre kan forblive sammen.

Udlændingenævnet finder, henset til at familien kan opholde sig sammen i deres hjemland, at der ikke kan udledes en positiv forpligtelse for andre lande end børnenes statsborgerskabsland til at sikre ophold og de fortsatte opvækstvilkår for barnet, herunder at der kan udledes en selvstændig immigrationsret for barnet til at kunne få bedre levevilkår i et andet land, uanset en vis tilknytning til et andet midlertidigt opholdsland.

Det oplyste om, at faren i flere år har arbejdet for en virksomhed i Danmark, og at ansøgerne har forsøgt at forsørge sig selv, finder Udlændingenævnet ikke kan føre til en ændret vurdering. Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at arbejdet for den pågældende virksomhed ikke kan anses for særligt integrationsfremmende arbejde, og at der ikke er fremlagt oplysninger om, at faren og moren har haft en stærk tilknytning til arbejdsmarkedet eller har gennemført en reel uddannelse i Danmark.

Udlændingenævnet finder på den baggrund, at faren og moren har en væsentlig stærkere tilknytning til hjemlandet Somalia end til Danmark.

På denne baggrund finder Udlændingenævnet, at det ikke vil være uproportionalt eller stridende mod Danmarks internationale forpligtelser, herunder EMRK artikel 8, at meddele ansøgerne og fællesbørnene afslag på opholdstilladelse i Danmark." ÅB/2020/153.

3.9. Associeringsaftalen mellem EU og Tyrkiet

Den 12. september 1963 undertegnede Det Europæiske Økonomiske Fællesskab og Tyrkiet en associeringsaftale. Formålet med aftalen var bl.a. at styrke de økonomiske og handelsmæssige forbindelser mellem EU og Tyrkiet, herunder gradvist at gennemføre arbejdskraftens frie bevægelighed.

Associeringsaftalen er senere blevet suppleret med en tillægsprotokol af 23. november 1970 samt af Associeringsrådets[25] afgørelse nr. 1/80 af 19. september 1980, som blev vedtaget inden for rammerne af Associeringsaftalen, og som er bindende for medlemsstaterne – herunder Danmark.

Tillægsprotokollen til Associeringsaftalen med Tyrkiet indeholder i artikel 41, stk. 1, en såkaldt stand still-klausul vedrørende etableringsfriheden og den frie udveksling af tjenesteydelser, som medfører, at Tyrkiet og medlemsstaterne ikke efter tillægsprotokollens ikrafttræden må indføre nye restriktioner, der hindrer etableringsfriheden og den frie udveksling af tjenesteydelser. Tillægsprotokollen trådte i kraft i forhold til Danmark den 1. januar 1973, hvor Danmark blev medlem af EF.

[25] Associeringsrådet er et råd nedsat i medfør af artikel 6 i Associeringsaftalen mellem Det Europæiske Økonomiske Fælleskab og Tyrkiet, og rådet skal sikre gennemførelsen og den gradvise udvikling af associeringsordningen ved at mødes og handle inden for grænserne af de beføjelser, som rådet er tillagt ved Associeringsaftalen i bl.a. artikel 8, 22-25 og 27.

Efter fast EU-retspraksis skal der ved fortolkningen af, om en tyrkisk statsborger kan anses for at være arbejdstager i henhold til Associeringsrådets afgørelse nr. 1/80 af 19. september 1980, tages udgangspunkt i det EU-retlige arbejdstagerbegreb.

Det følger af Associeringsrådets afgørelse nr. 1/80, artikel 6, at hvis den tyrkiske arbejdstager har haft lovlig beskæftigelse i en medlemsstat i 1 år, har den pågældende ret til fornyelse af sin arbejdstilladelse i denne medlemsstat hos samme arbejdsgiver, såfremt der er beskæftigelse.

Det følger endvidere, at hvis den pågældende arbejdstager har haft lovlig beskæftigelse i en medlemsstat i 3 år, har den pågældende i denne medlemsstat – med forbehold af den fortrinsstilling som arbejdstagere fra Fællesskabets medlemsstater har – ret til at modtage tilbud om anden beskæftigelse hos en arbejdsgiver efter eget valg, såfremt dette tilbud er afgivet under normale vilkår og er registreret ved den pågældende medlemsstats arbejdsmarkedsmyndigheder, til samme type beskæftigelse.

Det fremgår derudover, at hvis den pågældende har haft lovlig beskæftigelse i 4 år i den pågældende medlemsstat, har den pågældende fri adgang til enhver form for lønnet beskæftigelse efter eget valg.

Det følger af Associeringsrådets afgørelse nr. 1/80, artikel 7, at når den tyrkiske arbejdstager har tilknytning til det lovlige arbejdsmarked i en medlemsstat, har den pågældendes familiemedlemmer, såfremt de har fået tilladelse til at flytte til den pågældende medlemsstat, efter at have haft lovlig bopæl dér i mindst 3 år, og under forbehold af den fortrinsret som arbejdstagere fra Fællesskabets medlemsstater har, ret til at modtage enhver form for beskæftigelse, og efter at have haft lovlig bopæl dér i mindst 5 år, fri adgang til enhver form for lønnet beskæftigelse.

Efter artikel 7 stilles der krav om, at pågældende både skal være "familiemedlem" til en økonomisk aktiv tyrkisk statsborger, der har tilknytning til det lovlige arbejdsmarked i medlemsstaten, og at vedkommende har "fået tilladelse til at flytte til den pågældende medlemsstat". De 2 betingelser i artikel 7 betyder, at familiemedlemmet skal have opnået ret til at indrejse i medlemsstaten efter nationale regler – det vil i Danmark sige efter udlændingeloven.

For så vidt angår reglerne om familiesammenføring har EU-Domstolen i sagen C-325/05, Derin, udtalt, at familier til tyrkiske statsborgere omfattet af Associeringsaftalekomplekset ikke har retskrav på familiesammenføring, ud over hvad der følger af de nationale regler i den pågældende medlemsstat.

Afgørelser om ret til opholdstilladelse efter artikel 6 og artikel 7 i Associeringsrådets afgørelse nr. 1/80 af 19. september 1980 træffes af Udlændingestyrelsen, jf. udlændingelovens § 9 p, stk. 1, 2. pkt.,

efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1, med klageadgang til Udlændingenævnet, jf. udlændingelovens § 46 a, stk. 1.

Det følger af Associeringsrådets afgørelse nr. 1/80, artikel 13, at Fællesskabets medlemsstater og Tyrkiet ikke må indføre nye begrænsninger, for så vidt angår vilkårene for adgang til beskæftigelse for arbejdstagere og deres familiemedlemmer, der på de nævnte landes områder har opnået opholds- og arbejdstilladelse i henhold til gældende lovgivning.

Det følger endvidere af Associeringsrådets afgørelse nr. 1/80, artikel 14, stk. 1, at bestemmelserne finder anvendelse med forbehold af begrænsninger begrundet i hensynet til den offentlige orden, den offentlige sikkerhed og den offentlige sundhed.

EU-Domstolen har den 10. juli 2014 afsagt dom i sagen C-138/13, Dogan. Dommen vedrører rækkevidden af stand still-klausulen i tillægsprotokollen til Associeringsaftalen set i forhold til nationale betingelser for familiesammenføring.

Justitsministeriet har den 17. september 2014 udarbejdet et notat på baggrund af dommen.[26] Det konkluderes i notatet, at dommen har den betydning, at stand still-klausulerne i Associeringsrådets afgørelse nr. 1/80 af 19. september 1980 og tillægsprotokollen til Associeringsaftalen skal anses for at omfatte betingelserne for familiesammenføring for familiemedlemmer til herboende økonomisk aktive tyrkiske statsborgere, således at klausulerne kan være til hinder for, at der vedtages nye restriktioner, som er strengere end dem, der fandt anvendelse på henholdsvis tidspunktet for tillægsprotokollens ikrafttræden for Danmark den 1. januar 1973 og ikrafttræden den 1. december 1980 af Associeringsrådets afgørelse nr. 1/80, eller som på et senere tidspunkt har fundet anvendelse.

Det fremgår endvidere af Justitsministeriets notat, at en ny og strengere restriktion er forbudt, medmindre den 1) er begrundet i et tvingende alment hensyn, 2) er egnet til at sikre virkeliggørelsen af det forfulgte lovlige formål og 3) ikke går videre end, hvad der er nødvendigt for at nå dette mål. EU-Domstolen fastslår således, at der trods stand still-klausulerne alligevel kan indføres nye begrænsninger for familiesammenføring, hvis disse kan begrundes og er proportionale.

[26] Der henvises til Notat om EU-Domstolens dom i sagen C-138/13, Dogan. Notatet kan læses her: https://www.eu.dk/samling/20131/almdel/euu/bilag/724/index.htm

Det fremgår herudover af Justitsministeriets notat, at Justitsministeriet i forhold til betingelserne for familiesammenføring i den danske udlændingelov har fundet, at en sådan vurdering er foretaget i forbindelse med indførelsen af de enkelte betingelser, og at dommen derfor ikke giver anledning til ændringer af udlændingelovens regler om familiesammenføring. EU-Domstolen har efterfølgende haft anledning til at tage stilling til det dagældende tilknytningskrav. Der henvises til afsnit 3.7.1.10.

Som eksempler på afgørelser, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til rækkevidden af stand still-klausulerne set i forhold til nationale betingelser for familiesammenføring og til artikel 6 og artikel 7 i Associeringsrådets afgørelse nr. 1/80 af 19. september 1980 henvises til afgørelserne ÅB/2019/106 og ÅB/2019/107 i afsnit 3.9. i Udlændingenævnets årsberetning 2019.

Som eksempler på afgørelser, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til, om Associeringsaftalekomplekset også omfatter udlændingelovens proceduremæssige betingelser, herunder adgangen til at indgive en ansøgning om opholdstilladelse på ulovligt ophold, kan henvises til sag ÅB/2019/108 i afsnit 3.9. i Udlændingenævnets årsberetning 2019, til ÅB/2020/61 i afsnit 3.3.1.1 og til ÅB/2020/119 i afsnit 3.7.1.9.

Der henvises i øvrigt til sag ÅB/2018/40 i afsnit 3.3.1.8. og sag FAM/2018/42 i afsnit 3.6. i Udlændingenævnets årsberetning 2018, og til afgørelserne ÅB/2019/108, ÅB/2019/109 og ÅB/2019/110 i afsnit 3.9. i Udlændingenævnets årsberetning 2019, hvor Udlændingenævnet også har taget stilling til rækkevidden af stand still-klausulerne set i forhold til de nationale betingelser på familiesammenføringsområdet.

Som eksempler på afgørelser, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til artikel 6 og artikel 7 i Associeringsrådets afgørelse nr. 1/80 af 19. september 1980, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i august 2020 Udlændingestyrelsens afgørelse om nægtelse af forlængelse af en tyrkisk statsborgers opholdstilladelse.

Sagens faktiske omstændigheder:

Ansøgeren blev i oktober 2003 meddelt opholdstilladelse som ægtefællesammenført til sin herboende tyrkiske ægtefælle. Hendes opholdstilladelse var betinget af, at hverken hun eller hendes ægtefælle modtog hjælp efter lov om aktiv socialpolitik eller integrationsloven, indtil ansøgeren blev meddelt tidsubegrænset opholdstilladelse. Ansøgeren indgav i april 2017 ansøgning om tidsubegrænset opholdstilladelse. Ansøgeren oplyste i den forbindelse, at hun havde modtaget kontanthjælp fra april 2015 til april 2017, og at hendes ægtefælle havde modtaget kontanthjælp i 2 år, inden han gik på pension i oktober 2016.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Ansøgeren har haft opholdstilladelse i Danmark på baggrund af samliv på fælles bopæl med sin ægtefælle, jf. udlændingelovens § 9, stk. 1, 1. pkt.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at det var en betingelse for ansøgerens opholdstilladelse, at ansøgeren og hendes ægtefælle ikke modtog hjælp efter lov om aktiv socialpolitik eller integrationsloven i tiden indtil ansøgeren blev meddelt tidsubegrænset opholdstilladelse i Danmark.

Udlændingenævnet har endvidere lagt vægt på, at det fremgår af det elektroniske indkomstregister, eIndkomst, og af ansøgerens egne oplysninger, at hun på tidspunktet for Udlændingestyrelsens afgørelse havde modtaget hjælp efter lov om aktiv socialpolitik i form af kontanthjælp fra september 2015.

Det forhold, at kommunen ikke kunne dokumentere at have vejledt ansøgeren om de konsekvenser som modtagelsen af hjælp efter lov om aktiv socialpolitik ville kunne få for hendes opholdstilladelse, finder Udlændingenævnet ikke kan føre til en ændret vurdering.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at ansøgeren fortsatte med at modtage kontanthjælp efter Udlændingestyrelsen i november 2017 oplyste hende om, at betingelserne for hendes opholdstilladelse ikke længere var til stede, idet hun havde modtaget hjælp efter lov om aktiv socialpolitik.

Udlændingenævnet har endvidere lagt vægt på, at ansøgeren i december 2017 har oplyst, at det var Udlændingestyrelsen, der vejledte hende og hendes ægtefælle om, at det ikke ville have konsekvenser for hendes opholdstilladelse at modtage kontanthjælp, mens hun i sin klage fra juli 2018 oplyste, at det var hendes bopælskommune, der vejledte hende om ovenstående, og at hun dermed har afgivet divergerende oplysninger om hændelsesforløbet.

Udlændingenævnet har endelig lagt vægt på, at kommunen ved telefonisk henvendelse i juni 2020 oplyste, at det er fast praksis hos kommunen at vejlede om konsekvenserne for modtagelse af kontanthjælp.

Som følge af, at både ansøgeren og hendes ægtefælle på tidspunktet for Udlændingestyrelsens afgørelse har modtaget offentlig hjælp efter lov om aktiv socialpolitik, er betingelsen for ansøgerens opholdstilladelse ikke længere opfyldt, og tilladelsen kan nægtes forlænget, jf. herved udlændingelovens § 11, stk. 2, jf. § 19, stk. 1, nr. 4, jf. § 9, stk. 1, 1. pkt.

Udlændingenævnet finder, at der ikke foreligger sådanne omstændigheder, at nægtelse af forlængelse af ansøgerens opholdstilladelse må antages at virke særligt belastende, jf. herved udlændingelovens § 19 a, stk. 2, jf. § 26, stk. 1.

Det er indgået i grundlaget for Udlændingenævnets vurdering, at ansøgeren i oktober 2003 i en alder af 43 år blev meddelt opholdstilladelse i Danmark.

Ansøgeren ses således at have opholdt sig i Danmark i knap 15 år på tidspunktet for Udlændingestyrelsens afgørelse i juli 2018.

Udlændingenævnet finder, at ansøgeren under sit ophold i Danmark ikke kan antages at have opnået en sådan særlig tilknytning til Danmark, at hendes opholdstilladelse bør forlænges.

Udlændingenævnet henviser i den forbindelse til, at ansøgeren har bevaret en stor tilknytning til sit hjemland, hvor hun er statsborger, hvor hun er født og opvokset, hvor hun taler sproget, og hvor hun har været på ferie, mens hun har været bosiddende i Danmark.

Udlændingenævnet har ved afgørelsen lagt til grund, at ansøgeren har bestået Prøve i Dansk 1, således som hun har oplyst til § 26-skemaet, og som der er indsendt dokumentation for, og at det til sagen er oplyst, at hun kan tale og læse dansk, og at hun kan skrive meget lidt på dansk, hvorfor Udlændingenævnet ikke kan lægge til grund, at ansøgeren kan dansk i et sådant omfang at nægtelse af forlængelse af hendes opholdstilladelse må antages at virke særligt belastende.

Udlændingenævnet har i relation hertil også lagt vægt på, at ansøgeren, siden hun blev meddelt opholdstilladelse i 2003, ikke ses at have udvist vilje til at integrere sig i Danmark, da hun har brugt tolkebistand fra et familiemedlem ved henvendelse til Udlændingestyrelsen på trods af sit lange ophold i Danmark.

Det er endvidere indgået i grundlaget for Udlændingenævnets afgørelse, at det til sagen er oplyst, at ansøgeren har boet i Danmark i 20 år, at hun ikke har familiemedlemmer i sit hjemland, der kan tage imod hende, og at hendes ægtefælle, børn og børnebørn alle bor i Danmark.

Udlændingenævnet finder imidlertid, at ansøgeren trods hendes lange ophold i Danmark ved sin manglende tilknytning til arbejdsmarkedet samt uddannelsesinstitutioner, ikke kan anses for at have opnået en sådan særlig tilknytning til det danske samfund, at nægtelse af forlængelse af ansøgerens opholdstilladelse må anses for særligt belastende.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at ansøgeren efter det oplyste alene har været i fast beskæftigelse fra 2002 til 2004 og i begrænset antal timer i månederne marts 2018 til og med juli 2018, at hun ikke har gennemført en uddannelse i Danmark, at hun ikke har fritidsinteresser i Danmark, samt at hun ikke er medlem af danske foreninger, bestyrelser eller lignende.

Udlændingenævnet har også tillagt det betydning, at det fremgår af eIndkomst, at ansøgeren i perioden fra januar 2009 til februar 2011 hovedsageligt har modtaget arbejdsløshedsdagpenge, at hun kun har været i beskæftigelse i otte måneder fra februar 2011 til september 2011, at hun fra september 2011 til oktober 2013 hovedsageligt har modtaget arbejdsløshedsdagpenge, at hun fra oktober 2013 til april 2014 har modtaget uddannelseshjælp, at hun fra juni 2014 til juli 2015 hovedsageligt har modtaget arbejdsløshedsdagpenge, og at hun fra september 2015 til og med februar 2018 har modtaget kontanthjælp.

Udlændingenævnet har endvidere lagt vægt på, at det fremgår meget klart og tydeligt af ansøgerens forlængelsesafgørelse fra september 2012, at opholdstilladelsen var betinget af, at ansøgeren og hendes ægtefælle ikke modtog hjælp efter lov om aktiv socialpolitik eller integrationsloven i tiden indtil ansøgeren bliver meddelt tidsubegrænset opholdstilladelse i Danmark, ligesom det fremgår af ansøgerens opholdstilladelse fra oktober 2003, at opholdstilladelsen var betinget af, at ansøgerens ægtefælle kunne forsørge hende.

Udlændingenævnet har endvidere tillagt det afgørende betydning, at ansøgeren fortsatte med at modtage kontanthjælp længe efter Udlændingestyrelsen i november 2017 oplyste hende om, at betingelserne for hendes opholdstilladelse ikke længere var til stede, fordi hun havde modtaget hjælp efter lov om aktiv socialpolitik, hvorfor det ikke kan føre til en ændret vurdering, at ansøgeren har oplyst, at hun ikke var klar over konsekvenserne ved at modtage hjælp efter lov om aktiv socialpolitik.

Det forhold, at det til sagen er oplyst, at ansøgerens børn og børnebørn alle bor i Danmark, finder Udlændingenævnet ikke kan føre til en ændret vurdering. Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at der er tale om voksne børn, hvorfor ansøgerens familieliv med sine børn og børnebørn ikke er omfattet af familiebegrebet i Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 8.

Udlændingenævnet finder endvidere ikke, at der til sagen er oplyst om hindringer for, at ansøgerens ægtefælle kan tage ophold i Tyrkiet sammen med ansøgeren, hvor de begge er født og opvokset, er statsborgere og taler sproget, for dér at udøve deres familieliv.

Udlændingenævnet finder i øvrigt, at der ikke foreligger oplysninger om personlige eller helbredsmæssige forhold, der bevirker, at en nægtelse af forlængelse af ansøgerens opholdstilladelse må anses for særligt belastende.

Det forhold, at det til sagen er oplyst, at ansøgeren er i medicinsk og lægelig behandling for sine rygsmerter, samt at hendes ægtefælle har dårlige nyrer og ligeledes modtager behandling herfor, kan ikke føre til en ændret vurdering, idet der ikke herved foreligger oplysninger om helbredsmæssige forhold af en sådan karakter, at ansøgerens opholdstilladelse bør forlænges under henvisning hertil. Udlændingenævnet har endvidere lagt afgørende vægt på, at der ikke er fremsendt tilstrækkelig lægelig dokumentation for, jf. udlændingelovens § 40, stk. 1, at ovenstående helbredsoplysninger er af en sådan karakter, at ansøgeren og hendes ægtefælle ikke kan modtage behandling for disse lidelser i ansøgerens hjemland, Tyrkiet.

Vurdering vedrørende afslag på opholdstilladelse efter artikel 6 og 7 i Associeringsrådets afgørelse nr. 1/80 af 19. september 1980

Udlændingenævnet finder, at ansøgeren ikke kan meddeles opholds- og arbejdstilladelse i Danmark i medfør af artikel 6, stk. 1, 1. led, i Associeringsrådets afgørelse nr. 1/80 af 19. september 1980.

Udlændingenævnet finder, at det forhold, at ansøgeren efter det oplyste var ansat som rengøringsassistent på et sygehus i perioden fra 2002 til 2004, ikke kan føre til en ændret vurdering, idet det bl.a. ikke er dokumenteret, at ansøgeren har været ansat i tre år hos den samme arbejdsgiver.

Udlændingenævnet finder endvidere, at det efter artikel 6, stk. 1, er en afgørende betingelse for retten til ophold, at den tyrkiske statsborger skal fortsætte med at være økonomisk aktiv for ikke fortabe sine rettigheder efter associeringsaftalekomplekset. Det forudsætter, at den tyrkiske statsborger bevarer sin status som arbejdstager, indtil retten til tidsubegrænset opholdstilladelse er opnået.

Udlændingenævnet vurderer på baggrund heraf, at ansøgeren ved ophør af sin ansættelser henholdsvis i 2004 og i august 2011 har fortabt sine rettigheder efter associeringsaftalekomplekset.

Udlændingenævnet har endvidere lagt vægt på, at det fremgår af eIndkomst, at ansøgeren fra september 2015 til og med februar 2018 havde modtaget kontanthjælp, og i perioden fra februar 2018 til juli 2018 havde modtaget supplerende kontanthjælp, og derfor ikke i denne periode havde optjent rettigheder efter artikel 6, stk. 1, i Associeringsrådets afgørelse nr. 1/80, ligesom der til sagen ikke er fremlagt dokumentation for, at ansøgeren på noget tidspunkt under sit ophold i Danmark har optjent rettigheder efter artikel 6, stk. 1, i Associeringsrådets afgørelse nr. 1/80.

Udlændingenævnet skal hertil bemærke, at ansøgeren har haft mulighed for at optjene rettigheder efter artikel 6, stk. 1, i Associeringsrådets afgørelse nr. 1/80, siden hun blev meddelt opholdstilladelse i Danmark i oktober 2003.

Udlændingenævnet finder endvidere, at ansøgeren ikke har optjent rettigheder i medfør af artikel 7 i Associeringsrådets afgørelse nr. 1/80, som familiemedlem til en tyrkisk arbejdstager.

Udlændingenævnet har ved afgørelsen lagt til grund, jf. præmis 52 i EU-Domstolens dom Sahin, C-246/06, at det ikke er en betingelse for at påberåbe sig artikel 13 i afgørelse nr. 1/80, at referencen er omfattet af artikel 6.

Udlændingenævnet finder imidlertid, at ansøgeren heller ikke kan meddeles opholds- og arbejdstilladelse i Danmark i medfør af artikel 7 i Associeringsrådets afgørelse nr. 1/80 af 19. september 1980.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at ansøgerens ægtefælle ifølge oplysningerne i ansøgningsskemaet forud for modtagelse af sin folkepension i oktober 2016 var på kontanthjælp fra oktober 2014, at han forud herfor ifølge oplysningerne fra ATP fra december 2000 til december 2004 hovedsageligt var i beskæftigelse, at han fra december 2005 til oktober 2009 hovedsageligt modtog dagpenge, at han fra november 2009 til april 2010 var i beskæftigelse, og at han i perioden fra 2010 til 2016 hovedsageligt modtog dagpenge, og at han derfor ikke havde status som økonomisk aktiv tyrkisk arbejdstager på tidspunktet for Udlændingestyrelsens afgørelse.

Udlændingenævnet finder på den baggrund, at referencen ikke er omfattet af artikel 6 i Associeringsrådets afgørelse 1/80, og ansøgeren kan allerede derfor ikke optjene rettigheder i medfør af artikel 7 i Associeringsrådets afgørelse 1/80 som et familiemedlem til en tyrkisk arbejdstager.

Det er indgået i Udlændingenævnets vurdering, at det til støtte for klagen er anført, at ansøgeren og hendes ægtefælle begge er tyrkiske statsborgere og dermed omfattet af Associeringsaftalen mellem EU og Tyrkiet, at ansøgeren kom til Danmark som ægtefællesammenført med en herboende tyrkisk arbejdstager med tilknytning til det lovlige arbejdsmarked i Danmark, jf. Associeringsrådets beslutning 1/80 artikel 7, at ægteparret har samlevet siden, og at ansøgeren derfor har opnået værn om hendes opholdsret efter artikel 7, der tilsiger, at hun har en livsvarig opholdstilladelse, der alene kan inddrages ved udvisning efter EU-rettens regler eller varig udrejse, men at ingen af disse situationer foreligger.

Det er endvidere indgået i Udlændingenævnets vurdering, at det til støtte for klagen er anført, at Udlændingestyrelsen ikke har taget højde for Associeringsrådets afgørelse 19. september 1980 3/80 artikel 3, at ansøgeren som følge heraf er berettiget til sociale ydelser efter samme regler som danskere, og at dette ikke er sket, idet tildelingen af sociale ydelser til ansøgeren har haft en negativ indflydelse på hendes danske opholdsret.

Det er endelig indgået i Udlændingenævnets vurdering, at det er anført, at ansøgeren og hendes ægtefælles senere forhold er uden betydning for bevarelsen af deres opholdsret og vil således ikke kunne medføre fortabelse af retsstillingen efter artikel 7 og i den forbindelse henvist til EU-domstolens dom C484/07, Fatma Pehlivan, præmis 39-67.

Udlændingenævnet finder imidlertid, at dette ikke kan føre til en ændret vurdering.

Udlændingenævnet har ikke modtaget dokumentation for, jf. udlændingelovens § 40, stk. 1, at ansøgerens ægtefælle – siden ansøgeren blev meddelt opholdstilladelse i 2003 – har haft uafbrudt tilknytning til det lovlige arbejdsmarked i Danmark – eller tilknytning afbrudt af kortere varighed, der kan ligestilles med perioder med lovlig beskæftigelse – hvorfor Udlændingenævnet finder, at ansøgeren ikke har opnået værn om sin opholdsret efter artikel 7, idet hendes ægtefælle ikke har haft tilknytning til det lovlige arbejdsmarked i Danmark, jf. artikel 7 i Associeringsrådets beslutning 1/80.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at der ifølge EU-Domstolens praksis ikke er et krav om, at den herboende ægtefælle skal være i beskæftigelse på tidspunktet for afgørelsen. Dette forudsætter dog, at den herboende er omfattet af artikel 6, stk. 1, 3. led, og at perioden uden beskæftigelse på dette tidspunkt ikke har overskredet en rimelig frist som omhandlet i EU-Domstolens sag C-340/97, Nazli, præmis 44, som er uddybet i EU-Domstolens sag C-171/95, Tetik, præmis 28, 30-33, 40-41, 46 og 48.

Udlændingenævnet henviser i den forbindelse til EU-domstolens dom i C-434/93, Bozkurt, hvori EU-domstolen bl.a. har udtalt, at årlig ferie, barselsorlov samt fravær på grund af arbejdsulykker eller sygdom af kortere varighed ligestilles med perioder med lovlig beskæftigelse, navnlig ved beregningen af varigheden af den lovlige beskæftigelse, der stilles krav om for at opnå ret til fri adgang til enhver form for lønnet arbejde, men at bestemmelsen derimod ikke omfatter en tyrkisk statsborger, der endeligt har forladt arbejdsmarkedet i en medlemsstat, f.eks. fordi han har nået pensionsalderen, eller fordi han er blevet fuldstændigt eller varigt uarbejdsdygtig.

Udlændingenævnet finder derfor, at ansøgerens ægtefælle ikke har dokumenteret, at der har været tale om kortere afbrydelser af hans tilknytning til arbejdsmarkedet forud for, at han nåede pensionsalderen, og han har dermed ikke været omfattet af artikel 6, stk. 1, 3. led.

Udlændingenævnet har yderligere lagt vægt på, at ansøgeren er meddelt opholdstilladelse efter de nationale regler, og at hun på intet tidspunkt har dokumenteret at have optjent rettigheder i medfør af Associeringsrådets afgørelse 1/80, hvorfor Udlændingestyrelsen med rette kunne betinge ansøgerens

opholdstilladelse af, at hverken hun eller hendes ægtefælle modtog hjælp efter lov om aktiv socialpolitik, uagtet bestemmelsen i Associeringsrådets afgørelse 19. september 1980 3/80 artikel 3.

Udlændingenævnet henviser endvidere til, at det fremgår af artikel 4 i Associeringsrådets afgørelse 3/80, hvilke ydelser, der er tale om i ligebehandlingsprincippet i artikel 3, og at kontanthjælp ikke her er nævnt.

Udlændingenævnet har endvidere lagt vægt på, at Udlændingenævnet ikke finder EU-domstolens dom C484/07, Fatma Pehlivan, sammenlignelig med nærværende sag, idet den herboende reference i C484/07, Fatma Pehlivan, var økonomisk aktiv med tilknytning til det lovlige arbejdsmarked i Holland, jf. artikel 7, i Associeringsrådets afgørelse 1/80.

Udlændingenævnet har endvidere lagt vægt på, at der efter Udlændingenævnets to høringer i juni 2020 ikke blev fremsendt yderligere oplysninger til støtte for påstanden om, at ansøgeren havde optjent rettigheder efter artikel 6, stk. 1, og artikel 7 i Associeringsrådets afgørelse nr. 1/80, og at ansøgeren ikke selv har løftet bevisbyrden for dette, jf. udlændingelovens § 40.

Det forhold, at der er henvist til en sammenlignelig sag, kan ikke føre til en ændret vurdering, da sagerne efter Udlændingenævnets vurdering ikke er sammenlignelige. Da der ikke er indsendt en fuldmagt fra den pågældende udlænding til, at sagen må indgå i vurderingen af nærværende sag, kan Udlændingenævnet ikke uddybe, hvorfor Udlændingenævnet finder, at sagerne ikke er sammenlignelige.

Det er yderligere indgået i Udlændingenævnets vurdering, at det er anført, at ansøgeren har ret til tidsubegrænset opholdstilladelse i Danmark.

Udlændingenævnet kan hertil oplyse, at ansøgeren senest fik afslag på permanent opholdstilladelse i november 2017, og at klagefristen på otte uger dermed var udløbet på tidspunktet for klagen i august 2018. Udlændingenævnet kan derfor ikke tage stilling til ansøgerens ret til tidsubegrænset opholdstilladelse. Udlændingenævnet henleder i den forbindelse også opmærksomheden på, at det er en grundlæggende betingelse for at blive meddelt tidsubegrænset opholdstilladelse, at udlændingen har en gyldig opholdstilladelse.

Udlændingenævnet finder på baggrund af ovenstående, at ansøgeren ikke kan meddeles opholds- og arbejdstilladelse i Danmark som følge af reglerne i Associeringsrådets afgørelse nr. 1/80 af 19. september 1980.

Udlændingenævnet stadfæster således Udlændingestyrelsens afgørelse fra juli 2018". ÅB/2020/154.

Hvis den herboende ægtefælle ikke er dansk eller nordisk statsborger eller flygtning med opholdstilladelse efter udlændingelovens §§ 7-8, er det som udgangspunkt en betingelse for ægtefællesammenføring, at ansøgeren og den herboende ægtefælle opfylder en del af betingelserne for at få tidsubegrænset (permanent) opholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 9, stk. 15. Kravet om opfyldelse af en del af betingelserne for tidsubegrænset opholdstilladelse som betingelse for ægtefællesammenføring finder kun anvendelse, hvis den herboende ægtefælle ikke er meddelt tidsubegrænset opholdstilladelse på baggrund af en ansøgning indgivet efter den 15. marts 2017. Dette kaldes de overførte betingelser for tidsubegrænset opholdstilladelse. Der kan læses mere herom i Udlændingenævnets årsberetning for 2018, afsnit 3.3.1.8., og Udlændingenævnets årsberetning 2019, afsnit 3.7.1.11.

Som et eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til betydningen af associeringsaftalekomplekset i forhold til de overførte betingelser for tidsubegrænset opholdstilladelse, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i september 2020 Udlændingestyrelsens afgørelse om, at den herboende reference ikke opfyldte betingelsen i udlændingelovens § 9, stk. 12, nr. 5 (nugældende § 9, stk. 15, nr. 6), om at have bestået Prøve i Dansk 1 eller en anden danskprøve på et tilsvarende eller højere niveau.

Sagens faktiske omstændigheder:

Referencen indrejste i Danmark første gang i maj 1977 og udrejste til Tyrkiet i perioden fra 1978 til 1991. Referencen blev på ny i september 1993 meddelt opholdstilladelse som familiesammenført og han blev i maj 1996 meddelt tidsubegrænset opholdstilladelse. Ansøgeren blev i 2014 og 2016 meddelt afslag på familiesammenføring og senest i marts 2018 indgav ansøgeren en ansøgning om opholdstilladelse i Danmark på baggrund af ægteskab med sin herboende ægtefælle. Det fremgik af ansøgerens del af ansøgningsskemaet, at hun tidligere havde været gift med referencen, at hun og referencen på ny blev gift i januar 2014 i Danmark, og at parret har 5 myndige børn i Danmark.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Referencen fik ultimo maj 1996 tidsubegrænset opholdstilladelse i Danmark. Referencen er derfor omfattet af betingelserne i udlændingelovens § 9, stk. 12, jf. bemærkningerne til bestemmelsen i lovforslag nr. L168, som er citeret i afsnittet *Retsregler*.

Udlændingenævnet finder, at ansøgeren ikke kan meddeles opholdstilladelse i Danmark under henvisning til ægteskabet med referencen, da han ikke opfylder betingelsen om at have bestået Prøve i Dansk 1 eller en danskprøve på et tilsvarende eller højere niveau, jf. udlændingelovens § 9, stk. 12, nr. 5.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at referencen er meddelt tidsubegrænset opholdstilladelse, og at referencen derfor er omfattet af betingelserne i udlændingelovens § 9, stk. 12, herunder betingelsen i udlændingelovens § 9, stk. 12, nr. 5, hvoraf det fremgår, at en opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1, litra e, medmindre ganske særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed, taler derimod, kun kan gives, såfremt den herboende person har bestået Prøve i Dansk 1, jf. § 9, stk. 1, i lov om danskuddannelse til voksne udlændinge m.fl., eller en danskprøve på et tilsvarende eller højere niveau.

Udlændingenævnet har herefter lagt vægt på, at referencen har oplyst, at han ikke har bestået Prøve i Dansk 1 eller en prøve på et tilsvarende niveau eller højere.

Udlændingenævnet finder endvidere, at der ikke foreligger ganske særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed, der taler imod, at referencen skal opfylde betingelserne i udlændingelovens dagældende § 9, stk. 12, nr. 5.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at det i ansøgningsskemaet er oplyst, at referencen ikke lider af et handicap, der forhindrer ham i at opfylde en eller flere af de overførte betingelser for at få tidsubegrænset opholdstilladelse, ligesom der ikke foreligger oplysninger om forhold, som bevirker, at det vil være uproportionalt at henvise referencen og ansøgeren til at tage ophold i Tyrkiet, hvor både ansøgeren og referencen er statsborgere, hvor de begge er født og opvokset, hvor ansøgeren har boet hele sit liv, hvor referencen også har tilbragt en stor del af sit voksne liv, samt hvor de begge taler sproget, for dér at udøve familielivet, jf. Den Europæiske Menneskerettighedskonventions (EMRK) artikel 8.

Det er indgået i grundlaget for Udlændingenævnets vurdering, at referencen oprindeligt er registreret indrejst i Danmark i 1977. Udlændingenævnet finder imidlertid, at dette ikke kan føre til en ændret vurdering på baggrund af det ovenfor anførte. Udlændingenævnet bemærker i denne forbindelse desuden, at referencen i perioden fra 1978 til 1991 opholdte sig i Tyrkiet, hvorefter han på ny indrejste i Danmark.

Udlændingenævnet henviser i den forbindelse til, at det følger af Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols praksis vedrørende EMRK artikel 8, at EMRK artikel 8 ikke indebærer

en generel og ubetinget ret til familiesammenføring, da familier ikke efter EMRK artikel 8 har en umiddelbar og ubetinget ret til at vælge det land, hvori de vil udøve deres familieliv.

Det er endelig indgået i grundlaget for Udlændingenævnets vurdering, at det til støtte for klagen er anført, at referencen er omfattet af Associeringsaftalen.

Udlændingenævnet finder imidlertid, at dette ikke kan føre til en ændret vurdering, idet det fremgår af eIndkomst, at referencen forud for modtagelsen af sin folkepension i februar 2014 var på kontanthjælp i perioden fra januar 2010 til januar 2014, hvorfor han ikke havde status som økonomisk aktiv tyrkisk arbejdstager på tidspunktet for Udlændingestyrelsens afgørelse.

Det forhold, at det til støtte for klagen endvidere er anført, at referencen er omfattet af Associeringsaftalen, uanset om der op til folkepension er oppebåret kontanthjælp, idet kontanthjælpsmodtageren ikke er ude af arbejdsmarkedet, men fortsat skal stå til rådighed og være tilmeldt arbejdsformidlingen som jobsøgende, samt at referencen som følge heraf må anses for at have været økonomisk aktiv op til sin folkepension, kan ej heller føre til en ændret vurdering.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at der ifølge EU-Domstolens praksis ikke er et krav om, at den herboende ægtefælle skal være i beskæftigelse på tidspunktet for afgørelsen. Dette forudsætter dog, at den herboende er omfattet af artikel 6, stk. 1, 3. led, og at perioden uden beskæftigelse på dette tidspunkt ikke har overskredet en rimelig frist som omhandlet i EU-Domstolens sag C-340/97, Nazli, præmis 44, som er uddybet i EU-Domstolens sag C-171/95, Tetik, præmis 28, 30-33, 40-41, 46 og 48.

Udlændingenævnet henviser i den forbindelse til EU-Domstolens dom i C-434/93, Bozkurt, hvori EU-Domstolen bl.a. har udtalt, at årlig ferie, barselsorlov samt fravær på grund af arbejdsulykker eller sygdom af kortere varighed ligestilles med perioder med lovlig beskæftigelse, navnlig ved beregningen af varigheden af den lovlige beskæftigelse, der stilles krav om for at opnå ret til fri adgang til enhver form for lønnet arbejde, men at bestemmelsen derimod ikke omfatter en tyrkisk statsborger, der endeligt har forladt arbejdsmarkedet i en medlemsstat, f.eks. fordi han har opnået pensionsalderen, eller fordi han er blevet fuldstændigt eller varigt uarbejdsdygtig.

Udlændingenævnet finder derfor, at referencen ikke har dokumenteret, jf. udlændingelovens § 40, stk. 1, at der har været tale om kortere afbrydelser af hans tilknytning til arbejdsmarkedet forud for, at han nåede pensionsalderen, og han har dermed ikke været omfattet af artikel 6, stk. 1, 3. led.

Udlændingenævnet har endelig lagt vægt på, at Associeringsaftalekomplekset efter Udlændingenævnets vurdering, ikke giver familiemedlemmer til herboende økonomisk aktive

tyrkiske statsborgere en videre ret til familiesammenføring, end efter udlændingelovens regler, idet det allerede er indeholdt i disse reglers enkelte bestemmelser, at hensynet til Danmarks internationale forpligtelser – herunder afgørelser fra EU-domstolen – skal indgå i vurderingen, og at betingelserne fraviges, hvis der foreligger ganske særlige grunde, sådan at der efter loven tages hensyn til de konkrete omstændigheder i det enkelte tilfælde.

Det forhold, at der er henvist til en ifølge klageren en sammenlignelig sag, kan på baggrund af det ovenfor anførte ej heller føre til en ændret vurdering.

På denne baggrund, og idet der ikke er oplyst om ganske særlige forhold i øvrigt, herunder alvorlige personlige eller helbredsmæssige forhold, finder Udlændingenævnet, at det ikke vil være uproportionalt og stridende mod Danmarks internationale forpligtelser, herunder EMRK artikel 8, at meddele ansøgeren afslag på opholdstilladelse i Danmark.

Udlændingenævnet stadfæster således Udlændingestyrelsens afgørelse fra september 2018". ÅB/2020/157.

Som et eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til betydningen af associeringsaftalekomplekset og opnåelse af tidsubegrænset opholdstilladelse, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i juli 2020 Udlændingestyrelsens afgørelse, hvorefter ansøgeren, der er statsborger i Tyrkiet, ikke kunne gives tidsubegrænset opholdstilladelse i Danmark, da han ikke opfyldte kravet om at have bestået Prøve i Dansk 2 eller en danskprøve på et tilsvarende eller højere niveau.

Sagens faktiske omstændigheder:

Ansøgeren blev i august 2014 meddelt familiesammenføring og indrejste i Danmark i september 2014. I oktober 2018 indgav ansøgeren en ansøgning om tidsubegrænset opholdstilladelse i Danmark. Det fremgår af ansøgningen, at ansøgeren ikke havde bestået Prøve i Dansk 2 eller en danskprøve på et tilsvarende eller højere niveau, og at han ikke havde et handicap, som forhindrede ham i at opfylde kravet om en bestået danskprøve.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Udlændingenævnet har lagt til grund, at ansøgeren senest har haft opholdstilladelse i Danmark siden august 2014. Udlændingenævnet finder således, at ansøgeren opfylder den tidsmæssige betingelse for tidsubegrænset opholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 1.

Udlændingenævnet finder imidlertid, at ansøgeren ikke opfylder en eller flere af de øvrige grundlæggende betingelser, der kræves for at blive meddelt tidsubegrænset opholdstilladelse.

Udlændingenævnet finder således, at ansøgeren ikke opfylder betingelsen i udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 7, om at have bestået Prøve i Dansk 2 eller en danskprøve på et tilsvarende eller højere niveau.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at ansøgeren ikke har fremlagt dokumentation for, at han har bestået Prøve i Dansk 2 eller en danskprøve på et tilsvarende eller højere niveau, og at det er oplyst til sagen, at han ikke har taget danskprøven.

Udlændingenævnet finder, at der ikke er oplyst om særlige konkrete forhold, herunder helbredsmæssige forhold, som taler for, at ansøgeren kan meddeles tidsubegrænset opholdstilladelse efter bestemmelsen i udlændingelovens § 11, stk. 17, under lempeligere betingelser end normalt med henvisning til Danmarks internationale forpligtelser, herunder FN's handicapkonvention.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at det fremgår af ansøgningsskemaet, at ansøgeren ikke har bestået Prøve i Dansk 2 eller en danskprøve på et tilsvarende eller højere niveau, og at han ikke har et handicap, som forhindrer ham i at opfylde kravet om en bestået danskprøve.

Udlændingenævnet finder imidlertid, at der ikke under henvisning hertil bør ske fravigelse af betingelsen i udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 7, idet Udlændingenævnet ikke på nuværende tidspunkt kan lægge til grund, at ansøgeren kan anses for at være ude af stand til at tilegne sig yderligere danskkundskaber og derved på et senere tidspunkt har mulighed for at opfylde betingelsen i udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 7.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at ansøgeren efter det oplyste heller ikke ses at have forsøgt at bestå Prøve i Dansk 2 eller anden godkendt prøve på et tilsvarende eller højere niveau.

Det er indgået i grundlaget for Udlændingenævnets vurdering, at det til klagen er anført, at idet ansøgeren er tyrkisk statsborger og økonomisk aktiv, er han omfattet af Associeringsaftalen, hvoraf følger, at der ikke må opstilles restriktioner, der markant forringer ansøgerens retsstilling. Der er i den forbindelse henvist til C-89/18, A mod Udlændinge- og Integrationsministeriet, præmis 23.

Udlændingenævnet finder, at det anførte ikke kan føre til en anden vurdering.

Udlændingenævnet bemærker i den forbindelse, at ansøgeren ikke nyder en særlig retsstilling vedrørende tidsubegrænset opholdstilladelse, uanset at han er omfattet af Associereringsaftalen, da reglerne om tidsubegrænset ophold ikke anses for at have virkning for selvstændige erhvervsdrivendes og arbejdstageres mulighed for at fortsætte deres beskæftigelse. Tidsubegrænset opholdstilladelse kan således alene opnås på baggrund af de til enhver tid gældende regler.

Det forhold, at der er henvist til C-89/18, A mod Udlændinge- og Integrationsministeriet, kan på samme baggrund ikke føre til en anden vurdering, ligesom at sagen vedrører tilknytningskravet i familiesammenføringssager.

Udlændingenævnet finder på baggrund af ovenstående, at det ikke på nuværende tidspunkt vil være uproportionalt som stridende mod Danmarks internationale forpligtelser, herunder FN's handicapkonvention, at stille betingelsen i udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 7, og på nuværende tidspunkt meddele ansøgeren afslag på tidsubegrænset opholdstilladelse i Danmark.

Udlændingenævnet stadfæster således Udlændingestyrelsens afgørelse fra juli 2019". ÅB/2020/156.

Der henvises herudover til afsnit 2.4.2.2. i Udlændingenævnets årsberetning 2018, hvor FAM/2018/19 er gengivet som et eksempel på en afgørelse truffet i medfør af udlændingelovens § 9 h, stk. 1, hvor Udlændingenævnet stadfæstede Udlændingestyrelsens afgørelse om, at der skulle indbetales et gebyr i forbindelse med indgivelse af ansøgning om forlængelse af opholdstilladelse til en tyrkisk statsborger, idet ansøgeren som tyrkisk statsborger ikke ansås for at være økonomisk aktiv, da hendes indtægt alene bestod af SU. Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på, at referencen i 2016 var blevet dansk statsborger og dermed ikke længere var omfattet af Associeringsaftalen m.v.

Der henvises endvidere til afgørelsen ÅB/2019/111 i afsnit 3.9. i Udlændingenævnets årsberetning 2019 og til ÅB/2019/118, der er gengivet i Udlændingenævnets årsberetning 2019, afsnit 3.10.6., og til afgørelse ÅB/2018/74 i afsnit 3.6. i Udlændingenævnets årsberetning 2018 vedrørende rækkeviden af stand still-klausulerne i Associeringsrådets afgørelse nr. 1/80 af 19. september 1980 og tillægsprotokollen til Associeringsaftalen set i forhold til nationale betingelser for opholdstilladelse på baggrund af erhverv.

Der henvises endelig til ÅB/2018/89 i afsnit 3.13.2.4. i Udlændingenævnets årsberetning 2018 vedrørende et eksempel på en afgørelse truffet i medfør af udlændingelovens § 9 p, stk. 2, hvor Udlændingenævnet stadfæstede Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelse om afvisning af en ansøgning om opholdstilladelse til en tyrkisk statsborger på baggrund af Danmarks internationale forpligtelser, hvor Udlændingenævnet på grundlag af EU-Domstolens dom i sag C-138/13, Dogan, og EU-Domstolens dom i sag C 561/14, Genc, fandt, at det ikke kunne udelukkes, at

udlændingelovens § 9 p, stk. 2, 1. pkt., udgjorde en restriktion omfattet af Associeringsrådets afgørelse nr. 1/80 af 19. september 1980 og tillægsprotokollen af 23. november 1970. Udlændingenævnet fandt imidlertid, at udlændingelovens § 9 p, stk. 2, 1. pkt., ikke var i strid med stand still-klausulen i artikel 13 i Associeringsrådets afgørelse nr. 1/80 eller artikel 41, stk. 1, i tillægsprotokollen til Associeringsaftalen. Se også ÅB/2020/166 i afsnit 3.10.6.

3.10. Erhverv og beskæftigelse

Der kan efter udlændingelovens § 9 a, stk. 1, på nærmere betingelser gives opholdstilladelse til en udlænding på grundlag af beskæftigelse eller selvstændig erhvervsvirksomhed, jf. udlændingelovens § 9 a, stk. 2 og 3.

Der findes herefter en række ordninger, som gør det lettere for højt kvalificerede udlændinge at få opholds- og arbejdstilladelse i Danmark, herunder positivlisterne, jf. nærmere afsnit 3.10.1., beløbsordningen, jf. nærmere afsnit 3.10.2., hvis ansøgeren besidder særlige individuelle kvalifikationer, jf. nærmere afsnit 3.10.3., etableringskort, jf. nærmere afsnit 3.10.4.., jobsøgningsophold, jf. nærmere afsnit 3.10.5., samt opholdstilladelse på baggrund af Danmarks internationale forpligtelser, jf. nærmere afsnit 3.10.6.

3.10.1. Positivlisterne

Ifølge udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 1, kan der efter ansøgning gives opholdstilladelse til en udlænding, der har indgået aftale eller fået tilbud om ansættelse inden for et fagområde, hvor der er mangel på kvalificeret arbejdskraft (positivlisten for personer med en videregående uddannelse).

Positivlisten for personer med en videregående uddannelse er en liste over de erhverv, hvor der er mangel på kvalificeret arbejdskraft i Danmark.

Det er en betingelse for meddelelse af opholds- og arbejdstilladelse efter positivlisten for personer med en videregående uddannelse, at den tilbudte stilling er på positivlisten, ligesom det er en betingelse, at udlændingen har en uddannelse, som kvalificerer udlændingen til stillingen. Alle stillinger på positivlisten forudsætter en uddannelse på bachelorniveau eller højere. Da en del af stillingsbetegnelserne udøves inden for lovregulerede erhverv, er opholds- og arbejdstilladelsen i nogle tilfælde også betinget af, at udlændingen har en offentlig godkendelse eller dansk autorisation, eksempelvis som læge.

Stillingerne på positivlisten er angivet sammen med uddannelseskravet til den pågældende stilling og den tilhørende kode for den officielle klassifikation af stillinger, som hedder DISCO-08.

Som et eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet har vurderet, at udlændingen ikke opfyldte uddannelseskravet, kan henvises til ÅB/2019/112 i Udlændingenævnets årsberetning 2019, afsnit 3.10.1.

Som et eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til, om den tilbudte stilling var opført på positivlisten, henvises til ÅB/2018/69 i afsnit 3.7.1 i Udlændingenævnets årsberetning 2018.

Ved lov nr. 1002 af 27. juni 2020 (Ny positivliste for faglærte) blev udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 2, indsat. Der kan således efter ansøgning gives opholdstilladelse til en udlænding, der har indgået aftale eller fået tilbud om ansættelse hos en arbejdsgiver, som på tidspunktet for afgørelse om opholdstilladelse havde en måluddannelsesratio for det senest opgjorte bidragsår, og som ikke skulle betale merbidrag for det senest opgjorte bidragsår, jf. § 21 a, jf. §§ 21 b og 21 i, i lov om Arbejdsgivernes Uddannelsesbidrag, hvis ansættelsen ikke er omfattet af nr. 1, samt vedrører en stilling på minimum faglært niveau, jf. bilag 1, inden for et område, hvor der er mangel på arbejdskraft.

Positivlisten for faglærte er derfor en liste over stillingsbetegnelser på mindst faglært niveau, hvor der er mangel på arbejdskraft i Danmark.

Det er en betingelse for meddelelse af opholds- og arbejdstilladelse efter positivlisten for faglærte, at udlændingens løn- og ansættelsesvilkår er sædvanlige efter danske forhold, ligesom det er en betingelse, at udlændingens arbejdsgiver er underlagt og lever op til de samfundsmæssige pligter for uddannelse af elever efter lov om Arbejdsgivernes Uddannelsesbidrag. Udlændingenævnet kan indhente oplysninger herom ved anmodning til Arbejdsgivernes Uddannelsesbidrag.

Det er ikke en betingelse for opholds- og arbejdstilladelse efter positivlisten for faglærte, at udlændingen opfylder et bestemt uddannelseskrav.

Begge positivlister opdateres 2 gange årligt.

Udlændingenævnet har ikke i 2020 haft anledning til at tage stilling til sager om opholds- og arbejdstilladelse efter henholdsvis positivlisten for personer med en videregående uddannelse eller positivlisten for faglærte.

3.10.2. Beløbsordning

Ifølge udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 3, kan der efter ansøgning gives opholdstilladelse til en udlænding, der har indgået aftale eller fået tilbud om ansættelse inden for et fagområde, hvor ansættelsen indebærer en årlig aflønning på mindst 400.000 kr., som udbetales til en dansk bankkonto.

Det følger af udlændingelovens § 9 a, stk. 29, at beløbet reguleres årligt med satsreguleringsprocenten, jf. lov om satsreguleringsprocent, og en tilpasningsprocent, så reguleringen i alt svarer til lønudviklingen i samfundet. Det regulerede beløb afrundes til det nærmeste beløb, som er deleligt med 1.000.

Ved førstegangsansøgninger indgivet fra og med den 1. januar 2020 til og med den 31. december 2020 var det årlige beløb 436.000,00 kr., jf. vejledning nr. 10241 af 16. december 2019 om regulering pr. 1. januar 2020 af beløbssatser efter udlændingeloven m.v.

Det er en grundlæggende betingelse for meddelelse af opholdstilladelse i medfør af beløbsordningen, at udlændingen er tilbudt ansættelse på sædvanlige løn- og ansættelsesvilkår.

Som et eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet har vurderet, om ansøgeren var tilbudt ansættelse på sædvanlige løn- og ansættelsesvilkår, henvises til ERH/2017/138 i afsnit 3.5.1. i Udlændingenævnets årsberetning 2017.

Som et eksempel på, at det desuden er et krav, at der skal være tale om en fast garanteret time- eller årsløn, henvises til ERH/2019/12 i afsnit 3.10.2. i Udlændingenævnets årsberetning 2019.

Udlændingenævnet har i 2020 haft anledning til at tage stilling til en række sager vedrørende beløbsordningen, hvor det har været relevant at vurdere, hvorvidt det afgørende formål med ansøgningen om opholdstilladelse måtte antages at være at opnå et længevarende ophold i Danmark – altså om der var tale om proforma.

Som eksempler på afgørelser, hvor Udlændingenævnet fandt, at der forelå proforma, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i februar 2020 Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelse om afslag på opholds- og arbejdstilladelse efter beløbsordningen til en statsborger fra Kina.

Sagens faktiske omstændigheder:

Ansøgeren søgte i juni 2018 om opholds- og arbejdstilladelse som kok hos en restaurant på baggrund af beløbsordningen. I forbindelse med ansøgningen foretog Det Danske Generalkonsulat i Guangzhou, Kina, et interview med ansøgeren, hvor det viste sig, at ansøgeren havde et meget begrænset kendskab til stillingens indhold og ansættelseskontrakten. I oktober 2018 meddelte Styrelsen for International Rekruttering og Integration ansøgeren afslag på opholds- og arbejdstilladelse efter beløbsordningen, idet der var grund til at antage, at ansøgerens tilbudte ansættelse som kok måtte anses for proforma.

Udlændingenævnets afgørelse:

Udlændingenævnet finder, at ansøgeren ikke kan meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 2 (nugældende § 9 a, stk. 2, nr. 3).

Udlændingenævnet finder efter en samlet og konkret vurdering af alle sagens omstændigheder, at der er grundlag for at antage, at den tilbudte stilling som kok hos en restaurant må anses for proforma, idet der er en formodning for, at det afgørende formål med ansøgerens ansøgning om opholds- og arbejdstilladelse på baggrund af beskæftigelse må anses at være for at opnå et længerevarende ophold i Danmark.

Udlændingenævnet har i den forbindelse lagt afgørende vægt på, at det fremgår af et til ansøgningen vedlagt udateret brev fra restauranten, at ansøgerens løn er fastsat til 34.900 kr., og at lønfastsættelsen skyldes reguleringen af minimumskravet i beløbsordningen. Udlændingenævnet finder, at lønnen således ikke er fastsat under hensyntagen til ansøgerens egentlige kompetencer.

Udlændingenævnet har endvidere lagt vægt på, at den tilbudte månedsløn på 34.900 kr. forekommer usædvanlig høj sammenlignet med ansøgerens uddannelsesniveau og erhvervserfaring, idet hun i ansøgningsskemaet har oplyst, at hun udelukkende har erhvervserfaring fra et tidligere job med en varighed på et år, at hun ikke har anden erhvervserfaring som kok, der er relevant for den tilbudte stilling, samt at hendes uddannelse inden for kokkefaget alene består af et kursus fra marts 2014 til august 2014.

Udlændingenævnet konstaterer i den forbindelse, at der er fremlagt modstridende oplysninger i sagen om ansøgerens erhvervserfaring, idet det fremgår af ansøgningsskemaet om relevante tidligere ansættelser, at ansøgeren i perioden fra marts 2017 til juli 2018 var ansat hos restaurant A, hvor hun var kok og tilberedte kinesisk mad, men at hun har arbejdet som kok i Kina hos forskellige restauranter. Udlændingenævnet henviser endvidere til, at ansøgeren under interviewet i juni 2018

oplyste, at hun har arbejdet som kok hos restaurant A siden 2017, og at hun heller ikke her oplyste om anden erhvervserfaring, mens det fremgår af anmodningen om genoptagelse fra juli 2018 af styrelsens afgørelse, at ansøgeren har arbejdet hos restaurant B i perioden fra januar 2012 til februar 2014 og i perioden fra september 2014 til februar 2017, og at hun tog kokkeuddannelsen fra marts 2014 til august 2014. Udlændingenævnet henviser yderligere til, at det fremgår af et CV fremsendt ved e-mail fra september 2018, at ansøgeren arbejdede som kok i risnudelrestaurant C i perioden fra 2000 til 2012.

Udlændingenævnet finder således, at forklaringerne om ansøgerens arbejdserfaring løbende er blevet udbygget under sagens behandling, hvorfor Udlændingenævnet ikke finder at kunne lægge den oplyste erfaring til grund.

På den baggrund kan det ikke føre til at andet udfald af sagen, at det er anført, at ansøgerens erhvervscertifikat er ægte, og at det ikke er nemt at skaffe et falsk stempel i Kina.

Udlændingenævnet har endvidere lagt vægt på, at ansøgeren har haft påfaldende lidt kendskab til det tilbudte ansættelsesforhold, idet det fremgår af referatet af interviewet fra juni 2018 med Det Danske Generalkonsulat, at hun ikke har kendskab til, hvor hun skal bo, og om restauranten i Danmark vil betale for hendes bolig, at hun ikke ved, hvordan lønnen bliver udbetalt, at hun ikke har mødt ejeren af restauranten, at hun ikke forstod kontrakten, der var på 19 sider, da hun underskrev den, og at hun ikke har kendskab til ferie- og fraværsvilkår.

Det i klagen anførte om, at ansøgeren ikke har haft et dybdegående kendskab til kontraktens indhold, fordi hun er en jævn kone fra landet, der ikke har erfaring med forhandling af kontrakter, at virksomheden vil være hende behjælpelig med at finde en lejlighed, og at ansøgeren var forvirret og nervøs under interviewet i juni 2018 og derfor misforstod visse af spørgsmålene, kan ikke føre til en ændret vurdering.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at interviewet foregik på mandarin, som ansøgeren forstod, og at hun havde lejlighed til at komme med bemærkninger til referatet af interviewet, hvilket hun ikke gjorde. Det må efter Udlændingenævnets opfattelse være forventeligt, at en arbejdstager har kendskab til de grundlæggende vilkår for den tilbudte ansættelse, såfremt der er tale om et reelt ansættelsesforhold.

Udlændingenævnet finder således, at der ikke er fremlagt dokumentation for, at ansøgeren besidder sådanne kvalifikationer, at en månedsløn på 34.900 kr. kan anses for at være proportional med den tilbudte ansættelse.

Det er indgået i Udlændingenævnets vurdering af sagen, at ansøgeren har fulgt et kursus inden for kokkefaget fra marts 2014 til august 2014, og at hun i august 2014 opnåede et kinesisk udstedt kokkecertifikat på niveau fire.

Udlændingenævnet finder imidlertid, at dette ikke kan føre til en ændret vurdering.

Udlændingenævnet har i den forbindelse lagt vægt på, at det fremgår af udlændingemyndighedernes baggrundsoplysninger, at kinesiske kokkecertifikater på niveau fire anses som et meget lavt niveau.

Udlændingenævnet bemærker derudover, at det følger af udlændingemyndighedernes administrative praksis, at uanset at de formelle krav, herunder kravet om årlig aflønning på et fastsat mindstebeløb, er opfyldt, vil der kunne meddeles afslag på opholds- og arbejdstilladelse efter beløbsordningen, såfremt det afgørende formål med ansættelsen må antages at være at opnå et opholdsgrundlag i Danmark.

Udlændingenævnet stadfæster derfor Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelse fra oktober 2018." ÅB/2020/158.

Udlændingenævnet stadfæstede i marts 2020 Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelse om afslag på opholds- og arbejdstilladelse efter beløbsordningen til en statsborger fra Vietnam.

Sagens faktiske omstændigheder:

Ansøgeren blev i juli 2018 meddelt afslag på opholds- og arbejdstilladelse som negletekniker hos en virksomhed på baggrund af beløbsordningen, idet der var grund til at antage, at ansøgerens tilbudte ansættelse som negletekniker måtte anses for proforma. Under klagesagen blev det anført, at virksomheden tidligere havde haft en medarbejder ansat på beløbsordningen, hvis sag var sammenlignelig med ansøgeren. Udlændingenævnet modtog en fuldmagt fra den pågældende til, at oplysningerne måtte inddrages i ansøgerens sag, hvorefter Udlændingenævnet modtog en udtalelse fra Styrelsen for International Rekruttering og Integration om sagerne.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Udlændingenævnet finder, at ansøgeren ikke kan meddeles opholdstilladelse efter beløbsordningen, jf. udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 2 (nugældende § 9 a, stk. 2, nr. 3).

Udlændingenævnet finder efter en samlet konkret og individuel vurdering af alle sagens omstændigheder, at der er grundlag for at antage, at ansøgerens tilbudte ansættelse som negletekniker hos en virksomhed må anses for proforma, idet der er en formodning for, at det afgørende formål med ansættelsen af ansøgeren er at opnå et fortsat og længerevarende ophold i Danmark.

Udlændingenævnet har i den forbindelse lagt vægt på, at ansøgeren har gennemført en fireårig uddannelse som bachelor i Social Sciences fra et universitet i Vietnam, som hun færdiggjorde i 2011, og at hun ikke har en relevant uddannelse i forhold til den tilbudte stilling som negletekniker.

Udlændingenævnet har ligeledes lagt vægt på, at ansøgeren alene har dokumenteret at have relevant erfaring i ca. 6 måneder. Uanset om hun måtte have 2 ½ års arbejdserfaring, der relaterer sig til den tilbudte stilling som negletekniker hos virksomheden, finder Udlændingenævnet, at ansøgeren ikke gennem 2 ½ års arbejde som negletekniker kan have opnået en sådan arbejdserfaring, at formodningen for proforma afkræftes.

Udlændingenævnet har endvidere lagt vægt på, at ansøgerens udregnede timeløn er væsentligt højere end virksomhedens øvrige medarbejderes, idet ansøgeren får ca. 217 kr. i timen, mens virksomhedens øvrige medarbejdere får mellem 90 kr. og 170 kr. i timen, ligesom de øvrige medarbejdere er timelønnede og ikke fastansat som ansøgeren, og mens én af ejerne får en timeløn på 180 kr.

Det forhold, at partrepræsentanten til støtte for klagen har anført, at virksomheden har valgt at ansætte udenlandsk arbejdskraft, og at virksomheden har stort brug for ansvarsfulde ansatte, som vil arbejde i spidsbelastningstider og spidsbelastningsperioder, at virksomheden tidligere har haft mange problemer med at ansætte danske medarbejdere, der er pålidelige, at det kræver meget tid at undersøge en ny mulig medarbejders evner inden for negleteknik, og at virksomheden allerede har brugt meget tid på at undersøge ansøgerens kompetencer inden for negleteknik, finder Udlændingenævnet heller ikke kan føre til en ændret vurdering.

Udlændingenævnet har i den forbindelse lagt vægt på, at disse forhold ikke afkræfter formodningen for proforma.

Det er indgået i Udlændingenævnets vurdering, at virksomheden til støtte for klagen har anført, at virksomheden alene har en fuldtidsmedarbejder ansat, at ejeren af virksomheden var stoppet med at arbejde, da hun skulle føde til august, at hendes ægtefælle vil blive nødt til at hjælpe til i virksomheden, og i værste fald at virksomheden vil blive nødt til at lukke ned. Udlændingenævnet finder imidlertid, at dette ikke kan føre til en ændret vurdering.

Det er endvidere indgået i Udlændingenævnets vurdering, at grunden til, at ansøgeren har fået tilbudt en løn, der er højere end andre ansatte i virksomheden, bl.a. er, at virksomhedens ejere kender hende og har set hende arbejde, at hendes evner er på et niveau, således at hun vil kunne starte med det samme og uden nogen oplæring, at leveomkostningerne er højere i Danmark, og at hun er villig til at arbejde ved spidsbelastning, hvilket er afgørende for at kunne imødekomme kundernes ønsker. Udlændingenævnet finder imidlertid heller ikke, at dette kan føre til en ændret vurdering.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at den tilbudte løn på 34.817 kr. om måneden, som netop opfylder beløbskravet i beløbsordningen, som på ansøgningstidspunktet i 2018 var 417.793,60 kr., er uforholdsmæssigt højt taget i betragtning af, at ansøgeren ikke har taget en relevant uddannelse og alene efter det oplyste har 2 ½ års erhvervserfaring, som relaterer sig til den tilbudte stilling, ligesom lønnen er markant højere end de fleste af virksomhedens nuværende negleteknikere med samme antal års erhvervserfaring, samt at lønnen også er væsentlig højere end virksomhedens ejer.

Oplysningerne om, at ansøgeren angiveligt er en dygtig negletekniker, og at hun er villig til at arbejde ved spidsbelastning, kan ikke afkræfte formodningen.

Det forhold, at virksomheden tidligere succesfuldt har ansat en medarbejder via beløbsordningen, kan heller ikke føre til en ændret vurdering.

Udlændingenævnet har lagt vægt på, at Styrelsen for International Rekruttering og Integration i deres udtalelse har anført, at Styrelsen for International Rekruttering og Integration i forhold til ansøgninger om opholds- og arbejdstilladelse som negletekniker efter beløbsordningen har skærpet sin vurdering i forhold til tidligere praksis, idet det i en række tilfælde er konstateret, at den pågældende ansøger er blevet tilbudt en løn, der betyder, at den pågældende lønmæssigt vil kunne blive omfattet af beløbsordningen, men hvor den tilbudte løn har været betydelig højere end virksomhedens øvrige medarbejderes, og hvor det således er vurderet, at det afgørende formål med ansøgningen om opholds- og arbejdstilladelse må anses at være at skaffe den pågældende ansøger et længerevarende ophold i Danmark.

Udlændingenævnet har endeligt lagt vægt på, at det følger af udlændingemyndighedernes administrative praksis, at uanset at de formelle krav, herunder kravet om årlig aflønning på et fastsat mindstebeløb, er opfyldt ved et ansættelsestilbud, vil der kunne meddeles afslag på opholds- og arbejdstilladelse efter beløbsordningen, såfremt det afgørende formål med ansøgningen må antages at være at opnå et opholdsgrundlag i Danmark.

Udlændingenævnet finder på baggrund af ovenstående, at det afgørende formål med ansøgningen om opholds- og arbejdstilladelse efter beløbsordningen må anses for at være at skaffe ansøgeren et længerevarende ophold i Danmark.

Udlændingenævnet stadfæster således Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelse fra juli 2018 om afslag på opholdstilladelse til ansøgeren med henblik på beskæftigelse." ÅB/2020/159.

Som et eksempel en afgørelse, hvor Udlændingenævnet har vurderet, at der var fremlagt en falsk arbejdsgivererklæring i forbindelse med udlændingens ansøgning efter beløbsordningen, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i maj 2020 Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelse om afslag på opholds- og arbejdstilladelse efter beløbsordningen til en statsborger fra Kina.

Sagens faktiske omstændigheder:

Ansøgeren blev i juli 2017 meddelt opholds- og arbejdstilladelse som kok hos restaurant A, gyldig indtil juli 2021. I forbindelse med ansøgningen vedlagde ansøgeren en arbejdsgivererklæring som dokumentation for sit arbejde fra februar 2014 til september 2016 hos en restaurant i Kina. I juni 2018 indgav ansøgeren en ny ansøgning om opholds- og arbejdstilladelse efter beløbsordningen som kok hos en ny restaurant B. Styrelsen for International Rekruttering og Integration anmodede derefter Den Danske Ambassade i Beijing om at verificere oplysningerne om arbejdserfaring i hjemlandet. Da det ikke lykkedes ambassaden at verificere den tidligere fremsendte arbejdsgivererklæring gav styrelsen i oktober 2018 ansøgeren afslag på den nye ansøgning om opholds- og arbejdstilladelse efter beløbsordningen. Endvidere inddrog styrelsen ansøgerens opholds- og arbejdstilladelse efter beløbsordningen som kok hos restaurant A.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Udlændingenævnet finder, at ansøgeren ikke kan meddeles opholds- og arbejdstilladelse på baggrund af beløbsordningen efter udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 2 (nugældende § 9 a, stk. 2, nr. 3).

Udlændingenævnet har ved afgørelsen lagt vægt på, der er alvorlig grund til at antage, at ansøgeren har afgivet urigtige oplysninger og fremlagt dokumentation, der anses for konstrueret med henblik på at opnå opholdstilladelse i Danmark.

Efter udlændingelovens § 40, stk. 1, 1. pkt., påhviler det en udlænding at meddele de oplysninger, som er nødvendige til bedømmelse af, om en opholdstilladelse kan meddeles. Det følger endvidere af forarbejderne til bestemmelsen, at såfremt en udlænding afgiver urigtige oplysninger eller erklæringer eller svigagtigt fortier oplysninger, kan udlændingen meddeles afslag på ansøgningen.

Udlændingenævnet har herved lagt afgørende vægt på, at ansøgeren i forbindelse med sin ansøgning om opholds- og arbejdstilladelse efter beløbsordningen til Styrelsen for International Rekruttering og Integration i juni 2017 har fremlagt en arbejdsgivererklæring dateret maj 2017 fra en kinesisk restaurant, underskrevet af virksomhedens manager, som vurderes ikke at være ægte, idet Den Danske Ambassade i Beijing har oplyst til Styrelsen for International Rekruttering og Integration i august 2018, at ambassaden ved telefonisk henvendelse til henholdsvis ejeren og den angivelige manager af virksomheden forgæves har forsøgt at verificere ansøgerens arbejdserfaring.

Udlændingenævnet har endvidere lagt vægt på, at ansøgeren både i sin ansøgning om opholds- og arbejdstilladelse fra juni 2017 som kok hos restaurant A og i sin seneste ansøgning om opholds- og arbejdstilladelse fra juni 2018 som kok hos restaurant B har anført på tro og love, at han har arbejdet som kok hos en restaurant i hjemlandet i perioden fra februar 2014 til september 2016.

Det er indgået i Udlændingenævnets vurdering, at partsrepræsentanten til støtte for klagen har anført, at Styrelsen for International Rekruttering og Integration ikke har efterprøvet oplysningerne fra Den Danske Ambassade i Beijing, ligesom styrelsen ikke har efterprøvet den eftersendte dokumentation fra den tidligere ejer af den kinesiske restaurant, og at styrelsens beskedne indsats i forhold til verificeringen af ansøgerens erhvervserfaring må anses for en tilsidesættelse af officialmaksimen, hvilket således ikke danner et tilstrækkeligt grundlag for at meddele afslag.

Udlændingenævnet finder imidlertid, at dette ikke kan føre til en ændret vurdering.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at Udenrigsministeriet, herunder de danske repræsentationer i udlandet, bistår de danske udlændingemyndigheder med at indhente nærmere oplysninger til brug for behandlingen af sager efter udlændingeloven, jf. udlændingelovens § 46 b, hvorfor oplysninger indhentet af en ambassade til brug for behandling af en ansøgning om opholdstilladelse i Danmark ikke nødvendigvis skal efterprøves eller verificeres af udlændingemyndighederne, før de kan lægges til grund for en afgørelse om opholdstilladelse.

Udlændingenævnet skal i den forbindelse bemærke, at det følger af udlændingemyndighedernes sædvanlige praksis i forbindelse med en ansøgnings indgivelse om opholdstilladelse i Danmark, at relevante dokumenter, herunder arbejdsgivererklæringer, kan undergå en ægthedsvurdering.

Udlændingenævnet har yderligere lagt vægt på, at ambassaden kontaktede restauranten på det efter kinesiske forhold officielle telefonnummer, hvor ansøgeren har bekræftet, at det var ejeren af virksomheden, som ambassaden fik kontakt til, og at ejeren udtrykkeligt oplyste, at hun ikke havde kendskab til ansøgeren eller den person, som havde underskrevet arbejdsgivererklæringen fra maj 2017.

Udlændingenævnet har herudover lagt vægt på, at ambassaden også kontaktede virksomheden på det telefonnummer, som fremgik af arbejdsgivererklæringens brevpapir, hvorefter en person, der angiveligt var manager hos virksomheden, eller som udgav sig for at være manager, ikke kunne bekræfte ansøgerens ansættelse og i øvrigt ikke havde kendskab til virksomheden.

Udlændingenævnet finder på den baggrund, at der er en bestyrket formodning for, at ansøgeren har tilpasset dokumentationen til det ansøgte, og at ansøgeren således har udbygget grundlaget for ansøgningen. Der er således en bestyrket formodning om, at arbejdsgivererklæringen fra maj 2017 og oplysningerne i ansøgningsskemaerne om ansøgerens arbejdserfaring er udarbejdet alene med det formål at opnå en opholdstilladelse i Danmark til ansøgeren.

Udlændingenævnet finder, at ansøgeren ikke under klagesagens behandling har afkræftet formodningen for, at han har fremlagt urigtige oplysninger, der er konstrueret med det formål at opnå opholdstilladelse i Danmark.

Det forhold, at partsrepræsentanten til støtte for klagen har anført, at ansøgeren, uanset usikkerheden omkring verificeringen af hans erhvervserfaring, fortsat har de fornødne kompetencer til at varetage jobbet som kok hos virksomheden, da han har opnået niveau tre på det kineske kokkeniveau, finder Udlændingenævnet, ikke kan føre til en ændret vurdering.

Udlændingenævnet herved lagt vægt på, at ansættelsesperioden, der er anført i ansøgerens ansøgningsskema fra juni 2018, afviger markant i forhold til ansøgerens reelle erhvervserfaring, idet ansøgerens angivelige ansættelse i Kina i perioden fra februar 2014 til september 2016 ikke kan verificeres.

Da ansøgeren således har fremlagt urigtige oplysninger om sin arbejdserfaring, finder Udlændingenævnet ikke anledning til at vurdere ansøgningen og ansøgerens kompetencer yderligere.

Vurdering vedrørende inddragelse af opholds- og arbejdstilladelse efter beløbsordningen

Ansøgeren har haft opholds- og arbejdstilladelse i Danmark på baggrund af beløbsordningen, jf. udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 2 (nuværende § 9 a, stk. 2, nr. 3), under henvisning til ansættelse som kok hos restaurant A.

Udlændingenævnet finder, at ansøgerens opholds- og arbejdstilladelse som kok hos restauranten kan inddrages, jf. udlændingelovens § 19, stk. 1, nr. 1, idet ansøgeren i forbindelse med sin ansøgning af fra juni 2017 om opholds- og arbejdstilladelse som kok hos restaurant A efter Udlændingenævnets opfattelse har fremlagt en falsk arbejdsgivererklæring samt afgivet urigtige oplysninger. Der foreligger således et alvorligt grundlag for at antage, at grundlaget for ansøgningen og opholdstilladelsen er urigtigt og opnået ved svig. Dette kan være omfattet af straffeloven og kan medføre udvisning.

Udlændingenævnet henviser endvidere til, at det udtrykkelig fremgår af ordlyden af udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 1, at en opholdstilladelse altid kan inddrages, når udlændingen har opnået opholdstilladelsen ved svig.

Udlændingenævnet finder i øvrigt, at der ikke foreligger sådanne omstændigheder, at inddragelse af opholds- og arbejdstilladelsen må antages at virke særligt belastende for ansøgeren, jf. udlændingelovens § 19 a, stk. 2, 1. pkt., jf. § 26.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at ansøgeren kun har opholdt sig i Danmark siden august 2017, at hans opholds- og arbejdstilladelse har været meddelt med henblik på midlertidigt ophold, og at ansøgeren selv i ansøgningsskemaet indsendt til Styrelsen for International Rekruttering og Integration i juni 2018 har oplyst, at han i maj 2018 ophørte med at arbejde hos restauranten, ligesom der til sagen ikke er oplyst om helbredsmæssige eller personlige forhold, der gør, at en inddragelse vil være særligt belastende for ansøgeren, jf. udlændingelovens § 26.

Udlændingenævnet finder, at ansøgeren på denne baggrund fortsat må antages at have en væsentlig tilknytning til hjemlandet. Udlændingenævnet finder således i forlængelse heraf, at ansøgeren ikke kan antages at have opnået en sådan særlig tilknytning til Danmark gennem sit ophold, at hans opholds- og arbejdstilladelse efter beløbsordningen ikke bør inddrages.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at ansøgeren ikke på baggrund af sit ophold i Danmark, herunder opholdets korte varighed, og sin begrænsede tilknytning til arbejdsmarkedet, har opnået en sådan særlig tilknytning til Danmark, at en inddragelse af hans opholds- og arbejdstilladelse kan anses for at være særligt belastende for ham.

Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelse fra oktober 2018 stadfæstes derfor." ÅB/2020/160.

Som eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet har vurderet, om der kunne meddeles arbejdstilladelse til en pendler, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i juli 2020 Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelse om afslag på arbejdstilladelse som pendler efter beløbsordningen vedrørende en statsborger fra Libanon.

Sagens faktiske omstændigheder:

Ansøgeren indgav i august 2018 ansøgning om arbejdstilladelse som chauffør og kundeservicemedarbejder hos virksomhed. Det fremgik af ansøgningen, at ansøgeren skulle pendle fra Sverige, og at han havde angivet sig selv som kontaktperson under feltet "Arbejdsgiver". Styrelsen for International Rekruttering og Integration meddelte i november 2018 afslag på ansøgningen, da styrelsen fandt, at betingelserne i udlændingelovens dagældende § 9 a, stk. 2, nr. 2, ikke var opfyldt.

Udlændingenævnets afgørelse:

Udlændingenævnet finder, at ansøgeren ikke kan meddeles arbejdstilladelse som chauffør og kundeservicemedarbejder hos en virksomhed efter udlændingebekendtgørelsens § 25, stk. 4, jf. udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 2.

Udlændingenævnet finder efter en samlet konkret og individuel vurdering af alle sagens omstændigheder, at der er grundlag for at antage, at den tilbudte ansættelse som chauffør og kundeservicemedarbejder må anses for proforma.

Udlændingenævnet har i den forbindelse lagt vægt på, at ansøgeren ikke ses at have haft tidligere ansættelser, der er relevante for den tilbudte ansættelse, udover angiveligt som chauffør og kundeservicemedarbejder i sit hjemland i en ikke-nærmere angivet periode, at han ikke har en uddannelse, og at han i øvrigt ikke ses at have fremlagt dokumentation for anden relevant erhvervs- eller uddannelsesmæssig erfaring, der relaterer sig til den tilbudte stilling som chauffør og kundeservicemedarbejder.

Udlændingenævnet har ligeledes lagt vægt på, at ansøgeren i ansøgningsskemaet fra august 2018 har oplyst, at han ikke har haft tidligere ansættelser, der er relevante for den tilbudte ansættelse.

Det forhold, at partsrepræsentanten til sagen har anført, at ansøgeren ikke er ejer af virksomheden, og at Styrelsen for International Rekruttering og Integration har lagt en forkert oplysning til grund ved deres afgørelse, finder Udlændingenævnet ikke kan føre til en ændret vurdering.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at ansøgeren ifølge den fremlagte årsrapport fra juli 2018 står angivet som direktør, at virksomhedens daglige leder ved skrivelse fra november 2018 bekræftede, at ansøgeren er ejer af virksomheden, at det fremgår af forretningsplanen, at ansøgeren ejer virksomheden, og at det fremgår af den videresendte e-mail fra den daglige leder fra januar 2019, at ansøgeren har været ejer af virksomheden, ligesom det fremgår af oplysningerne fra www.cvr.dk, at ansøgeren har været ejer af virksomheden frem til afhændelsesdatoen i december 2018.

Udlændingenævnet bemærker i øvrigt, at det fremgår af ansøgerens pas, at hans fars navn er A, og at navnet A har været registreret som direktør af virksomheden.

Udlændingenævnet finder på den baggrund, at ansøgeren på ansøgningstidspunktet dermed ikke var at betragte som ansat under sædvanlige løn- og ansættelsesvilkår, men derimod som selvstændig erhvervsdrivende.

Uanset, at det måtte lægges til grund, at ansøgeren ikke længere er ejer af virksomheden, finder Udlændingenævnet imidlertid, at dette ej heller kan føre til en ændret vurdering af sagen.

Udlændingenævnet har lagt vægt på, at virksomheden ifølge oplysninger fra www.cvr.dk er under konkurs.

Udlændingenævnet har i den forbindelse yderligere lagt vægt på, at den tilbudte basisløn på 41.000 kr. efter Udlændingenævnets opfattelse er uforholdsmæssigt høj taget i betragtning af, at ansøgeren er tilbudt en stilling som chauffør og kundeservicemedarbejder.

Udlændingenævnet finder således, at sagens omstændigheder ikke ændrer ved formodningen for, at det afgørende formål med ansættelsen er at opnå arbejdstilladelse på baggrund af beløbsordningen, idet virksomheden vil tilbyde en månedlig aflønning på 41.000 kr. til en person, der i forhold til stillingen ikke har relevant uddannelse eller erhvervserfaring.

Udlændingenævnet henviser endvidere til, at det følger udtrykkeligt af udlændingebekendtgørelsens § 25, stk. 4, at muligheden for at opnå arbejdstilladelse som pendler er afhængig af, at ansøgeren ligeledes opfylder betingelserne i udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 2, idet det fremgår, at der efter ansøgning kan gives arbejdstilladelse til en udlænding med ophold uden for landet, hvis udlændingen

ville have opfyldt betingelserne for at få opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 1-8, 10 eller 12, eller § 9 i, stk. 2, nr. 1, hvis udlændingen havde haft ophold her i landet.

Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelse af 22. november 2018 om afslag på arbejdstilladelse stadfæstes derfor." ÅB/2020/161.

3.10.3. Særlige individuelle kvalifikationer

Det fremgår af udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 7, at der kan gives opholdstilladelse til en udlænding, der har indgået aftale eller fået tilbud om ansættelse på baggrund af udlændingens særlige individuelle kvalifikationer.

En udlænding med særlige individuelle kvalifikationer er karakteriseret ved at besidde egenskaber, som er så tæt knyttet til udlændingen som person, at andre ikke umiddelbart vil kunne varetage det arbejde, som udlændingen er tilbudt. Det kan f.eks. være artister, herunder sangere, musikere og dirigenter, idrætstrænere og idrætsudøvere, kunstnere og specialiserede kokke. Udførelsen af det konkrete arbejde, som den pågældende bliver tilbudt, knytter sig således så meget til den pågældende udlænding, at kun den pågældende må antages at kunne varetage arbejdet. Der skal således være særlige grunde til, at arbejdet skal udføres af den pågældende udlænding.

Som eksempler på afgørelser, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til sager om opholdstilladelse på baggrund af særlige individuelle kvalifikationer i medfør af udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 7, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i august 2020 Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelse om afslag på opholdstilladelse på baggrund af særlige individuelle kvalifikationer til en statsborger fra New Zealand.

Sagens faktiske omstændigheder:

Ansøgeren blev i februar 2018 meddelt opholdstilladelse som med henblik på arbejdsferie (Working Holiday). I oktober 2018 indgav ansøgeren en ansøgning om opholds- og arbejdstilladelse som faldskærmsinstruktør, fritfaldsfotograf, pakker og editor hos en virksomhed på baggrund af særlige individuelle kvalifikationer. I november 2018 meddelte Styrelsen for International Rekruttering og Integration ansøgeren afslag på opholds- og arbejdstilladelse i Danmark, idet ansøgeren ikke opfyldte betingelserne i udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 7.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Udlændingenævnet finder, at ansøgeren ikke kan meddeles opholds- og arbejdstilladelse som faldskærmsinstruktør, fritfaldsfotograf, pakker og editor efter udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 7.

Udlændingenævnet finder således, at ansøgeren ikke er tilbudt beskæftigelse på baggrund af særlige individuelle kvalifikationer, idet den tilbudte beskæftigelse som faldskærmsinstruktør, fritfaldsfotograf, pakker og editor hos en virksomhed ikke, som dette er forudsat i lovbemærkningerne, er knyttet så tæt til ansøgeren som person, at andre ikke umiddelbart vil kunne varetage det pågældende arbejde inden for faldskærmsaktivitet.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at det på baggrund af uddannelse og arbejdserfaring må anses for muligt at opnå de nødvendige kompetencer med henblik på at kunne bestride en stilling som faldskærmsinstruktør, fritfaldsfotograf, pakker og editor, og at det derfor som udgangspunkt vil være muligt for andre end ansøgeren at tilegne sig tilsvarende kompetencer inden for dette område.

Udlændingenævnet har videre lagt vægt på, at der findes uddannelsesinstitutioner, som udbyder en regulær uddannelse som faldskærmsinstruktør, fritfaldsfotograf, pakker og editor, og dette i sig selv indikerer, at der ikke er tale om beskæftigelse, som individuelt er knyttet til ansøgeren som person, men derimod sædvanligt faglært arbejde, som kan tilegnes på grundlag af almindelig uddannelses- og arbejdsmæssig erfaring.

På den baggrund kan det ikke føre til en ændret vurdering, at ansøgeren har en diplomuddannelse fra New Zealand, og at han har et certifikat fra USA inden for skydiving, samt at han efter det oplyste har erhvervserfaring som faldskærmsinstruktør, fritfaldsfotograf, pakker og editor.

Det er indgået i grundlaget for Udlændingenævnets afgørelse, at Dansk Faldskærms Union anerkender ansøgerens kvalifikationer, og at forbundet har udtalt, at der er særlige idrætsmæssige grunde til, at arbejdet som faldskærmsinstruktør skal udføres af ham, og at de væsentligste løn- og ansættelsesvilkår i kontrakten er sædvanlige efter danske forhold.

Udlændingenævnet finder imidlertid, at dette ikke kan føre til en ændret vurdering af sagen.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at ansøgeren ikke er tilbudt ansættelse af rent sportslig karakter, men at han udover at skulle tilføre sporten i Danmark en udviklende funktion, ligeledes skal arbejde for at forøge turismen som følge af fokus på tandem skydiving, sikkerhed og service.

Udlændingenævnet finder endvidere, at dette understøttes af indholdet af ansættelseskontrakten, der præcist beskriver aflønningen af specifikke opgaver i virksomheden, herunder godtgørelse af springende personale med 200 kr., pr. udført tandemspring som instruktør, videospring af tandem, samt som AFF instruktørspring, coach-spring med 75 kr., coaches/instruktører som sætter staticline elever med 50 kr. pr. lift, pakkere med 35 kr. pr. elevpakning/sportpakning og 70 kr. pr. tandempakning.

Det kan endvidere ikke føre til en ændret vurdering, at virksomheden mangler instruktører, og at det betyder meget for virksomheden, at de kan ansætte medarbejdere på mere fast grundlag end ved 3 måneders working holiday opholdstilladelse.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på lovbemærkningerne til udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 7, hvoraf det fremgår, at det afgørende kriterium med henblik på at meddele en opholds- og arbejdstilladelse er en vurdering af udlændingens særlige individuelle kvalifikationer.

Udlændingenævnet finder, at ovennævnte udtalelse fra Dansk Faldskærms Union ikke ændrer ved, at den tilbudte beskæftigelse ikke baserer sig på særlige individuelle kvalifikationer i udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 7's forstand.

Udlændingenævnet skal i den forbindelse bemærke, at det af den til ansøgningen eller senere indsendte dokumentation ikke fremgår, at ansøgeren besidder særlige individuelle kvalifikationer, der ligger udover det oplyste om, at han har erfaring inden for området, og da det efter det oplyste er muligt at gennemføre uddannelsen i udlandet.

Udlændingenævnet har endelig lagt vægt på, at ansøgeren er tilbudt beskæftigelse med en ugentlig arbejdstid på 37 timer, og at den tilbudte faste månedsløn udgør 8.000 kr., hvilket efter Udlændingenævnets vurdering ikke indikerer, at det tilbudte arbejde ikke kan varetages af andre.

Udlændingenævnet stadfæster derfor styrelsens afgørelse om afslag på opholds- og arbejdstilladelse, jf. udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 7." ÅB/2020/162.

Udlændingenævnet stadfæstede i oktober 2020 Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelse om afslag på opholds- og arbejdstilladelse på baggrund af særlige individuelle kvalifikationer i medfør af udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 7, vedrørende en statsborger fra Albanien.

Sagens faktiske omstændigheder:

Ansøgeren indgav i juni 2016 ansøgning om opholds- og arbejdstilladelse som kok hos en restaurant efter udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 7. Ansøgeren havde uddannelse i Hospitality and Tourism ved en Technical High School fra hjemlandet, og han havde efterfølgende siden 2011 opnået arbejdserfaring som kok i Albanien. Ansøgeren var tilbudt ansættelse som kok i Danmark med speciale i det albanske køkken. Styrelsen for International Rekruttering og Integration meddelte i juli 2018 afslag på ansøgningen, da styrelsen fandt, at betingelserne i udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 7, ikke var opfyldt.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Udlændingenævnet finder, at ansøgeren ikke kan meddeles opholds- og arbejdstilladelse som kok hos restauranten efter udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 7.

Udlændingenævnet finder således, at ansøgeren ikke er tilbudt beskæftigelse på baggrund af særlige individuelle kvalifikationer, idet den tilbudte beskæftigelse som kok hos restauranten ikke, som dette er forudsat i lovbemærkningerne, er knyttet så tæt til ansøgeren som person, at andre ikke umiddelbart vil kunne varetage det pågældende arbejde med kok.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at det på baggrund af uddannelse og arbejdserfaring må anses for muligt at opnå de nødvendige kompetencer med henblik på at kunne bestride en stilling som kok, og at det derfor som udgangspunkt vil være muligt for andre end ansøgeren at tilegne sig tilsvarende kompetencer inden for dette område.

Det forhold, at arbejdsgiveren til støtte for klagen har oplyst, at arbejdsgiveren i Danmark ikke har været i stand til at finde en mejerist, som også er uddannet kok, finder Udlændingenævnet ikke kan føre til en ændret vurdering.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at der findes uddannelsesinstitutioner, som udbyder en regulær uddannelse som mejerist samt kok, og dette i sig selv indikerer, at der ikke er tale om beskæftigelse som individuelt er knyttet til ansøgeren som person, men derimod sædvanligt faglært arbejde, som kan tilegnes på grundlag af almindelig uddannelses- og arbejdsmæssig erfaring.

Udlændingenævnet har endvidere lagt vægt på, at det af ansøgningsskemaet samt ansættelseskontrakten fremgår, at ansøgeren ansættes som kok med speciale i det albanske køkken, og at hans arbejdsopgaver består i tilberedning af maden samt medvirke til at skabe nye retter i samarbejde med arbejdsgiveren.

Det er indgået i Udlændingenævnets vurdering, at partsrepræsentanten i klagen har henvist til restauranter på højt niveau i Københavnsområdet med kokke ansat fra udlandet, som er meddelt opholds- og arbejdstilladelse i Danmark på baggrund af særlige individuelle kvalifikationer. Udlændingenævnet finder imidlertid ikke, at det kan føre til en ændret vurdering.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at stedets beskaffenhed ikke kan stå alene i vurderingen af meddelelse af opholds- og arbejdstilladelse, men at det kun kan være et delelement i den samlede vurdering.

Det forhold, at ansøgeren har en uddannelse i Hospitality and Tourism ved Technical High School, at han efterfølgende har opnået langvarig arbejdserfaring som kok i Albanien, og at han i Albanien er en meget anerkendt kok, ændrer ikke ved, at den tilbudte beskæftigelse ikke baserer sig på særlige individuelle kvalifikationer i udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 7's forstand.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at uanset at ansøgeren er en dygtig kok inden for madlavning, så er der ikke grundlag for at fastslå, at han er i besiddelse af særlige kulinariske kompetencer, som medfører, at han kan anses for at være specialiseret kok inden for et bestemt kulinarisk område.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på lovbemærkningerne til udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 7, hvoraf det fremgår, at det afgørende kriterium med henblik på at meddele en opholds- og arbejdstilladelse er en vurdering af udlændingens særlige individuelle kvalifikationer.

Udlændingenævnet har yderligere lagt vægt på, at ansøgeren er tilbudt beskæftigelse som kok med en ugentlig arbejdstid på 40 timer, og at den tilbudte månedsløn udgør 24.000 kr., hvilket efter Udlændingenævnets vurdering ikke indikerer, at det tilbudte arbejde ikke kan varetages af andre.

Udlændingenævnet stadfæster derfor styrelsens afgørelse om afslag på opholds- og arbejdstilladelse, jf. udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 7." ÅB/2020/163.

For yderligere eksempler på afgørelser, hvor Udlændingenævnet har vurderet, om der kunne meddeles opholdstilladelse på baggrund af særlige individuelle kvalifikationer efter udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 7, henvises til ÅB/2018/72 og ÅB/2018/73 i Udlændingenævnets årsberetning 2018, afsnit 3.7.4. samt ÅB/2019/141 i Udlændingenævnets årsberetning 2019, afsnit 3.16.2.1.

Udlændinge med bopæl og opholdstilladelse i et andet land kan få arbejdstilladelse i Danmark, hvis de opfylder betingelserne for at få opholdstilladelse inden for en af de erhvervsordninger, der findes. Det er en grundlæggende betingelse for at få arbejdstilladelse som pendler, at udlændingen er bosat og har opholdstilladelse i et andet land, hvorfra det er sandsynligt, at ansøgeren kan rejse frem og tilbage mellem bopælsstedet og Danmark på daglig basis.

3.10.4. Etableringskort

Ifølge udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 10, kan der efter ansøgning gives opholdstilladelse til en udlænding, der har afsluttet en dansk bachelor-, professionsbachelor-, kandidat- eller ph.d.-uddannelse senest 1 år før ansøgningens indgivelse.

Ved lov nr. 885 af 16. juni 2020 (udvidelse af etableringskortordningen for nyuddannede udlændinge) blev udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 10, ændret. Målgruppen, der kan anvende etableringskortordningen er i den forbindelse udvidet til også at omfatte udlændinge, der har afsluttet en dansk bachelor- eller en professionsbachelor, hvor det tidligere kun var udlændinge med en kandidatuddannelse, herunder en masteruddannelse, der svarer til en kandidatuddannelse, eller en ph.d.-uddannelse. Derudover er perioden, hvori der kan indgives ansøgning om et etableringskort, udvidet fra 6 måneder til 1 år, og som noget nyt er indført mulighed for at forlænge etableringskortet med et ekstra år (fra max 2 år til 3 år) for udlændinge, som er ansat i en stilling, der er relevant i forhold til den afsluttede uddannelse.

Et etableringskort giver ret til både at tage arbejde hos en dansk arbejdsgiver og til at starte selvstændig virksomhed. Der stilles ikke krav til indholdet af en tilbudt beskæftigelse, ligesom det ikke er et krav, at der er tale om fuldtidsbeskæftigelse eller beskæftigelse hos samme arbejdsgiver. Endvidere stilles der ikke krav til karakteren af den selvstændige erhvervsvirksomhed. Med et etableringskort er det ikke nødvendigt at søge om en ny opholdstilladelse ved jobskifte i den periode, etableringskortet er gyldigt.

Det er desuden en betingelse, at udlændingen har penge nok til at kunne forsørge sig selv det første år af udlændingens etableringsophold, og at dette kan dokumenteres, jf. udlændingelovens § 9 a, stk. 4, 2. pkt. Hvis udlændingen har familie, som samtidig søger om opholdstilladelse, skal deres forsørgelse ligeledes dokumenteres.

Som et eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet har vurderet, at en udlænding ikke kunne meddeles opholdstilladelse efter etableringsordningen, idet udlændingen havde fremlagt dokumentation for dennes forsørgelse, som Udlændingenævnet anså som konstrueret til lejligheden, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i juli 2020 Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelse om afslag på opholdstilladelse efter etableringskortordningen, jf. udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 10 (tidligere § 9 a, stk. 2, nr. 9), vedrørende en statsborger fra Kina.

Sagens faktiske omstændigheder:

Ansøgeren blev i august 2014 meddelt opholdstilladelse i Danmark som Ph.d. studerende, hvilket senere blev forlænget frem til marts 2019. Medio marts 2019 indgav ansøgeren ansøgning om opholdstilladelse efter etableringskortordningen. På Styrelsen for International Rekruttering og Integrations anmodning indsendte ansøgeren bankudskrifter fra egen konto og fra sin ægtefælles konto, hvilket viste at der var foretaget mange pengeoverførsler mellem parrets og andre personers konti i perioden op til ansøgningstidspunktet og derefter. Styrelsen for International Rekruttering og Integration meddelte i april 2019 afslag på ansøgningen, da styrelsen fandt, at der til sagen var fremlagt dokumentation, der måtte anses for konstrueret med det formål at opnå en opholdstilladelse i Danmark.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Udlændingenævnet finder, at ansøgeren ikke kan meddeles opholdstilladelse efter etableringskortordningen, jf. udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 10.

Udlændingenævnet har ved afgørelsen lagt afgørende vægt på, at der til sagen er fremlagt dokumentation, der må anses for konstrueret med det formål at opnå en opholdstilladelse i Danmark til ansøgeren.

Udlændingenævnet henviser i den forbindelse til, at det efter udlændingelovens § 40, stk. 1, 1. pkt., påhviler en udlænding at meddele de oplysninger, som er nødvendige til bedømmelse af, om en opholdstilladelse kan meddeles. Det følger endvidere af forarbejderne til bestemmelsen, at såfremt en udlænding afgiver urigtige oplysninger eller erklæringer eller svigagtigt fortier oplysninger, kan udlændingen meddeles afslag på ansøgningen.

Udlændingenævnet har herefter lagt vægt på, at ansøgeren ikke har dokumenteret at have sikret ansøgerens og ansøgerens families forsørgelse gennem egne midler det første år af opholdet her i landet efter etableringskortordningen, jf. udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 10, jf. § 40, stk. 1, 1. pkt.

Udlændingenævnet har i den forbindelse lagt vægt på, at det fremgår af de indsendte kontoudskrifter tilhørende ansøgerens konto, at ansøgeren medio februar 2019 havde et indestående 6.815,25 kr., at

ansøgerens ægtefælle samme dag overførte 20.000 kr. til kontoen, at der primo marts 2019 blev overført yderligere 63.250 kr., at der senere i marts 2019 blev overført 2 beløb på henholdsvis 30.000 kr. og 50.000 kr., at der senere i marts 2019 blev overført 50.000 kr., samt at der igen nogle dage senere blev overført yderligere 95.000 kr. fra ansøgerens ægtefælle, hvorefter saldoen lød på 265.741,28 kr., da ansøgeren printede kontoudskriften med henblik på at søge opholdstilladelse.

Udlændingenævnet har endvidere lagt vægt på, at det af kontoudskrifterne tilhørende ansøgerens konto ligeledes fremgår, at der primo marts 2019, efter at ansøgeren havde printet kontoudskriften samme dag, blev trukket 18.620 kr. fra kontoen, at der 3 dage senere blev trukket yderligere 17.000 kr., fra kontoen, og at der medio marts 2019 blev trukket yderligere 65.000 kr., fra kontoen, hvorefter saldoen lød på 165.006,69 kr.

Udlændingenævnet har herudover lagt vægt på, at ansøgerens ægtefælle på ny ultimo marts 2019 overførte 91.000 kr., til ansøgerens konto, således at saldoen på tidspunktet op til besvarelsen af Styrelsen for International Rekruttering og Integrations partshøring lød på 253.865.79 kr.

Udlændingenævnet finder på den baggrund, at ansøgeren ikke reelt har rådighed over det for meddelelse af opholdstilladelse efter etableringskortordningen krævede forsørgelsesbeløb, da der i perioden fra medio februar 2019 til og med primo marts 2019 blev overført i alt 5 større beløb på i alt 278.250 kr., i dagene op til det påkrævede forsørgelseskrav blev fremvist til Styrelsen for International Rekruttering og Integration i marts 2019, at der kort efter blev trukket 3 større beløb fra kontoen, herunder et beløb på 65.000 kr., samt at der ultimo marts 2019 blev overført 91.000 kr., til kontoen, således at ansøgeren igen kunne dokumentere forsørgelsesbeløbet over for Styrelsen for International Rekruttering og Integration.

Det er indgået i Udlændingenævnets vurdering, at ansøgeren til støtte for klagen har anført, at transaktionerne foretaget mellem ansøgeren og ansøgerens ægtefælle skyldtes, at ansøgeren har lånt penge af hende, og at det er normalt at låne penge fra sin ægtefælle, når man deler fælles husstand og har fælles økonomi, ligesom ansøgeren også har anført, at ansøgeren ligeledes har lånt penge fra ansøgerens forældre i hjemlandet, men at alle pengene på ansøgerens konto tilhører ansøgeren.

Udlændingenævnet finder imidlertid ikke, at det kan føre til en ændret vurdering.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at det fremgår af udlændingelovens § 9 a, stk. 4, 2. pkt., og lovbemærkningerne hertil, jf. afsnittet *Retsregler* ovenfor, at opholdstilladelsen skal betinges af, at udlændingens forsørgelse er sikret gennem egne midler det første år af opholdet her i landet, hvorfor dokumentation for forsørgelse ikke kan dokumenteres gennem kortvarige lån fra ægtefælle

eller nærtstående familiemedlemmer i udlandet, idet man derved ikke har dokumenteret reelt at råde over midlerne, jf. udlændingelovens § 40, stk. 1, 1. pkt.

Udlændingenævnet finder således, at transaktionerne på ansøgerens konto skaber en formodning for, at ansøgeren i forbindelse med ansøgningen om opholdstilladelse har afgivet urigtige oplysninger om ansøgerens evne til at forsørge sig selv ved hjælp af egne midler. Denne formodning er ikke senere blevet afkræftet.

Det kan ikke føre til en ændret vurdering, at ansøgeren i forbindelse med sagen har oplyst, at transaktionen på 65.000 kr., foretaget medio marts 2019, var en overførsel til hans ægtefælle, da hans ægtefælle ønskede om at ansøge om en ph.d.-stilling.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at ansøgerens ægtefælle heller ikke ses at have haft reel råderet over beløbene på sin konto, idet der ligeledes er foretaget usædvanlige transaktioner på hendes konto i den korte periode mellem fra medio februar 2019 og til ultimo marts 2019, da hun medio februar 2019 alene havde et indestående på 21.727,02 kr., at hun herefter modtog 4 større overførsler, samtidig med at hun overførte store beløb til ansøgerens konto, hvorefter hun ultimo marts 2019 havde et indestående på 8.814,30 kr.

Det kan endvidere ikke føre til en ændret vurdering, at ansøgeren i forbindelse med sagen har oplyst, at transaktionerne foretaget på 2 forskellige tidspunkter i marts 2019 var betaling af husleje.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at det vil være forventeligt, at en ansøgers kontos indestående kan falde i takt med, at pengene bliver brugt på opretholdelse af livstil og leveomkostninger forbundet hermed, men at transaktioner på flere tusinde kr. på et par dage til og fra en konto med et beskedent startbeløb skaber formodning for, at der ikke reelt rådes over det krævede beløb til forsørgelse.

Det kan endelig ikke føre til en ændret vurdering, at ansøgeren til støtte for klagen har anført, at ansøgeren og hans familie bør meddeles opholdstilladelse i Danmark under henvisning til, at ansøgeren og hans ægtefælle har arbejdet hårdt, og at han har gennemført en ph.d.-grad i Danmark, samt det vil være besværligt for ansøgeren og hans familie at skulle rejse tilbage til ansøgerens hjemland for at indrejse i Danmark på ny, da han vil have svært ved at finde en ny lejlighed.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at dette er forhold, der ikke indgår i vurderingen af, om ansøgeren og hans families forsørgelse er sikret gennem egne midler det første år af opholdet her i landet jf. udlændingelovens § 9 a, stk. 4, 2. pkt.

Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelse fra april 2019 stadfæstes derfor." ÅB/2020/164.

3.10.5. Jobsøgningsophold

Efter udlændingelovens § 9 a, stk. 12, kan en udlænding, der har opholdstilladelse efter stk. 2, nr. 1, 3, 4 eller nr. 14, litra a-c, eller stk. 3 (positivlisten for personer med en videregående uddannelse, beløbsordningen, forskerordningen, efter et af fast-track ordningens første 3 spor eller efter ordningen med henblik på deltagelse i en ph.d.-uddannelse eller ansættelse ved ESS i Sverige), som bliver uforskyldt ledig, gives opholdstilladelse i op til 6 måneder fra ansættelsens ophør med henblik på at søge nyt arbejde.

Det er en betingelse for ret til ophold i en jobsøgningsperiode, at udlændingen er blevet uforskyldt ledig, herunder f.eks. hvis udlændingen opsiges fra sit arbejde på grund af rationaliseringer. Udlændingen må således ikke selv være årsag til dennes ledighed. Det må bero på en konkret vurdering, om udlændingen er blevet uforskyldt ledig.

Det er endvidere en betingelse, at udlændingen, der opholder sig i Danmark som led i beskæftigelse, men hvis ansættelsesforhold ophører, straks skal orientere Styrelsen for International Rekruttering og Integration herom, jf. udlændingelovens § 40, stk. 1, og at udlændingen skal indgive en ansøgning, hvis udlændingen ønsker at opholde sig i Danmark i en jobsøgningsperiode. Ansøgningen herom skal indgives til Styrelsen for International Rekruttering og Integration senest umiddelbart efter, at udlændingens hidtidige ansættelsesforhold ophører.

Såfremt der er en opsigelsesperiode i forbindelse med ansættelsesforholdets ophør, anses ansættelsesforholdets ophør at være ved udløbet af opsigelsesperioden. Umiddelbart efter ansættelsesforholdets ophør anses normalt for at være 1 til 2 dage efter, at udlændingens ansættelse ophører.

Som et eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet har vurderet, at en udlænding ikke kunne meddeles opholdstilladelse med henblik på jobsøgning efter udlændingelovens § 9 a, stk. 12, idet udlændingen ikke havde indgivet ansøgningen rettidigt, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i november 2020 Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelse fra oktober 2018 om afslag på opholdstilladelse med henblik på jobsøgning efter uforskyldt ledighed.

Sagens faktiske omstændigheder:

Ansøgeren blev første gang i juni 2006 meddelt opholds- og arbejdstilladelse i Danmark med henblik på midlertidigt ophold på baggrund af positivlisten. Ansøgeren blev efterfølgende meddelt flere opholdstilladelser efter henholdsvis positivlisten og beløbsordningen, og senest i april 2015 blev han meddelt opholds- og arbejdstilladelse med henblik på midlertidigt ophold efter beløbsordningen som Software Developer, gældende til april 2019. I august 2018 søgte ansøgeren om jobsøgningsophold. Styrelsen for International Rekruttering og Integration meddelte i oktober 2018 ansøgeren afslag på ansøgning om opholdstilladelse som jobsøgende i Danmark, idet ansøgningen ikke var rettidigt indgivet, da ansøgeren ikke kunne dokumentere, at opsigelsen var sket med virkning fra august 2018.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Udlændingenævnet finder, at ansøgeren ikke kan meddeles opholdstilladelse med henblik på jobsøgningsophold efter uforskyldt ledighed efter udlændingelovens § 9 a, stk. 11 (nugældende § 9 a, stk. 12).

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at ansøgerens ansøgning om opholdstilladelse med henblik på jobsøgningsophold efter uforskyldt ledighed hos en IT-virksomhed ikke er indgivet rettidigt.

Udlændingenævnet har i den forbindelse lagt vægt på, at ansøgeren ikke har fremsendt dokumentation for, at ansøgerens ansættelsesforhold er ophørt med virkning primo august 2018, jf. afsnittet ovenfor om *Retsregler* og udlændingelovens § 40.

Udlændingenævnet har konkret lagt vægt på, at det fremgår af det betingede opsigelsesbrev fra oktober 2017 fra den tidligere arbejdsgiver, at ansøgerens ansættelsesforhold hos virksomheden blev opsagt med ansøgerens kontraktuelle opsigelsesvarsel fra ansøgerens ansættelseskontrakt, og at ansøgeren er blevet tilbudt en fratrædelsesaftale, hvorfor opsigelsen kun vil være gældende, hvis ansøgeren ikke accepterede fratrædelsesaftalen inden for en tidsfrist.

Udlændingenævnet henviser i den forbindelse til at Funktionærloven regulerer ansøgerens ansættelsesforhold, jf. kontrakten fra februar 2015 mellem ansøgeren og den tidligere arbejdsgiver, og at ansøgeren ikke har fremsendt den fratrædelsesaftale eller "Stay-on agreement", som ansøgeren oplyser, skulle indeholde en fratrædelsesdato primo august 2018.

Udlændingenævnet finder på den baggrund, at ansøgeren ikke har indgivet sin ansøgning om jobsøgningsophold efter uforskyldt ledighed senest umiddelbart efter, at ansøgerens ansættelsesforhold er ophørt.

Udlændingenævnet bemærker, at det fremgår af bemærkningerne til dagældende udlændingelovs § 9 a, stk. 8, at umiddelbart efter ansættelsesforholdets ophør normalt må anses for at være 1 til 2 dage efter ansættelsesforholdets ophør.

Det forhold, at ansøgeren til støtte for klagen anførte, at det af opsigelses- og fratrædelsesbrevet fremgår, at hans opsigelse hos virksomheden virkede fra og med primo august 2018, kan ikke føre til en ændret vurdering, idet brevet fra den tidligere arbejdsgiver fra oktober 2017 ikke nævner datoen primo august 2018.

Det kan ligeledes ikke føre til en ændret vurdering, at det af et brev fra september 2017 fra den tidligere arbejdsgiver fremgår, at ansøgerens udstationering i Saudi Arabien er blevet forlænget frem til primo august 2018, og at ophør af ansøgerens ansættelsesforhold hos virksomheden vil ske i overensstemmelse med ansøgerens allerede eksisterende ansættelseskontrakt.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at brevet er dateret, før ansøgeren modtog opsigelsen fra den tidligere arbejdsgiver fra oktober 2017, og at ansøgeren således modtog opsigelsen efter forlængelsen af ansøgerens ansættelsesforhold.

Udlændingenævnet stadfæster således Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelse fra oktober 2018 om afslag på opholdstilladelse med henblik på jobsøgningsophold efter uforskyldt ledighed." ÅB/2020/165.

3.10.6. Opholdstilladelse på baggrund af Danmarks internationale forpligtelser

Efter udlændingelovens § 9 p, stk. 1, 1. pkt., gives der efter ansøgning opholdstilladelse med henblik på beskæftigelse til en udlænding, der ifølge Danmarks internationale forpligtelser, jf. § 45, er berettiget til at arbejde her i landet.

Det fremgår af bemærkningerne (lovforslag nr. L 61 fremsat den 12. november 2014) til bestemmelsen, at bestemmelsen alene finder anvendelse i de sager, hvor Danmark er forpligtet til at meddele opholdstilladelse, og hvor opholdstilladelse ikke kan meddeles efter en af udlændingelovens øvrige bestemmelser om opholdstilladelse med henblik på beskæftigelse, jf. udlændingelovens § 9 a.

Bestemmelsen i udlændingelovens § 9 p, stk. 1, 1. pkt., finder bl.a. anvendelse i sager vedrørende tyrkiske statsborgere, der påberåber sig stand still-klausulerne i Associeringsrådets afgørelse nr. 1/80 af 19. september 1980 eller tillægsprotokollen til Associeringsaftalen. Om stand still-klausulerne i Associeringsrådets afgørelse nr. 1/80 af 19. september 1980 og tillægsprotokollen til Associeringsaftalen i forhold til familiesammenføring henvises til afsnit 3.9.

Stand still-klausulerne indebærer, at de nationale regler, som skal finde anvendelse ved første indrejse for en tyrkisk statsborger, der agter at gøre brug af en økonomisk frihed, er de regler, som er mest lempelige siden ikrafttrædelsen af henholdsvis Associeringsrådets afgørelse nr. 1/80 af 19. september 1980 og tillægsprotokollen til Associeringsaftalen og frem til i dag. Tillægsprotokollen trådte i kraft i forhold til Danmark den 1. januar 1973, hvor Danmark blev medlem af EF.

Udlændinge-, Integrations- og Boligministeriet (nu Udlændinge- og Integrationsministeriet) har udarbejdet et notat af 8. april 2016, der omhandler betydningen af Danmarks forpligtelser efter Associeringsaftalen mellem EU og Tyrkiet i forhold til adgangen til at opnå opholds- og arbejdstilladelse med henvisning til beskæftigelsesmæssige eller erhvervsmæssige hensyn.[27]

Som et eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren ikke kunne meddeles opholds- og arbejdstilladelse i Danmark på baggrund af udlændingelovens § 9 p, stk. 1, idet Danmarks internationale forpligtelser ikke beskytter beskæftigelse, som skaber en formodning for proforma, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i maj 2020 Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelse fra oktober 2018 om afslag på opholds- og arbejdstilladelse efter beløbsordningen samt efter udlændingelovens § 9 p, stk. 1, 1. pkt., som "general manager" hos en virksomhed vedrørende en statsborger fra Tyrkiet.

Sagens faktiske omstændigheder:

Ansøgeren blev første gang i august 2013 meddelt opholds- og arbejdstilladelse efter beløbsordningen, hvorefter han flere gange blev meddelt tilladelser ved forskellige virksomheder samt jobsøgningsophold. I juli 2018 indgav han ny ansøgning om opholds- og arbejdstilladelse efter beløbsordningen som "general manager" hos en restaurant. Styrelsen for International Rekruttering

[27] Notatet er tilgængeligt på:
https://www.nyidanmark.dk/NR/rdonlyres/429F1A0B-1B60-4C9E-86DE-D9FD8943B148/0/Notataf8april2016AssocieringsaftalemedTyrkiet.pdf

og Integration meddelte i oktober 2018 ansøgeren afslag på ansøgningen efter beløbsordningen og efter Danmarks internationale forpligtelser, jf. § 9 p, stk. 1, 1. pkt.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Udlændingenævnet finder, at ansøgeren ikke kan meddeles opholds- og arbejdstilladelse efter beløbsordningen, jf. udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 2 (nugældende § 9 a, stk. 2, nr. 3), eller som følge af Danmarks internationale forpligtelser, jf. udlændingelovens § 9 p, stk. 1, som "general manager" hos en restaurant.

Udlændingenævnet finder efter en samlet konkret og individuel vurdering af alle sagens omstændigheder, at der er grundlag for at antage, at den tilbudte ansættelse som "general manager" hos virksomheden må anses for proforma, idet der er formodning for, at det afgørende formål med ansøgerens ansøgning om opholds- og arbejdstilladelse efter beløbsordningen er at opnå et fortsat og længerevarende ophold i Danmark.

Udlændingenævnet finder det således påfaldende, at den tilbudte bruttoløn på 35.200 kr. betyder, at ansøgeren lønmæssigt netop vil kunne blive omfattet af beløbsordningen i § 9 a, stk. 2, nr. 2, samt at lønnen forekommer usædvanlig høj, henset til virksomhedens karakter og omfang sammenholdt med ansøgerens arbejdsopgaver.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at ansøgeren er tilbudt ansættelse i en virksomhed med 3 deltidsmedarbejdere, ud over ejeren, hvoraf virksomhedens køkkenmedarbejder- og tjeners månedsløn udgør 10.231,58 kr., og virksomhedens øvrige køkkenmedarbejder- og tjeners månedslønninger udgør henholdsvis 1.282,50 kr., samt 1.650,00 kr., hvorfor de pågældende ansatte således må antages at arbejde ganske få timer om ugen.

Udlændingenævnet har således lagt vægt på, at der ikke er en naturlig sammenhæng mellem de arbejdsopgaver, som ansøgeren ifølge ansættelseskontrakten skal udføre, herunder bl.a. at organisere vagtskifte og udføre supervision forbundet hermed, at evaluere medarbejderpræstationer og give feedback samt oplære nuværende og nye medarbejdere.

Udlændingenævnet henviser endvidere til, at det fremgår af ejerens egne oplysninger til styrelsen af september 2018, at der alene er afsat løn til ansøgeren og en deltidsmedarbejder i driftsbudgettet for 2019, og at ejeren herudover vil påtage sig forfaldent arbejde.

Udlændingenævnet har derudover lagt vægt på, at den tilbudte løn forekommer uforholdsmæssig høj i forhold til de øvrige ansatte i virksomheden, da henset til at de øvrige medarbejdere tjener

henholdsvist 10.231,58 kr., 1.282,50 kr. og 1.650,00 kr., således at den til ansøgeren tilbudte løn er væsentligt højere end virksomhedens øvrige ansatte.

Det til støtte for klagen anførte om, at ansøgeren har relevant erhvervserfaring, at han besidder stærke kommunikative evner på dansk såvel som tyrkisk, samt at han har et gennemgående kendskab til det tyrkiske køkken, sprog og madkultur, kan ikke føre til en ændret vurdering.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at ansøgerens tidligere erfaring, sproglige såvel som kulturelle kompetencer ikke alene kan retfærdiggøre, at den tilbudte løn er så væsentligt højere end det generelle lønniveau i virksomheden.

Det kan endvidere ikke føre til en ændret vurdering, at det af klagen og til sagen er anført, at ansøgerens lønniveau ikke kan sammenlignes med ejerens, da virksomheden er en enkeltmandsvirksomhed, at ansøgeren skal hjælpe med at markedsføre virksomheden, at virksomheden har planer om at udvide, og at virksomheden er i stand til at aflønne ansøgeren og samtidig have et tilstrækkeligt indtægtsgrundlag til at opretholde virksomhedens drift, da virksomheden er i vækst, ligesom det heller ikke kan føre til en ændret vurdering, at det af de til klagen vedlagte bilag fremgår, at virksomheden i perioden fra januar 2018 til juni 2018 havde lønudgifter på 35.214,02 kr., en egenkapital på i alt 228.297 kr., samt et overført resultat på 210.328,86 kr., samt at ejeren havde 494.041,07 kr. indestående på sin netbankskonto.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at ansøgerens månedsløn udgør en årlig aflønning på 422.400 kr., og at det ikke ses godtgjort, at virksomheden vil kunne bære ansættelsen af ansøgeren til den oplyste løn og samtidig have midler til den fortsatte drift.

Udlændingenævnet har endelig lagt vægt på, at ansøgeren indgav en ny ansøgning om opholds- og arbejdstilladelse knap 2 uger efter, at han blev bekendt med, at hans tidligere opholds- og arbejdstilladelse muligvis ville inddrages.

Udlændingenævnet finder derfor, at der er en formodning for, at ansøgeren alene er blevet tilbudt ansættelsen med en årlig indtjening på 422.400 kr. med henblik på at opnå opholdstilladelse i Danmark efter beløbsordningen, og at han dermed har forsøgt at omgå reglerne for opholds- og arbejdstilladelse i Danmark.

Udlændingenævnet henviser i den forbindelse til, at det følger af udlændingemyndighedernes administrative praksis, at uanset at de formelle krav, herunder kravet om årlig aflønning på et fastsat mindstebeløb, er opfyldt, vil der kunne meddeles afslag på opholds- og arbejdstilladelse efter

beløbsordningen, såfremt det afgørende formål med ansøgningen om opholdstilladelse må antages at være at opnå et opholdsgrundlag i Danmark.

Ansøgeren kan afslutningsvis heller ikke meddeles opholds- og arbejdstilladelse i Danmark på baggrund af udlændingelovens § 9 p, stk. 1, allerede fordi Danmarks internationale forpligtelser ikke beskytter beskæftigelse, som skaber en formodning for proforma, jf. retsregelafsnittet ovenfor.

Udlændingenævnet stadfæster således Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelser fra oktober 2018." ÅB/2020/166.

Som et yderligere eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til rækkeviden af stand still-klausulerne i Associeringsrådets afgørelse nr. 1/80 af 19. september 1980 og tillægsprotokollen til Associeringsaftalen set i forhold til nationale betingelser for opholdstilladelse på baggrund af erhverv, henvises til ÅB/2018/74 i afsnit 3.7.5. i Udlændingenævnets årsberetning 2018.

3.11. Studie

Ifølge udlændingelovens § 9 i, stk. 1, kan der efter ansøgning gives opholdstilladelse til en udlænding med henblik på uddannelse, hvis den pågældende er optaget på en uddannelse eller et kursus ved en uddannelsesinstitution her i landet. Der kan endvidere efter ansøgning gives opholdstilladelse til en udlænding, hvis ganske særlige uddannelsesmæssige hensyn i øvrigt tilsiger det.

En udlænding skal have en opholdstilladelse for at kunne opholde sig i Danmark med henblik på studie (studieopholdstilladelse).

Studiebekendtgørelsen er bekendtgørelse nr. 588 af 7. maj 2019[28] om meddelelse af opholds- og arbejdstilladelse til studerende. Den indeholder regler om, hvilke uddannelser og kurser der kan danne grundlag for opholdstilladelse, samt øvrige betingelser for meddelelse af opholdstilladelse, regler for formodningsafslag, regler om varigheden af studieopholdstilladelser m.v.

I henhold til studiebekendtgørelsens §§ 1-4 kan der gives midlertidig opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 i, stk. 1, til udlændinge, som ønsker at studere på en videregående uddannelse, jf. studiebekendtgørelsens § 1, stk. 1 og stk. 2, et adgangsgivende kursus i forbindelse med en

[28] Bekendtgørelse nr. 588 af 7. maj 2019 om meddelelse af opholds- og arbejdstilladelse til studerende https://www.retsinformation.dk/Forms/R0710.aspx?id=209102

videregående uddannelse, jf. § 2, et kursus på en folkehøjskole eller lignende, jf. § 3, stk. 1, eller en ungdomsuddannelse eller grundskoleuddannelse, jf. § 4, stk. 1.

Der kan kun gives opholdstilladelse til at være elev på en grund- og ungdomsuddannelse i en samlet periode på højst et år, jf. studiebekendtgørelsens § 14, stk. 1.

Som et eksempel på, at der kun kan gives opholdstilladelse til at være elev på en grund- og ungdomsuddannelse i en samlet periode på højst et år, kan henvises til afgørelse ÅB/2016/37 i Udlændingenævnets årsberetning 2016, afsnit 3.3.

Der skal ifølge praksis være tale om et fuldtidsstudie.

Som et eksempel på, at der ifølge praksis skal være tale om et fuldtidsstudie, kan henvises til afgørelse ÅB/2016/38 i Udlændingenævnets årsberetning 2016, afsnit 3.3.

For at opnå opholdstilladelse som studerende skal udlændingen dokumentere at være optaget på en offentligt anerkendt uddannelse, jf. studiebekendtgørelsens § 6, stk. 1.

Som et eksempel på, at udlændingen skal være optaget på en uddannelse, kan henvises til afgørelse ÅB/2018/75 i Udlændingenævnets årsberetning 2018, afsnit 3.8.

Det er endvidere en betingelse for at opnå opholdstilladelse som studerende, at forsørgelsen under opholdet er sikret gennem egne midler, stipendium, studielån eller lignende, jf. studiebekendtgørelsens § 7, stk. 1.

Som et eksempel herpå kan nævnes afgørelse ÅB/2017/48 i Udlændingenævnets årsberetning 2017, afsnit 3.6.

Udlændingen skal desuden som betingelse for opholdstilladelsen være studieaktiv i relation til det kursus eller den uddannelse, som danner grundlag for opholdstilladelse, jf. studiebekendtgørelsens § 6, stk. 2. Uddannelsesinstitutionen er forpligtet til at underrette Styrelsen for International Rekruttering og Integration, hvis en udenlandsk studerende ikke længere er studieaktiv, jf. udlændingelovens § 44 d.

Det følger af fast praksis, at Styrelsen for International Rekruttering og Integration giver opholdstilladelse med gyldighed 30 dage, før et studie begynder.

Som et eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til den mellemliggende periode mellem 2 studier, kan nævnes ERH/2017/27 i Udlændingenævnets årsberetning 2017, afsnit 3.6.

3.11.1. Formodningsafslag

Efter studiebekendtgørelsens § 9 kan der ikke gives opholdstilladelse efter §§ 1-4, hvis der er en vis formodning for, at ansøgerens intention ikke er at studere i Danmark (formodningsafslag).

Ved vurderingen heraf kan der bl.a. indgå oplysninger om udlændingens uddannelsesmæssige baggrund og sprogkundskaber, herunder om udlændingen besidder de forudsætninger, der må anses for nødvendige og sædvanlige for at kunne følge det uddannelsesforløb, der danner grundlag for ansøgningen om opholdstilladelse, og for i øvrigt at kunne begå sig i det danske samfund, og om det ønskede ophold har en naturlig sammenhæng med udlændingens hidtidige uddannelse, jf. studiebekendtgørelsens § 9, nr. 1.

Som eksempler på afgørelser, hvor Udlændingenævnet fandt anledning til at omgøre Styrelsen for International Rekruttering og Integrations formodningsafslag efter formodningsreglen i studiebekendtgørelsens § 9, nr. 1, kan nævnes:

Udlændingenævnet omgjorde i februar 2020 Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelse om afslag på opholdstilladelse som studerende i Danmark til en nepalesisk statsborger.

Sagens faktiske omstændigheder:

Ansøgeren havde i perioden fra januar 2016 til juli 2017 opholdstilladelse som studerende ved et erhvervsakademi, hvorefter han fra juli 2017 til december 2017 havde et jobsøgningsophold med ret til at arbejde højst 20 timer om ugen. I juni 2018 indgav han en ny opholdstilladelse som studerende ved et dansk universitet. Styrelsen for International Rekruttering og Integration meddelte i august 2018 ansøgeren afslag, bl.a. under henvisning til at han havde arbejdet mere end det tilladte i hele jobsøgningsperioden.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Udlændingenævnet finder efter en samlet konkret og individuel vurdering af alle sagens omstændigheder grundlag for at ændre Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelse fra august 2018 om, at der foreligger en vis formodning for, at intentionen med ansøgerens ansøgning ikke er at studere i Danmark.

Udlændingenævnet finder således, at ansøgeren ikke bør meddeles afslag under henvisning til, at ansøgerens intention med ansøgningen anses for at være et ønske om at tage længerevarende ophold i landet, jf. udlændingelovens § 9 i, stk. 1, jf. studiebekendtgørelsens § 1, stk. 1, jf. § 9.

Udlændingenævnet har lagt vægt på, at Styrelsen for International Rekruttering og Integration har begrundet afslaget med, at ansøgeren under sit tidligere ophold i Danmark arbejdede mere end det tilladte i hele jobsøgningsperioden, og at ansøgeren efter endt studie søgte om opholds- og arbejdstilladelse som software developer på positivlisten, hvilket ansøgeren fik afslag på, hvorefter ansøgeren på ny søgte om opholdstilladelse som studerende.

Udlændingenævnet har ved afgørelsen lagt vægt på, at ansøgeren ved e-mail fra februar 2018 til Styrelsen for International Rekruttering og Integration bestred, at ansøgeren havde arbejdet ulovligt i Danmark, eller at ansøgeren i øvrigt havde brudt regler under sit ophold i Danmark, og at ansøgeren på ny bestred dette forhold i klagen.

Udlændingenævnet har i den forbindelse lagt vægt på, at det fremgår af bemærkningerne til lov nr. 228 af 7. marts 2017 (L119 af 25. januar 2017 pkt. 3.1.2.3), at hvis en udenlandsk studerende har fået inddraget sin studieopholdstilladelse på grund af ulovligt arbejde, eller hvis den studerende for en alvorlig overtrædelse er idømt en bødestraf, har vedtaget en bøde, er tildelt en indenretlig advarsel for at have arbejde ulovligt i betydeligt omfang eller over for Styrelsen for International Rekruttering og Integration har erkendt at have arbejdet ulovligt i betydelig omfang uden, at styrelsen har inddraget den studerendes opholdstilladelse, og den studerende ansøger om en ny studieopholdstilladelse, vil der være en formodning for, at den pågældendes primære formål med ansøgningen ikke er at studere. En ny ansøgning om studieopholdstilladelse vil således normalt skulle afgøres med et afslag, jf. studiebekendtgørelsens § 9.

Udlændingenævnet henviser til, at ansøgeren ikke ses at have fået inddraget sin studietilladelse på grund af ulovligt arbejde, at ansøgeren ikke er idømt bødestraf, har vedtaget en bøde eller er tildelt en indenretlig advarsel, og at der endvidere ikke er grundlag for at fastslå, at ansøgeren har erkendt at have arbejdet ulovligt i betydeligt omfang overfor Styrelsen for International Rekruttering og Integration.

Udlændingenævnet har yderligere lagt vægt på ansøgerens uddannelsesforløb i Danmark, idet ansøgeren i juni 2017 færdiggjorde en professionsbachelor i Web Development ved et erhvervsakademi, at ansøgeren i oktober 2017 ansøgte om opholds- og arbejdstilladelse efter positivlisten inden for sit uddannelsesområde, at ansøgeren efter at have modtaget afslag herpå i juni 2018 søgte om opholdstilladelse som studerende ved et dansk universitet på uddannelsen MSc in IT

Web Communication Design, og at der således er progression i uddannelsesforløbet. Udlændingenævnet finder således, at der ikke er grundlag for at vurdere, at ansøgerens intention med ansøgningen skulle være et ønske om at tage længerevarende ophold i landet." ERH/2020/3

Udlændingenævnet omgjorde i februar 2020 Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelse om afslag på ansøgning om opholdstilladelse som studerende i Danmark til en iransk statsborger.

Sagens faktiske omstændigheder:

Ansøgeren gennemførte i august 2017 en bachelorgrad i Civil Engineering fra et iransk universitet. I juli 2018 indgav han ansøgning om studietilladelse på masteruddannelsen Structural and Civil Engineering ved et dansk universitet. Under et formålsinterview med Den Danske Ambassade i Tehran, Iran, vurderede ambassaden, at ansøgeren havde svage engelske sprogfærdigheder, og at han med sikkerhed ikke ville rejse tilbage til Iran efter endt studie. Det fremgik desuden af interviewet, at ansøgeren havde familie i Danmark, og at han til dels havde valgt det danske universitet, fordi det udbød fag, som var relevante for hans bacheloruddannelse.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Udlændingenævnet finder grundlag for at ændre Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelse fra august 2018. Udlændingenævnet finder således, at ansøgeren ikke bør meddeleles afslag under henvisning til, at der er en vis formodning for, at hans intention med ansøgningen ikke er at studere i Danmark.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at masteruddannelsen Structural and Civil Engineering ved et dansk universitet er en relevant uddannelse i forhold til ansøgerens tidligere bachelorgrad.

Udlændingenævnet har endvidere lagt vægt på, at ansøgeren har bestået IELTS i engelsk med karakteren 6,5, hvorfor Udlændingenævnet finder, at ansøgeren har tilstrækkelige sproglige færdigheder til at kunne gennemføre ovennævnte masteruddannelse." ÅB/2020/167.

Som eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til formodningsreglen efter studiebekendtgørelsens § 9, nr. 1, kan ligeledes nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i oktober 2020 Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelse om afslag på ansøgning om opholdstilladelse som studerende i Danmark til en statsborger fra Cameroun, der ønskede at studere på en højskole.

Sagens faktiske omstændigheder:

Ansøgeren indgav i august 2018 ansøgning om opholdstilladelse som studerende i Danmark ved en højskole. I oktober 2018 deltog ansøgeren i et formålsinterview med Den Danske Ambassade i Abuja, Nigeria. Styrelsen for International Rekruttering og Integration meddelte i oktober 2018 afslag på ansøgningen, da styrelsen fandt, at der var en vis formodning for, at ansøgerens intention med ansøgningen ikke var at studere i Danmark.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Udlændingenævnet finder, at ansøgeren ikke kan gives opholdstilladelse som studerende ved en højskole i medfør af udlændingelovens § 9 i, stk. 1, jf. studiebekendtgørelsens § 3, stk. 1, jf. studiebekendtgørelsens § 9.

Udlændingenævnet finder således, at det afgørende formål med ansøgerens ansøgning om opholdstilladelse i Danmark som studerende ikke kan anses at være, at hun ønsker at gennemføre et kursus på en højskole, men at formålet må anses for at være et ønske om at opnå et længerevarende ophold i Danmark.

Udlændingenævnet vurderer, at ansøgeren, på baggrund af ansøgningsskemaet, den vedlagte dokumentation og interviewet fra oktober 2018, ikke i tilstrækkelig grad har dokumenteret eller begrundet kursets relevans for ansøgerens ønske om at starte en NGO.

Udlændingenævnet har i den forbindelse lagt vægt på, at ansøgeren har svaret kortfattet på flere af ambassadens spørgsmål under det interview, som skal afdække ansøgerens uddannelsesmæssige baggrund og motivation for at ville studere i Danmark, herunder spørgsmål om ansøgerens valg af en højskole.

Desuden har Udlændingenævnet lagt vægt på, at ansøgeren ikke i tilstrækkelig grad har redegjort for, hvorfor kurset på højskolen er relevant, idet ansøgeren alene har oplyst, at alt har brug for marketing, og at det vil styrke ansøgerens marketingkendskab med henblik på at drive sin egen NGO.

Ansøgeren har derudover også i interviewet antydet, at hun har et begrænset kendskab til Danmark, idet hun alene har svaret "They speak Danish and is a religious community", og at landet "boost female gender", at alle kan gøre alt, og at der er ligebehandling.

Udlændingenævnet har desuden lagt vægt på, at der er uoverensstemmelser mellem den dokumentation, som ansøgeren har vedlagt ansøgningen og de svar, som hun har afgivet under interviewet med ambassaden.

Udlændingenævnet har herunder lagt vægt på, at det af vedlagte "Attestation of Results" fremgår, at ansøgeren i april 2018 opnåede graden "Bachelor of Science in Sustainable Development" fra et camerounsk universitet, at hun blev optaget på uddannelsen i oktober 2016, og at hun i interviewet med ambassaden fra oktober 2018 har oplyst, at hun har studeret marketing ved et katolsk universitet fra 2015 til 2017, at hun herefter overflyttede til det camerounske universitet i 2017, og at hun dimitterede samme år.

Udlændingenævnet har yderligere lagt vægt på, at ansøgeren i ansøgningen har anført, at hun arbejdede som "Marketer" fra oktober 2016 og frem til ansøgningstidspunktet, mens hun under interviewet oplyste, at hun i perioden fra oktober 2010 til august 2018 har arbejdet som marketing agent.

Udlændingenævnet finder på baggrund af uoverensstemmelserne, at der er en begrundet formodning for, at ansøgerens fremlagte dokumenter ikke giver et retvisende billede af hendes uddannelseskvalifikationer og arbejdserfaring, jf. udlændingelovens § 40.

Det af ansøgeren oplyste om, at de modstridende oplysninger skyldes afbrydelse af telefonlinjen og mangel på kompetencer hos intervieweren, og at ansøgeren har oplyst, at hun ikke havde mulighed for at gennemlæse interviewet, kan ikke føre til en ændret vurdering.

Udlændingenævnet har lagt vægt på, at interviewet fremstår som gennemført, at ansøgeren har afgivet svar på 21 spørgsmål, og at svarene ikke fremstår som mangelfulde, men alene divergerende.

Udlændingenævnet finder desuden, at der er begrundet formodning for, at ansøgeren under opholdet vil arbejde ulovligt. Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at ansøgeren under interviewet har oplyst, at hun håber, at hun skal arbejde i Danmark under studieopholdet.

Det forhold, at ansøgeren har oplyst, at hun alene skal arbejde online i weekenderne med sin egen virksomhed, kan ikke føre til en ændret vurdering. Udlændingenævnet skal i den forbindelse bemærke, at der ikke meddeles ret til deltidsarbejde i forbindelse med et højskoleophold.

Udlændingenævnet skal endelig henvise til, at ansøgeren har underskrevet interviewet fra oktober 2018 og dermed vedstået indholdet heraf.

Udlændingenævnet finder, at dette således underbygger formodningen for, at det afgørende formål med ansøgerens ansøgning om opholdstilladelse i Danmark som studerende ikke kan anses at være, at hun ønsker at gennemføre kurset på en højskole, men at formålet må anses at være et ønske om at opnå et længerevarende ophold i Danmark." ÅB/2020/168.

Ved vurderingen kan der ligeledes indgå oplysninger om udlændingens tidligere ansøgninger om opholdstilladelse i Danmark eller i det øvrige Schengenområde, herunder navnlig ansøgninger om asyl eller ansøgninger om familiesammenføring med herboende personer, jf. studiebekendtgørelsens § 9, nr. 2.

Som eksempler på, at ansøgerens tidligere ansøgninger om opholdstilladelse i Danmark kan indgå i vurderingen, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i januar 2020 Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelse om afslag på ansøgning om opholdstilladelse som studerende i Danmark til en statsborger fra Kina.

Sagens faktiske omstændigheder:

Ansøgeren indgav i juni 2018 ansøgning om opholdstilladelse som studerende i Danmark ved et erhvervsakademi. Ansøgeren havde ikke bestået en højere uddannelse fra sit hjemland, og han blev i 2012 2 gange meddelt afslag på familiesammenføring i Danmark. Styrelsen for International Rekruttering og Integration meddelte i juli 2018 ansøgeren afslag, da styrelsen fandt, at der var en vis formodning for, at ansøgerens intention med ansøgningen ikke var at studere i Danmark.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Udlændingenævnet finder, at ansøgeren ikke kan gives opholdstilladelse som studerende ved et erhvervsakademi på uddannelsen AP Program in Service, Hospitality and Tourism Management i medfør af udlændingelovens § 9 i, stk. 1, jf. studiebekendtgørelsens § 1, stk. 1, jf. studiebekendtgørelsens § 9.

Udlændingenævnet finder således, at det afgørende formål med ansøgerens ansøgning om opholdstilladelse i Danmark som studerende ikke kan anses at være, at han ønsker at gennemføre denne uddannelse ved et erhvervsakademi, men at der er en vis formodning for, at formålet må anses for at være et ønske om at opnå et længerevarende ophold i Danmark.

Udlændingenævnet har lagt vægt på, at ansøgeren 2 gange tidligere har ansøgt om opholdstilladelse i Danmark som familiesammenført, at han i juni 2012 blev meddelt afslag på familiesammenføring, og at han i november 2012 på ny blev meddelt afslag på familiesammenføring.

Udlændingenævnet har yderligere lagt vægt på ansøgerens tidligere uddannelsesmæssige baggrund, idet Udlændingenævnet finder, at ansøgerens afsluttede uddannelse i hjemlandet og hans arbejde som sales manager hos en kinesisk virksomhed, ikke kan give ham de forudsætninger, der må anses for nødvendige og sædvanlige for at kunne følge det påtænkte uddannelsesforløb.

Det forhold, at ansøgeren til klagen har anført, at han ikke vil være afhængig af sin herboende mor, at en uddannelse i Danmark vil være den eneste mulighed for ham for at videreuddanne sig til ny beskæftigelse grundet det kinesiske skole- og videreuddannelsessystem, og at der i hans hjemby er efterspørgsel på kendskab til betjening i hotelbranchen, kan ikke føre til en ændret vurdering, idet disse forhold ikke ændrer formodningen for, at han ønsker at opnå et længerevarende ophold i Danmark." ÅB/2020/169.

Udlændingenævnet stadfæstede i januar 2020 Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelse om afslag på ansøgning om opholdstilladelse som studerende på "Bachelor of Science in Economic and Business Administration" ved et universitet i Danmark til en statsborger fra Kina.

Sagens faktiske omstændigheder:

Ansøgeren havde i perioden fra 2013 til 2016 læst en bachelor i international business ved en dansk handelshøjskole, som han ikke gennemførte. Efterfølgende indgav han ansøgning ved et erhvervsakademi, hvilket han fik afslag på. I juni 2018 indgav han på ny en ansøgning om opholdstilladelse som studerende på en bacheloruddannelse ved et dansk universitet. Styrelsen for International Rekruttering og Integration meddelte i august 2018 ansøgeren afslag, da styrelsen fandt, at der var en vis formodning for, at ansøgerens intention med sin ansøgning ikke var at studere i Danmark.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Udlændingenævnet finder, at ansøgeren ikke kan gives opholdstilladelse som studerende på "Bachelor of Science in Economic and Business Administration" ved et dansk universitet i medfør af udlændingelovens § 9 i, stk. 1, jf. studiebekendtgørelsens § 1, stk. 1, jf. studiebekendtgørelsens § 9.

Udlændingenævnet finder således, at det afgørende formål med ansøgerens ansøgning om opholdstilladelse i Danmark som studerende ikke kan anses at være, at han ønsker at gennemføre en

”Bachelor of Science in Economic and Business Administration” ved et dansk universitet, men at formålet må anses for at være et ønske om at opnå et længerevarende ophold i Danmark.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at Styrelsen for International Rekruttering og Integration i juli 2013 første gang meddelte ansøgeren opholdstilladelse som studerende ved en handelshøjskole gyldig til december 2016, at han ikke ses at have færdiggjort uddannelsen ved handelshøjskolen, at han i december 2016 indgav en ansøgning om opholdstilladelse i Danmark som studerende på en erhvervsakademiuddannelse, og at han blev meddelt afslag.

Det forhold, at han ikke bestod sin første eksamen ved handelshøjskolen, som følge af en skade pådraget i forbindelse med basketball, hvor han var sengeliggende i 3 måneder, og at han ikke var klar over, at alle andetårskurser skulle være bestået, førend det var muligt at gennemføre uddannelsen, finder Udlændingenævnet ikke kan føre til en ændret vurdering.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at ansøgeren tidligere forgæves har forsøgt at gennemføre en ”Bachelor in International Business” ved handelshøjskolen, at han 7 dage inden udløb af sin opholdstilladelse indgav en ansøgning om opholdstilladelse som studerende ved et erhvervsakademi, at han nu søger om opholdstilladelse på baggrund af en ”Bachefor of Science in Economic and Business Administration” ved et dansk universitet, og at han samtidig med sin ansøgning ved universitetet ligeledes havde søgt ind på handelshøjskolen, men at han ikke fik tilbudt en studieplads på handelshøjskolen.

Udlændingenævnet finder, at denne historik indikerer, at det afgørende formål med ansøgerens ansøgning om opholdstilladelse som studerende ved et dansk universitet må anses for at være et ønske om at opnå et længerevarende ophold i Danmark uanset grundlag.

Det forhold, at ansøgeren føler sig klar til at færdiggøre sin bachelorgrad i ”Economics and Business Administration”, og at det i Kina og Asien er umuligt for ham at få et arbejde uden en bachelorgrad, kan ikke føre til en ændret vurdering.

Udlændingenævnet finder således, at det anførte ikke ændrer ved formodningen for, at det afgørende formål med ansøgerens ansøgning om opholdstilladelse som studerende på ”Economics and Business Administration” ved et dansk universitet må anses for at være et ønske om at opnå et længerevarende ophold i Danmark.” ÅB/2020/170.

Ved vurderingen kan der ligeledes indgå oplysninger om, hvorvidt udlændingen tidligere har fået inddraget en studieopholdstilladelse eller fået afslag på en ansøgning om forlængelse af en studieopholdstilladelse som følge af ulovligt arbejde, jf. studiebekendtgørelsens § 9, nr. 4.

Som et eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til betydningen af en ansøgers ulovlige arbejde under en tidligere meddelt opholdstilladelse, kan nævnes ERH/2018/45 i Udlændingenævnets årsberetning 2018, afsnit 3.8.1.

Der er i studiebekendtgørelsens § 9, nr. 1-5, ikke tale om en udtømmende opregning af, hvilke forhold der kan lægges vægt på ved vurderingen af, om der er en vis formodning for, at ansøgerens intention ikke er at studere i Danmark, men derimod er med henblik på at opnå et længerevarende ophold i Danmark, eller er med henblik på at arbejde uden tilladelse dertil.

3.12. Medfølgende familie

Udlændinge med opholdstilladelse på baggrund af beskæftigelse, jf. udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 1-14, stk. 3, 12 eller 24, eller § 9 p, stk. 1, 1. pkt., kan få deres familier med til Danmark efter reglerne om medfølgende ægtefælle og børn op til 18 år, jf. udlændingelovens § 9 m, stk. 1.

Udlændinge med opholdstilladelse på baggrund af studier på en videregående uddannelse og praktikanter, jf. udlændingelovens § 9 i og § 9 k, kan endvidere få deres familier med til Danmark efter reglerne om medfølgende ægtefælle og børn op til 18 år, jf. udlændingelovens § 9 n.

Udlændinge, der er meddelt opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 9 m og § 9 n, er fritaget for kravet om arbejdstilladelse, jf. udlændingelovens § 14, stk. 1, nr. 7.

3.12.1. Medfølgende familie til en udlænding med opholdstilladelse på baggrund af beskæftigelse

Efter udlændingelovens § 9 m, stk. 1, kan der efter ansøgning gives opholdstilladelse til en udlænding, som har familiemæssig tilknytning til en udlænding med tidsbegrænset eller tidsubegrænset opholdstilladelse efter § 9 a, stk. 2, nr. 1-14, stk. 3, 12 eller 24, eller § 9 p, stk. 1, 1. pkt., hvis væsentlige erhvervs- eller beskæftigelsesmæssige hensyn taler derfor.

Efter Udlændingenævnets praksis omfatter medfølgende familiemedlem i udlændingelovens § 9 m, stk. 1's forstand som altovervejende udgangspunkt alene hovedpersonens ægtefælle eller samlever samt mindreårige børn. Det er barnets alder på ansøgningstidspunktet, der er det afgørende for, om der er tale om et mindreårigt barn.

Som eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til et samlivsforhold, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i maj 2020 Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelse om afslag på opholdstilladelse som medfølgende samlever til en statsborger fra Filippinerne.

Sagens faktiske omstændigheder:

Ansøgeren søgte i juni 2018 om opholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 9 m, stk. 1, under henvisning til, at han var samlever til referencen, som havde opholdstilladelse efter fast-track ordningen, og som var indrejst i Danmark i 2015. Ansøgeren oplyste, at han havde boet sammen med referencen siden 2012, men at samlivet blev afbrudt, da referencen flyttede til Danmark i 2015, og at parret siden havde haft et langdistanceforhold, hvor de mødtes nogle gange om året.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Udlændingenævnet finder, at betingelsen for at meddele ansøgeren opholdstilladelse som medfølgende samlever til referencen i medfør af udlændingelovens § 9 m, stk. 1, ikke er opfyldt.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at parret efter det oplyste har boet sammen i perioden januar 2015 til maj 2015, og igen fra primo december 2019 til maj 2020, ca. 10 måneder i alt.

Det forhold, at parret har kendt hinanden siden 1998/99, at parret indledte et venskab i 2012, at parret har en lejlighed sammen, at deres daglige kommunikation er styrket, siden referencen flyttede til Danmark, at parret har vedligeholdt forholdet samt opretholdt kontakten løbende, og at ansøgeren har besøgt referencen i Danmark i perioden fra juni 2015 til juli 2015 og i perioden fra december 2016 til januar 2017, finder Udlændingenævnet ikke kan føre til en ændret vurdering.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at parret ikke har dokumenteret et fast samlivsforhold af længere varighed forud for ansøgningstidspunktet, henset til at parret afbrød samlivsforholdet, da referencen flyttede til Danmark i maj 2015, og at parret herefter har haft et kæresteforhold.

Udlændingenævnet har endvidere lagt vægt på, at parret har oplyst divergerende om deres samliv på fælles bopæl, idet referencen ved e-mail fra august 2018 har oplyst, at ansøgeren har boet som samlever med hende siden december 2012, at hun i samme mail ligeledes har oplyst, at ansøgeren flyttede ind hos referencen i 2013, og at ansøgeren i ansøgningen fra juni 2018 har oplyst, at parret har boet på samme adresse siden januar 2015, ligesom ansøgeren i klagen har oplyst, at parret besluttede at flytte sammen som samlevere i december 2012.

Udlændingenævnet finder på den baggrund, at det ikke kan lægges til grund, at der foreligger et fast samlivsforhold af længere varighed mellem parret, idet det følger af Udlændingenævnets praksis, at der almindeligvis først efter 1½ til 2 års samliv på fælles bopæl, kan antages at være etableret et fast samlivsforhold af længere varighed, samt at det påhviler parterne at dokumentere samlivet. Der henvises i øvrigt til afsnittet Retsregler ovenfor.

Uanset, om ansøgeren måtte have boet sammen med referencen fra juli 2019, kan dette ikke føre til en ændret vurdering, idet ansøgeren ikke herved har dokumenteret mindst 1½ års samliv op til afgørelsestidspunktet.

Det er indgået i Udlændingenævnets vurdering, at ansøgeren til støtte for klagen har anført, at det er en stor udfordring at være adskilt fra hinanden, at ansøgeren ønsker at starte en familie sammen med referencen, at afstanden er en forhindring, og at parrets fremtid vil være bedre i Danmark end i Filippinerne.

Udlændingenævnet finder imidlertid, at dette ikke kan føre til en ændret vurdering, idet en opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 m, stk. 1, samt opholdstilladelse efter fast-track ordningen meddeles med henblik på midlertidigt ophold her i landet, og at der derfor ikke kan forventes et varigt ophold i landet, uagtet om der stiftes familie.

Udlændingenævnet stadfæster således Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelse fra september 2018." ÅB/2020/171.

Som et eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til, om en ansøger var omfattet af begrebet familie i udlændingelovens § 9 m, stk. 1's forstand, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i juli 2020 Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelse om afslag på opholdstilladelse som medfølgende familie til en statsborger fra Indien.

Sagens faktiske omstændigheder:

Ansøgeren var født i juni 1976 i Indien og søgte i oktober 2018 om opholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 9 m, stk. 1, under henvisning til, at hun var søster til referencen, som havde opholdstilladelse efter beløbsordningen. Ansøgeren oplyste, at hun havde boet sammen med referencen og dennes nære familie, at ansøgeren var økonomisk afhængig af referencen, og ansøgeren oplyste også senere hen i en erklæring, at hun som en fjern kusine var beslægtet med referencen.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Udlændingenævnet finder, at betingelsen for at meddele ansøgeren opholdstilladelse som medfølgende familie til referencen i medfør af udlændingelovens § 9 m, stk. 1, ikke er opfyldt.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at ansøgeren ikke er omfattet af den persongruppe, som efter praksis som altovervejende udgangspunkt kan meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 m, stk. 1. Der henvises til afsnittet Retsregler ovenfor.

Udlændingenævnet henviser endvidere til, at ansøgeren har oplyst divergerende om sit slægtskab med referencen, idet ansøgeren i ansøgningen har oplyst, at hun er søster til referencen, mens det derimod fremgår af den fremlagte erklæring, at hun er en fjern kusine.

Udlændingenævnet finder, at der ikke foreligger væsentlige hensyn, som taler for at ansøgeren skal meddeles opholdstilladelse i Danmark.

Udlændingenævnet har endvidere lagt vægt på, at der ikke i sagen er oplyst om forhold, som indebærer, at referencen ikke vil kunne gøre brug af sin opholdstilladelse i Danmark, uden at ansøgeren samtidig meddeles opholdstilladelse, og at der efter en samlet vurdering ikke foreligger væsentlige beskæftigelsesmæssige hensyn, der taler for at imødekomme ansøgningen.

Det er indgået i Udlændingenævnets vurdering af sagen, at det til sagen er anført, at ansøgeren har boet med referencen og dennes ægtefælle siden 1985, at ansøgeren er økonomisk og følelsesmæssigt afhængig af referencen og dennes ægtefælle, og at ansøgeren ikke har anden familie i sit hjemland.

Udlændingenævnet finder imidlertid, at dette ikke kan føre til en ændret vurdering.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at ansøgeren er 43 år, og at ansøgeren ikke har oplyst om omstændigheder, der taler for et særligt afhængighedsforhold til referencen, hvorfor det må formodes, at hun kan klare sig selv uden behov for referencen og dennes families tilstedeværelse.

Det forhold, at ansøgeren til støtte for klagen har anført, at ansøgeren er tæt tilknyttet referencen og hans ægtefælles datter, og at det vil være svært for både ansøgeren og referencen og hans ægtefælles datter, hvis ansøgeren ikke er til stede, kan ikke føre til en ændret vurdering.

Udlændingenævnet har i den forbindelse lagt vægt på, at referencen og hans ægtefælles datter har sine forældre i Danmark, og at ansøgeren – sammenholdt med hendes myndige alder og idet der ikke er oplyst om helbredsmæssige forhold – må formodes at kunne klare sig selv.

Det kan derudover ikke føre til en ændret vurdering, at det til sagen er oplyst, at ansøgeren ikke har nogen indtægt, og at referencen og hans ægtefælle hidtil har forsørget ansøgeren.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, referencen og hans ægtefælle fortsat vil kunne forsørge ansøgeren i hjemlandet fra Danmark.

Udlændingenævnet stadfæster derfor Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelse fra november 2018." ÅB/2020/172.

Det er en forudsætning for opholdstilladelse som medfølgende familie på baggrund af ægteskab, at der er tale om et ægteskab, der kan anerkendes efter dansk ret. Et ægteskab, der er indgået i udlandet, anerkendes, hvis ægteskabet er gyldigt i det land, hvor ægteskabet er indgået. Et ægteskab, der er indgået i udlandet, anerkendes dog ikke, hvis parterne ikke samtidig var til stede ved vielsen, hvis en part ved vielsen ikke var fyldt 18 år, eller hvis anerkendelsen af ægteskabet strider mod grundlæggende danske retsprincipper, jf. 22 b, stk. 2, i lov om ægteskabs indgåelse og opløsning.

Som eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til, om en udlændings ægteskab kunne anerkendes efter dansk ret, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i maj 2020 Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelse om afslag på opholdstilladelse som medfølgende familie til en statsborger fra Pakistan.

Sagens faktiske omstændigheder:

Ansøgeren var født i maj 1997 i Pakistan og søgte i maj 2018 om opholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 9 m, stk. 1, under henvisning til sin herboende ægtefælle, som havde tidsubegrænset opholdstilladelse i Danmark på baggrund af den tidligere greencardordning. Ansøgeren var på tidspunktet for indgåelse af ægteskabet med referencen 17 år.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Udlændingenævnet finder, at betingelsen for at meddele ansøgeren opholdstilladelse som medfølgende familie til referencen i medfør af udlændingelovens § 9 m, stk. 1, ikke er opfyldt.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at det er en grundlæggende betingelse for meddelelse af opholdstilladelse som medfølgende ægtefælle, at ægteskabet kan anerkendes efter dansk ret. I Danmark anerkendes et udenlandsk ægteskab, hvis det er indgået i overensstemmelse med reglerne i det land, hvor ægteskabet er indgået, og hvis forholdene omkring ægteskabets indgåelse ikke strider imod grundlæggende danske retsprincipper (dansk ordre public).

Udlændingenævnet har lagt vægt på, at ansøgeren er født i maj 1997, at ansøgeren og referencen indgik ægteskab medio april 2015, og at ansøgeren således ikke var fyldt 18 år på tidspunktet for ægteskabets indgåelse.

Det forhold, at ansøgeren efterfølgende har fået de pakistanske myndigheder til at ændre vielsesdatoen på ansøgerens og referencens "Marriage Registration Certificate" fra medio maj 2015, hvor ansøgeren var 17 år på tidspunktet for ægteskabets indgåelse medio april 2015 til "Marriage Registration Certificate" fra ultimo oktober 2018, hvor datoen for ægteskabets indgåelse er ændret til medio maj 2015, kan ikke føre til en ændret vurdering.

Udlændingenævnet har i den forbindelse lagt vægt på, at ansøgeren efter det oplyste fik de pakistanske myndigheder til at ændre vielsesdatoen som følge af Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelse fra ultimo september 2018, ligesom ansøgeren under sagens behandling i styrelsen og i ansøgerens klage har oplyst, at ansøgeren og referencen indgik ægteskab medio april 2018.

Det er indgået i Udlændingenævnets vurdering, at det til sagen er oplyst, at et ægteskab er lovligt efter pakistanske regler, når manden er 18 år og pigen er 16 år, at ansøgeren og referencen begge var til stede under vielsen, at et ægteskab i Pakistan indgås i to dele, hvor den ene del vedrører ægteskabets formelle indgåelse og den anden del vedrører tidspunktet, hvor ægteparret flytter sammen, og at ægteskabet er endeligt, når bruden flytter hjem til brudgommen. Udlændingenævnet finder imidlertid, at disse forhold ikke kan føre til en ændret vurdering.

Udlændingenævnet har lagt vægt på, at et ægteskab ikke kan anerkendes efter dansk ret, når ægteskabet er indgået, mens den ene eller begge parter er under 18 år, idet ægteskabet strider mod grundlæggende danske retsprincipper, jf. § 22 b, stk. 2, i lov om ægteskabs indgåelse og opløsning, og at ansøgeren til sagen har oplyst, at ansøgeren var 17 år på tidspunktet for ægteskabets indgåelse, uagtet at myndighederne efterfølgende har ændret ansøgeren og referencens vielsesattest, så det stemmer overens med gældende dansk ret.

Udlændingenævnet finder endvidere, at ansøgeren og referencen ikke har dokumenteret et fast samlivsforhold af længere varighed forud for ansøgningstidspunktet.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at referencen ifølge Det Centrale Personregister (CPR) indrejste i Danmark medio januar 2014, og at referencen sidenhen har været registreret med bopæl i Danmark og fortsat står registreret som bosiddende i Danmark.

Udlændingenævnet har yderligere lagt vægt på, at ansøgeren og referencen ikke har boet sammen før medio maj 2018, og at referencen siden ægteskabets indgåelse efter ansøgerens egne oplysninger alene har boet sammen med ansøgeren, når referencen har været på besøg i Pakistan.

Det er indgået i grundlaget for Udlændingenævnets vurdering, at ansøgeren og referencen har et fællesbarn, og at barnet ifølge referencens oplysninger har fået godkendt sin ansøgning om opholdstilladelse i Danmark. Udlændingenævnet imidlertid, at dette ikke kan føre til en ændret vurdering.

Udlændingenævnet har således lagt vægt på, at ansøgerens og referencens datter ifølge oplysninger fra CPR ikke er indrejst i Danmark.

Udlændingenævnet bemærker i øvrigt, at det som udgangspunkt tilfalder forældremyndighedens indehavere at beslutte, hvor et barn skal bo, og at det således er ansøgerens og referencens eget valg, hvis barnet skal bo i Danmark med referencen frem for med ansøgeren i Pakistan.

Udlændingenævnet har endvidere lagt vægt på, at der ikke er oplyst om forhold, der bevirker, at referencen ikke kan indrejse i Pakistan for dér at udøve familielivet med fællesbarnet.

Udlændingenævnet stadfæster således Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelse fra september 2018." ÅB/2020/173.

3.12.2. Medfølgende familie til en studerende

Efter udlændingelovens § 9 n, stk. 1, kan der efter ansøgning gives opholdstilladelse til en udlænding, som har familiemæssig tilknytning til en udlænding med tidsbegrænset eller tidsubegrænset opholdstilladelse som studerende efter § 9 i eller som praktikant efter § 9 k, når hensynet til sidstnævnte udlændings ophold her i landet tilsiger det.

Det er en betingelse for meddelelse af opholdstilladelse som medfølgende ægtefælle, at de grundlæggende betingelser for at anse et ægteskab for gyldigt er opfyldt. Der skal således være tale om et retsgyldigt ægteskab, ægteskabet eller samlivet må ikke være etableret med det afgørende

formål at opnå opholdstilladelse til ansøgeren (proforma), og der må ikke være tale om et tvangsægteskab.

Som et eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet på et mundligt nævn har taget stilling til, om ægteskabet var indgået proforma, kan nævnes ÅB/2019/124 i Udlændingenævnets årsberetning 2019, afsnit 3.12.2.

Der kan endvidere meddeles opholdstilladelse til en fast samlever, jf. udlændingelovens § 9 n, stk. 1. I almindelighed antages det, at 1½ til 2 års samliv på fælles bopæl vil være tilstrækkeligt til, at der foreligger et fast samlivsforhold af længere varighed. Samlivet skal kunne dokumenteres.

Som eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet har vurderet, om der kan meddeles opholdstilladelse til en fast samlever, kan nævnes ERH/2018/89 i Udlændingenævnets årsberetning 2018, afsnit 3.9.3.

Det er ikke muligt at blive meddelt opholdstilladelse som medfølgende familiemedlem til et familiemedlem, der selv er blevet meddelt tidsubegrænset opholdstilladelse på baggrund af en opholdstilladelse som medfølgende ægtefælle efter udlændingelovens § 9 n, stk. 1. For en nærmere gennemgang heraf henvises til afgørelse ERH/2015/248 i Udlændingenævnets årsberetning 2015, afsnit 3.4.2.

Det følger af studiebekendtgørelsens § 10, at en opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 n, stk. 1, er betinget af, at den herboende studerende dokumenterer at kunne forsørge udlændingen.

Som eksempler på afgørelser, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til forsørgelseskravet, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i august 2020 Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelse om afslag på opholdstilladelse som medfølgende familie til en statsborger fra Cameroun.

Sagens faktiske omstændigheder:

I september 2018 indgav ansøgeren en ansøgning om opholdstilladelse som medfølgende familie til sin herboende ægtefælle, der havde opholdstilladelse som studerende. Styrelsen for International Rekruttering og Integration meddelte i oktober 2018 ansøgeren afslag på opholdstilladelse, idet styrelsen vurderede, at parret havde fremlagt dokumentation for forsørgelse i form af bankudskrifter, som var konstrueret med henblik på svigagtigt at opnå opholdstilladelse i Danmark. Afgørelsen blev ikke påklaget til Udlændingenævnet, og i juni 2019 indgav ansøgeren en ny ansøgning om

opholdstilladelse som medfølgende familie. Styrelsen for International Rekruttering og Integration meddelte i juli 2019 afslag på ansøgningen, da styrelsen fandt, at der var alvorlig grund til at antage, at ansøgeren havde begået en lovovertrædelse, som kunne medføre udvisning, jf. udlændingelovens § 10, stk. 2, nr. 2, og §§ 22, 23 eller 24.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Udlændingenævnet finder, at der ikke er holdepunkter for at antage, at der i forbindelse med ansøgerens ansøgning om opholdstilladelse, er begået dokumentfalsk efter straffelovens § 171 over for Styrelsen for International Rekruttering og Integration.

Udlændingenævnet finder imidlertid, at der i forbindelse med referencens første ansøgning om opholdstilladelse indgivet i september 2018 er fremlagt dokumentation, der må anses konstrueret med det formål at meddele ansøgeren opholdstilladelse i Danmark som medfølgende familiemedlem til referencen, og at formodningen for, at der er afgivet urigtige oplysninger, ikke er blevet afkræftet i forbindelse med ansøgningen indgivet i juni 2019.

Udlændingenævnet finder således, at ansøgeren ikke kan meddeles opholdstilladelse som medfølgende familiemedlem til referencen, idet referencen ikke har dokumenteret, at han kan forsørge ansøgeren, jf. studiebekendtgørelsens § 10, stk. 1, nr. 3, jf. § 10, stk. 2, jf. udlændingelovens § 40, stk. 1, 1. pkt.

Udlændingenævnet henviser i den forbindelse til, at det efter udlændingelovens § 40, stk. 1, 1. pkt., påhviler en udlænding at meddele de oplysninger, som er nødvendige til bedømmelse af, om en opholdstilladelse kan meddeles. Det følger endvidere af forarbejderne til bestemmelsen, at såfremt en udlænding afgiver urigtige oplysninger eller erklæringer eller svigagtigt fortier oplysninger, kan udlændingen meddeles afslag på ansøgningen.

Udlændingenævnet har i den forbindelse lagt vægt på oplysningerne indgivet i forbindelse med ansøgerens første ansøgning om opholdstilladelse, idet det fremgår af den kontoudskrift, som blev indleveret sammen med ansøgningen, at indeståendet på referencens konto ultimo august 2018 var 73.851,02 kr., mens det af kontobevægelserne på referencens konto i perioden fra ultimo juni 2018 til medio oktober 2018 fremgår, at referencen ultimo august 2018 havde 32.647,18 kr., stående på sin konto, at der samme dag blev overført tre beløb på henholdsvis 20.000,00 kr., 10.000,00 kr., og 7.000,00 kr. til referencens konto, således at der var et indestående på 69.647,18 kr. på referencens konto, at der samme dag blev overført to beløb på henholdsvis 10.000,00 kr., og 22.050,00 kr., fra referencens konto, således at der var et indestående på 42.354,02 kr., samt at der primo september

2018 blev overført fire beløb fra referencens konto på henholdsvis 5.000,00 kr., 10.000,00 kr., 10.000,00 kr., og 7.000,00 kr., således at der herefter var et indestående på 9.700,02 kr.

Udlændingenævnet har endvidere lagt vægt på, at det af kontobevægelserne fremgår, at der primo oktober 2018 var et indestående på 3.507,16 kr. på referencens konto, og at der medio oktober 2018 blev overført fire beløb på henholdsvis 25.000,00 kr., 27.300,00 kr., 15.050,00 kr. og 2.200,00 kr. til referencens konto, således at der herefter var et indestående på 73.257,16 kr. på kontoen, hvilket var saldoen medio oktober 2018, hvor referencen fremsendte bankudskriften til Styrelsen for International Rekruttering og Integration.

Udlændingenævnet finder på den baggrund, at det ikke kan lægges til grund, at referencen reelt har haft rådighed over det krævede forsørgelsesbeløb på trods af, at referencen i forbindelse med ansøgerens anden ansøgning oplyste, at referencen i mellemtiden havde arbejdet og sparet op, således at referencen kunne indgive en ny ansøgning, ligesom referencen i forbindelse med sagen havde fremlagt kontooversigt- og udtog, hvoraf det fremgik, at referencen primo juni 2019 havde et indestående på 74.200,00 kr. på sin opsparingskonto.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at transaktionerne foretaget i forbindelse med ansøgerens første ansøgning om familiesammenføring skaber en formodning for, at referencen fortsat reelt ikke har rådighed over det krævede forsørgelsesbeløb, da der ultimo august 2018 blev overført tre beløb på henholdsvis 20.000,00 kr., 10.000,00 kr., og 7.000,00 kr. til referencens konto, således at referencen netop opfyldte det krævede forsørgelseskrav på ansøgningstidspunktet, ligesom der medio oktober 2018 blev overført fire beløb på henholdsvis 25.000,00 kr., 27.300,00 kr., 15.050,00 kr., 2.200,00 kr. til referencens konto, således at referencen opfyldte det krævede forsørgelseskrav, da referencen besvarede Styrelsen for International Rekruttering og Integrations partshøringsskrivelse.

Det til klagen anførte om, at transaktionerne skyldtes, at en ven fra referencens hjemland skyldte referencen penge, men at vennen kom i pengenød, og at referencen derfor senere overførte beløbene tilbage til vennen, finder Udlændingenævnet ikke kan føre til en ændret vurdering.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at formålet med studiebekendtgørelsens § 10, stk. 1, nr. 3, jf. § 10, stk. 2, jf. afsnittet *Retsregler* ovenfor, er, at den studerende skal dokumentere reelt at kunne forsørge det medfølgende familiemedlem.

Udlændingenævnet har yderligere tillagt det vægt, at de i forbindelse med klagen indsendte bankudskrifter blot viser, at referencen havde en disponibel saldo på 74.972,90 kr. medio juli 2019, men ikke at der har været en løbende opsparing fra bl.a. referencens sommerjobs.

Udlændingenævnet finder på baggrund heraf, at transaktionerne på referencens konto skaber en formodning for, at der i forbindelse med ansøgerens første og seneste ansøgning om opholdstilladelse under henvisning til referencen er afgivet urigtige oplysninger om referencens evne til at forsørge ansøgeren, ligesom referencen ikke har dokumenteret, at han reelt råder over de 74. 200,00 kr. som han primo juni 2019 havde indestående på sin opsparingskonto.

Udlændingenævnet finder således, at referencen ikke har dokumenteret, at han reelt kan forsørge ansøgeren." ERH/2020/13.

Udlændingenævnet stadfæstede i september 2020 Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelse om afslag på opholdstilladelse som medfølgende familie til en statsborger fra Bangladesh.

Sagens faktiske omstændigheder:

Ansøgeren var født i marts 2018 i Danmark og søgte i december 2018 om opholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 9 n, stk. 1, under henvisning til sin far (referencen), som var studerende her i landet. Som dokumentation for at referencen kunne forsørge barnet, havde han til Styrelsen for International Rekruttering og Integration fremlagt kontoudskrifter fra sin bank i Danmark, der viste større pengeoverførsler mellem forskellige konti.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Udlændingenævnet finder, at der til sagen er fremlagt dokumentation, der må anses konstrueret med det formål at meddele ansøgeren opholdstilladelse i Danmark som medfølgende familiemedlem til referencen.

Udlændingenævnet finder således, at ansøgeren ikke kan meddeles opholdstilladelse som medfølgende familiemedlem til referencen, idet referencen ikke har dokumenteret, at han kan forsørge ansøgeren, jf. studiebekendtgørelsens § 10, stk. 1, nr. 3, jf. § 10, stk. 2, jf. udlændingelovens § 40, stk. 1, 1. pkt.

Udlændingenævnet henviser i den forbindelse til, at det efter udlændingelovens § 40, stk. 1, 1. pkt., påhviler en udlænding at meddele de oplysninger, som er nødvendige til bedømmelse af, om en opholdstilladelse kan meddeles. Det følger endvidere af forarbejderne til bestemmelsen, at såfremt en udlænding afgiver urigtige oplysninger eller erklæringer eller svigagtigt fortier oplysninger, kan udlændingen meddeles afslag på ansøgningen.

Udlændingenævnet har i den forbindelse lagt vægt på oplysningerne indgivet i forbindelse med ansøgningen om opholdstilladelse, idet det fremgår af kontobevægelserne på referencens konto for perioden fra den primo november 2018 og frem til primo december 2018, at der primo november 2018 var 42.733,72 kr. indestående på kontoen, at der primo december 2018 blev overført tre større beløb til kontoen, herunder et beløb fra tredjemand på 25.000 kr., et beløb på 3000 kr., og et beløb på 12.000 kr., således at kontoen herefter havde 80.726,26 kr., indestående, hvorefter saldoen primo december 2018 var på 80.583,46 kr., hvilket var beløbet, som referencen fremviste til Styrelsen for International Rekruttering og Integration i forbindelse med ansøgningens indgivelse medio december 2018.

Udlændingenævnet har endvidere lagt vægt på, at det af kontobevægelserne fremgår, at der primo december 2018 blev overført et beløb fra kontoen på 25.000 kr. kaldet "payment", således at der var 55.583,46 kr., indestående på kontoen, at der primo december 2018 blev overført endnu et beløb fra kontoen på 22.000 kr. kaldet "payment", så der var 33.468,11 kr., indestående på kontoen, og at der ultimo december 2018 blev overført et nyt beløb til kontoen på 46.950 kr., således at der herefter var samlet 82.039,45 kr. indestående på kontoen ultimo december 2018, hvorefter referencen dagen efter på ny fremsendte dokumentation for forsørgelse til styrelsen.

Udlændingenævnet finder på den baggrund, at det ikke kan lægges til grund, at referencen reelt har haft rådighed over det krævede forsørgelsesbeløb på trods af, at referencen til klagen har fremsendt en kontooversigt fra ultimo januar 2019 pålydende et beløb på 81.244,39 kr. samt tre lønsedler.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at transaktionerne foretaget i forbindelse med ansøgerens ansøgning om opholdstilladelse under henvisning til referencen skaber en formodning for, at referencen reelt ikke har rådighed over det krævede beløb, da pengeoverførslerne ses at være foretaget netop sådan, at referencen formelt set opfyldte forsørgelseskravet.

Det er indgået i Udlændingenævnets vurdering, at referencen til støtte for klagen har oplyst, at konto-overførslerne skyldtes, at referencen havde lånt penge fra sin svigerfamilie, og at referencen under sit ophold i Danmark flere gange har lånt penge fra og til sin familie og svigerfamilie, og at det er normalt at låne penge til familiemedlemmer i referencens kultur.

Udlændingenævnet finder imidlertid, at dette ikke kan føre til en ændret vurdering.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at formålet med studiebekendtgørelsens § 10, stk. 1, nr. 3, jf. § 10, stk. 2, jf. afsnittet Retsregler ovenfor, er, at den studerende skal dokumentere reelt at kunne forsørge det medfølgende familiemedlem.

Udlændingenævnet finder, at dokumentation for forsørgelse ikke lader sig dokumentere gennem kortvarige lån fra den herboendes familie, slægtninge eller andre, idet det derved ikke dokumenteres, at der reelt rådes over midlerne.

Det kan endvidere ikke føre til en ændret vurdering, at referencen til støtte for klagen har anført, at referencen nu godt kan forsørge ansøgeren og har et tilstrækkelig beløb indestående på sin konto grundet referencens deltidsarbejde, samt at han har modtaget et legat fra et universitet.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at det i forbindelse med klagen indsendte bankudskrift blot viser, at referencen havde en disponibel saldo på 81.244,39 kr. ultimo januar 2019, men ikke at der har været en løbende opsparing fra bl.a. referencens deltidsarbejde.

Udlændingenævnet finder på baggrund heraf, at transaktionerne på referencens konto skaber en formodning for, at referencen i forbindelse med ansøgningen om opholdstilladelse til ansøgeren har afgivet urigtige oplysninger om sin evne til at forsørge ansøgeren.

Denne formodning er ikke senere blevet afkræftet.

Det er endelig indgået i grundlaget for Udlændingenævnets vurdering af sagen, at referencen og dennes ægtefælle har opholdstilladelse i Danmark, at ansøgeren er født i Danmark, at hun nu er to år, og at referencen og dennes familie har været ulykkelige over, at ansøgeren blev meddelt afslag på opholdstilladelse.

Udlændingenævnet finder, at dette ikke kan føre til en ændret vurdering, idet dette ikke er forhold, der efter bestemmelsen kan føre til, at ansøgeren kan meddeles opholdstilladelse i Danmark som medfølgende familie til referencen.

Udlændingenævnet henviser endvidere til, at det følger af FN's Børnekonventions artikel 3 (2), at deltagerstaterne påtager sig at sikre barnet den beskyttelse og omsorg, der er nødvendig for dettes trivsel under hensyntagen til de rettigheder og pligter, der gælder for barnets forældre, værge eller andre personer med juridisk ansvar for barnet, og skal med henblik herpå træffe passende lovgivningsmæssige og administrative forholdsregler. Det er således barnets forældre, der har det primære ansvar for barnets tarv, hvorfor staten på samme baggrund, jf. bl.a. artikel 9 i FN's Børnekonventions artikel 9 skal sikre, at barnet og dets forældre kan forblive sammen.

Udlændingenævnet har ved afgørelsen lagt vægt på, at der ikke er oplyst om forhold, der bevirker, at referencen og dennes familie ikke kan indrejse i Bangladesh for dér at udøve familielivet." ERH/2020/14.

En opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 n, stk. 1, til en udlænding, som har familiemæssig tilknytning til en opholdstilladelse som studerende efter udlændingelovens § 9 i, stk. 1, er betinget af, at familien bor på fælles bopæl i Danmark.

Som eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til, om et medfølgende barn reelt skulle opholde sig i Danmark, kan henvises til ÅB/2019/126 i Udlændingenævnets årsberetning 2019, afsnit 3.12.2.

3.13. Religiøse forkyndere

Efter udlændingelovens § 9 f kan der meddeles opholdstilladelse til religiøse forkyndere, missionærer eller personer, der skal virke inden for et religiøst trossamfund.

Ved en religiøs forkynder forstås en udenlandsk forkynder, der her i landet skal forkynde et religiøst budskab. Ved en missionær forstås en udlænding, der her i landet skal udbrede en bestemt religion eller tro med tilknytning til et herværende trossamfund.

Ved en udlænding, der skal virke inden for et religiøst ordenssamfund, forstås nonner og munke, der traditionelt alene virker internt i et ordenssamfund og ikke virker hverken som forkynder eller missionær.

Det er en betingelse, at en udlændings virke har et religiøst sigte. En udlænding, der alene skal varetage praktiske eller administrative opgaver, falder uden for bestemmelsen.

Desuden stilles der en række supplerende betingelser, herunder bl.a. krav om dokumentation for tilknytning til folkekirken eller et godkendt eller anerkendt trossamfund, forholdsmæssighed mellem trossamfundets størrelse og antallet af udlændinge med opholdstilladelse efter bestemmelsen, jf. § 9 f, stk. 2, at udlændingen godtgør at have en relevant baggrund eller uddannelse for at virke som religiøs forkynder eller missionær eller inden for et religiøst ordenssamfund jf. § 9 f, stk. 3, og at udlændingen underskriver en løfteerklæring om, at den pågældende i sit virke vil overholde dansk lovgivning, jf. § 9 f, stk. 4.

Opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 9 f, stk. 1, kan ikke meddeles, hvis der er grund til at antage, at udlændingen vil udgøre en trussel mod den offentlige tryghed, den offentlige orden, sundheden, sædeligheden eller andres rettigheder og pligter, jf. udlændingelovens § 9 f, stk. 8.

Som eksempel herpå kan henvises til ÅB/2020/195 i afsnit 3.16.2.2. om inddragelse og nægtelse af forlængelse på baggrund af opholdstilladelse som religiøs forkynder.

Såfremt en udlænding ønsker opholdstilladelse, efter at udlændingen har været meddelt opholdstilladelse med en samlet varighed på kumulativt 3 år, skal der foretages vurdering af, hvorvidt der er et mere vedvarende behov for at fastholde vedkommende af hensyn til det konkrete religiøse samfunds virke.

Som et eksempel herpå kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i august 2020 Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelse om afslag på ansøgning om opholds- og arbejdstilladelse som munk i Danmark til en thailandsk statsborger.

Sagens faktiske omstændigheder:

Ansøgeren havde i perioden fra december 2011 til december 2014 opholds- og arbejdstilladelse i Danmark som munk ved en religiøs forening. I maj 2018 indgav ansøgeren en ny ansøgning som munk hos samme religiøse forening.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Udlændingenævnet finder, at ansøgeren ikke kan meddeles opholds- og arbejdstilladelse som munk ved en religiøs forening i Danmark i medfør af udlændingelovens § 9 f, stk. 1, nr. 3.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at ansøgeren første gang i december 2011 blev meddelt opholds- og arbejdstilladelse som munk ved en religiøs forening i Danmark, gyldig indtil juli 2012 og at denne opholdstilladelse senest i september 2013 blev forlænget indtil december 2014.

Udlændingenævnet har således lagt vægt på, at ansøgeren allerede har haft opholds- og arbejdstilladelse i Danmark efter udlændingelovens § 9 f, stk. 1, nr. 3, med en samlet varighed på kumulativt tre år, og at ansøgeren som udgangspunkt ikke kan forvente at blive meddelt opholds- og arbejdstilladelse ud over de tre år.

Det kan ikke føre til en ændret vurdering, at ansøgeren til støtte for klagen har anført, at han har undervist i buddhistiske doktriner og meditation samt har praktisk erfaring med at undervise og fungere som en nødvendig del af den religiøse forening, samt at ansøgerens udøvelse af de buddhistiske funktioner har været en væsentlig og afgørende betydning for den religiøse forening.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at det fremgår af udlændingemyndighedernes praksis, er der ved vurderingen af, om der kan meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 f, stk. 1, nr. 3, efter at en ansøger har været meddelt opholdstilladelse med en samlet varighed på kumulativt tre år, skal foretages en vurdering af, hvorvidt der er et vedvarende behov for at fastholde ordenspersoner af hensyn til det konkrete ordenssamfunds religiøse virke.

Udlændingenævnet henviser således til, at ansøgeren efter udløbet af sin opholds- og arbejdstilladelse som munk ved den religiøse forening i Danmark først indgav en ny ansøgning om opholds- og arbejdstilladelse knap tre og et halvt år efter udløbet af sin seneste opholdstilladelse.

Udlændingenævnet finder på den baggrund, at der ikke kan anses for at have været et vedvarende behov for at fastholde ansøgeren inden for sit religiøse virke som munk for den religiøse forening i Danmark.

Det kan ikke føre til en ændret vurdering, at ansøgeren til støtte for klagen har anført, at ansøgeren hvert år har været i Danmark i tre måneder, hvor han har arbejdet for den religiøse forening, at ansøgeren dermed har udført en kontinuerlig aktivitet i det religiøse ordensamfund, ligesom det fremgår af den religiøse forenings yderligere bemærkninger til klagen, at ansøgeren i perioden fra 2014 og frem fortsat har arbejdet som munk for foreningen i enten Danmark eller Thailand, herunder opfordret medlemmer af foreningen til at besøge templer i Thailand, samt at han i perioden fra 2015 til 2018 har opholdt sig ca. tre måneder årligt i Danmark, hvor han har arbejdet som munk for den religiøse forening i Danmark.

Udlændingenævnet har i den forbindelse lagt vægt på, at ansøgeren ikke har haft opholds- og arbejdstilladelse til at udøve sin profession som munk i Danmark i den pågældende periode, og at det følger af udlændingelovens § 13, stk. 1, at udlændinge skal have arbejdstilladelse for at tage både lønnet og ulønnet beskæftigelse.

Udlændingenævnet har yderligere lagt vægt på, at ansøgeren efter det oplyste alene har opholdt sig tre måneder årligt i Danmark, og at ansøgeren således ikke herved har statueret, at der har været vedvarende behov for at fastholde ansøgeren inden for sit religiøse virke som munk ved den religiøse forening i Danmark.

Udlændingenævnet henviser endvidere til foreningens egne oplysninger om, at ansøgeren har kunnet fortsætte sit virke som munk for foreningen i Thailand, hvorfor det må lægges til grund, at foreningen ikke i tilstrækkelig grad har brug for ansøgerens tilstedeværelse i Danmark, idet foreningen fortsat har kunnet udbyde undervisning inden for meditation." ERH/2020/11.

3.14. Au pair

Efter udlændingelovens § 9 j, stk. 1, kan der efter ansøgning gives opholdstilladelse til en udlænding med henblik på au pair-ophold her i landet. Betingelserne for at meddele opholdstilladelse som au pair fremgår af au pair-bekendtgørelsen.[29]

Udlændingenævnet har i 2020 også truffet afgørelser i sager omfattet af de tidligere au pair-bekendtgørelser, jf. bekendtgørelse nr. 516 af 10. april 2019 samt bekendtgørelse nr. 1682 af 17. december 2018.

Au pair betyder "på lige vilkår". Det vil sige, at au pair-personen skal bo hos en værtsfamilie med børn under 18 år på lige vilkår med resten af familien.

Det følger af au pair-bekendtgørelsens §§ 1-2, at en au pair-person er en udlænding, som skal indtage en familiær stilling i en værtsfamilie bestående af mindst en forælder og et hjemmeboende barn under 18 år, og som - gennem opholdet hos værtsfamilien - ønsker at forbedre sine sproglige og faglige kundskaber samt opnå et bedre kendskab til Danmark gennem øget kulturel indsigt.

Efter au pair-bekendtgørelsens § 3, stk. 1, nr. 1-4, skal au pair-personen som udgangspunkt være 18 år eller derover og under 30 år på ansøgningstidspunktet. Au pair-personer, som har stiftet familie – dvs. som aktuelt er eller tidligere har været samlevende, som er eller har været gift, eller som venter barn eller har børn – kan som udgangspunkt ikke meddeles opholdstilladelse som au pair, jf. også udlændingelovens § 9 j, stk. 4 og 5.

Efter au pair-bekendtgørelsens § 3, stk. 1, nr. 5, er det en betingelse for meddelelse af opholdstilladelse som au pair, at au pair-opholdet er egnet til at give udlændingen et udbytte i overensstemmelse med § 1.

Der vil således ikke kunne meddeles opholdstilladelse som au pair, hvor et eller flere momenter i sagen taler for, at ansøgeren ikke vil få et tilfredsstillende udbytte af et au pair-ophold, og/eller at formålet med indrejsen i Danmark ikke er at opleve et au pair-ophold, medmindre konkrete omstændigheder vedrørende den pågældendes forhold afkræfter denne formodning.

Ved vurderingen heraf kan der ifølge au pair-bekendtgørelsens § 3, stk. 2, bl.a. indgå oplysninger om:

[29] Bekendtgørelse nr. 1408 af 13. december 2019 om meddelelse af opholdstilladelse med henblik på au pair-ophold https://www.retsinformation.dk/eli/lta/2019/1408

- Udlændingens begrundelse for at søge opholdstilladelse som au pair-person.
- Udlændingens familierelation til værtsfamilien.
- Udlændingens tidligere ophold i Danmark eller i et EU-land/EØS-land eller Schweiz, herunder særligt om udlændingen tidligere har været au pair-person.
- Udlændingens tidligere ansøgninger om opholdstilladelse i Danmark på andet grundlag end som au pair-person.
- Udlændingens sprogfærdigheder i dansk, svensk, norsk, engelsk eller tysk.
- Udlændingens almene uddannelse, herunder om udlændingen har gennemført skolegang svarende til 9. klasse.
- Udlændingens baggrund og opvækst i øvrigt, herunder om et au pair-ophold vil have en naturlig sammenhæng med udlændingens livsforløb og udlændingens uddannelsesmæssige og erhvervsmæssige baggrund.
- Hvorvidt udlændingen har samme nationalitet som et eller flere af værtsfamiliens medlemmer.

Som et eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til ansøgerens begrundelse for at søge opholdstilladelse som au pair-person (nr. 1), kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i juni 2020 Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelse om afslag på opholdstilladelse som au pair i Danmark til en filippinsk statsborger.

Sagens faktiske omstændigheder:

Ansøgeren indgav i januar 2019 en ansøgning som au pair i Danmark, og hun deltog kort efter i et interview med Den Danske Ambassade i Manila, Filippinerne. Styrelsen for International Rekruttering og Integration meddelte i februar 2019 ansøgeren afslag på ansøgningen som au pair, da styrelsen fandt, at formålet ikke var at forbedre ansøgerens sproglige og faglige kundskaber og at opnå et bedre kendskab til Danmark gennem øget kulturel indsigt, men alene at opnå opholdstilladelse i Danmark eller Europa.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Udlændingenævnet finder, at ansøgeren ikke kan gives opholdstilladelse som au pair i Danmark i medfør af udlændingelovens § 9 j, stk. 1. Udlændingenævnet finder efter en samlet vurdering af sagens omstændigheder, at det afgørende formål med ansøgerens ansøgning om opholdstilladelse som au pair i Danmark ikke kan anses at være, at hun ønsker at opnå et bedre kendskab til Danmark gennem øget kulturel indsigt i Danmark samt at forbedre sine sproglige og faglige kundskaber via et midlertidigt ophold hos en værtsfamilie.

Udlændingenævnet har lagt vægt på, at ansøgeren under sit interview ultimo januar 2019 med ambassaden har oplyst, at ansøgeren ønskede at blive au pair i Norge, Holland eller Danmark, at ansøgeren ville have valgt at komme til Norge som au pair, hvis der ikke var en aldersbegrænsning, samt at hun valgte at søge om opholdstilladelse som au pair i Danmark grundet aldersbegrænsningen i henholdsvis Holland og Norge.

Det forhold, at ansøgeren føler sig misforstået ved sine besvarelser af spørgsmålene under interviewet med ambassaden, at ansøgeren alene svarede Norge og Holland uden seriøse overvejelser om at ville være au pair i disse lande, og at ansøgeren ikke under interviewet er blevet spurgt, hvilket af de tre lande, Norge, Holland og Danmark, hun ville foretrække at blive meddelt opholdstilladelse i, kan ikke føre til en ændret vurdering.

Udlændingenævnet har ved denne vurdering lagt vægt på, at ansøgeren blev forelagt interviewet fra ambassaden, og at ansøgeren ikke havde bemærkninger hertil.

På den baggrund finder Udlændingenævnet, at ansøgerens formål med ansøgningen om opholdstilladelse som au pair i Danmark ikke er at forbedre hendes sproglige og faglige kundskaber og at opnå et bedre kendskab til Danmark gennem øget kulturel indsigt, men alene at opnå opholdstilladelse i Danmark eller Europa.

Udlændingenævnet stadfæster herefter Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelse fra februar 2019." ÅB/2020/174.

Som eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til ansøgerens tidligere ophold i Danmark eller i et EU-land/EØS-land eller Schweiz, herunder særligt om udlændingen tidligere har været au pair-person (nr. 3), henvises der til afgørelse ÅB/2019/127 i Udlændingenævnets årsberetning 2019, afsnit 3.14.

Som et eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til udlændingens sprogfærdigheder i dansk, svensk, norsk, engelsk eller tysk (nr. 5) i medfør af au pair-bekendtgørelsens § 3, stk. 2, nr. 5, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i januar 2020 Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelse om afslag på opholdstilladelse som au pair i Danmark til en filippinsk statsborger.

Sagens faktiske omstændigheder:

Ansøgeren indgav i november 2018 en ansøgning som au pair i Danmark. Efterfølgende deltog ansøgeren ultimo november 2018 i et interview med Den Danske Ambassade i Manila, Filippinerne. Under interviewet vurderede ambassaden, at ansøgerens engelskniveau ikke svarede til eller knap nok svarede til niveauet for en dansk 6. klasse, hvorfor Styrelsen for International Rekruttering og Integration i december 2018, på baggrund af interviewet, meddelte ansøgeren afslag på ansøgningen som au pair.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Udlændingenævnet finder, at ansøgeren ikke kan gives opholdstilladelse som au pair i Danmark i medfør af udlændingelovens § 9 j, stk. 1.

Udlændingenævnet finder efter en samlet vurdering af ansøgerens almene uddannelse og øvrige baggrund, at ansøgeren ikke i fornødent omfang vil kunne få et tilfredsstillende sprogligt, fagligt og kulturelt udbytte af et au pair-ophold i Danmark.

Udlændingenævnet har lagt vægt på ambassadens interview med ansøgeren, herunder det forhold, at ansøgeren svarede kortfattet på væsentlige spørgsmål om formålet med og udbyttet af et au pair-ophold, samt det forhold, at hun til ambassaden ligeledes oplyste, at hun ikke er særlig god til engelsk.

Udlændingenævnet har desuden lagt vægt på ambassadens vurdering af, at ansøgerens engelskkundskaber var af begrænset karakter, idet ansøgeren ikke var i stand til at kommunikere tydeligt på nær enkle ord og sætninger, idet ansøgerens engelskniveau knap svarede til niveauet for en dansk 6. klasse, og idet hun under interviewet primært anvendte enkelte ord og fraser.

Det af partsrepræsentanten anførte om, at ansøgerens nervøsitet kan have haft en indvirkning på ansøgerens engelsk, kan ikke føre til en ændret vurdering, henset til at ansøgeren på det foreliggende grundlag ikke kan antages at tale engelsk i et omfang, der gør, at hun vil kunne få et tilfredsstillende sprogligt, fagligt og kulturelt udbytte af et au pair-ophold i Danmark.

Udlændingenævnet har i den forbindelse lagt vægt på, at interviewet overordnet giver et ikke uvæsentligt indtryk af, at ansøgeren har besvær med at formulere sig samt kommunikere på engelsk i en sådan udstrækning, at hun derved ikke vil kunne få et tilfredsstillende sprogligt og kulturelt udbytte af et au pair-ophold i Danmark.

Udlændingenævnet finder desuden, at det ikke kan føre til en ændret vurdering, at partsrepræsentanten i klagen har oplyst, at ansøgeren har studeret på "college", hvor ansøgeren har læst engelsk, og at partsrepræsentanten har vedlagt "Certification, Authentication and Verification" fra et universitet angående det forhold, at ansøgeren har bestået 15 "units", da det af ansøgeren til ansøgningen vedlagte karakterudskrift fra universitet fremgår, at hun ikke har færdiggjort sine studier.

Udlændingenævnet stadfæster derfor Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelse fra december 2018." ÅB/2020/175.

Som et eksempel på en afgørelser, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til, om au pair-opholdet er egnet til at give udlændingen et udbytte i overensstemmelse med au pair bekendtgørelsens § 1, samt om udlændingens baggrund og opvækst i øvrigt, herunder om et au pair-ophold vil have en naturlig sammenhæng med udlændingens livsforløb og udlændingens uddannelsesmæssige og erhvervsmæssige baggrund (nr. 7) i medfør af au pair-bekendtgørelsens § 3 stk. 2, nr. 7, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i februar 2020 Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelse om afslag på opholdstilladelse som au pair i Danmark til en filippinsk statsborger.

Sagens faktiske omstændigheder:

Ansøgeren indgav i marts 2019 en ansøgning som au pair i Danmark, og Styrelsen for International Rekruttering og Integration meddelte i maj 2019 afslag på ansøgningen, da der ikke var en naturlig sammenhæng mellem ansøgerens hidtidige livsforløb og ansøgningen om et au pair-ophold.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Udlændingenævnet finder, at ansøgeren ikke kan gives opholdstilladelse som au pair i Danmark efter udlændingelovens § 9 j, stk. 1, og au pair-bekendtgørelsens § 3, stk. 1, nr. 5, jf. § 3, stk. 2, nr. 7.

Udlændingenævnet finder efter en samlet konkret vurdering af alle sagens omstændigheder, at det afgørende formål med ansøgerens ansøgning om opholdstilladelse som au pair i Danmark ikke kan anses at være, at hun ønsker at udvide sin kulturelle horisont samt at forbedre sine sproglige og faglige kundskaber.

Udlændingenævnet finder således, at der ikke foreligger en naturlig sammenhæng mellem det ønskede au pair-ophold og ansøgerens hidtidige livsforløb.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at ansøgeren på tidspunktet for Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelse var 23 år, at ansøgeren har afsluttet en fireårig videregående uddannelse som Bachelor of Science in Business Administration, at ansøgeren i perioden fra medio juni 2016 til medio juni 2017 var ansat som sekretær, at ansøgeren i perioden fra medio juni 2017 til ultimo februar 2018 var ansat som bogholderske, og at ansøgeren i perioden fra primo marts 2018 til ultimo februar 2019 på ny var ansat som sekretær.

Udlændingenævnet finder på baggrund heraf, at ansøgeren må antages at være så godt etableret i hjemlandet, at et au pair-forløb ikke kan anses som en naturlig forlængelse af ansøgerens hidtidige livsforløb, og at hun derfor ikke kan formodes at have til hensigt at opnå en kulturel udveksling i tråd med au pair-ordningens formål og hensigt.

Udlændingenævnet henviser herved til, at der ved vurderingen af, om der skal meddeles opholdstilladelse som au pair i Danmark, bl.a. kan indgå oplysninger om udlændingens baggrund og opvækst i øvrigt, herunder om et au pair-ophold vil have en naturlig sammenhæng med udlændingens livsforløb og udlændingens uddannelses- og erhvervsmæssige baggrund, jf. au pair-bekendtgørelsens § 3, stk. 2, nr. 7.

Det af ansøgeren anførte om, at hendes profession kræver, at man kan begå sig blandt andre mennesker, hvorfor netop ansøgeren er særligt egnet til stillingen som au pair, og at arbejdet som au pair vil være en god øvelse, kan ikke føre til en anden vurdering.

Ligeledes kan det ikke føre til en ændret vurdering, at ansøgeren er bekendt med mange au pairs i Danmark, som alle har 14 års skolegang, idet det ikke ændrer formodningen for, at formålet med hendes ansøgning fortsat må anses for at være et ønske om at opnå et længerevarende ophold i Danmark.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at ansøgeren har taget en længere videregående uddannelse i sit hjemland, og at ansøgeren har omkring 3 års erhvervserfaring inden for sit studieområde.

Udlændingenævnet stadfæster derfor Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelse fra maj 2019." ÅB/2020/176.

Som eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til, at udlændingen har samme nationalitet som et eller flere af værtsfamiliens medlemmer (nr. 8) i medfør af udlændingelovens § 9 j, stk. 1, og au pair-bekendtgørelsens § 3, stk. 1, nr. 8, kan henvises til afgørelse ÅB/2019/131 i Udlændingenævnets årsberetning 2019, afsnit 3.14.

Au pair-bekendtgørelsen stiller også en række krav, som værtsfamilien skal opfylde.

Efter au pair-bekendtgørelsens § 4, nr. 1, betinges en opholdstilladelse som au pair-person af, at værtsfamilien består af mindst én forælder og et hjemmeboende barn under 18 år. Efter au pair-bekendtgørelsens § 5, stk. 2, er det en betingelse for, at au pair-personen i familier med delt forældremyndighed kan følge barnet eller børnene, som bor på skift hos forældrene, at au pair-personen opfylder betingelserne i au pair-bekendtgørelsens § 3, stk. 1, og begge forældre opfylder betingelserne i au pair-bekendtgørelsens § 4.

Som et eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til, at værtsfamilien består af mindst én forælder og et hjemmeboende barn under 18 år, henvises til afgørelse ÅB/2017/54 i Udlændingenævnets årsberetning 2017, afsnit 3.8.

Efter au pair-bekendtgørelsens § 4, stk. 1, nr. 2, litra a-c, betinges en opholdstilladelse som au pair-person af, at værtsfamilien består af mindst en forælder, der er statsborger i Danmark, en forælder, der er statsborger i et EU-land/EØS-land eller Schweiz, og som har lovligt ophold i Danmark, eller en forælder, der ikke er statsborger i et af de i litra a eller b nævnte lande, men som har en sådan væsentlig tilknytning til det danske samfund som følge af bl.a. et langvarigt lovligt ophold i Danmark, og at forælderen må antages at kunne formidle dansk sprog og kultur i overensstemmelse med § 1.

Som et eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til en situation, hvor værtsfamilien bestod af 2 amerikanske statsborgere samt deres børn, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i februar 2020 Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelse om afslag på opholdstilladelse som au pair i Danmark til en brasiliansk statsborger.

Sagens faktiske omstændigheder:

Ansøgerens værtsfamilie, som er amerikanske statsborgere, indrejste i Danmark i maj 2014 og havde på tidspunktet for ansøgningens indgivelse boet i Danmark i fem år. Det fremgår af sagen, at værtsmoren under en samtale med Styrelsen for International Rekruttering og Integration oplyste, at hun ikke talte dansk, hvorfor samtalen foregik på engelsk, og at værtsforældrene talte engelsk indbyrdes.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Udlændingenævnet finder, at ansøgeren ikke kan gives opholdstilladelse som au pair i Danmark i medfør af udlændingelovens § 9 j, stk. 1, og au-pair bekendtgørelsens § 4, stk. 1, nr. 2, litra c.

Udlændingenævnet finder efter en samlet vurdering af sagens omstændigheder, at ansøgeren ikke i fornødent omfang vil få et tilfredsstillende sprogligt, fagligt eller kulturelt udbytte af sit au pair-ophold i Danmark.

Udlændingenævnet har lagt vægt på, at værtsfamilien ikke består af mindst én forælder, som har en sådan væsentlig tilknytning til det danske samfund som følge af bl.a. et langvarigt lovligt ophold i Danmark, at forælderen må antages at kunne formidle dansk sprog og kultur.

Udlændingenævnet har herved lagt afgørende vægt på, at værtsfamilien er amerikanske statsborgere, at værtsfamilien indrejste i Danmark i 2014 og således på tidspunktet for styrelsens afgørelse alene havde opholdt sig i Danmark i omtrent 5 år og nu i omtrent 5 ½ år, samt at værtsfamilien efter det oplyste til daglig kommunikerer på engelsk.

Udlændingenævnet finder på den baggrund, at der foreligger en formodning for, at ansøgeren ikke i fornødent omfang vil få et tilfredsstillende sprogligt, fagligt eller kulturelt udbytte af sit au pair-ophold i Danmark henset til, at værtsfamilien har boet i Danmark i omtrent 5 ½ år, samt at de ikke taler dansk i en sådan grad, at de kan videreformidle det danske sprog eller den danske kultur til ansøgeren.

Udlændingenævnet har yderligere lagt vægt på, at værtsmoren til Styrelsen for International Rekruttering og Integration telefonisk har oplyst, at hun ikke kan tale dansk, hvorfor samtalen foregik på engelsk, at værtsforældrene taler engelsk med hinanden i hjemmet, og at der ikke er fremsendt dokumentation for værtsfamiliens danske sprogkundskaber.

Det forhold, at værtsforældrene har modtaget privatundervisning i dansk på deres arbejdspladser, at børnene efter det oplyste taler flydende dansk, og at værtsfamilien sammen med ansøgeren ville lære dansk, kan ikke føre til en ændret vurdering, idet værtsforældrene på baggrund heraf ikke kan antages at mestre det danske sprog i en sådan grad, at de kan videreformidle sproget til ansøgeren.

Udlændingenævnet bemærker i relation til det ovenstående, at det er forældrene i værtsfamilien, der skal varetage opgaven om formidling af det danske sprog og kultur til au pairen.

Det af værtsparret anførte om, at værtsfamilien har til hensigt at opholde sig permanent i Danmark, at værtsfamilien har købt bolig i Danmark, at børnene går i danske institutioner, at værtsfamilien har danske aner og slægt i Danmark, og at ansøgerens primære opgave som au pair skulle være at hjælpe med børnene, således at værtsfamilien kan genoptage danskundervisningen, kan på baggrund af det ovenfor anførte ikke føre til en ændret vurdering.

Udlændingenævnet stadfæster derfor Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelse fra maj 2019." ERH/2020/2.

Au pair-personen skal vederlagsfrit have stillet et separat beboelsesrum til rådighed i værtsfamiliens bolig under hele au pair-opholdet. Værtsfamiliens bolig skal ud over et beboelsesrum til au pair-personen indeholde et opholdsrum og et beboelsesrum pr. 2 personer, som i Det Centrale Personregister er registreret på bopælen, jf. au pair-bekendtgørelsens § 6, stk. 1, nr. 2. Beboelsesrummene og opholdsrummene skal være godkendt til beboelse og fremgå af Bygnings- og Boligregistret.

For et eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet har vurderet, om en værtsfamilies bolig opfyldte boligkravet, henvises til Udlændingenævnets årsberetning 2016, afsnit 3.5.

Au pair-personen skal indtage en familiær stilling i værtsfamilien, jf. "på lige vilkår", og må alene udføre opgaver i relation til daglig husførelse og børnepasning hos værtsfamilien, jf. au pair-bekendtgørelsens § 6, stk. 1, nr. 5. Ansættelsen betragtes i udlændingeretlig sammenhæng ikke som et arbejde, men ansættelsen betragtes som et normalt arbejdsgiver-/lønmodtagerforhold i forbindelse med de danske skatteregler og ferielovgivning. Udlændingen har dog ret til at udføre ulønnet frivilligt arbejde, jf. udlændingelovens § 9 j, stk. 10.

Au pair-personen skal deltage i de huslige pligter (for eksempel rengøring, tøjvask, madlavning, børnepasning) i minimum 3 og maksimalt 5 timer om dagen, maksimalt 6 dage om ugen.

Arbejdstiden skal udgøre mellem 18 og 30 timer ugentligt, jf. au pair-bekendtgørelsens 6, stk. 1, nr. 6.

Som eksempel på en afgørelse, der vedrører ansøgerens arbejdstid, henvises til afgørelse ERH/2019/10 i Udlændingenævnets årsberetning 2019, afsnit 3.14.

Au pair-personen skal have mindst 1½ fast fridag hver uge, jf. au pair-bekendtgørelsens § 6, stk. 1, nr. 7, samt have fri på officielle danske helligdage jf. au pair-bekendtgørelsens § 6, stk. 1, nr. 8. Au

pair-personen skal i øvrigt have fritid nok til at kunne følge sprogkurser, udvikle sig fagligt og kulturelt samt mulighed for at dyrke sin religion, jf. au pair-bekendtgørelsens § 6, stk. 1, nr. 9.

3.15. Working Holiday

Efter udlændingelovens § 9 l, stk. 1, gives der efter ansøgning opholdstilladelse til en udlænding, der ifølge en aftale mellem Danmark og en anden stat, jf. udlændingelovens § 45, er berettiget til et længerevarende ferieophold i Danmark og i forbindelse hermed er berettiget til at arbejde i Danmark i et nærmere afgrænset omfang (Working Holiday).

Opholdstilladelsen gives på de betingelser, som aftalen opstiller. Betingelserne for opholdstilladelsen afhænger derfor af, hvilket land der søges om opholdstilladelse i, idet indrejse- og opholdsreglerne ved Working Holiday afhænger af de regler, der gælder i forhold til det pågældende land.

Typisk er kravene, at ansøgeren skal være mellem 18 og 31 år, at ansøgeren skal have midler nok til at betale for kost og logi under den første del af opholdet samt for en returbillet, og at ansøgeren skal have en sygeforsikring.

Danmark har i dag gældende Working Holiday-aftaler med Argentina, Australien, Canada, Chile, Japan, New Zealand og Sydkorea.

Der henvises til udlændingemyndighedernes hjemmeside https://www.nyidanmark.dk/da/Du-vilansøge/Working-Holiday, for så vidt angår kravene i forhold til de enkelte lande.

Working Holiday-aftalerne betyder, at unge statsborgere fra disse lande kan få opholdstilladelse til at opholde sig i Danmark i op til et år uden mulighed for forlængelse. Aftalerne er gensidige, således at unge danske statsborgere kan få tilladelse til at indrejse og opholde sig i aftalelandet efter de regler, der gælder for hvert enkelt land. Working Holiday-aftalerne er indgået for at give unge mennesker fra de lande, som har indgået aftalerne, bedre muligheder for at lære hinandens kultur og levevis at kende. Derved fremmes den gensidige forståelse mellem landene. Formålet med opholdet skal primært være at holde ferie i en længere periode og sekundært at arbejde med henblik på at supplere rejsemidlerne. Personer på et Working Holiday-ophold må udføre lønarbejde i et antal måneder i løbet af opholdet og kan efter gældende praksis uden særskilt tilladelse følge et studie- eller uddannelsesforløb af begrænset varighed.

Som et eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet har vurderet, om det primære formål med opholdet var at holde ferie, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i august 2020 Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelse vedrørende en statsborger fra Japan om afslag på opholdstilladelse på baggrund af Working Holiday.

Sagens faktiske omstændigheder:

Ansøgeren, som er født i januar 1989, havde i perioden fra 2010-2015 opholdstilladelse i Danmark som studerende, og hun blev i januar 2016 meddelt opholdstilladelse i Danmark på baggrund af Working Holiday-aftalen, hvorefter hun i perioden fra september 2016 til 2018 havde opholdstilladelse efter etableringskortordningen. I september 2018 indgav ansøgeren en ny ansøgning om opholdstilladelse i Danmark på baggrund af Working Holiday-aftalen. Samme måned meddelte Styrelsen for International Rekruttering og Integration ansøgeren afslag på opholdstilladelse i Danmark på baggrund af Working Holiday-aftalen.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Udlændingenævnet finder, at Styrelsen for International Rekruttering og Integration med rette traf afgørelse om at meddele ansøgeren afslag på hendes ansøgning om Working Holiday-ophold i Danmark efter udlændingelovens § 9 l, stk. 1.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at ansøgeren forud for sin seneste ansøgning om Working Holiday-ophold har haft et længerevarende ophold i Danmark på knap 8 år og på baggrund af 4 forskellige opholdsgrundlag, herunder som studerende i perioden fra juni 2010 til juli 2011, som studerende ved et universitet i perioden fra august 2012 indtil december 2015, på baggrund af et tidligere Working Holiday-ophold i perioden fra januar 2016 til september 2016, og endeligt på baggrund af etableringskortsordningen i perioden fra september 2016 til september 2018.

Udlændingenævnet har endvidere lagt vægt på, at det fremgår af ansøgerens ansøgningsskema af september 2018 og af den til ansøgningsskemaet vedlagte skrivelse fra ansøgeren fra september 2018, at hun ønsker at forlænge sit Working Holiday-ophold i yderligere 4 måneder, så hun har tid til at finde ud af, hvad hun vil i livet, og hvilken karrierevej hun ønsker at gå.

Udlændingenævnet har herudover lagt vægt på, at ansøgeren i sin klage har oplyst, at hun har brug for mere tid til at undersøge, hvilke andre lande hun kan opholde sig i, da hun er tredjeland-statsborger, og at betingelserne for tidsubegrænset opholdstilladelse i Danmark er svære, på trods af at hun har studeret og arbejdet i Danmark i knap 8 år, ligesom hun også i klagen har anført, at hun ønsker at bruge de 4 måneder på at planlægge sin fremtidig karriere.

Udlændingenævnet finder på denne baggrund, at hovedformålet med ansøgerens ophold i Danmark derfor ikke primært kan antages at være ferie, men et ophold med henblik på arbejde og gøre karriereovervejelser relateret til hendes hidtidige uddannelsesforløb i Danmark, som ligger ud over det, som kan begrunde en tilladelse efter reglerne om Working Holiday.

Det til sagen anførte om, at ansøgeren tidligere blev meddelt et Working Holiday-ophold i Danmark i perioden fra januar 2016 indtil januar 2017, men at hun i mellemtiden gennemførte en kandidatuddannelse, og at hun i forlængelse heraf blev meddelt opholdstilladelse i Danmark på baggrund af etableringskortordningen, gyldig fra september 2016, således at hun kun nåede at benytte sin tidligere Working Holiday-ophold i 8 måneder, kan ikke føre til ændret vurdering.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at ansøgeren i december 2016 indgav en ansøgning om opholdstilladelse på baggrund af etableringskortordningen, og det således var hendes egen beslutning at ansøge om opholdstilladelse i Danmark på baggrund af etableringskortordningen, på trods af at hun allerede var meddelt et Working Holiday-ophold i Danmark, gyldig frem til januar 2017.

Det forhold, at ansøgeren til klagen har oplyst, at det bør være op til den enkelte ansøger at bestemme, hvad en arbejdsferie indebærer, da hun ønsker at bruge sin ferie på at tænke og planlægge sin fremtid, finder Udlændingenævnet ikke kan føre til en ændret vurdering.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at ansøgerens ansøgningsmønster indikerer, at hovedformålet ikke er ferieophold, men at hovedformålet med hendes ophold må anses at arbejde og gøre karriereovervejelser relateret til sit hidtidige uddannelsesforløb i Danmark." ÅB/2020/177.

3.15.1. Suspension af Working Holiday-aftalerne

Den 11. marts 2020 tog den danske regering en række tiltag, som havde til formål at inddæmme og afbøde de alvorlige konsekvenser af spredningen af COVID-19 i det danske samfund mest muligt, herunder bl.a. at elever og studerende på alle uddannelsesinstitutioner blev sendt hjem, at alle offentlige indendørs kulturinstitutioner, biblioteker, fritidstilbud m.v. lukkede, at alle offentligt ansatte, der ikke varetog kritiske funktioner, blev sendt hjem, og at alle offentlige skoler og dagtilbud lukkede.

Folketinget vedtog i forlængelse heraf den 12. marts 2020 lovforslag nr. L 133 om ændring af lov om foranstaltninger mod smitsomme og andre overførbare sygdomme (Udvidelse af foranstaltninger til at forebygge og inddæmme smitte samt sikring af kapacitetsmæssige ressourcer m.v.). Loven giver bl.a. mulighed for at påbyde personer, som formodes at kunne være smittet, at lade sig isolere,

mulighed for i øget omfang at kunne forbyde afholdelse af større forsamlinger, arrangementer, begivenheder m.v. og mulighed for at forbyde adgang til eller lægge restriktioner på transportmidler.

I den forbindelse besluttede Udlændinge- og Integrationsministeriet at suspendere alle Working Holiday-aftaler midlertidigt på baggrund af den aktuelle situation med COVID-19. Dette betød bl.a., at udlændinge, der allerede havde fået en opholdstilladelse efter Working Holiday-ordningen, fortsat kunne indrejse i Danmark, mens de enkelte ansøgere, der endnu ikke havde fået en opholdstilladelse, ikke kunne forvente en positiv afgørelse, da det er en forudsætning for at få en opholdstilladelse efter ordningen, at der er en aktiv Working Holiday-aftale mellem ansøgerens hjemland og Danmark.

Som et eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til den midlertidige suspension af Working Holiday-ordningen, når ansøgningen om opholdstilladelse var indgivet *før* beslutningen om at suspendere ordningen, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i august 2020 Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelse vedrørende en statsborger fra Argentina om afslag på opholdstilladelse på baggrund af Working Holiday.

Sagens faktiske omstændigheder:

Ansøgeren indgav primo marts 2020 sin ansøgning om opholdstilladelse med henblik på arbejdsferie (Working Holiday) i Danmark. Medio marts 2020 suspenderede udlændinge- og integrationsministeren midlertidigt Working Holiday-ordningen på baggrund af COVID-19 situationen. I juni 2020 meddelte Styrelsen for International Rekruttering og Integration ansøgeren afslag på hans ansøgning om opholdstilladelse med henblik på Working Holiday-ophold i Danmark.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Udlændingenævnet finder, at Styrelsen for International Rekruttering og Integration med rette traf afgørelse om at meddele ansøgeren afslag på sin ansøgning om Working Holiday-ophold i Danmark, jf. udlændingelovens § 9 l, stk. 1.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at udlændinge- og integrationsministeren på grund af den verdensomspændende COVID-19 pandemi medio marts 2020 besluttede midlertidigt at suspendere Working Holiday-ordningen.

Udlændingenævnet har i den forbindelse lagt vægt på, at Working Holiday-aftalen mellem Argentina og Danmark af hensyn til bl.a. den offentlige sundhed helt eller delvist midlertidigt kan suspenderes, jf. artikel 10 i Working Holiday-aftalen mellem Argentina og Danmark.

Da Working Holiday-aftalen mellem Argentina og Danmark således var suspenderet på tidspunktet for Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelse, finder Udlændingenævnet, at styrelsen havde hjemmel til at meddele ansøgeren afslag på ansøgningen, da Working Holiday-aftalen på baggrund af den midlertidige suspension ikke kan danne grundlag for en opholdstilladelse i Danmark.

Det forhold, at ansøgeren til støtte for klagen har oplyst, at han indgav sin ansøgning i februar 2020, hvor Working Holiday-aftalen mellem Argentina og Danmark endnu ikke var blevet suspenderet, at Styrelsen for International Rekruttering og Integration først ultimo marts 2020 meddelte, at Working Holiday-aftalen mellem Argentina og Danmark var blevet suspenderet, og at det har været oplyst, at ansøgninger, der er indgivet inden ultimo marts 2020 i de fleste tilfælde vil blive behandlet normalt, kan ikke føre til en ændret vurdering.

Udlændingenævnet har i den forbindelse lagt vægt på, at der medio marts 2020, hvilket var samme dag som beslutningen om at suspendere alle Working Holiday-aftaler blev truffet, blev lagt en orientering på hjemmesiden www.nyidanmark.dk, hvoraf det udtrykkeligt fremgår, at suspensionen af alle Working Holiday-aftaler sker på baggrund af den aktuelle situation med coronavirus/COVID-19, at Styrelsen for International Rekruttering og Integration derfor indtil videre stopper med at udstede nye opholdstilladelser til Working Holiday, og at udlændinge, der allerede har fået en opholdstilladelse efter Working Holiday-ordningen, fortsat vil kunne indrejse i Danmark.

Det fremgår således af orienteringen, at der under suspensionen ikke kan udstedes opholdstilladelse på baggrund af en verserende ansøgning.

Det er indgået i Udlændingenævnets vurdering, at myndighederne i Argentina først i juli 2020 blev orienteret om udlændinge- og integrationsministerens beslutning om at suspendere aftalen.

Udlændingenævnet finder imidlertid, at dette ikke kan føre til en ændret vurdering af sagen, idet beslutningen medio marts 2020 blev offentliggjort på www.nyidanmark.dk, og da en manglende orientering af Argentina i marts 2020 ikke ændrer på det forhold, at hvert aftaleland af hensyn til bl.a. den offentlige sundhed helt eller delvist midlertidigt kan suspendere ordningen. Det forhold, at en suspension af ordningen straks skal følges op med en orientering af den anden aftalepart, ændrer efter Udlændingenævnets opfattelse ikke herpå, idet orienteringen sker uafhængigt og efter beslutningen om suspension.

Udlændingenævnet stadfæster derfor Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelse fra juni 2020." ERH/2020/4.

Som et eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til den midlertidige suspension af Working Holiday-ordningen, når ansøgningen om opholdstilladelse var indgivet *efter* ordningen blev suspenderet, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i oktober 2020 Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelse vedrørende en statsborger fra Japan om afvisning af indgivelse af ansøgning om opholdstilladelse på baggrund af Working Holiday.

Sagens faktiske omstændigheder:

Ansøgeren indgav i maj 2020 sin ansøgning om opholdstilladelse med henblik på arbejdsferie (Working Holiday) i Danmark. Imidlertid havde udlændinge- og integrationsministeren medio marts 2020 midlertidigt suspenderet Working Holiday-ordningen på baggrund af COVID-19 situationen. I juni 2020 afviste Styrelsen for International Rekruttering og Integration at behandle ansøgerens ansøgning om opholdstilladelse med henblik på Working Holiday-ophold i Danmark.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Udlændingenævnet finder, at Styrelsen for International Rekruttering og Integration med rette afviste at behandle ansøgerens ansøgning om Working Holiday-ophold i Danmark, jf. udlændingelovens § 9 l, stk. 2, 1. pkt.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at udlændinge- og integrationsministeren på grund af den verdensomspændende COVID-19 pandemi medio marts 2020 besluttede midlertidigt at suspendere Working Holiday-ordningen.

Udlændingenævnet har i den forbindelse lagt vægt på, at Working Holiday-aftalen mellem Japan og Danmark af hensyn til bl.a. den offentlige sikkerhed eller sundhed helt eller delvist midlertidigt kan suspenderes, jf. artikel 9 i Working Holiday-aftalen mellem Japan og Danmark.

Da Working Holiday-aftalen mellem Japan og Danmark således var suspenderet på tidspunktet for ansøgerens indgivelse af ansøgning samt på tidspunktet for Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelse, finder Udlændingenævnet, at styrelsen havde hjemmel til at afvise at behandle ansøgningen, da Working Holiday-aftalen på baggrund af den midlertidige suspension ikke

kan danne grundlag for en opholdstilladelse i Danmark, og da særlige grunde dermed taler imod, at ansøgningen kan indgives her i landet.

Det forhold, at ansøgerens til støtte for klagen har oplyst, at hun siden december 2019 har opholdt sig i Danmark som studerende, og at hun inden indgivelsen af sin ansøgning om opholdstilladelse på baggrund af Working Holiday-ordningen blev oplyst af Styrelsen for International Rekruttering og Integration, at det var muligt at få opholdstilladelse efter Working Holiday-ordningen, kan ikke føre til en ændret vurdering.

Udlændingenævnet har i den forbindelse lagt vægt på, at der medio marts 2020, hvilket var samme dag som beslutningen om at suspendere alle Working Holiday-aftaler blev truffet, blev lagt en orientering på hjemmesiden www.nyidanmark.dk, hvoraf det udtrykkeligt fremgår, at suspensionen af alle Working Holiday-aftaler sker på baggrund af den aktuelle situation med coronavirus/COVID-19, at Styrelsen for International Rekruttering og Integration derfor indtil videre stopper med at udstede nye opholdstilladelser til Working Holiday, og at udlændinge, der allerede har fået en opholdstilladelse efter Working Holiday-ordningen, fortsat vil kunne indrejse i Danmark.

Det fremgår således af orienteringen, at der under suspensionen ikke kan udstedes opholdstilladelse på baggrund af en ny eller en verserende ansøgning.

Udlændingenævnet har i øvrigt lagt vægt på, at Styrelsen for International Rekruttering og Integration 2 gange i april 2020 oplyste ansøgeren, at Working Holiday-ordningen midlertidigt er suspenderet grundet den aktuelle situation med coronavirus/COVID-19. Udlændingenævnet finder således, at ansøgeren ikke kan have fået en berettiget forventning om at blive meddelt opholdstilladelse på baggrund af ordningen.

Det er indgået i Udlændingenævnets vurdering, at myndighederne i Japan først i juli 2020 blev orienteret om udlændinge- og integrationsministerens beslutning om at suspendere aftalen.

Udlændingenævnet finder imidlertid, at dette ikke kan føre til en ændret vurdering af sagen, idet beslutningen i medio marts 2020 blev offentliggjort på www.nyidanmark.dk, og da en manglende orientering af Japan i marts 2020 ikke ændrer på det forhold, at hvert aftaleland af hensyn til bl.a. den offentlige sundhed helt eller delvist midlertidigt kan suspendere ordningen.

Det forhold, at en suspension af ordningen straks skal følges op med en orientering af den anden aftalepart, ændrer efter Udlændingenævnets opfattelse ikke herpå, idet orienteringen sker uafhængigt og efter beslutningen om suspension." ÅB/2020/178.

Ved udgangen af 2020 var Working Holiday-ordningen fortsat suspenderet. I afsnit 5.4. kan man i figur 5 se nationalitetsfordelingen i afgjorte studiesager i 2020, og det fremgår heraf at Argentina og Chile er de største landegrupper. Det bemærkes i den forbindelse, at sager om Working Holiday-ophold statistisk set opgøres som studiesager.

3.16. Inddragelse og nægtelse af forlængelse af opholdstilladelse

3.16.1. Familiesammenføring

En opholdstilladelse, der er meddelt på baggrund af familiesammenføring, og som er meddelt med mulighed for varigt ophold for en tidsbegrænset periode, kan forlænges efter ansøgning, hvis betingelserne for familiesammenføring fortsat er opfyldt. Hvis betingelserne for familiesammenføring ikke længere er opfyldt, vil opholdstilladelsen kunne nægtes forlænget eller blive inddraget.

Efter udlændingelovens § 11, stk. 2, kan en tidsbegrænset opholdstilladelse meddelt med mulighed for varigt ophold således forlænges efter ansøgning, medmindre der er grundlag for at inddrage opholdstilladelsen efter § 19.

Efter udlændingelovens § 19, stk. 1, nr. 1, kan en tidsbegrænset opholdstilladelse inddrages, når det grundlag, der er angivet i ansøgningen eller opholdstilladelsen, var urigtigt eller ikke længere er til stede.

Efter udlændingelovens § 19, stk. 1, nr. 3, kan en tidsbegrænset opholdstilladelse inddrages, når udlændingen undlader at overholde de betingelser, der er fastsat for opholdstilladelsen eller for en arbejdstilladelse.

Efter udlændingelovens § 19, stk. 1, nr. 4, kan en tidsbegrænset opholdstilladelse inddrages, hvis udlændingen eller den herboende person modtager hjælp efter lov om aktiv socialpolitik eller integrationsloven, hvis opholdstilladelsen har været betinget af, at der ikke modtages hjælp efter lov om aktiv socialpolitik eller integrationsloven, jf. udlændingelovens § 9, stk. 5, 2. og 3. pkt., stk. 19, 1. og 2. pkt., og stk. 24, 1. og 2. pkt., og udlændingen eller den herboende person modtager sådan hjælp.

Betingelserne skal udtrykkeligt være tilkendegivet, og det skal skriftligt være indskærpet udlændingen, at tilsidesættelse vil medføre inddragelse.

Efter udlændingelovens § 19 a, stk. 1, 2. pkt., skal en opholdstilladelse efter § 9, stk. 1, eller § 9 c, stk. 1, som er meddelt som følge af en familiemæssig tilknytning til en flygtning, inddrages, hvis en af betingelserne i udlændingelovens § 19, stk. 1-5, jf. stk. 7 eller 8, er opfyldt, medmindre dette vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser.

Efter udlændingelovens § 19 a, stk. 2, finder bestemmelsen i § 26, stk. 1, anvendelse i sager om inddragelse af øvrige opholdstilladelser, jf. dog § 19 b.

Efter udlændingelovens § 26, stk. 1, skal der således tages hensyn til, om inddragelse eller nægtelse af forlængelse af opholdstilladelsen må antages at virke særligt belastende, navnlig på grund af udlændingens tilknytning til det danske samfund, alder, helbred, tilknytning til herboende personer m.v.

Udlændingelovens § 19 a trådte i kraft den 1. marts 2019 og medfører, at der skal skelnes mellem udlændinge, der er familiesammenført til flygtninge (udlændinge med opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7 og § 8, stk. 1 og 2), og udlændinge, der er familiesammenført til andre personer. Udlændinge, der er familiesammenført til en flygtning, skal i en inddragelsessituation ikke vurderes efter § 26. I stedet skal det vurderes, om en inddragelse er i strid med Danmarks internationale forpligtelser efter bestemmelsen i udlændingelovens § 19 a.

Samtidig med indførelsen af udlændingelovens § 19 a blev den tidligere bestemmelse i udlændingelovens § 19, stk. 7, ophævet. Efter den dagældende § 19, stk. 7, fandt § 26, stk. 1, anvendelse i alle sager om inddragelse af opholdstilladelse som familiesammenført.

Ved ændringen af udlændingeloven blev der skabt en videre adgang til at nægte at forlænge/inddrage opholdstilladelser til bl.a. flygtninge. Af bemærkningerne til lovforslaget fremgår det, at udlændingemyndighederne løbende vil følge udviklingen i retspraksis fra Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol (EMD) og andre lignende internationale organer og i den forbindelse forudsættes det, at der udarbejdes et notat, der løbende holdes opdateret i overensstemmelse med ny praksis på området.

Udlændingenævnet har derfor i fællesskab med Udlændingestyrelsen og Flygtningenævnet udarbejdet et notat om beskyttelsen af udlændinges privat- og familieliv i Den Europæiske Menneskerettighedskonvention (EMRK) og FN´s konventioner om menneskerettigheder.[30]

[30] Notatet kan læses på Udlændingenævnets hjemmeside https://udln.dk/-/media/raw_udln/Notat-om-beskyttelsen-af-udlndinges-privat-og-familieliv--30032021-opdateret-002.pdf?la=da&hash=A66F64456161E5226775CA1EE89CF70D8A316BD8

Første del af notatet, der blev offentliggjort den 30. juni 2020, omfatter – ud over generelle oplysninger om EMRK og EMD – et afsnit om EMRK artikel 8. I den forbindelse gennemgås de legitime hensyn, som har været anvendt i sager for EMD vedrørende udlændinge. Endvidere gennemgås nødvendighedsprincippet, herunder betydningen af baggrunden for medlemsstaternes indgreb i udlændingens privat- og/eller familieliv og EMD's praksis vedrørende vægtningen heraf i proportionalitetsafvejningen, og betydningen af de elementer, som indgår i udlændingens privat- og/eller familieliv, og EMD's praksis vedrørende vægtningen heraf i proportionalitetsafvejningen. Endvidere gennemgås betydningen af indgrebets karakter og varighed og EMD's praksis vedrørende medlemsstaternes margin of appreciation ved proportionalitetsafvejningen.

Herudover omfatter første del af notatet 3 afsnit om FN's konventioner af betydning for beskyttelsen af udlændinges privat- og familieliv: Børnekonventionen, handicapkonventionen og konventionen om borgerlige og politiske rettigheder.

Da lovændringen trådte i kraft den 1. marts 2019, traf Udlændingenævnet efter denne dato og frem til den 15. november 2019 afgørelse i sager om inddragelse og nægtelse af forlængelse, hvor den herboende reference var meddelt opholdstilladelse som flygtning, efter udlændingelovens § 19 a, stk. 1, uanset at førsteinstansen havde truffet afgørelse efter udlændingelovens § 26, stk. 1.

Udlændingenævnet besluttede dog den 16. december 2019 at genoptage de afgørelser, som nævnet i perioden fra den 1. marts til den 15. november 2019 havde truffet i sager om nægtelse af forlængelse af opholdstilladelse og om inddragelse af opholdstilladelse, hvor den herboende reference var meddelt opholdstilladelse som flygtning, og hvor Udlændingenævnet ved vurderingen af, om opholdstilladelsen kunne nægtes forlænget eller inddrages, havde foretaget en afvejning efter udlændingelovens § 19 a, stk. 1, fremfor udlændingelovens § 26, stk. 1. Begrundelsen herfor var, at Udlændingenævnet som rekursmyndighed af retssikkerhedsmæssige grunde bør træffe afgørelse efter samme regelgrundlag som førsteinstansen.

Som et eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet på baggrund af Udlændingenævnets beslutning af 16. december 2019 har genoptaget en tidligere afgørelse og truffet en ny afgørelse i sagen om nægtelse af forlængelse af opholdstilladelse og om inddragelse af opholdstilladelse, hvor den herboende reference er meddelt opholdstilladelse som flygtning, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i marts 2020 Udlændingestyrelsens afgørelser vedrørende 4 mindreårige somaliske statsborgere, der havde fået henholdsvis nægtet forlænget og inddraget deres opholdstilladelser meddelt på baggrund af familiesammenføring med deres herboende mor, der havde haft opholdstilladelse i Danmark som flygtning. Udlændingenævnet stadfæstede samtidig

Udlændingestyrelsens afgørelse om inddragelse af en myndig somalisk statsborgers opholdstilladelse meddelt på baggrund af familiesammenføring med de 4 børns mor, som var den myndige somaliske statsborgers søster.

Sagens faktiske omstændigheder:

Den myndige somaliske statsborger, der var søster til referencen, er født i august 1999 i Somalia. Referencens 3 ældste børn er født i april 2005, i juni 2007 og i februar 2009 i Somalia. Referencens yngste barn er født i september 2014 i Danmark. I april 2015, marts 2016 og juli 2016 fik klagerne opholdstilladelse i Danmark som familiesammenført med deres mor/søster. Referencens 3 ældste børn indrejste i Danmark i april 2015, mens søsteren indrejste i juni 2016. I marts 2018 blev den herboende referencens opholdstilladelse inddraget. Samme dag blev ansøgernes opholdstilladelser henholdsvis nægtet forlænget og inddraget.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Ansøgerne har haft opholdstilladelse i Danmark på baggrund af familiesammenføring under henvisning til den herboende reference, jf. udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2, og § 9 c, stk. 1.

Det er en betingelse for ansøgernes opholdstilladelser, at den herboende reference er bosiddende i Danmark og har en gyldig opholdstilladelse i Danmark.

Idet den herboende references opholdstilladelse fra marts 2014 blev inddraget i marts 2018, og Flygtningenævnet i maj 2019 stadfæstede Udlændingestyrelsens afgørelse, er grundlaget for ansøgernes opholdstilladelser ikke længere til stede, og der er således grundlag for at nægte at forlænge og inddrage dem, jf. herved henholdsvis udlændingelovens, § 11, stk. 2, § 19, stk. 7, 1. pkt., og § 26, stk. 1, jf. § 19, stk. 1, nr. 1, og § 9, stk. 1, nr. 2, og udlændingelovens § 19 stk. 7, 1. pkt., jf. § 26, stk. 1, jf. § 19, stk. 1, nr. 1 og § 9, stk. 1, nr. 2, og udlændingelovens § 19 stk. 7, 1. pkt., jf. § 26, stk. 1, jf. § 19, stk. 1, nr. 1, og § 9 c, stk. 1.

Udlændingenævnet finder, at der ikke foreligger sådanne omstændigheder, at en nægtelse af forlængelse samt en inddragelse af ansøgernes opholdstilladelser må antages at virke særligt belastende for ansøgerne, jf. herved udlændingelovens § 19 stk. 7, 1. pkt., jf. § 26, stk. 1, eller at afgørelsen strider imod ansøgernes tarv.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at den herboende referencens ældste børn indrejste i Danmark i april 2015 i en alder af henholdsvis 10 år, 8 år og 6 år, og at de alene har opholdt sig i Danmark med en opholdstilladelse som familiesammenførte i cirka 2 år og 10 måneder på tidspunktet

for Udlændingestyrelsens afgørelse, og at de på nuværende tidspunkt har opholdt sig i Danmark i cirka 4 år og 10 måneder.

Udlændingenævnet har endvidere lagt vægt på, at den herboende references søster indrejste i Danmark i juni 2016 i en alder af angiveligt 12 år, at hendes fødselsdato efterfølgende er ændret, således at hun ved indrejsen var 16 år, at hun har opholdt sig i Danmark med en opholdstilladelse som familiesammenført i cirka et 1 og 9 måneder på tidspunktet for Udlændingestyrelsens afgørelse, og at hun på nuværende tidspunkt har opholdt sig i Danmark i cirka 3 år og 9 måneder.

Udlændingenævnet har endelig lagt vægt på, at den herboende references yngste barn er født i september 2014 i Danmark, at hun i juli 2016 blev meddelt opholdstilladelse i Danmark, at hun har opholdt sig i Danmark med en opholdstilladelse som familiesammenført i cirka 1 år og 8 måneder på tidspunktet for Udlændingestyrelsens afgørelse, og at hun på nuværende tidspunkt har opholdt sig i Danmark i cirka 5 år og 8 måneder.

Det er indgået i grundlaget for Udlændingenævnets vurdering, at ansøgernes tidligere advokat har oplyst, at børnene er ved at lære dansk, hvilket taler for at undlade at inddrage, at børnene efter det oplyste har gået i vuggestue, børnehave og skole i Danmark, ligesom advokaten har anført, at børnene har venner og bekendte i Danmark. Såfremt børnene får inddraget eller nægtet forlænget deres opholdstilladelser og skal forlade landet, vil det derfor have betydning for en række andre personer, ligesom børnene er velintegrerede i Danmark, hvorfor det vil blive svært for den herboende reference og børnene at reintegrere sig i Somalia.

Det er endvidere indgået i grundlaget for Udlændingenævnets vurdering bl.a., at ansøgerne er tilknyttet danske institutioner, herunder børnehave og skole, at et af børnene går i 4. klasse, hvor han oplever faglige og sociale udfordringer, og at et andet af børnene er født i Danmark, og i perioden fra september 2017 til maj 2019 og igen siden november 2019 har gået i børnehave, at hun er glad og tryg ved de kendte voksne og er faldet godt til, og at hendes tilbagevenden har stor betydning for hendes udvikling.

Det er derudover indgået i grundlaget for Udlændingenævnets vurdering, at den herboende references søster gennem skoleåret 2018/2019 fungerede rigtig godt i sin klasse, herunder også i hendes praktik, at den herboende references søn er glad for at gå i skole, at hans faglige og sociale udvikling går den rette vej, og at han er påvirket af den usikkerhed, der har været derhjemme.

Det er endelig indgået i grundlaget for Udlændingenævnets vurdering, at den herboende references ene datter startede i en skoleklasse med stort gåpåmod og mødestabilitet, at hun var glad for at gå i klassen, men at hun nu kommunikerer uhensigtsmæssigt, at hun rykker hurtigere i matematik end

dansk, at hun trives og hygger sig i klassen, at det opleves, at situationen derhjemme fylder meget, og at hendes koncentration er forringet en del.

Udlændingenævnet finder imidlertid, at dette ikke kan føre til en ændret vurdering.

Udlændingenævnet har i den forbindelse lagt vægt på, at børn efter praksis som udgangspunkt først efter 6-7 års lovligt ophold, hvor barnet har gået i dansk daginstitution og/eller skole, kan anses for at have opnået en sådan selvstændig tilknytning til landet, at børnenes opholdstilladelser af den grund kan bevares eller tillades forlænget.

Det forhold, at 3 af ansøgerne har haft dele af deres formative år i Danmark, kan ikke føre til en ændret vurdering, idet børnene som nævnt ovenfor ikke kan antages at have opnået en selvstændig tilknytning til Danmark.

Udlændingenævnet bemærker hertil, at Udlændingenævnet finder, at børns formative år som udgangspunkt først må antages at have sin begyndelse omkring børns skolepligtige alder, jf. Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols dom i den såkaldte Osman-sag (appl. no. 38058/09, dom af 14. juni 2011), hvor det vurderes, at de formative år for ansøgeren i den pågældende sag varede fra barnets 7.-15. leveår.

Det er desuden indgået i grundlaget for Udlændingenævnets vurdering, at det i klagen er anført, at det er alment kendt, at personer, der har været udrejst af Somalia, ikke bliver modtaget godt.

Udlændingenævnet finder imidlertid, at dette ikke kan føre til en ændret vurdering, idet forhold af eventuel asylretlig karakter i hjemlandet i sig selv ikke kan føre til nægtelse eller inddragelse bør undlades, og at Flygtningenævnet i maj 2019 meddelte ansøgerne endeligt afslag på asyl.

På den baggrund, og idet der ikke er oplyst om ganske særlige forhold i øvrigt, herunder helbredsmæssige forhold, finder Udlændingenævnet, at det ikke vil være uproportionalt eller stridende mod Danmarks internationale forpligtelser, herunder Den Europæiske Menneskerettighedskonvention (EMRK) artikel 8, at nægte at forlænge eller inddrage ansøgernes opholdstilladelser.

Det forhold, at flere af børnene efter det oplyste er påvirkede af usikkerheden omkring deres situation, finder Udlændingenævnet ikke udgør sådanne alvorlige helbredsmæssige forhold, at en nægtelse at forlængelse og en inddragelse af ansøgernes opholdstilladelser må antages at virke særligt belastende eller stridende mod ansøgernes tarv.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at ansøgerne skal udrejse til Somalia, hvor de fleste af børnene er født og har boet, sammen med deres mor/søster, som har været deres primære omsorgsperson, og at de således vil bibeholde deres familiære netværk omkring sig.

Udlændingenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelser fra marts 2018." ÅB/2020/179.

3.16.1.1. Inddragelse og nægtelse af forlængelse grundet samlivsophævelse

Det er en løbende betingelse for opholdstilladelser meddelt på baggrund af ægteskab, jf. udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1, at ægteskabet består, og at der er fortsat samliv på fælles bopæl. Hvis samlivet ophæves mellem ægtefællerne, vil det skulle vurderes, om opholdstilladelsen skal inddrages eller nægtes forlænget.

Som eksempler på afgørelser, hvor Udlændingenævnet har fundet, at betingelserne for en opholdstilladelse meddelt på grundlag af ægteskab ikke længere var opfyldt på grund af samlivsophævelse, og hvor det skulle vurderes, om inddragelse af udlændingens opholdstilladelse måtte antages at virke særligt belastende, jf. herved udlændingelovens § 26, stk. 1, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i oktober 2020 Udlændingestyrelsens afgørelse om inddragelse af opholdstilladelse vedrørende en statsborger fra Jamaica.

Sagens faktiske omstændigheder:

Klageren var blevet meddelt opholdstilladelse i Danmark i februar 2012 på baggrund af ægteskab. I juni 2018 fraflyttede klageren hans og ægtefællens fælles bopæl og i september 2018 blev klageren skilt. I februar 2019 inddrog Udlændingestyrelsen klagerens opholdstilladelse.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Klageren har haft opholdstilladelse i Danmark på baggrund af ægteskab og samliv på fælles bopæl med sin tidligere ægtefælle, jf. udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1.

Det er en betingelse for opholdstilladelse givet i medfør af udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1, at der er samliv på fælles bopæl.

Udlændingenævnet kan lægge til grund, at klageren ikke samlevede på fælles bopæl med sin tidligere ægtefælle på tidspunktet for Udlændingestyrelsens afgørelse i februar 2019.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at klageren har oplyst, at han fraflyttede sin og sin tidligere ægtefælles fælles bopæl i februar 2018, og at det af Det Centrale Personregister (CPR) fremgår, at han fraflyttede den fælles bopæl i juli 2018, og at klageren og hans tidligere ægtefælle blev skilt i september 2018.

Som følge af samlivsophævelsen er betingelsen for klagerens opholdstilladelse ikke længere til stede, og tilladelsen kan inddrages, jf. herved udlændingelovens § 19, stk. 1, nr. 1, jf. 9, stk. 1, nr. 1.

Udlændingenævnet finder, at der ikke foreligger sådanne omstændigheder, at inddragelsen af klagerens opholdstilladelse må anses for særligt belastende for ham, jf. udlændingelovens § 19 a, stk. 2, 1. pkt. (nu § 19 a, stk. 2), jf. § 26, stk. 1.

Det er indgået i grundlaget for Udlændingenævnets vurdering, at klageren i februar 2012, i en alder af 35 år, blev meddelt opholdstilladelse i Danmark på baggrund af ægteskab, at opholdstilladelsen var gyldig fra november 2011, og at han således på tidspunktet for Udlændingestyrelsens afgørelse havde haft opholdstilladelse i Danmark i omtrent 7 år og 3 måneder og nu i omtrent 8 år og 10 måneder.

Udlændingenævnet finder imidlertid, at klageren trods sit relativt lange ophold i Danmark ikke kan anses for at have opnået en sådan særlig tilknytning til Danmark, at en inddragelse af hans opholdstilladelse må anses for at være særligt belastende for ham.

Det anførte om, at klageren har vist lyst og evne til at integrere sig, samt at han bidrager med hårdt arbejde og positive tiltag til det danske samfund, kan på baggrund af det ovenfor anførte ikke føre til en ændret vurdering.

Udlændingenævnet finder i relation hertil, at klagerens tilknytning til Jamaica, hvor han er født og opvokset, hvor han er statsborger, hvor han senest har opholdt sig i forbindelse med et ferieophold i perioden fra august 2015 til marts 2016, og hvor hans onkel er bosiddende, må anses for at være væsentlig større end hans tilknytning til Danmark.

Det er indgået i grundlaget for Udlændingenævnets vurdering, at klageren har oplyst til sagen, at hans forældre er afgået ved døden, at han ikke har et hjem eller en familie at vende tilbage til i Jamaica, at han vil være overladt til sig selv, og at dette vil have negativ betydning for hans mentale tilstand.

Udlændingenævnet finder imidlertid, at disse forhold ikke kan føre til en ændret vurdering.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at klageren også efter meddelelsen af opholdstilladelsen har været i Jamaica, og at generelle sociale og økonomiske forhold i hjemlandet ikke kan føre til, at opholdstilladelsen af den grund ikke inddrages.

Det er endvidere indgået i grundlaget for Udlændingenævnets vurdering, at klageren i perioden fra februar 2012 til september 2020 har været fuldtidsbeskæftiget i 3 år og 6 måneder, deltidsbeskæftiget i 8 måneder, at han i den resterende del af perioden har været beskæftiget i et begrænset omfang eller modtaget dagpenge, at han har bestået Prøve i Dansk 2 og Danskuddannelse 2, Modul 4, og at han efter det oplyste kan tale, læse og skrive dansk.

Udlændingenævnet finder imidlertid, at klageren hverken ved sit ophold i Danmark, sin tilknytning til arbejdsmarkedet eller ved sine sproglige kundskaber kan anses for at have opnået en sådan særlig tilknytning til det danske arbejdsmarked eller det danske samfund i øvrigt, at en inddragelse af hans opholdstilladelse må anses at være særligt belastende.

Det forhold, at klageren ønsker at indgå et nyt ægteskab og stifte familie med sin nuværende samlever, kan ikke føre til en ændret vurdering i klagesagen, idet opholdstilladelsen af februar 2012 er meddelt under henvisning til ansøgerens ægteskab og samliv med hans tidligere ægtefælle.

Udlændingenævnet skal henvise til, at disse forhold vil kunne danne grundlag for en ny ansøgning om opholdstilladelse i Danmark.

Det oplyste om, at klageren har en datter og et barnebarn i Danmark, kan ligeledes ikke føre til en ændret vurdering.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at klagerens datter er over 18 år og må antages at kunne klare sig selv.

Det anførte om, at klagerens datter kun har familie i Danmark, at hun er mor til et dansk barn, at hendes mor døde, da hun var barn, at hun mistede sin bedstemor i 2009, og at hun ikke har andre nære forbindelser end klageren, kan på baggrund af det ovenfor anførte ikke føre til en ændret vurdering.

Udlændingenævnet finder i øvrigt, at der ikke foreligger oplysninger om særlige personlige eller helbredsmæssige forhold, der bevirker, at en inddragelse af klagerens opholdstilladelse må anses for særligt belastende for ham, herunder stridende mod Danmarks internationale forpligtelser.

Udlændingenævnet stadfæster således Udlændingestyrelsens afgørelse fra februar 2019." ÅB/2020/180.

Udlændingenævnet stadfæstede i november 2020 Udlændingestyrelsens afgørelse om inddragelse af opholdstilladelse vedrørende en statsborger fra Zimbabwe.

Sagens faktiske omstændigheder:

Klageren blev meddelt opholdstilladelse i Danmark i maj 2017 på baggrund af ægteskab. I august 2017 blev klageren skilt fra sin ægtefælle og fraflyttede den fælles bopæl. I november 2019 inddrog Udlændingestyrelsen klagerens opholdstilladelse.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Klageren har haft opholdstilladelse i Danmark på baggrund af ægteskab og samliv på fælles bopæl med sin tidligere ægtefælle, jf. udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1.

Det er en betingelse for opholdstilladelse givet i medfør af udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1, at der er samliv på fælles bopæl. Betingelsen om samliv på fælles bopæl er en løbende betingelse, der skal være opfyldt indtil eventuel meddelelse af tidsubegrænset opholdstilladelse.

Udlændingenævnet kan ikke lægge til grund, at klageren samlevede på fælles bopæl med sin tidligere ægtefælle på tidspunktet for Udlændingestyrelsens afgørelse i januar 2019.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at klageren og hans tidligere ægtefælle blev skilt i august 2017, og at klageren ifølge sine egne oplysninger fraflyttede parrets tidligere fælles hjem i juli 2017, hvor han blev sat på gaden af hans tidligere ægtefælle.

Som følge af samlivsophævelsen er betingelsen for klagerens opholdstilladelse ikke længere til stede, og tilladelsen kan inddrages, jf. herved udlændingelovens § 19, stk. 1, nr. 1, jf. 9, stk. 1, nr.1.

Udlændingenævnet finder ikke, at der foreligger sådanne omstændigheder, at inddragelsen må antages at virke særligt belastende for klageren, jf. herved udlændingelovens § 19 a, stk. 2, 1. pkt. (nu § 19 a, stk. 2), jf. § 26, stk. 1.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at klageren første gang i maj 2017, i en alder af knap 32 år blev meddelt opholdstilladelse i Danmark på baggrund af ægteskab, at opholdstilladelsen var gældende fra november 2016, samt at klageren således på tidspunktet for Udlændingestyrelsens afgørelse havde opholdt sig i Danmark i ca. 3 år og 2 måneder, og at han nu har opholdt sig i Danmark i ca. 4 år.

Det er indgået i grundlaget for Udlændingenævnets afgørelse, at klageren, siden han kom til Danmark i november 2016, har udført frivilligt arbejde, og at han siden juli 2017 har haft deltidsbeskæftigelse flere forskellige steder bl.a. som tjener/bartender.

Det er endvidere indgået i Udlændingenævnets afgørelse, at klageren har bestået Prøve i Dansk 2, og at han efter det oplyste kan tale, læse og skrive dansk.

Udlændingenævnet finder imidlertid, at klageren hverken ved sit ophold i Danmark, sin tilknytning til arbejdsmarkedet eller ved sine sproglige kundskaber kan anses for at have opnået en sådan særlig tilknytning til det danske arbejdsmarked eller til det danske samfund i øvrigt, at en inddragelse af klagerens opholdstilladelse må anses for særligt belastende.

Udlændingenævnet har endvidere tillagt det vægt, at klageren er statsborger i Zimbabwe, hvor han er født og opvokset og taler sproget, og hvor han har boet det meste af sit liv. Udlændingenævnet finder således, at klagerens tilknytning til Zimbabwe må anses for at være væsentlig større end hans tilknytning til Danmark.

Det forhold, at klageren efter det oplyste ikke har familie i Zimbabwe, idet hans far bor i Australien, mens hans mor bor i England, finder Udlændingenævnet på baggrund af ovenstående ikke kan føre til en ændret vurdering.

Det er tillige indgået i Udlændingenævnets vurdering, at klageren efter det oplyste er homoseksuel, at homoseksuelle mænds vilkår i Zimbabwe er vanskelige, at sex mellem mænd er kriminaliseret i Zimbabwe, og at klageren derfor vil risikere at blive fængslet og udsat for vold eller chikaneret, dels af de zimbabwiske myndigheder, herunder politiet, og dels af den zimbabwiske befolkning.

Udlændingenævnet finder imidlertid ikke, at dette kan føre til en anden vurdering, idet der er tale om asylrelaterede forhold, som ikke kan indgå i Udlændingenævnets afgørelse, men som vil kunne indgå i en eventuel fremtidig ansøgning om asyl.

Det er endvidere indgået i Udlændingenævnets vurdering, at klageren i 2007 blev testet HIV-positiv, at han løbende modtager HIV-behandling i Danmark, og at hans læge har udtalt, at behandlingen skal fortsætte resten af livet, idet ansøgeren ellers vil være i risiko for at udvikle alvorlige infektioner.

Udlændingenævnet finder imidlertid ikke, at dette kan føre til et andet udfald af sagen, da det fremgår af udlændingemyndighedernes nyeste baggrundsoplysninger, at der i Zimbabwe er mulighed for at få adgang til sundhedsforsikring og mulighed for at modtage HIV-behandling, i hvert fald med nogle af

de stoffer, som indgår i den behandling, som klageren allerede løbende modtager på Rigshospitalet, og som angiveligt har god effekt på ansøgerens sygdom.

Det er endelig indgået i Udlændingenævnets vurdering, at klageren efter det oplyste skulle have været udsat for fysisk og/eller psykisk vold i sit ægteskab med sin tidligere ægtefælle.

Udlændingenævnet finder imidlertid, at dette ikke kan føre til en ændret vurdering, jf. udlændingelovens nugældende § 19, stk. 7, jf. § 40, stk. 1, idet klageren ikke på tilstrækkeligt vis har dokumenteret den angivne vold i form af lægeerklæringer eller lignende og derfor heller ikke har dokumenteret, at samlivsophævelsen skyldes vold.

På den baggrund stadfæster Udlændingenævnet Udlændingestyrelsens afgørelse fra januar 2019." ÅB/2020/181.

Som eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet har fundet, at betingelserne for en opholdstilladelse meddelt på grundlag af ægteskab ikke længere var opfyldt på grund af samlivsophævelse, og hvor en inddragelse af udlændingens opholdstilladelse ikke måtte antages at virke særligt belastende, uanset udlændingens langvarige ophold i Danmark, kan henvises til afgørelse ÅB/2019/133 i Udlændingenævnets Årsberetning 2019, afsnit 3.16.1.1.

Som et eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet omgjorde en afgørelse på trods af samlivsophævelse, idet Udlændingenævnet fandt, at en nægtelse af forlængelse af udlændingens opholdstilladelse måtte antages at virke særligt belastende jf. herved udlændingelovens § 26, stk. 1, kan nævnes:

Udlændingenævnet omgjorde i september 2020 Udlændingestyrelsens afgørelse om nægtelse af forlængelse vedrørende en statsborger fra Kina.

Sagens faktiske omstændigheder:

Ansøgeren var blevet meddelt opholdstilladelse i august 2013 meddelt på baggrund af ægteskab. I januar 2016 udrejste ansøgerens ægtefælle til Kina, hvor ægtefællen var udstationeret i forbindelse med sit arbejde. Ansøgeren og hendes ægtefælle var fortsat gift og havde en fælles bopæl i Danmark. I oktober 2018 nægtede Udlændingestyrelsen at forlænge ansøgerens opholdstilladelse i Danmark, da Udlændingestyrelsen ikke længere anså parret for samlevende.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Udlændingenævnet finder grundlag for at ændre Udlændingestyrelsens afgørelse.

Udlændingenævnet finder således, at ansøgeren på nuværende tidspunkt bør have sin opholdstilladelse fra august 2013 meddelt på baggrund af ægteskab, jf. udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1, forlænget.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på ansøgerens stærke tilknytning til det danske arbejdsmarked og det danske foreningsliv, herunder at hun fra 2016 til 2019 har arbejdet og i gennemsnit tjent 482.241 kr. om året i Danmark, og at hendes arbejdsgiver beskriver, at hun på sit arbejde besidder en vigtig rolle i brobygning og projektledelse mellem kontorene i Danmark og Kina.

Udlændingenævnet har endvidere lagt vægt på, at ansøgeren aktivt har deltaget i foreningerne Running Dinner og et jægerlaug, og at ansøgeren beskrives som socialt værdsat og som en velintegreret og nyttig borger, der har formået at lære sproget og kulturen i Danmark at kende samtidig med, at ansøgeren har varetaget et krævende job i en større kinesisk vindmøllevirksomhed i Danmark.

Udlændingenævnet har endelig tillagt det en vis betydning, at ansøgeren og ægtefællen har bevaret deres fælles bopæl i Danmark, hvor de begge bor og opholder sig sammen, når ansøgerens ægtefælle er hjemme i Danmark på besøg.

Udlændingenævnet finder på baggrund af ovenstående, at ansøgeren har gjort en særlig indsats for at integrere sig i Danmark, og at en nægtelse af forlængelse af ansøgerens opholdstilladelse må antages at virke særligt belastende for hende, jf. herved udlændingelovens § 19 a, stk. 2, jf. § 26, stk. 1, nr. 1." ÅB/2020/182.

3.16.1.1.1. Inddragelse og nægtelse af forlængelse grundet samlivsophævelse, hvor samlivsophævelsen skyldes vold

Hvis samlivsophævelsen mellem ægtefællerne skyldes vold udøvet af den ene ægtefælle, skal der tages særlige hensyn til dette i vurderingen. Dette følger af udlændingelovens § 19, stk. 7.

Hvis en udlænding oplyser, at samlivsophævelsen skyldes vold, vil det være en forudsætning for anvendelse af bestemmelsen i udlændingelovens § 19, stk. 7, at den pågældende kan godtgøre, at der har været tale om voldsudøvelse, og at det er voldsudøvelsen, der er den reelle årsag til, at udlændingen ikke længere samlever på fælles bopæl med ægtefællen/partneren/samleveren.

Som dokumentation for voldsudøvelsen kan udlændingen fremlægge politirapporter, udtalelser fra læger, krisecentre m.v. Det afhænger herefter af en konkret vurdering, hvorvidt voldsudøvelsen må anses for godtgjort. Trusler og grove psykiske overgreb anses også for at være vold, men kan være svære at dokumentere.

Som eksempler på afgørelser, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til, om en udlændings opholdstilladelse kunne inddrages på trods af samlivsophævelse på grund af fysisk og psykisk vold fra den herboende ægtefælles side, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i oktober 2020 Udlændingestyrelsens afgørelse om inddragelse af opholdstilladelse vedrørende en statsborger fra Irak.

Sagens faktiske omstændigheder:

Klageren var i august 2014 blevet meddelt opholdstilladelse i Danmark på baggrund af ægteskab. I juli 2017 fraflyttede klageren den fælles bopæl og i august 2019 blev hun skilt. Udlændingestyrelsen inddrog i februar 2019 klagerens opholdstilladelse i Danmark.

Udlændingenævnets afgørelse:

"I august 2014 blev klageren meddelt opholdstilladelse i Danmark på baggrund af ægteskab og samliv på fælles bopæl med sin tidligere ægtefælle, jf. udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1.

Det er en betingelse for opholdstilladelse givet i medfør af udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1, at der er samliv på fælles bopæl.

Udlændingenævnet kan lægge til grund, at klageren ikke samlevede på fælles bopæl med sin tidligere ægtefælle på tidspunktet for Udlændingestyrelsens afgørelse i februar 2019.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at klageren til Udlændingestyrelsen har oplyst, at hun afbrød samlivet med sin tidligere ægtefælle i juli 2017, og at det fremgår af Det Centrale Personregister (CPR), at klageren fraflyttede den fælles bopæl i juli 2017, samt at klageren og hendes ægtefælle blev skilt i august 2019.

Som følge af samlivsophævelsen er betingelsen for ansøgerens opholdstilladelse ikke længere til stede, og tilladelsen kan inddrages, jf. herved udlændingelovens § 19, stk. 1, nr. 1, jf. § 9, stk. 1, nr. 1.

Udlændingenævnet finder, at der ikke foreligger sådanne omstændigheder, at inddragelsen må antages at virke særligt belastende for klageren, jf. herved udlændingelovens § 19 a, stk. 2, 1. pkt. (nu § 19 a, stk. 2), jf. § 26, stk. 1.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at klageren i august 2014 i en alder af 48 år blev meddelt opholdstilladelse i Danmark på baggrund af ægteskab, at opholdstilladelsen var gyldig fra april 2014, at klageren således på tidspunktet for Udlændingestyrelsens afgørelse havde haft opholdstilladelse i Danmark i 4 år og 10 måneder og nu i omtrent 6 år og 5 måneder, og at klageren på baggrund af længden af hendes ophold i Danmark ikke kan antages at have opnået en sådan særlig tilknytning til Danmark, at en inddragelse af klagerens opholdstilladelse må anses for at være særligt belastende for ansøgeren.

Udlændingenævnet har herved desuden lagt vægt på, at klagerens tilknytning til Irak, hvor hun er født og opvokset, hvor hun har været i beskæftigelse, og hvor hun har et familiært netværk i form af sine søskende, må anses for at være væsentligt større end ansøgerens tilknytning til Danmark.

Det er indgået i grundlaget for Udlændingenævnets vurdering, at klageren siden i maj 2019 har været ansat som hotel- og restaurantmedhjælper hos et hotel som reserve/løsarbejder i et ikke nærmere fastsat timeantal, at klageren tidligere har gennemført flere praktikforløb og deltaget i løntilskud, at klageren har bestået Prøve i Dansk 2, og at klageren efter det oplyste taler, læser og skriver dansk.

Udlændingenævnet finder imidlertid, at klageren hverken ved klagerens ophold i Danmark, klagerens begrænsede tilknytning til arbejdsmarkedet eller klagerens opnåede danskkundskaber kan anses for at have opnået en sådan særlig tilknytning til det danske arbejdsmarked eller til det danske samfund i øvrigt, at en inddragelse af klagerens opholdstilladelse må anses for særligt belastende.

Det forhold, at det til støtte for klagen er anført bl.a., at klageren ud over jobsøgning gennem jobcentret har været meget aktiv med jobsøgning, at klageren har søgt relevante jobs inden for køkken- og kantinebranchen, og at klageren har sendt uopfordrede ansøgninger om job som stuepige til 23 hoteller i en større by i Danmark og i omegnen af denne by, kan på baggrund af det ovenfor anførte ikke føre til en ændret vurdering.

Det er indgået i Udlændingenævnets vurdering, at klageren efter det oplyste lider af smerter i knæene, at det fremgår af journaler af september 2017 og december 2017 fra et lægehus, at klageren i 2016 fik en angstdiagnose, at klageren i forvejen var i behandling med et medikament mod angst, samt at dosen skulle øges til det dobbelte dagligt, og at det fremgår af psykologepikrise af november 2019

fra en psykologisk klinik, at klageren har gennemgået 11 samtaler, at klageren er i tydelig bedring, samt at der ikke for nuværende findes behov for yderligere samtalebehandling.

Udlændingenævnet finder imidlertid, at dette ikke kan føre til en ændret vurdering, idet der herved ikke foreligger oplysninger om sådanne særlige personlige eller helbredsmæssige forhold, der bevirker, at en inddragelse af klagerens opholdstilladelse må anses for at være særligt belastende.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at psykologforløbet er afsluttet.

Det er endelig indgået i Udlændingenævnets vurdering, at klageren efter det oplyste har været udsat for fysisk og psykisk vold i sit ægteskab med sin tidligere ægtefælle, at klageren har opholdt sig på krisecenter i perioden fra juli 2017 til oktober 2017, og at klagerens tidligere ægtefælle og dennes familie i Irak har truet klageren på livet.

Udlændingenævnet finder imidlertid, at dette ikke kan føre til en ændret vurdering, jf. udlændingelovens § 19, stk. 7, jf. § 40, stk. 1, idet der ikke på tilstrækkelig vis foreligger dokumentation for volden i form af en udtalelse fra de sociale myndigheder, politianmeldelse, skadestuerapport eller en egentlig dokumenteret erklæring fra et krisecenter.

Udlændingenævnet bemærker i den forbindelse, at det i henvendelsen fra et krisecenter fra december 2017 alene bekræftes, at klageren i en periode har taget ophold på krisecenteret, og at årsagen til opholdet ikke er nærmere beskrevet, samt at de øvrige oplysninger, der måtte fremgå af diverse journalnotater, alene bygger på klagerens egne forklaringer og gengivelser af forløbet.

Det anførte om, at klagerens tidligere ægtefælles massive kontrol og voldelige adfærd er årsagen til, at klageren ikke har meldt forholdene til politiet, at klageren ikke har haft råd til at gå til psykolog, som hun ellers var blevet henvist til, at det på denne baggrund ikke har været muligt at indhente dokumentation for klagerens alvorlige, psykiske problemer, samt at hun har været bange for konsekvenserne ved at melde sin ægtefælle til politiet, kan på baggrund af det ovenfor anførte ikke føre til en ændret vurdering.

På den baggrund, og da der ikke er oplyst om særlige personlige eller helbredsmæssige forhold i øvrigt, stadfæster Udlændingenævnet Udlændingestyrelsens afgørelse fra februar 2018." ÅB/2020/183.

Udlændingenævnet stadfæstede i oktober 2020 Udlændingestyrelsens afgørelse om henholdsvis nægtelse af forlængelse af opholdstilladelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Rusland, samt inddragelse af hendes mindreårige datters opholdstilladelse. Datteren er statsløs.

Sagens faktiske omstændigheder:

Den kvindelige ansøgeren var i maj 2015 blevet meddelt opholdstilladelse i Danmark på baggrund af familieliv med en herboende mand. Ansøgerens datter var ligeledes i maj 2015 blevet meddelt opholdstilladelse i Danmark under henvisning til sin herboende far, der havde opholdstilladelse som flygtning. I marts 2018 udrejste ansøgernes samlever/far til Tyskland. I september 2016 oplyste ansøgeren til Udlændingestyrelsen, at hun overvejede at ophæve samlivet med den herboende referencen. I februar 2017 oplyste en medarbejder fra et krisecenter, at ansøgeren havde ophævet samlivet med den herboende reference, og at hun havde meldt ham til politiet for vold. I august 2018 nægtede Udlændingestyrelsen at forlænge den kvindelige ansøgers opholdstilladelse, ligesom styrelsen inddrog barnets opholdstilladelse. Udlændingenævnets vurdering vedrørende barnet er ikke gengivet i det følgende.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Ansøgeren har haft opholdstilladelse i Danmark på baggrund af samliv på fælles bopæl med den herboende reference, jf. udlændingelovens § 9 c, stk. 1.

Det er en betingelse for opholdstilladelse givet i medfør af udlændingelovens § 9 c, stk. 1, som er meddelt på baggrund af familiemæssige årsager, at der er samliv på fælles bopæl.

Udlændingenævnet kan lægge til grund, at ansøgeren ikke samlevede på fælles bopæl med referencen på tidspunktet for Udlændingestyrelsens afgørelse i august 2018.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at en medarbejder fra et krisecenter ved telefonisk henvendelse i februar 2017 oplyste, at ansøgeren havde ophævet samlivet med referencen samt at hun siden februar 2017 havde opholdt sig på krisecenteret, at hun ved ansøgning fra maj 2017 også oplyste, at hun havde ophævet samlivet og at hun på den fremsendte samlivserklæring dateret februar 2018 har oplyst, at hun betragtede sig som skilt siden september 2016.

Udlændingenævnet har endvidere lagt vægt på, at det fremgår af Det Centrale Personregister (CPR), at referencen er registreret udrejst i marts 2018, og at ansøgeren i marts 2018 har fremsendt en udtalelse fra politiet, hvoraf det fremgår, at referencen i marts 2018 blev udleveret til Tyskland.

Udlændingenævnet har endelig lagt vægt på, at ansøgeren i maj 2020 har oplyst, at hun er i gang med at søge anden lejlighed, så hun kan være fraflyttet den fælles bopæl, inden referencens løsladelse.

Det kan ikke føre til en ændret vurdering, at ansøgeren i ansøgningsskemaet fra august 2017 har oplyst, at hun var samboende med referencen, og at hun til sin klage har oplyst, at samlivsophævelsen er ufrivillig, da den skyldtes, at referencen blev udleveret til Tyskland.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at betingelsen om samliv på fælles bopæl er en løbende betingelse, der skal være opfyldt helt frem til tidspunktet for meddelelse af tidsubegrænset opholdstilladelse.

Som følge af samlivsophævelsen er betingelsen for ansøgerens opholdstilladelse af maj 2015 ikke længere til stede, og tilladelsen kan nægtes forlænget, jf. udlændingelovens § 11, stk. 2, jf. 19, stk. 1, nr. 1, jf. § 9 c, stk. 1.

Udlændingenævnet finder endvidere, at der ikke foreligger sådanne omstændigheder, at en nægtelse af forlængelse af ansøgerens opholdstilladelse meddelt på baggrund af et tidligere samliv må antages at virke særligt belastende for hende, jf. herved udlændingelovens dagældende § 19, stk. 7, jf. § 26, stk. 1.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at ansøgeren i maj 2015 i en alder af 36 år blev meddelt opholdstilladelse i Danmark på baggrund af samliv, at hun på tidspunktet for Udlændingestyrelsens afgørelse havde opholdt sig i Danmark i cirka 2 år og 1 måned, at hun på nuværende tidspunkt har opholdt sig i Danmark i cirka 5 år og 3 måneder, og at hun således på baggrund af længden af sit ophold i Danmark ikke kan antages at have opnået en sådan særlig tilknytning til Danmark, at en nægtelse af forlængelse af hendes opholdstilladelse, må anses for at være særlig belastende for hende.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at ansøgerens tilknytning til Rusland, hvor hun er født og opvokset, og hvor hun har familienetværk fortsat må anses for at være væsentlig større end hendes tilknytning til Danmark, uanset hendes belastede forhold til sin bror.

Det er indgået i Udlændingenævnets vurdering, at ansøgeren siden juli 2018 har været ansat på deltid som rengøringsassistent, at hun har bestået Prøve i Dansk 1 og 2, og at hun taler, læser og skriver dansk.

Udlændingenævnet finder imidlertid, at ansøgeren hverken ved sine opnåede danskkundskaber eller ved sin begrænsede beskæftigelse kan anses for at have opnået en sådan særlig tilknytning til det danske arbejdsmarked og det danske samfund i øvrigt, at en nægtelse af hendes opholdstilladelse må anses for særlig belastende.

Det er indgået i Udlændingenævnets vurdering, at ansøgerens mindreårige datter siden 0. klasse har gået i skole, og at hun på klagetidspunktet gik i 3. klasse, at hun er en kvik pige, som klarer sig godt i både skole og SFO, at hun har veninder som hun er sammen med i både skole og fritid, at hun derudover har gået til svømning og går til gymnastik en gang ugentlig, at hun ikke kan huske, at hun har opholdt sig andre steder end i Danmark, at hun har et meget tæt forhold til sine bedsteforældre på farens side, at hun tit besøger dem og er meget sammen med dem, og at det ville være en katastrofe for hende at skulle omstille sig til et nyt liv i et fremmed land.

Udlændingenævnet finder imidlertid ikke, at dette ikke kan føre til en ændret vurdering.

Udlændingenævnet henviser i den forbindelse til, at børn først anses for at have opnået en selvstændig tilknytning til Danmark efter 6-7 års fast og lovligt ophold her i landet, hvor børnene har været tilknyttet en dansk institution eller skole.

Det er ligeledes indgået i Udlændingenævnets vurdering, at ansøgeren har oplyst, at hendes datter har et tæt forhold til sin far, at hun savner sin far rigtig meget, at hun ønsker at se ham, at faren har været i hendes liv siden hun blev født, at det værste der kunne ske var, at de blev adskilt, samt at ansøgeren håber, at den herboende reference bliver frifundet i Tyskland og kommer tilbage til sin familie i Danmark.

Udlændingenævnet finder, at dette ligeledes ikke kan føre til en anden vurdering, idet ansøgeren har oplyst divergerende om sit og sin datters forhold til den herboende reference, da ansøgeren i sine henvendelser fra både september 2016 og februar 2018 til Udlændingestyrelsen har oplyst, at hun overvejede at ophæve samlivet med referencen og derefter tog ophold på krisecenter, at hun endvidere oplyste, at referencen ikke forpligtede sig overfor familien, at han aldrig havde været der for sin datter, at han aldrig var hjemme om aftenen, og at han efter ansøgerens egne oplysninger var voldelig over for hende, ligesom ansøgeren har anmeldt ham til politiet og taget ophold på krisecenteret.

Udlændingenævnet har endvidere lagt vægt på, at den herboende reference ikke har samvær med ansøgerens datter, og at ansøgeren har eneforældremyndigheden over hende.

Det forhold, at ansøgeren har oplyst, at hun frygter at få uoverkommelige problemer i Rusland, idet hendes datter er statsløs, at dette vil afskære hende og hendes datter fra at rejse til Tyrkiet og Moldova, hvor de kunne søge og muligvis få en arbejds- og opholdstilladelse, og at ansøgeren ikke vil kunne forsørge hende selv og sin datter i Rusland, da det ikke vil være muligt for hende at registrere hende selv og datteren og få en adresse, kan ikke føre til en ændret vurdering.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at der er tale om oplysninger af socioøkonomisk karakter, der ikke kan føre til bevarelse af ansøgerens opholdstilladelse.

Det er endvidere indgået i Udlændingenævnets vurdering, at ansøgeren efter det oplyste har været udsat for vold i samlivet med den herboende reference.

Udlændingenævnet finder imidlertid, at dette ikke kan føre til en ændret vurdering, jf. udlændingelovens nugældende § 19, stk. 7, jf. § 40, stk. 1, idet ansøgeren ikke på tilstrækkeligt vis har dokumenteret volden.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at ansøgeren ikke har dokumenteret hendes angivelige ophold på krisecenter i 2016, ligesom hun ikke har fremsendt dokumentation for volden i form af lægeerklæringer eller lignende.

Udlændingenævnet finder, at uanset om ansøgeren måtte have været udsat for psykisk og fysisk vold samt social kontrol, har hun ikke dokumenteret, at årsagen til samlivsophøret skyldtes vold.

Udlændingenævnet har herved lagt afgørende vægt på, at ansøgeren efter hendes seneste ophold på krisecenter i maj 2017 flyttede tilbage til den herboende reference, at hun senest selv har oplyst, at ansøgeren og referencens samlivsophør ikke var frivilligt, men at det alene skyldtes, at referencen blev udleveret til Tyskland, og at hun fortsat ser sig selv og referencen som en familie, der vil bo sammen, såfremt omstændighederne var anderledes.

På den baggrund, og da der ikke er oplyst om særlige personlige eller andre helbredsmæssige forhold i øvrigt, stadfæster Udlændingenævnet Udlændingestyrelsens afgørelser af august 2018, hvorved ansøgerens opholdstilladelse blev nægtet forlænget og ansøgerens datters opholdstilladelse blev inddraget.

Udlændingenævnet har dags dato orienteret ansøgerens arbejdsgiver om, at ansøgeren ikke længere har ret til at arbejde." ÅB/2020/184.

Som eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet omgjorde Udlændingestyrelsens afgørelse om inddragelse af en udlændings opholdstilladelse på grund af fysisk og psykisk vold fra den herboende ægtefælles side, henvises til afgørelse ÅB/2019/136 i Udlændingenævnets årsberetning 2019, afsnit 3.16.1.1.1.

3.16.1.2. Inddragelse og nægtelse af forlængelse på grund af ikke bestået danskprøve

En opholdstilladelse som familiesammenført til en ægtefælle, samlever eller registreret partner betinges endvidere som udgangspunkt af, at udlændingen består en danskprøve på A1-niveau eller en anden danskprøve på et tilsvarende eller højere niveau, jf. udlændingelovens § 9, stk. 34, inden for de frister, der er nævnt i udlændingelovens § 9, stk. 34.

Efter udlændingelovens § 9, stk. 34, skal danskprøven være bestået senest 6 måneder fra tidspunktet for udlændingens tilmelding til folkeregistret.

Efter § 22 i lovbekendtgørelse nr. 1297 af 3. september 2020 med senere ændringer om Det Centrale Personregister (CPR) skal datoen for indrejse med de i stk. 2 og 3 nævnte undtagelser registreres som tilflytningsdato i forbindelse med tilflytning fra udlandet.

Det er således som udgangspunkt registreringsdatoen for udlændingens tilmelding til folkeregisteret og ikke kommunens ajourføringsdato, der er afgørende for beregningen af fristen for, hvornår danskprøven senest skal være bestået. Såfremt udlændingen tidligere har haft opholdstilladelse i Danmark, således at udlændingen på tidspunktet for meddelelse af opholdstilladelsen på baggrund af ægtefællesammenføring allerede er tilmeldt CPR, regnes fristen fra tidspunktet for meddelelse af opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1.

Som et eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til tidspunktet for registreringen i CPR, kan Udlændingenævnet henvise til Udlændingenævnets årsberetning 2017, afsnit 3.13.1.3.

Hvis udlændingen ikke består den stillede danskprøve inden for den fastsatte tidsfrist, vil opholdstilladelsen som udgangspunkt skulle inddrages, jf. udlændingelovens § 19, stk. 1, nr. 16, eller nægtes forlænget, jf. udlændingelovens § 11, stk. 2, jf. § 19, stk. 1, nr. 16. Dette vil også være udgangspunktet, hvis udlændingen efter fristens udløb, men under udlændingemyndighedernes sagsbehandling af spørgsmålet om inddragelse eller nægtelse af forlængelse, består danskprøven, jf. bekendtgørelse nr. 180 af 26. februar 2013, som senest er blevet ændret ved bekendtgørelse nr. 902 af 6. juni 2020 (bekendtgørelse om danskprøve på A1-niveau og danskprøve på A2-niveau for familiesammenførte udlændinge (danskprøvebekendtgørelsen)). Den bestående danskprøve vil dog som udgangspunkt i stedet kunne danne grundlag for en ny ansøgning om opholdstilladelse på baggrund af ægteskabet.

Udlændingenævnet har også i 2020 haft lejlighed til at vurdere, om denne betingelse var opfyldt, og om der forelå sådanne omstændigheder, at en inddragelse eller nægtelse af forlængelse af udlændingens opholdstilladelse måtte antages at virke særligt belastende.

Det følger af danskprøvebekendtgørelsens § 11, stk. 1, at fristerne efter bekendtgørelsens §§ 9 og 10 kan suspenderes, hvis prøvedeltageren har lovligt forfald. Efter § 11, stk. 2, kan lovligt forfald f.eks. foreligge ved dokumentation for barsel, prøvedeltagerens eller prøvedeltagerens mindreårige barns sygdom og ekstraordinære uforudsete transportproblemer.

Som et eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til inddragelse af en opholdstilladelse grundet manglende overholdelse af den angivne tidsfrist, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i juni 2020 Udlændingestyrelsens afgørelse om inddragelse af en marokkansk statsborgers opholdstilladelse.

Sagens faktiske omstændigheder:

Klageren var i januar 2018 blevet meddelt opholdstilladelse i Danmark som ægtefællesammenført. Opholdstilladelsen var betinget af, at hun inden 6 måneder fra tilmelding til folkeregistret bestod udlændingemyndighedernes prøve i dansk på A1-niveau eller en anden danskprøve på et tilsvarende eller højere niveau. Fristen for at bestå udlændingemyndighedernes danskprøve på A1-niveau eller en anden danskprøve på tilsvarende eller højere niveau var således i juli 2018. Ansøgeren bestod ikke en relevant danskprøve, og Udlændingestyrelsen inddrog derfor hendes opholdstilladelse i august 2019.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Klageren har haft opholdstilladelse i Danmark på baggrund af ægteskab og samliv på fælles bopæl med den herboende ægtefælle, jf. udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1.

Det er en betingelse for opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1, at udlændingemyndighedernes prøve i dansk på A1-niveau eller en anden danskprøve på et tilsvarende eller højere niveau bestås inden udløbet af den i opholdstilladelsen angivne frist.

Udlændingenævnet kan ikke lægge til grund, at klageren på tidspunktet for Udlændingestyrelsens afgørelse i august 2019 havde bestået udlændingemyndighedernes danskprøve på A1-niveau eller en anden danskprøve på et tilsvarende eller højere niveau inden udløbet af den i klagerens opholdstilladelse angivne tidsfrist.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at det fremgår af klagerens opholdstilladelse af januar 2018, at opholdstilladelsen var betinget af, at klageren inden 6 måneder fra tilmelding til folkeregistret bestod udlændingemyndighedernes prøve i dansk på A1-niveau eller en anden danskprøve på et tilsvarende eller højere niveau, og at klageren er tilmeldt folkeregistreret i januar 2018. Fristen for at bestå udlændingemyndighedernes danskprøve på A1-niveau eller en anden danskprøve på tilsvarende eller højere niveau var således i juli 2018.

Udlændingenævnet har endvidere lagt vægt på, at klageren i juni 2018 aflagde prøve i dansk på A1-niveau, at Udlændingestyrelsen ved brev af juni 2018 meddelte klageren, at hun ikke bestod denne prøve, at det herefter fortsat påhvilede klageren at aflægge en omprøve senest i juli 2018, og at såfremt det ikke var muligt for hende at bestå prøven inden fristens udløb i juli 2018, ville Udlændingestyrelsen forlænge fristen med yderligere 3 måneder.

Det er indgået i grundlaget for Udlændingenævnets vurdering, at klagerens sagsbehandler på et jobcenter oplyste til Udlændingestyrelsen bl.a., at klageren aldrig har lært at læse og skrive, og at det derfor er vanskeligt for hende at bestå en prøve i dansk på A1-niveau inden for tidsrammen, at hun har behov for længere tid til at bestå danskprøven, og at hun er nedslidt og aldrig har været i en undervisningssituation, hvorfor hun ikke vil kunne bestå en danskprøve.

Det er ligeledes indgået i grundlaget for Udlændingenævnets vurdering, at Vestegnens Sprog- og Kompetencecenter oplyste til Udlændingestyrelsen bl.a., at progressionen af klagerens danskkompetencer er meget langsom, at hun kun med nød og næppe bestod modul 1, at hun opgiver at skrive, medmindre hun får særlige instruktioner om at tegne ordene, at hun kan læse få bogstaver, men ikke tal, at hun har et meget lille ordforråd, at hun har svært ved at afkode enkle spørgsmål fra læreren, at hun ikke vil kunne bestå modul 2 på Danskuddannelse 1 på sprogskolen inden for normeret tid, da hendes indlæring er begrænset og udbyttet er minimalt, at hun ikke vil kunne nå længere end modul 2 på Danskuddannelse 1, at hun har en høj grad af uselvstændighed og usikkerhed, som hindrer hendes deltagelse i undervisningen, og at hendes læringsprofil tyder på, at hun er meget udfordret som følge af et ringe kognitivt funktionsniveau og en manglende arbejdshukommelse, hvilket medfører indlæringsvanskeligheder.

Udlændingenævnet finder, at dette ikke kan føre til en ændret vurdering. Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at fristen for aflæggelse af prøve i dansk kan suspenderes, hvis prøvedeltageren har lovligt forfald, jf. danskprøvebekendtgørelsen § 11, stk. 2, men at der som udgangspunkt skal søges om dispensation forud for eller umiddelbart efter årsagen til det lovlige forfald, og at det var klagerens eget ansvar at rette henvendelse til Udlændingestyrelsen, hvis hun ønskede, at fristen skulle suspenderes, jf. danskprøvebekendtgørelsen § 11, stk. 3. Udlændingenævnet har i den forbindelse

lagt vægt på, at klageren ikke ses at have søgt om dispensation herfor, og at hun gik op til prøven og dumpede.

Udlændingenævnet har i relation til det ovenstående endvidere lagt vægt på, at Udlændingestyrelsen i juni 2018 meddelte klageren, at Udlændingestyrelsen ville forlænge klagerens frist til at bestå en omprøve med 3 måneder, såfremt klageren ikke bestod prøven inden for fristen på 6 måneder, men at klageren aldrig aflagde en ny danskprøve og ikke ses at have søgt om forlængelse af fristen for at bestå prøve i dansk på A1-niveau.

Udlændingenævnet har ligeledes lagt vægt på, at uanset at det må antages, at klageren har indlæringsvanskeligheder og er analfabet, finder Udlændingenævnet, at der ikke herved er oplyst om så alvorlige helbredsmæssige forhold, at der skal ses bort fra kravet om bestået danskprøve henset til Danmarks internationale forpligtelser, herunder FN's Handicapkonvention. Udlændingenævnet finder således, at det ikke er godtgjort, at klagerens helbreds- og indlæringsmæssige forhold udelukker, at klageren på et senere tidspunkt kan opfylde kravet om en bestået danskprøve på A1-niveau.

Det kan på den baggrund heller ikke føre til en ændret vurdering, at klageren efter det oplyste passer sin sprogskole, og at hun i øvrigt er motiveret for at lære dansk.

Udlændingenævnet finder således, at det var klagerens eget ansvar at aflægge den korrekte prøve inden for den fastsatte frist.

Som følge af, at klageren ikke har bestået prøven i dansk på A1-niveau eller en anden danskprøve på et tilsvarende eller højere niveau, er betingelsen for klagerens opholdstilladelse ikke længere til stede, og klagerens opholdstilladelse kan inddrages, jf. udlændingelovens § 19, stk. 1, nr. 15.

Udlændingenævnet finder, at der ikke foreligger sådanne omstændigheder, at en inddragelse af klagerens opholdstilladelse må antages at virke særligt belastende for klageren, jf. udlændingelovens § 19 a, stk. 2, 1. pkt. (nu § 19 a, stk. 2), jf. § 26, stk. 1.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at klageren i januar 2018 i en alder af 58 år blev meddelt opholdstilladelse i Danmark på baggrund af ægteskab. Klageren ses således på tidspunktet for Udlændingestyrelsens afgørelse alene at have opholdt sig i Danmark i omtrent 1 år og 7 måneder og nu i omtrent 2 år og 5 måneder, hvorfor hun ikke kan antages at have opnået en sådan særlig tilknytning til Danmark, at en inddragelse af hendes opholdstilladelse vil virke særligt belastende for hende.

Udlændingenævnet henviser i den forbindelse til, at klagerens tilknytning til Marokko, hvor hun er statsborger, hvor hun er født og opvokset og har boet hovedparten af sit liv, må anses for at være væsentlig større end til Danmark.

Det forhold, at klageren ikke har familie i Marokko, som vil tage sig af hende, finder Udlændingenævnet, ikke kan føre til en ændret vurdering henset til klagerens mangeårige ophold i Marokko forud for meddelelsen af opholdstilladelse i Danmark.

Udlændingenævnet finder endvidere, at klageren ikke på baggrund af sit relativt korte ophold i Danmark, sin manglende tilknytning til arbejdsmarkedet, og sine manglende danskkundskaber kan anses for at have opnået en sådan tilknytning til det danske samfund, at en inddragelse af hendes opholdstilladelse må antages at virke særligt belastende for hende.

Udlændingenævnet har afsluttende lagt vægt på, at der i sagen ikke foreligger oplysninger om personlige eller helbredsmæssige forhold, der bevirker, at klageren og hendes ægtefælle ikke ville kunne indrejse og tage ophold i Marokko for der at udøve familielivet.

Det forhold, at det til støtte for klagen er anført, at klagerens ægtefælle ikke kan følge med ansøgeren til Marokko, da klagerens ægtefælles fremskredne alder giver ham helbredsmæssige problemer, og at det er dyrt at gå til læge i Marokko, kan ikke føre til en ændret vurdering.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at klagerens ægtefælles læge har oplyst, at han ikke lider af specifikke sygdomme, men at han blot er gammel og træt, ligesom hans datter har oplyst, at han ikke lider af helbredsmæssige problemer.

Det kan endvidere ikke føre til en ændret vurdering, at det til sagen er oplyst, at klagerens ægtefælles venner og familie i Marokko er døde, at han ikke længere kender systemet i Marokko, samt at han har boet 50 år i Danmark, hvor han har arbejdet og betalt skat, og hvor hans venner bor.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at generelle sociale og økonomiske forhold i en klagers hjemland eller opholdsland ikke kan danne grundlag for bevarelse af en opholdstilladelse.

Udlændingenævnet bemærker i den forbindelse, at Den Europæiske Menneskerettighedskonventions (EMRK) artikel 8 ikke indebærer en generel og ubetinget ret til familiesammenføring, da det følger af praksis fra Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol, at EMRK artikel 8 ikke giver en familie ret til at vælge, i hvilket land de vil indrejse og tage ophold for der at udøve deres familieliv.

På den baggrund, og da der ikke er oplyst om ganske særlige forhold i øvrigt, finder Udlændingenævnet, at det ikke vil være uproportionalt eller stridende mod Danmarks internationale forpligtelser, herunder EMRK artikel 8, at inddrage klagerens opholdstilladelse af januar 2018, jf. herved udlændingelovens § 19 a, stk. 2, 1. pkt. (nu § 19 a, stk. 2), jf. § 26, stk. 1.

Udlændingenævnet stadfæster således Udlændingestyrelsens afgørelse fra august 2019." ÅB/2020/185.

Udlændingenævnet stadfæstede i august 2020 Udlændingestyrelsens afgørelse om inddragelse af en marokkansk statsborgers opholdstilladelse.

Sagens faktiske omstændigheder:

Klageren var i juli 2018 blevet meddelt opholdstilladelse som ægtefællesammenført. Opholdstilladelsen var betinget af, at hun inden 6 måneder fra tilmeldingen til folkeregistret bestod udlændingemyndighedernes prøve i dansk på A1-niveau eller en anden danskprøve på tilsvarende eller højere niveau. Fristen for at bestå udlændingemyndighedernes danskprøve på A1-niveau eller en anden danskprøve på tilsvarende eller højere niveau var i januar 2019. I juli 2019 inddrog Udlændingestyrelsen klagerens opholdstilladelse. Klageren aflagde og bestod danskprøven på A1-niveau i januar 2020.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Klageren har haft opholdstilladelse i Danmark på baggrund af ægteskab og samliv på fælles bopæl med sin ægtefælle, jf. udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1.

Det er en betingelse for opholdstilladelse givet i medfør af udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1, at udlændingemyndighedernes prøve i dansk på A1-niveau eller en anden danskprøve på et tilsvarende eller højere niveau bestås inden udløbet af den i opholdstilladelsen angivne frist.

Udlændingenævnet kan ikke lægge til grund, at klageren på tidspunktet for Udlændingestyrelsens afgørelse af i juli 2019 havde bestået en danskprøve på A1-niveau eller en danskprøve på et tilsvarende eller højere niveau inden udløbet af den i Udlændingestyrelsens afgørelse af juli 2018 angivne frist.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at det fremgår af klagerens opholdstilladelse af juli 2018, at opholdstilladelsen var betinget af, at hun inden 6 måneder fra tilmelding til folkeregistret bestod udlændingemyndighedernes prøve i dansk på A1-niveau eller en anden danskprøve på et tilsvarende

eller højere niveau, og at hun tilmeldte sig folkeregistret i juli 2018. Fristen for at bestå udlændingemyndighedernes danskprøve på A1-niveau eller en anden danskprøve på tilsvarende eller højere niveau var således i januar 2019. Udlændingenævnet har endvidere lagt vægt på, at klageren først i januar 2020 aflagde og bestod danskprøven på A1-niveau.

Udlændingenævnet har endvidere lagt vægt på, at klageren aktivt skulle tilmelde sig danskprøven, at yderligere information om danskprøven, herunder om kravene til danskprøven, tilmelding til danskprøven og afholdelse af danskprøven, kunne forefindes på hjemmesiden www.nyidanmark.dk/da/Du-vil-ansøge/Familie/Familiesammenføring/Ægtefælle-eller-fast-samlever, og at klageren selv skulle henvende sig til Udlændingestyrelsen hurtigst muligt, såfremt hun ønskede fristforlængelse eller var forhindret i at aflægge prøven.

Det er indgået i grundlaget for Udlændingenævnets vurdering, at klageren oplyste til Udlændingestyrelsen bl.a., at hun ikke bestod prøven i dansk på A1-niveau inden fristens udløb, idet hun først startede til danskundervisning i oktober 2018, samt at hun nu har aflagt og bestået prøven.

Udlændingenævnet finder imidlertid, at dette ikke kan føre til en ændret vurdering. Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, jf. også det ovenfor anførte, at det udtrykkeligt fremgår af klagerens opholdstilladelse, hvilke betingelser, der løbende skal være opfyldt, og at klageren efter tilmeldingen til folkeregistret havde 6 måneder til at bestå danskprøven på A1-niveau eller en danskprøve på et tilsvarende eller højere niveau. Udlændingenævnet bemærker i den sammenhæng, at klageren har et personligt ansvar for at sætte sig ind i, hvilke betingelser der knytter sig til opholdstilladelsen.

Det er endvidere indgået i grundlaget for Udlændingenævnets vurdering, at klageren i maj 2019 blev diagnosticeret med brystkræft, og at hun efterfølgende blev opereret herfor.

Udlændingenævnet finder imidlertid, at dette ikke kan føre til en ændret vurdering, idet fristen for aflæggelse af danskprøven var i januar 2019.

Udlændingenævnet finder således, at det var klagerens eget ansvar at aflægge den korrekte prøve inden for den fastsatte frist.

Som følge af, at klageren ikke har bestået prøven i dansk på A1-niveau inden fristens udløb, er betingelsen for klagerens opholdstilladelse ikke længere til stede, og opholdstilladelsen kan inddrages, jf. udlændingelovens § 19, stk. 1, nr. 15.

Udlændingenævnet finder, at der ikke foreligger sådanne omstændigheder, at inddragelsen må antages at virke særligt belastende for klageren, jf. herved udlændingelovens § 19 a, stk. 2, 1. pkt. (nu § 19 a, stk. 2), jf. § 26, stk. 1.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at klageren i juli 2018 i en alder af 59 år blev meddelt opholdstilladelse i Danmark på baggrund af ægteskab, og at opholdstilladelsen var gyldig fra juli 2018. Klageren ses således alene at have opholdt sig i Danmark i omtrent et år på tidspunktet for Udlændingestyrelsens afgørelse og nu i omtrent 2 år, hvorfor klageren ikke kan antages at have opnået en sådan særlig tilknytning til Danmark, at en inddragelse af opholdstilladelsen vil virke særligt belastende for hende.

Udlændingenævnet henviser i den forbindelse til, at klagerens tilknytning til Marokko, hvor hun er statsborger, hvor hun er født og opvokset, hvor hun har levet størstedelen af sit liv, og hvor hun har afholdt ferie i perioden fra august 2018 til september 2018, må anses for at være væsentligt større end til Danmark.

Det er indgået i grundlaget for Udlændingenævnets vurdering, at klageren under sit ophold i Danmark ikke har været i arbejde, at hun ikke er i færd med at tage en uddannelse, at hun efter det oplyste taler, læser og skriver lidt dansk, at hun ikke har børn eller øvrig familie i Danmark ud over sin ægtefælle, og at hun nu har bestået prøven i dansk på A1-niveau.

Udlændingenævnet finder imidlertid, at klageren ikke på baggrund af sit relativt korte ophold i Danmark, sin manglende tilknytning til arbejdsmarkedet samt sine danskkundskaber kan anses for at have opnået en sådan tilknytning til det danske samfund, at en inddragelse af opholdstilladelsen må antages at virke særligt belastende for klageren.

Udlændingenævnet har endvidere lagt vægt på, at der i sagen ikke foreligger oplysninger om personlige forhold, herunder helbredsmæssige forhold, som bevirker, at klageren og hendes ægtefælle ikke vil kunne indrejse og tage ophold i Marokko for der at udøve deres familieliv.

Det er indgået i grundlaget for Udlændingenævnets afgørelse, at klageren i marts 2019 blev henvist til et forløb med henblik på at afdække, om hun havde kræft, at hun i maj 2019 blev opereret for brystkræft, at det efterfølgende forløb har været ukompliceret, at der ved operationen blev fjernet en tumor, samt at hun ved kontrol i juni 2019 var velbefindende, at klageren som følge af sit sygdomsforløb tager medicin dagligt, samt at hun går til kontrol og får indsprøjtninger hver sjette måned.

Udlændingenævnet finder imidlertid, at dette ikke kan føre til en ændret vurdering. Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at MedCOI[31] til Udlændingenævnet har oplyst, at de medicinske præparater, som klageren behandles med, er tilgængelige i Marokko, og at klageren således kan købe sin medicin i Marokko.

Det kan ikke føre til en ændret vurdering, at klagerens ægtefælle lider af forhøjet blodtryk, let uregelmæssig hjerterytme, skuldersmerter af lettere karakter, urinsyregigt, mavesyreproblemer, da ingen af lidelserne udgør handicap.

Udlændingenævnet har herved lagt afsluttende vægt på, at Udlændingenævnet i marts 2020 anmodede om partsrepræsentantens bemærkninger til oplysningerne fra MedCOI, og at partsrepræsentanten ikke ses at have besvaret Udlændingenævnets henvendelse. Udlændingenævnet finder således, at partsrepræsentanten ikke har dokumenteret, at klageren og hendes ægtefælles helbredsmæssige forhold aktuelt er af en sådan karakter, at klageren og hendes ægtefælle ikke kan henvises til at tage ophold i Marokko.

Udlændingenævnet bemærker i den forbindelse, at Den Europæiske Menneskerettighedskonvention (EMRK) ikke indebærer en generel og ubetinget ret til familiesammenføring, da det følger af fast praksis fra Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol, at EMRK artikel 8 ikke giver familier ret til at vælge, hvor de vil indrejse og tage ophold for at udøve deres familieliv.

På denne baggrund, og idet der ikke er oplysning om ganske særlige forhold i øvrigt, finder Udlændingenævnet, at det ikke vil være uproportionalt eller stridende mod Danmarks internationale forpligtelser, herunder EMRK artikel 8, at inddrage klagerens opholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 19 a, stk. 2, 1. pkt. (nu § 19 a, stk. 2), jf. § 26, stk. 1.

Det forhold, at klageren efterfølgende har bestået danskprøven på A1-niveau, kan ikke føre til en ændret vurdering. Udlændingenævnet bemærker, at den beståede prøve kan danne grundlag for en ny ansøgning om opholdstilladelse.

Udlændingenævnet stadfæster således Udlændingestyrelsens afgørelse fra juli 2019." ÅB/2020/186.

[31] Der henvises til note 17.

3.16.1.3. Inddragelse og nægtelse af forlængelse af opholdstilladelse grundet modtagelse af offentlige ydelser

Efter udlændingelovens § 19, stk. 1, nr. 4, kan en tidsbegrænset familiesammenføringstilladelse inddrages, når opholdstilladelsen er betinget af, at udlændingen eller den herboende person ikke modtager hjælp efter lov om aktiv socialpolitik eller integrationsloven, jf. udlændingelovens § 9, stk. 5, 2. og 3. pkt., stk. 19, 1. og 2. pkt., og stk. 24, 1. og 2. pkt., og udlændingen eller den herboende person modtager sådan hjælp.

Som eksempler på afgørelser, hvor Udlændingenævnet har fundet, at betingelserne for en opholdstilladelse meddelt på grundlag af ægteskab ikke længere var opfyldt som følge af, at ansøgeren eller ansøgerens ægtefælle har modtaget kontanthjælp, og at der forelå sådanne omstændigheder, at nægtelse af forlængelse af udlændingens opholdstilladelse måtte antages at virke særligt belastende, jf. herved udlændingelovens § 26, stk. 1, kan nævnes:

Udlændingenævnet omgjorde i september 2020 Udlændingestyrelsens afgørelse om nægtelse af forlængelse af en nordmakedonsk statsborgers opholdstilladelse.

Sagens faktiske omstændigheder:

Ansøgeren var i juni 2009 blevet meddelt opholdstilladelse i Danmark på baggrund af ægteskab. Det var en betingelse for ansøgerens opholdstilladelse, at hun og hendes ægtefælle ikke modtog hjælp efter lov om aktiv socialpolitik eller integrationsloven i tiden, indtil hun kunne meddeles tidsubegrænset opholdstilladelse. Ansøgeren modtog i perioden fra december 2016 til og med juli 2017 samt fra september 2017 til og med juli 2018 ydelser efter lov om aktiv socialpolitik. Ansøgeren havde under sit ophold i Danmark haft sammenlagt 14 måneders fuldtidsbeskæftigelse og en måneds deltidsbeskæftigelse. I august 2018 nægtede Udlændingestyrelsen at forlænge ansøgerens opholdstilladelse.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Udlændingenævnet finder grundlag for at ændre Udlændingestyrelsens afgørelse fra august 2018.

Udlændingenævnet finder således, at ansøgerens opholdstilladelse ikke skal nægtes forlænget, jf. udlændingelovens § 11, stk. 2, § 19 a, stk. 2, 1. pkt. (nu § 19, stk. 2), jf. § 26, stk. 1.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på varigheden af ansøgerens ophold i Danmark, idet hun blev meddelt opholdstilladelse i juni 2009, at hun i august 2009 indrejste i Danmark, at hun således

på tidspunktet for Udlændingestyrelsens afgørelse i august 2018 havde opholdt sig i Danmark i ca. 9 år og nu i ca. 11 år og 2 måneder.

Udlændingenævnet har herudover lagt vægt på, at ansøgeren har forsøgt at integrerer sig i det danske samfund ved bl.a. sin tilknytning til arbejdsmarkedet, ligesom hun har bestået Prøve i Dansk 3." ÅB/2020/187.

Udlændingenævnet omgjorde i oktober 2020 Udlændingestyrelsens afgørelse om nægtelse af forlængelse af en amerikansk statsborgers opholdstilladelse.

Sagens faktiske omstændigheder:

Ansøgeren var blevet meddelt opholdstilladelse i Danmark i april 2013 på baggrund af ægteskab. Det var en betingelse for ansøgerens opholdstilladelse, at hverken ansøgeren eller ansøgerens ægtefælle modtog ydelser efter lov om aktiv socialpolitik eller integrationsloven i tiden, indtil han kunne meddeles tidsubegrænset opholdstilladelse. Ansøgeren modtog i perioden fra juni 2018 til december 2018 og fra januar 2019 til september 2019 offentlige ydelser efter lov om aktiv socialpolitik i form af ressourceforløbsydelser. I november 2019 nægtede Udlændingestyrelsen at forlænge ansøgerens opholdstilladelse.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Udlændingenævnet finder grundlag for at ændre Udlændingestyrelsens afgørelse fra november 2019.

Udlændingenævnet finder således, at ansøgeren ikke på nuværende tidspunkt bør meddeles afslag på forlængelse af hans opholdstilladelse meddelt i medfør af udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1, under henvisning til, at han har modtaget økonomisk hjælp efter lov om aktiv social politik og dermed ikke længere opfylder betingelserne for hans opholdstilladelse.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at det fremgår af klagen fra november 2019, at ansøgeren i forbindelse med tildelingen af ressourceforløbsydelse, der udbetales efter lov om aktiv socialpolitik, blev oplyst af bopælskommunen, at dette ikke ville få konsekvenser for hans opholdstilladelse.

Udlændingenævnet har endvidere lagt vægt på, at bopælskommunen efter opfordring fra Udlændingenævnet i september 2020 oplyste, at bopælskommunen hverken kan be- eller afkræfte, om ansøgeren er blevet vejledt af kommunen i forhold til konsekvenserne for modtagelse af offentlige

ydelser efter lov om aktiv socialpolitik. Det fremgik endvidere, at ansøgeren er bevilget fleksjob med virkning fra den december 2019 og har fast arbejde.

Udlændingenævnet finder derfor, at det er usikkert, hvorvidt bopælskommunen har overholdt vejledningspligten i medfør af forvaltningslovens § 7, stk. 1, eller hvorvidt kommunen har vejledt ansøgeren forkert i forhold til konsekvenserne for modtagelse af økonomisk hjælp efter lov om aktiv socialpolitik.

Udlændingenævnet finder det på den baggrund rettest ikke at nægte ansøgerens opholdstilladelse forlænget under henvisning til, at ansøgeren har modtaget økonomisk hjælp efter lov om aktiv social politik, da det er usikkert, hvorvidt ansøgeren har befundet sig i negativ faktisk retsvildfarelse på baggrund af manglende eller forkert vejledning fra sin bopælskommune." ÅB/2020/188.

Som et yderligere eksempel på en afgørelse vedrørende nægtelse af forlængelse af opholdstilladelse på grund af, at ansøgeren eller den herboende reference har modtaget hjælp efter lov om aktiv socialhjælp, kan der henvises til ÅB/2020/154 i afsnit 3.9.

3.16.1.4. Inddragelse og nægtelse af forlængelse grundet manglende selvstændig bolig af rimelig størrelse

Efter udlændingelovens § 19, stk. 1, nr. 7, kan en tidsbegrænset opholdstilladelse inddrages, når opholdstilladelsen ikke er betinget af, at den herboende ægtefælle godtgør at råde over en selvstændig bolig af rimelig størrelse, fordi særlige grunde taler derimod, jf. § 9, stk. 6, nr. 1, stk. 19, 3. pkt., og stk. 24, 3. pkt., og disse særlige grunde ikke længere foreligger, og den herboende ægtefælle ikke kan godtgøre at råde over en selvstændig bolig af rimelig størrelse.

Som et eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet har fundet, at betingelserne for en opholdstilladelse meddelt på grundlag af ægteskab ikke længere var opfyldt som følge af, at ansøgerens ægtefælle ikke rådede over en selvstændig bolig af rimelig størrelse, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i august 2020 Udlændingestyrelsens afgørelse om nægtelse af forlængelse af en thailandsk statsborgers opholdstilladelse.

Sagens faktiske omstændigheder:

Ansøgeren var i juli 2013 blevet meddelt opholdstilladelse i Danmark på baggrund af ægteskab. Betingelsen om, at ansøgerens ægtefælle skulle råde over en bolig af rimelig størrelse blev på det tidspunkt fraveget, idet ansøgerens ægtefælle havde samvær med sit mindreårige særbarn, der havde

opnået selvstændig tilknytning til Danmark. I juni 2017 oplyste Udlændingestyrelsen ansøgeren om, at Udlændingestyrelsen vurderede, at der ikke længere var grund til at fravige kravene om bolig og selvforsørgelse i ansøgerens opholdstilladelse, idet ansøgerens ægtefælles yngste særbarn var fyldt 18 år. Udlændingestyrelsen oplyste endvidere, at ansøgeren og hendes ægtefælle ikke opfyldte boligkravet, idet boligen, hvor ansøgeren og hendes ægtefælle var bosiddende, ifølge opslag i Den Offentlige Informationsserver (OIS) kun fremgik som værende registreret til erhverv og ikke beboelse. Ansøgeren og hendes ægtefælle fik en frist på 3 måneder til at opfylde boligkravet. I december 2018 nægtede Udlændingestyrelsen at forlænge ansøgerens opholdstilladelse, da boligkravet ikke var opfyldt.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Udlændingenævnet finder, at ansøgerens ægtefælle på tidspunktet for Udlændingestyrelsens afgørelse i december 2018 ikke opfyldte kravet om at råde over en selvstændig bolig af rimelig størrelse senest 3 måneder fra juni 2018, hvor Udlændingestyrelsen vurderede, at der ikke længere var grund til at fravige boligkravet i ansøgerens opholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 9, stk. 6, jf. § 3, stk. 1, i boligkravsbekendtgørelsen.

Udlændingenævnet finder i relation hertil, at der ikke foreligger særlige grunde, der taler imod, at ansøgerens ægtefælle skal godtgøre at råde over en selvstændig bolig af rimelig størrelse, jf. herved udlændingelovens § 9, stk. 6.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at ansøgeren i juli 2013 blev meddelt opholdstilladelse i Danmark på baggrund af ægteskab med sin ægtefælle, jf. udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1, samt at denne opholdstilladelse ikke var betinget af, at ansøgerens ægtefælle godtgjorde at råde over en selvstændig bolig af rimelig størrelse, idet særlige grunde talte derimod, jf. udlændingelovens § 9, stk. 6, stk. 15, 3. pkt., og stk. 20, 3. pkt., da ansøgerens ægtefælle havde samvær med sit mindreårige særbarn.

Udlændingenævnet har endvidere lagt vægt på, at Udlændingestyrelsen i juni 2018 vurderede, at der ikke længere var grundlag for at fravige kravene om bolig og selvforsørgelse i ansøgerens opholdstilladelse, idet ansøgerens ægtefælles særbarn var fyldt 18 år, samt at Udlændingestyrelsen som følge heraf meddelte ansøgeren og hendes ægtefælle en frist på 3 måneder fra juni 2018 til at opfylde boligkravet.

Udlændingenævnet har ved afgørelsen desuden lagt vægt på, at det af OIS fremgår, at ansøgeren og hendes ægtefælles bopæl kun er registreret til erhverv, ligesom det af BBR fremgår, at ejendommen anvendes til kontor, handel, lager og transport.

Udlændingenævnet har endelig lagt vægt på, at det fremgår af Det Centrale Personregister (CPR), at ansøgeren og hendes ægtefælle på tidspunktet for Udlændingestyrelsens afgørelse fra december 2018 fortsat var registreret som bosiddende på adressen.

Det forhold, at ansøgerens ægtefælle i september 2018 til Udlændingestyrelsen har oplyst, at boligen skal føres tilbage til en beboelsesejendom, og at ejendommen formentlig er registreret som egnet til erhverv af skattemæssige årsager, kan ikke føre til en ændret vurdering.

Det kan endvidere ikke føre til en ændret vurdering, at ansøgeren og ansøgerens ægtefælle siden november 2019 i CPR har været registeret som bosiddende på en anden adresse.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at ansøgerens ægtefælle ikke herved har godtgjort senest 3 måneder efter Udlændingestyrelsens orientering i juni 2018 at råde over en selvstændig bolig af rimelig størrelse.

Som følge af, at Udlændingestyrelsen i juni 2018 vurderede, at der ikke længere var grundlag for at fravige kravene om bolig og selvforsørgelse i ansøgerens opholdstilladelse, og ansøgerens ægtefælle ikke har godtgjort at råde over en selvstændig bolig af rimelig størrelse senest 3 måneder efter Udlændingestyrelsens orientering af juni 2018, er betingelsen for ansøgerens opholdstilladelse ikke længere til stede, og tilladelsen kan nægtes forlænget, jf. herved udlændingelovens § 11, stk. 2, jf. § 19, stk. 1, nr. 7.

Udlændingenævnet finder, at der ikke foreligger sådanne omstændigheder, at en nægtelse af forlængelse af ansøgerens opholdstilladelse af juli 2013 må antages at virke særligt belastende for ansøgeren jf. herved udlændingelovens dagældende § 19, stk. 7, 1. pkt., jf. § 26, stk. 1.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at ansøgeren i juli 2013 i en relativ sen alder af 47 år blev meddelt opholdstilladelse i Danmark på baggrund af ægteskab, at opholdstilladelsen var gyldig fra juli 2013, og at ansøgeren således på tidspunktet for Udlændingestyrelsens afgørelse havde opholdt sig omtrent 5 år og 5 måneder i Danmark og nu i omtrent 7 år og en måned.

Udlændingenævnet har endvidere tillagt det vægt, at ansøgeren er statsborger i Thailand, hvor ansøgeren er født og opvokset og taler sproget, og hvor ansøgeren har levet langt størstedelen af sit liv, at hendes familie i form af hendes barn, 3 storesøstre og lillebror fortsat er bosiddende i Thailand, som ansøgeren har regelmæssig telefonisk kontakt med, og at ansøgeren, siden hun fik opholdstilladelse i Danmark i juli 2013, flere gange har besøgt sin familie i Thailand på ophold af

længere varighed. Udlændingenævnet finder således, at ansøgerens tilknytning til Thailand må anses for at være væsentlig større end ansøgerens tillknytning til Danmark.

Det er indgået i Udlændingenævnets vurdering, at ansøgeren har tilknytning til det danske arbejdsmarked, idet ansøgeren siden november 2014 har drevet selvstændig virksomhed.

Udlændingenævnet finder imidlertid, at dette ikke kan føre til en ændret vurdering af sagen.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på omfanget af virksomhedsudøvelsen, herunder at det til sagen er oplyst, at ansøgerens virksomhed i 2015 havde et årsresultat på 75.691 kr., i 2016 havde et årsresultat på 110.331 kr., i 2017 havde et årsresultat på 21.368 kr., i 2018 havde et årsresultat på 63.544 kr., og i 2019 havde et årsresultat på 53.394 kr., ligesom ansøgeren har oplyst, at hun i april overtog en fastfood restaurant, at ansøgeren driver virksomheden som fuldtidsbeskæftigelse, at virksomheden har åbent hver dag i tidsrummet fra 16:00 til 21:00, samt at virksomheden er i en opstartsperiode, men at hun regner med et fornuftigt resultat fremadrettet.

Udlændingenævnet finder det på baggrund af det ovenstående ikke dokumenteret, at ansøgeren har drevet virksomhed i et sådant omfang, at dette kan føre til bevarelse af hendes opholdstilladelse. Udlændingenævnet finder på den baggrund, at ansøgerens virksomhedsudøvelse ikke kan sidestilles med fuldtidsbeskæftigelse eller i øvrigt beskæftigelse i et sådant omfang, at det er til hinder for at nægte at forlænge ansøgerens opholdstilladelse.

Det er endvidere indgået i Udlændingenævnets vurdering, at ansøgeren har bestået Prøve i Dansk modul 1 – 5, og at hun ifølge det oplyste taler, læser og skriver dansk.

Udlændingenævnet finder imidlertid, at ansøgeren hverken ved hendes ophold i Danmark, hendes tilknytning til arbejdsmarkedet eller ved ansøgerens danskkundskaber kan anses for at have opnået en sådan særlig tilknytning til det danske arbejdsmarked eller til det danske samfund i øvrigt, at en nægtelse af forlængelse af ansøgerens opholdstilladelse må anses for særligt belastende.

På den baggrund, og idet der ikke er oplyst om ganske særlige forhold i øvrigt, herunder særlige personlige eller helbredsmæssige forhold, finder Udlændingenævnet, at det ikke vil være uproportionalt eller stridende mod Danmarks internationale forpligtelser, herunder Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 8, at nægte at forlænge ansøgerens opholdstilladelse af juli 2013.

Udlændingenævnet stadfæster således Udlændingestyrelsens afgørelse fra december 2018." ÅB/2020/189.

3.16.1.5. Inddragelse og nægtelse af forlængelse på grund af at referencen bliver myndig

Efter udlændingelovens § 19, stk. 1, nr. 1, kan en tidsbegrænset opholdstilladelse inddrages, når det grundlag, der er angivet i opholdstilladelsen, ikke længere er til stede.

Som et eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet har fundet, at betingelserne for en opholdstilladelse meddelt til en forælder til et herboende, mindreårigt barn ikke længere var opfyldt som følge af, at barnet var blevet myndigt, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i september 2020 Udlændingestyrelsens afgørelse om nægtelse af forlængelse af en tunesisk statsborgers opholdstilladelse.

Sagens faktiske omstændigheder:

Ansøgeren var i december 2016 blevet meddelt opholdstilladelse i Danmark i medfør af udlændingelovens § 9 c, stk. 1, og Traktaten om Den Europæiske Unions Funktionsmåde (TEUF) artikel 20, under henvisning til sin mindreårige datter, født i februar 2000. Opholdstilladelse var tidsbegrænset, og betinget af, at ansøgeren opholdt sig i Danmark, og udøvede forældremyndigheden og varetog forsørgelsen af datteren, der var dansk statsborger og opholdt sig i Danmark. I februar 2018 blev ansøgerens datter myndig. I november 2018 nægtede Udlændingestyrelsen at forlænge ansøgerens opholdstilladelse i Danmark.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Ansøgeren har haft opholdstilladelse i Danmark i medfør af udlændingelovens § 9 c, stk. 1, og TEUF artikel 20, på baggrund af sin mindreårige datter, der er dansk statsborger. Det fremgår af opholdstilladelsen fra december 2016, at denne var betinget af bl.a., at ansøgeren udøver forældremyndigheden over og varetager forsørgelsen af sin mindreårige datter, der er dansk statsborger og opholder sig i Danmark.

Udlændingenævnet kan ikke lægge til grund, at ansøgeren på tidspunktet for Udlændingestyrelsens afgørelse i november 2018 udøvede forældremyndigheden over og varetog forsørgelsen af sin mindreårige datter.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at ansøgerens datter på tidspunktet for Udlændingestyrelsens afgørelse var fyldt 18 år.

Udlændingenævnet henviser i denne forbindelse til, at ansøgeren fik opholdstilladelse på baggrund af sit mindreårige barn, og at barnet nu er voksen og må formodes at kunne klare sig selv.

Som følge af at ansøgeren ikke længere udøver forældremyndigheden over og varetager forsørgelsen af sin mindreårige datter, der er dansk statsborger og opholder sig i Danmark, er betingelsen for hendes opholdstilladelse ikke længere til stede, og tilladelsen kan ikke forlænges, da der er grundlag for at inddrage den, jf. udlændingelovens § 11, stk. 2, jf. § 19, stk. 1.

Udlændingenævnet finder, at der ikke foreligger sådanne omstændigheder, at nægtelse af forlængelse af opholdstilladelsen må antages at virke særligt belastende for ansøgeren, jf. udlændingelovens § 19 a, stk. 2, 1. pkt. (nu § 19 a, stk. 2), jf. § 26, stk. 1.

Det er indgået i Udlændingenævnets vurdering, at ansøgeren har haft lønindtægt i perioden fra december 2017 til og med marts 2020 samt i juli 2020 for ufaglært deltidsarbejde med en gennemsnitlig ugentlig arbejdstid på maksimalt 15 timer, samt at hun efter det oplyste kan tale, læse og skrive dansk, at hun har bestået Prøve i Dansk 2 og har gennemført 9. klasse, samt at hun nu er optaget på Grundforløb 2 og Hovedforløbet SOSU-Assistent med start i september 2020.

Det er endvidere indgået i Udlændingenævnets vurdering, at ansøgeren i december 2016 i en alder af 44 år blev meddelt opholdstilladelse i Danmark, samt at hun således på tidspunktet for Udlændingestyrelsens afgørelse havde opholdt sig i Danmark i 1 år og 11 måneder og nu i omtrent 3 år og 9 måneder.

Udlændingenævnet finder imidlertid, at ansøgeren ikke på baggrund af sit ophold i Danmark, herunder sin relativt begrænsede tilknytning til arbejdsmarkedet eller ved sine danske sprogkundskaber kan anses for at have opnået en sådan særlig tilknytning til det danske arbejdsmarked eller til det danske samfund i øvrigt, at en nægtelse af forlængelse af hendes opholdstilladelse må anses for særligt belastende. Udlændingenævnet finder i forlængelse heraf, at ansøgerens tilknytning til Tunesien, hvor hun er født og opvokset, og hvor hendes forældre fortsat er bosiddende, som hun har bibeholdt kontakten med, må antages at være større end hendes tilknytning til Danmark.

Det forhold, at det til støtte for klagen er anført, at ansøgeren tidligere har haft opholdstilladelse i Danmark, og at hun således i alt har haft opholdstilladelse i Danmark i omkring 10 år, finder Udlændingenævnet ikke kan føre til en ændret vurdering, idet det fremgår af Det Centrale Personregister (CPR), at ansøgeren har været udrejst af Danmark i en periode på omkring 14 år, hvormed hendes ophold i Danmark i denne periode må anses for afbrudt af hendes udrejse.

Udlændingenævnet har ved denne vurdering endvidere lagt vægt på, at ansøgerens oprindelige opholdstilladelse som følge af hendes udrejse til Frankrig bortfaldt, samt at den oprindelige opholdstilladelse i øvrigt var meddelt på et andet grundlag.

Det er endvidere indgået i Udlændingenævnets vurdering, at ansøgeren har 3 voksne børn, der er bosat i Danmark, og som alle er danske statsborgere, samt at ansøgeren bor sammen med sine 2 døtre på henholdsvis 20 og 22 år.

Udlændingenævnet finder imidlertid, at det ovenstående ikke kan føre til en ændret vurdering, da ansøgerens 2 øvrige børn er voksne, og derfor – i modsætning til et mindreårigt barn – i princippet er i stand til at føre en tilværelse uafhængigt af deres mor.

Det følger af EU-Domstolens praksis i dom af 8. maj 2018, sag C-82/16, K. A. m.fl., og dom af 27. februar 2020, sag C-836/18, Subdelegación del Gobierno en Ciudad Real mod RH, at det ikke kan udelukkes, at der i ganske særlige tilfælde vil kunne være tale om, at TEUF artikel 20 vil være til hinder for at nægte opholdsret til en tredjelandsstatsborger, som er familiemedlem til en myndig dansk statsborger.

Dette vil imidlertid alene være muligt i ganske særlige tilfælde, hvor den omhandlede person, henset til samtlige relevante omstændigheder, ikke på nogen måde vil kunne være adskilt fra det familiemedlem, som den pågældende er afhængig af. Eksempelvis i situationer hvor den myndige danske statsborger lider af en alvorlig fysisk eller psykisk sygdom eller handicap, og af denne grund har et følelsesmæssigt eller praktisk afhængighedsforhold til tredjelandsfamiliemedlemmet, f.eks. fordi denne varetager en essentiel forsørgelses-, pleje- eller omsorgsfunktion i forhold til den danske statsborger. Udlændingenævnet finder, at der ikke kan antages at eksistere et lignende særligt afhængighedsforhold mellem ansøgeren og hendes 3 voksne børn, som efter det oplyste alle er raske og velfungerende.

Udlændingenævnet henviser endvidere til, at Den Europæiske Menneskerettighedskonventions (EMRK) artikel 8 om retten til familieliv primært tager sigte på den i den europæiske tradition almindelige kernefamilie, dvs. far, mor og mindreårige børn, og at en konventionsstat kun i helt særlige tilfælde, hvor der eksisterer "elements of dependency involving more than the normal emotional ties" mellem et voksent barn og dets forældre, vil være forpligtet til at meddele familiesammenføring.

Udlændingenævnet finder, at ansøgerens forhold til sine herboende voksne børn ikke udgør et familieliv i EMRK's forstand, idet hendes forhold til hendes voksne børn ikke indebærer en

tilknytning, der går ud over, hvad selve slægtsforholdet normalt medfører. Udlændingenævnet har i den forbindelse lagt vægt på, at ansøgeren i perioden fra maj 2002 til december 2016 var udrejst.

Det forhold, at ansøgerens datter i perioden fra maj 2002 til juni 2009 ligeledes er registreret udrejst til Frankrig, kan ikke føre til en ændret vurdering, idet familielivet fortsat må anses for at være frivilligt afbrudt i en periode, ligesom familielivet først kan antages at være genoptaget ved ansøgerens genindrejse i Danmark i december 2016.

Udlændingenævnet finder i den forbindelse, at en nægtelse af forlængelse af ansøgerens opholdstilladelse ikke vil stride imod hensynet til familiens enhed, jf. EMRK artikel 8.

Det er endelig indgået i Udlændingenævnets vurdering, at det til sagen er oplyst, at ansøgeren har knægener som følge af en påvist bruskskade.

Udlændingenævnet finder imidlertid, at dette ikke kan føre til en ændret vurdering. Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at ansøgerens knægener ikke har påvirket hendes arbejdsmæssige formåen indtil videre, og at der i øvrigt ikke herved kan siges at være tale om sådanne alvorlige helbredsmæssige forhold, der kan føre til, at nægtelse af forlængelse af ansøgerens opholdstilladelse må antages at virke særligt belastende.

På denne baggrund finder Udlændingenævnet, at det ikke vil være uproportionelt som stridende mod Danmarks internationale forpligtelser, herunder TEUF artikel 20 og EMRK artikel 8, at nægte at forlænge ansøgerens opholdstilladelse i Danmark.

Udlændingenævnet stadfæster således Udlændingestyrelsens afgørelse fra november 2018." ÅB/2020/190.

3.16.2. Inddragelse og nægtelse af forlængelse vedrørende beskæftigelse og studier m.v.

En udlænding, som har en opholds- og arbejdstilladelse i Danmark med henblik på beskæftigelse og studier, kan, såfremt betingelserne herfor er opfyldt, få forlænget sin opholds- og arbejdstilladelse med henblik på midlertidigt ophold.

Betingelsen for at få forlænget sin opholds- og arbejdstilladelse er først og fremmest, at man stadig opfylder betingelserne for sin oprindelige opholdstilladelse, dvs. i forhold til den lovbestemmelse, der var hjemmel for førstegangsudstedelsen af opholdstilladelse. Det betyder eksempelvis, at man stadig skal være ansat i det samme job, hos den samme arbejdsgiver og på de samme arbejdsvilkår.

De præcise betingelser for en opholdstilladelse fremgår af den afgørelse, hvori udlændingen meddeltes opholds- og arbejdstilladelse.

En opholds- og arbejdstilladelse i Danmark med henblik på beskæftigelse og studier meddeles med henblik på midlertidigt ophold og kan efter omstændighederne inddrages, såfremt der foreligger en inddragelsesgrund i medfør af udlændingelovens § 19.

De i praksis mest anvendte inddragelsesgrunde findes i udlændingelovens § 19, stk. 1, nr. 1 og 3, hvorefter en tidsbegrænset opholdstilladelse kan inddrages, når det grundlag, der er angivet i ansøgningen eller opholdstilladelsen, var urigtigt eller ikke længere er til stede, eller når udlændingen undlader at overholde de betingelser, der er fastsat for opholdstilladelsen eller for en arbejdstilladelse.

Efter udlændingelovens § 19 a, stk. 2, finder § 26, stk. 1, anvendelse ved afgørelse om inddragelse af øvrige opholdstilladelser, herunder opholdstilladelser meddelt på erhvervs- og studieområdet, jf. dog § 19 b.

Efter udlændingelovens § 26, stk. 1, skal der således tages hensyn til, om inddragelse af opholdstilladelsen må antages at virke særligt belastende, navnlig på grund af udlændingens tilknytning til det danske samfund, alder, helbred, tilknytning til herboende personer m.v.

I tilfælde, hvor der sker nægtelse af forlængelse af en opholdstilladelse, som er meddelt med henblik på beskæftigelse eller studie, finder § 26, stk. 1, imidlertid ikke anvendelse, da opholdstilladelsen er meddelt med henblik på midlertidigt ophold, jf. ordlyden af udlændingelovens § 11, stk. 2.

Efter udlændingelovens § 19 b, stk. 1, skal en opholdstilladelse efter § 9 a, stk. 2, nr. 12 eller 13, eller stk. 24, inddrages, når en af betingelserne i § 19, stk. 1, nr. 1-3 eller 11, er opfyldt, medmindre dette vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser.

3.16.2.1. Inddragelse og nægtelse af forlængelse af opholdstilladelse meddelt på baggrund af beskæftigelse m.v.

Som et eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til inddragelse af en opholdstilladelse på baggrund af beskæftigelse i en situation, hvor betingelserne for den oprindelige opholdstilladelse ikke var til stede, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i november 2020 Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelse om inddragelse af en opholds- og arbejdstilladelse til en statsborger fra Egypten.

Sagens faktiske omstændigheder:

Ansøgeren blev i august 2016 meddelt opholds- og arbejdstilladelse som "Senior Product Designer" hos en virksomhed på baggrund af beløbsordningen. I november 2019 inddrog Styrelsen for International Rekruttering og Integration ansøgerens opholds- og arbejdstilladelse i Danmark, idet ansøgeren i februar 2018 stoppede med at arbejde for virksomheden. Som følge heraf var betingelsen for ansøgerens opholds- og arbejdstilladelse ikke længere overholdt, og tilladelsen kunne derfor inddrages.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Ansøgeren har haft opholds- og arbejdstilladelse i Danmark på baggrund af beløbsordningen, jf. udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 3, under henvisning til ansættelse som "Senior Product Designer" hos en virksomhed.

Udlændingenævnet finder, at ansøgeren har undladt at overholde betingelserne for sin opholdstilladelse, og at tilladelsen kan inddrages, jf. udlændingelovens § 19, stk. 1, nr. 3.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på ansøgerens egne oplysninger om, at han ikke længere arbejder hos virksomheden, samt at det fremgår af opslag i det elektroniske indkomstregister, eIndkomst, at han i perioden fra maj 2018 ikke har modtaget løn fra virksomheden.

Udlændingenævnet har endvidere lagt vægt på, at det udtrykkeligt fremgår af ansøgerens opholdstilladelse fra august 2016, at hans opholdstilladelse er betinget af, at hans løn udgør minimum 400.000 kr. årligt, at han ikke må skifte arbejdsgiver, og at han vil kunne miste sin ret til ophold i Danmark, hvis betingelserne ikke var opfyldt.

Det forhold, at det af sagen fremgår, at ansøgeren efter et års ansættelse hos virksomheden fik en depression, og at han blev sygemeldt og efterfølgende fyret, finder Udlændingenævnet ikke kan føre til en ændret vurdering, idet det ikke ændrer ved, at ansøgeren ikke har overholdt betingelserne for sin opholdstilladelse.

Udlændingenævnet henviser endvidere til, at ansøgeren under sin sygemelding fik udbetalt løn af virksomheden, og at han i forbindelse med ansættelsens ophør ikke oplyste til Styrelsen for International Rekruttering og Integration, at han ikke længere arbejdede hos virksomheden og var påbegyndt arbejde hos en ny arbejdsgiver.

Udlændingenævnet finder, at der ikke foreligger sådanne omstændigheder, at inddragelsen af opholdstilladelsen må antages at virke særligt belastende for ansøgeren, jf. udlændingelovens § 19 a, stk. 2, jf. § 26, stk. 1.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at der ikke foreligger oplysninger omkring sådanne personlige forhold, herunder helbredsmæssige forhold, der kan bevirke, at ansøgerens opholdstilladelse ikke skal inddrages under henvisning hertil.

Udlændingenævnet har i den forbindelse lagt vægt på, at ansøgeren er født og opvokset i Egypten, at ansøgeren indrejste i Danmark i august 2016 i en alder af 33 år, at han på tidspunktet for Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelse havde opholdt sig i Danmark i 3 år og 2 måneder med en begrænset tilknytning til arbejdsmarkedet, idet han allerede efter et års ansættelse blev sygemeldt fra hans arbejde hos virksomheden og ikke efterfølgende har haft ret til at arbejde for andre arbejdsgivere.

Udlændingenævnet finder således, at ansøgeren ikke kan antages at have opnået en sådan tilknytning til Danmark, at en inddragelse af hans opholdstilladelse vil være særligt belastende for ham.

Det forhold, at det af sagen fremgår, at ansøgeren ikke er muslim, at han har fået tilegnet sig europæisk levevis, og at en hjemrejse til Egypten vil være problematisk for ham på baggrund af landets behandling af religiøse og seksuelle minoriteter, finder Udlændingenævnet ikke kan føre til en ændret vurdering, da der herved kan være tale om forhold af asylrelevant karakter.

Ansøgerens opholdstilladelse hos virksomheden er på den baggrund inddraget.

Ansøgerens arbejdstilladelse er som følge heraf bortfaldet.

Udlændingenævnet stadfæster således Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelse fra november 2019." ÅB/2020/191.

Som et eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til nægtelse af forlængelse af en opholdstilladelse på baggrund af beskæftigelse i en situation, hvor betingelserne for den oprindelige opholdstilladelse ikke var til stede, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i september 2020 Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelse om nægtelse af forlængelse af en opholds- og arbejdstilladelse til en statsborger fra Egypten.

Sagens faktiske omstændigheder:

Ansøgeren blev i august 2014 meddelt opholds- og arbejdstilladelse som ejendomsinspektør hos en virksomhed på baggrund af beløbsordningen. I august 2018 nægtede Styrelsen for International Rekruttering og Integration at forlænge ansøgerens opholds- og arbejdstilladelse i Danmark, idet ansøgeren ikke løbende havde fået udbetalt en månedlig bruttoløn på mindst 32.000,00 kr., ligesom han ej heller havde modtaget en årlig bruttoløn på minimum 375.000,00 kr.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Udlændingenævnet finder, at ansøgerens opholds- og arbejdstilladelse efter udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 3, på baggrund af beskæftigelse som ejendomsinspektør hos en virksomhed, ikke kan forlænges.

Udlændingenævnet har ved afgørelsen lagt afgørende vægt på, at de lønforhold, der fremgår af ansættelseskontrakten indgået mellem ansøgeren og virksomheden, ikke er blevet overholdt, idet det fremgår af oplysningerne fra det elektroniske indkomstregister, eIndkomst, at ansøgeren i 2016 og 2017 ikke løbende har fået udbetalt en månedlig bruttoløn på mindst 32.000,00 kr., ligesom han ej heller har modtaget en årlig bruttoløn på minimum 375.000,00 kr.

Udlændingenævnet henviser til, at ansøgeren i 2016 har oppebåret en årlig bruttoløn på i alt kr. 368.266,26 kr., og at ansøgeren i 2017 har oppebåret en årlig bruttoløn på i alt kr. 343.191,42, og at ansøgeren i 2018 har fået løn i 7 måneder frem til styrelsens afgørelsesdato, at den månedlige løn skifter, men at han i løbet af de 7 måneder i 2018 har fået udbetalt 214.983,31 kr., hvilket gennemsnitligt svarer til 30.711,90 kr. om måneden.

Udlændingenævnet har således lagt vægt på, at ansøgeren ikke som foreskrevet i hans ansættelseskontrakt har dokumenteret, at han under sin ansættelse hos virksomheden har oppebåret en månedlig bruttoløn på mindst 32.000,00 kr., og således at ansøgeren som foreskrevet i udlændingebekendtgørelsens § 19, har oppebåret en årlig aflønning på mindst 375.000,00 kr. i perioden fra ansættelsens start og frem til sin ansøgning om forlængelse.

Udlændingenævnet har endvidere lagt vægt på, at betingelserne for opholds- og arbejdstilladelsen udtrykkeligt fremgik på engelsk af ansøgerens opholds- og arbejdstilladelse fra august 2014.

Det er indgået i grundlaget for Udlændingenævnets vurdering, at det til støtte for klagen er anført bl.a., at ansøgerens familie i Cairo har været involveret i et biluheld, at ansøgeren har pådraget sig en stressdiagnose, og at han af samme grund midlertidigt har været gået ned i tid.

Udlændingenævnet finder imidlertid, at dette ikke kan føre til en ændret vurdering henset til, at det udtrykkeligt fremgår af ansøgerens opholds- og arbejdstilladelse fra august 2014, at tilladelsen er givet på baggrund af ansættelse hos virksomheden i overensstemmelse med almindelige løn- og ansættelsesvilkår efter danske forhold, og at det fremgår af ansøgerens egen ansættelseskontrakt, som han har underskrevet, at ansættelsen påbegyndte i marts 2014, og at lønnen på 32.000,00 kr. skulle udbetales månedligt senest den sidste bankdag i måneden.

Udlændingenævnet kan således ikke lægge til grund, at ansøgerens ansættelse har været i overensstemmelse med ansættelseskontrakten, der trådte i kraft i marts 2014.

Det anførte om ansøgerens personlige forhold kan således ikke føre til en ændret vurdering, da dette ikke er forhold, der indgår i vurderingen af, om en opholds- og arbejdstilladelse efter beløbsordningen kan forlænges, idet det var en ufravigelig betingelse for opholds- og arbejdstilladelsen fra august 2014, at han oppebar en årlig bruttoløn på mindst 375.000 kr.

Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelse om afslag på forlængelse af opholds- og arbejdstilladelse stadfæstes derfor." ÅB/2020/192.

I 2020 har Udlændingenævnet taget stilling til muligheden for forlængelse af opholdstilladelse på baggrund af greencardordningen, når ansøgeren har været indberettet som uønsket i SIS II[32] på forlængelsestidspunktet. Som et eksempel herpå kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i oktober 2020 Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelse om nægtelse af forlængelse af en opholdstilladelse på baggrund af greencardordningen til en statsborger fra Pakistan.

Sagens faktiske omstændigheder:

Ansøgeren blev i oktober 2014 meddelt opholdstilladelse på baggrund af den dagældende greencardordning. I november 2018 nægtede Styrelsen for International Rekruttering og Integration at forlænge ansøgerens opholdstilladelse i Danmark, idet ansøgeren af de norske udlændingemyndigheder med virkning fra september 2014 var blevet indberettet til SIS II som uønsket i Schengenområdet.

[32] Se fodnote 7 om SIS II.

Udlændingenævnets afgørelse:

”Udlændingenævnet finder, at ansøgeren ikke kan meddeles opholdstilladelse i Danmark i medfør af udlændingelovens § 9 a, stk. 9.

Udlændingenævnet har herved lagt afgørende vægt på, at ansøgeren i maj 2014 blev indberettet som uønsket i Schengenlandene gældende fra september 2014 indtil september 2019, og at det følger af udlændingelovens § 10, stk. 2, nr. 4, og af afsnittet *Retsregler* ovenfor, at en udlænding, som ikke er statsborger i et Schengenland eller et land, der er tilsluttet Den Europæiske Union, og som er indberettet til SIS II, som uønsket i medfør af SIS II-forordningen, som udgangspunkt ikke kan meddeles opholdstilladelse i Danmark.

Det er indgået i grundlaget for Udlændingenævnets afgørelse, at ansøgeren til støtte for klagen har anført, at indberetningen af ham til SIS II nu er ophævet.

Udlændingenævnet finder imidlertid ikke, at dette kan føre til en ændret vurdering.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at ansøgeren indgav sin ansøgning om forlængelse i juli 2017, og at han på dette tidspunkt var indberettet til SIS II som uønsket i Schengenområdet.

Udlændingenævnet har endvidere lagt vægt på, at ansøgeren på tidspunktet for Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelse fra november 2018, fortsat var indberettet til SIS II som uønsket i Schengenområdet.

Indberetningen var således udløbet grundet den naturlige udstrækning heraf, da ansøgeren henvendte sig til Udlændingenævnet i september 2019 og anførte, at indberetningen nu var ophævet.

Det er indgået i grundlaget for Udlændingenævnets vurdering, at ansøgeren til sagen har anført, at de norske udlændingemyndigheders afgørelser vedrørende udvisning af ansøgeren samt indberetningen af ham til SIS II, var truffet på forkerte grundlag, at myndighederne havde misforstået ansøgerens lønsedler og fejlbehandlet hans ansøgning om opholdstilladelse i Norge, og at afgørelsen ikke kunne påklages.

Udlændingenævnet finder imidlertid, at dette ikke kan føre til en anden vurdering af sagen.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at det norske ”Utlendingsdirektoratet” i maj 2014 traf afgørelse om at indberette ansøgeren som uønsket i Norge og Schengenområdet, og at Utlendingsnemnda i april 2015 stadfæstede ”Utlendingsdirektoratets” afgørelse fra maj 2014.

Udlændingenævnet finder således ikke grundlag for at anfægte gyldigheden af denne indberetning.

Det forhold, at ansøgeren til støtte for klagen har anført, at ansøgeren bør meddeles opholdstilladelse i Danmark, under henvisning til, at han har arbejdet fuldtid i Danmark de seneste 4 år, at ansøgeren ikke har været involveret i nogen former for kriminalitet i hverken Norge, Danmark eller Pakistan, at ansøgeren og hans familie er godt integreret i det danske samfund, ligesom ansøgeren også har anført, at han går til danskundervisning, at ansøgeren og hans ægtefælle har 2 fællesbørn, hvoraf det ældste barn skal til at begynde i daginstitution, og at ansøgeren har købt en ejendom i Danmark, finder Udlændingenævnet ikke kan føre til en ændret vurdering.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at ansøgeren ikke herved har oplyst om sådanne omstændigheder, at meddelelse af afslag på hans ansøgning om forlængelse af sin opholdstilladelse, vil have så væsentlige konsekvenser for ham, at udlændingemyndighederne kan meddele ham opholdstilladelse i Danmark, på trods af, at ansøgeren på tidspunktet for hans ansøgning om forlængelse af opholdstilladelse samt på tidspunktet for styrelsens afgørelse var indberettet som uønsket til SIS II.

Udlændingenævnet finder således, at ansøgeren ikke herved har oplyst om sådanne særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed, som tilsiger, at han bør få forlænget sin opholdstilladelse i Danmark, jf. udlændingelovens § 10, stk. 2.

Udlændingenævnet har i den forbindelse tillige lagt vægt på, at det fremgår af Udlændingeinformationsportalen, at ansøgerens ægtefælle og hans ældste barn i december 2018 ligeledes blev meddelt afslag på deres ansøgning om opholdstilladelse, og at resten af ansøgerens familie er registreret udrejst af Danmark til Pakistan i juli 2019.

Udlændingenævnet finder således, at der ikke foreligger oplysninger i sagen, herunder helbredsmæssige forhold, som bevirker, at ansøgeren ikke vil kunne indrejse og tage ophold i sit hjemland sammen med resten af hans familie.

Udlændingenævnet har i den forbindelse lagt vægt på, at ansøgeren efter det oplyste er født og op-vokset i Pakistan, at han indrejste i Danmark for første gang i en alder af 29 år, og at han på tidspunktet for Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelse alene har opholdt sig i Danmark med henblik på midlertidigt ophold i sammenlagt cirka 3 år og 11 måneder.

Udlændingenævnet stadfæster således styrelsens afgørelse om afslag på forlængelse af ansøgerens opholdstilladelse på baggrund af greencardordningen." ÅB/2020/193.

Som eksempel på en afgørelse om inddragelse, hvor SKAT på baggrund af sin kontrolvirksomhed har annulleret en række udlændinges lønindberetninger i eIndkomst, kan henvises til ÅB/2018/110 i Udlændingenævnets årsberetning 2018, afsnit 3.15.2.1.

3.16.2.1.1. Inddragelse og nægtelse af forlængelse grundet brug af falske dokumenter

Efter udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 1, kan en tidsbegrænset eller en tidsubegrænset opholdstilladelse altid inddrages, når udlændingen har opnået opholdstilladelsen ved svig.

Som eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelse om inddragelse af en opholdstilladelse på baggrund af beløbsordningen, fordi udlændingen havde brugt falske dokumenter til at opnå opholdstilladelse, kan nævnes ÅB/2020/160 som er gengivet i afsnit 3.10.2.

3.16.2.2. Inddragelse og nægtelse af forlængelse af opholdstilladelse som religiøs forkynder

Som et eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet fandt, at opholdstilladelsen kunne nægtes forlænget, idet den religiøse forkynder ikke opfyldte betingelserne for opholdstilladelsen, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i august 2020 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på forlængelse af en opholds- og arbejdstilladelse som missionær til en statsborger fra Nigeria.

Sagens faktiske omstændigheder:

Ansøgeren blev i januar 2018 meddelt opholds- og arbejdstilladelse som missionær i medfør af udlændingelovens § 9 f, stk. 1, nr. 2. I juli 2018 meddelte Udlændingestyrelsen ansøgeren afslag på hendes ansøgning om forlængelse, idet det var en betingelse for forlængelsen af hendes opholds- og arbejdstilladelse, at hun senest 6 måneder efter at være meddelt opholds- og arbejdstilladelse havde bestået danskprøve på A1-minusniveau og danske samfundsforhold (indvandringsprøven), samt at hun havde gennemført kurset i dansk familieret, frihed og folkestyre.

Udlændingenævnets afgørelse:

Udlændingenævnet finder, at ansøgerens opholds- og arbejdstilladelse som missionær ved en menighed i Danmark ikke kan forlænges, jf. udlændingelovens § 9 f, stk. 1, nr. 2, jf. § 9 f, stk. 5 og 6.

Det er således en betingelse, at udlændingen senest 6 måneder efter at være meddelt opholds- og arbejdstilladelse efter § 9 f, har aflagt og bestået danskprøve på A1-minusniveau og danske samfundsforhold (indvandringsprøven), samt har gennemført kurset i dansk familieret, frihed og folkestyre.

Ansøgeren blev i januar 2018 meddelt opholds- og arbejdstilladelse som missionær. Imidlertid bestod hun først i oktober 2018 indvandringsprøven, og først i medio december 2018 gennemførte hun kurset dansk familieret, frihed og folkestyre.

Udlændingenævnet finder således, at ansøgeren ikke har bestået indvandringsprøven samt gennemført kurset i dansk familieret, frihed og folkestyre indenfor den fastsatte frist, og hendes opholds- og arbejdstilladelse kan som følge heraf ikke forlænges, jf. udlændingelovens § 9 f, stk. 5 og 6.

Det er indgået i grundlaget for Udlændingenævnets vurdering, at ansøgerens partsrepræsentant til støtte for klagen har anført, at ansøgeren har gennemført modultest 1 på danskuddannelse 2, og at ansøgerens partsrepræsentant har fået verificeret af ansøgerens ægtefælle, at ansøgeren var blevet vejledt af Udlændingestyrelsen om, at modultesten kunne sidestilles med indvandringsprøven.

Udlændingenævnet finder imidlertid, at dette ikke kan føre til en ændret vurdering, idet det udtrykkeligt fremgår af ansøgerens opholds- og arbejdstilladelse fra januar 2018 på engelsk, at forlængelse af hendes opholds- og arbejdstilladelse var betinget af, at hun inden 6 måneder efter meddelelse af opholdstilladelsen havde bestået indvandringsprøven samt gennemført kurset dansk familieret, frihed og folkestyre og at det er hendes eget ansvar at tilmelde sig indvandringsprøven, at en sådan tilmelding ikke ville ske automatisk, samt at yderligere informationer kunne tilgås på www.nyidanmark.dk.

Udlændingenævnet finder således, at det var ansøgerens eget ansvar at sikre sig, at hun havde aflagt og bestået de korrekte prøver rettidigt.

Udlændingenævnet har yderligere lagt vægt på, at uanset det anførte om, at ansøgeren blev mangelfuldt vejledt af Udlændingestyrelsen om, hvorvidt modultest 1 kunne sidestilles med indvandringsprøven, så ændrer dette ikke ved, at ansøgeren ej heller har gennemført kurset i dansk familieret, frihed og folkestyre rettidigt, hvilket i sig selv er grundlag for at nægte at forlænge hendes opholds- og arbejdstilladelse som missionær.

Det kan endvidere ikke føre til en ændret vurdering, at ansøgerens partsrepræsentant til klagen har anført, at det ikke var muligt for ansøgeren at tilmelde sig kurset i dansk familieret via Metropols

hjemmeside som følge af omlægning af skolen og dens hjemmeside, at det kun var muligt ved personligt fremmøde og at hun af den grund ikke havde tilmeldt sig rettidigt.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at uanset at ansøgeren ikke havde mulighed for at tilmelde sig kurset i dansk familieret via Metropols hjemmeside, men kun ved personlig fremmøde, ses der ikke at have været noget til hinder for, at ansøgeren ved personligt fremmøde i Metropol tilmeldte sig rettidigt.

Udlændingenævnet finder således, at det anførte ikke udgør sådanne omstændigheder, herunder at der er tale om lovligt forfald, at der kan dispenseres fra kravet om at have gennemført kurset i dansk familieret, frihed og folkestyre rettidigt, jf. udlændingelovens § 9 f, stk. 6.

Det kan endelig ikke føre til en ændret vurdering, at ansøgeren efterfølgende har aflagt og bestået indvandringsprøven, ligesom hun efterfølgende gennemførte kurset i dansk familieret, frihed og folkestyre, idet det udtrykkeligt fremgår af hendes opholds- og arbejdstilladelse, at hun senest 6 måneder efter at være meddelt opholds- og arbejdstilladelse skulle have bestået indvandringsprøven, samt gennemført kurset i dansk familieret, frihed og folkestyre.

Udlændingenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse fra august 2018." ÅB/2020/194.

Efter udlændingelovens § 9 f, stk. 8, kan en opholdstilladelse ikke meddeles, hvis der er grund til at antage, at udlændingen vil udgøre en trussel mod den offentlige tryghed, den offentlige orden, sundheden, sædeligheden eller andres rettigheder og pligter.

Som et eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet fandt, at opholdstilladelse kunne nægtes forlænget, idet den religiøse forkynder ville udgøre en trussel mod den offentlige tryghed og den offentlige orden i Danmark, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i december 2020 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på forlængelse af en opholdstilladelse som religiøs forkynder til en statsborger fra Tyrkiet.

Sagens faktiske omstændigheder:

Ansøgeren blev i februar 2018 meddelt opholdstilladelse som religiøs forkynder i medfør af udlændingelovens § 9 f, stk. 1, nr. 1. I marts 2019 meddelte Udlændingestyrelsen afslag på hans ansøgning om forlængelse under henvisning til, at ansøgeren bl.a. havde opfordret til vold og drab på jøder via de sociale medier.

Udlændingenævnets afgørelse:

Udlændingenævnet finder, at Udlændingestyrelsen med rette meddelte ansøgeren afslag på forlængelse af hans opholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 9 f, stk. 8.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at ansøgeren i henholdsvis december 2017 og juli 2017 på sin Facebook-profil har delt og gengivet indhold, der opfordrer andre til strafbare handlinger.

Udlændingenævnet vurderer, at ansøgeren ved at dele og gengive de pågældende videoer og tekst har udvist en adfærd, som giver grund til at tro, at han vil udgøre en trussel mod den offentlige tryghed og den offentlige orden i Danmark, jf. udlændingelovens § 9 f, stk. 8.

Det er indgået i Udlændingenævnets vurdering, at ansøgerens advokat til støtte for klagen har anført, at der ikke er rejst sigtelse mod ansøgeren endnu, at sagen bør afvente politiets efterforskning, og at klagesagen derfor bør udsættes indtil en endelig dom i en eventuel straffesag.

Udlændingenævnet finder imidlertid, at dette ikke kan føre til en ændret vurdering, idet det efter Udlændingenævnets opfattelse ikke kan udledes af lovens forarbejder, at bestemmelsen i udlændingelovens § 9 f, stk. 8, i forbindelse med meddelelse af opholdstilladelse eller forlængelse heraf alene kan anvendes i tilfælde, hvor der foreligger en endelig dom for overtrædelse af bestemmelser i straffelovens kapitel 12 og 13 eller straffelovens § 136, § 266, § 266 a eller § 266 b.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at det fremgår af forarbejderne til bestemmelsen, at en trussel mod den offentlige tryghed, den offentlige orden, sundheden, sædeligheden eller andres rettigheder og pligter eksempelvis eller som udgangspunkt foreligger i de tilfælde, hvor udlændingens opholdstilladelse er blevet inddraget efter den foreslåede bestemmelse i udlændingelovens § 19, stk. 5 (nu § 19, stk. 6).

Udlændingenævnet har også lagt vægt på, at det fremgår af udlændingelovens § 19, stk. 6, at en inddragelse efter denne bestemmelse forudsætter, at udlændingen ved endelig dom er idømt straf for overtrædelse af bl.a. straffelovens § 266 b.

Udlændingenævnet finder således, at der med støtte i forarbejdernes ordlyd også kan foreligge andre situationer, hvor § 9 f, stk. 8, kan finde anvendelse, end de tilfælde, hvor der foreligger en endelig dom for overtrædelse af for eksempel straffelovens § 266 b.

Udlændingenævnet har endvidere lagt vægt på, at det fremgår af forarbejderne til udlændingelovens § 9 f, stk. 8, at bestemmelsen indebærer, at der stilles en form for værdighedskrav som betingelse for meddelelse af opholdstilladelse som religiøs forkynder med videre.

Det forhold, at ansøgerens advokat til sagen har anført, at ansøgeren alene har delt videoerne af hensyn til hans nationalistiske følelser, og fordi han støtter synspunktet om et bestemt fællesskab, og at teksten omhandlende drab på jøder var indsat på ansøgerens Facebook-profil uden hans egne bemærkninger, kan ikke føre til en ændret vurdering, ligesom det ikke kan føre til en ændret vurdering, at ansøgerens advokat har anført, at ansøgerens ageren på de sociale medier ikke nødvendigvis afspejler hans egne synspunkter og handlinger i dagligdagen.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at delingen af videoerne og gengivelsen af teksten er sket fra ansøgerens Facebook-profil, og at han må anses for at have ansvaret for, hvad han selv har offentliggjort på sin profil, uanset om det afspejler hans egne synspunkter og handlinger eller ej.

Udlændingenævnet har yderligere lagt vægt på, at der ikke er tale om et enkeltstående opslag, men at de i Udlændingestyrelsens søgerapport fra november 2018 gengivne forhold vedrører en periode på flere måneder kort tid forinden, ansøgeren blev meddelt opholdstilladelse i Danmark, og at forholdene dermed efter Udlændingenævnets vurdering giver et billede af ansøgerens holdninger til vold og drab.

Udlændingenævnet har på den baggrund vurderet, at ansøgeren efter en samlet konkret vurdering af sagens oplysninger har udvist en sådan adfærd, herunder billigelse af vold og drab, at der er grund til at tro, at ansøgeren vil udgøre en trussel mod den offentlige tryghed eller den offentlige orden m.v. i Danmark.

Udlændingenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse fra marts 2019." ÅB/2020/195.

3.16.2.3. Inddragelse og nægtelse af forlængelse af studieopholdstilladelse

En studieopholdstilladelse kan forlænges, såfremt ansøgeren fortsat opfylder betingelserne for den oprindelige opholds- og arbejdstilladelse, herunder at ansøgeren overholder de i tilladelsen angivne vilkår for tilladelsen.

En opholdstilladelse meddelt med henblik på at deltage i grund- og ungdomsuddannelser gives med henblik på midlertidigt ophold og for højst ét år, jf. studiebekendtgørelsens § 14, stk. 1.

Efter studiebekendtgørelsens § 14, stk. 3, kan en opholdstilladelse, der er givet efter § 4, stk. 1, i særlige tilfælde forlænges i højst yderligere ét år. Bestemmelsen i § 14, stk. 3, finder ikke anvendelse,

når det allerede fra indgivelsen af ansøgningen står klart, at uddannelsen ikke kan afsluttes inden for den tidsmæssige ramme i studiebekendtgørelsens § 14, stk. 1.

Der henvises til ÅB/2018/113 i Udlændingenævnets årsberetning 2018, afsnit 3.15.2.3., for et eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelse om nægtelse af forlængelse af en studieopholdstilladelse med henblik på at studere på en grund- og ungdomsuddannelse.

Studieopholdstilladelse til en videregående uddannelse kan maksimalt forlænges i yderligere et år, såfremt ansøgeren er studieaktiv, og det antal måneder, den studerende har været indskrevet på studiet, ikke overstiger den normerede studietid med mere end et år, jf. studiebekendtgørelsens § 11, stk. 6 og 8.

Der henvises til afgørelse ÅB/2019/145 i Udlændingenævnets årsberetning 2019, afsnit 3.16.2.3., for et eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelse om nægtelse af forlængelse af en studieopholdstilladelse, idet en studieopholdstilladelse maksimalt kunne forlænges i yderligere et år.

Der henvises til Udlændingenævnets årsberetning 2015, afsnit 3.10.2.3., afgørelse ÅB/2015/77, samt Udlændingenævnets årsberetning 2018, afsnit 3.15.2.3., afgørelserne ÅB/2018/114 og ÅB/2018/115, for yderligere eksempler.

Efter udlændingelovens § 19, stk. 1, nr. 1, kan en tidsbegrænset opholdstilladelse inddrages, når det grundlag, der er angivet i ansøgningen eller opholdstilladelsen, var urigtigt eller ikke længere er til stede.

Som et eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet fandt, at en studieopholdstilladelse kunne inddrages, som følge af at ansøgeren blev udmeldt af studiet, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i juni 2020 Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelse om inddragelse af en opholdstilladelse som studerende på en ungdomsuddannelse til en statsborger fra Indien.

Sagens faktiske omstændigheder:

Ansøgeren, som er født i 1999, blev første gang meddelt opholdstilladelse i Danmark som medfølgende familiemedlem i juli 2011. Styrelsen for International Rekruttering og Integration afslog i juni 2018 at forlænge denne opholdstilladelse, og afgørelsen blev ikke påklaget til

Udlændingenævnet. I juli 2018 blev ansøgeren meddelt studieopholdstilladelse på en ungdomsuddannelse, og i november 2018 inddrog Styrelsen for International Rekruttering og Integration ansøgerens opholdstilladelse under henvisning til, at han ikke længere var studieaktiv på skolen.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Ansøgeren har haft opholdstilladelse som studerende på en ungdomsuddannelse i medfør af udlændingelovens § 9 i, stk. 1, jf. studiebekendtgørelsens § 4, stk. 1.

Som følge af, at ansøgeren ikke længere er studerende på ungdomsuddannelsen, er grundlaget for hans opholdstilladelse ikke længere til stede, og tilladelsen kan inddrages, jf. studiebekendtgørelsens § 6, stk. 1, jf. udlændingelovens § 19, stk. 1, nr. 1.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at det udtrykkeligt fremgår af ansøgerens opholdstilladelse fra juli 2018, at det er en betingelse for ansøgerens opholdstilladelse som studerende, at han deltog aktivt i studiet, og at tilsidesættelse heraf kan medføre inddragelse.

På den baggrund kan det ikke føre til en ændret vurdering, at det i forbindelse med klagen er anført, at ungdomsuddannelsen var mere udfordrende for ansøgeren end først antaget, at han var deprimeret og havde angst, at han derfor ikke kunne følge timerne.

Udlændingenævnet finder, at der ikke foreligger sådanne omstændigheder, at inddragelsen af opholdstilladelsen må antages at virke særligt belastende for ansøgeren, jf. udlændingelovens § 19 a, stk. 2, 1. pkt., jf. § 26, stk. 1.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at der ikke foreligger oplysninger omkring sådanne personlige forhold, herunder helbredsmæssige forhold, der kan bevirke, at ansøgerens opholdstilladelse ikke skal inddrages under henvisning hertil.

Udlændingenævnet har i den forbindelse lagt vægt på, at ansøgeren blev meddelt opholdstilladelse i Danmark som medfølgende familie til sin far i juli 2011, at han indrejste i Danmark i august 2011 som knap 12-årig, at ansøgeren er født og opvokset i Indien, hvor han fortsat er statsborger, hvor han taler sproget, hvor han har gået i skole i 6 år, hvor han har haft langt hovedparten af sine formative år, og at han på tidspunktet for Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelse var 19 år og dermed myndig.

Det bemærkes i den forbindelse, at Udlændingenævnet finder, at børns formative år som udgangspunkt først må antages at have sin begyndelse omkring børns skolepligtige alder, jf. Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols dom i den såkaldte Osman-sag (appl. no. 38058/09, dom af 14. juni 2011), hvor det vurderes, at de formative år for ansøgeren i den pågældende sag har varet fra barnets syvende leveår til det femtende leveår.

Det, som ansøgerens far har anført til støtte for klagen, er indgået i Udlændingenævnets vurdering, men kan ikke føre til en ændret afgørelse.

Udlændingenævnet har således lagt vægt på, at ansøgeren på tidspunktet for Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelse alene havde opholdt sig i Danmark i 7 år, og således ikke kan antages at have opnået en sådan tilknytning til Danmark, at en inddragelse af hans opholdstilladelse vil være særligt belastende for ham, herunder at han har haft størstedelen af sine formative år i hjemlandet, ligesom opholdstilladelsen er meddelt med henblik på midlertidigt ophold.

Udlændingenævnet har endvidere vægt på, at ansøgeren er myndig og må antages at være i stand til at kunne tage vare sig selv i hjemlandet, hvor han boet størstedelen af sit liv, herunder på trods af sin sygdomstilstand, da han efter det oplyste er udrejst af Danmark til Indien i april 2019.

Udlændingenævnet finder på den anførte baggrund ud fra en samlet vurdering af sagens oplysninger, at ansøgeren fortsat har en væsentlig tilknytning til sit hjemland.

Udlændingenævnet har yderligere tillagt det vægt, at ansøgeren fraflyttede sin fars bopæl og flyttede på kollegium i forbindelse med studierne på ungdomsuddannelse, og at han skiftede sit opholdsgrundlag fra medfølgende familie under henvisning til sin far til sit eget selvstændige opholdsgrundlag som studerende.

Ansøgerens fars oplyste forhold vedrørende ham og hans ægtefælles tilknytning til Danmark kan ikke indgå i vurderingen af, om der foreligger oplysninger, der kan bevirke, at ansøgerens opholdstilladelse ikke skal inddrages.

Det forhold, at ansøgeren er blevet optaget på et VUF-kursus, kan heller ikke bevirke, at hans opholdstilladelse ikke skal inddrages, da han fortsat ikke er indskrevet på den uddannelse og uddannelsesinstitution, som opholdstilladelsen oprindeligt var meddelt til.

Udlændingenævnet stadfæster derfor Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelse fra november 2018.

Ansøgerens opholdstilladelse som studerende på en ungdomsuddannelse er på den baggrund inddraget." ÅB/2020/196.

Det følger af udlændingelovens § 19, stk. 1, nr. 14, 1. pkt., at en tidsbegrænset opholdstilladelse kan inddrages, når en udlænding, der er meddelt opholdstilladelse med henblik på at deltage i en uddannelse eller et kursus ved en uddannelsesinstitution her i landet, er idømt eller har vedtaget en bøde eller er tildelt en indenretlig advarsel for at arbejde uden fornøden tilladelse, jf. udlændingelovens § 59, stk. 3, eller for i betydeligt omfang at arbejde i strid med de betingelser, der er fastsat for en arbejdstilladelse, jf. udlændingelovens § 60, stk. 1, eller over for Styrelsen for International Rekruttering og Integration har erkendt at have arbejdet uden fornøden tilladelse eller i betydeligt omfang at have arbejdet i strid med de betingelser, der er fastsat for en arbejdstilladelse.

For ulovligt arbejde kan både udlændingen og arbejdsgiveren straffes med bøde eller fængsel indtil henholdsvis 1 år og 2 år, jf. udlændingelovens § 59, stk. 3 og stk. 5, og en studieopholdstilladelse kan inddrages eller nægtes forlænget, såfremt udlændingen er idømt eller har vedtaget en bøde eller er tildelt en indenretlig advarsel for at arbejde uden fornøden tilladelse, eller over for Styrelsen for International Rekruttering og Integration har erkendt at have arbejdet uden fornøden tilladelse eller i betydeligt omfang at arbejde i strid med de betingelser, der er fastsat for en arbejdstilladelse, jf. udlændingelovens § 19, stk. 1, nr. 14.

Ved lov nr. 228 af 7. marts 2017 blev reglerne om studerendes ulovlige arbejde lempet. Formålet med loven var at smidiggøre reglerne for inddragelse af studieopholdstilladelser ved ulovligt arbejde således, at udenlandske studerende, der har begået en mindre alvorlig overtrædelse af deres arbejdstilladelse, ikke får inddraget deres studieopholdstilladelse uden først at have fået et varsel, jf. udlændingelovens § 19, stk. 14, 2. pkt. Alvorlige overtrædelser skal fortsat føre til inddragelse, uden at der først sendes et varsel til den studerende. En advarsel kan ikke påklages til Udlændingenævnet, jf. udlændingelovens § 46 a, stk. 6, nr. 7.

Udlændingenævnet har ikke i 2020 haft anledning til at tage stilling til sager omfattet af lov nr. 228 af 7. marts 2017.

Der henvises til Udlændingenævnets årsberetning 2017, afsnit 3.13.2.3., afgørelse ÅB/2017/71, for så vidt angår et eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til inddragelse af en studieopholdstilladelse, fordi ansøgeren havde arbejdet ulovligt.

3.16.2.4. Inddragelse og nægtelse af forlængelse af opholdstilladelse til medfølgende familiemedlem

Som eksempler på afgørelser, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til inddragelse af en opholdstilladelse som medfølgende familie til en person med opholdstilladelse på baggrund af beskæftigelse, i en situation, hvor betingelserne for den oprindelige opholdstilladelse ikke var til stede, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i juli 2020 Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelse om inddragelse af opholdstilladelser som medfølgende familiemedlemmer i Danmark til to filippinske statsborgere.

Sagens faktiske omstændigheder:

Ansøgeren og dennes søn [herefter ansøgerne], der er født i 1999, blev i august 2014 meddelt opholdstilladelser som medfølgende familie til referencen, der var henholdsvis ægtefælle og mor til ansøgerne. Referencen var i marts 2013 meddelt tidsubegrænset opholdstilladelse på baggrund af en opholds- og arbejdstilladelse som ambassadepersonale. I forlængelse af referencens død i november 2018 inddrog Styrelsen for International Rekruttering og Integration i september 2019 ansøgernes opholdstilladelse.

Udlændingenævnets afgørelse:

Ansøgerne har haft opholdstilladelse i Danmark som medfølgende familie til referencen i medfør af udlændingelovens § 9 m, stk. 1. Som følge af, at referencen medio november 2018 afgik ved døden, er grundlaget for ansøgernes opholdstilladelser ikke længere til stede, og opholdstilladelserne kan således inddrages, jf. udlændingelovens § 19, stk. 1, nr. 1, jf. § 9 m, stk. 1.

Udlændingenævnet har i den forbindelse lagt afgørende vægt på, at ansøgerne ikke længere har fælles bopæl med referencen, og at det udtrykkeligt fremgår af ansøgernes seneste opholdstilladelser af henholdsvis medio november 2017 og ultimo oktober 2017, at de er betinget af, at ansøgerne deler fælles adresse med referencen, og at opholdstilladelserne kan inddrages, såfremt at ansøgerne ikke længere opfylder betingelserne for opholdstilladelserne.

Udlændingenævnet finder endvidere, at der ikke foreligger sådanne omstændigheder, at inddragelsen må antages at virke særligt belastende for ansøgerne, jf. udlændingelovens § 19 a, stk. 2, 1. pkt., jf. § 26, stk.1.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at der ikke foreligger oplysninger omkring sådanne personlige forhold, herunder helbredsmæssige forhold, der kan bevirke, at ansøgernes opholdstilladelser ikke skal inddrages under henvisning hertil.

Det er indgået i grundlaget for Udlændingenævnets vurdering, at det til sagen er oplyst om den ene ansøgers tilknytning til Danmark, at ansøgeren er registreret indrejst i Danmark i august 2014, at ansøgeren efter indrejsen har gået til danskundervisning og bestået samtlige moduler, at ansøgeren fra oktober 2015 til juni 2018 har arbejdet som vikar for et rengøringsfirma, og at ansøgeren fra juni 2018 og frem har arbejdet som servicemedarbejder hos en virksomhed, ligesom der er fremlagt dokumentation for, at han har bestået Prøve i Dansk 1.

Det er endvidere indgået i grundlaget for Udlændingenævnets vurdering, at det til sagen er oplyst om den anden ansøgers tilknytning til Danmark, at ansøgeren er registreret indrejst i september 2014, at ansøgeren startede på en skole i august 2014, at ansøgeren var indskrevet på 9. og 10. klasse på en anden skole, at ansøgeren fra 2017 til 2018 gik på en ungdomsuddannelse, og at ansøgeren efterfølgende har læst en voksenuddannelse, ligesom det også til sagen er anført, at ansøgeren har haft adskillige fritidsjobs, imens han har boet i Danmark.

Det er endelig indgået i grundlaget for Udlændingenævnets vurdering, at det til sagen er anført, at ansøgerne har gjort deres yderste for at blive integrerede i Danmark. Udlændingenævnet finder imidlertid, at disse forhold ikke kan føre til, at ansøgerne bør bevare deres opholdstilladelser i Danmark.

Udlændingenævnet har i den forbindelse lagt vægt på, at ansøgerne blev meddelt opholdstilladelse med henblik på midlertidigt ophold som medfølgende familie i august 2014, at de er statsborgere i Filippinerne, hvor de er født og taler sproget, at ansøgerne har boet der, indtil de indrejste i Danmark i en alder af henholdsvis 55 år og 15 år, og at de ikke har nær familie i Danmark.

Udlændingenævnet har således lagt vægt på, at uanset at ansøgerne må have opnået en vis tilknytning til Danmark i forbindelse med skolegang, danskundervisning og tilknytning til det danske arbejdsmarked, har ansøgerne fortsat en større tilknytning til deres hjemland, Filippinerne.

Udlændingenævnet finder således, at ansøgerne hverken ved deres ophold i Danmark, deres tilknytning til arbejdsmarkedet eller ved deres sproglige kundskaber kan anses for at have opnået en sådan særlig tilknytning til det danske arbejdsmarked eller det danske samfund i øvrigt, at en inddragelse af ansøgernes opholdstilladelse må anses for at være særligt belastende.

Det er endvidere indgået i grundlaget for Udlændingenævnets vurdering, at ansøgeren født i 1999 har gået i dansk folkeskole og gennemført sprogkurser på dansk og engelsk på danske ungdoms- og voksenuddannelser.

Udlændingenævnet finder imidlertid, at dette ikke kan føre til en ændret vurdering.

Udlændingenævnet har således lagt vægt på, at ansøgeren på tidspunktet for Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelse var myndig, at ansøgeren alene havde opholdt sig i Danmark i fem år, og således ikke kan antages at have opnået en sådan tilknytning til Danmark, at en inddragelse af ansøgerens opholdstilladelse vil være særligt belastende for ham, herunder at han har haft samtlige af sine formative år og sin skolegang i hjemlandet. Det bemærkes i den forbindelse, at Udlændingenævnet finder, at børns formative år som udgangspunkt må antages at have sin begyndelse omkring børns skolepligtige alder, jf. Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols dom i den såkaldte Osman-sag (appl. no. 38058/09, dom af 14. juni 2011), hvor det vurderes, at de formative år for ansøgeren i den pågældende sag har varet fra barnets syvende leveår til det femtende leveår.

Udlændingenævnet finder på den anførte baggrund ud fra en samlet vurdering af sagens oplysninger, at ansøgerne fortsat har en væsentlig tilknytning til deres hjemland.

Det kan endelig ikke føre til en ændret vurdering, at referencen har tre søskende, som bor i Danmark. Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at ansøgerne og ansøgernes herboende familie fortsat kan udøve familielivet ved besøgsophold i hjemlandet." ERH/2020/9

Udlændingenævnet hjemviste i december 2020 Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelse om inddragelse af opholdstilladelse som medfølgende familiemedlem i Danmark til en statsborger fra Indien.

Sagens faktiske omstændigheder:

Ansøgeren, som var født i 1994, fik i 2009 første gang opholdstilladelse som medfølgende familiemedlem til sin far. I januar 2018 fik han en ny opholdstilladelse som medfølgende familie under henvisning til sin far, idet faren havde fået opholdstilladelse efter Fast-track ordningen. I februar 2019 inddrog Styrelsen for International Rekruttering og Integration ansøgerens opholdstilladelse under henvisning til, at ansøgeren siden 2012 havde boet og studeret uden for Danmark, og således ikke opfyldte betingelsen om at bo sammen med sin far i Danmark.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Udlændingenævnet finder grundlag for at hjemvise sagen til fornyet vurdering i Styrelsen for International Rekruttering og Integration.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at ansøgeren i sin seneste opholdstilladelse fra januar 2018 blev meddelt, at han løbende skulle opfylde en række betingelser herunder bl.a., at ansøgeren skulle bo på en fælles adresse med sin far i Danmark, og at han i modsat fald kunne miste sin ret til at opholde sig i Danmark.

Udlændingenævnet har desuden lagt vægt på, at det fremgår videre af vejledningen i opholdstilladelsen, at ansøgeren er undtaget for reglerne om bortfald af opholdstilladelse, idet han har fået en opholdstilladelse som medfølgende familiemedlem til en person med opholdstilladelse efter Fast-track ordningen, og at dette betyder, at ansøgerens opholdstilladelse ikke vil bortfalde, selvom han opgiver sin bopæl i Danmark eller opholder sig uden for Danmark i en længere periode, jf. udlændingelovens § 17, stk. 5.

Udlændingenævnet finder således, at Styrelsen for International Rekruttering og Integrations vejledning om, at ansøgeren skal have fælles adresse med sin far i Danmark, for at undgå at miste sin opholdstilladelse, umiddelbart er modstridende med vejledningen om, at ansøgeren er undtaget for reglerne om bortfald, selvom ansøgeren opgiver sin bopæl i Danmark eller opholder sig uden for Danmark i en længere periode.

Udlændingenævnet har i den forbindelse endvidere lagt vægt på ansøgerens oplysninger i klagen om, at han besøgt sine forældre i Danmark hver 2.-3. måned, ligesom det fremgår af Det Centrale Personregister, at ansøgeren siden sin indrejse i Danmark i august 2010 har været tilmeldt folkeregisteret på samme adresse som sin far.

Udlændingenævnet tilbagesender derfor sagen til Styrelsen for International Rekruttering og Integration med henblik på, at Styrelsen for International Rekruttering og Integration kan tage fornyet stilling til sagen, herunder konsekvenserne af Styrelsen for International Rekruttering og Integrations vejledning i opholdstilladelsen." ÅB/2020/197.

3.17. Bortfald

3.17.1. Familiesammenføring

En opholdstilladelse udstedt på baggrund af familiesammenføring kan bortfalde, hvis udlændingen opgiver sin bopæl i Danmark, eller hvis vedkommende har længerevarende ophold i udlandet, jf. udlændingelovens § 17.

En opholdstilladelse bortfalder automatisk, såfremt udlændingen opgiver sin bopæl i Danmark, jf. § 17, stk. 1, 1. pkt. En opgivelse af bopæl foreligger, hvis udlændingen ved egne handlinger tilkendegiver dette, f.eks. ved fraflytning til udlandet, afhændelse af bolig og ejendele, opgivelse af arbejde eller framelding til folkeregister eller fagforening.

En opholdstilladelse bortfalder endvidere, hvis en udlænding, der har haft opholdstilladelse i Danmark i under 2 år, har opholdt sig uden for landet i mere end 6 på hinanden følgende måneder, eller hvis en udlænding, der har haft opholdstilladelse her i landet i over 2 år, og som har en opholdstilladelse, der er meddelt med mulighed for varigt ophold, har opholdt sig uden for landet i mere end 12 på hinanden følgende måneder, jf. § 17, stk. 1, 2.-3. pkt.

Derudover bortfalder en opholdstilladelse for et barn under 18 år, når den mindreårige udlænding har opholdt sig uden for landet i mere end 3 sammenhængende måneder på genopdragelsesrejse eller et andet udenlandsophold af negativ betydning for barnets skolegang og integration, jf. § 17, stk. 2.

Bortfald af opholdstilladelsen sker automatisk (ex lege), når betingelserne i § 17 er opfyldt.

Det er muligt at ansøge om dispensation fra bortfald af opholdstilladelse.

Såfremt den pågældende udlænding har ansøgt om dispensation fra bortfald af opholdstilladelse, før opholdstilladelsen er udløbet eller bortfaldet, kan det efter ansøgning bestemmes, at opholdstilladelsen ikke skal anses for bortfaldet, jf. § 17, stk. 3.

I den samlede skønsmæssige vurdering af, hvorvidt en opholdstilladelse alligevel ikke er bortfaldet, skal udlændingens samlede ophold her i landet og i hjemlandet samt udlændingens familiemæssige og anden tilknytning her i landet indgå, jf. Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 8.

Anses en mindreårig udlændings opholdstilladelse for bortfaldet, skal Udlændingestyrelsen i forbindelse med en afgørelse altid vurdere, om den mindreårige på ny kan meddeles opholdstilladelse, jf. § 17, stk. 3, 2. pkt. Se nærmere herom i afsnit 3.17.1.1.

Som et eksempel på en afgørelse, hvor der blev taget stilling til bortfald på familiesammenføringsområdet, og hvor Udlændingenævnet skulle tage stilling til, hvorvidt udlændingen havde opgivet sin bopæl i Danmark, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i oktober 2020 Udlændingestyrelsens afgørelse om bortfald af opholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 17, stk. 1, 1. pkt., vedrørende en statsborger fra Irak, som havde opgivet sin bopæl i Danmark, idet han over en længere årrække primært havde opholdt sig i Irak.

Sagens faktiske omstændigheder:

Ansøgeren, som er født i 1970, blev i marts 2001 meddelt opholdstilladelse i Danmark som familiesammenført, og blev i juli 2004 meddelt tidsubegrænset opholdstilladelse i Danmark. Ansøgeren havde fra 2006 til 2014 opholdt sig i Irak i længere sammenhængende perioder. I januar 2015 traf Udlændingestyrelsen afgørelse om, at ansøgerens opholdstilladelse ikke var bortfaldet. Ansøgeren blev i den forbindelse vejledt om, at hun kunne miste sin opholdstilladelse, hvis hun over en årrække mest opholdt sig i udlandet. Ansøgeren foretog i perioden 2015 til 2017 flere lange rejser til Irak. Udlændingestyrelsen traf i december 2018 afgørelse om, at ansøgerens opholdstilladelse i Danmark var bortfaldet, og at der ikke var grundlag for at dispensere herfra.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Udlændingenævnet finder, at ansøgerens opholdstilladelse må anses for bortfaldet, jf. udlændingelovens § 17, stk. 1, 1. pkt., da ansøgeren må anses for reelt at have opgivet sin bopæl i Danmark, idet hun over en længere årrække primært har opholdt sig i Irak.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at ansøgeren ifølge Det Centrale Personregister (CPR) samt hendes pas har opholdt sig udenfor Danmark i perioderne august 2006 til september 2007,

november 2011 til september 2012, fra oktober 2012 til juni 2013, fra september 2013 til juni 2014, fra februar 2015 til maj 2015, fra oktober 2015 til juni 2016 og fra november 2016 til juni 2017.

Udlændingenævnet har noteret sig, at det er ubestridt, at hun har opholdt sig udenfor Danmark i de pågældende perioder.

Udlændingenævnet har ved afgørelsen yderligere lagt vægt på, at Udlændingestyrelsen i januar 2015 traf afgørelse om, at ansøgerens opholdstilladelse ikke skulle anses for bortfaldet, men at styrelsen samtidig vejledte ansøgeren om, at hun kan anses for reelt at have opgivet sin bopæl i Danmark, såfremt hun over en årrække mest opholder sig i udlandet og kun rejser til Danmark for at opfylde kravet om ikke at opholde sig længere end 12 måneder udenfor Danmark.

Det må på den baggrund have stået ansøgeren klart, at det kunne få konsekvenser for hendes opholdsgrundlag i Danmark, såfremt hun fortsatte med at opholde sig i udlandet i langt størstedelen af tiden, og at hun på trods heraf efter januar 2015 straks udrejste på ny og opholdt sig i Irak i samlet cirka 18,5 måneder indenfor en periode på 28 måneder.

Sammenholdt med ansøgerens tidligere rejsemønster i perioden fra 2011 til 2015, finder Udlændingenævnet derfor, at ansøgeren må anses for reelt at have opgivet sin bopæl i Danmark.

Udlændingenævnet finder endvidere ikke, at ansøgerens opholdstilladelse ikke skal anses for bortfaldet, jf. udlændingelovens § 17, stk. 3.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at der ikke foreligger oplysninger om sådanne forhold, der kan føre til, at ansøgerens opholdstilladelse ikke skal anses for bortfaldet.

Det er indgået i grundlaget for Udlændingenævnets vurdering, at ansøgeren har anført, at hun var forhindret i at vende tilbage til Danmark, idet hun har opholdt sig i Irak i forbindelse med en begravelse, 2 familiemedlemmers tilbageholdelse af ISIS, hendes søsters undersøgelse for kræft, ligesom hun døjede med migræne, samt opdagede at hun havde en knude under lænden.

Udlændingenævnet finder imidlertid, at dette ikke kan føre til en ændret vurdering af sagen, idet ansøgeren ikke kan anses for at have været forhindret i at vende tilbage til Danmark på et tidligere tidspunkt.

Udlændingenævnet har lagt vægt på, at det har været ansøgerens eget valg at opholde sig i Irak i gentagne længerevarende perioder, uden hun på noget tidspunkt har informeret eller søgt vejledning

hos relevante myndigheder om eventuelle konsekvenser som følge af hendes udrejse af og ophold udenfor Danmark, og at hun ikke før udrejsen ansøgte om bevarelse af hendes opholdstilladelse.

Udlændingenævnet har yderligere lagt vægt på, at da ansøgeren havde en knude under lænden, rejste hun efterfølgende tilbage til Danmark, hvor hun blev undersøgt på Aalborg Universitetshospital, og hun ses således ikke af helbredsmæssige årsager at have været forhindret i at vende tilbage til Danmark.

Udlændingenævnet henviser yderligere til, at bortfaldsreglerne som følge af ophold udenfor Danmark udtrykkeligt fremgår af ansøgerens tidligere opholdstilladelse fra juli 2004, og at det i øvrigt er den enkelte udlændings eget ansvar at gøre sig bekendt med betingelserne for pågældendes opholdstilladelse.

Det er indgået i Udlændingenævnets vurdering, at ansøgeren har anført bl.a., at hun taler dansk, at hun har bestået modul 5 på danskuddannelse 2, at hun har arbejdet som pædagogmedhjælper samt salgsassistent i et supermarked, at hun har været uden for arbejdsmarkedet i Danmark grundet hendes ægtefælles helbredsmæssige forhold, og at hun har familiemæssig tilknytning til Danmark.

Udlændingenævnet finder imidlertid, at det anførte ikke kan føre til et andet udfald af sagen, henset til at ansøgeren siden 2011 har opholdt sig i sit hjemland, Irak, langt størstedelen af tiden. Ansøgeren har derfor fortsat en væsentlig tilknytning til sit hjemland.

Udlændingenævnet har endvidere lagt vægt på, at ansøgeren har familie i Irak, som hun har boet hos under sit ophold, ligesom hendes børn i Danmark alle er voksne og må formodes at kunne klare sig selv.

Udlændingenævnet har endvidere noteret sig, at ansøgeren ikke siden 2011 har haft en indkomst her i landet.

På baggrund af en samlet vurdering af sagens oplysninger, herunder ansøgerens samlede ophold her i landet og i hjemlandet samt familiemæssige og anden tilknytning her i landet finder Udlændingenævnet, at det ikke vil være uproportionalt og stridende mod Danmarks internationale forpligtelser, herunder Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 8, at anse ansøgerens opholdstilladelse i Danmark for bortfaldet." ÅB/2020/198.

Som eksempler på afgørelser, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til, hvorvidt en opholdstilladelse var bortfaldet grundet et længerevarende ophold i udlandet, henvises til:

Udlændingenævnet stadfæstede i juli 2020 Udlændingestyrelsens afgørelse om bortfald af opholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 17, stk. 1, 3. pkt., vedrørende en statsborger fra Irak, som havde opholdt sig uden for Danmark i perioden fra november 2015 til juli 2017.

Sagens faktiske omstændigheder:

Ansøgeren, som er født i 1943, blev i maj 2013 meddelt opholdstilladelse i Danmark som familiesammenført. I juli 2017 blev ansøgeren antruffet af politiet i Københavns Lufthavn, da det fremgik af stemplerne i ansøgerens fremmedpas, at hun havde været udrejst af Danmark i perioden november 2015 til juli 2017. Ansøgeren oplyste til Udlændingestyrelsen, at hun havde været udrejst til Irak, da hun skulle have taget dna-test, og at der i øvrigt var tale om fejl fra irakisk lufthavns side, da de gentagende gange have stemplet på andre dokumenter end hendes pas. Udlændingestyrelsen traf i november 2018 afgørelse om, at ansøgerens opholdstilladelse i Danmark var bortfaldet, og at der ikke var grundlag for at dispensere herfra.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Udlændingenævnet finder, at ansøgerens opholdstilladelse må anses for bortfaldet, jf. udlændingelovens § 17, stk. 1, 3. pkt., da hun har opholdt sig mere end 12 på hinanden følgende måneder uden for landet.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at ansøgeren blev antruffet af politiet i Københavns Lufthavn i juli 2017, og at det fremgår af ansøgerens fremmedpas, at hun har været udrejst af Danmark i perioden november 2015 til juli 2017.

Det er indgået i Udlændingenævnets vurdering, at ansøgeren i oktober 2017 oplyste til Udlændingestyrelsen bl.a., at hun var udrejst i 21 dage for at få taget en dna-test, at testen skulle bruges i forbindelse med at identificere hendes søns lig, der havde været forsvundet siden krigen mellem Irak og Iran, og at der er tale om en fejl fra irakisk lufthavns side, da de gentagende gange har stemplet på andre dokumenter end hendes pas.

Udlændingenævnet finder imidlertid, at dette ikke kan føre til en ændret vurdering af sagen.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at der stemples i pas ved indrejse i Schengen, at ansøgeren ikke har dokumenteret indrejsestempler i hendes fremmedpas udover november 2015 og juli 2017, ligesom oplysningerne om dna-testen ikke stemmer overens med, at hun i oktober 2018 til Udlændingestyrelsen fremsendte et irakisk dokument, som angiveligt skulle være hendes ægtefælles dødsattest.

Det forhold, at det til sagen er anført, at ansøgeren ikke var blevet oplyst om reglerne i Danmark, finder Udlændingenævnet ikke kan føre til en ændret vurdering.

Udlændingenævnet har lagt vægt på, at bortfaldsreglerne som følge af ophold udenfor Danmark udtrykkeligt fremgår af ansøgerens opholdstilladelse fra maj 2013 samt forlængelse af opholdstilladelse fra september 2015, og at det i øvrigt er den enkelte udlændings eget ansvar at gøre sig bekendt med betingelserne for pågældendes opholdstilladelse.

Det er indgået i grundlaget for Udlændingenævnets vurdering, at det til sagen er oplyst, at det ikke har været muligt at fremskaffe yderligere dokumenter. Udlændingenævnet finder imidlertid, at dette heller ikke kan føre til en ændret vurdering.

Udlændingenævnet henviser i den forbindelse til, at det påhviler en udlænding at meddele de oplysninger, som er nødvendige til bedømmelse af, om en opholdstilladelse kan meddeles, jf. udlændingelovens § 40, stk. 1, 1. pkt.

Udlændingenævnet har endvidere tillagt det vægt, at det i de fremsendte lægejournaler for perioden 2013 til 2018, intetsteds fremgår at ansøgeren er mødt personligt op i det danske sundhedssystem mellem november 2015 og juli 2017 på trods af, at hun har en sygdomshistorik.

Udlændingenævnet finder endvidere, at ansøgeren ikke kan meddeles dispensation fra bortfald af sin opholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 17, stk. 3.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at der ikke foreligger oplysninger om sådanne forhold, der kan føre til, at ansøgerens opholdstilladelse ikke skal anses for bortfaldet.

Udlændingenævnet har desuden lagt vægt på, at ansøgeren hverken har informeret eller søgt vejledning hos relevante myndigheder om eventuelle konsekvenser som følge af hendes udrejse af og ophold udenfor Danmark, ligesom hun heller ikke har ansøgt om bevarelse af hendes opholdstilladelse før udrejsen.

Det forhold, at der til sagen er anført, at Udlændingestyrelsen har begået en fejl ved ikke at vejlede om BF2-ansøgningsskemaet, kan ikke føre til en ændret vurdering, idet Udlændingestyrelsen i oktober 2017 udtrykkeligt anmodede ansøgeren om at indsende et udfyldt BF2-ansøgningsskema, som var vedhæftet brevet, og vejledte samtidig om reglerne for dispensation fra bortfald.

Det er indgået i Udlændingenævnets vurdering, at det til sagen er oplyst, at ansøgeren har dårligt helbred, at hun kun har familiemedlemmer i Danmark, og at hendes datter og barnebarn bor i Danmark.

Udlændingenævnet finder imidlertid, at det anførte ikke kan føre til en ændret vurdering, da det ikke ændrer på det forhold, at ansøgeren har opholdt sig mere end 12 på hinanden følgende måneder uden for landet.

Udlændingenævnet har endvidere lagt vægt på, at ansøgeren i maj 2020 blev meddelt afslag på humanitær opholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 9 b, stk. 1.

Udlændingenævnet bemærker i øvrigt, at ansøgerens ægtefælle også står registreret udrejst af Danmark, at han udrejste i september 2017, og at han efter det oplyste er død.

Udlændingenævnet har endelig lagt vægt på længden af ansøgerens ophold i Danmark herunder, at hun først fik opholdstilladelse i Danmark i maj 2013, at det ikke er oplyst, at hun skulle have gennemført uddannelse i Danmark eller have haft en tilknytning til arbejdsmarkedet i Danmark, ligesom Udlændingenævnet finder, at hun ikke har en sådan væsentlig og fast tilknytning til Danmark, at der er grundlag for at meddele dispensation fra bortfald.

På baggrund af en samlet vurdering af sagens oplysninger, herunder ansøgerens samlede ophold her i landet samt hendes familiemæssige og anden tilknytning her i landet, finder Udlændingenævnet, at det ikke vil være uproportionalt og stridende mod Danmarks internationale forpligtelser, herunder Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 8, at anse ansøgerens opholdstilladelse i Danmark for bortfaldet." ÅB/2020/199.

Udlændingenævnet stadfæstede i juli 2020 Udlændingestyrelsens afgørelse om bortfald af opholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 17, stk. 1, 2. pkt., vedrørende en statsborger fra Tyrkiet.

Sagens faktiske omstændigheder:

Ansøgeren, som er født i 1968, blev i oktober 1986 meddelt tidsubegrænset opholdstilladelse i Danmark. Ifølge Det Centrale Personregister (CPR) indrejste ansøgeren i Danmark i september 1979, og udrejste af Danmark igen i august 1990. Det fremgik af ansøgerens udlændingesag, at Direktoratet for Udlændinge (nu Udlændingestyrelsen) i et notat fra april 1991 oplyste, at ansøgeren havde søgt asyl i Norge, at han var registreret udrejst af Danmark, og at hans opholdstilladelse var bortfaldet. Ansøgerens opholdskort blev i marts 1993 inddraget af politiet. I august 2017 indgav ansøgeren til Udlændingestyrelsen en ansøgning om, at hans opholdstilladelse ikke skulle anses for bortfaldet. Det

fremgik af ansøgningen, at ansøgeren hele tiden havde opholdt sig i Danmark hos sine forældre, men at han var blevet frameldt folkeregisteradressen. I august 2018 traf Udlændingestyrelsen afgørelse om, at ansøgerens opholdstilladelse i Danmark var bortfaldet, og at der ikke var grundlag for at dispensere herfra.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Udlændingenævnet finder, at ansøgerens opholdstilladelse må anses for bortfaldet, jf. udlændingelovens § 17, stk. 1, 2. pkt., da han har opholdt sig mere end 12 på hinanden følgende måneder uden for landet.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at ansøgeren ifølge CPR er registreret udrejst i august 1990 af Danmark, at han ikke har dokumenteret, at han herefter har opholdt sig i Danmark, og at han først fra juni 2017, umiddelbart før han søgte om dispensation fra bortfald, ses at have en registreret indkomst her i landet.

Udlændingenævnet har endvidere lagt vægt på, at det fremgår udtrykkeligt af ansøgerens afgørelse af oktober 1986, hvor han blev meddelt tidsubegrænset opholdstilladelse, at han blev vejledt om, at hans opholdstilladelse var gyldig, så længe fast ophold i Danmark blev bevaret.

Udlændingenævnet finder heller ikke, at ansøgerens opholdstilladelse ikke skal anses for bortfaldet, jf. udlændingelovens § 17, stk. 3.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at der ikke foreligger oplysninger om sådanne forhold, der kan føre til, at ansøgerens opholdstilladelse ikke skal anses for bortfaldet.

Det er indgået i Udlændingenævnets vurdering, at ansøgeren i forbindelse med ansøgningen har oplyst, at han ikke udrejste til Tyrkiet i august 1990, at han har opholdt sig i Danmark siden 1978 og dermed også siden august 1990, at han bor hos sine forældre i Danmark, og at han alene har haft kortere ophold i udlandet på under 6 måneders varighed, ligesom det er indgået i Udlændingenævnets vurdering, at der i forbindelse med klagen er oplyst, at stemplerne i ansøgerens pas ikke viser, at han udrejste fra Danmark i august 1990, at ansøgeren ikke selv har registreret sig i CPR som udrejst af Danmark til Tyrkiet denne dato, og at han heller ikke har givet samtykke til, at andre måtte registrere dette.

Udlændingenævnet finder, at dette ikke kan føre til et andet udfald af sagen. Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at Direktoratet for Udlændinge allerede ved brev fra december 1993 meddelte ansøgeren, efter at han var blevet tilbageholdt af politiet ved Kruså paskontrol i marts 1993, at han

var registreret som udrejst i CPR i august 1990, hvorfor direktoratet fandt, at grundlaget for inddragelsen af opholdskortet var tilstede, og at ansøgerens opholdstilladelse var bortfaldet. Desuagtet ses ansøgeren ikke at have søgt opholdstilladelse på ny eller efterfølgende at have henvendt sig til myndighederne, såfremt han var uenig i denne afgørelse.

Det er endvidere indgået i Udlændingenævnets vurdering, at der i forbindelse med klagen er anført, at ansøgeren i april 1991 i forbindelse med en ikke gennemført udrejse fra Danmark til Norge, mistede sin opholdstilladelse i Danmark, at denne som følge heraf bortfaldt i april 1991, at dette efter partsrepræsentantens opfattelse ikke er i overensstemmelse med, at ansøgeren udrejste fra Danmark i august 1990, og at Udlændingestyrelsen derfor ikke kan lægge denne udrejsedato til grund i styrelsens afgørelse fra august 2018.

Udlændingenævnet finder imidlertid, at dette ikke kan føre til en ændret vurdering, da der ikke herved er oplyst om sådanne omstændigheder der kan føre til, at ansøgerens opholdstilladelse ikke skal anses for bortfaldet.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at det fremgår af notatet fra april 1991 fra Direktoratet for Udlændinge, at det norske politi havde oplyst til direktoratet, at ansøgeren havde søgt asyl i Norge og skulle udsendes, og at direktoratet meddelte, at ansøgeren var registreret som udrejst fra Danmark, og at hans opholdstilladelse derfor var bortfaldet. Direktoratet ses ikke at have lagt til grund i notatet, at opholdstilladelsen bortfaldt i april 1991.

Uanset om ansøgerens udrejse af Danmark var nøjagtigt overensstemmende med registreringsdatoen i august 1990 i CPR, så finder Udlændingenævnet, at ansøgerens opholdstilladelse må anses for bortfaldet, idet han ikke har haft bopæl her i landet siden 1990.

Udlændingenævnet har desuden vægt på, at ind- og udrejsestemplerne i ansøgerens pas dokumenterer en række udrejser fra bl.a. Tyrkiet, men ingen af stemplerne dokumenterer ind- eller udrejser af Danmark.

Udlændingenævnet har ydermere lagt vægt på, at ansøgeren ikke ses at have henvendt sig til de danske udlændingemyndigheder siden Direktoratet for Udlændinge i december 1993 vurderede, at ansøgerens opholdstilladelse var bortfaldet, og at han først omkring 27 år efter udrejseregistreringen i CPR henvendte sig til Udlændingestyrelsen og søgte om dispensation fra bortfald af hans opholdstilladelse i Danmark.

Udlændingenævnet henviser endvidere til, at ansøgeren, på trods af Udlændingestyrelsens opfordring hertil, ikke har fremsendt dokumentation for at han skulle have opholdt sig i Danmark siden 1990,

hvilket ellers må anses for at være naturligt og sædvanligt at kunne fremskaffe, såfremt han havde boet her i landet i 27 år, ligesom det påhviler ansøgeren at meddele de oplysninger, som er nødvendige til bedømmelse af, om en tilladelse efter udlændingeloven kan bortfalde, jf. udlændingelovens § 40.

Det forhold, at ansøgeren har gået i folkeskole i Danmark i en periode, at han herefter i en periode var i beskæftigelse her i landet, at han har familie og voksne børn i Danmark, hvor han bor hos sine forældre, og at han hjælper disse i dagligdagen, kan ikke føre til en ændret vurdering.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at ansøgeren siden 1990 har haft et længerevarende ophold i udlandet, at han er født i Tyrkiet, hvor han er statsborger, og hvor hans seneste pas ligeledes også er udstedt.

På baggrund af en samlet vurdering af sagens oplysninger, herunder ansøgerens samlede ophold her i landet og i hjemlandet samt hans familiemæssige og anden tilknytning her i landet finder Udlændingenævnet, at det ikke vil være uproportionalt og stridende mod Danmarks internationale forpligtelser, herunder Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 8, at anse ansøgerens opholdstilladelse i Danmark for bortfaldet." ÅB/2020/200.

3.17.1.1. Bortfald ved genopdragelsesrejser

Hvis et mindreårigt barn under 15 år tidligere har haft opholdstilladelse i Danmark, men efterfølgende har haft ophold i f.eks. sit eller forældrenes oprindelige hjemland, og opholdstilladelsen derfor er bortfaldet, kan barnet kun meddeles opholdstilladelse på ny, hvis barnets tarv taler derfor. Dette følger af udlændingelovens § 9, stk. 21. Er barnet fyldt 15 år, træffes en afgørelse om ny opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1, jf. udlændingelovens § 9, stk. 21.

Kravet tager særligt sigte på at modvirke genopdragelsesrejser, men finder anvendelse i alle sager, hvor et mindreårigt barns tidligere opholdstilladelse i Danmark er bortfaldet som følge af et ophold i udlandet.

Bestemmelsen gælder, uanset om barnet er sendt til forældrenes hjemland eller et naboland hertil på genopdragelsesrejse uden forældrene, om forældrene er udrejst sammen med barnet, eller om familien har opgivet bopælen her i landet.

I forbindelse med vurderingen af, om en mindreårig udlændings opholdstilladelse skal anses for bortfaldet, skal udlændingemyndighederne af egen drift vurdere, om der er grundlag for at meddele den mindreårige en ny opholdstilladelse, jf. § 17, stk. 3, 2. pkt. I denne vurdering skal hensynet til barnets tarv indgå som selvstændig betingelse for at meddele opholdstilladelse.

Ved vurderingen efter bestemmelsen skal der foretages en afvejning af længden og karakteren af barnets ophold i Danmark set i forhold til barnets ophold i hjemlandet. Det vil i den forbindelse indgå, i hvilket land barnet har haft hovedparten af sin opvækst, herunder de formative år, hvor barnet har gået i skole, barnets sproglige færdigheder på dansk og det sprog, der tales i det pågældende hjemland, samt om barnet i hjemlandet har opholdt sig hos nær familie. Karakteren af barnets hidtidige og aktuelle netværk, både i form af herboende familie og sociale relationer, skal også indgå i vurderingen.

Det fremgår endvidere af bemærkningerne til bestemmelsen som indført ved lov nr. 427 af 9. juni 2004 (lovforslag nr. L 171 af 20. februar 2004), at det skal tillægges vægt, hvis barnet har eller har haft sit primære sociale netværk her i landet. I den forbindelse vil det også have betydning, om barnets eventuelle søskende og anden nær familie fortsat opholder sig i Danmark. Det skal endvidere indgå, om barnet har – og under udlandsopholdet har bibeholdt – et personligt netværk i form af f.eks. kammerater fra skole eller fritidsaktiviteter eller anden form for socialt netværk.

Det skal ligeledes indgå, om årsagen til, at den oprindelige opholdstilladelse bortfaldt, var en genopdragelsesrejse mod barnets vilje. Det vil også gælde i de tilfælde, hvor barnet frivilligt er udrejst sammen med en eller begge sine forældre i den tro, at det alene var hensigten, at barnet skulle på en kortere ferierejse, men hvor det senere viser sig, at formålet med rejsen er genopdragelse, og hvor barnet således efterfølgende bliver efterladt i det pågældende land med henblik herpå.

Tilsvarende vil det have betydning i vurderingen, om barnet frivilligt og i overensstemmelse med sit eget ønske har opgivet sin bopæl i Danmark for alene eller sammen med f.eks. et eller flere familiemedlemmer at tage ophold i udlandet.

Af bemærkningerne fremgår det derudover, at afgørelsen skal træffes på baggrund af en konkret og individuel vurdering af alle foreliggende oplysninger, herunder tilkendegivelser fra barnet om barnets holdning til at vende tilbage til Danmark.

Hvis der foreligger oplysninger, der giver grund til at antage, at barnet i hjemlandet risikerer alvorligere repressalier fra familien eller andre som følge af barnets tilegnelse af danske værdier og normer med henvisning til hjemlandets religiøse traditioner, kan hensynet til barnets tarv efter omstændighederne indebære, at der skal meddeles tilladelse til familiesammenføring. Dette vil eksempelvis være tilfældet, hvis barnet i hjemlandet skal indgå i et tvangsægteskab, tvinges til at skifte religion, eller hvis der eksisterer en nærliggende risiko for kvindelig omskæring. Også andre former for repressalier af mindre intensitet som følge af barnets tilegnelse af danske værdier og

normer kan begrunde, at der skal meddeles opholdstilladelse af hensyn til barnets tarv, hvor summen af repressalierne eller repressaliernes gentagne karakter har et ikke-ubetydeligt omfang.

Som et eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet skulle tage stilling til, om en ansøgers opholdstilladelse var bortfaldet, da ansøgeren havde været på en længerevarende udlandsrejse, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i juni 2020 Udlændingestyrelsens afgørelser om afslag på dispensation fra bortfald, jf. udlændingelovens § 17, samt afslag på en ny opholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2, jf. § 9, stk. 21, vedrørende en statsborger fra Irak.

Sagens faktiske omstændigheder:

Ansøgeren er født i Danmark i 2001 og blev samme år meddelt opholdstilladelse som familiesammenført barn. Ansøgerens forældre blev skilt i april 2014, hvorefter ansøgeren i CPR blev registreret udrejst af Danmark i juni 2014 med sin far og søskende, mens moren forblev bosiddende i Danmark. I januar 2018 indgik ansøgeren ægteskab i Irak med en derboende irakisk mand, som hun efterfølgende fik et fællesbarn med. Ansøgeren kontaktede i februar 2018 Børnebortførelsesenheden i Børne- og Socialministeriet og oplyste, at hun var blevet bortført til sit hjemland, og at hun ønskede at vende tilbage til Danmark.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Udlændingenævnet bemærker indledningsvist, at Udlændingenævnet ikke har taget stilling til, hvorvidt ansøgerens ægteskab med sin irakiske ægtefælle er retsgyldigt og i givet fald vil kunne anerkendes i Danmark.

Vedrørende bortfald af opholdstilladelse:

Udlændingenævnet finder, at ansøgerens opholdstilladelse må anses for bortfaldet, jf. udlændingelovens § 17, stk. 1, 3. pkt., da ansøgeren har opholdt sig uden for landet i mere end 12 på hinanden følgende måneder.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at ansøgeren er registreret udrejst af Danmark i juni 2014, og at ansøgeren fortsat ikke er registeret indrejst i Danmark, ligesom det også følger af ansøgerens egne oplysninger i ansøgningsskemaet, at hun har været udrejst af Danmark siden marts 2014.

Udlændingenævnet finder endvidere ikke, at ansøgerens opholdstilladelse ikke skal anses for bortfaldet, jf. udlændingelovens § 17, stk. 3.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at hverken ansøgeren eller dennes mor har rettet henvendelse til de danske myndigheder under ansøgerens ophold i Irak med henblik på bevarelse af opholdstilladelsen, og at ansøgeren først i september 2018, det vil sige cirka tre år og seks måneder efter udrejsen af Danmark, indgav ansøgning om dispensation fra bortfald af opholdstilladelse.

Det er i den forbindelse indgået i grundlaget for Udlændingenævnets vurdering, at ansøgeren allerede i begyndelsen af 2018 rettede henvendelse til de danske myndigheder, herunder Børnebortførelsesenheden i Børne- og Socialministeriet, men Udlændingenævnet finder ikke, at dette kan føre til en ændret vurdering, henset til at ansøgeren på daværende tidspunkt også blev vejledt af Udlændingestyrelsen om at indgive en ansøgning om bevarelse af sin opholdstilladelse i Danmark, og at ansøgeren på trods af dette først indgav ansøgningen i slutningen af september 2018.

Det er endvidere indgået i Udlændingenævnets vurdering, at ansøgeren til støtte for klagen har anført, at ansøgeren blev bortført mod sin vilje af sin far til Irak, at ansøgerens far og farens familie har været voldelig overfor hende, at ansøgerens far og farens familie er indflydelsesrige personer, og at ansøgeren først kom væk fra sin far, da ansøgeren indgik ægteskab, men at ansøgeren fortsat frygter sin far.

Udlændingenævnet finder, at disse forhold ikke kan føre til en ændret vurdering.

Udlændingenævnet har endvidere lagt vægt på, at ansøgeren har oplyst divergerende om en eventuel politianmeldelse af ansøgerens og ansøgerens søskendes bortførsel til Irak.

Udlændingenævnet har således lagt vægt på, at ansøgeren tidligere har oplyst, at ansøgeren og ansøgerens brødre ved flere lejligheder har rettet henvendelse til politiet både telefonisk og via e-mail i 2015, men at ansøgeren efterfølgende, da ansøgeren blev spurgt ind til de nærmere omstændigheder omkring disse henvendelser til politiet oplyste, at ansøgeren ikke var bekendt med politikredsen, og at ansøgeren var i tvivl om, hvorvidt der overhovedet var blevet rettet henvendelse til politiet.

Udlændingenævnet har endelig lagt vægt på, at ansøgeren også har oplyst, at ansøgerens mor ønskede, at ansøgeren skulle bo i Irak, at ansøgeren udrejste af Danmark sammen med sin far, at ansøgeren er statsborger i Irak, og at det som udgangspunkt er forældremyndighedsindehavernes ret at træffe beslutninger vedrørende mindreårige børns personlige forhold, herunder hvor børnene skal bo.

Udlændingenævnet bemærker i den forbindelse, at det fremgår af CPR, at ansøgerens forældre blev skilt inden ansøgerens udrejse, og at Udlændingenævnet, idet ansøgeren er myndig, ikke er bekendt med, hvem der havde forældremyndigheden over ansøgeren på tidspunktet for ansøgerens udrejse.

Udlændingenævnet bemærker endvidere, at ansøgeren ikke har villet give samtykke til, at Udlændingenævnet retter henvendelse til ansøgerens mor, herunder med henblik på at indhente disse oplysninger.

Udlændingenævnet har imidlertid lagt vægt på, at uanset hvem af ansøgerens forældre, der havde forældremyndigheden over ansøgeren på tidspunktet for hendes udrejse, har ingen af ansøgerens forældre rettet henvendelse til udlændingemyndighederne eller politiet med henblik på at forhindre udrejsen eller sikre, at ansøgeren kunne vende tilbage til Danmark på et senere tidspunkt. På den baggrund finder Udlændingenævnet, at ansøgerens udrejse af Danmark var i overensstemmelse med begge sine forældres ønske.

Udlændingenævnet har endvidere lagt vægt på, at ansøgeren efter det oplyste har været i telefonisk kontakt med sine venner i Danmark samt en lærer fra ansøgerens folkeskole, og at ansøgeren således også overfor dem har haft mulighed for at tilkendegive, såfremt udenlandsopholdet var i strid med ansøgerens ønsker.

Udlændingenævnet har endelig lagt vægt på, at ansøgeren først cirka tre år og seks måneder efter sin udrejse af Danmark rettede henvendelse til myndighederne, og at ansøgeren først rettede henvendelse, efter at ansøgeren var blevet gift og ønskede at tage ophold i Danmark sammen med sin irakiske ægtefælle og deres fællesbarn.

Det er i den forbindelse indgået i grundlaget for Udlændingenævnets vurdering, at ansøgeren til sagen har oplyst, at ansøgeren først kom væk fra sin far, da hun blev gift i 2018, men Udlændingenævnet finder, at dette ikke kan føre til en ændret vurdering, henset til at ansøgeren har oplyst, at hun i 2015 rettede henvendelse til politiet, hvilket ansøgeren efterfølgende har oplyst, muligvis ikke var tilfældet.

Udlændingenævnet bemærker i den forbindelse, at ansøgeren tillige har oplyst, at ansøgerens ægtefælle har opholdt sig i Finland, hvilket indikerer, at ansøgerens ægtefælle ønsker at bosætte sig i Europa.

Udlændingenævnet har endvidere lagt vægt på, at ansøgeren først indgav ansøgningen om bevarelse af sin opholdstilladelse cirka syv måneder efter, at ansøgeren første gang blev vejledt herom og først efter ansøgeren var blevet gravid og ønskede at føde sin søn i Danmark.

Udlændingenævnet kan på den baggrund ikke lægge til grund, at ansøgeren har været bortført.

Det kan på overstående baggrund ikke føre til en ændret vurdering, at ansøgeren efter det oplyste taler dansk, idet det samtidig lægges til grund, at ansøgeren også taler arabisk, som der tales i Irak, hvor ansøgeren har opholdt sig de seneste seks år.

Udlændingenævnet finder således ud fra en samlet vurdering af sagens oplysninger, herunder en afvejning af ansøgerens ophold her i landet og hjemlandet samt ansøgerens familiemæssige og anden tilknytning til landet, at det ikke vil være uproportionalt og stridende mod Danmarks internationale forpligtelser, herunder EMRK artikel 8, at anse ansøgerens opholdstilladelse i Danmark for bortfaldet.

Vurdering vedrørende ny opholdstilladelse efter § 9, stk. 1, nr. 2:

Udlændingenævnet bemærker indledningsvist, at Udlændingenævnet har vurderet afslaget på ansøgerens nye opholdstilladelse efter § 9, stk. 1, nr. 2, idet ansøgeren på bortfaldstidspunktet var under 15 år.

Udlændingenævnet finder, at ansøgeren ikke på ny kan meddeles opholdstilladelse i Danmark efter, at ansøgerens tidligere opholdstilladelse efter udlændingelovens dagældende § 9, stk. 1, nr. 3, må anses for bortfaldet, jf. udlændingelovens § 9, stk. 21 (tidligere § 9, stk. 17), jf. § 9, stk. 1, nr. 2.

Udlændingenævnet har i den forbindelse lagt vægt på, at ansøgeren under sit udenlandsophold i Irak i januar 2018 indgiv ægteskab med en derboende irakisk mand, og at ansøgeren og dennes ægtefælle efterfølgende har fået i hvert fald et barn sammen, hvorfor ansøgeren må anses for at have stiftet selvstændig familie.

Udlændingenævnet har i den forbindelse lagt vægt på, at ansøgeren i alle sine henvendelser til Udlændingestyrelsen og Udlændingenævnet har oplyst, at ansøgeren ikke kan bo uden sin ægtefælle og barn, og at hendes ægtefælle er en god mand.

Udlændingenævnet finder endvidere, at hensynet til barnets tarv ikke taler for, at ansøgeren på ny meddeles opholdstilladelse i Danmark.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på ansøgerens egne oplysninger om, at ansøgeren har været udrejst af Danmark siden 2014, og at ansøgeren således har opholdt sig uden for Danmark, siden hun var 13 år.

Det er indgået i grundlaget for Udlændingenævnets vurdering, at ansøgeren er født i Danmark, hvor hun har boet de første 13 år af sit liv, at hun har gået i skole i Danmark og efter det oplyste senest har afsluttet 6. klasse på en folkeskole, at hun har venner i Danmark, og at hun efter det oplyste taler, læser og skriver dansk. Udlændingenævnet har således lagt til grund, at ansøgeren har haft størstedelen af sine formative år i Danmark, hvor hun også har tilbragt de fleste af sine leveår.

Det bemærkes i den forbindelse, at Udlændingenævnet finder, at børns formative år som udgangspunkt først må antages at have sin begyndelse omkring børns skolepligtige alder, jf. Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols dom i den såkaldte Osman-sag (appl. no. 38058/09, dom af 14. juni 2011), hvor det vurderes, at de formative år for ansøgeren i den pågældende sag har varet fra barnets syvende leveår til det femtende leveår.

Udlændingenævnet har imidlertid lagt vægt på, at ansøgeren udrejste af Danmark med sin far og søskende, at ansøgerens mor efter det oplyste også har været i Irak, at ansøgerens udrejse, jf. begrundelsen overfor, må antages at have været i overensstemmelse med begge forældres ønske, at ansøgerens forældre har været hendes primære omsorgspersoner, og at hun må anses for at have knyttet et kulturelt, sprogligt og familiært bånd til Irak, hvor hun har boet gennem flere år, og hvor hun er blevet gift og har stiftet familie.

Det er indgået i grundlaget for Udlændingenævnets vurdering, at ansøgeren har oplyst, at hun er blevet bortført til Irak, og at opholdet er imod hendes vilje, men Udlændingenævnet finder ikke at kunne lægge dette til grund, jf. begrundelsen ovenfor.

Uanset at ansøgeren således har haft hovedparten af sit liv, opvækst og formative år i Danmark, finder Udlændingenævnet ikke, at hun på den baggrund kan meddeles en ny opholdstilladelse i Danmark, henset til hendes stærke tilknytning til Irak, hvor hun er statsborger, og hvor hun er blevet gift og har stiftet selvstændig familie.

Udlændingenævnet finder således ud fra en samlet vurdering, at der ikke foreligger sådanne forhold, der taler for, at det vil være bedst stemmende med ansøgerens tarv at meddele hende opholdstilladelse i Danmark på ny." ERH/2020/6.

Som et eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til, hvorvidt hensynet til barnets tarv talte for at meddele opholdstilladelse på ny, efter at barnets tidligere opholdstilladelse var bortfaldet, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i september 2020 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på en ny opholdstilladelse til en statsborger fra Tyrkiet under henvisning til barnets herboende far. Faren var tyrkisk statsborger

Sagens faktiske omstændigheder:

Ansøgeren er født i Danmark i april 2013 og blev samme år meddelt opholdstilladelse som familiesammenført barn. Ansøgeren udrejste af Danmark til Tyrkiet i oktober 2015 i forbindelse med, at ansøgerens mor blev meddelt afslag på ægtefællesammenføring med ansøgerens far (referencen). I februar 2017 søgte ansøgeren på ny om familiesammenføring med referencen i Danmark. I oktober 2017 meddelte Udlændingestyrelsen, at ansøgerens tidligere opholdstilladelse i Danmark var bortfaldet, og at hun ikke kunne meddeles en ny opholdstilladelse. I april 2018 søgte ansøgeren på ny om familiesammenføring med sin herboende far. Udlændingestyrelsen meddelte i december 2018 på ny afslag på familiesammenføring.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Udlændingenævnet finder, at ansøgeren ikke på ny kan meddeles opholdstilladelse i Danmark, efter at hendes tidligere opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2, må anses for bortfaldet, jf. udlændingelovens § 9, stk. 21, jf. § 9, stk. 1, nr. 2.

Udlændingenævnet finder således, at hensynet til barnets tarv ikke taler for, at ansøgeren meddeles opholdstilladelse i Danmark.

Udlændingenævnet har ved afgørelsen lagt til grund, at Udlændingestyrelsen allerede i oktober 2017 traf afgørelse om, at ansøgerens opholdstilladelse var bortfaldet, at det ikke taler for barnets tarv, at ansøgeren meddeles ny opholdstilladelse i Danmark, og at denne afgørelse ikke blev påklaget til Udlændingenævnet.

Udlændingenævnet har ved afgørelsen lagt vægt på, at ansøgeren siden sin fødsel har haft størstedelen af sit liv i Tyrkiet med undtagelse af få kortere ophold i Danmark, hvor hun sammen med sin mor besøgte referencen, at hun altid har boet sammen med sin mor, som må anses for at være hendes primære omsorgsperson, at hun fortsat bor hos sin mor i Tyrkiet, hvor hendes bedsteforældre også bor, og at hun derfor må anses for at have stærkere sproglige og kulturelle bånd til Tyrkiet, ligesom hun ikke har været eller på nuværende tidspunkt er uden omsorgspersoner eller i øvrigt uden generel omsorg.

Udlændingenævnet har derudover lagt vægt på, at ansøgeren selv udrejste af Danmark, og at hendes udrejse af Danmark var planlagt, da hun skulle udrejse med sin mor, fordi hendes mor havde fået afslag på opholdstilladelse i Danmark.

Udlændingenævnet har endvidere lagt vægt på, at det fremgår af Det Centrale Personregister, at ansøgeren i oktober 2015 er registreret udrejst af Danmark til Tyrkiet.

Udlændingenævnet finder af samme grund, at det ikke kan føre til en ændret vurdering, at referencen i ansøgningen fra juli 2018 til Udlændingestyrelsen oplyste, at både han og ansøgerens mor ønsker, at ansøgeren skal blive i Danmark permanent fra nu af, idet hun skal starte i børnehave.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at dette ikke er forhold, der taler for, at det er bedst stemmende med barnets tarv at få opholdstilladelse i Danmark på ny. Henset til ansøgerens alder og længden af hendes ophold her i landet kan hun ikke anses for at have en så stærk tilknytning til Danmark, at det må anses for uforholdsmæssigt at henvise hende til at bo sammen med hendes mor og resten af deres familie i Tyrkiet.

Udlændingenævnet henviser endvidere til, at ansøgerens mor senest har fået stadfæstet et afslag på opholds- og arbejdstilladelse i Danmark i juli 2019.

Udlændingenævnet har endvidere lagt vægt på, at referencen og ansøgeren fortsat kan udøve familielivet som hidtil ved besøgsophold, ligesom referencen fortsat kan bidrage til ansøgerens forsørgelse fra Danmark.

Udlændingenævnet skal bemærke, at det følger af Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols praksis vedrørende Den Europæiske Menneskerettighedskonventions (EMRK) artikel 8, at artikel 8 ikke indebærer en generel og ubetinget ret til familiesammenføring, da familier ikke efter denne bestemmelse har en umiddelbar ret til at vælge det land, hvori de vil udøve deres familieliv.

Udlændingenævnet finder således ud fra en samlet vurdering, at der ikke foreligger sådanne forhold, der taler for, at det vil være bedst stemmende med barnets tarv at meddele ansøgeren opholdstilladelse i Danmark på ny.

Udlændingenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse fra december 2018." ÅB/2020/201.

3.17.2. Erhverv, studier m.v.

En opholdstilladelse kan bortfalde, hvis udlændingen opgiver sin bopæl i Danmark, eller hvis vedkommende har længerevarende ophold i udlandet, jf. udlændingelovens § 17.

En opholdstilladelse meddelt med henblik på beskæftigelse og studier m.v. er meddelt med henblik på midlertidigt ophold i Danmark. I praksis sondres der ved opholdstilladelser meddelt med henblik på midlertidigt ophold i højere grad end ved en opholdstilladelse meddelt med mulighed for varigt ophold, f.eks. familiesammenføring, mellem, om der er søgt om dispensation fra bortfald af opholdstilladelse forud for udrejsen af Danmark eller først efter udrejsen. Hvis der først er søgt om dispensation efter udrejsen af Danmark, meddeles der som udgangspunkt kun dispensation fra bortfald, hvis den pågældende havde til hensigt at vende tilbage til Danmark inden for 6 måneder, og den pågældende blev forhindret i at vende tilbage til Danmark på grund af uforudsete begivenheder, som ikke kunne kontrolleres, f.eks. sygdom, frihedsberøvelse, krigstilstand, naturkatastrofer eller problemer med udrejse af opholdslandet. Hvis der søges om dispensation fra bortfald før udrejsen, vil der efter praksis kunne meddeles dispensation, såfremt opholdet i udlandet tjener et velbegrundet formål som f.eks. pasning af nære alvorligt syge familiemedlemmer.

Som det fremgår ovenfor i afsnit 3.17.1., kan en opholdstilladelse *enten* bortfalde, hvis en udlænding opgiver sin bopæl i Danmark, *eller* hvis udlændingen har længerevarende ophold i udlandet, herunder ikke udnytter en meddelt opholdstilladelse til at indrejse, jf. udlændingelovens § 17.

Som et eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til, hvorvidt en opholdstilladelse på erhvervs- og studieområdet var bortfaldet grundet et længerevarende ophold i udlandet, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i maj 2020 Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelse vedrørende en statsborger fra Pakistan, som havde søgt om forhåndsdispensation fra bortfald af sin opholdstilladelse efter etableringskortordningen.

Sagens faktiske omstændigheder:

Ansøgeren var i august 2014 meddelt opholds- og arbejdstilladelse i Danmark som PhD studerende. Ansøgeren fik herefter primo juni 2018 opholdstilladelse efter etableringskortordningen med gyldighed i to år. Primo juni 2018 blev ansøgeren registreret udrejst i Det Centrale Personregister (CPR), og ansøgeren indgav i juli 2018 en ansøgning til Styrelsen for International Rekruttering og Integration om forhåndsdispensation fra bortfald.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Udlændingenævnet finder, at ansøgeren ikke kan meddeles dispensation fra bortfald af sin opholdstilladelse, idet han havde til hensigt at udrejse af Danmark til Singapore for at arbejde ved en udenlandsk virksomhed i to år, jf. udlændingelovens § 17, stk. 1, 1. og 2. pkt.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at ansøgeren efter egne oplysninger rejste ud af Danmark den primo juni 2018 og først agter at vende tilbage til Danmark primo juni 2020 (dagen før hans nuværende opholdstilladelse udløber), og at han er registreret udrejst i CPR primo juni 2018.

Udlændingenævnet har i den forbindelse lagt vægt på, at det fremgår af udlændingelovens § 17, stk. 1, 1. og 2. pkt., at en opholdstilladelse bortfalder, når udlændingen opgiver sin bopæl i Danmark. Tilladelsen bortfalder endvidere, når udlændingen har opholdt sig uden for landet i mere end seks på hinanden følgende måneder.

Udlændingenævnet finder således, at ansøgeren ikke kan meddeles dispensation fra bortfald af sin opholdstilladelse, da han havde til hensigt at opholde sig uden for Danmark i to år, og da opholdet ikke tjener et velbegrundet formål.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at ansøgeren under sit ophold i Singapore skulle arbejde for en udenlandsk virksomhed. Han har således ikke bevaret sin tilknytning til det danske arbejdsmarked.

Det forhold, at ansøgeren til støtte for klagen har anført, at sit formål med at forlade Danmark var at opbygge erhvervserfaring fra udlandet igennem en periode på et til to år, og at han derefter ville vende tilbage til Danmark primo juni 2020, finder Udlændingenævnet ikke kan føre til en ændret vurdering.

Udlændingenævnet har i den forbindelse lagt vægt på, at ansøgeren ikke vil have en reel udsigt til at kunne få forlænget sin opholdstilladelse efter tilbagevenden til Danmark, idet det ikke er muligt at forlænge en opholdstilladelse efter etableringskortordningen udover to år.

Udlændingenævnet finder således, at ansøgerens opholdstilladelse er bortfaldet, idet han har opgivet sin bopæl i Danmark, og da han endvidere har opholdt sig udenfor Danmark i mere end seks sammenhængende måneder.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at ansøgeren efter egne oplysninger udrejste af Danmark den primo juni 2018, og at han desuden er registreret udrejst i Danmark denne dato.

Udlændingenævnet har yderligere lagt vægt på, at ansøgeren uanset det anførte om, at han har bevaret sin bopæl i Danmark, ikke har dokumenteret dette, ligesom han i klagen fra oktober 2018 oplyste, at han havde planer om at besøge Danmark indenfor seks måneder.

Udlændingenævnet finder ikke, at ansøgerens opholdstilladelse ikke skal anses for bortfaldet, jf. udlændingelovens § 17, stk. 3.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at der ikke foreligger oplysninger om sådanne forhold, der kan føre til, at ansøgerens opholdstilladelse ikke skal anses for bortfaldet.

Udlændingenævnet henviser i den forbindelse til, at reglerne om bortfald fremgår udtrykkeligt af ansøgerens opholdstilladelse fra juni 2018, herunder, at han kan miste sin ret til ophold i Danmark, hvis han ikke opfylder en eller flere af betingelserne for opholdstilladelsen, eller eksempelvis hvis han opgiver sin bopæl i Danmark eller opholder sig mere end seks sammenhængende måneder uden for Danmark.

Det er indgået i Udlændingenævnets vurdering, at ansøgeren efter sin opfattelse har en stærk tilknytning til Danmark, at han har boet i Danmark fra september 2014 til juni 2018, at han har været ph.d. i Data Science ved et dansk universitet, og at han ønsker at opnå et job som Data Scientist i den danske industri.

Det kan imidlertid ikke føre til en ændret vurdering, idet ansøgeren alene har haft opholdstilladelse med henblik på midlertidigt ophold i Danmark i knap fire år forud for hans udrejse, at der ikke foreligger oplysninger om, at han har familiemæssig tilknytning til Danmark, og at han dermed ikke kan anses for at have opnået en stærk længerevarende tilknytning til Danmark, som kan begrunde, at hans opholdstilladelse alligevel ikke skal anses for bortfaldet.

På baggrund af en samlet vurdering af sagens oplysninger finder Udlændingenævnet, at det ikke vil være uproportionalt og stridende mod Danmarks internationale forpligtelser, herunder Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 8, at anse ansøgerens opholdstilladelse i Danmark for bortfaldet." ERH/2020/5.

Som eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til, hvorvidt en opholdstilladelse som medfølgende familie var bortfaldet, idet ansøgerne ikke havde taget reelt og faktisk ophold i Danmark inden for 6 måneder efter, at opholdstilladelsen blev meddelt, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i december 2020 Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelse vedrørende en statsborger fra Pakistan og dennes 2 børn, som havde søgt om dispensation fra bortfald af deres opholdstilladelser, jf. udlændingelovens § 17, skt. 1, 1. og 2. pkt.

Sagens faktiske omstændigheder:

I februar 2019 blev ansøgeren og de 2 børn meddelt opholdstilladelse som medfølgende familie til en herboende reference, der havde opholdstilladelse i Danmark efter den dagældende greencardordning. Ifølge Det Centrale Personregister (CPR) indrejste ansøgeren og de 2 børn i Danmark i juni 2019, og de udrejste af Danmark igen i juli 2019. I april 2020 meddelte Styrelsen for International Rekruttering og Integration ansøgeren og de 2 børn afslag på dispensation fra bortfald af deres opholdstilladelser.

Udlændingenævnets afgørelse:

Udlændingenævnet finder, at ansøgerens og hendes 2 børns opholdstilladelser må anses for bortfaldet, idet ansøgeren og hendes 2 børn ikke er indrejst og har taget reelt og faktisk ophold i Danmark inden for 6 måneder efter, at ansøgeren og hendes 2 børn blev meddelt opholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 17, stk. 1, 1. og 2. pkt.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at ansøgeren og hendes 2 børn i februar 2019 blev meddelt opholdstilladelse i Danmark, at de indrejste i Danmark cirka 3 ½ måned efter meddelelsen af opholdstilladelserne i juni 2019, og at de udrejste igen i juli 2019, således at ansøgeren og de 2 børn alene nåede at opholde sig i Danmark i knap én måned.

Udlændingenævnet har endvidere lagt vægt på referencens egne oplysninger om, at ansøgeren og de 2 børn udrejste af Danmark i juli 2019 med henblik på, at ansøgeren kunne føde sit barn i hjemlandet.

Udlændingenævnet finder på den baggrund, at ansøgeren og de 2 børn ikke har taget reelt og faktisk ophold med henblik på at bosætte sig i Danmark ved indrejsen i juni 2019, men at ansøgeren og de 2 børn alene er indrejst med henblik på at bibeholde deres opholdstilladelser, der ellers ville være udløbet i august 2019.

Udlændingenævnet skal i den forbindelse henvise til, at det fremgår af udlændingelovens § 17, stk. 1, 1. og 2. pkt., at en opholdstilladelse bortfalder, når udlændingen opgiver sin bopæl i Danmark.

Udlændingenævnet finder, at ansøgeren og de 2 børn ikke kan meddeles dispensation fra bortfald af deres opholdstilladelser, jf. udlændingelovens § 17, stk. 3.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at der ikke foreligger oplysninger om sådanne forhold, der kan føre til, at deres opholdstilladelser ikke skal anses for bortfaldet.

Det er indgået i grundlaget for Udlændingenævnets vurdering, at referencen i forbindelse med sagen har anført, at ansøgeren havde komplikationer under sin graviditet, herunder rygproblemer og hjemvé, at hun var deprimeret over, at hun ikke havde nogle familiemedlemmer til at passe de 2 ældste børn, når hun fødte barnet, og at hun derfor ønskede at føde barnet i sit hjemland.

Udlændingenævnet finder imidlertid, at det ikke kan føre til en ændret vurdering.

Udlændingenævnet henviser i den forbindelse til, at det var ansøgerens eget valg at udrejse til sit hjemland med henblik på at føde sit barn på trods af, at hun må antages at have haft adgang til samme lægelig behandling for komplikationerne forbundet med sin graviditet i Danmark.

Udlændingenævnet har hertil lagt vægt på, at det udtrykkeligt fremgår af ansøgerens og de 2 børns opholdstilladelser af februar 2019, at ansøgeren og de 2 børn kan miste retten til ophold i Danmark, hvis de ikke opfylder en eller flere af betingelserne fastsat i opholdstilladelserne, eller hvis de opgav deres bopæl i Danmark eller opholdt sig mere end 6 sammenhængende måneder uden for Danmark.

Det kan ikke føre til en ændret vurdering, at referencen i forbindelse med klagen har anført, at han havde modtaget et brev fra sin kommune fra januar 2020, hvoraf det fremgik, at han skulle indskrive sine 2 ældste børn i folkeskolen, og at han således lagde til grund, at hans familie fortsat var tilmeldt CPR, og var registeret på den samme adresse som ham.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at det fremgår ved Udlændingenævnets opslag i CPR, at ansøgeren og de 2 børn har været registreret udrejst af Danmark til Pakistan siden juli 2019.

Udlændingenævnet har endelig vurderet, at bortfald af ansøgerens opholdstilladelse ikke anses for at være i strid med Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 8, herunder set i lyset af ansøgerens meget kortvarige ophold i Danmark. Ansøgeren og de 2 børn nåede således alene at opholde sig i Danmark i knap én måned, og ansøgeren og de 2 børns tilknytning til det danske samfund må derfor antages at være af meget begrænset omfang." ÅB/2020/202.

3.18. Administrativ udvisning med indrejseforbud

Udlændingelovens regler om administrativ udvisning findes i lovens §§ 25-25 b. Domstolenes adgang til udvisning reguleres i udlændingelovens §§ 22-24 samt § 25 c. En udvisning ledsages som

udgangspunkt af et indrejseforbud, jf. udlændingelovens § 32, hvoraf også længden af indrejseforbuddet fremgår.

En udlænding, som ikke har haft lovligt ophold her i landet i mere end de sidste 6 måneder, kan udvises administrativt på baggrund af f.eks. berigelseskriminalitet eller besiddelse af narkotika, jf. udlændingelovens § 25 a, stk. 1, eller på baggrund af ulovligt arbejde eller subsistensløshed, jf. udlændingelovens § 25 a, stk. 2.

En udlænding kan endvidere udvises administrativt for ulovligt ophold, jf. udlændingelovens § 25 b.

Ved lovligt ophold forstås ophold med gyldig opholdstilladelse, ophold efter EU-reglerne, ophold på baggrund af et gyldigt visum eller visumfrit ophold. Et processuelt ophold sidestilles ikke i denne forbindelse med lovligt ophold, uanset at udlændingen har ret til at opholde sig her i landet, mens en ansøgning om opholdstilladelse behandles, jf. udlændingelovens § 33 a, eller mens en klage over et afslag på opholdstilladelse er tillagt opsættende virkning med hensyn til udrejsefristen, jf. udlændingelovens § 33 b.

Forud for en afgørelse om udvisning skal der foretages en vurdering af udlændingens forhold og tilknytning til Danmark, jf. udlændingelovens § 26.

Ved afgørelsen om udvisning skal der tages særligt hensyn til, om de omstændigheder, som kan begrunde udvisning, er en følge af, at udlændingen har været udsat for menneskehandel, og om dette forhold taler imod udvisning, jf. udlændingelovens § 26 a.

Det følger af udlændingelovens § 26 b, at udvisning af udlændinge, som er omfattet af EU-reglerne, kun kan ske i overensstemmelse med de principper, der efter EU-reglerne gælder for begrænsning af retten til fri bevægelighed.

Det følger endvidere af udlændingelovens § 26 c, at en afgørelse om udvisning medfører, at udlændingens ret til ophold bortfalder.

Ved lov nr. 821 af 6. juni 2020 blev udlændingelovens § 32 nyaffattet, således at den hidtidigt gældende § 32, stk. 1-5 og 7-12, blev nyaffattet som § 32, stk. 1-8, og således at den tidligere gældende § 32, stk. 6, (om udlevering af meddelelse om indrejseforbuddet) blev ophævet. Formålet med nyaffattelsen var navnlig at forenkle bestemmelsens opbygning, så overflødige regler udgik og bestemmelsen generelt blev systematiseret. Derudover havde lovændringen til formål at gøre bestemmelsen mere overskuelig og letlæselig for at lette administrationen af bestemmelsen. Der blev herudover gennemført enkelte ændringer og præciseringer i forhold til den hidtil gældende § 32.

Såfremt en udlænding, der er omfattet af EU-reglerne, udvises, fastsættes der alene et indrejseforbud, hvis udlændingen er udvist af hensyn til den offentlige orden, sikkerhed eller sundhed, jf. udlændingelovens § 32, stk. 2.

3.18.1. Kriminalitet

Efter udlændingelovens § 25 a, stk. 1, nr. 1, kan en udlænding, som ikke har haft lovligt ophold her i landet i længere tid end de sidste 6 måneder udvises, hvis udlændingen uden for de i udlændingelovens §§ 22-24 nævnte tilfælde er dømt for overtrædelse af udlændingelovens § 42 a, stk. 7, 4. pkt., jf. § 60, stk. 1, straffelovens §§ 119, 243, 244, 266, 276-283 eller 290, toldlovens § 73, stk. 2, jf. stk. 1, nr. 1, lov om våben og eksplosivstoffer eller lov om knive og blankvåben m.v., eller udlændingen over for politiet har erkendt overtrædelsen eller er pågrebet under eller i umiddelbar tilknytning til udøvelsen af det strafbare forhold.

Som eksempel på en afgørelse, hvor nævnet har taget stilling til, om en udlænding skulle udvises administrativt for at have begået kriminalitet efter udlændingelovens § 25 a, stk. 1, nr. 1, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i december 2020 Udlændingestyrelsens afgørelse om udvisning efter udlændingelovens § 25 a, stk. 1, nr. 1, af en statsborger fra Georgien, der blev anholdt af politiet og sigtet for tyveri.

Sagens faktiske omstændigheder:

Klageren søgte i juni 2018 om asyl i Danmark. Klageren blev i september 2018 antruffet af politi i et byggemarked, hvor han var blevet anmeldt for tyveri af en svensknøgle. Foreholdt oplysninger fra politiet om, at klageren i juni 2018 var blevet pågrebet for butikstyveri af 3 pakker cigaretter, oplyste klageren, at han ikke var bekendt med dette, og han nægtede at have begået butikstyveriet. Klageren modtog en bøde på 600 kr. for butikstyveriet af svensknøglen i byggemarkedet.

Udlændingenævnets afgørelse:

"På tidspunktet for Udlændingestyrelsens afgørelse af september 2018 havde klageren ikke haft lovligt ophold her i landet i længere tid end de sidste seks måneder. Udlændingenævnet finder, at betingelserne for at kunne udvise klageren med indrejseforbud i 2 år i medfør af § 25 a, stk. 1, nr. 1, jf. § 32, stk. 4, nr. 1, var opfyldt, da Udlændingestyrelsen traf afgørelse i september 2018.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at klageren i september 2018 blev anholdt og sigtet af Københavns Politi for overtrædelse af straffelovens § 276, jf. § 287, ved i forening med to andre at have begået tyveri i et byggemarked, hvor klageren stjal en svensknøgle til en værdi af 295,95 kr., og at klageren modtog en bøde for forholdet.

Udlændingenævnet har endvidere lagt vægt på, at det er en skærpende omstændighed, at klageren kort forinden tyveriet i september 2018 indrejste i Danmark, at klageren i den mellemliggende periode blev pågrebet af politiet i forbindelse med et andet butikstyveri, hvor klageren stjal tre pakker cigaretter, og at klageren i september 2018 begik tyveriet i forening med to andre gerningsmænd.

Det forhold, at klageren nægter tyveriet, kan ikke føre til en ændret vurdering. Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at en civil vagt i byggemarkedet observerede klagerens adfærd i butikken, og at den civile vagts forklaring blev understøttet af butikkens videoovervågning, som viste, at klageren deltog i tyveriet, idet klageren tog svensknøglen ned fra en hylde, pakkede den ud af emballagen og gav den til sin medgerningsmand, som herefter passerede sidste kasselinje i butikken uden at betale for varen.

Udlændingenævnet finder endvidere, at der ikke foreligger sådanne omstændigheder, at udvisningen må antages at virke særligt belastende for klageren, jf. udlændingelovens § 26, stk. 1.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at klageren er statsborger i Georgien, at klageren aldrig har haft et lovligt opholdsgrundlag i Danmark, og at der ikke foreligger oplysninger om tilknytning til Danmark, herunder til herboende personer, eller oplysninger om helbredsmæssige forhold, der kan føre til, at en udvisning af klageren må antages at virke særligt belastende.

Udlændingenævnet har endvidere lagt vægt på, at klageren i november 2018 er blevet meddelt afslag på asyl.

Klageren har indrejseforbud i to år regnet fra den dato, ansøger er udrejst eller udsendt fra det område, som indrejseforbuddet vedrører. Udlændingestyrelsen traf afgørelse i september 2018 efter dagældende bestemmelser i udlændingeloven, og ansøgers indrejseforbud er således nationalt begrænset.

Idet klageren er registreret forsvundet i februar 2019, og det af Udlændingeinformationsportalen fremgår, at Udlændingestyrelsen i maj 2019 modtog en anmodning om overtagelse i medfør af Dublinforordningen, finder Udlændingenævnet, at det kan lægges til grund, at klageren forlod Danmark i februar 2019.

Klageren indrejseforbud er således gældende indtil februar 2021.

Udlændingenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse af september 2018." ÅB/2020/203.

3.18.2. Ulovlig besiddelse af euforiserende stoffer

Efter udlændingelovens § 25 a, stk. 1, nr. 2, kan en udlænding, som ikke har haft lovligt ophold her i landet i længere tid end de sidste 6 måneder udvises, hvis udlændingen er dømt for ulovlig besiddelse af euforiserende stoffer, eller udlændingen over for politiet har erkendt ulovlig besiddelse eller brug af euforiserende stoffer, eller der i øvrigt foreligger en særlig bestyrket mistanke.

En udlænding kan således udvises efter udlændingelovens § 25 a, stk. 1, nr. 2, trods manglende erkendelse, såfremt udlændingen enten indvortes eller direkte på sin person findes i besiddelse af euforiserede stoffer, eller såfremt udlændingen antræffes stærkt narkotikapåvirket og har friske stikmærker.

Som eksempel på en afgørelse, hvor nævnet i 2019 har taget stilling til administrativ udvisning af en udlænding for at have været i besiddelse af euforiserende stoffer, henvises til ÅB/2019/153 i Udlændingenævnets årsberetning 2019, afsnit 3.18.1.

3.18.3. Ulovligt arbejde

Efter udlændingelovens § 25 a, stk. 2, nr. 1, kan en udlænding, som ikke har haft lovligt ophold her i landet i længere tid end de sidste 6 måneder udvises, hvis der efter det, som er oplyst om udlændingens forhold, er grund til at antage, at udlændingen vil tage ophold eller arbejde her i landet uden fornøden tilladelse. Udlændinge, der er omfattet af § 2, stk. 1 eller 2, kan dog ikke udvises af denne grund.

Vedrørende ulovligt arbejde vil der som udgangspunkt ske udvisning uanset, at udlændingen måtte have fået udstedt skattekort, hvis der ikke forinden er opnået arbejdstilladelse. Det er uden betydning, om der foreligger en formel ansættelsesaftale, eller om udlændingen har modtaget vederlag for udført arbejde.

Ulønnet frivilligt arbejde eller bibeskæftigelse kræver som udgangspunkt også arbejdstilladelse, medmindre udlændingen er fritaget eller undtaget herfra. Udlændinge, der har opholdstilladelse eller ret til ophold som nævnt i udlændingelovens § 14, stk. 1 og 2, er fritaget fra kravet om arbejdstilladelse.

Som eksempler på afgørelser, hvor nævnet har taget stilling til, om en udlænding skulle udvises administrativt for at have arbejdet uden fornøden tilladelse efter udlændingelovens § 25 a, stk. 2, nr. 1, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i december 2020 Udlændingestyrelsens afgørelse om udvisning efter udlændingelovens § 25 a, stk. 2, nr. 1, af en statsborger fra Albanien, der havde arbejdet ulovligt i Danmark.

Sagens faktiske omstændigheder:

SKAT havde i oktober 2018 anmodet politiet om assistance i forbindelse med kontrol af nogle albanske statsborgere på en byggeplads, man mistænkte for at arbejde uden fornøden tilladelse. Da politiet ankom til byggepladsen antraf de 3 af de albanske statsborgere i arbejdstøj. Klageren oplyste til politiet i forbindelse med anholdelsen, at klageren kunne bekræfte, at han arbejdede på byggepladsen, at han ikke var bekendt med, at dette krævede arbejdstilladelse, samt at han var indrejst i Danmark i ultimo juli 2018. Efterfølgende oplyste klageren til politiet, at han havde papirer på en arbejdskontrakt indgået med et bureau i Albanien, samt at det albanske bureau formidlede kontakten til arbejdsgiveren i Danmark.

Udlændingenævnets afgørelse:

"På tidspunktet for Udlændingestyrelsens afgørelse af oktober 2018 havde klageren ikke haft lovligt ophold her i landet i længere tid end de sidste 6 måneder. Udlændingenævnet finder, at betingelserne for at kunne udvise klageren med indrejseforbud i 2 år i medfør af § 25 a, stk. 2, nr. 1, jf. udlændingelovens § 32, stk. 4, nr. 1, var opfyldt, da Udlændingestyrelsen traf afgørelsen i oktober 2018.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at klageren i oktober 2018 blev antruffet af politiet på en byggeplads i Danmark, at klageren ankom til stedet iført arbejdstøj, og at klageren i den forbindelse blev sigtet og anholdt for ulovligt arbejde, idet klageren ikke var i besiddelse af en arbejdstilladelse.

Udlændingenævnet har videre lagt vægt på, at klageren bekræftede, at klageren havde arbejdet på den byggeplads som klageren blev antruffet på, at klageren har arbejdet på denne byggeplads siden han indrejste i Danmark i juli 2018, og at han har fået løn for sit arbejde svarende til 1.500 euro om måneden.

Udlændingenævnet har yderligere lagt vægt på, at klageren vedtog og underskrev et bødeforlæg på 4.500 kr., og at det fremgår af politiets afhøringsrapport af oktober 2018, at klageren under afhøring erkendte at have arbejdet her i landet som anført i sigtelsen.

Det forhold, at klageren til støtte for sin klage har anført, at klageren ikke mente, at klageren havde arbejdet ulovligt, kan ikke føre til en anden vurdering, idet klageren har erkendt at have arbejdet i Danmark, og at klageren ikke var i besiddelse af en arbejdstilladelse.

Det forhold, at klageren har forklaret, at klageren troede, at man som praktikant måtte arbejde 3 måneder i Danmark sammenholdt med, at klageren har fået en arbejdskontrakt hos et dansk firma, kan ikke føre til en ændret vurdering, idet det er ansøgers eget ansvar at gøre sig bekendt med gældende lovgivning i Danmark.

Udlændingenævnet finder endvidere, at der ikke foreligger sådanne omstændigheder, at udvisningen må antages at virke særligt belastende for ansøger, jf. udlændingelovens § 26, stk. 1.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at klageren er albansk statsborger, at klageren ikke har haft længerevarende ophold i Danmark, at klageren ikke har særlig tilknytning til Danmark, og at der ikke foreligger oplysninger om helbredsmæssige eller andre personlige forhold, der kan føre til, at en udvisning af klageren må antages at virke særligt belastende for klageren.

Udlændingenævnet finder endvidere, at der ikke er grundlag for at fastsætte indrejseforbuddet for en kortere periode end to år, jf. udlændingelovens § 32, stk. 5, nr. 2, idet der ikke er oplyst om ganske særlige grunde, herunder hensynet til familiemæssige og sociale tilknytninger, der taler herfor.

Udlændingenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse af oktober 2018." ÅB/2020/204.

3.18.4. Subsistensløs

Efter udlændingelovens § 25 a, stk. 2, nr. 2, kan en udlænding, som ikke har haft lovligt ophold her i landet i længere tid end de sidste 6 måneder udvises, hvis udlændingen ikke har de nødvendige midler til sit underhold både med hensyn til hele det påtænkte ophold i Schengenlandene og til enten hjemrejsen eller gennemrejsen til et land, der ikke er tilsluttet Schengenkonventionen, og hvor den pågældende er sikret indrejse, og ikke er i stand til på lovlig vis at erhverve disse midler. Udlændinge, der er omfattet af § 2, stk. 1, nr. 1 eller 2, kan dog ikke udvises af denne grund.

Som et eksempel på en afgørelse, hvor nævnet har taget stilling til, om en udlænding skulle udvises administrativt efter udlændingelovens § 25 a, stk. 2, nr. 2, henvises til afgørelsen ÅB/2019/156 i Udlændingenævnets årsberetning 2019, afsnit 3.18.4.

3.18.5. Hensynet til den offentlige orden, forholdet til fremmede magter, sikkerheds- eller sundhedsmæssige grunde eller hensynet til Schengenlandenes offentlige orden

Efter udlændingelovens § 25 a, stk. 2, nr. 3, kan en udlænding, som ikke har haft lovligt ophold her i landet i længere tid end de sidste 6 måneder udvises, hvis andre hensyn til den offentlige orden, forholdet til fremmede magter, sikkerheds- eller sundhedsmæssige grunde eller hensynet til Schengenlandenes offentlige orden tilsiger, at udlændingen ikke bør have ophold her i landet. Udlændinge, der er omfattet af § 2, stk. 1 eller 2, kan dog ikke udvises på grund af hensynet til Schengenlandenes offentlige orden eller forholdet til fremmed magter.

Som eksempler på afgørelser, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til, om en udlænding skulle udvises administrativt efter udlændingelovens § 25 a, stk. 2, nr. 3, under henvisning til den offentlige orden, idet udlændingen havde etableret og opholdt sig i såkaldte "utryghedsskabende lejre", henvises til afgørelsen ÅB/2018/124 i Udlændingenævnets årsberetning 2018, afsnit 3.18.3 og ÅB/2019/157 i Udlændingenævnets årsberetning 2019, afsnit 3.18.5.

3.18.6. Ulovligt ophold

Udlændingelovens § 25 b, stk. 2, blev ophævet ved lov nr. 821 af 9. juni 2020.

Med lov nr. 821 af 9. juni 2020 er der således ikke længere hjemmel til at udvise en udlænding, som ikke er statsborger i et af de lande, der er nævnt i udlændingelovens § 2, stk. 1, og som er pålagt at udrejse af landet straks, eller som ikke udrejser i overensstemmelse med udrejsefristen, medmindre særlige grunde taler herimod.

Med vedtagelsen af lov nr. 821 af 9. juni 2020 er fastsættelsen af indrejseforbuddet i tilfælde, hvor udlændingen er pålagt at udrejse af landet straks, eller som ikke udrejser i overensstemmelse med en udrejsefrist, ikke afhængigt af en forudgående udvisning. Der henvises i øvrigt til afsnit 3.18.7. vedrørende indrejseforbud.

Som eksempler på afgørelser, hvor nævnet har taget stilling til, om en udlænding skulle udvises administrativt for at have opholdt sig her i landet uden fornøden tilladelse efter udlændingelovens § 25 b kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i august 2020 Udlændingestyrelsens afgørelse om udvisning efter udlændingelovens § 25 b af en statsborger fra Pakistan, der blev stoppet i paskontrollen i forbindelse med sin udrejse af Danmark.

Sagens faktiske omstændigheder:

Klageren kunne i forbindelse med sin udrejse af Danmark i februar 2018 ikke forevise et gyldigt visum eller opholdstilladelse. Klageren fremviste til politiet et pakistansk nationalitetspas, hvori der var isat et Schengenvisum til Spanien, gyldig i 90 dage i perioden fra juni 2017 til juni 2018. Det fremgik, at klageren ultimo september 2017 indrejste i Spanien. Klageren oplyste, at hun havde opholdt sig hos sin far, der igennem mange år havde boet i Danmark. Klageren oplyste endvidere, at hun var indrejst i Europa via Spanien, at hun havde opholdt sig i Spanien, at hun herefter rejste videre til Danmark, og at hun ikke vidste, at den tid, hun havde opholdt sig i Spanien, talte med i visummets varighed på 90 dage.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Udlændingenævnet finder, at betingelserne for at kunne udvise klageren med indrejseforbud i medfør af udlændingelovens § 25 b, stk. 1, jf. § 32, stk. 4, 5. pkt., var opfyldt, da Udlændingestyrelsen traf afgørelse i juni 2018.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at klageren i februar 2018 blev antruffet af politiet i lufthavnen, hvor klageren ville udrejse til Pakistan, men at klageren ikke var i besiddelse af en gyldig opholdstilladelse eller gyldigt visum til Danmark eller Schengen.

Udlændingenævnet har således lagt vægt på, at der i klagerens pakistanske nationalitetspas var isat et 90-dages Schengenvisum, gyldigt i perioden fra juni 2017 til juni 2018, og at det fremgik af et indrejsestempel, at klageren i september 2017 indrejste til Spanien, hvorfor klageren på tidspunktet for klagerens udrejse havde opholdt sig i mere end 90 dage i Schengenområdet.

Det forhold, at klageren i sin klage har anført bl.a., at klageren gentagne gange rejste mellem Spanien og Danmark, at ingen oplyste klageren, at hun opholdte sig ulovligt i Schengen, og at hun ikke var bekendt med, at hendes visum alene var gyldigt i 90 dage, finder Udlændingenævnet ikke kan føre til en ændret vurdering af sagen.

Udlændingenævnet har lagt vægt på, at det påhviler klageren, som visumpligtig, selv at være bekendt med betingelserne for sit visum, herunder længden af sit visum.

Udlændingenævnet finder, at der ikke foreligger sådanne omstændigheder, at udvisningen må antages at virke særligt belastende for ansøger, jf. udlændingelovens § 26, stk. 1.

Det forhold, at klageren til politiet har oplyst, at klagerens far bor i Danmark, ændrer ikke ved denne vurdering, idet klagerens tilknytning til Danmark ikke kan anses for at være så stærk, at det må antages at virke særligt belastende for klageren at blive udvist. Udlændingenævnet har hertil lagt vægt på, at klageren alene har foretaget besøg af kortere varighed.

Udlændingenævnet finder endvidere, at der ikke er grundlag for at fastsætte indrejseforbuddet for en kortere periode end to år, jf. udlændingelovens § 32, stk. 5, 1. pkt., idet der ikke er oplyst om særlige grunde, herunder hensynet til familiemæssige og sociale tilknytninger, der taler herfor.

Det forhold, at klageren flere gange har besøgt sin far, der er bosiddende i Danmark, er ikke i sig selv tilstrækkeligt til, at der er tale om familiemæssige hensyn, der kan begrunde, at indrejseforbuddet kan afkortes.

Udlændingenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse af juni 2018." ÅB/2020/205.

Udlændingenævnet stadfæstede i november 2020 Udlændingestyrelsens afgørelse om udvisning efter udlændingelovens § 25 b af en statsborger fra Serbien.

Sagens faktiske omstændigheder:

Klageren blev nægtet indrejse til Sverige, hvortil klageren forsøgte at indrejse fra Danmark, idet klageren havde udnyttet sin visumfri periode på 90 dage. Klageren blev herefter udvist. Klageren havde opholdt sig i Schengenområdet fra primo marts 2019 til primo juni 2019, og igen fra ultimo august 2019 til ultimo oktober 2019, hvor klageren blev antruffet. Klageren oplyste, at han havde ægtefælle og børn, som var bosiddende i Sverige.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Udlændingenævnet finder, at betingelserne for at kunne udvise klageren med indrejseforbud i medfør af udlændingelovens § 25 b, stk. 1, jf. § 32, stk. 4, nr. 1, var opfyldt, da Udlændingestyrelsen traf afgørelse i oktober 2019.

Udlændingenævnet har lagt vægt på, at klageren som statsborger i Serbien kan opholde sig visumfrit i Danmark og Schengenområdet i 90 dage i en 180-dages periode, jf. udlændingelovens § 3, stk. 1.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at det fremgår af stemplerne i klagerens nationalitetspas, at klageren opholdte sig i 87 dage i Schengenområdet i perioden fra marts 2019 til juni 2019, at klageren i perioden fra august 2019 til oktober 2019 på ny har opholdt sig i Schengenområdet, at klageren således alene kunne opholde sig 3 dage i Schengenområdet ved indrejsen i august 2019, men at klageren ikke ses at have forladt Schengenområdet, og at klageren således har et overstay på 55 dage.

Det forhold, at klageren til støtte for klagen har anført, at klageren ikke erkender sit overstay kan ikke føre til en ændret vurdering. Udlændingenævnet har konkret lagt vægt på, at klageren til politiet erkendte, at klageren i perioderne fra marts 2019 til juni 2019 og fra august 2019 til august 2019 havde opholdt sig i Schengenområdet.

Det forhold, at klageren oplyste, at klageren i forbindelse med sin indrejse i august 2019 i Schengenområdet ikke var blevet vejledt om varigheden af den resterende gyldige periode i Schengenområdet, kan ikke føre til en ændret vurdering, idet Udlændingenævnet har lagt vægt på, at det er en udlændings eget ansvar at gøre sig bekendt med gældende regler for indrejse og ophold i Danmark og Schengenområdet.

Udlændingenævnet finder, at der ikke foreligger sådanne omstændigheder, at udvisningen må antages at virke særligt belastende for klageren, jf. udlændingelovens § 26, stk. 1.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at klageren er serbisk statsborger, at klageren ikke har haft længerevarende ophold i Danmark, at klageren ikke har særlig tilknytning til Danmark eller herboende personer, og at der ikke foreligger oplysninger om helbredsmæssige eller andre personlige forhold, der kan føre til, at en udvisning af klageren må antages at virke særligt belastende.

Udlændingenævnet finder endvidere, at der ikke er grundlag for at fastsætte indrejseforbuddet for en kortere periode end to år, jf. udlændingelovens § 32, stk. 5, nr. 2, idet der ikke er oplyst om særlige grunde, herunder hensynet til familiemæssige og sociale tilknytninger, der taler herfor.

Det forhold, at klageren til støtte for klagen anførte, at klagerens ægtefælle og nyfødte tvillingebørn opholder sig i Sverige, at klagerens ægtefælle og børn ikke kan besøge klageren i klagerens hjemland, at klageren fravær vil skade forholdet til klagerens børn, og at klagerens ægtefælle og børn behøver klageren, kan ikke føre til en ændret vurdering.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at det ikke i sagen ses dokumenteret, at klagerens ægtefælle og børn ikke kan tage ophold eller besøge klageren i dennes hjemland.

Udlændingenævnet finder endvidere, at klageren kan henvises til at søge om et nationalt begrænset visum hos de svenske udlændingemyndigheder.

Udlændingenævnet skal i øvrigt oplyse vedrørende indrejseforbud i EU- og Schengenlandene, at det følger af udlændingelovens § 58 g, stk. 1, nr. 7, at der skal ske indberetning af en udlænding, der ikke er statsborger i et Schengenland eller et land, der er tilsluttet Den Europæiske Union, som uønsket til SIS II, hvis udlændingen er udvist af landet efter udlændingelovens § 25 b.

Udlændingenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse af oktober 2019." ÅB/2020/206.

Udlændingenævnet stadfæstede i december 2020 Udlændingestyrelsens afgørelse om udvisning efter udlændingelovens § 25 b af en statsborger fra Israel.

Sagens faktiske omstændigheder:

Klageren blev antruffet og afvist i lufthavnen, hvor klageren fremviste et udløbet israelsk nationalitetspas. Klageren var af Norge indberettet som uønsket tredjelandsstatsborger, der skulle afvises ved indrejse eller ophold i Schengenområdet. Klageren havde haft opholdstilladelse i Sverige, men opholdstilladelsen i Sverige var udløbet. Klageren havde ansøgt om ny opholdstilladelse, men ansøgningen var blevet afvist. Klageren havde på tidspunktet for indrejsen processuelt ophold i Sverige.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Udlændingenævnet finder, at betingelserne for at kunne udvise klageren med indrejseforbud i fem år i medfør af udlændingelovens § 25 b, stk. 1, jf. § 32, stk. 4, nr. 3, var opfyldt, da Udlændingestyrelsen traf afgørelse i juli 2018.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at klageren i januar 2016 af Norge blev indberettet som uønsket i Schengenområdet frem til 2019, at klageren i juli 2018 blev antruffet af politiet, og at klageren således var indrejst i Schengenområdet i strid med et gældende indrejseforbud. Udlændingenævnet har i den forbindelse lagt til grund, at de norske myndigheder ved indberetningen til SIS II har foretaget de fornødne konsultationer.

Udlændingenævnet har endvidere lagt vægt på, at det må antages, at klageren var blevet gjort bekendt med sit indrejseforbud i Schengenområdet. Udlændingenævnet har i den forbindelse lagt vægt på, at

klageren over for politiet oplyste, at klageren af de norske myndigheder havde fået et eller andet at vide, selv om klageren ikke erindrede, hvad det konkret var.

Det er indgået i Udlændingenævnets vurdering, at klageren i juli 2018 havde processuelt ophold Sverige, idet klageren havde søgt om forlængelse af sin svenske opholdstilladelse. Udlændingenævnet finder imidlertid, at dette ikke kan føre til en ændret vurdering.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at processuelt ophold ikke giver ret til at indrejse eller opholde sig i andre Schengenlande.

Udlændingenævnet finder, at der ikke foreligger sådanne omstændigheder, at udvisningen må antages at virke særligt belastende for klageren, jf. udlændingelovens § 26, stk. 1.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at klageren er statsborger i Israel, at klageren ikke har tilknytning til Danmark i form af tidligere længerevarende ophold eller tilknytning til herboende personer, og at der ikke foreligger særlige helbredsmæssige eller andre personlige forhold, som medfører, at en udvisning vil virke særligt belastende for klageren.

Udlændingenævnet har konkret lagt vægt på, at klageren til det danske politi oplyste, at klageren var sund og rask.

Udlændingenævnet finder endvidere, at der ikke er grundlag for at fastsætte indrejseforbuddet for en kortere periode end fem år, jf. udlændingelovens § 32, stk. 5, nr. 2, idet der ikke er oplyst om særlige grunde, herunder hensynet til familiemæssige og sociale tilknytninger, der taler herfor.

Det forhold, at klageren til støtte for klagen har oplyst, at klageren i Sverige har en ægtefælle, bolig og læser på Stockholms universitet, kan ikke føre til en ændret vurdering.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at Migrationsverket har meddelt klageren afslag på opholdstilladelse i Sverige, og således har taget stilling til, om der ikke foreligger en sådan særlig tilknytning til Sverige.

Udlændingenævnet har endvidere lagt vægt på, at der ikke er fremkommet oplysninger om hindringer for, at klagerens ægtefælle kan besøge klageren i klagerens hjemland.

Udlændingenævnet skal i øvrigt oplyse vedrørende indrejseforbud i EU- og Schengenlandene, at det følger af udlændingelovens § 58 g, stk. 1, nr. 7, at der skal ske indberetning af en udlænding, der ikke

er statsborger i et Schengenland eller et land, der er tilsluttet Den Europæiske Union, som uønsket til SIS II, hvis udlændingen er udvist af landet efter udlændingelovens § 25 b.

Udlændingenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse af juli 2018." ÅB/2020/207.

3.18.7. Indrejseforbuddets længde

Når der i det følgende henvises til udlændingeloven er det således udlændingeloven sådan som denne er bekendtgjort efter vedtagelsen af lov nr. 821 af 9. juni 2020.

Udlændingelovens § 32, stk. 1 og 2, indeholder herefter regler om fastsættelse af indrejseforbud.

Udlændingelovens § 32, stk. 6, indeholder regler om beregning af indrejseforbuddets start, mens stk. 7 og 8 indeholder regler om henholdsvis ophævelse og bortfald af indrejseforbud.

Indrejseforbud, der meddeles på baggrund af en administrativ udvisning, jf. udlændingelovens § 25 a og § 25 b, gives for 2 år, jf. udlændingelovens § 32, stk. 4, nr. 1.

Der meddeles et indrejseforbud på 5 år, hvis udlændingen udvises efter § 25, nr. 2, når udlændingen anses for en alvorlig trussel mod den offentlige sundhed, eller hvis udlændingen er tredjelandsstatsborger og er meddelt et indrejseforbud efter stk. 1, nr. 2, eller i forbindelse med udvisning efter § 25 a, stk. 2, eller § 25 b, og er indrejst i strid med et indrejseforbud, der tidligere er meddelt efter stk. 1, nr. 2, eller i forbindelse med en udvisning efter § 25 a, stk. 2, eller § 25 b, eller i strid med et indrejseforbud meddelt af en anden medlemsstat og opdateret i SIS II, jf. udlændingelovens § 32, stk. 4, nr. 3.

Udlændingelovens § 32, stk. 3, indeholder endvidere regler om tilfælde, hvor der kan undlades at fastsættes et indrejseforbud, og udlændingelovens § 32, stk. 5, nr. 2, indeholder regler om situationer, hvor der kan indsættes et indrejseforbud af kortere varighed.

Som eksempel på afgørelser, hvor nævnet i forbindelse med stillingtagen til administrativ udvisning af en udlænding også har truffet afgørelse om at fastsætte et kortere indrejseforbud under henvisning til udlændingelovens § 32, stk. 5, nr. 2 (tidligere § 32, stk. 5,1. pkt.), kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i oktober 2020 Udlændingestyrelsens afgørelse om udvisning efter udlændingelovens § 25 b, af en statsborger fra Iran.

Sagens faktiske omstændigheder:

I juli 2017 traf Udlændingestyrelsen afgørelse om ikke at forlænge klagerens opholdstilladelse, idet opholdstilladelsen var opnået ved svig. Flygtningenævnet stadfæstede denne afgørelse i februar 2019, idet Flygtningenævnet fandt, at klageren bevidst havde afgivet urigtige oplysninger om sin identitet og sit asylmotiv i sin asylsag, og at dette havde ført til, at klageren var blevet meddelt opholdstilladelse. Flygtningenævnet pålagde i den forbindelse klageren at udrejse straks. Klageren forblev imidlertid i Danmark efter den af Flygtningenævnet fastsatte udrejsedato. Klageren fik også afslag på sin ansøgning om opholdstilladelse her i landet.

Udlændingenævnets afgørelse:

Udlændingenævnet finder, at betingelserne for at kunne udvise ansøger med indrejseforbud i medfør af udlændingelovens § 25 b, stk. 2, jf. § 32, stk. 4, 5. pkt., var opfyldt, da Udlændingestyrelsen traf afgørelse i marts 2019.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at Udlændingestyrelsen i juli 2017 traf afgørelse om ikke at forlænge klagerens opholdstilladelse efter udlændingelovens § 11, stk. 2, jf. § 19, stk. 2, nr. 1, at Flygtningenævnet i februar 2019 stadfæstede denne afgørelse og pålagde klageren at udrejse straks, at klageren i april 2019 fik forkyndt Udlændingestyrelsens afgørelse om udvisning med indrejseforbud i medfør af § 25 b, stk. 2, jf. § 32, stk. 4, 5. pkt., at Udlændingestyrelsen i den forbindelse pålagde ansøger at udrejse straks, at Flygtningenævnet i april 2020 traf afgørelse om ikke at genoptage klagerens asylsag, og at klageren således ikke er udrejst i overensstemmelse med udrejsefristen.

Udlændingenævnet har tillige lagt vægt på, at klageren i marts 2019 til Udlændinge Center Nordsjælland oplyste, at han ikke ønskede at udrejse til Iran, at han ikke vil medvirke til udsendelse, og at han blev konsekvensvejledt om, at det følger af udlændingelovens § 25 b, stk. 2, at udlændinge, der ikke udrejser i overensstemmelse med udrejsefristen, skal udvises, medmindre særlige grunde taler derimod.

Udlændingenævnet finder, at der ikke foreligger særlige grunde imod at udvise klageren af alle EU-lande (undtaget De forenede Kongeriger og Irland) og de Schengenassocierede lande (Norge, Liechtenstein, Schweiz og Island), jf. herved udlændingelovens § 25 b, stk. 2.

Udlændingenævnet finder endvidere, at der ikke foreligger sådanne omstændigheder, at udvisningen må antages at virke særligt belastende for klageren, jf. udlændingelovens § 26, stk. 1.

Det er indgået i Udlændingenævnets vurdering, at klageren i oktober 2016 til Udlændingenævnet oplyste, at han har forhøjet blodtryk, at han går til undersøgelser på tidspunktet for samtalen, og at han muligvis har forhøjet levertal.

Udlændingenævnet finder imidlertid, at dette ikke kan føre til en ændret vurdering. Udlændingenævnet har konkret lagt vægt på klagerens egne oplysninger i ansøgningsskemaet til ægtefællefamiliesammenføringen af marts 2019, hvoraf det fremgår, at klageren ikke lider af alvorlig sygdom eller handicap. Udlændingenævnet finder endvidere, at han kan henvises til at søge sit hjemlands sundhedsmyndigheders behandling herfor.

Det er endvidere indgået i Udlændingenævnets vurdering, at klageren til Udlændingestyrelsen i september 2014 har oplyst, at han i Danmark skulle i praktik som social- og sundhedshjælper, at han i oktober 2016 til Udlændingestyrelsen oplyste, at han i april 2016 færdiggjorde social- og sundhedsuddannelsen, at han ikke har fast arbejde, og at han ville læse videre til sygeplejerske eller velfærdsteknologi-ingeniør-uddannelsen.

Det er yderligere indgået i Udlændingenævnets vurdering, at det af ansøgningsskemaet til ægtefællefamiliesammenføring af marts 2019 fremgår, at klageren oplyste, at han har en uddannelse som radiograf fra en uddannelsesinstitution, at han har taxakørekort, at klageren er landbrugsingeniør, og at klageren på ansøgningstidspunktet er i arbejde som tolk hos et tolkefirma.

Udlændingenævnet finder dog, at klageren har en væsentlig større selvstændig tilknytning til sit hjemland, Iran, idet han er registeret indrejst i Danmark i oktober 2011 i en alder af 27 år, at klageren frem til sin indrejse i Danmark, har boet i Iran, hvor størstedelen af hans familie, efter klageren egne oplysninger, fortsat opholder sig, og at han har gennemgået en universitetsuddannelse og har arbejdet i hjemlandet.

Udlændingenævnet har i forbindelse herved lagt betydelig vægt på, at klageren i perioden fra august 2012 til august 2016 har haft opholdstilladelse i Danmark efter udlændingelovens § 7, stk. 1, at Flygtningenævnet i februar 2019 stadfæstede udlændingestyrelsens afgørelse om nægtelse af forlængelse på baggrund af svig efter udlændingelovens § 11, stk. 2, jf. § 19, stk. 2, nr. 1. Udlændingenævnet finder således, at klageren ikke på noget tidspunkt har haft faktisk lovligt ophold i Danmark, jf. udlændingelovens § 27, stk. 4.

Det forhold, at klageren til støtte for klagen har anført, at der foreligger et hensyn til familiens enhed, kan ikke føre til en ændret vurdering.

Det er indgået i Udlændingenævnets vurdering heraf, at klageren i februar 2014 blev gift med sin herboende ægtefælle, at han med sin ægtefælle har to fællesbørn på henholdsvis syv og et år, som taler dansk, at klagerens ægtefælle i april 2020 fik forlænget sin opholdstilladelse i Danmark efter udlændingelovens § 7, stk. 1, gyldig til april 2022, og at klagerens sønner i april 2020 ligeledes fik forlænget deres opholdstilladelse i Danmark efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2, gyldig til april 2022.

Det er yderligere indgået i Udlændingenævnets vurdering, at klageren til Udlændingenævnet i april 2020 oplyste, at den ene søn har gået i børnehave, at han nu går i børnehaveklasse, at han skal starte i første klasse efter sommerferien, taler dansk, og at han lider af PTSD.

Udlændingenævnet finder dog, at klageren valgte at etablere sin familie, imens han var asylansøger og således alene havde processuelt ophold, og at han valgte at udvide sin familie på et tidspunkt, hvor han ikke havde lovligt ophold i Danmark, jf. udlændingelovens § 27, stk. 4, hvorfor han derfor ikke kan antages at have en berettiget forventning om at kunne opholde sig i Danmark som følge heraf.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at det følger af Den Europæiske Menneskeret-tighedsdomstols praksis, at hensynet til familiens enhed kun i helt exceptionelle tilfælde kan føre til, at et afslag på opholdstilladelse anses for uforeneligt med Den Europæiske Menneskeret-tighedskonventions (EMRK) artikel 8 om familiens enhed, i tilfælde, hvor en udlænding har etableret et familieliv under et ikke lovligt ophold.

Udlændingenævnet finder, at der i klagerens tilfælde ikke foreligger sådanne exceptionelle tilfælde, at en udvisning af Danmark vil være i strid med EMRK artikel 8, idet klageren kan henvises til at udleve sit familieliv i sit hjemland. Udlændingenævnet har i vurderingen heraf lagt vægt på klagerens børns unge alder. Udlændingenævnet finder således, at selvom klagerens ældste søn har en vis tilknytning til Danmark, så har klagerens børn fortsat en tilpasningsdygtig alder.

Udlændingenævnet finder yderligere, at det til sagen alene er dokumenteret, at klagerens søn har gået i børnehave og børnehaveklasse, men at han ikke forud for dette har haft institutionsophold.

Det forhold, at klagerens ægtefælle er meddelt opholdstilladelse i Danmark på baggrund af udlændingelovens § 7, stk. 1, finder Udlændingenævnet ikke kan føre til en ændret vurdering. Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at klagerens ægtefælle er statsborger i Aserbajdsjan, og at der ikke er grundlag for at antage, at hun skulle risikere refoulement til Aserbajdsjan ved ophold i Iran.

Det kan ligeledes ikke føre til en ændret vurdering, at klageren frygter forfølgelse ved en tilbagevenden til Iran. Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at der er tale om asylretlige forhold, og at Flygtningenævnet senest i februar 2019 meddelte klageren afslag på genoptagelse af sin asylsag.

Udlændingenævnet finder derfor, at det ikke strider imod Danmarks internationale forpligtelser at henvise klageren og klagerens familie til at udøve familielivet i ansøgers hjemland.

Udlændingenævnet finder endvidere, at der ikke er grundlag for at fastsætte indrejseforbuddet for en kortere periode end to år, jf. udlændingelovens § 32, stk. 5, 1. pkt., idet der ikke er oplyst om ganske særlige grunde, herunder hensynet til familiemæssige og sociale tilknytninger, der taler herfor.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at klagerens familiemedlemmer kan henvises til at besøge klageren i hans hjemland.

Udlændingenævnet skal i øvrigt oplyse vedrørende indrejseforbud i alle EU-lande (undtaget De forenede Kongeriger og Irland) og de Schengenassocierede lande (Norge, Liechtenstein, Schweiz og Island), at det følger af udlændingelovens § 58 g, stk. 1, nr. 7, at der skal ske indberetning af en udlænding, der ikke er statsborger i et Schengenland eller et land, der er tilsluttet Den Europæiske Union, som uønsket til SIS II, hvis udlændingen er udvist af landet efter udlændingelovens § 25 b.

Klagerens indrejseforbud regnes fra datoen for klagerens udrejse eller udsendelse fra det område, som indrejseforbuddet vedrører.

Udlændingenævnet finder, at Udlændingestyrelsen med rette traf afgørelse om, at klageren ikke kunne indgive og få behandlet sin ansøgning om opholdstilladelse her i landet, jf. udlændingelovens § 9, stk. 25.

Det forhold, at klageren til støtte for klagen har anført, at det er i strid med Danmark internationale forpligtelser at undlade at realitetsbehandle ansøgningen, at klagerens ægtefælle og fællesbørn ikke vil kunne tage ophold i Iran, idet klageren fortsat mener, at han vil være i risiko for forfølgelse ved en tilbagevenden til Iran, kan ikke føre til en ændret vurdering.

Udlændingenævnet har lagt vægt på, at Udlændingestyrelsen i juli 2017 traf afgørelse om ikke at forlænge klagerens opholdstilladelse, at Flygtningenævnet i februar 2019 stadfæstede denne afgørelse og pålagde klageren at udrejse straks, at Udlændingenævnet i juni 2019 afslog at tillægge klagen opsættende virkning med hensyn til udrejsefristen, og at Flygtningenævnet i april 2020 traf endelig

afgørelse om ikke at genoptage klagerens asylsag, hvorfor klageren ikke havde et lovligt ophold i Danmark på tidspunktet for indleveringen af ansøgningen marts 2019.

Udlændingenævnet finder endvidere ikke, at Danmarks internationale forpligtelser kan tilsige, at klagerens ansøgning skal tillades indgivet her i landet.

Som anført ovenfor fremgår det af forarbejderne til udlændingelovens § 9, stk. 25, at der med vurderingen af, om Danmarks internationale forpligtelser kan tilsige, at en ansøgning skal tillades indgivet, navnlig sigtes til EMRK artikel 8 om hensynet til familiens enhed. Efter Udlændingenævnets opfattelse indebærer EMRK artikel 8 derfor ikke, at en udlænding, der ansøger om familiesammenføring med en herboende person, er sikret en ubetinget ret til at indgive ansøgningen her i landet.

Udlændingenævnet finder på den baggrund, at det ikke kan anses som værende uproportionalt at henvise klageren til at indrejse i Iran, hvor han opholdt sig forud for sin indrejse i Danmark i 2011, for fra sit hjemland at søge om opholdstilladelse med sin ægtefælle eller sine børn.

Udlændingenævnet finder således, at det ikke kan anses for at være i strid med Danmarks internationale forpligtelser, herunder EMRK artikel 8, at afvise behandlingen af klagerens ansøgning om opholdstilladelse, idet udlændingelovens § 9, stk. 25, er en processuel bestemmelse, hvorfor Udlændingenævnet finder, at han må henvises til at udrejse af Danmark og søge at indgive en ansøgning om opholdstilladelse fra sit hjemland eller fra et andet tredjeland. For en nærmere begrundelse henvises der til ovenstående vurdering af klagerens § 26-hensyn.

Udlændingenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelser af marts 2019 og maj 2019." ÅB/2020/208.

Som eksempel på en afgørelse, hvor nævnet i 2020 har fundet grundlag for ikke at fastsætte et indrejseforbud på 5 år jf. udlændingelovens § 32, stk. 4, 3. pkt., under henvisning til, at klageren var i god tro, henvises til ÅB/2020/206, der er gengivet i afsnit 3.18.6.

Som eksempel på en afgørelse, hvor nævnet har fundet grundlag for ikke at fastsætte et indrejseforbud på 5 år, jf. udlændingelovens § 32, stk. 4, 3. pkt., under henvisning til, at Udlændingestyrelsen havde fastsat indrejseforbuddet på 2 år, og at der herved forelå en positiv begunstigende forvaltningsakt, idet klageren rettelig skulle have været udvist med indrejseforbud i 5 år, henvises til ÅB/2019/160 i Udlændingenævnets årsberetning 2019, afsnit 3.18.6.

3.18.8. Udvisning af unionsborgere

Ved administrativ udvisning af en unionsborger skal det indgå i vurderingen, om den administrative udvisning kan anses for proportional og forenelig med EU-retten, herunder reglerne om fri bevægelighed.

Det følger af EU-opholdsbekendtgørelsen § 37, at der ved afgørelse om afvisning eller udvisning efter udlændingeloven af unionsborgere eller deres familiemedlemmer af hensyn til den offentlige orden eller sikkerhed skal tages hensyn til varigheden af den pågældendes ophold her i landet, den pågældendes alder, helbredstilstand, familiemæssige og økonomiske situation, den pågældendes sociale og kulturelle integration her i landet og tilknytning til hjemlandet samt andre relevante hensyn.

Det følger bl.a. af praksis fra EU-Domstolen, at undtagelsesbestemmelser til den frie bevægelighed skal fortolkes snævert, og at medlemsstaternes udvisning af unionsborgere under henvisning til den offentlige orden forudsætter, at der aktuelt foreligger en "virkelig og tilstrækkelig alvorlig trussel mod et grundlæggende samfundshensyn", jf. f.eks. sag C-348/91, Donatalla Calfa, præmis 25. Ved vurderingen af, om der kan ske udvisning, skal der overordnet set ske en vægtning af udlændingens ret til fri bevægelighed over for karakteren og grovheden af det udøvede kriminelle forhold, jf. herved opholdsdirektivets artikel 27, stk. 2.

Det følger af Notat om adgangen til ud- og afvisning af EU/EØS-statsborgere på baggrund af subsistensløshed eller af hensynet til den offentlige orden af 30. juni 2011 udarbejdet af det daværende Ministerium for Flygtninge, Indvandrere og Integration,[33] at det ved vurderingen af den kriminelle handling skal tillægges betydning, om forholdet har en professionel karakter, eller om der er tale om en spontan handling, herunder ved inddragelse af, om forholdet er begået i forening med andre personer, om forholdet er begået ved anvendelse af hjælpemidler, og om det kan lægges til grund, at formålet med indrejsen i Danmark var at begå kriminalitet. Det fremgår endvidere, at det skal inddrages i vurderingen, hvorvidt forholdet er af tilfældig karakter og har en begrænset skadevirkning. Endelig kan inddrages risiko for gentagelse samt relevante tidligere domme, idet det imidlertid skal iagttages, at sidstnævnte ikke alene kan begrunde udvisning, jf. herved opholdsdirektivets artikel 27, stk. 2.

[33] Notat om adgangen til ud- og afvisning af EU/EØS-statsborgere på baggrund af subsistensløshed eller af hensynet til den offentlige orden af 30. juni 2011 kan findes her: https://www.nyidanmark.dk/da/Lovstof/Praksisnotater

Som eksempler på afgørelser, hvor nævnet har taget stilling til, om en unionsborger skulle udvises administrativt for at have begået kriminalitet efter udlændingelovens § 25 a, stk. 1, nr. 1, kan der henvises til afgørelserne ÅB/2019/163 og ÅB/2019/164 i Udlændingenævnets årsberetning 2019, afsnit 3.18.8.

Som eksempler på afgørelser, hvor nævnet har taget stilling til administrativ udvisning af unionsborgere efter udlændingelovens § 25 a, stk. 2, nr. 3, hvor udlændingene var til gene for den offentlige orden, idet udlændingene boede i såkaldte "utryghedsskabende lejre", kan der henvises til afgørelserne FAM 2018/15 og ÅB 2018/128 i Udlændingenævnets årsberetning 2018, afsnit 3.18.5 og ÅB/2019/157 i Udlændingenævnets årsberetning 2019, afsnit 3.18.5.

3.19. Tidsubegrænset opholdstilladelse

Tidsubegrænset opholdstilladelse meddeles i henhold til udlændingelovens § 11.[34]

Efter udlændingelovens § 11, stk. 3, kan der bl.a. meddeles tidsubegrænset opholdstilladelse, når en udlænding lovligt har boet her i landet i mindst 8 år og i hele perioden har haft opholdstilladelse i medfør af nærmere angivne bestemmelser. Det er endvidere en betingelse, at der ikke er grundlag for at inddrage udlændingens nuværende opholdstilladelse. Derudover stilles der en række øvrige betingelser for, at der kan meddeles tidsubegrænset opholdstilladelse.

Der vil kunne dispenseres fra de øvrige betingelser, hvis det f.eks. følger af Danmarks internationale forpligtelser, herunder FN's Handicapkonvention.

Foruden vandelskrav, krav til størrelsen af offentlig gæld, krav om erklæring om integration og aktivt medborgerskab i det danske samfund, selvforsørgelseskrav, danskprøvekrav og beskæftigelseskrav skal alle udlændinge opfylde yderligere 2 ud af 4 supplerende integrationsrelevante betingelser for at opnå tidsubegrænset opholdstilladelse.

De 4 supplerende betingelser rangerer lige, og det er derfor uden betydning, hvilke 2 betingelser ansøgeren opfylder.

Hvis de grundlæggende betingelser og alle 4 supplerende integrationsrelevante betingelser er opfyldt, kan udlændingen opnå tidsubegrænset opholdstilladelse efter at have boet lovligt i Danmark i mindst 4 på hinanden følgende år.

[34] Pr. 15. maj 2017 blev der indført ændrede betingelser for meddelelse af tidsubegrænset opholdstilladelse, jf. lov nr. 436 af 9. maj 2017 (Skærpelse af reglerne om tidsubegrænset opholdstilladelse), med virkning for ansøgninger om tidsubegrænset opholdstilladelse, der er indgivet fra og med den 15. marts 2017.

De 4 supplerende betingelser, jf. udlændingelovens § 11, stk. 4, nr. 1-4, er:

1. Man skal have bestået en medborgerskabsprøve eller have udvist aktivt medborgerskab i Danmark.
2. Man skal have haft ordinær fuldtidsbeskæftigelse eller udøvet selvstændig erhvervsvirksomhed i mindst 4 år inden for de sidste 4 år og 6 måneder.
3. Man skal have haft en årlig skattepligtig indkomst på gennemsnitligt 270.000 kr. (2016-niveau)[35] eller derover de sidste 2 år.
4. Man skal have bestået Prøve i Dansk 3 eller en danskprøve på et tilsvarende eller højere niveau.

3.19.1. Lovligt ophold – udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 1

Efter udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 1, kan der efter ansøgning meddeles tidsubegrænset opholdstilladelse til en udlænding, som bor lovligt her i landet, og som i hele perioden med lovligt ophold har haft opholdstilladelse efter §§ 7-9 f, 9 i-9 n, 9 p eller 9 q, stk. 2 eller 3. Det vil sige, at udlændingen som udgangspunkt godt kan skifte opholdsgrundlag i løbet af perioden med lovligt ophold. En udlænding med opholdstilladelse på baggrund af ægteskab eller fast samlivsforhold, jf. udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1, eller § 9 c, stk. 1, skal dog have haft uafbrudt opholdstilladelse på baggrund af det samme ægteskab eller samlivsforhold, og vil således skulle starte på en ny periode med lovligt ophold, hvis der meddeles en ny opholdstilladelse på grundlag af et nyt ægteskab.

Som et eksempel på beregning af opholdsperioden, når ansøgeren har indgået nyt ægteskab, kan henvises til ÅB/2019/165 i Udlændingenævnets årsberetning 2019, afsnit 3.19.1.

Ophold i udlandet af 1 til 2 års varighed vil også kunne indgå i beregningen af periodekravet under visse nærmere angivne betingelser. Det er en forudsætning for meddelelse af tidsubegrænset opholdstilladelse i Danmark, at udlændingen på ny har taget ophold i Danmark med opholdstilladelse.

Den periode, hvor en udlænding som led i sit ansættelsesforhold har været udstationeret eller udsendt til udlandet, indgår ved beregningen af opholdet, hvis den pågældende person er ansat i en dansk offentlig myndighed, en privat virksomhed, en forening eller en organisation, dog højst med 2 år.

[35] Beløbet i 2020-niveau er 292.256,68 kr., jf. vejledning nr. 10241 af 16. december 2019 om regulering pr. 1. januar 2020 af beløbssatser efter udlændingeloven m.v.

Beregningen af perioden, hvor ansøgeren har haft lovligt ophold i Danmark, sker herudover i overensstemmelse med udlændingelovens § 27. Efter § 27, stk. 1, regnes de i § 11, stk. 3, nr. 1, og stk. 5, nævnte tidsrum fra tidspunktet for udlændingens tilmelding til folkeregisteret eller, hvis ansøgningen om opholdstilladelse er indgivet her i landet, fra tidspunktet for ansøgningens indgivelse eller fra tidspunktet, hvor betingelserne for opholdstilladelsen er opfyldt, hvis dette tidspunkt ligger efter ansøgningstidspunktet. Efter § 27, stk. 2, regnes de i stk. 1 nævnte tidsrum, for så vidt angår udlændinge, der er meddelt opholdstilladelse efter § 7, stk. 1-3, fra tidspunktet for den første meddelelse af opholdstilladelsen. Beregningen af de i stk. 1 nævnte tidsrum afbrydes, når en meddelt opholdstilladelse udløber, bortfalder eller inddrages af Udlændingestyrelsen eller Styrelsen for International Rekruttering og Integration. Forlænges opholdstilladelsen, anses opholdstilladelsen ikke for bortfaldet, eller omgøres afgørelsen om inddragelse, regnes de i § 27, stk. 1, nævnte tidsrum fra de tidspunkter, der er angivet i stk. 1 og 2, i forhold til den tidligere meddelte opholdstilladelse. Efter § 27, stk. 4, anses en opholdstilladelse, der er opnået ved svig, ikke for lovligt ophold. Efter § 27, stk. 5, medregnes den tid, hvori en udlænding har været varetægtsfængslet forud for en senere domfældelse eller har udstået frihedsstraf eller været undergivet anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført ubetinget frihedsstraf, ikke i de i stk. 1 nævnte tidsrum.

Som eksempler på afgørelser, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til kravet om lovligt ophold, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i januar 2020 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på tidsubegrænset opholdstilladelse til en pakistansk statsborger efter udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 1, jf. stk. 5.

Sagens faktiske omstændigheder:

Ansøgeren havde opholdstilladelse som studerende i Danmark fra august 2007 til december 2009. I september 2009 indgav han i Danmark ansøgning om opholdstilladelse på baggrund af den daværende greencardordning, hvorefter han i januar 2010 udrejste til Pakistan. I juni 2010 blev han meddelt afslag på ansøgningen, men sagen blev senere genoptaget, og ansøgeren fik endelig i januar 2013 opholdstilladelse efter greencardordningen. I oktober 2017 indgav han ansøgning om tidsubegrænset opholdstilladelse i Danmark, hvilket Udlændingestyrelsen i juni 2018 gav ham afslag på, da han ikke opfyldte kravet om 8 års lovligt ophold i Danmark.

Udlændingenævnets afgørelse:

”Udlændingenævnet har ved afgørelsen lagt til grund, at ansøgerens opholdstilladelse regnes fra juni 2013, hvor han tilmeldte sig folkeregisteret i Danmark. Ansøgeren opfylder således ikke den tidsmæssige betingelse for tidsubegrænset opholdstilladelse, jf. § 11, stk. 3, nr. 1, idet han på nuværende tidspunkt kun har haft lovligt ophold i Danmark i cirka 6 år og 7 måneder.

Det forhold, at ansøgeren har anført, at beregningsdatoen for hans otteårige ophold er tidspunktet, hvor hans ansøgning om opholdstilladelse på baggrund af greencardordningen blev indleveret, kan ikke føre til en ændret vurdering.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at uanset at ansøgeren har indgivet sin ansøgning om opholdstilladelse på baggrund af greencardordningen i Danmark, blev afgørelsen, hvorved han blev meddelt opholdstilladelse, fremsendt til Den Danske Ambassade i Islamabad, Pakistan, idet han var registreret udrejst. Tilladelsen regnes på den baggrund fra juni 2013, jf. udlændingelovens § 27, stk. 1.

Udlændingenævnet finder endvidere, at ansøgeren ikke kan meddeles tidsubegrænset opholdstilladelse efter 4 års lovligt ophold i Danmark, jf. udlændingelovens § 11, stk. 5.

Udlændingenævnet har lagt vægt på ansøgerens egne oplysninger i ansøgningsskemaet om, at han hverken har udvist aktivt medborgerskab gennem mindst et års deltagelse i bestyrelser og lignende, har bestået medborgerskabsprøven eller har bestået Prøve i Dansk 3 eller en prøve på et tilsvarende eller højere niveau.

Udlændingenævnet finder endvidere, at der til sagen ikke er oplyst om sådanne særlige konkrete forhold, at der er mulighed for, at ansøgeren kan gives tidsubegrænset opholdstilladelse efter bestemmelsen i udlændingelovens § 11, stk. 17, hvorefter der kan gives tidsubegrænset opholdstilladelse efter lempeligere betingelser end normalt, hvis Danmarks internationale forpligtelser, herunder FN’s Handicapkonvention, tilsiger det.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på ansøgerens egne oplysninger i ansøgningsskemaet om, at han ikke har et handicap, der forhindrer ham i at opfylde en eller flere af betingelserne for at få tidsubegrænset opholdstilladelse.” ÅB/2020/209.

Udlændingenævnet omgjorde i december 2020 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på tidsubegrænset opholdstilladelse til en indisk statsborger efter udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 1.

Sagens faktiske omstændigheder:

Ansøgeren fik i februar 2010 opholds- og arbejdstilladelse i Danmark som forsker indtil primo februar 2013. I januar 2013 indgav han ansøgning om opholdstilladelse som medfølgende familiemedlem til sin ægtefælle, men uden at betale gebyr for ansøgningen, som Styrelsen for International Rekruttering og Integration først afviste at behandle ultimo maj 2013. I mellemtiden havde ansøgeren ultimo februar 2013 indgivet en ny ansøgning som medfølgende familiemedlem og betalt gebyr herfor, hvorefter styrelsen medio maj 2013 meddelte ham opholdstilladelse i Danmark. Ansøgeren indgav i juni 2018 ansøgning om tidsubegrænset opholdstilladelse i Danmark, og Udlændingestyrelsen gav ham i januar 2019 afslag under henvisning til, at han ikke havde haft mindst 8 års lovligt ophold. Styrelsen for International Rekruttering og Integration oplyste under klagesagen i en udtalelse til Udlændingenævnet, at ansøgeren havde haft processuelt ophold i Danmark fra primo februar 2013, hvor hans opholdstilladelse udløb, og frem til medio maj 2013, hvor han på ny blev meddelt opholdstilladelse.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Udlændingenævnet finder grundlag for at ændre Udlændingestyrelsens afgørelse.

Udlændingenævnet finder således, at ansøgeren ikke på nuværende tidspunkt bør meddeles afslag på tidsubegrænset opholdstilladelse under henvisning til, at ansøgeren ikke har haft mindst 8 års uafbrudt ophold i Danmark, jf. udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 1.

Udlændingenævnet har ved afgørelsen lagt vægt på, at Styrelsen for International Rekruttering og Integration i sin udtalelse fra oktober 2020 til Udlændingenævnet har oplyst, at ansøgeren havde opholdstilladelse som Ph.d./forsker i perioden fra februar 2010 til primo februar 2013, at ansøgeren indgav ansøgning som medfølgende familie i januar 2013, at ansøgeren på ny indgav ansøgning som medfølgende familie ultimo februar 2013, at ansøgeren blev meddelt opholdstilladelse som medfølgende familie medio maj 2013, og at ansøgerens ansøgning fra januar 2013 først blev afvist ultimo maj 2013, det vil sige efter at ansøgeren var blevet meddelt opholdstilladelse.

Udlændingenævnet har i den forbindelse lagt vægt på, at Styrelsen for International Rekruttering og Integration har vurderet, at ansøgeren har haft processuelt ophold i perioden fra primo februar 2013, hvor ansøgerens tidligere opholds- og arbejdstilladelse som Ph.d./forsker udløb, og frem til medio maj 2013, hvor ansøgeren blev meddelt ny opholdstilladelse som medfølgende ægtefælle.

Udlændingenævnet har endvidere lagt vægt på, at det ved aktuelt opslag i udlændingeinformationsportalen fremgår, at ansøgeren efterfølgende uafbrudt har haft opholds- og

arbejdstilladelse i Danmark, og at ansøgeren senest er meddelt opholds- og arbejdstilladelse februar 2020 indtil februar 2024.

Udlændingenævnet finder på denne baggrund, at ansøgeren opfylder betingelsen om at have boet lovligt her i landet uafbrudt i 8 år, jf. udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 1." ÅB/2020/210.

3.19.2. Forfalden gæld - udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 4

En udlænding kan ikke meddeles tidsubegrænset opholdstilladelse, før eventuel forfalden gæld til det offentlige er tilbagebetalt. Dog kan en udlænding meddeles tidsubegrænset opholdstilladelse på trods af forfalden gæld til det offentlige, hvis den manglende afvikling af gælden skyldes, at der er givet henstand med gælden. Det er dog samtidig en forudsætning, at gælden ikke overstiger 100.000 kr.

Følgende typer gæld er omfattet, jf. bemærkningerne til lovforslag nr. L 188 af 26. marts 2010, afsnit 4.2.1.3:

> 1) tilbagebetalingspligtige ydelser efter lov om social service eller lov om aktiv socialpolitik,
> 2) børnebidrag, der er udbetalt forskudsvis af det offentlige efter lov om børnetilskud og forskudsvis udbetaling af børnebidrag,
> 3) daginstitutionsbetaling,
> 4) tilbagebetaling af for meget udbetalt boligstøtte, jf. § 47 i lov om individuel boligstøtte,
> 5) tilbagebetaling af boligtilskudslån, og
> 6) skatter og afgifter, medmindre skatte- eller afgiftsrestancen skyldes forhold, der ikke kan lægges ansøgeren til last.

Som eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til kravet om ingen forfalden gæld til det offentlige, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i oktober 2020 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på tidsubegrænset opholdstilladelse til en irakisk statsborger efter udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 4.

Sagens faktiske omstændigheder:

Ansøgeren indgav i marts 2018 ansøgning om tidsubegrænset opholdstilladelse i Danmark. Ansøgeren oplyste i ansøgningsskemaet, at han havde forfalden gæld til det offentlige, men at han havde fået henstand med betalingen af gælden fra SKAT. Udlændingestyrelsen gav ham i december 2018 afslag på tidsubegrænset opholdstilladelse.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Udlændingenævnet har lagt til grund, at ansøgeren har haft lovligt ophold i Danmark siden maj 2004, hvor han indrejste med opholdstilladelse. Udlændingenævnet finder således, at han opfylder den tidsmæssige betingelse for tidsubegrænset opholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 1.

Udlændingenævnet finder imidlertid, at ansøgeren ikke opfylder en af de øvrige grundlæggende betingelser, jf. udlændingelovens § 11, stk. 3.

Udlændingenævnet finder således, at ansøgeren ikke opfylder betingelsen om ikke at have forfalden gæld til det offentlige, jf. udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 4.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på ansøgerens egne oplysninger i ansøgningsskemaet om, at han har gæld til det offentlige, hvilket han har bekræftet i klagen til Udlændingenævnet, hvor han oplyste, at han skylder 39.427,00 kr.

Udlændingenævnet har endvidere lagt vægt på, at det fremgår af brev fra marts 2018 fra SKAT, at ansøgeren ikke afvikler sin gæld i øjeblikket, og da SKAT pt. ikke foretager aktiv inddrivelse og kun indgår frivillige betalingsordninger, kan der ikke søges om henstand.

Udlændingenævnet har desuden noteret sig, at Gældsstyrelsen i juni 2020 har bekræftet telefonisk til Udlændingenævnet, at ansøgeren har gæld på 30.587,82 kr., at ansøgeren har lavet en frivillig aftale om at afdrage på gælden, og at ansøgeren herudover også har en gældspost på 340.400,00 kr., og at der ikke er givet henstand.

Udlændingenævnet har således lagt vægt på, at ansøgeren ikke har dokumenteret, at den manglende afvikling af gælden skyldes, at der er givet henstand med gælden.

På den baggrund kan det ikke føre til en ændret vurdering, at ansøgeren har anført, at han gerne vil betale det hele på en gang, hvis han har råd eller indgår aftale med SKAT, men at hans indtægter er meget lave, at han opfylder alle andre bestemmelser og har arbejdet virkelig hårdt for at bestå alle de relevante tester på trods af, at han er ordblind, at han har været selvstændig i mange år og klaret sig uden at modtage hjælp fra det offentlige, og at han var ung og uerfaren, da han kom til Danmark, hvilket resulterede i meget gæld til det offentlige.

Udlændingenævnet finder endvidere, at der til sagen ikke er oplyst om sådanne særlige konkrete forhold, at der er mulighed for, at ansøgeren kan gives tidsubegrænset opholdstilladelse efter bestemmelsen i udlændingelovens § 11, stk. 17, hvorefter der kan gives tidsubegrænset

opholdstilladelse efter lempeligere betingelser end normalt, hvis Danmarks internationale forpligtelser, herunder FN's Handicapkonvention, tilsiger det.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at ansøgeren ikke har oplyst, at han har et handicap, der forhindrer ham i at opfylde en eller flere af betingelserne for meddelelse af tidsubegrænset opholdstilladelse i Danmark." ÅB/2020/211.

3.19.3. Offentlig hjælp efter lov om aktiv socialpolitik eller integrationsloven – udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 5

Det fremgår af udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 5, at en udlænding ikke kan meddeles tidsubegrænset opholdstilladelse, hvis udlændingen har modtaget offentlig hjælp efter lov om aktiv socialpolitik eller integrationsloven, 4 år forud for det tidspunkt, hvor udlændingen indgiver ansøgning om tidsubegrænset opholdstilladelse, og indtil udlændingen vil kunne meddeles tidsubegrænset opholdstilladelse, bortset fra hjælp i form af enkeltstående ydelser af mindre beløbsmæssig størrelse, der ikke er direkte relateret til forsørgelse, og ydelser, der må sidestilles med løn eller pension eller træder i stedet herfor. Bestemmelsen svarer således til udlændingelovens § 9, stk. 5, bortset fra tidspunktet, hvorfra den 4-årige periode beregnes.

Som eksempler på afgørelser, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til kravet om ikke at have modtaget offentlig hjælp, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i maj 2020 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på tidsubegrænset opholdstilladelse til en irakisk statsborger efter udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 5.

Sagens faktiske omstændigheder:

Ansøgeren indgav i maj 2018 ansøgning om tidsubegrænset opholdstilladelse i Danmark. Udlændingestyrelsen modtog efterfølgende oplysninger fra ansøgerens jobcenter om, at ansøgeren modtog kontanthjælp. I februar 2019 gav Udlændingestyrelsen ansøgeren afslag under henvisning til, at han havde modtaget offentlig hjælp efter lov om aktiv socialpolitik eller integrationsloven inden for de sidste 4 år forud for indgivelsen af ansøgning om tidsubegrænset opholdstilladelse.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Udlændingenævnet har lagt til grund, at ansøgeren har haft opholdstilladelse i Danmark siden juli 2004. Udlændingenævnet finder således, at ansøgeren opfylder den tidsmæssige betingelse for tidsubegrænset opholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 1.

Udlændingenævnet finder imidlertid, at ansøgeren ikke opfylder en af de øvrige grundlæggende betingelser, jf. udlændingelovens § 11, stk. 3.

Udlændingenævnet finder således, at ansøgeren ikke opfylder betingelsen om ikke at have modtaget offentlig hjælp efter lov om aktiv socialpolitik eller integrationsloven i 4 år forud for indgivelsen af ansøgningen om tidsubegrænset opholdstilladelse og frem til det tidspunkt, hvor tidsubegrænset opholdstilladelse vil kunne meddeles, jf. udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 5.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at det fremgår af oplysningerne fra ansøgerens jobcenter samt ved Udlændingenævnets opslag i det elektroniske indkomstregister, eIndkomst, at ansøgeren de seneste 4 år har modtaget kontanthjælp, hvilket i øvrigt er ubestridt af ansøgeren. Udlændingenævnet lægger til grund, at ansøgeren således indenfor de sidste 4 år har modtaget offentlig hjælp efter lov om aktiv socialpolitik, idet kontanthjælp er en ydelse, som meddeles efter lov om aktiv socialpolitik.

Udlændingenævnet finder endvidere, at der til sagen ikke er oplyst om sådanne særlige konkrete forhold, at der er mulighed for, at ansøgeren kan gives tidsubegrænset opholdstilladelse efter bestemmelsen i udlændingelovens § 11, stk. 17, hvorefter der kan gives tidsubegrænset opholdstilladelse efter lempeligere betingelser end normalt, hvis Danmarks internationale forpligtelser, herunder FN's Handicapkonvention, tilsiger det.

Det er indgået i grundlaget for Udlændingenævnets afgørelse, at det fremgår af lægeerklæringen fra juni 2018, at ansøgeren lider af uspecificeret depression, posttraumatisk belastningsreaktion (PTSD) og personlighedsændring efter katastrofeoplevelse, og at der var en aktuel forværring af PTSD og depression, da han ikke har kontakt til sine 3 børn, ligesom det fremgår af lægeerklæringen fra september 2018, at ansøgeren har så store kognitive vanskeligheder som følge af de psykiatriske diagnoser, at han ikke kan koncentrere sig i skolesammenhænge.

Udlændingenævnet finder imidlertid på nuværende tidspunkt, at det ikke er dokumenteret eller godtgjort, at ansøgerens helbredsmæssige forhold er af en sådan karakter og et sådant omfang, at ansøgeren ikke på et senere tidspunkt vil kunne opfylde kravene i udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 5.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at jobcenteret i november 2018 oplyste til Udlændingestyrelsen, at ansøgeren er under udredning, at jobcenteret har udviklet en indsatsplan for ham, så de kan finde afklaring på hans arbejdsevne, herunder eventuelt via skånsom praktik, at han er omfattet af en mentorordning, og at jobcenteret konstant arbejder på at afklare og udvikle hans

arbejdsevne, ligesom Udlændingenævnet har lagt vægt på, at jobcenteret i januar 2019 oplyste, at ansøgerens situation var uændret.

Udlændingenævnet har noteret sig, at det fremgår af eIndkomst, at ansøgeren på nuværende tidspunkt fortsat modtager kontanthjælp, og at han således ikke er tilkendt førtidspension. Det kan på den baggrund ikke udelukkes, at ansøgeren på et senere tidspunkt vil have mulighed for at blive selvforsørgende, herunder eksempelvis ved at varetage et arbejde på særlige vilkår. Udlændingenævnet bemærker, at fleksjobs sidestilles med ordinær beskæftigelse, uanset at der ydes offentligt tilskud til arbejdsgiveren.

Det er indgået i grundlaget for Udlændingenævnets afgørelse, at partsrepræsentanten har henvist til FN's Handicapkonvention, samt at partsrepræsentanten har anført, at ansøgeren har flere psykiske lidelser, der gør ham ude af stand til at fastholde et arbejde, hverken på kort eller langt sigt, at ansøgeren således på grund af sine handicap ikke kan passe et arbejde, og at han derfor er nødt til at modtage offentlige midler, hvilket så diskriminerer ham i forhold til raske ansøgere, som ikke har behov for offentlig hjælp, og derfor lettere kan opnå en tidsubegrænset opholdstilladelse.

Udlændingenævnet finder, at dette ikke kan føre til en ændret vurdering.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at vurderingen af omfanget af en persons arbejdsevne foretages i kommunalt regi, og at ansøgeren ikke ses at være endeligt udredt uden udsigt til, at han på sigt kan opfylde selvforsørgelseskravet.

Udlændingenævnet finder således, at ansøgeren ikke kan anses for at være blevet diskrimineret i forhold til andre udlændinge, der søger om tidsubegrænset opholdstilladelse, og som ikke har et handicap, og som tilsvarende ikke i perioden forud afgørelsestidspunktet opfyldte selvforsørgelseskravet.

Endelig har Udlændingenævnet ved afgørelsen tillagt det vægt, at det også fremgår af lægeerklæringen fra september 2018, at ansøgeren har et stort ønske om at blive rask, så han kan arbejde, lære dansk og være far for sine børn.

Det forhold, at ansøgerens tidligere ægtefælle har taget ansøgerens 3 børn til Sverige, og at partsrepræsentanten til støtte for klagen har anført, at ansøgerens opholdstilladelse bør gøres tidsubegrænset for at sikre samværet, kan ikke føre til en ændret vurdering, idet ansøgeren fortsat har ret til at opholde sig i Danmark, indtil videre til februar 2025. Ansøgeren er således ikke herved afskåret fra at udøve samvær med sine børn.

Udlændingenævnet finder derfor, at det på baggrund af de foreliggende oplysninger på nuværende tidspunkt ikke kan anses for uproportionelt at stille betingelserne i udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 5, overfor ansøgeren." ÅB/2020/212.

Udlændingenævnet stadfæstede i november 2020 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på tidsubegrænset opholdstilladelse til en somalisk statsborger efter udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 5.

Sagens faktiske omstændigheder:

Ansøgeren indgav i oktober 2018 ansøgning om tidsubegrænset opholdstilladelse i Danmark. Det fremgik af ansøgningen, at ansøgeren havde modtaget offentlig hjælp efter lov om aktiv socialpolitik, samt at hun passede sine sønner hjemme, da de havde alvorlige helbredsmæssige problemer. Udlændingestyrelsen gav i juli 2019 afslag på ansøgningen under henvisning til, at ansøgeren havde modtaget offentlig hjælp efter lov om aktiv socialpolitik eller integrationsloven inden for de sidste 4 år forud for indgivelsen af ansøgning om tidsubegrænset opholdstilladelse.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Udlændingenævnet har lagt til grund, at ansøgeren har haft opholdstilladelse i Danmark siden maj 2000. Udlændingenævnet finder således, at ansøgeren opfylder den tidsmæssige betingelse for tidsubegrænset opholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 1.

Udlændingenævnet finder imidlertid, at ansøgeren ikke opfylder en af de øvrige grundlæggende betingelser, jf. udlændingelovens § 11, stk. 3.

Udlændingenævnet finder således, at ansøgeren ikke opfylder betingelsen om ikke at have modtaget offentlig hjælp efter lov om aktiv socialpolitik i 4 år forud for indgivelsen af ansøgningen om tidsubegrænset opholdstilladelse og frem til det tidspunkt, hvor tidsubegrænset opholdstilladelse vil kunne meddeles, jf. udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 5.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at det fremgår ved Udlændingenævnets opslag i det elektroniske indkomstregister, eIndkomst, samt af partsrepræsentantens oplysninger, at ansøgeren har modtaget kontanthjælp i perioden fra august 2003 og indtil januar 2017. Udlændingenævnet lægger til grund, at ansøgeren således inden for de sidste 4 år har modtaget offentlig hjælp efter lov om aktiv socialpolitik, idet kontanthjælp er ydelser, som meddeles efter lov om aktiv socialpolitik.

Udlændingenævnet finder endvidere, at der til sagen ikke er oplyst om sådanne særlige konkrete forhold, at der er mulighed for, at ansøgeren kan gives tidsubegrænset opholdstilladelse efter bestemmelsen i udlændingelovens § 11, stk. 17, hvorefter der kan gives tidsubegrænset opholdstilladelse efter lempeligere betingelser end normalt, hvis Danmarks internationale forpligtelser, herunder FN's Handicapkonvention, tilsiger det.

Det er indgået i grundlaget for Udlændingenævnets afgørelse, at ansøgeren passer begge sine sønner hjemme, da de har alvorlige helbredsmæssige problemer, og at hun i den forbindelse af kommunen har fået tilkendt økonomisk kompensation for tabt arbejdsfortjeneste udbetalt efter § 42 i lov om social service. Udlændingenævnet lægger til grund, at der ikke er tale om ydelser efter lov om aktiv socialpolitik eller integrationsloven.

Udlændingenævnet har i den forbindelse tillagt det betydning, at det er ansøgerens sønner, der har et handicap – og ikke ansøgeren – og at der ikke er fremlagt oplysninger om, at ansøgeren skulle have helbredsmæssige problemer.

Det forhold, at partsrepræsentanten til støtte for klagen har anført, at ansøgeren har påtaget sig pasning og pleje af begge sine sønner i hjemmet, samt at partsrepræsentanten ikke mener, at ansøgeren kan forventes på et senere tidspunkt vil kunne opfylde kravet om selvforsørgelse og/eller beskæftigelse, finder Udlændingenævnet ikke kan føre til en ændret vurdering.

Udlændingenævnet har yderligere lagt vægt på, at det fremgår af eIndkomst, at ansøgeren fortsat modtager ydelser efter lov om social service § 42, og dermed ikke kontanthjælp eller ydelser efter lov om aktiv socialpolitik eller integrationsloven, hvorfor det ikke kan udelukkes, at ansøgeren på et senere tidspunkt vil have mulighed for at opnå tidsubegrænset opholdstilladelse på den baggrund.

Udlændingenævnet finder derfor, at det på baggrund af de foreliggende oplysninger på nuværende tidspunkt ikke kan anses for uproportionalt at stille betingelserne i udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 5, over for ansøgeren." ÅB/2020/213.

3.19.4. Danskkundskaber – udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 7

En udlænding kan meddeles tidsubegrænset opholdstilladelse, hvis udlændingen har bestået Prøve i Dansk 2 eller en danskprøve på et tilsvarende eller højere niveau.

Det er en betingelse, at udlændingen har afsluttet og bestået en egentlig danskprøve, idet de godkendte danskprøver har karakter af en eksamen og derfor ikke kan erstattes af enkelte modultests eller standpunktskarakterer.

Som eksempler på afgørelser, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til sprogkravet, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i marts 2020 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på tidsubegrænset opholdstilladelse til en camerounsk statsborger efter udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 7.

Sagens faktiske omstændigheder:

Ansøgeren indgav i november 2018 ansøgning om tidsubegrænset opholdstilladelse i Danmark. Vedlagt ansøgningen var et prøvebevis for FVU-læsning trin 1 fra november 2009. I december 2018 gav Udlændingestyrelsen afslag på ansøgningen under henvisning til, at ansøgeren ikke opfyldte kravet om at have bestået Prøve i Dansk 2 eller en danskprøve på et tilsvarende eller højere niveau.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Udlændingenævnet har lagt til grund, at ansøgeren har haft opholdstilladelse i Danmark siden juli 2002. Udlændingenævnet finder således, at ansøgeren opfylder den tidsmæssige betingelse for tidsubegrænset opholdstilladelse jf. udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 1.

Udlændingenævnet finder imidlertid, at ansøgeren ikke opfylder en af de øvrige grundlæggende betingelser, der kræves for at blive meddelt tidsubegrænset opholdstilladelse.

Udlændingenævnet finder således, at ansøgeren ikke opfylder betingelsen i udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 7, om at have bestået Prøve i Dansk 2 eller en danskprøve på et tilsvarende eller højere niveau.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at ansøgeren ikke har dokumenteret at have bestået Prøve i Dansk 2 eller en danskprøve på et tilsvarende eller højere niveau, idet Udlændingenævnet henviser til, at ansøgeren alene har dokumenteret at have bestået FVU-læsning trin 1, uddannelsen til ernæringshjælper og den kompetencegivende arbejdsmarkedsuddannelse indskrivning og formatering af mindre tekster. Disse prøver og uddannelser fremgår ikke af oversigten over prøver på et tilsvarende eller højere niveau end Prøve i Dansk 2, jf. oversigten i afsnittet *Retsregler* ovenfor.

Udlændingenævnet henviser i den forbindelse til, at det alene er bestået FVU-læsning trin 2, som har et niveau, der mindst svarer til Prøve i Dansk 2, og at uddannelsen til ernæringshjælper og AMU-uddannelsen ikke er gymnasiale eller videregående uddannelser.

Udlændingenævnet finder endvidere, at der til sagen ikke er oplyst om sådanne særlige konkrete forhold, at der er mulighed for, at ansøgeren kan gives tidsubegrænset opholdstilladelse efter bestemmelsen i udlændingelovens § 11, stk. 17, hvorefter der kan gives tidsubegrænset opholdstilladelse efter lempeligere betingelser end normalt, hvis Danmarks internationale forpligtelser, herunder FN's Handicapkonvention, tilsiger det.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at der i ansøgningen ikke fremgår oplysninger om, at hun har et handicap, der forhindrer hende i at opfylde en eller flere af betingelserne for at få tidsubegrænset opholdstilladelse." ÅB/2020/214.

Udlændingenævnet stadfæstede i august 2020 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på ansøgning om tidsubegrænset opholdstilladelse i Danmark til en afghansk statsborger.

Sagens faktiske omstændigheder:

Ansøgeren havde søgt om tidsubegrænset opholdstilladelse, men opfyldte ikke kravet om en bestået Prøve i Dansk 2. Ansøgeren lider af en mental retardering samt ADHD.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Udlændingenævnet har lagt til grund, at ansøgeren har haft lovligt ophold i Danmark siden december 2002, hvor han indrejste med opholdstilladelse. Udlændingenævnet finder således, at ansøgeren opfylder den tidsmæssige betingelse for tidsubegrænset opholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 1.

Udlændingenævnet finder imidlertid, at ansøgeren ikke opfylder en eller flere af de øvrige grundlæggende betingelser, der kræves for at blive meddelt tidsubegrænset opholdstilladelse.

Udlændingenævnet finder således, at ansøgeren ikke opfylder betingelsen i udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 7, om at have bestået Prøve i Dansk 2 eller en danskprøve på et tilsvarende eller højere niveau.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at ansøgeren ikke har fremlagt dokumentation for, at han har bestået Prøve i Dansk 2 eller en danskprøve på et tilsvarende eller højere niveau, og at ansøgeren oplyser, at han ikke har taget danskprøven.

Udlændingenævnet finder, at der ikke er oplyst om særlige konkrete forhold, herunder helbredsmæssige forhold, som taler for, at ansøgeren kan meddeles tidsubegrænset opholdstilladelse

efter bestemmelsen i udlændingelovens § 11, stk. 17, under lempeligere betingelser end normalt med henvisning til Danmarks internationale forpligtelser, herunder FN's Handicapkonvention.

Det er indgået i grundlaget for Udlændingenævnets vurdering, at ansøgeren er mentalt retarderet med en IQ på 60, at ansøgeren lider af ADHD, at han har betydelige generelle indlæringsvanskeligheder og har modtaget specialundervisning gennem sin skoletid, og at en læge i februar 2019 har vurderet, at ansøgeren ikke nogensinde vil kunne være i stand til at kunne bestå Prøve i Dansk 2, uanset yderligere tiltag eller brugen af hjælpemidler, ligesom et ungdomscenter i februar 2019 har udtalt, at ansøgeren har deltaget i et specialtilbud i en toårig periode fra 2016 til 2018, at ansøgeren læser på tredje til fjerdeklasses niveau, men med en begrebsmæssig forståelse svarende til cirka første til andenklasses niveau, og at det vurderes, at ansøgerens begavelses- og indlæringsmæssige vanskeligheder ikke gør ham i stand til at indgå i en Prøve i Dansk 2.

Det er endvidere indgået i Udlændingenævnets vurdering af sagen, at ansøgeren efter det oplyste ikke vil være i stand til at blive selvforsørgende ved indtægtsgivende arbejde, at ansøgeren vurderes ej heller at have ressourcer til at indgå i et undervisningsmiljø, og at ansøgeren opfylder betingelserne for at blive tilkendt førtidspension, når han bliver 25 år.

Udlændingenævnet finder imidlertid, at der ikke under henvisning hertil bør ske fravigelse af betingelsen i udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 7, idet Udlændingenævnet ikke på nuværende tidspunkt kan lægge til grund, at ansøgeren kan anses for at være ude af stand til at tilegne sig yderligere danskkundskaber og derved på et senere tidspunkt har mulighed for at opfylde betingelsen i udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 7.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at der er oplysninger i sagen om, at ansøgeren kan have et begrænset udviklingspotentiale, ligesom ansøgeren har en relativ styrke på det sproglige område, idet ansøgeren er glad for at læse, at han læser på tredje til fjerdeklasses niveau, dog med en lavere begrebsmæssig forståelse, og at han taler flydende dansk.

Udlændingenævnet har i den forbindelse lagt vægt på, at ansøgeren ikke har forsøgt at bestå Prøve i Dansk 2, og at det derfor – på baggrund af hans sproglige færdigheder – ikke kan udelukkes, at ansøgeren kan bestå danskprøven eventuelt under anvendelse af de særlige prøvevilkår, som hans ADHD kan berettige ham til.

Det er yderligere indgået i Udlændingenævnets vurdering af sagen, at det er oplyst, at ansøgerens intellektuelle funktionsnedsættelse ikke kan afhjælpes med hjælpemidler, at der er henvist til Styrelsen for International Rekruttering og Integrations udtalelse herom, og at ansøgerens ADHD, som er hans sekundære lidelse, ikke bør føre til, at han bør tilbydes prøveaflæggelse på særlige vilkår.

Udlændingenævnet finder imidlertid, at dette ikke kan føre til et andet udfald af sagen.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at uanset, at ansøgeren har væsentlige faglige og kognitive udfordringer, så foreligger der samtidig dokumentation for, at ansøgeren efter omstændighederne har relativt gode læsefærdigheder, og at ansøgerens tidligere dansklærer har udtalt, at ansøgeren ikke vil kunne opnå et væsentligt højere niveau end sit nuværende, men at læreren ikke kan afvise, at han på sigt vil kunne bestå en danskprøve på sjetteklasses niveau.

Udlændingenævnet finder således på baggrund af en samlet vurdering af sagen, at det ikke kan udelukkes, at ansøgeren på et senere tidspunkt vil kunne opfylde kravene i udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 7, uanset sine udfordringer.

Udlændingenævnet finder på baggrund af ovenstående, at det ikke på nuværende tidspunkt vil være uproportionalt som stridende mod Danmarks internationale forpligtelser, herunder FN's Handicapkonvention, at stille betingelsen i udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 7, og på nuværende tidspunkt meddele ansøgeren afslag på tidsubegrænset opholdstilladelse i Danmark." ERH/2020/12

Som et eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet under henvisning til Danmarks internationale forpligtelser, jf. udlændingelovens § 11, stk. 17, omgjorde en afgørelse om danskprøvekravet, kan henvises til ERH/2020/16 i afsnit 3.19.8.

Som eksempel på en afgørelse om en tyrkisk statsborger, der havde søgt om tidsubegrænset opholdstilladelse og i den forbindelse henvist til Associeringsaftalen mellem EU og Tyrkiet, kan henvises til ÅB/2020/156 i afsnit 3.9.

3.19.5. Beskæftigelseskrav – udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 8

Det er et krav for at kunne få tidsubegrænset opholdstilladelse, at udlændingen har haft ordinær fuldtidsbeskæftigelse eller udøvet selvstændig erhvervsvirksomhed i Danmark.

Selvstændig erhvervsvirksomhed kan på lige fod med ordinær beskæftigelse opfylde beskæftigelseskravet. Hvis man er selvstændig erhvervsdrivende, skal ens deltagelse i virksomheden have et omfang, der kan sidestilles med ordinært lønarbejde. Der foretages en konkret vurdering af bl.a. personens arbejdsindsats, virksomhedens art, omfang, omsætning, åbningstider, kundegrundlag, priser, m.v.

Ansættelsesforhold i udlandet, hvor en udlænding har haft beskæftigelse som udstationeret eller udsendt af en dansk offentlig myndighed, en privat virksomhed, en forening eller en organisation, indgår med den fulde varighed af ansættelsesforholdet, dog højst med 2 år, jf. udlændingelovens § 11, stk. 8, nr. 2.

Beskæftigelseskravet kan opfyldes ved fuldtidsbeskæftigelse i form af mindst 30 timers beskæftigelse om ugen eller 120 timer om måneden her i landet i mindst 3 år og 6 måneder inden for de sidste 4 år forud for meddelelsen af tidsubegrænset opholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 11, stk. 8, nr. 1.

Som eksempler på afgørelser, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til beskæftigelseskravet, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i februar 2020 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på tidsubegrænset opholdstilladelse til en kinesisk statsborger efter udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 8.

Sagens faktiske omstændigheder:

Ansøgeren indgav i august 2018 ansøgning om tidsubegrænset opholdstilladelse i Danmark. Ansøgeren havde fra 2012 til 2017 været udrejst af Danmark, da hendes ægtefælle blev udstationeret. Efter indrejsen i Danmark igen fik ansøgeren arbejde hos en dansk virksomhed. I april 2019 gav Udlændingestyrelsen hende afslag på ansøgningen under henvisning til, at hun ikke opfyldte kravet om at have været i ordinær beskæftigelse eller udøvet selvstændig erhvervsvirksomhed i mindst 3 år og 6 måneder inden for de sidste 4 år.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Udlændingenævnet har lagt til grund, at ansøgerens opholdstilladelse regnes fra marts 2007, hvor ansøgeren første gang indrejste i Danmark med opholdstilladelse. Udlændingenævnet finder således, at ansøgeren opfylder den tidsmæssige betingelse for tidsubegrænset opholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 1.

Udlændingenævnet finder imidlertid, at ansøgeren ikke opfylder en af de øvrige grundlæggende betingelser, jf. udlændingelovens § 11, stk. 3.

Udlændingenævnet finder således, at ansøgeren ikke opfylder betingelsen om at have været i ordinær beskæftigelse eller udøvet selvstændig erhvervsvirksomhed i mindst 3 år og 6 måneder inden for de seneste 4 år forud for meddelelsen af tidsubegrænset opholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 8.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at ansøgeren ikke har dokumenteret at have været i ordinær fuldtidsbeskæftigelse i mindst 3 år og 6 måneder inden for de seneste 4 år forud for Udlændingenævnets afgørelse – det vil sige fra februar 2020 – idet Udlændingenævnet henviser til, at ansøgeren i sammenlagt 25 måneder har arbejdet fuldtid (mindst 30 timer om ugen), da der er tale om fuldtid i perioden fra januar 2018 til og med januar 2020.

Udlændingenævnet har ved afgørelsen lagt oplysningerne i ansøgningen og det elektroniske indkomstregister, eIndkomst, til grund.

Det er indgået i Udlændingenævnets vurdering, at ansøgeren til støtte for klagen har anført bl.a., at ansøgeren har været i ordinær fuldtidsbeskæftigelse og udøvet selvstændig erhvervsvirksomhed forud for ansøgerens udrejse fra Danmark i april 2012, hvilket ligeledes bør medtages i vurderingen.

Udlændingenævnet finder dog, at dette ikke medfører en ændret vurdering henset til, at det kun er beskæftigelse inden for de sidste 4 år forud for Udlændingenævnets afgørelse, der kan indgå i beregningen af, hvorvidt betingelsen i udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 8, er opfyldt, og at der er tale om en løbende fireårig periode. Ansættelser forud for februar 2016 indgår således ikke i Udlændingenævnets beregning.

Udlændingenævnet finder endvidere, at det ikke kan føre til et ændret udfald af sagen, at ansøgeren har anført, at Udlændingestyrelsens afgørelse er udtryk for diskrimination mod kvinder.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at ansøgeren løbende er meddelt dispensation fra bortfald af ansøgerens opholdstilladelse på baggrund af ansøgerens egne oplysninger om ansøgerens tidligere ægtefælles udstationering i Kina, at det således har været ansøgeren og ansøgerens tidligere ægtefælles eget valg at udrejse til Kina, og at der ikke foreligger dokumentation for, at ansøgeren har været i beskæftigelse under udstationeringen, jf. udlændingelovens § 11, stk. 8, nr. 3.

Det til klagen anførte om, at ansøgeren bør meddeles opholdstilladelse i Danmark på trods af samlivsophøret med ansøgerens tidligere ægtefælle, men under henvisning til ansøgerens fællesbarn, finder Udlændingenævnet ikke kan føre til en ændret vurdering.

Udlændingenævnet henviser til, at Udlændingestyrelsen har undladt at inddrage ansøgerens opholdstilladelse og således i december 2019 har forlænget den frem til august 2020.

Udlændingenævnet finder endvidere, at der til sagen ikke er oplyst om sådanne særlige konkrete forhold, at der er mulighed for, at ansøgeren kan gives tidsubegrænset opholdstilladelse efter

bestemmelsen i udlændingelovens § 11, stk. 17, hvorefter der kan gives tidsubegrænset opholdstilladelse efter lempeligere betingelser end normalt, hvis Danmarks internationale forpligtelser, herunder FN's Handicapkonvention, tilsiger det.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt ansøgerens egne oplysninger i ansøgningsskemaet om, at ansøgeren ikke har et handicap, der forhindrer ansøgeren i at opfylde en eller flere af betingelserne for at få tidsubegrænset opholdstilladelse.

Udlændingenævnet finder det uheldigt, at Udlændingestyrelsen i afgørelsen fra april 2019 meddelte ansøgeren, at grundlaget for hendes opholdstilladelse ikke længere var til stede grundet samlivsophævelsen, og at styrelsen derfor skulle vurdere, om hendes opholdstilladelse skulle inddrages. Udlændingenævnet henviser til, at det følger af udlændingelovens § 11, stk. 3, at der efter ansøgning kan meddeles tidsubegrænset opholdstilladelse, medmindre der er grundlag for at inddrage opholdstilladelsen efter § 19. Udlændingenævnet finder det således mest korrekt, såfremt Udlændingestyrelsen, på baggrund af de helt konkrete oplysninger i sagen om samlivsophævelsen, havde vurderet, om den grundlæggende betingelse om lovligt ophold var opfyldt, førend styrelsen vurderede betingelsen i udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 8." ÅB/2020/215.

Udlændingenævnet stadfæstede i marts 2020 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på tidsubegrænset opholdstilladelse til en indonesisk statsborger efter udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 8.

Sagens faktiske omstændigheder:

Ansøgeren, som havde pådraget sig en hjerneskade i 2007, indgav i august 2017 ansøgning om tidsubegrænset opholdstilladelse i Danmark. Ansøgeren arbejdede som vikar, og Udlændingestyrelsen gav hende i oktober 2018 afslag på ansøgningen under henvisning til, at hun ikke opfyldte kravet om at have været i ordinær beskæftigelse eller udøvet selvstændig erhvervsvirksomhed i mindst 3 år og 6 måneder inden for de sidste 4 år.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Udlændingenævnet har lagt til grund, at ansøgeren har haft lovligt ophold i Danmark, siden hun blev meddelt opholdstilladelse i april 2009.

Udlændingenævnet finder således, at ansøgeren opfylder den tidsmæssige betingelse for tidsubegrænset opholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 1.

Udlændingenævnet finder imidlertid, at ansøgeren ikke opfylder en af de øvrige grundlæggende betingelser, jf. udlændingelovens § 11, stk. 3, da ansøgeren ikke opfylder betingelsen om ordinær fuldtidsbeskæftigelse eller udøvet selvstændig erhvervsvirksomhed i mindst 3 år og 6 måneder indenfor de seneste 4 år forud for meddelelsen af tidsubegrænset opholdstilladelse.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at ansøgeren i ansøgningen fra august 2017 har oplyst, at hun ikke inden for de seneste 4 år og 6 måneder har haft typer af arbejde, som kan opfylde kravene til arbejde, samt at partsrepræsentanten tillige har oplyst i klagen, at det ikke har været muligt for ansøgeren at arbejde 30 timer ugentligt.

Det er indgået i Udlændingenævnets vurdering, at partsrepræsentanten i januar 2020 til Udlændingenævnet via e-mail har oplyst bl.a., at ansøgeren siden december 2018 er fortsat som vikar fast om onsdagen og har arbejdet 2,84 timer pr. uge, og at ansøgeren i maj 2019 blev ansat som rengøringsvikar med en ugentlig arbejdstid på anslået 28 timer, hvorfor hun således samlet har arbejdet 32,84 timer ugentligt.

Udlændingenævnet finder imidlertid, at ansøgeren ikke herved opfylder betingelsen om mindst 3 år og 6 måneders arbejde indenfor de seneste 4 år.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at ansøgeren ikke har dokumenteret, at hun har arbejdet fuldtid siden maj 2019, idet det fremgår af den indsendte lønseddel for december 2019 fra en hotelvirksomhed, at ansøgeren har arbejdet 86,12 timer, og at partsrepræsentanten ikke har fremsendt dokumentation for fuldtidsarbejde i hele perioden.

Udlændingenævnet skal bemærke, at det af det elektroniske indkomstregister, eIndkomst, fremgår, at ansøgeren – inden for de sidste 4 år - siden februar 2016, alene har arbejdet i mere end 120 timer månedligt i august 2019, september 2019 og november 2019.

Udlændingenævnet henviser endvidere til, at uanset om ansøgeren måtte have arbejdet fuldtid siden maj 2019, da ville hun fortsat ikke opfylde beskæftigelseskravet i udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 8.

Udlændingenævnet finder således, at ansøgeren ikke opfylder betingelsen om at have været i ordinær fuldtidsbeskæftigelse eller udøvet selvstændig erhvervsvirksomhed i mindst 3 år og 6 måneder inden for de sidste 4 år forud for meddelelsen af tidsubegrænset opholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 8.

Det kan ikke føre til en ændret vurdering, at partsrepræsentanten har oplyst, at ansøgeren har brugt meget tid på at lære dansk, at ansøgeren har fulgt danskundervisning siden 2010, at hun har anvendt danskundervisningen som en del af rehabilitering, samt at ansøgeren af sit nye arbejde hos en hotelvirksomhed er tilbudt engelsk- og danskundervisning i en periode på 20 uger.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at danskuddannelse eller øvrige uddannelsesforløb ikke kan indgå i beregningen af, om en udlænding har været i beskæftigelse i de seneste 3 år og 6 måneder inden for de seneste 4 år forud for meddelelsen af tidsubegrænset opholdstilladelse.

Udlændingenævnet finder endvidere, at der til sagen ikke er oplyst om sådanne særlige konkrete forhold, at der er mulighed for, at ansøgeren kan gives tidsubegrænset opholdstilladelse efter bestemmelsen i udlændingelovens § 11, stk. 17, hvorefter der kan gives tidsubegrænset opholdstilladelse efter lempeligere betingelser end normalt, hvis Danmarks internationale forpligtelser, herunder FN's Handicapkonvention, tilsiger det.

Det er indgået i grundlaget for Udlændingenævnets afgørelse, at ansøgeren ud fra de foreliggende oplysninger har en hjerneskade, der indebærer at hendes arbejdsevne og uddannelsesevne aktuelt er nedsat.

Udlændingenævnet henviser herved til, at ansøgeren ifølge partsrepræsentantens e-mail fra januar 2020 har øget sin samlede arbejdstid til 32,84 timer ugentligt, ligesom hun har sin egen selvstændige virksomhed, hvorfor det ikke kan anses for udelukket, at ansøgeren på et senere tidspunkt kan opfylde beskæftigelseskravet.

Udlændingenævnet har yderligere lagt vægt på, at det fremgår af den psykologiske undersøgelse fra marts 2018 vedrørende ansøgeren, at såfremt hun kan styrke sine kognitive funktioner og danskfærdigheder, er der en god prognose for normal fremtidig deltagelse på arbejdsmarkedet.

Udlændingenævnet finder desuden, at det ikke er dokumenteret, at ansøgeren ikke på sigt vil kunne opnå yderligere tilknytning til arbejdsmarkedet, herunder for eksempel på særligt skånsomme vilkår gennem et fleksjob.

Det bemærkes i den forbindelse, at fleksjob efter reglerne om en aktiv beskæftigelsesindsats sidestilles med ordinært fuldtidsarbejde, idet fleksjob er et tilbud til personer, der har en så varig og væsentligt nedsat arbejdsevne, at personen ikke har mulighed for at opnå eller fastholde beskæftigelse på normale vilkår på arbejdsmarkedet. Betingelsen i udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 8, vil således kunne opfyldes ved et fleksjob.

Det forhold, at partsrepræsentanten har oplyst, at ansøgeren har brugt meget tid på at lære dansk, at hun har anvendt danskundervisningen som en del af rehabilitering, at der ikke har været andre muligheder eller stillet andre ressourcer til rådighed, at hun i samarbejde med sin hjemkommune har prioriteret danskundervisningen, og at undersøgelserne anbefaler, at ansøgeren skal fokusere på at bruge tid på at blive bedre til dansk samt rehabilitere, kan ikke føre til en ændret vurdering, idet ansøgeren gradvist ses at have øget sin tilknytning til arbejdsmarkedet, og at hun således kan opfylde betingelsen på et senere tidspunkt.

Udlændingenævnet finder på baggrund af ovenstående, at det ikke på nuværende tidspunkt vil være uproportionalt og stridende mod Danmarks internationale forpligtelser, herunder FN's Handicapkonvention, at stille betingelsen i udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 8, og meddele ansøgeren afslag på tidsubegrænset opholdstilladelse i Danmark." ÅB/2020/216.

Udlændingenævnet stadfæstede i oktober 2020 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på tidsubegrænset opholdstilladelse til en tyrkisk statsborger efter udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 8.

Sagens faktiske omstændigheder:

Ansøgeren indgav i december 2017 ansøgning om tidsubegrænset opholdstilladelse i Danmark. Ansøgeren havde arbejdet som selvstændig frisør siden oktober 2010, men da ansøgeren ikke kunne dokumentere omfanget af sit arbejde, gav Udlændingestyrelsen ham i oktober 2018 afslag under henvisning til, at han ikke opfyldte kravet om at have været i ordinær beskæftigelse eller udøvet selvstændig erhvervsvirksomhed i mindst 3 år og 6 måneder inden for de sidste 4 år.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Udlændingenævnet har lagt til grund, at ansøgeren har haft lovligt ophold i Danmark, siden han indrejste med opholdstilladelse i december 2009. Udlændingenævnet finder således, at ansøgeren opfylder den tidsmæssige betingelse for tidsubegrænset opholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 1.

Udlændingenævnet finder imidlertid, at ansøgeren ikke opfylder en af de øvrige grundlæggende betingelser, jf. udlændingelovens § 11, stk. 3.

Udlændingenævnet finder således, at ansøgeren ikke opfylder betingelsen om at have været i ordinær beskæftigelse eller udøvet selvstændig erhvervsvirksomhed i mindst 3 år og 6 måneder inden for de sidste 4 år forud for meddelelsen af tidsubegrænset opholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 8.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at ansøgeren ikke har fremlagt dokumentation for, at han har været i ordinær fuldtidsbeskæftigelse eller udøvet selvstændig erhvervsvirksomhed i mindst 3 år og 6 måneder inden for de sidste 4 år – det vil sige fra oktober 2016 - forud for Udlændingenævnets afgørelse, idet Udlændingenævnet henviser til, at ansøgeren inden for de sidste 4 år forud for Udlændingenævnets afgørelse højst kan have været i ordinær fuldtidsbeskæftigelse i perioden fra januar 2019 til oktober 2020.

Det er indgået i grundlaget for Udlændingenævnets vurdering, at ansøgeren i sin ansøgning fra december 2017 har oplyst, at han har arbejdet som selvstændig erhvervsdrivende i sin frisørvirksomhed siden oktober 2010. Udlændingenævnet finder imidlertid, at beskæftigelse helt tilbage fra dette tidspunkt ikke kan indgå i beregningen.

Udlændingenævnet skal bemærke, at det kun er selvstændig erhvervsvirksomhed inden for de sidste 4 år forud for Udlændingenævnets afgørelse, der kan indgå i beregningen af, hvorvidt betingelsen i udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 8, er opfyldt, og at der er tale om en løbende fireårig periode. Selvstændig erhvervsvirksomhed forud for oktober 2016 indgår således ikke i Udlændingenævnets beregning.

Det er indgået i Udlændingenævnets vurdering, at ansøgeren efter egne oplysninger siden oktober 2010 har arbejdet 35 timer om ugen i sin virksomhed. Udlændingenævnet finder, at disse oplysninger ikke kan føre til, at ansøgeren opfylder kravet i udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 8.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at den fremsendte dokumentation – herunder registreringsbevis, momsindberetninger (angivelsesoplysninger), årsopgørelser, årsregnskaber og omsætningsrapporter – ikke har dokumenteret, at ansøgerens beskæftigelse som frisør i perioden fra oktober 2016 og frem kan sidestilles med ordinært lønarbejde, herunder at ansøgerens selvstændige virksomhed har et omfang, der kan sidestilles med lønarbejde i gennemsnitligt 30 timer om ugen.

Udlændingenævnet skal i den forbindelse henvise til, at ansøgerens virksomhed i perioden 2016-2020 har haft en årlig omsætning på henholdsvis 104.634 kr. i 2016, 137.668 kr. i 2017, og 158.642 kr. i 2018 (pr. november 2018, jf. omsætningsrapport for 2018). Det bemærkes hertil, at Udlændingenævnet ikke ses at have modtaget dokumentation for virksomhedens omsætning for 2019 og for 1. og 2. kvartal i 2020.

Udlændingenævnet har ved vurderingen lagt til grund, at hver klipning i gennemsnit tager cirka en time, inklusiv tid til rengøring, administration og pauser, at det er oplyst, at ansøgeren tager 150 kr. for den billigste voksenklipning, og at ansøgeren ikke har andre ansatte i virksomheden.

Ud fra tallene for virksomhedens omsætning havde ansøgeren den højeste omsætning på 158.642 kr. i 2018, hvilket svarer til, at ansøgeren har haft en gennemsnitlig månedlig omsætning på 14.422 kr., og dermed et gennemsnitligt månedligt timetal på 80,1 timer i virksomheden i 2018, hvis ansøgeren i gennemsnit har taget 180 kr. pr. klipning, hvilket bl.a. fremgår af ansøgerens MobilePay-oversigt i perioden fra oktober 2018 til november 2018, hvoraf ansøgeren har modtaget 230 overførsler på mellem 70 kr. og 600 kr. fra sine kunder, hvoraf langt størstedelen af overførslerne er 180 kr. Såfremt der tages udgangspunkt i den billigste voksenklipning på 150 kr., så vil ansøgeren have haft et gennemsnitligt månedligt timetal på 96,1 timer i 2018.

Med udgangspunkt i samme beregning vil ansøgeren have haft et gennemsnitligt månedligt timetal på henholdsvis 58,1 timer i 2016 og 76,5 timer i 2017.

Udlændingenævnet har således lagt vægt på, at ansøgeren ikke har dokumenteret, at hans arbejde har et omfang, der svarer til ordinær fuldtidsbeskæftigelse.

Det anførte om, at det efter partsrepræsentantens opfattelse ikke er rimeligt, at Udlændingestyrelsen i afgørelsen fra oktober 2018 vurderede, at ansøgeren ikke har arbejdet i mindst 30 timer om ugen, idet en tilbagegang i ansøgerens omsætning udelukkende skyldes, at hjemkommunen har etableret en letbane, som har skabt gener på vejen ved hans frisørsalon, og dermed færre kunder i en periode, ligesom det anførte om, at ansøgeren har været i frisørsalonen inden for butikkens almindelige åbningstider, men at han ikke selv er herre over, hvor mange kunder, der besøger hans frisørsalon, kan ikke føre til en ændret vurdering.

Udlændingenævnet henviser i den forbindelse til, at ordinær fuldtidsbeskæftigelse er beskæftigelse med en gennemsnitlig arbejdstid her i landet på mindst 30 timer om ugen (120 timer om måneden), og at ansøgeren ikke har dokumenteret, at han har arbejdet det tilstrækkelige antal timer i virksomheden, jf. udlændingelovens § 40.

Det forhold, at partsrepræsentanten har anført, ansøgerens lønindtægter er steget væsentligt i 2019, at ansøgeren havde en lønindkomst på 301.819 kr. i 2019, at denne lønstigning skyldes, at etableringen af Letbanen i kommunen blev afsluttet i december 2018, hvilket medførte, at ansøgerens kunder fik lettere adgang til frisørsalonen, og at det efter partsrepræsentantens opfattelse hermed er dokumenteret, at ansøgerens reducerede lønindtægt i en længere periode før 2019 udelukkende skyldes vej- og letbanearbejdet i kommunen, finder Udlændingenævnet ikke kan føre til en ændret vurdering.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at uanset, om ansøgeren måtte have arbejdet i et omfang der svarer til fuldtidsarbejde i årene 2019 og 2020, så opfylder han fortsat ikke kravet om at have udøvet selvstændig erhvervsvirksomhed i et omfang, der svarer til fuldtidsarbejde i mindst 3 år og 6 måneder inden for de sidste 4 år.

For så vidt angår det forhold, at årsagen til nedgangen i omsætning skyldtes etableringen af en letbane, så er det ikke et forhold, der kan føre til dispensation fra beskæftigelseskravet.

Udlændingenævnet finder derfor, at ansøgeren højst kan have været i ordinær fuldtidsbeskæftigelse i 1 år og 10 måneder inden for de seneste 4 år forud for Udlændingenævnets afgørelse.

Udlændingenævnet finder endvidere, at der til sagen ikke er oplyst om sådanne særlige konkrete forhold, at der er mulighed for, at ansøgeren kan gives tidsubegrænset opholdstilladelse efter bestemmelsen i udlændingelovens § 11, stk. 17, hvorefter der kan gives tidsubegrænset opholdstilladelse efter lempeligere betingelser end normalt, hvis Danmarks internationale forpligtelser, herunder FN's Handicapkonvention, tilsiger det.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at ansøgeren i ansøgningsskemaet har oplyst, at han ikke lider af et handicap, der forhindrer ham i at opfylde en eller flere af betingelserne for at få tidsubegrænset opholdstilladelse i Danmark." ÅB/2020/217.

3.19.6. Supplerende integrationsrelevante betingelser – udlændingelovens § 11, stk. 4

De supplerende integrationsrelevante betingelser, som en udlænding skal opfylde for meddelelse af tidsubegrænset opholdstilladelse, blev indsat ved lov nr. 102 af 3. februar 2016. Det fremgår af bemærkningerne til lovforslag nr. L 87, fremsat den 10. december 2015:

> "Derudover skal der gælde en undtagelse fra den tidsmæssige hovedregel om 6 års lovligt ophold, således at udlændinge, der har udvist en særlig evne og vilje til at integrere sig i det danske samfund, kan opnå tidsubegrænset opholdstilladelse efter mindst 4 års lovligt ophold her i landet. En udlænding må anses for at have udvist en særlig evne og vilje til at integrere sig i det danske samfund, hvis udlændingen, udover at opfylde de grundlæggende betingelser, opfylder samtlige 4 supplerende integrationsrelevante betingelser, jf. afsnit 3.6.
>
> Dette giver den enkelte udlænding et klart incitament til at arbejde for egen integration, ligesom det sikres, at udlændinge har en tilskyndelse til hurtigt at integrere sig i det danske samfund."

Såfremt en udlænding opfylder alle 4 supplerende betingelser og betingelserne i udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 1-9, kan udlændingen opnå tidsubegrænset opholdstilladelse efter mindst 4 års lovligt ophold her i landet. Der henvises til afsnit 3.19. for oplistning af bestemmelserne. For udlændinge,

der har haft lovligt ophold i mindst 8 år, gælder det, at mindst 2 af 4 supplerende betingelser skal være opfyldt.

Som eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til, om de supplerende betingelser er opfyldt, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i august 2020 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på tidsubegrænset opholdstilladelse til en statsborger fra Iran.

Sagens faktiske omstændigheder:

Ansøgeren indgav i august 2016 ansøgning om tidsubegrænset opholdstilladelse til Udlændingestyrelsen. Ansøgeren var tilkendt førtidspension og skulle derfor opfylde mindst en af de to supplerende betingelser om medborgerskab eller særligt gode danskkundskaber for at blive meddelt tidsubegrænset opholdstilladelse i Danmark.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Udlændingenævnet har lagt til grund, at ansøgerens opholdstilladelse regnes fra medio december 2006, hvor ansøgeren indrejste i Danmark med opholdstilladelse. Udlændingenævnet finder således, at ansøgeren opfylder den tidsmæssige betingelse for tidsubegrænset opholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 1.

Udlændingenævnet har endvidere ved afgørelsen lagt til grund, at ansøgeren får tildelt førtidspension i Danmark.

Ansøgeren vil herefter kunne meddeles tidsubegrænset opholdstilladelse, såfremt betingelserne i udlændingelovens § 11, stk. 6, er opfyldte.

Udlændingenævnet finder imidlertid, at ansøgeren mangler at opfylde mindst 1 af de 2 supplerende betingelser for at blive meddelt tidsubegrænset opholdstilladelse i Danmark, jf. udlændingelovens § 11, stk. 4, jf. § 11, stk. 6.

Udlændingenævnet finder, at ansøgeren ikke opfylder kravet i udlændingelovens § 11, stk. 4, nr. 1, om at have bestået en medborgerskabsprøve eller udvist aktivt medborgerskab her i landet gennem mindst et års deltagelse i bestyrelser, organisationer, mv.

Det forhold, at ansøgeren har deltaget aktivt i organisationsarbejde i form af frivilligt arbejde hos en forening, at ansøgeren har været aktiv og kontinuerlig i sit frivillige arbejde hos foreningen i omtrent 1 år og 8 måneder, og at ansøgeren har været ansvarlig for et radioprogram på arabisk, hvor han bl.a. har foretaget journalistisk research og dermed bidraget til foreningens drift, finder Udlændingenævnet ikke kan føre til en anden vurdering.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at ansøgeren ikke har dokumenteret, at han har deltaget i almennyttigt organisationsarbejde, jf. afsnittet ovenfor om *Retsregler*, idet frivilligt arbejde som ansvarlig for et radioprogram på arabisk hos en forening, en time ugentligt, ikke kan anses for at være en del af foreningens drift, da de udførte aktiviteter nærmere udgør en almindelig del af det at være et aktivt medlem af foreningen omkring radiostationen.

Det bemærkes i den forbindelse, at Udlændingenævnet ikke har forholdt sig til, hvorvidt foreningen i det hele taget har et sådant almennyttigt formål, at den falder ind under de foreninger, der efter forarbejderne til udlændingelovens § 11, stk. 4, kan begrunde, at betingelsen om aktivt medborgerskab er opfyldt.

Udlændingenævnet har yderligere lagt vægt på ansøgerens egne oplysninger i ansøgningsskemaet, hvori ansøgeren har oplyst, at han ikke har bestået medborgerskabsprøven, ligesom ansøgeren ikke har fremlagt dokumentation for, at han har bestået en medborgerskabsprøve på et senere tidspunkt.

Udlændingenævnet finder på baggrund af det anførte, at ansøgeren ikke opfylder kravet i udlændingelovens § 11, stk. 4, nr. 1.

Udlændingenævnet har endvidere lagt vægt på, at ansøgeren i ansøgningsskemaet har oplyst, at han ikke har bestået Prøve i Dansk 3, og at ansøgeren ikke har fremlagt dokumentation for en bestået danskprøve på et tilsvarende eller højere niveau.

Ansøgeren opfylder derfor heller ikke betingelsen i udlændingelovens § 11, stk. 4, nr. 4.

Det er indgået i grundlaget for Udlændingenævnets vurdering, at det til støtte for klagen er anført, at yderligere tests eller undervisning ikke vil have nogen effekt på ansøgeren grundet hans sygdomshistorik, herunder at hans PTSD forårsager manglende indlæringsevne.

Udlændingenævnet finder imidlertid, at dette ikke kan føre til en ændret vurdering af sagen.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at ansøgeren bestod Prøve i Dansk 2 i juni 2011, og at det på den baggrund ikke kan anses for udelukket, at ansøgeren eventuelt på baggrund af de allerede

opnåede danskkundskaber eller på baggrund af yderligere danskundervisning kan bestå Prøve i Dansk 3. Udlændingenævnet henviser endvidere til, at det ikke ses dokumenteret, at ansøgeren har forsøgt at bestå Prøve i Dansk 3.

Udlændingenævnet finder således, at ansøgeren ikke opfylder mindst 1 af de 2 supplerende betingelser for tidsubegrænset opholdstilladelse, og at ansøgeren derfor ikke kan meddeles tidsubegrænset opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 11, stk. 4, jf. § 11, stk. 6.

Udlændingenævnet finder endvidere, at der til sagen ikke er oplyst om sådanne særlige konkrete forhold, at der er mulighed for, at ansøgeren kan gives tidsubegrænset opholdstilladelse efter bestemmelsen i udlændingelovens § 11, stk. 16, hvorefter der kan gives tidsubegrænset opholdstilladelse efter lempeligere betingelser end normalt, hvis Danmarks internationale forpligtelser, herunder FN's Handicapkonvention, tilsiger det.

Det forhold, at det til støtte for klagen er anført, at ansøgeren har PTSD, iskæmisk hjertesygdom, DM (multisystem sygdom), benlængde forskel, poly artrose (hænder og hofter) nedsat hørelse og funktionsnedsættelse, samt at ansøgerens tilstand er kompliceret af massive somatiske problemer, finder Udlændingenævnet ikke kan føre til en ændret vurdering.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på ansøgerens egne oplysninger i ansøgningsskemaet om, at han ikke har et handicap, der forhindrer ham i at opfylde en eller flere af betingelserne for at få tidsubegrænset opholdstilladelse.

Udlændingenævnet har ligeledes lagt vægt på, at ansøgeren har deltaget i frivilligt arbejde hos en forening i en længere periode indtil ultimo december 2017, at ansøgeren har bestået Prøve i Dansk 2, og at ansøgeren ikke har fremlagt dokumentation for, at han ikke på et senere tidspunkt vil være i stand til at opfylde enten den supplerende betingelse om særligt gode danskkundskaber eller betingelsen om medborgerskab." ERH/2020/10.

3.19.7. Lempeligere regler for unge mellem 18 år og 19 år – udlændingelovens § 11, stk. 12

Unge over 18 år, der indgiver ansøgning om tidsubegrænset opholdstilladelse inden det fyldte 19. år, og som har været i uafbrudt uddannelse eller ordinær fuldtidsbeskæftigelse siden afslutningen af folkeskolen, kan meddeles tidsubegrænset opholdstilladelse, hvis udlændingen opfylder betingelserne i udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 1-7, jf. dog stk. 17, jf. udlændingelovens § 11, stk. 12. Der er således lempeligere krav til unge, idet der hverken stilles krav om, at unge skal opfylde beskæftigelseskravet i udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 8, eller kravet om at være tilknyttet

arbejdsmarkedet, jf. udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 9, eller de supplerende integrationsrelevante betingelser for at opnå tidsubegrænset opholdstilladelse i udlændingelovens § 11, stk. 4.

Som eksempler på afgørelser, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til, om udlændingen har været i uafbrudt fuldtidsbeskæftigelse eller under uddannelse siden afslutningen af folkeskolen, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i marts 2020 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på tidsubegrænset opholdstilladelse til en georgisk statsborger efter udlændingelovens § 11, stk. 12.

Sagens faktiske omstændigheder:

Ansøgeren, som er født i april 2000, indgav i april 2018 ansøgning om tidsubegrænset opholdstilladelse i Danmark. Ansøgeren blev udskrevet fra sit gymnasium i november 2016, hvorefter hun blev indmeldt på et andet gymnasium i august 2017. Udlændingestyrelsen gav hende i oktober 2018 afslag på ansøgningen under henvisning til, at hun ikke opfyldte kravet om at være i uafbrudt fuldtidsbeskæftigelse eller under uddannelse fra afslutningen af folkeskolen og frem til, at ansøgeren indgav ansøgning om tidsubegrænset opholdstilladelse.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Udlændingenævnet har lagt til grund, at ansøgeren har haft lovligt ophold i Danmark, siden hun indrejste her i landet med opholdstilladelse i oktober 2002. Udlændingenævnet finder således, at ansøgeren opfylder den tidsmæssige betingelse for tidsubegrænset opholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 1, da hun har haft lovligt ophold i landet i mere end 8 år.

Udlændingenævnet finder imidlertid, at ansøgeren ikke opfylder en af de øvrige grundlæggende betingelser, jf. udlændingelovens § 11, stk. 3.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at ansøgeren i perioden fra medio august 2016 til slutningen af november 2016 har studeret på gymnasium A, hvorefter hun afbrød uddannelsen indtil hun på ny blev indmeldt på gymnasium B i august 2017, hvorfor ansøgeren ikke har været under uddannelse eller i ordinær fuldtidsbeskæftigelse i omtrent 8 måneder.

Udlændingenævnet finder således, at ansøgeren ikke har dokumenteret at have været i uafbrudt uddannelse eller i ordinær fuldtidsbeskæftigelse siden afslutningen af folkeskolen og dermed undtaget for beskæftigelseskravet i udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 8, idet hun i slutningen af november 2016 har afbrudt sit studieforløb, og idet der ved skiftet fra gymnasium A ikke var tale om

et forudgående tilrettelagt studieskift med en naturlig overgangsperiode, ligesom ansøgeren i den mellemliggende periode indtil august 2017 ikke ses at have påtaget sig ordinær fuldtidsbeskæftigelse.

Det kan ikke føre til en ændret vurdering, at ansøgerens forældre ikke havde kendskab til kravet om, at ansøgeren skulle have været i beskæftigelse minimum 30 timer ugentligt eller 120 timer månedligt, idet ukendskab til reglerne ikke i sig selv er et forhold, der kan føre til fravigelse af betingelsen.

Udlændingenævnet finder således, at ansøgeren ikke kan anses for at opfylde de lempeligere betingelser i udlændingelovens § 11, stk. 12, vedrørende meddelelse af tidsubegrænset opholdstilladelse til unge over 18 år, der indgiver ansøgning om tidsubegrænset opholdstilladelse inden det fyldte 19. år, og som har været under uddannelse eller i ordinær fuldtidsbeskæftigelse siden afslutningen af folkeskolen.

Udlændingenævnet finder endvidere, at ansøgeren ikke kan meddeles tidsubegrænset opholdstilladelse efter de almindelige regler om tidsubegrænset opholdstilladelse, da det ikke er dokumenteret, at hun har været i ordinær fuldtidsbeskæftigelse eller udøvet selvstændig erhvervsvirksomhed i mindst 3 år og 6 måneder inden for de sidste 4 år, jf. udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 8.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på ansøgerens egne oplysninger om, at hun arbejdede mindre end 30 timer om ugen i perioden, hvor hun ikke studerede på gymnasiet, hvilket stemmer overens med oplysninger i det elektroniske indkomstregister, eIndkomst.

Udlændingenævnet finder således, at ansøgeren ikke har haft måneder med beskæftigelse siden februar 2016, der kan opfylde kravet efter udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 8.

Udlændingenævnet finder endvidere, at der til sagen ikke er oplyst om sådanne særlige konkrete forhold, at der kan gives tidsubegrænset opholdstilladelse efter bestemmelsen i udlændingelovens § 11, stk. 17, hvorefter der kan gives tidsubegrænset opholdstilladelse efter lempeligere betingelser end normalt, hvis Danmarks internationale forpligtelser, herunder FN's Handicapkonvention, tilsiger det.

Det er indgået i grundlaget for Udlændingenævnets afgørelse, at det til sagen er oplyst bl.a., at ansøgeren stoppede uddannelsesforløbet på gymnasium A, da hun var psykisk belastet af mistrivsel, og at det fremgår af den vedlagte lægeerklæring fra februar 2018, at hun på grund af mistrivsel, dårligt selskab og risiko for "social deroute" har været i et behandlingsforløb hos en psykolog.

Udlændingenævnet finder, at dette ikke kan føre til et andet udfald af sagen, idet det ikke herved kan anses for udelukket, at ansøgeren på et senere tidspunkt vil kunne opfylde kravet i udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 8.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på oplysningerne om, at ansøgeren sideløbende med sit psykologforløb arbejdede 20 timer om ugen, og at hun herefter kom i bedring og meldte sig ind på gymnasium B i marts 2017.

Udlændingenævnet skal endvidere henvise til, at der ikke er grundlag for at antage, at ansøgeren ikke har været i stand til at øge timeantallet fra 20 timer til 30 timer ugentligt, såfremt hun ønskede det.

Udlændingenævnet skal desuden bemærke, at det af lægeerklæringen fremgår bl.a., at ansøgeren selv stoppede på gymnasium A, og at ansøgeren - efter at hun er startet på gymnasium B - har almindelig god deltagelse og næsten intet fravær.

Udlændingenævnet har endelig lagt vægt på ansøgerens egne oplysninger i ansøgningsskemaet om, at hun ikke har et handicap, der forhindrer hende i at opfylde en eller flere af betingelserne for at få tidsubegrænset opholdstilladelse.

Udlændingenævnet finder derfor, at det på baggrund af de foreliggende oplysninger på nuværende tidspunkt ikke kan anses for uproportionalt at stille betingelsen i udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 8, overfor ansøgeren." ÅB/2020/218.

Udlændingenævnet stadfæstede i december 2020 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på tidsubegrænset opholdstilladelse til en vietnamesisk statsborger efter udlændingelovens § 11, stk. 12.

Sagens faktiske omstændigheder:

Ansøgeren, som er født i juli 2001, indgav i juli 2019 ansøgning om tidsubegrænset opholdstilladelse i Danmark. Ansøgeren stoppede på sit gymnasium i februar 2018 for at arbejde som professionel gamer, hvorefter han begyndte på gymnasiet igen i august 2018. I august 2019 gav Udlændingestyrelsen ham afslag på ansøgningen under henvisning til, at han ikke opfyldte kravet om at være i uafbrudt fuldtidsbeskæftigelse eller under uddannelse fra afslutningen af folkeskolen og frem til, at ansøgeren indgav ansøgning om tidsubegrænset opholdstilladelse.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Udlændingenævnet har lagt til grund, at ansøgeren har haft lovligt ophold i Danmark siden marts 2002. Udlændingenævnet finder således, at ansøgeren opfylder den tidsmæssige betingelse for at opnå tidsubegrænset opholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 1, da han har haft lovligt ophold i landet i mere end 8 år.

Udlændingenævnet finder imidlertid, at ansøgeren ikke opfylder en af de øvrige grundlæggende betingelser, jf. udlændingelovens § 11, stk. 3.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at ansøgeren i perioden fra august 2017 til februar 2018 har været studerende i 1.g på et gymnasium, hvorefter han afbrød uddannelsen og blev beskæftiget som gamer med begrænset indtægt, indtil han i august 2018 på ny blev indmeldt på gymnasiet, hvorfor ansøgeren ikke har været under uddannelse eller i ordinær fuldtidsbeskæftigelse i omtrent 6 måneder.

Udlændingenævnet finder således, at ansøgeren ikke har dokumenteret at have været i uafbrudt uddannelse eller i ordinær fuldtidsbeskæftigelse siden afslutningen af folkeskolen og dermed undtaget for beskæftigelseskravet i udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 8, idet han i februar 2018 har afbrudt sit studieforløb og i den mellemliggende periode indtil august 2018 ikke ses at have påtaget sig ordinær fuldtidsbeskæftigelse.

Det er indgået i grundlaget for Udlændingenævnets afgørelse, at det til sagen bl.a. er oplyst, at ansøgeren har været i uafbrudt fuldtidsarbejde eller uddannelse fra afslutningen af folkeskolen til ansøgningstidspunktet, at han afsluttede folkeskolens 9. klasse i slutningen af juli 2017, at han i perioden fra august 2017 til februar 2018 studerede på et gymnasium, at han i perioden fra februar 2018 til august 2018 arbejdede et varierende timetal for en virksomhed, samt at han i august 2018 atter indmeldte sig på gymnasiet.

Det er ligeledes indgået i grundlaget for Udlændingenævnets afgørelse, at det til støtte for klagen er anført, at det var efter aftale med ansøgerens gymnasium, at han holdt orlov fra februar 2017 [rettelig formentlig februar 2018] for at gå 1.g om med start i august 2017 [rettelig formentlig august 2018], at gymnasiet var af den opfattelse, at ansøgeren skulle tage 1.g om, og at dette først kunne ske fra den 1. august 2017 [rettelig formentlig august 2018], hvorfor han blev frameldt i februar 2017 [rettelig formentlig februar 2018] og i samme omgang indmeldt i august 2017 [rettelig formentlig august 2018], hvormed ansøgeren reelt har været på orlov fra uddannelsen i 4 måneder fra marts til og med juni.

Udlændingenævnet finder imidlertid, at det ovenfor anførte ikke kan føre til en ændret vurdering, da det er en betingelse for at få meddelt opholdstilladelse efter de lempeligere betingelser i udlændingelovens § 11, stk. 12, at en udlænding har været under uafbrudt uddannelse eller i ordinær fuldtidsbeskæftigelse i hele perioden fra folkeskolens afslutning.

Det forhold, at det til støtte for klagen er anført, at ansøgeren i orlovsperioden arbejdede på en sponsorkontrakt som selvstændig, hvor han tjente 20.179,00 kr., samt at lønnen må være acceptabel for en 15-årig dreng på en sponsorkontrakt for gaming, kan ej heller føre til en ændret vurdering.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at den oplyste beskæftigelse som professionel gamer ikke kan sidestilles med ordinær fuldtidsbeskæftigelse på ordinære løn- og ansættelsesvilkår eller selvstændig erhvervsvirksomhed. Udlændingenævnet har i denne forbindelse lagt vægt på, at ansøgeren ifølge det oplyste i perioden fra medio februar 2018 til medio juli 2018 fik udbetalt 20.179,00 kr., svarende til en månedsløn lydende på 3.363 kr. i perioden fra og med februar 2018 til og med juli 2018. Udlændingenævnet har endvidere lagt vægt på, at den gennemsnitlige timeløn for perioden således svarer til 28,02 kr. i timen, såfremt den gennemsnitlige månedsløn kunne fordeles på 120 timer pr. måned, som er mindstekravet for, at der kan være tale om fuldtidsbeskæftigelse.

Udlændingenævnet skal endelig i relation til det ovenstående bemærke, at det fremgår af den til sagen fremlagte sponsorkontrakt, at ansøgeren for perioden fra medio april 2018 til medio december 2018 indgik kontrakt med en virksomhed, og at der ikke var tale om en lønnet ansættelsesaftale.

Udlændingenævnet finder således, at ansøgeren ikke kan anses for at opfylde de lempeligere betingelser i udlændingelovens § 11, stk. 12, vedrørende meddelelse af tidsubegrænset opholdstilladelse til unge over 18 år, der indgiver ansøgning om tidsubegrænset opholdstilladelse inden det fyldte 19. år, og som har været under uddannelse eller i ordinær fuldtidsbeskæftigelse siden afslutningen af folkeskolen.

Udlændingenævnet finder endvidere, at ansøgeren ikke opfylder betingelsen om at have været i ordinær fuldtidsbeskæftigelse eller udøvet selvstændig erhvervsvirksomhed i mindst 3 år og 6 måneder inden for de sidste 4 år forud for meddelelsen af tidsubegrænset opholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 8.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at ansøgerens arbejde som professionel gamer i perioden fra februar 2018 til august 2018, jf. begrundelsen ovenfor, ikke kan sidestilles med ordinær fuldtidsbeskæftigelse, hvorfor Udlændingenævnet finder, at ansøgeren ikke har haft måneder med beskæftigelse siden november 2016, der kan opfylde kravet efter udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 8.

Udlændingenævnet finder endelig, at der til sagen ikke er oplyst om sådanne særlige konkrete forhold, at ansøgeren kan gives tidsubegrænset opholdstilladelse efter bestemmelsen i udlændingelovens § 11, stk. 17, hvorefter der kan gives tidsubegrænset opholdstilladelse efter lempeligere betingelser end normalt, hvis Danmarks internationale forpligtelser, herunder FN's Handicapkonvention, tilsiger det.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på ansøgerens egne oplysninger i ansøgningsskemaet om, at han ikke har et handicap, der forhindrer ham i at opfylde en eller flere af betingelserne for at få tidsubegrænset opholdstilladelse." ÅB/2020/219.

3.19.8. Generel dispensationsadgang – udlændingelovens § 11, stk. 17

Der kan dispenseres fra betingelserne i udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 4-9, hvis Danmarks internationale forpligtelser, herunder FN's Handicapkonvention, tilsiger det. Udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 1-3, kan der således ikke dispenseres fra. Der kan endvidere dispenseres fra de supplerende betingelser i udlændingelovens § 11, stk. 4, nr. 1-4.

Det vil skulle afgøres i forhold til hver enkelt bestemmelse, om der er grundlag for at fravige betingelsen i forhold til et handicap/helbredsmæssigt forhold. Såfremt en udlænding på grund af et handicap f.eks. er afskåret fra at opfylde beskæftigelseskravet, vil der således ikke heraf kunne sluttes, at den pågældende f.eks. også skal være fritaget fra danskprøvekravet eller krav om forfalden gæld.

Udlændingenævnet vurderer i alle sager vedrørende udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 4-9, hvorvidt der er grundlag for at omgøre en sag på baggrund af udlændingelovens § 11, stk. 17. Såfremt Udlændingenævnet har stadfæstet en afgørelse, har nævnet således ikke fundet, at der i det konkrete tilfælde kunne ske dispensation på baggrund af udlændingelovens § 11, stk. 17.

Som et eksempel på en afgørelse hvor Udlændingenævnet under henvisning til Danmarks internationale forpligtelser, jf. udlændingelovens § 11, stk. 17, omgjorde en afgørelse om danskprøvekravet, kan nævnes:

Udlændingenævnet omgjorde i september 2020 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på ansøgning om tidsubegrænset opholdstilladelse til en statsborger fra Bosnien-Hercegovina.

Sagens faktiske omstændigheder:

Ansøgeren er mentalt retarderet med en IQ målt til 40 og lider af ADHD. Han blev primo december 2018 meddelt afslag på tidsubegrænset opholdstilladelse på grund af manglende Prøve i Dansk 2.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Udlændingenævnet finder grundlag for at ændre Udlændingestyrelsens afgørelse fra december 2018.

Udlændingenævnet finder således, at ansøgeren ikke bør meddeles afslag på tidsubegrænset opholdstilladelse under henvisning til, at han ikke har bestået Prøve i Dansk 2 eller en danskprøve på et tilsvarende eller højere niveau, jf. udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 7.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at ansøgeren er mentalt retarderet med en IQ, som i foråret 2018 blev målt til 40, at han lider af ADHD, at han har gået 10 år på specialskole og senest har været i gang med en STU-uddannelse med henblik på at blive mere selvstændig.

Udlændingenævnet har endvidere vægt på, at det fremgår af sagens oplysninger, at ansøgerens niveau i dansk, da han forlod skolen, var på start 2. klasses niveau, at han lider af en livslang vidtgående funktionsnedsættelse, der betyder, at han på sigt formentlig vil have behov for både at være i beskyttet beskæftigelse samt være i et beskyttet botilbud, og at det fremgår af notat fra primo november 2018 fra et jobcenter, at ansøgeren ikke vil være i stand til at varetage et arbejde, ej heller på særlige vilkår, eller gennemføre en uddannelse, og derfor er bevilliget en STU, og at så snart ansøgerens sag hos Udlændingestyrelsen er afgjort, skal han afklares til førtidspension.

Udlændingenævnet har yderligere lagt vægt på en udtalelse fra Børne- og ungdomspsykiatrien fra november 2018, hvoraf det fremgår bl.a., at ansøgerens kognitive evner ikke rækker til at kunne bestå en danskprøve eller til at kunne indlære færdighederne hertil, selvom han taler dansk, og at hans lidelser, ADHD og mental retardering af middelsvær grad, er kroniske.

Endelig har Udlændingenævnet lagt vægt på, at det fremgår af en neuropsykologisk vurdering fra januar 2019, at "ansøgeren vil ikke kunne klare en dansk-prøve-2. Han kan ikke læse en tekst ud over lette indskolingstekster, hvor forståelsen støttes med billeder (selv her skal han have hjælp), han kan slet ikke selv skrive eller stave. Hans forståelse for ord og begreber ligger på et meget lavt niveau svarende til 6-7 år."

Udlændingenævnet finder således efter en samlet og konkret vurdering, at betingelsen om, at ansøgeren skal bestå Prøve i Dansk 2 ikke bør kræves opfyldt, jf. udlændingelovens § 11, stk. 17." ERH/2020/16.

3.20. Ophold efter EU-reglerne

Reglerne om unionsborgeres og deres familiemedlemmers ret til at færdes og opholde sig frit på medlemsstaternes område findes i udlændingeloven samt Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/38/EF af 29. april 2004 (opholdsdirektivet)[36], der er gennemført i dansk ret ved bekendtgørelse nr. 1457 af 6. oktober 2020 om ophold i Danmark for udlændinge, der er omfattet af Den Europæiske Unions regler om fri bevægelighed (EU-opholdsbekendtgørelsen)[37].

Danmarks EU-medlemskab og deltagelse i det europæiske samarbejde indebærer, at Danmark efter Traktaten om den Europæiske Unions Funktionsmåde (TEUF) er forpligtet til at administrere i overensstemmelse med EU-retten. Der kan derfor forekomme tilfælde, hvor Danmark er forpligtet til at administrere i overensstemmelse med EU-retten, uden at dette udtrykkeligt fremgår af EU-opholdsbekendtgørelsen eller øvrige danske retskilder.

3.20.1. Persongrupper

3.20.1.1. Statsborgere fra EU, EØS-landene og Schweiz

En unionsborger er en statsborger i en stat, der er medlem af Den Europæiske Union (EU). Ved udgangen af 2020 var medlemsstaterne Belgien, Bulgarien, Cypern, Danmark, Estland, Finland, Frankrig, Grækenland, Irland, Italien, Kroatien, Letland, Litauen, Luxembourg, Malta, Nederlandene, Polen, Portugal, Rumænien, Slovakiet, Slovenien, Spanien, Sverige, Tjekkiet, Tyskland, Ungarn og Østrig[38].

EØS-aftalen, som har til formål at udvide EU's indre marked til at omfatte landene i Det Europæiske Frihandelsområde (Island, Liechtenstein og Norge), omfatter bl.a. det indre markeds friheder, herunder fri bevægelighed for personer. I henhold til EØS-aftalens anneks 5 og 8 er EØS-landene bundet af opholdsdirektivet, som tilpasset ved EØS-aftalen. Som følge heraf sidestilles EØS-borgere med unionsborgere i EU-opholdsbekendtgørelsens § 1, stk. 2. Det samme gælder schweiziske statsborgere.

Som eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til, om ansøgeren kunne anses for at være statsborger i en medlemsstat, kan nævnes:

---

[36] Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/38/EF af 29. april 2004
https://eur-lex.europa.eu/legal-content/DA/TXT/PDF/?uri=CELEX:32004L0038&from=DA

[37] Bekendtgørelse om ophold i Danmark for udlændinge, der er omfattet af Den Europæiske Unions regler om fri bevægelighed (EU-opholdsbekendtgørelsen)
https://www.retsinformation.dk/eli/lta/2020/1457

[38] Den Europæiske Union
https://europa.eu/european-union/about-eu/countries_da

Udlændingenævnet stadfæstede i november 2020 Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelse om nægtelse af opholdsret for en tredjelandsstatsborger, som i 2008 fejlagtigt havde fået udstedt et registreringsbevis som bulgarsk statsborger.

Sagens faktiske omstændigheder:

Ansøgeren, der efter det oplyste er statsborger i Irak eller statsløs bidoon fra Kuwait, fik i 2008 udstedt registreringsbevis som arbejdstager efter EU-opholdsbekendtgørelsen. Ansøgeren havde i forbindelse med ansøgningen fremlagt et bulgarsk rejsedokument for personer med subsidiær beskyttelse i Bulgarien. Det blev ved afgørelsen lagt til grund, at ansøgeren var statsborger i Bulgarien. I 2019 blev Styrelsen for International Rekruttering og Integration af politiet gjort opmærksom på, at ansøgeren ikke var statsborger i Bulgarien. Ansøgeren havde under sit ophold i Danmark været i beskæftigelse i en del år og gennemført flere dansk kurser, ligesom han i henholdsvis 2013 og 2016 havde fået 2 børn. På tidspunktet for Udlændingenævnets afgørelse boede børnene hos deres mor, og ansøgeren havde oplyst, at han havde samvær med sine børn 2-3 gange om ugen, og at han ikke havde kontakt til familie i Kuwait eller Irak.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Udlændingenævnet finder, at ansøgeren ikke har ret til ophold i Danmark efter EU-retten.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at det fremgår af EU-opholdsbekendtgørelsens § 1, stk. 1, at bekendtgørelsen finder anvendelse på unionsborgere og deres familiemedlemmer, som efter Den Europæiske Unions (EU's) regler om fri bevægelighed indrejser i Danmark og tager ophold her i landet.

Udlændingenævnet har hertil lagt vægt på, at ansøgeren ikke er eller har været unionsborger, men at det fremgår af sagens oplysninger, at ansøgeren er statsborger i Irak eller statsløs bedoon fra Kuwait.

Udlændingenævnet har endvidere lagt vægt på, at der ikke er oplysninger i sagen, der støtter, at ansøgeren på noget tidspunkt har opfyldt betingelserne for ret til ophold som familiemedlem til en unionsborger.

Udlændingenævnet finder på den baggrund, at ansøgeren ikke er omfattet af anvendelsesområdet for EU-opholdsbekendtgørelsen, og at han således aldrig har opfyldt betingelserne for ret til ophold i Danmark efter EU-retten.

Det kan ikke føre til en ændret vurdering, at ansøgeren i 2008 fik udstedt et registreringsbevis efter dagældende EU-opholdsbekendtgørelse.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at Udlændingeservice (nu Styrelsen for International Rekruttering og Integration) fejlagtigt lagde til grund, at ansøgeren var statsborger i Bulgarien, og at afgørelser, som er truffet i henhold til EU-opholdsbekendtgørelsen, alene er retskonstaterende og ikke retsskabende. Udstedelsen af registreringsbeviset i 2008 skabte derfor ikke i sig selv nogen opholdsret for ansøgeren, uanset om han måtte havde haft en forventning om, at han havde lovligt ophold i Danmark.

Endvidere kan det ikke føre til en ændret vurdering, at det er anført bl.a., at ansøgeren har en stærk tilknytning til Danmark, at han har været her siden 2008 og har arbejdet og forsørget sine børn, som han har regelmæssigt samvær med, og at det vil være i strid med Den Europæiske Menneskerettighedskonvention (EMRK) artikel 8, såfremt han får afslag på familiesammenføring.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at ansøgeren aldrig har været omfattet af EU-opholdsbekendtgørelsens anvendelsesområde og således ikke har haft en opholdsret. Ved denne afgørelse træffes der således ikke afgørelse om ophør af opholdsret, og EU-opholdsbekendtgørelsens § 37, stk. 1, hvorefter der ved afgørelse om ophør af opholdsret skal tages hensyn til udlændingens personlige forhold og tilknytning til Danmark, finder derfor ikke anvendelse.

Udlændingenævnet skal i den forbindelse gøre opmærksom på, at de pågældende forhold og hensynet til EMRK artikel 8 kan indgå i grundlaget for Udlændingestyrelsens vurdering af, om ansøgeren kan få opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c. Udlændingenævnet skal derfor vejlede ansøgeren om at sende de relevante oplysninger til Udlændingestyrelsen, såfremt de ikke allerede er fremsendt.

Udlændingenævnet stadfæster herefter Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelse fra oktober 2019." ÅB/2020/220.

Udlændingenævnet stadfæstede i november 2020 Statsforvaltningens afgørelse om nægtelse af opholdsret for en tredjelandsstatsborger, som i 2009 fejlagtigt havde fået udstedt et registreringsbevis som estisk statsborger.

Sagens faktiske omstændigheder:

Ansøgeren var født i det tidligere Sovjetunionen og havde haft opholdstilladelse i Estland, men var hverken statsborger i Rusland eller Estland. Ansøgeren fik i 2004 opholds- og arbejdstilladelse i Danmark efter udlændingelovens regler og fremlagde i den forbindelse et estisk ”aliens passport”

(fremmedpas), hvoraf det fremgik, at ansøgerens statsborgerskab var "undefined". I 2009 fik ansøgeren udstedt registreringsbevis som arbejdstager efter EU-opholdsbekendtgørelsen på baggrund af et dansk fremmedpas, hvoraf det fejlagtigt fremgik, at ansøgeren var statsborger i Estland. I maj 2018 blev Statsforvaltningen gjort opmærksom på de divergerende oplysninger om ansøgerens nationalitet. I december 2018 fik ansøgeren opholdstilladelse som familiesammenført efter udlændingelovens regler. Ansøgeren var i 2008 blevet gift med en estisk statsborger med tidsubegrænset opholdstilladelse i Danmark, og parret havde 3 fællesbørn født i henholdsvis 2008, 2010 og 2014.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Udlændingenævnet finder, at ansøgeren ikke har ret til ophold i Danmark efter EU-retten som hovedperson.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at det fremgår af EU-opholdsbekendtgørelsens § 1, stk. 1, at bekendtgørelsen finder anvendelse på unionsborgere og deres familiemedlemmer, som efter Den Europæiske Unions (EU's) regler om fri bevægelighed indrejser i Danmark og tager ophold her i landet, og at det af EU-opholdsbekendtgørelsens § 2, stk. 1, fremgår, at der ved hovedperson forstås en unionsborger med selvstændig opholdsret efter EU-retten.

Udlændingenævnet har hertil lagt vægt på, at ansøgeren ikke er eller har været unionsborger, idet han har haft et aliens passport, hvoraf det fremgår, at hans statsborgerskab er undefined.

Udlændingenævnet har herudover lagt vægt på, at det ikke på anden vis er sandsynliggjort, at ansøgeren skulle være unionsborger.

Udlændingenævnet finder på den baggrund, at ansøgeren ikke er omfattet af anvendelsesområdet for EU-opholdsbekendtgørelsen som hovedperson, og at han således aldrig har opfyldt betingelserne for ret til ophold i Danmark efter EU-retten som hovedperson.

Det kan ikke føre til en ændret vurdering, at ansøgeren i 2009 fik udstedt et registreringsbevis efter den dagældende EU-opholdsbekendtgørelse.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at Statsforvaltningen fejlagtigt lagde til grund, at ansøgeren var unionsborger, og at afgørelser, som er truffet i henhold til EU-opholdsbekendtgørelsen, alene er retskonstaterende og ikke retsskabende. Udstedelsen af registreringsbeviset i 2009 skabte derfor ikke i sig selv nogen opholdsret for ansøgeren, uanset om han måtte have haft en forventning om, at han havde lovligt ophold i Danmark.

Det er indgået i Udlændingenævnets vurdering af sagen, at ansøgeren har opholdt sig i Danmark siden 2004 med opholdstilladelse og registreringsbevis, og at han som følge af sit lange ophold i Danmark har indrettet sig på afgørelsen. Udlændingenævnet finder, at disse forhold ikke kan føre til en ændret vurdering.

Det er ligeledes indgået i grundlaget for Udlændingenævnets vurdering af sagen, at det er oplyst, at det vil have indgribende konsekvenser, såfremt ansøgeren ikke kan fortsætte sit ophold i Danmark, idet ansøgeren har ægtefælle og børn i Danmark. Udlændingenævnet finder, at disse forhold ikke kan føre til en ændret vurdering.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at ansøgeren aldrig har været omfattet af EU-opholdsbekendtgørelsens anvendelsesområde som hovedperson og således ikke har haft en opholdsret på den baggrund.

Udlændingenævnet finder endvidere, at der ved denne afgørelse ikke er tale om en afgørelse om ophør af opholdsret. EU-opholdsbekendtgørelsens § 37, stk. 1, hvorefter der ved afgørelse om ophør af opholdsret skal tages hensyn til udlændingens personlige forhold og tilknytning til Danmark, finder derfor ikke anvendelse.

Udlændingenævnet henviser til, at ansøgeren i 2018 fik opholdstilladelse som familiesammenført efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1, gyldigt indtil 2020, og at han derfor kan fortsætte med at opholde sig i Danmark, så længe han opfylder de løbende betingelser, der er fastlagt i forbindelse med udstedelse af opholdstilladelsen i 2018.

Udlændingenævnet stadfæster herefter Statsforvaltningens afgørelse fra juli 2018 vedrørende ansøgerens ret til ophold i Danmark som hovedperson efter EU-retten." ÅB/2020/221.

3.20.1.2. Særligt om nordiske statsborgere

Det følger af udlændingelovens § 1, at statsborgere fra Finland, Island, Norge og Sverige uden tilladelse kan indrejse og opholde sig i Danmark. Statsborgere fra de nordiske lande kan dog også erhverve rettigheder efter EU-opholdsbekendtgørelsen, hvis de opfylder betingelserne herfor, jf. EU-opholdsbekendtgørelsens § 1, stk. 4.

3.20.1.3. Særligt om tyske statsborgere

Tyske statsborgere, der er bosiddende i Sydslesvig, og som tilhører det danske mindretal, kan ud over opholdsret efter EU-reglerne få meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1, hvis de kan godtgøre et tilhørsforhold til Danmark.

For tyske statsborgere, der indgiver ansøgning om registreringsbevis i Sønderjylland, kan den europæiske pagt om regionale sprog eller mindretalssprog (sprogpagten) have betydning for myndighedernes sagsbehandling, idet Danmark har identificeret tysk som et mindretalssprog (i Sønderjylland)[39].

Som eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet i forbindelse med en EU-klagesag har henvist til sprogpagten, kan nævnes:

Udlændingenævnet omgjorde i september 2020 Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelse om afslag på udstedelse af registreringsbevis til en tysk statsborger med henvisning til, at ansøgeren ikke var blevet vejledt i overensstemmelse med sprogpagten.

Sagens faktiske omstændigheder:

Ansøgeren var bosiddende i Padborg i Sønderjylland og indgav ved personligt fremmøde hos Styrelsen for International Rekruttering og Integration i Aabenraa i marts 2020 ansøgning om udstedelse af registreringsbevis som arbejdstager. Ansøgeren fik i den forbindelse udleveret en engelsk tjekliste med angivelse af den dokumentation, der manglede til brug for behandlingen af sagen. I april 2020 meddelte Styrelsen for International Rekruttering og Integration ansøgeren afslag, idet hun ikke havde frembragt den nødvendige dokumentation.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Udlændingenævnet finder grundlag for at hjemvise sagen til fornyet behandling i Styrelsen for International Rekruttering og Integration.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at det ikke af sagen klart fremgår, at ansøgeren på tilstrækkelig vis er blevet vejledt på tysk om, hvilken dokumentation der skulle indsendes til brug for

[39] Sprogpagten trådte i kraft i Danmark den 1. januar 2001. Sprogpagten har til formål at beskytte og fremme Europas historiske, regionale sprog eller mindretalssprog som et truet aspekt af Europas kulturarv. Den kan læses her: https://kum.dk/kulturomraader/kultursamarbejde-og-aftaler/organisationer

behandlingen af sagen. Vejledning er således ikke er sket i overensstemmelse med den europæiske pagt om regionale sprog eller mindretalssprog (Sprogpagten), som Danmark tiltrådte 1. januar 2001. Udlændingenævnet har lagt vægt på, at ansøgeren har indgivet sin ansøgning ved personligt fremmøde i borgercenter i Aabenraa i marts 2020, hvor der blev udleveret en tjekliste over, hvilke dokumenter der skulle indsende til brug for sagen, og at tjeklisten var på engelsk og ikke på tysk.

Udlændingenævnet har hertil lagt vægt på, at ansøgeren i sin klage har anført bl.a., at ansøgeren har henvendt sig til Aabenraa kommune i februar og i marts 2020, og at disse henvendelser er blevet misforstået og ignoreret. Udlændingenævnet skal hertil bemærke, at Danmark har identificeret tysk som et mindretalssprog i Sønderjylland i sprogpagtens forstand." ÅB/2020/222.

3.20.1.4. Særligt om statsborgere fra Storbritannien

Den 31. januar 2020 udtrådte Storbritannien af EU. I den forbindelse indgik EU og Storbritannien en udtrædelsesaftale, som trådte i kraft den 1. februar 2020. Med udtrædelsesaftalen blev der indført en tidsbegrænset overgangsperiode, som bl.a. betød, at britiske statsborgere og deres familiemedlemmer fortsat kunne udøve deres ret til fri bevægelighed efter EU-reglerne frem til overgangsperiodens udløb den 31. december 2020. Udlændingenævnet har således også i 2020 behandlet klagesager vedrørende britiske statsborgere og deres familiemedlemmer efter EU-opholdsbekendtgørelsens regler.

Udtrædelsesaftalen indebærer i øvrigt, at britiske statsborgere og deres familiemedlemmer, der i medfør af EU-reglerne har taget lovligt ophold i Danmark inden den 31. december 2020, herefter bevarer retten til ophold på vilkår, der overordnet svarer til de vilkår, der er gældende efter EU-reglerne om fri bevægelighed. De pågældende personer skal i løbet af 2021 indgive ansøgning om at få udstedt et nyt opholdsdokument i henhold til udtrædelsesaftalen. Ansøgningen indgives til Styrelsen for International Rekruttering og Integration.[40] Der henvises til afsnit 3.20.2., hvor Udlændingenævnet behandlede en sag vedrørende en statsborger fra Storbritannien efter Storbritanniens udtrædelse af EU.

3.20.1.5. Persongrupperne i EU-opholdsbekendtgørelsen

EU-opholdsbekendtgørelsen gælder for unionsborgere og deres berettigede familiemedlemmer. Der skelnes mellem hovedpersoner og familiemedlemmer. Hovedpersoner er unionsborgere, mens familiemedlemmer enten kan være unionsborgere eller tredjelandsstatsborgere, herunder statsborgere i lande uden for EU, EØS og Schweiz.

[40] https://uim.dk/brexit

Efter EU-opholdsbekendtgørelsens § 2, stk. 1, er en hovedperson en unionsborger, der har en selvstændig opholdsret her i landet efter EU-reglerne om fri bevægelighed. Betingelserne for, hvornår en unionsborger har opnået selvstændig opholdsret, fremgår af EU-opholdsbekendtgørelsens §§ 4-8[41].

De familiemedlemmer, der har ret til ophold efter EU-reglerne med en herboende unionsborger, er de familiemedlemmer, der er defineret i EU-opholdsbekendtgørelsens § 3, og som opfylder de betingelser for indrejse og ophold, som er fastsat i EU-opholdsbekendtgørelsens §§ 9-14.

Ved familiemedlem forstås følgende:

- En hovedpersons ægtefælle.
- Direkte efterkommere under 21 år af en hovedperson eller af en hovedpersons ægtefælle.
- Direkte efterkommere, der er fyldt 21 år, af en hovedperson eller af en hovedpersons ægtefælle, hvis de pågældende i det land, de ankommer fra, forsørges af hovedpersonen eller af hovedpersonens ægtefælle.
- Personer, der er beslægtet i ret opstigende linje med en hovedperson eller med en hovedpersons ægtefælle, hvis de pågældende i det land, de ankommer fra, forsørges af hovedpersonen eller af hovedpersonens ægtefælle.
- En hovedpersons andre familiemedlemmer, hvis de i det land, de ankommer fra, forsørges af hovedpersonen eller er optaget i dennes husstand.
- En hovedpersons andre familiemedlemmer, hvis alvorlige helbredsmæssige grunde gør det absolut nødvendigt, at hovedpersonen personligt plejer de pågældende.

Registrerede partnere er i EU-opholdsbekendtgørelsen sidestillet med ægtefæller, ligesom bekendtgørelsens bestemmelser om ægtefæller tilsvarende finder anvendelse for faste samlevere, hvis der mellem parterne består en behørigt dokumenteret varig tilknytning, og forudsat at hovedpersonen påtager sig et forsørgelsesansvar over for den pågældende i overensstemmelse med forsørgelsesansvaret for ægtefæller i dansk ret, jf. EU-opholdsbekendtgørelsens § 3, stk. 2.

For så vidt angår ægtefæller er det en forudsætning, at der er tale om et ægteskab, der kan anerkendes efter dansk ret, og at ægtefællerne skal kunne fremvise dokumentation for indgåelsen af ægteskabet f.eks. i form af en vielsesattest. Såfremt ægteskabet er indgået i udlandet, gælder det særligt for EU-

[41] Det fremgår desuden af EU-opholdsbekendtgørelsens § 8, stk. 2, at en tredjelandsstatsborger, som er udstationeret i Danmark på vegne af en tjenesteyder etableret i EU, EØS eller Schweiz, også kan opnå selvstændig opholdsret som hovedperson. Endvidere kan visse familiemedlemmer til en udstationeret tredjelandsstatsborger med opholdsret efter § 8, stk. 2, opnå opholdsret som medfølgende familiemedlem efter EU-opholdsbekendtgørelsens § 14, stk. 2.

og EØS-borgere og disses ægtefæller, at ægteskabet kan anerkendes, selv om parterne ikke var fyldt 18 år på vielsestidspunktet[42].

Som et eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til, om ægteskabet kunne anerkendes efter dansk ret henvises til ÅB/2020/231, der er gengivet i afsnit 3.20.2.3.

Der henvises i øvrigt til afsnittet retsgyldigt ægteskab, der er gengivet i afsnit 3.7.1.1.

Det følger desuden af EU-opholdsbekendtgørelsens § 1, stk. 3, at i det omfang det følger af EU-retten, finder bekendtgørelsen endvidere anvendelse på familiemedlemmer til danske statsborgere. Der henvises i den forbindelse til afsnit 3.20.3. om EU-rettens sekundære bevægelighed.

3.20.2. Primær bevægelighed

Den primære bevægelighed omhandler de nærmere betingelser for ophold i Danmark for unionsborgere med selvstændig ret til ophold i Danmark.

Efter EU-retten har statsborgere fra andre EU-medlemsstater i vid udstrækning ret til ophold i Danmark, uanset om opholdet skyldes turisme, arbejde, studier eller noget andet.

Retten til at opholde sig i Danmark efter EU-reglerne kan enten være tidsbegrænset eller tidsubegrænset.

Retten til ophold i Danmark for unionsborgere, der har ret til frit at opholde sig i Danmark, kan opdeles i følgende kategorier:

- Uregistrerede unionsborgere, f.eks. turister, der har ret til frit at opholde sig i Danmark i op til 3 måneder, jf. udlændingelovens § 2, stk. 1.
- Unionsborgere, der er rejst ind i landet for at søge beskæftigelse, har ret til ophold som arbejdssøgende i indtil 6 måneder fra indrejsen, og herefter har den pågældende ret til ophold som arbejdssøgende, så længe det kan dokumenteres, at den pågældende fortsat søger og har reelle muligheder for at blive ansat, jf. EU-opholdsbekendtgørelsens § 5, stk. 4.
- Unionsborgere, som har ret til at opholde sig i Danmark, så længe unionsborgeren er arbejdstager, selvstændig erhvervsdrivende, herunder tjenesteyder, udstationeret, studerende,

[42] Denne undtagelse til reglerne om anerkendelse af ægteskaber, der er indgået i udlandet, følger af § 22 b, stk. 4, i lovbekendtgørelse nr. 771 af 7. august 2019 om ægteskabs indgåelse og opløsning.
https://www.retsinformation.dk/eli/lta/2019/771

selvforsørgende (personer med tiltrækkelige midler) eller pensionist m.v., jf. EU-opholdsbekendtgørelsens §§ 5-8.

Det følger af EU-opholdsbekendtgørelsens § 1, stk. 1, at denne bekendtgørelse finder anvendelse på unionsborgere og deres familiemedlemmer, som efter Den Europæiske Unions (EU's) regler om fri bevægelighed indrejser i Danmark, jf. bekendtgørelse om udlændinges adgang her til landet, og tager ophold her i landet.

Som eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet har forholdt sig til, hvorvidt ansøgeren havde taget faktisk ophold i Danmark, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i november 2020 Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelse vedrørende en statsborger fra Rumænien, som havde søgt om opholdsret efter EU-retten, som person med tilstrækkelige midler.

Sagens faktiske omstændigheder:

Ansøgeren søgte i december 2019 om ret til ophold som person med tilstrækkelige midler. Det fremgik af ansøgningen, at ansøgeren ville blive forsørget af sin svoger i Danmark. I forbindelse med ansøgningens indgivelse oplyste ansøgerens svoger, at ansøgeren var på ferie i Danmark, at ansøgeren endnu ikke boede i Danmark, men at ansøgeren ville begynde at søge arbejde i Danmark med henblik på at kunne flytte hertil. Ansøgerens svoger oplyste i denne forbindelse, at såfremt det var et krav, at ansøgeren skulle bo i Danmark, så kunne styrelsen registrere, at ansøgeren boede hos ham og hans ægtefælle.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Udlændingenævnet finder, at ansøgeren ikke har sandsynliggjort, at ansøgeren på tidspunktet for Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelse havde ret til ophold i Danmark efter EU-opholdsbekendtgørelsens regler.

Det følger af § 1 i EU-opholdsbekendtgørelsen, at EU-opholdsbekendtgørelsen alene finder anvendelse, når en unionsborger er indrejst i Danmark og har taget ophold her i landet.

Ansøgerens svoger har til sagen oplyst ved fremmøde hos Styrelsen for International Rekruttering og Integration i december 2019, at ansøgeren var på ferie i Danmark, men at ansøgeren havde til hensigt at flytte til Danmark, når ansøgeren havde fundet et arbejde.

Udlændingenævnet finder på den baggrund, at ansøgeren ikke på tidspunktet for Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelse kunne opnå opholdsret efter EU-opholdsbekendtgørelsen § 6, idet ansøgeren ikke havde taget ophold i Danmark og dermed udøvet sin ret til fri bevægelighed.

Det forhold, at ansøgerens svoger ved fremmødet hos Styrelsen for International Rekruttering og Integration i december 2019 oplyste, at såfremt det var et krav, at ansøgeren skulle bo i Danmark, så kunne styrelsen registrere, at ansøgeren boede hos ham og hans ægtefælle, kan ikke føre til en ændret vurdering.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at ansøgerens svoger bekræftede over for Styrelsen for International Rekruttering og Integration, at ansøgeren alene var på ferie i Danmark, da styrelsen adspurgte ham om dette ved fremmødet. Udlændingenævnet har endvidere lagt vægt på, at ansøgerens svoger må anses for at være fremkommet med oplysningen om, at ansøgeren kunne bo hos ham og hans ægtefælle, alene med det formål at få udstedt et registreringsbevis.

Udlændingenævnet kan allerede på baggrund af disse forhold ikke lægge til grund, at ansøgeren på tidspunktet for styrelsens afgørelse reelt havde taget ophold i Danmark.

Udlændingenævnet har derfor ikke taget stilling til, om ansøgerens svoger på tidspunktet for Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelse rådede over tilstrækkelige midler til ansøgerens ophold her i landet.

På baggrund af ovenstående finder Udlændingenævnet, at ansøgeren på tidspunktet for styrelsens afgørelse ikke kunne opnå opholdsret efter EU-opholdsbekendtgørelsen § 6.

Udlændingenævnet stadfæster herefter Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelse fra december 2019." ÅB/2020/223.

3.20.2.1. Arbejdstagere og selvstændige erhvervsdrivende m.v.

Det følger af EU-opholdsbekendtgørelsens § 5, stk. 1, at en unionsborger, der er arbejdstager eller selvstændig erhvervsdrivende, herunder tjenesteyder, her i landet har ret til ophold ud over de 3 måneder, der følger af udlændingelovens § 2, stk. 1.

Det følger herudover af EU-opholdsbekendtgørelsens § 5, stk. 4, at en unionsborger, der er rejst ind i landet for at søge beskæftigelse, har ret til ophold som arbejdssøgende i indtil 6 måneder fra

indrejsen. Herefter har den pågældende ret til ophold som arbejdssøgende, så længe det kan dokumenteres, at den pågældende fortsat søger arbejde og har reelle muligheder for at blive ansat.

EU-opholdsbekendtgørelsen eller EU-retsakter indeholder ikke en klar definition af, hvornår en person må anses for at være arbejdstager i EU-rettens forstand.

Arbejdstagerbegrebet er derimod fastslået i EU-Domstolens praksis vedrørende TEUF artikel 45. EU-Domstolen har bl.a. i sag C-14/09, Genc, udtalt, at enhver unionsborger, som udøver en reel og faktisk beskæftigelse, der ikke er af så ringe omfang, at den fremtræder som et rent marginalt supplement, skal anses for at være arbejdstager.[43]

Kendetegnet ved et arbejdsforhold er ifølge EU-Domstolen, at en person i en vis periode præsterer ydelser mod vederlag for en anden og efter dennes anvisninger.

Der er ikke en udtømmende liste over de kriterier, det kan være relevant at inddrage ved vurderingen af, om en unionsborger er omfattet af arbejdstagerbegrebet. Nogle kriterier vil generelt tale for arbejdstagerstatus, mens andre generelt vil tale imod arbejdstagerstatus, og disse skal altid afvejes over for hinanden i en samlet vurdering.

Ved den konkrete vurdering vil der bl.a. kunne lægges vægt på arbejdsforholdets varighed, således at jo længere tid et arbejdsforhold hos samme arbejdsgiver har bestået, jo mere vil tale for, at der er tale om reel og faktisk beskæftigelse. Der kan ud fra EU-Domstolens praksis ikke sættes et minimumskrav til varigheden af arbejdsforholdet.

EU-Domstolen har i sag C-413/01, Franca Nini-Orasche[44], udtalt, at en tidsbegrænset kontrakt, der var gældende i 2 ½ måned, var tilstrækkelig til, at den pågældende kunne opnå arbejdstagerstatus, såfremt beskæftigelsen ikke var af marginal og supplerende karakter.

Franca Ninni-Orasche-dommen har i dansk praksis dannet grundlag for et udgangspunkt om, at et ansættelsesforhold af en varighed under 10-12 uger alt andet lige vil tale for, at arbejdstagerstatus ikke er opnået.

Arbejdstagerbegrebet efter EU-Domstolens praksis må dog ikke fortolkes indskrænkende. Der skal ved vurderingen af om ansøgeren har arbejdstagerstatus, altid foretages en konkret og individuel vurdering af ansøgerens egne forhold samt den arbejdsaktivitet, som ansøgeren udøver. Der kan

[43] Dom af 4. februar 2010, sag C-14/09, Genc, præmis 19
[44] Dom af 6. november 2003, sag C-413/01, Franca Ninni-Orasche, præmis 22 og 32

således ud fra EU-Domstolens praksis ikke sættes et minimumskrav til varigheden af arbejdsforholdet.

Som eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til, om en unionsborger var at anse som arbejdstager efter et kortere ansættelsesforhold, kan nævnes:

Udlændingenævnet omgjorde i oktober 2020 Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelse vedrørende en statsborger fra Rumænien, som havde søgt om EU-opholdsret som arbejdstager.

Sagens faktiske omstændigheder:

Ansøgeren fik i august 2019 udstedt et registreringsbevis som arbejdstager efter EU-opholdsbekendtgørelsen. Ansøgeren blev opsagt efter endt prøveperiode, idet ansøgeren havde klaret nogle arbejdsopgaver godt og andre mindre succesfuldt. Ansøgeren havde været fuldtidsbeskæftiget i perioden fra august til september 2019 i sammenlagt 316 arbejdstimer til en samlet bruttoløn på 73.842,74 kr. inkl. feriepenge. I ophørsvurderingen fandt Styrelsen for International Rekruttering og Integration, at ansøgeren slet ikke kunne anses som arbejdstager qua den korte ansættelse.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Udlændingenævnet finder grundlag for at ændre Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelse fra maj 2020.

Udlændingenævnet finder, at Styrelsen for International Rekruttering og Integration ikke burde have meddelt ansøgeren, at ansøgeren aldrig havde opfyldt betingelserne for sin opholdsret som arbejdstager i Danmark efter den nugældende EU-opholdsbekendtgørelsens § 5 under henvisning til, at det som udgangspunkt er en betingelse for at være omfattet af EU-opholdsbekendtgørelsens § 5, at unionsborgeren arbejder i minimum 10 til 12 timer om ugen i en periode på minimum ti uger.

Styrelsen for International Rekruttering og Integration lagde vægt på, at idet ansøgeren maksimalt havde arbejdet i 7 til 8 uger, var ansøgeren ikke omfattet af arbejdstagerbegrebet, da ansøgeren ikke havde haft beskæftigelse i et sådant omfang, at det kunne betragtes som faktisk og reelt arbejde, og at ansøgeren allerede af den grund ikke var omfattet af bestemmelserne i EU-opholdsbekendtgørelsens § 5, stk. 2, om bevarelse af arbejdstagerstatus.

Udlændingenævnet finder, at Styrelsen for International Rekruttering og Integration ikke uden en samlet konkret og individuel vurdering af sagens oplysninger kan lægge til grund, at ansøgeren ikke har været at anse som arbejdstager i EU-retlig forstand.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at EU-opholdsbekendtgørelsen eller EU-retsakter ikke indeholder en klar definition af, hvornår en person må anses for at være arbejdstager i EU-rettens forstand, at arbejdstagerbegrebet efter EU-Domstolens praksis ikke må fortolkes indskrænkende, at der ved vurderingen af, om en person har arbejdstagerstatus altid skal foretages en konkret og individuel vurdering af unionsborgerens egne forhold samt den arbejdsaktivitet, som unionsborgeren udøver, og at der ud fra EU-Domstolens praksis ikke kan sættes et minimumskrav til varigheden af arbejdsforholdet.

Udlændingenævnet finder, at ansøgeren efter en konkret og individuel vurdering af sagen var at anse som arbejdstager i EU-rettens forstand, idet det fremgår ved opslag i eIndkomst, at ansøgeren har været fuldtidsbeskæftiget i perioden fra august til september 2019 i sammenlagt 316 arbejdstimer til en samlet bruttoløn på 73.842,74 kr. inkl. feriepenge, at ansøgeren til sagen har fremsendt en udateret begrundet opsigelse fra sin tidligere arbejdsgiver, hvoraf det fremgår, at ansøgeren blev opsagt efter endt prøveperiode, idet ansøgeren havde klaret nogle arbejdsopgaver godt og andre mindre succesfuldt, og at det således klart fremgår heraf, at der var tale om arbejde mod vederlag efter arbejdsgiverens anvisninger.

Udlændingenævnet finder således, at ansøgeren havde haft beskæftigelse i et sådant omfang, at det kunne betragtes som faktisk og reelt arbejde uanset at ansættelsesperioden kun var ca. 8 uger." ÅB/2020/224.

Ved vurderingen vil det ligeledes være relevant at inddrage arbejdsforholdets omfang. Ligesom det ikke er muligt at fastsætte et minimumskrav til varigheden af arbejdsforholdet, kan der heller ikke fastsættes et minimumskrav til eksempelvis et ugentligt timeantal. Men jo lavere timetallet er, des større krav kan der stilles til opfyldelsen af de øvrige relevante kriterier.

Det fremgår bl.a. af EU-Domstolens retspraksis[45], at lønnet beskæftigelse, hvorved arbejdstiden normalt ikke overstiger 18, 12 eller endog 10 timer ugentligt, ikke udelukker, at den person, der udøver beskæftigelsen, kan anses for at være arbejdstager. Et ugentligt timeantal under 10-12 timer vil tale imod, at unionsborgeren har arbejdstagerstatus, idet timetallet dog altid vil skulle sammenholdes med de øvrige relevante kriterier.

[45] Dom af 14. december 1995, sag C-444/93, Megner og Scheffel, præmis 18

Unionsborgeren skal kunne godtgøre at have lønnet beskæftigelse i et sådant omfang, at den pågældende kan anses for arbejdstager. Dette kan godtgøres ved, at arbejdsgiveren udfylder en arbejdsgivererklæring.

Vederlagets størrelse er endvidere et kriterium, som kan tillægges vægt ved den samlede vurdering. Man vil ved vurderingen generelt kunne tage udgangspunkt i den laveste overenskomstmæssige takst for det givne fagområde.

Vederlagets størrelse må vurderes i lyset af den oplyste arbejdsaktivitet. Det er endvidere ikke afgørende, om vederlaget har karakter af løn eller naturalieydelser, herunder for eksempel betalt ophold og forplejning.

Det bemærkes, at det derudover generelt er en betingelse for, at en lønindkomst kan tages i betragtning, at beskæftigelsen er i overensstemmelse med de nationale bestemmelser herfor, jf. TEUF artikel 45, stk. 3, litra c, herunder at der behørigt betales skat m.v. af det oplyste vederlag.

Ved vurderingen af, om en person har arbejdstagerstatus, skal der desuden tages hensyn til andre relevante forhold, herunder for eksempel retten til betalt ferie, løn under sygdom, og om ansættelsen er omfattet af en overenskomst.[46] Øvrige forhold som barsels- og pensionsordning, arbejdsgiverforsikring, afstand til arbejdspladsen samt den pågældendes individuelle sprogkundskaber og faglige kvalifikationer vil endvidere kunne indgå i den samlede vurdering.

Som et eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til, om en unionsborger var arbejdstager, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i november 2020 Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelse vedrørende en statsborger fra Rumænien, som havde søgt om registreringsbevis som arbejdstager.

Sagens faktiske omstændigheder:

Ansøgeren indrejste i Danmark i september 2018, og fik udstedt et registreringsbevis som studerende. I juli 2020 søgte ansøgeren om registreringsbevis som arbejdstager. Ansøgeren havde en ansættelseskontrakt fra juli 2019, men havde ikke fået tildelt arbejdsvagter på ubestemt tid grundet COVID19 forholdsregler. Ansøgeren var ansat i en tidsubegrænset stilling som bartender. Lønnen udgjorde 102 kr. i timen, der ikke var aftalt et mindste antal timer, men arbejdstiden aftaltes med

[46] Dom af 4. februar 2010, sag C-14/09, Genc, præmis 27

arbejdsgiver fra uge til uge, og ansøgeren kunne i videst muligt omfang selv bestemme antallet af arbejdstimer. Det fremgik af det elektroniske indkomstregister, eIndkomst, at ansøgeren i perioden fra juni 2020 til juli 2020 havde modtaget løn på samlet 4.417,88 kr. for i alt 38,50 timer.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Udlændingenævnet finder, at ansøgeren ikke har ret til ophold i Danmark som arbejdstager efter EU-opholdsbekendtgørelsens § 5, stk. 1.

Udlændingenævnet finder således på baggrund af en konkret og individuel vurdering af sagens oplysninger, at ansøgeren ikke kan anses som arbejdstager i EU-rettens forstand, idet ansøgeren ikke har sandsynliggjort, at ansøgerens beskæftigelse hos arbejdsgiveren var af reel og faktisk karakter, idet arbejdsgiveren ikke har ansat ansøgeren med et fast ugentligt antal timer, og at ansøgeren derfor ikke har været garanteret et minimum antal arbejdstimer.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at ansøgeren ikke har fremlagt dokumentation til støtte for, at ansøgerens beskæftigelse hos arbejdsgiveren er af reel og faktisk karakter, idet det fremgår af ansøgerens ansættelseskontrakt fra juli 2019, at der ikke var aftalt et mindste antal timer, men at arbejdstiden aftaltes med arbejdsgiveren fra uge til uge, samt at ansøgeren i vidt omfang bestemte antallet af arbejdstimer.

Udlændingenævnet har i tilknytning hertil lagt vægt på, at ansøgeren ved sin ansøgning om omregistrering af opholdsgrundlag fra studerende til arbejdstager har oplyst, at han ikke havde arbejdsvagter på ubestemt tid grundet COVID-19 forholdsregler.

Udlændingenævnet har ved vurderingen af, om ansøgerens beskæftigelse var reel og faktisk endvidere lagt vægt på, at det fremgår af eIndkomst, at ansøgerens ansættelse har haft en begrænset varighed, og at ansøgeren alene i perioden fra juni 2020 til juli 2020 har modtaget lønnet indkomst fra arbejdsgiveren på samlet 4.417,88 kr. for i alt 38,50 timer.

Udlændingenævnet finder, at den begrænsede samlede varighed af ansøgerens ansættelsesforhold og det begrænsede antal arbejdstimer samlet set taler imod, at ansøgeren opfylder det EU-retlige arbejdstagerbegreb, og at ansættelsen alene fremtræder som et rent marginalt supplement.

Det forhold, at ansøgeren har gjort gældende, at ansøgeren siden september 2020 har studeret på en handelsskole kan ikke føre til en ændret vurdering, idet denne oplysning ikke har betydning for vurderingen af, hvorvidt ansøgeren er at anse som arbejdstager i EU-rettens forstand.

Udlændingenævnet stadfæster derfor Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelse fra oktober 2020." ÅB/2020/225.

I Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/38/EF af 29. april 2004 (Opholdsdirektivet) artikel 7, stk. 1[47], er det nærmere reguleret, at enhver unionsborger har ret til at opholde sig i en anden medlemsstat i mere end 3 måneder, hvis den pågældende er selvstændig erhvervsdrivende i medlemsstaten.

Det fremgår af EU-Domstolens retspraksis[48] at etablering indebærer "aktuel udøvelse af en økonomisk aktivitet gennem et fast forretningssted for en ubegrænset periode."

Efter EU-Domstolens praksis er etableringsret et meget vidt begreb, som for en unionsborger indebærer, at vedkommende på en stabil og vedvarende måde kan deltage i det økonomiske liv i en anden medlemsstat end sin egen og få fordel heraf, hvorved der sker en begunstigelse af det økonomiske og sociale samarbejde inden for området selvstændig erhvervsvirksomhed[49]., jf. sag C-55/94, Gebhard, præmis 25.

Efter EU-opholdsbekendtgørelsens § 23, stk. 1, nr. 1, kan udstedelse af et registreringsbevis til en selvstændig erhvervsdrivende unionsborger omfattet af § 5, stk. 1, betinges af, at unionsborgeren kan fremvise et gyldigt identitetskort eller pas, og at unionsborgeren har bevis for udøvelse af selvstændig erhvervsvirksomhed her i landet. Vurderingen vil bero på en samlet og konkret vurdering af den enkelte sags faktiske omstændigheder.

Det følger af Orientering til Statsforvaltningen om EU-opholdsbekendtgørelsen af 26. november 2015[50], at der ved vurderingen heraf bl.a. kan indgå oplysninger om, hvorvidt unionsborgeren for egen regning og risiko udøver virksomhed af økonomisk karakter og med det formål at indvinde et økonomisk udbytte. Derudover kan oplysninger om lejekontrakt eller anden angivelse af, hvorfra virksomheden skal drives, omsætningens størrelse, varelager, kundekreds, regnskaber, oplysninger om momsindbetalinger og andre punktafgifter, samt oplysninger om, hvorvidt virksomheden udøves nogenlunde regelmæssigt og gennem en ikke helt kort periode og om, hvorvidt unionsborgeren er registreret i CVR-registeret som selvstændig erhvervsdrivende, indgå i vurderingen.

---

[47] Se note 41
[48] Dom af 25. juli 1991, sag C-221/89, Factortame m.fl., præmis 20
[49] Dom af 30. november 1995, sag C-55/94, Gebhard, præmis 25
[50]Orientering til Statsforvaltningen om EU-opholdsbekendtgørelsen af 26. november 2015. https://www.nyidanmark.dk/da/Lovstof/Praksisnotater

Unionsborgeren skal således godtgøre at have påbegyndt selvstændig erhvervsvirksomhed her i landet eller at ville påbegynde en sådan. Unionsborgeren kan godtgøre dette ved f.eks. at fremlægge budget for det første drifts år, lejekontrakt eller anden angivelse af, hvorfra virksomheden skal drives, eller oprettelseskontrakt eller registerudskrift, såfremt erhvervsvirksomheden drives i selskabsform.

Som eksempler på afgørelser, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til, om en unionsborger var selvstændig erhvervsdrivende, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i juni 2020 Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelse vedrørende en statsborger i Storbritanniens ophør af ret til ophold som arbejdstager og afslag på opholdsret som selvstændig erhvervsdrivende.

Sagens faktiske omstændigheder:

Ansøgeren indrejste i Danmark første gang i juli 1974 og udrejste og indrejste herefter flere gange. Forud for sin seneste indrejse i Danmark i januar 2016 havde ansøgeren været udrejst til Storbritannien siden juni 1997. Ansøgeren fik i januar 2016 af Statsforvaltningen udstedt et registreringsbevis som arbejdstager. I forbindelse med Statsforvaltningens kontrol af ansøgerens opholdsret som arbejdstager oplyste ansøgeren, at denne drev selvstændig virksomhed. Ansøgeren havde dog ikke på noget tidspunkt modtaget løn fra virksomheden, men havde alene modtaget folkepension siden sin seneste indrejse i januar 2016. Ansøgerens søn oplyste efterfølgende, at det var hans virksomhed, men at ansøgeren var den legale ejer og direktør af virksomheden. Ansøgerens søn oplyste endvidere, at ansøgeren drev den finansielle del af virksomheden. Der blev ikke fremsendt budget for virksomheden på trods af Statsforvaltningens anmodning herom, idet ansøgeren oplyste, at han ikke havde råd til at betale en autoriseret revisor for udarbejdelsen heraf.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Udlændingenævnet finder, at ansøgeren ikke har ret til ophold i Danmark som arbejdstager efter EU-opholdsbekendtgørelsens § 3, stk. 1.

Udlændingenævnet har ved vurderingen heraf lagt vægt på, at det fremgår af det elektroniske indkomstregister, eIndkomst, at ansøgeren i perioden fra sin seneste indrejse i Danmark i januar 2016 og frem til dags dato ikke har haft nogen lønindkomst, og at den eneste personlige indkomst, der har været registreret i perioden, har været ansøgerens folkepension/ældrecheck på ca. 2.500 kr. pr. måned.

Udlændingenævnet finder således på baggrund af en konkret og individuel vurdering af sagens oplysninger, at ansøgeren ikke kan anses som arbejdstager i EU-rettens forstand, idet ansøgeren ikke

har dokumenteret, at ansøgeren har haft et arbejde i Danmark siden sin seneste indrejse i Danmark i januar 2016, hvor ansøgeren fik udstedt registreringsbevis som arbejdstager.

Udlændingenævnet finder endvidere, at ansøgeren ikke har ret til ophold i Danmark som selvstændig erhvervsdrivende i overensstemmelse med EU-opholdsbekendtgørelsens § 3, stk. 1.

Det forhold, at det ved opslag i det Centrale Virksomhedsregister (CVR) fremgår, at ansøgeren er registreret som direktør og den reelle og legale ejer af virksomheden, at der foreligger årsrapporter for 2016, 2017 og 2018, samt at ansøgeren har oplyst, at denne vil kunne modtage løn fra virksomheden fra januar 2019, kan ikke føre til en ændret vurdering, idet der ikke ses at være foretaget lønindberetning i eIndkomst, og det ikke på anden måde er dokumenteret, at ansøgeren har kunnet aflønne sig selv fra januar 2019 og frem til dags dato. Udlændingenævnet har endvidere lagt vægt på, at ansøgeren ikke på tilstrækkelig vis har dokumenteret, at ansøgeren reelt driver en erhvervsvirksomhed, og at ansøgeren har oplyst, at denne ikke vil fremkomme med et budget for virksomheden foretaget af en autoriseret revisor.

Det forhold, at ansøgerens søn har indsendt et kontokort fra virksomheden, der viser ind- og udbetalinger for perioden fra april 2018 til juni 2018, kan ikke føre til en ændret vurdering, da kontooversigten ikke dækker over en længere periode, og således ikke i sig selv dokumenterer, at ansøgeren driver en økonomisk erhvervsvirksomhed i Danmark i en ikke kortere periode.

Det kan heller ikke føre til en ændret vurdering, at ansøgeren har vedlagt kopier af e-mailkorrespondancer med forskellige finansielle samarbejdspartnere, og at ansøgerens søn har oplyst, at ansøgerens rolle i virksomheden er at have al kontakt med banken og hjælpe med at skaffe finansiering og sponsorer. Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at dette i sig selv ikke på tilstrækkelig vis dokumenterer, at ansøgeren har regelmæssige aktiviteter i virksomheden af en sådan karakter, at ansøgeren kan anses som selvstændig erhvervsdrivende.

Udlændingenævnet finder endvidere, at der ikke foreligger oplysninger, der taler for, at ansøgeren har ret til ophold efter EU-opholdsbekendtgørelsen på andet grundlag. Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at ansøgeren ikke er fremkommet med oplysninger, der kan dokumentere, at ansøgeren eller andre kan forsørge ansøgeren økonomisk, hvorefter ansøgeren kunne opnå opholdsgrundlag på baggrund af EU-opholdsbekendtgørelsens § 6, stk. 1.

Det forhold, at ansøgeren i september 2019 har fremsendt et kontoudtog fra sin søns konto, kan ikke føre til en ændret vurdering, da saldoen på ansøgerens søns konto ikke er tilstrækkelig til at kunne dokumentere, at han råder over tilstrækkelige midler til at kunne forsørge ansøgeren.

Det kan heller ikke føre til en ændret vurdering, at ansøgeren har oplyst, at ansøgeren lever af arv fra sin mor, idet ansøgeren ikke har dokumenteret, at ansøgeren på dette grundlag har tilstrækkelige midler til at kunne forsørge sig selv.

Endvidere kan Udlændingenævnet tiltræde Statsforvaltningens vurdering af, at der ikke foreligger særlige forhold, der kan begrunde, at meddelelse om ophør af ansøgerens EU-opholdsret undlades, jf. EU-opholdsbekendtgørelsens § 32, stk. 1, 1. pkt., jf. dagældende § 39, nu § 36.

Den omstændighed, at ansøgeren har oplyst, at han har boet i Danmark i cirka 44 år siden juni 1974, kan ikke føre til en ændret vurdering. Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at ansøgeren ifølge oplysningerne i det centrale personregister (CPR) har opholdt sig uden for Danmark over en knap 20-årig periode før sin seneste indrejse i Danmark i januar 2016, og at ansøgeren ikke på anden vis har dokumenteret et sammenhængende langvarigt ophold i Danmark, hvor denne har opfyldt et opholdsgrundlag efter EU-retten.

Ligeledes kan det forhold, at ansøgeren har voksne børn og børnebørn i Danmark, og at ansøgeren lider af en hjertesygdom, ikke føre til en ændret vurdering.

Udlændingenævnet lægger i den forbindelse til grund, at ansøgeren før 2016 opholdt sig uden for Danmark, og at ansøgeren derfor fra sit hjemland vil kunne besøge sin familie i Danmark, ligesom ansøgeren må formodes at kunne modtage lægehjælp i sit hjemland.

Udlændingenævnet stadfæster derfor Statsforvaltningens afgørelse fra oktober 2018." ÅB/2020/226.

Udlændingenævnet omgjorde i oktober 2020 Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelse vedrørende en statsborger fra Polen, som havde fået afslag på ret til ophold i Danmark som selvstændig erhvervsdrivende.

Sagens faktiske omstændigheder:

Ansøgeren indrejste senest i Danmark i april 2018. I november 2018 søgte ansøgeren om ret til ophold som selvstændig erhvervsdrivende i Danmark. Det fremgår af sagen, at virksomheden blev stiftet i august 2018, og at der til Statsforvaltningen var fremsendt driftsbudget for perioden januar til december 2019, samt at ansøgeren havde købt diverse møbler til brug i virksomhedens lokaler i Danmark.

Udlændingenævnets afgørelse:

”Udlændingenævnet finder grundlag for at ændre Statsforvaltningens afgørelse fra marts 2019.

Udlændingenævnet finder således, at ansøgeren ikke på nuværende tidspunkt bør meddeles afslag på sin ansøgning om opholdsret som selvstændig erhvervsdrivende efter EU-opholdsbekendtgørelsens § 3, stk. 1.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at ansøgeren har registreret sin virksomhed hos Erhvervsstyrelsen, at ansøgeren har fået et CVR-nummer, at ansøgeren efter eget udsagn har lånt kapital til opstart af sin virksomhed, og at ansøgeren har fremlagt en forretningsplan, en uddybende beskrivelse af sin virksomheds aktiviteter og budget for det første år, en lejekontrakt vedrørende erhvervslejemålet, og fakturaer for køb af stole og køkkeninventar.

Udlændingenævnet finder på den baggrund, at ansøgeren har etableret sin virksomhed i Danmark i en sådan grad, og at ansøgeren har indrettet sig på en sådan måde, at det samlet set må betragtes som en erhvervsmæssig aktivitet, og at ansøgeren således anses som værende selvstændig erhvervsdrivende efter EU-retten.

Udlændingenævnet finder i øvrigt, at det ikke er foreneligt med forbuddet mod forskelsbehandling på grund af nationalitet i artikel 18 i Traktaten om den Europæiske Unions Funktionsmåde, at Statsforvaltningen stillede krav om, at ansøgerens virksomhedsbudget blev revisorpåtegnet. Et lignende krav stilles således ikke for danske statsborgere.” ÅB/2020/227.

3.20.2.2. Selvforsørgende (person med tilstrækkelige midler)

Det følger af EU-opholdsbekendtgørelsens § 6, stk. 1, at en unionsborger, der råder over tilstrækkelige midler til sit underhold, således at den pågældende efter en konkret vurdering kan antages ikke at ville falde det sociale system til byrde, har ret til ophold her i landet ud over de 3 måneder, der følger af udlændingelovens § 2, stk. 1.

Midlerne, som unionsborgeren råder over, kan for eksempel være førtids- eller alderspension fra hjemlandet eller egen formue.

Efter EU-opholdsbekendtgørelsens § 23, stk. 1, nr. 2, udstedes registreringsbevis til en unionsborger, der er omfattet af EU-opholdsbekendtgørelsens § 6, og som dokumentation herfor skal forevises gyldigt identitetskort eller pas samt bevis for at råde over tilstrækkelige midler til sit underhold, således at den pågældende kan antages ikke at ville falde det sociale system til byrde.

Der kan ikke sættes grænser for, hvilken dokumentation for tilstrækkelige midler, der kan fremlægges. Det kan om nødvendigt kontrolleres, at midlerne findes, at de er lovlige, hvor store de er, og at de er tilgængelige.

EU-Domstolen har i sagen C-200/02, Chu og Zhen, udtalt, at der ikke kan stilles krav om, hvor midlerne skal komme fra, og at betingelsen om at råde over tilstrækkelige midler for eksempel er opfyldt, hvis de finansielle midler er sikret af et familiemedlem til unionsborgeren. EU-Domstolen har endvidere fastslået, at der ikke kan stilles krav om, at den person, der påtager sig at forsørge unionsborgeren, står i et bindende retsforhold til unionsborgeren. Således vil det ikke være muligt at stille et krav om, at den pågældende unionsborger personligt råder over de pågældende midler eller at stille krav om, at der mellem den person, der forpligter sig til at forsørge unionsborgeren, og selve unionsborgeren, eksisterer en gensidig forsørgelsespligt i henhold til national ret.

EU-Domstolen har endvidere fastslået, at den i artikel 7, stk. 1. litra b, indeholdte formulering »råder« over tilstrækkelige midler skal fortolkes således, at det er tilstrækkeligt, at unionsborgerne har sådanne midler til rådighed, uden at denne bestemmelse indebærer noget som helst krav med hensyn til, hvor midlerne kommer fra, jf. bl.a. sag C-93/18, Bajratari, præmis 30.[51] Hensynet bag bestemmelsen er, unionsborgeren og familiemedlemmer ikke bliver en byrde for værtsstatens sociale system i den medlemsstat, de tager ophold i. Bestemmelsen begrænser sig således til at kræve, at de omhandlede unionsborgere råder over tilstrækkelige midler for at undgå, at de under deres ophold bliver en urimelig byrde for værtsmedlemsstatens sociale system, uden at opstille nogen som helst betingelse i relation til disse midlers oprindelse, jf. C-93/18, Bajratari, præmis 34.

Som eksempler på afgørelser, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til, om en unionsborger rådede over tilstrækkelige midler, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i november 2020 Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelse vedrørende en statsborger fra Polen, som havde søgt om registreringsbevis som person med tilstrækkelige midler.

Sagens faktiske omstændigheder:

Ansøgeren indrejste i Danmark i maj 2020 med henblik på at studere på et gymnasie i skoleåret 2020/2021, men da studiet først begyndte til august, blev ansøgningen som studerende ændret til en

[51] Se også dom af 10. oktober 2013, sag C-86/12, Alokpa, præmis 27, og dom af 16. juli 2015, sag C-218/14, Singh, præmis 74-77.

ansøgning som person med tilstrækkelige midler. Ansøgeren sendte ikke dokumentation for, at denne rådede over tilstrækkelige midler på trods af vejledning herom.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Udlændingenævnet finder, at det ikke er sandsynliggjort, at ansøgeren har ret til ophold i Danmark som person med tilstrækkelige midler efter EU-opholdsbekendtgørelsens § 6.

Udlændingenævnet finder således, at det ud fra de foreliggende oplysninger ikke kan lægges til grund, at ansøgeren råder over sådanne midler til sit underhold i Danmark, at det kan antages, at ansøgeren ikke vil falde det sociale system til byrde.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at ansøgeren ikke til sagen har fremlagt dokumenter, der understøtter, at ansøgeren råder over tilstrækkelige midler til sit underhold i form af for eksempel en kontoudskrift eller anden dokumentation for, at ansøgeren i tilstrækkelig grad er sikret finansielle midler under sit ophold.

Det forhold, at ansøgeren har sendt fotografier af en polsk fødselsattest, en erklæring og et dokument fra en notar, kan ikke føre til en ændret vurdering.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at der ikke er tale om dokumenter, der understøtter, at ansøgeren råder over tilstrækkelige midler, men at der er tale om dokumenter vedrørende vurderingen af, om ansøgeren måtte tage ophold i Danmark, inden ansøgeren fyldte 18 år.

Udlændingenævnet skal hertil bemærke, at Udlændingenævnet ikke herved har taget stilling til, om de fremlagte dokumenter udgør tilstrækkelig dokumentation for, at ansøgeren måtte tage ophold i Danmark, inden ansøgeren fyldte 18 år.

Udlændingenævnet skal endvidere bemærke, at ansøgeren er fyldt 18 år i oktober 2020, og at det ikke længere er en betingelse for udstedelse af registreringsbevis, at ansøgeren fremlægger fødselsattest og erklæring fra sine forældremyndighedsindehavere.

Udlændingenævnet stadfæster herefter Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelse fra juni 2020."ÅB/2020/228.

Udlændingenævnet stadfæstede i december 2020 Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelse fra februar 2020 vedrørende en statsborger fra Rumænien, som havde søgt om registreringsbevis som medfølgende familiemedlem til en unionsborger.

Sagens faktiske omstændigheder:

Ansøgeren indrejste i Danmark i december 2019 og søgte om opholdsret som medfølgende familiemedlem til sin ægtefælle. Parret var indrejst til Danmark 6 uger forinden og boede på samme adresse i Danmark. Det fremgik af sagen, at ansøgeren ved indgivelsen af ansøgningen til Styrelsen for International Rekruttering og Integration aftalte med en medarbejder for styrelsen, at ansøgningsgrundlaget blev ændret til person med tilstrækkelige midler, idet ansøgeren ikke havde dokumentation for samlivet med sin ægtefælle.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Udlændingenævnet finder, at ansøgeren ud fra de foreliggende oplysninger ikke har sandsynliggjort, at ansøgeren har ret til ophold i Danmark som person med tilstrækkelige midler efter EU-opholdsbekendtgørelsens § 6.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at ansøgeren ikke har fremlagt dokumentation til sagen, der understøtter, at ansøgeren eller en anden person råder over tilstrækkelige midler til ansøgerens underhold i Danmark, så det kan antages, at ansøgeren ikke vil falde det offentlige til byrde.

Udlændingenævnet har lagt vægt på, at ansøgeren ikke har reageret på Udlændingenævnets brev fra oktober 2020, hvori Udlændingenævnet anmodede ansøger om at fremkomme med yderligere oplysninger eller dokumentation til sagen.

Det er indgået i Udlændingenævnets vurdering, at ansøgeren har oplyst i sin klage, at ansøgerens ægtefælle vil forsørge ansøgeren under dennes ophold i Danmark, indtil ansøgeren selv vil begynde at arbejde.

Udlændingenævnet finder dog ikke, at denne oplysning kan føre til en ændret vurdering, idet ansøgeren ikke har fremlagt dokumentation for, at ansøgerens ægtefælle vil forsørge ansøgeren under dennes ophold her i landet.

Udlændingenævnet finder endvidere, at der ikke foreligger oplysninger, der taler for, at ansøgeren har ret til ophold efter EU-opholdsbekendtgørelsen på andet grundlag.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at ansøgeren ikke til sagen har fremlagt dokumentation herfor, herunder dokumentation for sit samliv eller ægteskab med sin ægtefælle trods Udlændingenævnets anmodning herom i Udlændingenævnets brev fra oktober 2020. Udlændingenævnet skal i den forbindelse henvise ansøgeren til at kontakte Styrelsen for International

Rekruttering og Integration, såfremt ansøgeren mener, at ansøgeren nu opfylder betingelserne for ret til ophold i Danmark efter EU-opholdsbekendtgørelsen. Der henvises til vejledningen i indledningen til denne afgørelse.

Udlændingenævnet stadfæster herefter Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelse fra februar 2020." ÅB/2020/229.

Ved bedømmelsen af, hvilke midler der må anses som tilstrækkelige, skal der tages hensyn til unionsborgerens personlige situation. Kravet vil altid være opfyldt, hvis unionsborgeren råder over indtægter eller andre midler, der svarer til summen af de ydelser, som den pågældende ville kunne modtage efter § 22, stk. 2 (integrationsydelse), og § 34 (særlig støtte) i lov om aktiv socialpolitik, jf. EU-opholdsbekendtgørelsens § 34, stk. 1.

Der er alene tale om et vejledende minimumsbeløb, og der kan således ikke stilles ubetinget krav om, at unionsborgeren skal råde over midler, der mindst svarer til de pågældende ydelser. Hvis unionsborgeren har et rådighedsbeløb, der ligger under det pågældende niveau, kan dette således ikke automatisk føre til afslag. Der skal være tale om en konkret vurdering, og der skal tages hensyn til den pågældendes personlige situation. Hvis unionsborgeren f.eks. angiver kun at ville opholde sig i Danmark i en bestemt tidsperiode, skal der tages hensyn til dette.

Personlige forhold som unionsborgerens sundheds- og helbredsmæssige tilstand og pleje- og omsorgsbehov kan indgå i vurderingen af, om unionsborgeren må antages at ville falde det offentlige til byrde.

Som eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til, om en unionsborger måtte antages at falde det sociale system til byrde grundet alvorlig sygdom og plejebehov, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i juli 2020 Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelse vedrørende en statsborger fra Polen, som havde søgt om registreringsbevis som person med tilstrækkelige midler.

Sagens faktiske omstændigheder:

Ansøgeren var terminal kræftpatient uden behandlingsmuligheder og modtog alene smertelindrende medicin. Ansøgerens eneste familie var hendes datter og svigersøn, som var bosat i Danmark. Datteren havde taget orlov fra sit arbejde i 3 måneder for at kunne pleje ansøgeren, men kunne ikke få forlænget orlovsperioden. Det fremgik af sagen, at ansøger var pensionist og modtog pension fra

Polen, samt at kommunen i Danmark allerede udbetalte plejevederlag efter serviceloven, og at udbetalingen heraf var uafhængig af, om ansøgeren fik ret til ophold i Danmark.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Udlændingenævnet finder, at ansøgeren ud fra de foreliggende oplysninger ikke har sandsynliggjort, at ansøgeren har ret til ophold i Danmark som person med tilstrækkelige midler efter EU-opholdsbekendtgørelsens § 6.

Udlændingenævnet finder således, at det på baggrund af en konkret og individuel vurdering af sagens oplysninger ikke kan lægges til grund, at ansøgeren ikke vil falde det offentlige til byrde.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at ansøgeren har oplyst og dokumenteret, at ansøgeren lider af kræft i bugspytkirtlen, og at ansøgeren har oplyst, at ansøgeren er terminal og har et behov for pleje.

Udlændingenævnet har lagt vægt på vurderingen foretaget af kommunen. Det fremgik af denne vurdering, at kommunen mener, at ansøgeren vil udgøre en ringe økonomisk byrde for det offentlige.

Udlændingenævnet har yderligere lagt vægt på, at ansøgerens datter fik bevilliget plejeorlov, og at ansøgerens datter har oplyst, at hun ikke kan få plejeorlov i mere end tre måneder. Udlændingenævnet har yderligere lagt vægt på, at ansøgeren stadig vil have et plejebehov efter udløbet af ansøgerens datters plejeorlov, og at det må forventes, at ansøgeren eksempelvis vil få behov for hjemmepleje efter servicelovens § 83, såfremt ansøgeren opnår opholdsret i Danmark.

Udlændingenævnet finder herved, at ansøgeren vil kunne falde det offentlige til byrde, og at ansøgeren dermed ikke har ret til ophold i Danmark som en person med tilstrækkelige midler efter EU-opholdsbekendtgørelsens § 6.

Udlændingenævnet stadfæster herefter Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelse fra december 2019."ÅB/2020/230.

3.20.2.3. Familiemedlemmer

Efter EU-opholdsbekendtgørelsens §§ 10-14 har familiemedlemmer til en unionsborger, der har opholdsret efter EU-reglerne, ret til ophold her i landet ud over de 3 måneder, der følger af udlændingelovens § 2, stk. 1 og 2, når de ledsager eller slutter sig til den pågældende. Betingelserne

for familiemedlemmets ret til at tage ophold her i landet varierer i et vist omfang, alt efter hvilket opholdsgrundlag unionsborgeren har.

Familiemedlemmets ret til ophold er afledt af unionsborgerens opholdsret. Denne ret gælder, uanset om familiemedlemmet er tredjelandsstatsborger, eller om familiemedlemmet selv er unionsborger.

Ved vurderingen af, om en person er omfattet af personkredsen som familiemedlem til en hovedperson i EU-opholdsbekendtgørelsens § 2, skal der foretages en samlet konkret og individuel vurdering af de foreliggende oplysninger.

Efter EU-opholdsbekendtgørelsens § 3, stk. 1, nr. 1, kan en hovedpersons ægtefælle anses som familiemedlem til hovedpersonen.

For at få ret til ophold som ægtefælle efter EU-opholdsbekendtgørelsens § 3, stk. 1, er det en forudsætning, at der er tale om et ægteskab, der kan anerkendes efter dansk ret.

Som et eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til, om ægteskabet kunne anerkendes efter dansk ret, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i august 2020 Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelse vedrørende en statsborger fra Ghana, der havde søgt om EU-opholdskort under henvisning til et ægteskab indgået med en unionsborger, der havde gjort brug af retten til fri bevægelighed som arbejdstager.

Sagens faktiske omstændigheder:

Ansøgeren indgav i august 2019 en ansøgning om ret til ophold under henvisning til et ægteskab indgået i Ghana i januar 2018 med en unionsborger. Det fremgik af sagens oplysninger, at den ghanesiske statsborger på tidspunktet for vielsen havde ophold i Italien, og at unionsborgeren på tidspunktet for vielsen havde ophold i Danmark.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Udlændingenævnet finder ikke grundlag for at ændre Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelse. Ansøgeren kan derfor ikke meddeles ret til ophold i Danmark som familiemedlem til en unionsborger efter EU-opholdsbekendtgørelsens § 8.

Udlændingenævnet finder, at det ikke er dokumenteret, at ansøgeren er omfattet af personkredsen i EU-opholdsbekendtgørelsens § 2.

Udlændingenævnet finder i den forbindelse, at det ikke er dokumenteret, at ansøgeren og unionsborgeren har indgået et ægteskab, der kan anerkendes efter dansk ret.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at der ikke har indsendt dokumentation for, at ansøgeren og unionsborgeren begge var til stede ved vielsen i Ghana i januar 2018.

Det forhold, at det er anført, at der efter EU-rettens regler ikke kan stilles krav om at dokumentere gyldigheden af et ægteskab, og at partsrepræsentanten af denne årsag ikke ønskede at fremsende den adspurgte dokumentation, finder Udlændingenævnet ikke kan føre til en ændret vurdering.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at det fremgår af § 22 b i lov om ægteskabs indgåelse og opløsning, at det er et krav for at kunne anerkende et udenlandsk ægteskab efter dansk ret, at begge parter var til stede ved vielsen. Det bemærkes hertil, at lovgiver har været opmærksom på Danmarks internationale forpligtelser ved udarbejdelsen af § 22 b i lov om ægteskabs indgåelse og opløsning, jf. lovforslag nr. L 94 af 30. november 2016, afsnit 4.

Udlændingenævnet har endvidere lagt vægt på, at retten til ophold for ægtefæller alene gælder for retsgyldige ægteskab, som kan anerkendes efter dansk ret. Et udenlandsk ægteskab anerkendes i Danmark, hvis det er indgået i overensstemmelse med reglerne i det land, hvor ægteskabet er indgået, og hvis forholdene omkring ægteskabets indgåelse ikke strider mod grundlæggende danske retsprincipper.

Udlændingenævnet finder, at det ikke er dokumenteret, at der er indgået et ægteskab mellem ansøgeren og unionsborgeren, som kan anerkendes efter dansk ret.

Udlændingenævnet finder således, at ansøgeren ikke kan anses for at være et familiemedlem efter EU-opholdsbekendtgørelsens § 2, stk. 1, nr. 1.

Udlændingenævnet har herefter vurderet, hvorvidt ansøgeren kan anses for at være et familiemedlem efter bestemmelsen om faste samlevende, jf. EU-opholdsbekendtgørelsens § 2, stk. 3.

Udlændingenævnet finder, at ansøgeren ikke kan anses for at være et familiemedlem efter EU-opholdsbekendtgørelsens § 2, stk. 3.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at unionsborgeren blev bopælsregistreret i Danmark i februar 2016, og at ansøgeren indrejste i april 2019. Ansøgeren og unionsborgeren har dermed ikke været samlevende i perioden mellem bopælsregistreringen i februar 2016 og indrejsen i april 2019, svarende til ca. 3 år og 2 måneder.

Udlændingenævnet har endvidere lagt vægt på, at der ikke foreligger oplysninger om, at ansøgeren og unionsborgeren har haft et samlivsforhold før bopælsregistreringen i Danmark i februar 2016.

Udlændingenævnet finder dog, at et eventuelt samlivsforhold før bopælsregistreringen i februar 2016 ikke vil kunne føre til en ændret vurdering, idet ansøgeren først indrejste i Danmark i april 2019, og ansøgeren og unionsborgeren har dermed ikke haft et fast samlivsforhold i denne periode på næsten 3 år.

Udlændingenævnet finder således efter en samlet vurdering, at det ikke er dokumenteret, at ansøgeren har en tilstrækkelig familiemæssig tilknytning til unionsborgeren, hvilket er en forudsætning for at opnå opholdstilladelse som et medfølgende familiemedlem til en arbejdstager efter EU-opholdsbekendtgørelsens § 8.

Udlændingenævnet finder endeligt, at ansøgeren og unionsborgeren ikke kan anses for at have etableret et beskyttelsesværdigt familieliv omfattet af Den Europæiske Menneskerettighedskonventions (EMRK) artikel 8.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at ansøgeren og unionsborgeren ikke har fælles børn eller på anden måde udtrykt en forpligtelse over for hinanden.

Udlændingenævnet stadfæster derfor Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelse fra december 2019." ÅB/2020/231.

Efter EU-opholdsbekendtgørelsens § 3, stk. 1, nr. 2, kan direkte efterkommere under 21 år af en hovedperson eller af en hovedpersons ægtefælle endvidere anses som familiemedlem til hovedpersonen.

For børn under 18 år er det en betingelse for at tage ophold i Danmark, at begge forældre samtykker til opholdet. Hvis kun barnets ene forældre tager ophold i Danmark skal det dokumenteres, at denne forælder har fuld forældremyndighed over barnet, eller at der foreligger et skriftligt samtykke fra den anden forælder vedrørende barnets flytning til Danmark. Dokumentation for fuld forældremyndighed skal være en retsgyldig afgørelse vedrørende forældremyndighed.

Som et eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet skulle tage stilling til om samtykke eller fuld forældremyndighed var tilstrækkeligt dokumenteret, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i oktober 2020 Statsforvaltningens afgørelse vedrørende en statsborger fra Polen, som havde søgt om EU-registreringsbevis under henvisning til sin mor, der havde registreringsbevis som arbejdstager i Danmark.

Sagens faktiske omstændigheder:

Ansøgeren, der er mindreårig, indgav i januar 2019 ansøgning om registreringsbevis som familiemedlem til sin mor. Moren havde ikke fuld forældremyndighed over ansøgeren. Der var til ansøgningen vedlagt dokumentation for, at ansøgerens far, der ikke havde ophold i Danmark, havde begrænset forældremyndighed over ansøgeren, og at han ligeledes havde ret til samvær med ansøgeren. Moren oplyste i forbindelse med ansøgningens indgivelse, at hun ikke kunne komme i kontakt med ansøgerens far. Moren blev endvidere i forbindelse med ansøgningens indgivelse vejledt af Statsforvaltningen om at rette henvendelse til de polske myndigheder med henblik på at søge om tilladelse til, at ansøgeren kunne tage ophold i Danmark.

Udlændingenævnets afgørelse:

" Udlændingenævnet finder, at ansøgeren ikke ret til ophold i Danmark som medfølgende familie til moren efter EU-opholdsbekendtgørelsens § 8.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at moren ikke har fremlagt dokumentation for, at moren har fuld forældremyndighed over ansøgeren, idet det af den fremlagte afgørelse fra retten i Polen fremgår, at ansøgerens far har begrænset forældremyndighed over ansøgeren, hvorfor ansøgerens far, på trods af den begrænsede del i forældremyndigheden, fortsat må siges at have del heri, ligesom det fremgår af afgørelsen, at ansøgerens far har ret til samvær med ansøgeren.

Udlændingenævnet har ligeledes lagt vægt på, at der, når begge forældre ikke tager ophold i Danmark, kan stilles krav om samtykke fra den forælder, som ikke tager ophold i Danmark, hvis denne har del i forældremyndigheden, at det skal fremgå af samtykket, at barnet må tage ophold i Danmark sammen med unionsborgeren, og at der ikke er fremlagt dokumentation for et sådant samtykke fra ansøgerens far.

Det forhold, at moren har gjort gældende, at hun ikke kan få fat på ansøgerens far, og at moren har forældremyndigheden alene, kan ikke føre til en ændret vurdering.

Udlændingenævnet har endelig lagt vægt på, at det til klagen er oplyst, at moren, i tilfælde af, at ansøgerens far ikke gav moren samtykke til at flytte til Danmark med datteren, ville anmode retten om at træffe afgørelse om, at moren måtte rejse til Danmark med ansøgeren, og at moren på trods af anmodning herom, ikke har fremsendt den nødvendige dokumentation.

Udlændingenævnet stadfæster derfor Statsforvaltningens afgørelse af marts 2019." ÅB/2020/232.

Familiemedlemmer omfattet af EU-opholdsbekendtgørelsens § 3, stk. 1, nr. 3, eller 4, har ret til ophold i det omfang, det kan anses for godtgjort, at familiemedlemmet i hjemlandet eller et andet land, hvorfra familiemedlemmet kommer, er økonomisk afhængig af hovedpersonen eller dennes ægtefælle. Har den direkte efterkommer over 21 år eller familiemedlemmet i opstigende linje tilstrækkelige midler til egen forsørgelse, anses den pågældende ikke for økonomisk afhængig af hovedpersonen eller dennes ægtefælle.

På baggrund af EU-Domstolens retspraksis[52], herunder sag C-200/02, Zhu og Chen, og sag C-1/05, Jia, kan der, for at direkte efterkommere over 21 år og familiemedlemmer i opstigende linje er omfattet af § 3, stk. 1, nr. 3 eller 4, opstilles kriterier om, at:

- Familiemedlemmet henset til sine økonomiske og sociale forhold ikke skal være i stand til at sørge for sine grundlæggende fornødenheder,
- familiemedlemmets materielle behov i hjemlandet skal dækkes af unionsborgeren eller dennes ægtefælle, og
- familiemedlemmets materielle behov i familiemedlemmets hjemland eller i det land, hvorfra familiemedlemmet kom, skal foreligge på det tidspunkt, hvor vedkommende søger om at slutte sig til unionsborgeren eller dennes ægtefælle.

Det forhold, at unionsborgeren eller dennes ægtefælle påtager sig at forsørge det berørte familiemedlem, godtgør ikke i sig selv, at der foreligger et reelt forsørgelsesforhold for familiemedlemmet, jf. sag C-1/05, Jia, præmis 43.

Til brug for vurderingen af, om der foreligger et behov for materiel støtte, kan dokumentation i form af f.eks. kontoudskrifter, diverse dokumenter vedrørende pengeoverførsler, officielle dokumenter udstedt af myndighederne i hjemlandet eller andre dokumenter, der godtgør forholdet, indgå.

[52] Dom af 19. oktober 2004, sag C-200/02, Zhu og Chen, præmis 43 og dom af 9. januar 2007, sag C-1/05, Jia præmis 35 og 37

Efter EU-Domstolens praksis kan der ikke stilles krav om, at en direkte efterkommer over 21 år for at anses for at være forsørget af en unionsborger skal godtgøre, at den pågældende forgæves har forsøgt at finde arbejde, få hjælp til forsørgelse af myndighederne i sit oprindelsesland og/eller på anden vis klare sin forsørgelse, jf. sag C-423/12, Reyes.

I forhold til vurderingen af, om det pågældende familiemedlem over 21 år forsørges af unionsborgeren, har det ikke nogen betydning, at familiemedlemmet på grund af personlige forhold så som alder, uddannelse og helbred vurderes at have gode forudsætninger for at finde arbejde, og vedkommende desuden har til hensigt at arbejde i Danmark.

En hovedpersons direkte efterkommere over 21 år og familiemedlemmer i direkte opstigende linje, der ikke opfylder betingelsen om forsørgelse, kan efter omstændighederne også være omfattet af personkredsen "andre familiemedlemmer" efter EU-opholdsbekendtgørelsens § 3, stk. 1, nr. 5 og 6.

Der henvises herudover til afsnit 3.20.2.5. og 3.20.2.6. for så vidt angår direkte efterkommere over 21 år og familiemedlemmer i opstigende linje omfattet af EU-opholdsbekendtgørelsens § 3, stk. 1, nr. 3 eller 4.

Efter EU-opholdsbekendtgørelsens § 3, stk. 1, nr. 5 og 6, kan andre familiemedlemmer end ægtefæller, direkte efterkommere under 21 år, direkte efterkommere over 21 år og personer i opstigende linje anses som familiemedlemmer efter EU-reglerne, såfremt specifikke betingelser er opfyldt.

For familiemedlemmer omfattet af EU-opholdsbekendtgørelsens § 3, stk. 1, nr. 5, er det en betingelse, at det kan anses for godtgjort, at familiemedlemmet i det land, hvor vedkommende ankommer fra, enten er optaget i hovedpersonens husstand eller forsørges af hovedpersonen.

For familiemedlemmer omfattet af EU-opholdsbekendtgørelsens § 3, stk. 1, nr. 6, er det en betingelse, at der fremlægges dokumentation til støtte for, at der foreligger alvorlige helbredsmæssige grunde, der gør det absolut nødvendigt, at hovedpersonen personligt plejer familiemedlemmet.

Det er en betingelse for alle familiemedlemmer omfattet af EU-opholdsbekendtgørelsens § 3, at familiemedlemmet ledsager eller slutter sig til unionsborgeren. Det betyder, at familiemedlemmet selv skal være indrejst i Danmark sammen med unionsborgeren eller på et senere tidspunkt have tilsluttet sig denne for at være omfattet af retten til ophold efter EU-reglerne.

Som et eksempel på en sag, hvor Udlændingenævnet skulle tage stilling til, om familiemedlemmerne havde ledsaget eller sluttet sig til unionsborgeren, kan nævnes følgende afgørelse:

Udlændingenævnet stadfæstede i august 2020 Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelser vedrørende 2 statsborgere fra Irak, som havde søgt om EU-opholdskort som familiemedlemmer til en unionsborger, som havde gjort brug af retten til fri bevægelighed efter EU-reglerne som arbejdstager.

Sagens faktiske omstændigheder:

Ansøgerne søgte om ret til ophold som familiemedlemmer under henvisning til en unionsborger. Ansøgningerne blev indgivet af unionsborgeren i henholdsvis juli og november 2019 ved personligt fremmøde i Styrelsen for International Rekruttering og Integration. Det fremgik af oplysningerne i sagerne, at unionsborgeren var henholdsvis ægtefælle og forælder til ansøgerne, og at ansøgerne opholdt sig i Irak på tidspunktet, hvor unionsborgeren indgav ansøgningerne til Styrelsen for International Rekruttering og Integration.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Udlændingenævnet finder, at ansøgerne ikke opfylder betingelserne for ret til ophold i Danmark som familiemedlemmer til unionsborgeren efter EU-opholdsbekendtgørelsens § 8.

Udlændingenævnet har lagt vægt på, at ansøgerne ikke har ledsaget eller sluttet sig til unionsborgeren i Danmark, hvilket er en af betingelserne for, at ansøgerne kan meddeles ophold i Danmark efter § 8, stk. 1, i EU-opholdsbekendtgørelsen.

Udlændingenævnet har endvidere lagt vægt på, at Styrelsen for International Rekruttering og Integration, som retskonstaterende myndighed, ikke kunne konstatere en opholdsret for ansøgerne, da ansøgerne på tidspunktet for afgørelsen fortsat opholdt sig i Irak. Dette uanset, at ansøgerne havde til hensigt at komme til Danmark efterfølgende.

Det forhold, at unionsborgeren i klagen har anført, at unionsborgeren af Styrelsen for International Rekruttering og Integration er blevet vejledt om, at såfremt unionsborgerens ægtefælle ikke indrejste i Danmark under Styrelsen for International Rekruttering og Integrations behandling af sagen, så ville ægtefællen kunne få en form for midlertidig opholdstilladelse, som ægtefællen kunne aflevere ved en dansk ambassade og herefter få udstedt et visum til Danmark, kan ikke føre til en anden vurdering.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at EU-opholdsbekendtgørelsen regulerer reglerne for unionsborgeres og deres familiemedlemmers ret til at færdes og opholde sig frit på medlemsstaternes område. Det følger af EU-opholdsbekendtgørelsen, at ansøgerne alene kan opnå ret til ophold efter

U-opholdsbekendtgørelsens § 8, såfremt de ledsager eller slutter sig til unionsborgeren, og at unionsborgeren har etableret et reelt og faktisk ophold i Danmark. Idet ansøgerne ikke er indrejst i Danmark, opfylder ansøgerne dermed ikke betingelserne for ophold efter denne bestemmelse.

Udlændingenævnet har endvidere lagt vægt på, at Styrelsen for International Rekruttering og Integration ved telefonisk henvendelse i august 2019 har vejledt om, at unionsborgerens datter skulle søge om visum til Danmark, og herefter søge om opholdstilladelse, hvorfor Udlændingenævnet finder, at det var unionsborgeren bekendt, at dette ligeledes gjorde sig gældende for unionsborgerens ægtefælle.

Det forhold, at unionsborgeren i klagen har anført, at unionsborgerens samliv med ansøgerne er begrænset af, at unionsborgeren skal rejse frem og tilbage, idet ansøgerne ikke er i Danmark, og at det ikke er holdbart for samlivet, at unionsborgeren kun ser ansøgerne via Whatsapp og video, kan henset til sagens øvrige omstændigheder ikke føre til en ændret vurdering.

Udlændingenævnet finder på baggrund af ovenstående, at ansøgerne ikke opfylder betingelserne for at opnå opholdsret som familiemedlem efter § 8 i EU-opholdsbekendtgørelsen.

Udlændingenævnet har i den forbindelse ikke taget stilling til, om ansøgerne i øvrigt opfylder betingelserne for ret til ophold i Danmark som familiemedlem til unionsborgeren efter EU-opholdsbekendtgørelsens § 8.

Udlændingenævnet stadfæster derfor Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelser af november 2019." ÅB/2020/233.

3.20.2.4. Proforma

Proformaægteskaber og samlivsforhold indgået proforma[53] giver ikke adgang til opholdsret efter EU-reglerne, jf. betragtning 28 i opholdsdirektivet.

Det følger herudover af EU-opholdsbekendtgørelsens § 35, stk. 1, at udstedelse af registreringsbevis eller opholdskort kan nægtes, hvis hensynet til den offentlige orden, sikkerhed eller sundhed tilsiger dette. Det følger endvidere af bestemmelsen, at tilsvarende gælder, hvis der er tale om misbrug af rettigheder eller om svig, herunder i kraft af et proformaægteskab.

[53] I det følgende anvendes alene betegnelsen proformaægteskaber som en samlet betegnelse for proformaægteskaber og samlivsforhold indgået proforma.

I vurderingen af, om der er tale om et proformaægteskab skal der foretages en konkret vurdering af samtlige forhold i sagen.

I vurderingen kan bl.a. indgå, om parret har mødt hinanden personligt forud for beslutningen om at indgå ægteskab, om parret kan kommunikere sammen på et fælles sprog, og om der er givet penge eller gaver for at få ægteskabet bragt i stand, undtagen dog hvis der er tale om en medgift i kulturer, hvor det er almindeligt brugt. Der kan endvidere lægges vægt på ansøgerens opholdsstatus på medlemsstaternes område, og om parret har givet modstridende eller forkerte oplysninger om hinanden på afgørende punkter (f.eks. navn, fødselsdato og alder, nærmeste familie, mulige tidligere ægteskaber, uddannelse og erhverv).

Som eksempler på sager efter EU-opholdsbekendtgørelsens § 35, stk. 1 (tidligere § 26, stk. 3), hvor Udlændingenævnet har truffet afgørelse på mundtligt nævn og stadfæstet Statsforvaltningens afgørelse, kan nævnes følgende afgørelser:

Udlændingenævnet stadfæstede i juli 2020 en afgørelse vedrørende en statsborger fra Cameroun, der havde søgt om ret til ophold efter EU-reglerne som familiemedlem til en unionsborger, under henvisning til, at ægteskabet var indgået proforma.

Sagens faktiske omstændigheder

Ansøgeren indgav i august 2017 ansøgning om ret til ophold efter EU-reglerne som familiemedlem til en unionsborger med ret til ophold i Danmark som arbejdstager. Ansøgeren og unionsborgeren afgav mundtligt forklaring til Udlændingenævnet.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Udlændingenævnet finder, at formålet med ægteskabet alene er at opnå et selvstændigt opholdsgrundlag for ansøgeren (proformaægteskab), jf. EU-opholdsbekendtgørelsens § 26, stk. 3.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at ansøgeren og unionsborgeren har oplyst divergerende om parrets første møde, ægteskabsindgåelsen, parrets liv sammen efter ægteskabets indgåelse og parrets liv i sammen i Danmark, hvilket er oplysninger, der efter Udlændingenævnets vurdering må kunne besvares enslydende, såfremt ægteskabet var reelt og ikke alene indgået med det formål, at opnå et selvstændigt opholdsgrundlag for ansøgeren.

Udlændingenævnet har således lagt vægt på, at ansøgeren under interviewet afholdt i Statsforvaltningen vedrørende parrets første møde oplyste, at han kom i kontakt med unionsborgeren

ved at hilse på hende, mens hun var på arbejde på en restaurant i Paris, at han herefter rejste fra Paris, men at han efterfølgende kom tilbage til Paris for en periode på tre dage, hvor han tog tilbage til den restaurant, hvor unionsborgeren arbejdede, og at han i den forbindelse spurgte efter hendes telefonnummer, hvorefter han på ny rejste fra Paris, at unionsborgeren under interviewet har oplyst, at parret mødte hinanden på det sted, hvor unionsborgeren arbejdede, at parret talte sammen, at parret aftalte at mødes den næste dag, hvor parret gik en tur sammen, at ansøgeren var i Paris i næsten halvanden måned, og at parret så hinanden næsten hver aften.

Udlændingenævnet har herudover lagt vægt på, at ansøgeren og unionsborgeren har oplyst divergerende vedrørende ansøgerens besøg i unionsborgerens hjemland, Rumænien, idet ansøgeren oplyste, at han ikke havde besøgt Rumænien før ægteskabet blev indgået, at han opholdt sig i Rumænien i cirka én måned inden ægteskabets indgåelse, og at unionsborgeren har oplyst, at ansøgeren havde besøgt Rumænien i slutningen af 2015 til begyndelsen af 2016, og at parret boede sammen i tre til fire måneder sammen i Rumænien inden ægteskabets indgåelse.

Udlændingenævnet har herudover lagt vægt på, at der foreligger divergenser i oplysningerne vedrørende ægteskabsindgåelsen, herunder tidspunktet for ægteskabsindgåelsen, idet ansøgeren har oplyst, at ægteskabet blev indgået klokken i maj 2017 kl. 16.00 eller 17.00, at en tolk, hans bror, unionsborgerens tante, en kvinde og en dreng deltog, at der efter vielsen blev drukket et glas whisky i et lokale ved siden af det sted, hvor vielsen fandt sted, og at de efterfølgende tog hjem, hvor nogle naboer også kom, mens unionsborgeren har oplyst, at vielsen fandt sted omkring klokken 10.00 om formiddagen, at der var 30 personer til vielsen, herunder ansøgerens bror og unionsborgerens bror og øvrige bekendte, og at de samme 30 personer også var med til festen efterfølgende, som fandt sted på en restaurant.

Udlændingenævnet henviser endvidere til, at ansøgeren under interviewet med Statsforvaltningen oplyste, at unionsborgeren har været gift tidligere, at det derfor var nødvendigt at hente diverse papirer, inden ægteskabet kunne indgås, og at unionsborgeren har oplyst, at hun ikke har været gift tidligere.

Udlændingenævner har tillige tillagt det vægt, at ansøgeren oplyste, at han rejste til Danmark dagen efter vielsen, at unionsborgeren først indrejste efterfølgende, og at unionsborgeren har oplyst, at parret rejste sammen til Danmark.

Udlændingenævnet har herudover lagt vægt på, at ansøgeren og unionsborgeren under mødet med Statsforvaltningen oplyste divergerende vedrørende parrets boligforhold i Danmark, selvom parret efter det oplyste bor sammen i Danmark.

Udlændingenævnet har således lagt vægt på, at ansøgeren har oplyst, at parret boede sammen med én anden person i en treværelses lejlighed, mens unionsborgeren oplyste, at parret boede sammen med fem til seks andre personer i en treværelses lejlighed, ligesom parret fortalte divergerende om, hvad parret havde lavet dagen før interviewet med Statsforvaltningen.

Det er indgået i Udlændingenævnets vurdering af sagen, at ansøgeren og unionsborgeren kunne redegøre nogenlunde sammenstemmende om parrets personlige forhold, herunder fødedato og familiemedlemmer, men Udlændingenævnet finder ikke, at disse forhold - sammenholdt med sagens øvrige omstændigheder – kan føre til en ændret vurdering henset til, at der foreligger betydelige divergenser.

Det er desuden tillagt betydning, at ansøgeren under sagens behandling har haft ret til at opholde sig i Danmark, at han blev meddelt opsættende virkning i forbindelse med klagens indgivelse i august 2018, og at han efter egne oplysninger har boet sammen med unionsborgeren på fælles bopæl i Danmark, men Udlændingenævnet finder ikke, at dette forhold kan føre til en ændret vurdering.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på de oplysninger, Udlændingenævnet har modtaget under nævnsmødet i juli 2020.

Udlændingenævnet har således lagt vægt på, at parterne under nævnsmødet i juli 2020 har givet divergerende forklaringer vedrørende deres fælles besøg i Rumænien og tidspunkterne for disse samt om ansøgerens besøg i Cameroun og hyppigheden heraf under opholdet i Danmark. Udlændingenævnet har endvidere tillagt det betydning, at unionsborgeren under mødet i modsætning til tidligere har oplyst, at parret boede i Rumænien i fire uger før og fire uger efter brylluppet. Hertil kommer, at unionsborgeren har oplyst, at hun hver morgen står op kl. 5, mens ansøgeren har oplyst, at hun står op kl. 6. Udlændingenævnet har endvidere lagt vægt på unionsborgerens manglende viden om hvad ansøgeren foretager sig, mens hun er på arbejde samt på, at parret har meddelt forskellige oplysninger om brugen af Google Translate i deres kommunikation. Udlændingenævnet har endelig lagt vægt på, at selvom ansøgeren og unionsborgeren har kendt hinanden i cirka fem år, har unionsborgeren fortsat ikke mødt ansøgeren familie.

Det er indgået i Udlændingenævnets vurdering af sagen, at det er anført, at der i EU-opholdsbekendtgørelsen ikke findes en bestemmelse, der regulerer, de momenter, der skal indgå ved vurderingen af, om der foreligger et proformaægteskab, ligesom det er indgået i Udlændingenævnet vurdering, at det er anført, at det følger af SWD(2014) 284 final, at bevisbyrden for, om ægteskabet er proforma ligger hos myndighederne, men Udlændingenævnet finder, at disse forhold ikke kan føre til en ændret vurdering.

Det er ligeledes indgået i Udlændingenævnets vurdering af sagen, at det er anført, at interviewet udgjorde en krænkelse af parret ret til privatliv, at der blev stillet mange spørgsmål, og at det er anført, at vurderingen skal træffes ud fra de oplysninger, som myndighederne er i besiddelse af, og at en sådan vurdering således ikke kan vurderes alene ud fra et interview, men Udlændingenævnet finder ligeledes, at disse forhold ikke kan føre til en ændret vurdering.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at det følger af EU-opholdsbekendtgørelsens § 26, stk. 3, at udstedelse af et opholdskort kan nægtes, hvis der er tale om misbrug af rettigheder eller om svig, jf. også retsregelafsnittet ovenfor, at fællesskabsretten ikke finder anvendelse i tilfælde af misbrug, hvilket også fremgår af KOM (2009) 313[54] endelig, og at der i KOM (2009) 313 endelig og SWD (2014)284 final[55] findes et sæt vejledende kriterier, som de nationale myndigheder kan lægge vægt på ved en proforma vurdering.

Udlændingenævnet har herudover lagt vægt på, at det ligeledes fremgår af side 42 i SWD (2014)284 final, at medlemsstaterne bl.a. kan foretage interviews med henblik på at afklare formålet med ægteskabets indgåelse.

Det er yderligere indgået i Udlændingenævnet vurdering, at det til sagen er anført, at Statsforvaltningen har udvalgt tilfældige sager, og at dette ikke er lovligt.

Udlændingenævnet henviser imidlertid herved til, at det fremgår af sagens akter, at ansøgeren og unionsborgeren i forbindelse med ansøgningens indgivelse blev stillet nogle få spørgsmål, og at Statsforvaltningen herefter vurderede, at det var nødvendigt at indkalde parret til et mundtligt møde med henblik på en nærmere vurdering af, om formålet med ægteskabet ikke alene er at opnå et selvstændigt opholdsgrundlag for ansøgeren.

Udlændingenævnet finder således efter en samlet vurdering, at formålet med ægteskabet alene er at opnå et selvstændigt opholdsgrundlag for ansøgeren. Af samme grund finder Udlændingenævnet, at ansøgeren og unionsborgeren ikke kan anses at have etableret et beskyttelsesværdigt familieliv omfattet af Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 8.

---

[54] Kommissionens meddelelse af 2. juli 2009 til Europa-Parlamentet og Rådet om retningslinjer for en bedre gennemførelse og anvendelse af direktiv 2004/38EF om unionsborgeres og deres familiemedlemmers ret til at færdes og opholde sig frit på medlemsstaternes område. Meddelelsen er benævnt KOM (2009) 313 endelig, og den kan findes på følgende link: https://eur-lex.europa.eu/legal-content/DA/TXT/PDF/?uri=CELEX:52009DC0313&from=DA

[55] Kommissionen har i samarbejde med medlemsstaterne udarbejdet en håndbog om håndtering af proformaægteskaber benævnt SWD(2014) 284 final (Handbook on addressing the issue of alleged marriage of convenience between EU citizens and non-EU nationals in the context of EU law on free movement of EU citizens).

Udlændingenævnet stadfæster derfor Statsforvaltningens afgørelse af juli 2018." ÅB/2020/234.

Udlændingenævnet stadfæstede i juli 2020 en afgørelse vedrørende en statsborger fra Nigeria, der havde søgt om ret til ophold efter EU-reglerne som familiemedlem til en unionsborger.

Sagens faktiske omstændigheder

Ansøgeren indgav i december 2017 ansøgning om ret til ophold efter EU-reglerne som familiemedlem til en unionsborger med ret til ophold i Danmark som arbejdstager. Unionsborgeren oplyste under klagesagens behandling, at ansøgeren og unionsborgeren var blevet separeret, at parret ikke længere boede sammen, at ansøgeren havde udnyttet unionsborgeren for at opnå opholdsret efter EU-reglerne, og at unionsborgeren var udrejst af Danmark til sit hjemland. Ansøgeren afgav mundtligt forklaring til Udlændingenævnet.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Udlændingenævnet finder på baggrund af en konkret og individuel vurdering af sagens oplysninger, at formålet med ægteskabet alene er at opnå et selvstændigt opholdsgrundlag for ansøgeren (proformaægteskab), jf. EU-opholdsbekendtgørelsens § 35, stk. 1.

Udlændingenævnet har ved vurderingen af sagen lagt vægt på karakteren af de handlinger, der er foretaget under sagens behandling, herunder at det ægteskabelige samliv ikke er opretholdt i lang tid efter ansøgerens indrejse, idet det fremgår af sagen, at ansøgeren og unionsborgeren har indgået ægteskab i maj 2017, at ansøgeren og unionsborgeren er indrejst i Danmark i november 2017, at det i maj 2019 er oplyst, at ansøgeren og unionsborgeren er blevet separeret, ligesom det er oplyst i maj 2019, at ansøgeren og unionsborgeren ikke længere bor sammen i Danmark, at ansøgeren er udrejst af Danmark i juni 2019, og at ansøgeren i september 2020 – efter at Udlændingenævnet har anmodet om ansøgerens adresse med henblik på at indkalde ansøgeren til mundtligt nævnsmøde – har søgt asyl i Danmark.

Udlændingenævnet har endvidere lagt vægt på, at ansøgeren under det mundtlige nævnsmøde i oktober 2020 har oplyst, at ansøgeren ikke har kontakt med unionsborgeren.

Udlændingenævnet har endvidere lagt vægt på, at unionsborgeren ved e-mail af maj 2019 har oplyst, at ansøgeren udnyttede unionsborgeren for at opnå opholdsret i Danmark.

Udlændingenævnet finder således at disse oplysninger – sammenholdt med de øvrige oplysninger i sagen – sandsynliggør, at formålet med ægteskabet alene var at opnå et selvstændigt opholdsgrundlag for ansøgeren.

Udlændingenævnet har endvidere lagt en vis vægt på, at ansøgeren og unionsborgeren ikke har medvirket til sagens oplysning, idet ansøgeren og unionsborgeren – selvom ansøgeren og unionsborgeren blev indkaldt med kort varsel af Statsforvaltningen – først medio december 2018 meddelte afbud til det møde, der skulle afholdes primo december 2018, selvom det i mødeindkaldelsen fra Statsforvaltningen af primo december 2018 fremgik, at der skulle meddeles afbud inden mødets afholdelse.

Det forhold, at det til sagen var oplyst, at man var uforstående over for, at ansøgeren og unionsborgeren var blevet indkaldt til en samtale hos Statsforvaltningen, kan ikke føre til en ændret vurdering af sagen.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at det følger af EU-opholdsbekendtgørelsens § 26, stk. 3, at udstedelse af et opholdskort kan nægtes, hvis der er tale om misbrug af rettigheder eller om svig, jf. også retsregelafsnittet ovenfor, at fællesskabsretten ikke finder anvendelse i tilfælde af misbrug, hvilket også fremgår af KOM (2009) 313 endelig, og at der i KOM (2009) 313 endelig og SWD (2014)284 final findes et sæt vejledende kriterier, som de nationale myndigheder kan lægge vægt på ved en proforma vurdering.

Udlændingenævnet har herudover lagt vægt på, at det ligeledes fremgår af side 42 i SWD (2014)284 final, at medlemsstaterne bl.a. kan foretage interviews med henblik på at afklare formålet med ægteskabets indgåelse.

Udlændingenævnet finder således efter en samlet vurdering, at formålet med ægteskabet alene var at opnå et selvstændigt opholdsgrundlag for ansøgeren.

Udlændingenævnet stadfæster derfor Statsforvaltningens afgørelse af januar 2019."ÅB/2020/235.

Som eksempel på en sag efter EU-opholdsbekendtgørelsens § 35, stk. 1, hvor Udlændingenævnet har truffet afgørelse på mundtligt nævn og omgjorde Statsforvaltningens afgørelse, kan nævnes følgende afgørelse:

Udlændingenævnet omgjorde i december 2020 en afgørelse vedrørende en statsborger fra Syrien, der havde søgt om ret til ophold efter EU-reglerne som familiemedlem til en unionsborger, hvor begge parter afgav mundtlig forklaring for nævnet.

Sagens faktiske omstændigheder:

Ansøgeren, der er statsborger i Syrien, indgav i marts 2018 ansøgning om ret til ophold efter EU-reglerne som familiemedlem til en unionsborger med ret til tidsubegrænset ophold i Danmark. Styrelsen for International Rekruttering og Integration fandt, at formålet med ægteskabet alene var at opnå et selvstændigt opholdsgrundlag for ansøgeren, og lagde vægt på bl.a. divergerende oplysninger og at ansøgeren forgæves havde forsøgt at opnå opholdstilladelse efter udlændingelovens regler.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Udlændingenævnet finder grundlag for at ændre Statsforvaltningens afgørelse af oktober 2018.

Udlændingenævnet finder således, at ansøgeren ikke på nuværende tidspunkt bør meddeles afslag på ret til ophold som medfølgende familiemedlem til sin ægtefælle, jf. EU-opholdsbekendtgørelsens § 10, stk. 1.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at parret på tilstrækkelig vis har forklaret, hvorfor parret under interviewet hos Statsforvaltningen afgav enkelte divergerende oplysninger.

Derudover har Udlændingenævnet lagt vægt på, at der til klagen er indsendt dokumentation i form af billeder og flybilletter m.m. for, at parret har rejst sammen i Athen, Stockholm, Oslo, Estland, Finland, Italien, Portugal og Tyrkiet, samt at der til klagen er indsendt billeder fra parrets bryllup.

Udlændingenævnet har endvidere lagt vægt på, at ansøgeren og unionsborgeren blev islamisk viet i februar 2018, at parret efterfølgende blev gift på et rådhus i Danmark i marts 2018, og at parret har fået vielsen registreret ved de litauiske myndigheder i august 2019.

Endelig har Udlændingenævnet lagt vægt på, at parret har indsendt dokumentation for, at parret i fællesskab har lejet en lejlighed i Danmark fra september 2018, og at det til sagen er oplyst, at parret har boet sammen siden ultimo januar 2018.

Hertil har Udlændingenævnet lagt vægt på, at parret har registreret deres fælles bopæl og flytning i det Centrale Personregister (CPR), men at disse er blevet annulleret af kommunen, da ansøgeren ikke havde nogen opholdstilladelse i Danmark.

Udlændingenævnet finder således, at parret på tilstrækkelig vis har godtgjort, at der består den relevante familiemæssige tilknytning, og at formålet med ægteskabet ikke alene er at opnå et

selvstændigt opholdsgrundlag for ansøgeren (proformaægteskab), jf. EU-opholdsbekendtgørelsens § 35, stk. 1." ÅB/2020/236.

3.20.2.5. Børn over 21 år

Direkte efterkommere, der er fyldt 21 år, af en hovedperson eller af en hovedpersons ægtefælle kan have ret til ophold efter EU-reglerne, såfremt betingelserne herfor er opfyldte, herunder kravet om, at pågældende skal forsørges af en hovedperson eller af en hovedpersons ægtefælle, jf. EU-opholdsbekendtgørelsens § 3, stk. 1, nr. 3. Der henvises til afsnit 3.20.2.3. for en gennemgang af forsørgelseskravet i EU-opholdsbekendtgørelsens § 3, stk. 1, nr. 3.

Som eksempel på en sag efter EU-opholdsbekendtgørelsens § 3, stk. 1, nr. 3, hvor Udlændingenævnet fandt, at Statsforvaltningens afgørelse skulle stadfæstes, idet forsørgelseskravet ikke var opfyldt, kan nævnes følgende afgørelse:

Udlændingenævnet stadfæstede i november 2020 Statsforvaltningens afgørelse vedrørende en statsborger fra Nordmakedonien, som havde søgt om EU-opholdskort som familiemedlem til sin stedmor, der var statsborger i Bulgarien og havde opholdsret i Danmark efter EU-reglerne som arbejdstager.

Sagens faktiske omstændigheder:

Ansøgeren havde boet sammen med sin familie i Nordmakedonien indtil juli 2016, hvor ansøgerens far og stedmor indrejste i Danmark. Det fremgik af sagen, at ansøgeren herefter havde boet sammen med sin søster i sin fars hus i Nordmakedonien. Det fremgik også af sagen, at ansøgerens far efter det oplyste havde forsørget ansøgeren, og at faren havde afholdt udgifterne til huset i Nordmakedonien efter sin indrejse i Danmark.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Udlændingenævnet finder, at ansøgeren ikke har ret til ophold i Danmark som familiemedlem til en unionsborger, der har ophold i Danmark som arbejdsstager, jf. EU-opholdsbekendtgørelsens § 10.

Udlændingenævnet har ved vurderingen heraf lagt vægt på, at ansøgeren ikke er omfattet af den relevante personkreds eller opfylder betingelserne for forsørgelse, jf. EU-opholdsbekendtgørelsens § 3, stk. 1, nr. 1 - 6, idet det ikke er tilstrækkeligt dokumenteret, at ansøgerens far eller unionsborgeren har forsørget ansøgeren i Nordmakedonien, og at der er et reelt forsørgelsesbehov.

Det oplyste om, at ansøgeren, ansøgerens far og stedmor tidligere delte husstand i Nordmakedonien, inden ansøgerens far og stedmor indrejse i Danmark i juli 2016, at ansøgerens far såvel på daværende tidspunkt som efterfølgende har afholdt udgifter tilknyttet boligen i Nordmakedonien, og at han har afholdt udgifter forbundet med ansøgerens ophold i Danmark i 2016 og 2017, samt siden ansøgerens seneste indrejse i februar 2018, kan ikke danne grundlag for en anden vurdering af sagen.

Udlændingenævnet har lagt vægt på, at forsørgelsesbehovet skal være til stede i det hjemland den pågældende ankommer fra og således være til stede forud for indrejsetidspunktet.

Endvidere har Udlændingenævnet lagt vægt på, at ansøgerens fars afholdelse af udgifter til telefon og bolig i hjemlandet ikke i sig selv betyder, at der er tale om et reelt forsørgelsesbehov, eller ansøgeren reelt er økonomisk afhængig af sin far i EU-opholdsbekendtgørelsens forstand.

Hertil har Udlændingenævnet lagt vægt på, at det forhold, at unionsborgeren eller dennes ægtefælle påtager sig at forsørge det berørte familiemedlem, ikke i sig selv godtgør, at der foreligger et reelt forsørgelsesforhold for familiemedlemmet.

Endvidere kan det ikke føre til en anden vurdering, at ansøgerens far har overført diverse beløb via banktransaktioner til ansøgeren.

Udlændingenævnet har herved lagt afgørende vægt på, at det følger af EU-domstolens dom af 16. januar 2014, sag C-423/12, at en medlemsstat kan stille krav om bevis for, at der foreligger et reelt afhængighedsforhold, herunder at unionsborgeren i en anseelig periode, regelmæssigt har udbetalt en sum penge til ansøger, således at grundlæggende fornødenheder kan dækkes.

Udlændingenævnet finder, at der ikke er tale om et sådant økonomisk og materielt afhængighedsforhold, idet ansøgeren ikke har godtgjort, at ansøgerens far eller stedmor regelmæssigt har overført et beløb til ansøgeren med henblik på, at ansøgeren kunne sørge for sine grundlæggende fornødenheder.

Udlændingenævnet har lagt vægt på, at der alene er dokumenteret to overførsler i henholdsvis november og december 2017 og tre overførsler i januar 2018. Overførslerne ses således alene at have sporadisk karakter og dækker over en ganske kort periode af den tid, hvor ansøgeren har boet i Nordmakedonien uden sin far og stedmor. Der er således ikke sendt dokumentation for forsørgelse af ansøgeren i hjemlandet i perioden fra juli 2016, hvor ansøgerens far og stedmor flyttede til Danmark og frem til november 2017.

Det har endvidere ikke betydning for vurderingen af, om der foreligger et reelt forsørgelsesbehov, at der er fremsendt en bekræftelse fra en lokal købmand om, at ansøgerens far har afholdt udgifterne til fødevarer til ansøgeren for 1.300 € i perioden fra juli 2016 til februar 2018, idet dette ikke ses at kunne sidestilles med, at der regelmæssigt er overført et beløb med henblik på at sørge for grundlæggende fornødenheder, ligesom beløbets størrelse fordelt over to år ikke ses at kunne udgøre reel forsørgelse.

Det kan ligeledes ikke føre til en anden vurdering, at ansøgeren har fremlagt et dokument fra en kommune i Nordmakedonien, hvoraf det fremgår, at ansøgeren ikke har modtaget sociale ydelser, at han har været forsørget af sin far i Makedonien, og at han alene har været i ulønnet beskæftigelse.

Udlændingenævnet har hertil lagt vægt på, at det af skrivelsen fra ansøgerens tidligere arbejdsgiver fremgår, at ansøgeren kun først i sin næsten toårige ansættelse hos dem var ulønnet.

Endelig finder Udlændingenævnet, at ansøgeren ikke kan opnå ret til ophold efter § 10, jf. § 3, stk. 1, nr. 5 og 6, idet han ikke i henhold til EU-opholdsbekendtgørelsen kan anses som at være i familie med stedmoren og dermed ikke er omfattet af personkredsen i bestemmelsen.

Udlændingenævnet stadfæster derfor Statsforvaltningens afgørelse af juli 2018". ÅB/2020/237.

Som eksempel på en sag efter EU-opholdsbekendtgørelsens § 3, stk. 1, nr. 3, hvor Udlændingenævnet fandt, at Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelse skulle omgøres, idet forsørgelseskravet var opfyldt, kan nævnes følgende afgørelse:

Udlændingenævnet omgjorde i september 2020 Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelser vedrørende 2 ansøgere fra Pakistan, som havde søgt om EU-opholdskort som medfølgende familiemedlemmer til deres far, der var britisk statsborger og havde opholdsret i Danmark som arbejdstager efter EU-reglerne.

Sagens faktiske omstændigheder

Ansøgerne, der var søskende og henholdsvis 23 og 25 år søgte om ret til ophold som familiemedlemmer til deres far. Ansøgerne var begge var ugifte og studerede i Pakistan. Det fremgik af sagerne, at ansøgernes far altid havde forsørget familien uanset hvor han havde haft bopæl. Der var til sagerne fremlagt dokumentation for, at ansøgernes far havde afholdt udgifterne forbundet med den ene ansøgers studier i Pakistan i perioden fra 2017 til 2019. I forbindelse med behandlingen af klagesagerne blev der endvidere fremlagt yderligere dokumentation for overførsler af pengebeløb til ansøgerne.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Udlændingenævnet finder efter en konkret og individuel vurdering af sagernes samtlige omstændigheder, at ansøgerne ikke på nuværende tidspunkt bør meddeles afslag på opholdsret under henvisning til, at de ikke opfylder betingelserne for ret til ophold i Danmark som familiemedlem til deres far efter EU-opholdsbekendtgørelsens § 8.

Udlændingenævnet finder, at ansøgerne er omfattet af den relevante personkreds og opfylder betingelserne for forsørgelse, jf. EU-opholdsbekendtgørelsens § 2, stk. 3, idet de begge er direkte efterkommere over 21 år til deres far, der er britisk statsborger med rettigheder som unionsborger, at der foreligger et reelt afhængighedsforhold mellem ansøgerne og deres far, og idet ansøgernes materielle forsørgelse er sikret af deres far, jf. sag C-423/12, Reyes, præmis 20-21.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at der er fremlagt dokumentation for, at ansøgerne er studerende, og at ansøgerne og ansøgernes far til sagen har afgivet erklæring om, at ansøgerne ikke har egen indkomst.

Udlændingenævnet har endvidere lagt vægt på, at det er dokumenteret, at ansøgernes far fra 2014 til 2019 har overført tilstrækkelige midler til dækning af ansøgernes materielle behov. Levestandarden i Pakistan er indgået i vurderingen, ligesom at det er indgået i vurderingen, at ansøgerne har delt hustand i Pakistan." ÅB/2020/238.

3.20.2.6. Forældre

Forældre af en hovedperson eller af en hovedpersons ægtefælle kan have ret til ophold efter EU-reglerne, såfremt betingelserne herfor er opfyldte, herunder kravet om, at slægtskabet skal kunne lægges til grund, og at pågældende skal forsørges af en hovedperson eller af en hovedpersons ægtefælle, jf. EU-opholdsbekendtgørelsens § 3, stk. 1, nr. 4. Der henvises til afsnit 3.20.2.3. for en gennemgang af forsørgelseskravet i EU-opholdsbekendtgørelsens § 3, stk. 1, nr. 4.

Som eksempel på en sag efter EU-opholdsbekendtgørelsens § 3, stk. 1, nr. 4, hvor Udlændingenævnet skulle tage stilling til, om slægtskabet mellem hovedpersonen og ansøgeren kunne lægges til grund, kan nævnes følgende afgørelse:

Udlændingenævnet stadfæstede i oktober 2020 Statsforvaltningens afgørelse vedrørende en statsborger fra Kina, som havde søgt om EU-opholdskort som familiemedlem til en unionsborger, som havde gjort brug af retten til fri bevægelighed efter EU-reglerne som arbejdstager.

Sagens faktiske omstændigheder:

Ansøgeren indrejste i Danmark i september 2017, hvorefter ansøgeren havde opholdt sig på sin 32-årige datters bopæl. Ansøgeren indgav efter sin indrejse i Danmark ansøgning om EU-opholdskort som familiemedlem til sin datter. I forbindelse med Statsforvaltningens behandling af ansøgningen modtog Statsforvaltningen diverse dokumenter til støtte for slægtskabet mellem ansøgeren og datteren, herunder et "Household Register" samt 2 "Notarial Certificate". Det fremgik af sagen, at ansøgerens datter ikke var i stand til at fremskaffe en fødselsattest som dokumentation for slægtskabet, og det blev oplyst, at dette skyldtes, at der på tidspunktet for datterens fødsel ikke blev udstedt fødselsattester i det område af Kina, hvor datteren var født. Det blev endvidere under sagens behandling fremlagt et notat udstedt af "Immigration and Refugee Board of Canada" af 8. juli 2020, hvoraf det fremgik bl.a., at der først fra 1996 blev udstedt officielle fødselsattester i Kina.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Udlændingenævnet finder, at ansøgeren ikke kan meddeles opholdsret som familiemedlem til en unionsborger efter EU-opholdsbekendtgørelsens § 8.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at ansøgeren ikke på tilstrækkelig vis har kunnet dokumentere, at hun er mor til datteren og dermed, at hun er omfattet af personkredsen for familiemedlemmer i EU-opholdsbekendtgørelsens § 2, stk. 1, nr. 4.

Det forhold, at det til Udlændingenævnet er oplyst bl.a., at datteren er født før 1996, hvorfor hun ikke er i besiddelse af en fødselsattest, og at ansøgeren, siden sin indrejse i september 2017 i Danmark, er blevet forsørget af datteren, kan ikke føre til en ændret vurdering.

Det kan heller ikke føre til en ændret vurdering, at det er oplyst, at den myndighed, som har udstedt "Notarial Certificate" af maj 2017 ikke kan lave en udtalelse med oplysninger om, hvilken dokumentation, der har dannet grundlag for certifikatet, idet myndigheden efter det oplyste ikke laver sådanne udtalelser.

Endvidere kan det forhold, at der er fremsendt kopi af bl.a. et "Notarial Certificate" af maj 2017, et "Household Register" af januar 2016, og et "Notarial Certificate" af oktober 2017 heller ikke føre til en ændret vurdering.

Udlændingenævnet har herved lagt afgørende vægt på, at det ikke på tilstrækkelig vis er blevet dokumenteret, på hvilket grundlag notaren i sit "Notarial Certificate" af maj 2017 har vurderet, at ansøgeren er mor til datteren.

Udlændingenævnet er bekendt med, at det ikke er muligt for kinesiske statsborgere født før 1996 at indhente en officiel fødselsattest, og at det derfor kan være svært for disse personer at dokumentere registreringen af deres fødsel, hvorfor det kan være normalt, at kinesiske statsborgere født før 1996 vedlægger et "Notarial Certificate" til udlændingemyndighederne, når de indgiver en ansøgning.

Udlændingenævnet finder dog, at disse oplysninger ikke medfører, at det "Notarial Certificate" og "Household Register" er tilstrækkelig dokumentation for, at der består et slægtskab. Udlændingenævnet har lagt vægt på, at det ikke er oplyst og dokumenteret, på hvilket grundlag disse dokumenter er udstedt på. Udlændingenævnet har hertil lagt vægt på, at der ikke er oplysninger om, hvorvidt notaren i det konkrete tilfælde for eksempel har foretaget en dna-undersøgelse eller på anden vis har foretaget de nødvendige interviews eller undersøgelser med det formål at få fastlagt det nødvendige grundlag for at fastslå slægtskabet.

Endelig kan det forhold, at det er fremsendt kopi af bl.a. dokumentation for datterens bankoverførsler til ansøgeren, ikke føre til en ændret vurdering allerede fordi, at Udlændingenævnet har vurderet, at der ikke foreligger tilstrækkelig dokumentation på, at ansøgeren er mor til datteren.

Udlændingenævnet stadfæster derfor Statsforvaltningens afgørelse af marts 2019." ÅB/2020/239.

3.20.3. Sekundær bevægelighed

EU-rettens regler om fri bevægelighed finder ikke anvendelse på rent interne forhold. Det betyder, at familiemedlemmer til danske statsborgere bosiddende i Danmark som udgangspunkt ikke kan opnå ret til ophold i Danmark i medfør af EU-rettens regler.

Det følger dog af EU-Domstolens praksis, at en unionsborger ikke i alle tilfælde er afskåret fra at påberåbe sig at være omfattet af EU-reglerne i sit eget land, hvis den pågældende har gjort brug af retten til fri bevægelighed.[56]

Det fremgår af EU-opholdsbekendtgørelsens § 1, stk. 3 (tidligere § 13), at i det omfang det følger af EU-retten, finder bekendtgørelsen endvidere anvendelse på familiemedlemmer til danske statsborgere, herunder i tilfælde hvor en dansk statsborger vender tilbage til Danmark efter at have

[56] Dom af 7. juli 1992, sag C-370/90, Singh, dom af 11. december 2007, sag C-291/05, Eind, dom af 11. juli 2002, sag C-60/00, Carpenter, og dom af 12. marts 2014, sag C-457/12, S m.fl., præmis 40 og 46

udøvet retten til fri bevægelighed i en anden medlemsstat, hvorunder parterne har opbygget eller konsolideret et fælles familieliv.

3.20.3.1. Reelt og faktisk ophold

Det er en betingelse for at opnå ret til ophold i Danmark med en dansk statsborger efter EU-retten, at den danske statsborger har etableret et reelt og faktisk ophold i en anden medlemsstat. Den danske statsborger skal endvidere have opholdt sig i den anden medlemsstat i henhold til betingelserne i opholdsdirektivet artikel 7, stk. 1 og 2 som f.eks. arbejdstager eller en person med tilstrækkelige midler, eller hvis den danske statsborger har opnået tidsubegrænset opholdsret i den anden medlemsstat under benyttelse af retten til fri bevægelighed, jf. opholdsdirektivet artikel 16, stk. 1 og 2.

Betingelsen om reelt og faktisk ophold betyder, at der skal være tale om en reel og faktisk flytning til en anden medlemsstat, således at den danske statsborger har indrettet sig på en måde, som viser, at den danske statsborger har en tilværelse i det pågældende land, og at den danske statsborger har draget de konsekvenser, der følger af at være flyttet til et andet land. Der skal ved vurderingen heraf altid foretages en samlet konkret og individuel vurdering af samtlige omstændigheder i sagen.

Til brug for den samlede vurdering kan der lægges vægt på, om der er fremlagt dokumentation for f.eks. leje eller køb af bolig i den anden medlemsstat.

Endvidere vil den danske statsborgers oprettelse af bankkonto eller tegning af forsikringer i den anden medlemsstat tale for, at der er etableret et reelt og faktisk ophold. Ved vurderingen kan der desuden lægges vægt på, om familiens samlede forhold indikerer, at den danske statsborger har etableret et reelt og faktisk ophold. Der vil således kunne lægges vægt på bl.a. varigheden af den danske statsborgers planlagte ophold, varigheden af ægteskabet mellem den danske statsborger og den udenlandske ægtefælle, karakteren af den danske statsborgers bopæl m.v., ligesom oplysninger om børns skolegang, optagelse i daginstitution m.v. vil kunne indgå i vurderingen.

Som eksempler på afgørelser, hvor Udlændingenævnet har vurderet, om den danske statsborger havde etableret et reelt og faktisk ophold i en anden medlemsstat, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i juli 2020 Statsforvaltningens afgørelse vedrørende en statsborger fra Indien, som havde søgt om EU-opholdskort som familiemedlem til en dansk statsborger, som havde udøvet retten til fri bevægelighed i en anden medlemsstat.

Sagens faktiske omstændigheder:

Ansøgeren blev i 2015 gift med sin danske ægtefælle. Det fremgår af sagen, at parret opholdte sig i Sverige sammen med parrets fællesbarn i perioden fra december 2016 til december 2017, hvorefter familien sammen indrejste i Danmark. Det fremgår endvidere af sagen, at den danske ægtefælle opholdte sig i Sverige som arbejdstager i perioden fra januar 2017 til november 2017, og at han arbejdede 40 timer ugentligt. Der var til sagen fremlagt dokumentation for bl.a. den danske ægtefælles økonomiske forbrug registreret på hans svenske bankkonto og den danske ægtefælles bolig- og ansættelsesforhold i Sverige.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Udlændingenævnet finder på baggrund af en samlet konkret og individuel vurdering af sagens oplysninger, at det ikke kan lægges til grund, at den danske ægtefælle havde etableret et reelt og faktisk ophold i Sverige, hvilket bl.a. er en betingelse for, at ansøger kan opnå ret til ophold i Danmark efter EU-opholdsbekendtgørelsens § 13.

Udlændingenævnet har ved vurderingen heraf lagt vægt på, at der ikke i tilstrækkelig grad er fremlagt dokumentation, der understøtter, at den danske ægtefælle har haft udgifter til et almindeligt forbrug i Sverige, som vil kunne antages at være normalt, såfremt han havde etableret et reelt og faktisk ophold i Sverige i den angivne periode.

Udlændingenævnet har ved vurderingen heraf endvidere lagt vægt på, at der ikke er fremlagt dokumentation for betaling af husleje, udgifter til tegning af forsikringer, ligesom der ikke i tilstrækkelig grad er fremlagt dokumentation for almindelige udgifter til husholdning og forbrug i Sverige som internet, tv, elforsyning eller lignende, som ville være normalt, såfremt den danske ægtefælle havde etableret et reelt og faktisk ophold i Sverige i den angivne periode, hvor også ansøger og ansøgers datter skulle have boet i Sverige.

Det er indgået i Udlændingenævnets vurdering, at der er fremlagt kopi af kontoudskrifter for køb foretaget i Sverige i perioden fra juli 2017 til december 2017, men Udlændingenævnet finder, jf. også begrundelsen ovenfor, at disse udskrifter ikke i tilstrækkelig grad viser et forbrug, der ville være sædvanligt, såfremt den danske ægtefælle havde haft reelt og faktisk ophold i Sverige i den angivne periode.

Udlændingenævnet vurderer endvidere, at det fremlagte dokument vedrørende ansøgers opholdskort i Sverige ikke understøtter en antagelse om, at den danske ægtefælle har etableret et reelt og faktisk

ophold i Sverige under de givne omstændigheder, da dette ikke i sig selv dokumenterer, at den danske ægtefælle har fortaget en flytning til Sverige.

Det forhold, at ansøger i klagen har anført, at den danske ægtefælle har modtaget sine lønindtægter kontant, at huslejen er betalt kontant, og at dette er tilladt i Sverige, finder Udlændingenævnet ikke kan føre til en ændret vurdering, da det ikke på anden vis er dokumenteret, at der reelt er foretaget en huslejeindbetaling eller lønindbetaling i perioden.

Det forhold, at der er fremlagt en ansættelseskontrakt og lønkvitteringer, kan således ikke føre til en ændret vurdering.

Udlændingenævnet har herudover lagt vægt på, at det ved opslag i eIndkomst fremgår, at den danske ægtefælle har modtaget SU i den periode, hvor den danske ægtefælle efter egne oplysninger har haft bopæl og fuldtidsarbejde i Sverige, at den danske ægtefælle har oplyst, at han har modtaget SU, fordi han på daværende tidspunkt studerede til sygeplejerske, og at den danske ægtefælle ligeledes i ansøgningsskemaet har angivet, at han arbejdede 40 timer om ugen under opholdet i Sverige.

Udlændingenævnet finder således, at disse oplysninger – sammenholdt med at der ikke foreligger dokumentation for, at lønnen i Sverige er blevet udbetalt – understøtter en antagelse om, at den danske ægtefælle ikke har haft et reelt og faktisk ophold i Sverige i den angivne periode.

Endvidere kan det forhold, at den danske ægtefælle har været registreret i Det Centrale Personregister som udrejst til Sverige i perioden fra december 2016 til december 2017, heller ikke i sig selv føre til en antagelse om, at den danske ægtefælle har etableret et reelt og faktisk ophold i Sverige. Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at der alene er tale om registreringer, som ikke i sig selv dokumenterer, at den danske ægtefælle faktisk var flyttet fra Danmark til Sverige.

Ydermere kan det ikke føre til en ændret vurdering, at det i klagen er anført, at relevante myndigheder bør overveje sagen ud fra humanitær lovgivning.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at der er tale om forhold, som ikke kan tages i betragtning ved vurderingen af, om betingelserne for ret til ophold efter EU-opholdsbekendtgørelsens § 13 er opfyldt.

Endelig finder Udlændingenævnet, at de øvrige oplysninger i sagen ej heller i sig selv kan føre til, at det kan lægges til grund, at den danske ægtefælle har etableret et reelt og faktisk ophold i Sverige.

Udlændingenævnet stadfæster derfor Statsforvaltningens afgørelse fra juni 2018." ÅB/2020/240.

Udlændingenævnet stadfæstede i august 2020 Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelse vedrørende en statsborger fra Frankrig, som havde søgt om EU-opholdskort som familiemedlem til en dansk statsborger, som havde udøvet retten til fri bevægelighed i en anden medlemsstat.

Sagens faktiske omstændigheder:

Ansøgeren blev i 2014 gift med sin danske ægtefælle. Det fremgår af sagen, at den danske ægtefælle opholdte sig i Frankrig sammen med ansøger i perioden fra juni 2014 til juni 2019, hvorefter parret indrejste sammen i Danmark. Det fremgår endvidere af sagen, at den danske ægtefælle i perioden fra december 2016 til september 2017 opholdte sig som arbejdstager i Frankrig, hvor den danske ægtefælle arbejdede 40 timer ugentligt. Det fremgår ligeledes af sagen, at den danske ægtefælle havde småjobs i Frankrig, at den danske ægtefælle fra oktober 2017 var på en dagpengelignende ydelse, og at han fra januar 2019 var på en kontanthjælpslignende ydelse, som var betinget af, at den danske ægtefælle stod til rådighed på det franske arbejdsmarked.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Udlændingenævnet finder på baggrund af en samlet konkret og individuel vurdering af sagens oplysninger, at det ikke kan lægges til grund, at den danske ægtefælle har haft etableret et reelt og faktisk ophold i Frankrig, hvilket bl.a. er en betingelse for, at ansøger kan opnå ret til ophold i Danmark efter EU-opholdsbekendtgørelsens § 13.

Da Udlændingenævnet ikke kan lægge til grund, at den danske ægtefælle har haft etableret et reelt og faktisk ophold i Frankrig, kan ansøgeren ikke gives ret til ophold i Danmark i medfør af reglerne om familiesammenføring med en dansk statsborger efter EU-reglerne.

Det er indgået i grundlaget for Udlændingenævnets vurdering, at den danske ægtefælle har været registreret i det Centrale Personregister (CPR) som udrejst til Frankrig i perioden fra juni 2014 til juli 2019. Udlændingenævnet finder, at dette ikke i sig selv kan føre til en antagelse om, at den danske ægtefælle har haft etableret et reelt og faktisk ophold i Frankrig. Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at der alene er tale om registreringer, som ikke i sig selv dokumenterer, at den danske ægtefælle faktisk var flyttet fra Danmark til Frankrig.

Udlændingenævnet har ved vurderingen heraf lagt vægt på bl.a., at det ikke er tilstrækkeligt dokumenteret, at den danske ægtefælle har haft udgifter til et almindeligt forbrug i Frankrig, som vil

kunne antages at være normalt, såfremt den danske ægtefælle har haft etableret et reelt og faktisk ophold i Frankrig.

Det forhold, at der er vedlagt fakturaer for betaling af husleje i Frankrig i perioden fra februar til maj 2019, kan ikke føre til en ændret vurdering, idet der til sagen ikke er indsendt dokumentation for, at det var den danske ægtefælle, der havde betalt disse fakturaer.

Det forhold, at der er vedlagt kopi af brev om huslejeregulering, kopi af den danske ægtefælles sundhedskort og forskudsopgørelse, kan ikke føre til en ændret vurdering, idet dette ikke i sig selv dokumenterer, at den danske ægtefælle havde etableret et reelt og faktisk ophold i Frankrig.

Udlændingenævnet finder endvidere, at det ikke kan lægges til grund, at den danske ægtefælle har haft status som arbejdstager i Frankrig og havde bevaret denne status frem til sin indrejse i Danmark i juni 2019, idet der til sagen er indsendt meget begrænset dokumentation for den danske ægtefælles arbejdsforhold i Frankrig.

Det forhold, at den danske ægtefælle har forevist lønsedler for perioden fra november 2015 til februar 2016 og igen fra november 2016 til september 2017, kan ikke føre til en ændret vurdering, idet det ikke dokumenterer, at den danske ægtefælle har været arbejdstager i Frankrig i den oplyste periode og frem til indrejsen i Danmark i juli 2019.

Det forhold, at det til sagen er oplyst, at den danske ægtefælle har haft småjobs i Frankrig, at han var på en dagpenge- og kontanthjælpslignende ydelse i Frankrig, og at ydelserne var betinget af, at han stod til rådighed på det franske arbejdsmarked, kan ikke føre til en ændret vurdering. Udlændingenævnet finder ikke, at dokumentet vedrørende beskæftigelse fra februar 2019 godtgør, at den danske ægtefælle har været arbejdstager, idet det af indvandrertolketjenestens oversættelse heraf fremgår, at den danske ægtefælle blot var indkaldt til en pligtig samtale om aktiv bistandshjælp.

Udlændingenævnet har derudover lagt vægt på, at en vurdering af den danske ægtefælles og ansøgerens ægteskab ikke kan tages i betragtning i forhold til, om betingelserne for ret til ophold efter EU-opholdsbekendtgørelsens § 13 er opfyldt.

Udlændingenævnet finder, at uanset, at den danske ægtefælle og ansøger på ansøgningstidspunktet havde etableret et ægteskab, ville betingelserne for ret til ophold efter EU-opholdsbekendtgørelsens § 13 fortsat ikke være opfyldt, idet Udlændingenævnet ikke kan lægge til grund, at den danske ægtefælle har haft et reelt og faktisk ophold i Frankrig, herunder at den danske ægtefælle opfyldte betingelserne for en opholdsret i Frankrig frem til den danske ægtefælles tilbagevenden til Danmark.

Det forhold, at det er oplyst, men ikke dokumenteret, at ansøger har været syg under sagens behandling og indlagt på psykiatrisk afdeling, kan ikke føre til en ændret vurdering, idet ansøgers psykiske tilstand ikke har betydning for vurderingen af, hvorvidt den danske ægtefælle har haft etableret et reelt og faktisk ophold i Frankrig.

Det forhold, at det ved opslag i det elektroniske indkomstregister, eIndkomst, fremgår, at den danske ægtefælle har modtaget indkomst i perioden fra december 2019 til og med juni 2020 kan endvidere ikke føre til en ændret vurdering, da indkomsten i sig selv ikke er afgørende for, om den danske ægtefælle har haft etableret et reelt og faktisk ophold i Frankrig i perioden fra juni 2014 til juli 2019.

Udlændingenævnet stadfæster derfor Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelse fra december 2019." ÅB/2020/241.

Udlændingenævnet stadfæstede i august 2020 Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelse vedrørende en statsborger fra Tyrkiet, som havde søgt om EU-opholdskort som familiemedlem til en dansk statsborger, som havde udøvet retten til fri bevægelighed i en anden medlemsstat.

Sagens faktiske omstændigheder:

Ansøgeren blev i 2016 gift med sin danske ægtefælle. Det fremgår af sagen, at parret opholdte sig i Sverige i perioden fra december 2017 til maj 2019, hvorefter parret indrejste sammen i Danmark. Det fremgår endvidere af sagen, at Styrelsen for International Rekruttering og Integration på baggrund af sagens oplysninger betragtede den danske ægtefælles opholdsgrundlag i Sverige som en person med tilstrækkelige midler, idet den danske ægtefælle arbejdede i Danmark.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Udlændingenævnet finder på baggrund af en samlet konkret og individuel vurdering af sagens oplysninger, at det ikke kan lægges til grund, at den danske ægtefælle havde etableret et reelt og faktisk ophold i Sverige, hvilket bl.a. er en betingelse for, at ansøger kan opnå ret til ophold i Danmark efter EU-opholdsbekendtgørelsens § 13.

Udlændingenævnet har ved vurderingen heraf lagt vægt på, at der ikke i tilstrækkelig grad er fremlagt dokumentation, der understøtter, at den danske ægtefælle har haft udgifter til et almindeligt forbrug i Sverige, som vil kunne antages at være normalt, såfremt den danske ægtefælle havde etableret et reelt og faktisk ophold i Sverige.

Udlændingenævnet har i den forbindelse lagt vægt på bl.a., at der udelukkende er indsendt håndskrevne kvitteringer for, at den danske ægtefælle har betalt husleje kontant og at disse kvitteringer ikke kan føre til en anden vurdering, idet kvitteringerne ikke kan henføres til den danske ægtefælle. Udlændingenævnet har desuden lagt vægt på bl.a., at den fremlagte lejekontrakt ikke i sig selv kan føre til, at det kan lægges til grund, at den danske ægtefælle faktisk har boet i boligen på adressen i Sverige.

Det er indgået i Udlændingenævnets vurdering, at der er fremlagt kopi af den danske ægtefælles kontoudtog for bl.a. månederne oktober, november og december 2017 og januar, februar, marts, april, maj og juni 2018, lønsedler for den danske ægtefælles arbejde i Sverige i månederne januar, februar, marts, april, maj, juni, juli, august og september 2018, samt den danske ægtefælles årsopgørelser for 2017 og 2018. Udlændingenævnet finder dog, at det ikke kan føre til en ændret vurdering, idet der ikke er tidsmæssig kontinuitet imellem den fremlagte dokumentation og den danske ægtefælles indrejse i Danmark i maj 2019, ligesom de køb, der er foretaget med kreditkort i Sverige er meget begrænset og ikke indikerer, at den danske ægtefælle har haft udgifter til et almindeligt forbrug i Sverige, såfremt den danske ægtefælle havde etableret et reelt og faktisk ophold i Sverige.

Det er desuden indgået i Udlændingenævnets vurdering, at der er fremlagt kopi af den danske ægtefælles kontoudtog for månederne februar, marts, april, maj, juni, juli, august og september 2019. På trods af, at det af kontoudtoget fremgår, at den danske ægtefælle har afholdt udgifter til dagligt forbrug i Sverige tre dage i maj 2019, finder Udlændingenævnet ikke, at det kan føre til en ændret vurdering, idet dette ikke i sig selv er tilstrækkeligt til at understøtte en antagelse om, at den danske ægtefælle har etableret et reelt og faktisk ophold i Sverige.

Det er derudover indgået i Udlændingenævnets vurdering, at der er fremlagt kopi af Øresundskort gældende i perioden fra maj 2019 til juni 2019. Det fremlagte øresundskort kan imidlertid ikke henføres til den danske ægtefælle, ligesom det kun dokumenterer en måneds pendling mellem Sverige og Danmark. Sammenholdt med sagens øvrige oplysninger om bl.a., at den danske ægtefælle påbegyndte arbejde i Danmark i januar 2019 kan fremlæggelse af Øresundskortet ikke i sig selv føre til, at det kan anses for godtgjort, at den danske ægtefælle har haft udgifter til transport mellem Danmark og Sverige, som understøtter etableringen af et reelt og faktisk ophold i Sverige.

Endvidere kan det forhold, at den danske ægtefælle har været registreret i Det Centrale Personregister (CPR) som udrejst til Sverige i perioden fra oktober 2017 til maj 2019, og at den danske ægtefælle er blevet bopælsregistreret i Sverige i oktober 2017, heller ikke i sig selv føre til en antagelse om, at den danske ægtefælle havde etableret et reelt og faktisk ophold i Sverige. Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at der alene er tale om registreringer, som ikke i sig selv dokumenterer, at den danske ægtefælle faktisk var flyttet fra Danmark til Sverige.

Det er indgået i Udlændingenævnets vurdering, at ansøger har fået et opholdskort i Sverige. Udlændingenævnet finder dog, at dette heller ikke er tilstrækkeligt til at godtgøre, at den danske ægtefælle har etableret et reelt og faktisk ophold i Sverige.

Udlændingenævnet stadfæster derfor Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelse fra december 2019." ÅB/2020/242.

Udlændingenævnet omgjorde i august 2020 Statsforvaltningens afgørelse vedrørende 2 statsborgere fra Marokko, som havde søgt om EU-opholdskort som familiemedlemmer til en dansk statsborger, som havde udøvet retten til fri bevægelighed i en anden medlemsstat.

Sagens faktiske omstændigheder:

Ansøgerne var henholdsvis ægtefælle og særbarn til den danske statsborger. Den ene af ansøgerne blev gift med den danske statsborger i august 2013. Det fremgår af sagen, at ansøgerne opholdte sig i Spanien sammen med den danske statsborger og parrets 2 fælles børn i perioden fra december 2016 og frem til september 2017. Det fremgår endvidere, at den danske statsborger i Spanien havde forsørget sig selv med sin danske pension, og at familien havde opsagt deres lejlighed i Danmark i forbindelse med flytningen til Danmark. Der var til sagen fremlagt dokumentation for bl.a. den danske statsborgers opsigelse af den danske adresse, den danske statsborgers førtidspension, den danske statsborgers økonomiske forbrug registreret på en spansk bankkonto, samt den danske statsborgers og ansøgernes boligforhold i Spanien.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Udlændingenævnet finder grundlag for at ændre Statsforvaltningens afgørelser. Udlændingenævnet vurderer således, at ansøgerne opfylder betingelserne for ret til ophold efter EU-retten som familiemedlemmer til en dansk statsborger, der vender tilbage til Danmark efter at have gjort brug af reglerne om fri bevægelighed i en anden medlemsstat, jf. EU-opholdsbekendtgørelsens § 13.

Udlændingenævnet finder, at den danske statsborger havde etableret et reelt og faktisk ophold i Spanien i perioden fra december 2016 til september 2017. Udlændingenævnet har herved lagt vægt på de til sagen fremsendte oplysninger, herunder oplysningerne om parrets bolig i Spanien, opsigelsen af lejemålet i Danmark, dokumenteret forbrug i Spanien, oplysninger om skolegang i Spanien m.v." ÅB/2020/243.

Udlændingenævnet valgte i december 2020 at genoptage en tidligere afgørelser fra januar 2020 og herefter at omgøre Statsforvaltningens afgørelse vedrørende en statsborger fra Nordmakedonien, som havde søgt om EU-opholdskort som familiemedlem til en dansk statsborger, som havde udøvet retten til fri bevægelighed i en anden medlemsstat.

Sagens faktiske omstændigheder:

Ansøgeren blev i 2016 gift med sin danske ægtefælle. Parret havde opholdt sig i Tyskland i perioden fra maj 2018 til august 2018, hvorefter parret indrejste sammen i Danmark. Udlændingenævnet stadfæstede i januar 2020 Statsforvaltningens afgørelse, idet Udlændingenævnet fandt, at den danske ægtefælle ikke havde etableret et reelt og faktisk ophold i Tyskland. Ansøgeren anmodede i februar 2020 Udlændingenævnet om at genoptage sagen. Der var til anmodningen om genoptagelse bl.a. fremlagt dokumentation for den danske ægtefælles økonomiske forbrug registreret på en tysk bankkonto.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Udlændingenævnet finder efter en konkret og individuel vurdering af sagens oplysninger grundlag for at genoptage Udlændingenævnets afgørelse fra januar 2020, idet Udlændingenævnet i forbindelse med anmodningen om genoptagelse har modtaget nye væsentlige oplysninger, der ikke er indgået i grundlaget for Udlændingenævnets afgørelse fra januar 2020.

Udlændingenævnet finder samtidig grundlag for at ændre Statsforvaltningens afgørelse. Udlændingenævnet finder således, at den danske ægtefælle har haft et reelt og faktisk ophold i Tyskland i den angivne periode.

Udlændingenævnet har i sin afgørelse fra februar 2020 lagt til grund, at der ikke var fremlagt et kontoudtog fra den danske ægtefælles bankkonto, der understøttede, at den danske ægtefælle havde afholdt almindelige, faste udgifter under sit ophold i Tyskland.

Udlændingenævnet finder, at der i forbindelse med anmodningen om genoptagelse er fremlagt dokumentation for, at den danske ægtefælle har foretaget et antal større kontanthævninger på sin bankkonto i udlandet henholdsvis i maj 2018, juni 2018 og i juli 2018, og at disse oplysninger sammenholdt med de øvrige oplysninger i sagen, herunder det forhold, at der også er fremlagt dokumentation for, at den danske ægtefælle har haft arbejde i Tyskland, understøtter, at den danske ægtefælle har etableret et reelt og faktisk ophold i Tyskland.

Udlændingenævnet finder således på denne baggrund, at ansøger ikke på nuværende tidspunkt bør meddeles afslag på opholdsret i Danmark efter EU-opholdsbekendtgørelsen. Udlændingenævnet finder, at det er blevet tilstrækkeligt dokumenteret, at den danske ægtefælle har haft et reelt og faktisk ophold i Tyskland." ÅB/2020/244.

Forhold, der i den samlede vurdering som udgangspunkt vil tale imod etableringen af et reelt og faktisk ophold i den anden medlemsstat, vil være et kortvarigt ophold på et hotelværelse, fremleje af et værelse eller tilflytning på en c/o-adresse hos slægtninge eller bekendte i en kortvarig periode, eller at den danske statsborger har bibeholdt sin adresse i Danmark.

Som eksempler på afgørelser, hvor Udlændingenævnet har vurderet, om en dansk statsborger havde bibeholdt sin adresse i Danmark, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i juni 2020 Statsforvaltningens afgørelse vedrørende en statsborger fra Nigeria, som havde søgt om EU-opholdskort som familiemedlem til en dansk statsborger, som havde udøvet retten til fri bevægelighed i en anden medlemsstat.

Sagens faktiske omstændigheder:

Ansøgeren blev i 2016 gift med sin danske ægtefælle. Det fremgår af sagen, at den danske ægtefælle i Det Centrale Personregister (CPR) har været registreret på sin nuværende danske adresse siden december 2006, og at den danske ægtefælle ikke har været registreret som udrejst fra sin danske adresse. Det fremgår endvidere af sagen, at parret opholdte sig i Tyskland i perioden fra januar 2017 til december 2017, og at den danske ægtefælle opholdte sig som arbejdstager i Tyskland, hvor han arbejdede 10 timer ugentligt. Det fremgår ligeledes af sagen, at den danske ægtefælles søn gik på en specialskole i Danmark, idet den danske ægtefælle ikke kunne finde en tilsvarende specialskole i Tyskland, og at den danske ægtefælle derfor var nødsaget til at pendle mellem Danmark og Tyskland. Endelig fremgik det af sagen, at den danske ægtefælle beholdte sit arbejde i Danmark, da han i Tyskland alene havde mulighed for at arbejde 10 timer ugentligt.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Udlændingenævnet finder på baggrund af en samlet konkret og individuel vurdering af sagens oplysninger, at det ikke kan lægges til grund, at den danske ægtefælle havde etableret et reelt og faktisk ophold i Tyskland, hvilket er en grundlæggende betingelse for, at ansøger kan opnå ret til ophold i Danmark efter EU-opholdsbekendtgørelsens § 13.

Betingelsen om reelt og faktisk ophold betyder, at der skal være tale om en reel og faktisk flytning til det andet EU-land, således at den danske statsborger har indrettet sig på en måde, som viser, at den danske statsborger har en tilværelse i det pågældende land, og at den danske statsborger har draget de konsekvenser, der følger af at være flyttet til et andet land. Der skal ved vurderingen heraf altid foretages en samlet konkret og individuel vurdering af samtlige omstændigheder i sagen.

Udlændingenævnet har ved vurderingen heraf lagt vægt på bl.a., at den danske ægtefælle ikke har været registreret som udrejst til Tyskland i Det Centrale Personregister (CPR) i perioden fra januar 2017 til oktober 2017, hvor ansøger og den danske ægtefælle efter det oplyste har opholdt sig i Tyskland.

Det er endvidere indgået i grundlaget for Udlændingenævnets vurdering, at der som dokumentation for tysk bolig er fremlagt to tyske logiværtserklæringer, hvoraf det fremgår, at den danske ægtefælle og ansøger er flyttet ind på de pågældende tyske adresser indtil videre. Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at der ikke er tale om reelle lejekontrakter, ligesom der ikke foreligger nogen angivelse af, om den danske ægtefælle og ansøger i en given periode havde råderet over de pågældende boliger.

Udlændingenævnet finder, at den manglende dokumentation for råderet over bolig i Tyskland understøtter en antagelse om, at ansøger og den danske ægtefælle ikke havde etableret et faktisk og reelt ophold i Tyskland.

Det forhold, at den danske ægtefælle har oplyst, at ansøger havde betalt husleje, men at den danske ægtefælle og ansøger ikke kan fremlægge dokumentation herfor, kan ikke føre til en ændret vurdering. Udlændingenævnet finder herved, at den manglende dokumentation understøtter en antagelse om, at den danske ægtefælle og ansøger ikke rådede over en bolig i Tyskland.

Udlændingenævnet har endvidere lagt vægt på, at den danske ægtefælle har oplyst, at han sideløbende med sit ophold i Tyskland samt sit arbejde som pakkepost derudover bevarede og udførte sit arbejde som social- og sundhedshjælper i Nordsjælland 32 timer ugentligt.

Udlændingenævnet har tilsvarende lagt vægt på, at den danske ægtefælle yderligere har anført, at han med henvisning til sin danske arbejdsplads, hver uge havde to sammenhængende arbejdsfrie dage, hvor han således pendlede til Tyskland og udførte sit arbejde hos sin tyske arbejdsgiver.

Udlændingenævnet har yderligere tillagt det vægt, at det forhold, at den danske ægtefælle bibeholdt boligen i Danmark, taler imod, at den danske ægtefælle faktisk var flyttet fra Danmark og havde etableret et reelt og faktisk ophold i Tyskland.

Udlændingenævnet har endvidere ikke kunnet lægge til grund, at den danske ægtefælle med udgangspunkt i en fast bopæl i Tyskland regelmæssigt har transporteret sig til og fra Danmark i forbindelse med sit arbejde i Nordsjælland, da den fremlagte dokumentation vedrørende transport hverken understøtter daglig eller ugentlig pendling, men alene dokumenterer korte ophold af besøgslignende karakter.

Udlændingenævnet finder på denne baggrund og som følge af, at der ikke er fremlagt anden dokumentation herfor, at den danske ægtefælle således har varetaget sit arbejde i Danmark fem dage ugentligt og tilsvarende har opholdt sig på sin danske bopæl.

Det forhold, at det ved opslag i det elektroniske indkomstregister, eIndkomst fremgår, at den danske ægtefælle i perioden fra januar 2017 til november 2017 har haft en samlet indtægt på i alt 287.439,60 kr., understøtter endvidere en antagelse om, at den danske ægtefælle har varetaget sit arbejde i Danmark fem dage ugentligt og tilsvarende har opholdt sig på sin danske adresse.

Det forhold, at den danske ægtefælle yderligere har oplyst, at han bevarede sin danske bopæl samt adressetilmelding i Danmark på grund af sin søns specialskole i Danmark, ligesom det i afgørelsen om forældremyndighed blev besluttet, at den danske ægtefælle ikke må bosætte sig i udlandet med sin søn, finder Udlændingenævnet ydermere ikke kan understøtte en antagelse om, at den danske ægtefælle havde etableret et faktisk og reelt ophold i Tyskland.

Det er derudover indgået i grundlaget for Udlændingenævnets vurdering, at ansøger og den danske ægtefælle, ikke i tilstrækkelig grad har fremlagt dokumentation, der understøtter, at ansøger og den danske ægtefælle har haft udgifter til et almindeligt forbrug i Tyskland, som vil kunne antages at være normalt, såfremt ansøger og den danske ægtefælle havde etableret et reelt og faktisk ophold i Tyskland.

Udlændingenævnet har i den forbindelse lagt vægt på, at der ikke er fremlagt dokumentation, der understøtter, at den danske ægtefælle har haft udgifter til og løbende har betalt forsikringer, internet, telefoni, el, vand og varme.

Det forhold, at den danske ægtefælle har oplyst, at indkøb under en del af opholdet i Tyskland blev betalt kontant, eftersom den danske ægtefælle ikke før maj 2017 havde en tysk konto, samt at den danske ægtefælle og ansøger ikke tillagde det betydning, hvem der betalte for udgifterne, kan ikke føre til en ændret vurdering. Udlændingenævnet finder, at dette ikke understøtter en antagelse om, at ansøger og den danske ægtefælle havde et faktisk og reelt ophold i Tyskland.

Det er indgået i Udlændingenævnets vurdering, at der ikke er fremlagt oplysninger eller dokumentation for, at ansøger og den danske ægtefælle har foretaget en egentlig flytning til Tyskland, herunder flytning af ejendele mv.

Det er ligeledes indgået i Udlændingenævnets vurdering, at der ikke er fremlagt oplysninger eller dokumentation for, at ansøger og den danske ægtefælle har haft sit daglige liv i Tyskland, herunder eksempelvis medlemskab eller deltagelse i foreninger, idræt, abonnementer, læge- og tandlægebesøg eller lignende.

Udlændingenævnet finder på denne baggrund, at der ikke er grundlag for at antage, at ansøger og den danske ægtefælle har haft udgifter til et almindeligt forbrug i Tyskland, som understøtter etableringen af et reelt og faktisk ophold.

Udlændingenævnet stadfæster derfor Statsforvaltningens afgørelse fra november 2018." ÅB/2020/245.

Udlændingenævnet stadfæstede i december 2020 Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelse vedrørende en statsborger fra Tunesien, som havde søgt om EU-opholdskort som familiemedlem til en dansk statsborger, som havde udøvet retten til fri bevægelighed i en anden medlemsstat.

Sagens faktiske omstændigheder:

Ansøgeren blev i 2016 gift med sin danske ægtefælle. Det fremgår af sagen, at parret opholdte sig i Tyskland i perioden fra august 2018 til april 2019, og at den danske ægtefælle opholdte sig i Tyskland som person med tilstrækkelige midler, imens hun arbejdede i Danmark. Det fremgår endvidere af sagen, at den danske ægtefælle alene opholdte sig sammen med ansøger i Tyskland i weekenderne. Der var til sagen fremlagt dokumentation for bl.a. den danske ægtefælles økonomiske forbrug og boligforhold i Tyskland, den danske ægtefælles og ansøgers tyske forsikringsforhold og tilmeldinger til bl.a. elforsyning i Tyskland samt dokumentation for den danske ægtefælles bolig- og ansættelsesforhold i Danmark, når hun opholdte sig i Danmark som følge af sit arbejde.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Udlændingenævnet finder på baggrund af en samlet konkret og individuel vurdering af sagens oplysninger, at det ikke kan lægges til grund, at den danske ægtefælle havde etableret et reelt og faktisk ophold i Tyskland, hvilket bl.a. er en betingelse for, at ansøger kan opnå ret til ophold i Danmark efter EU-opholdsbekendtgørelsens § 1, stk. 3.

Udlændingenævnet har ved vurderingen heraf lagt vægt på, at den danske ægtefælle ikke har draget de konsekvenser, der følger af at være flyttet til et andet land, idet den danske ægtefælle har opholdt sig i Danmark fra søndag til torsdag hver uge.

Det er indgået i Udlændingenævnets vurdering, at den danske ægtefælle til klagen har oplyst, at hun og ansøger tog konsekvenserne af at flytte, idet den danske ægtefælle og ansøger var væk fra familie og venner, at hverdagen blev ændret drastisk både socialt og økonomisk, og at den danske ægtefælle mener afslaget udelukkende skyldes, at den danske ægtefælle har opholdt sig fire ud af syv dage i Danmark. Udlændingenævnet finder dog ikke, at det kan føre til en ændret vurdering.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på bl.a., at den danske ægtefælle har opholdt sig mere i Danmark end i Tyskland i den samlede periode, uanset at den danske ægtefælle ses at være registreret udrejst til Tyskland.

Udlændingenævnet har desuden ved vurderingen heraf lagt vægt på, at der ikke i tilstrækkelig grad er fremlagt dokumentation, der understøtter, at den danske ægtefælle har haft udgifter til et almindeligt forbrug i Tyskland, som vil kunne antages at være normalt, såfremt den danske ægtefælle havde etableret et reelt og faktisk ophold i Tyskland.

Det er indgået i Udlændingenævnets vurdering, at der er fremlagt kopi af 192 kvitteringer for køb foretaget med kontanter i Tyskland i perioden fra september 2018 til januar 2020. Udlændingenævnet finder dog, at de fremlagte kvitteringer, som ikke kan henføres til den danske ægtefælle, sammenholdt med sagens øvrige oplysninger, ikke i sig selv kan føre til, at det kan lægges til grund, at den danske ægtefælle har haft udgifter til et almindeligt forbrug i Tyskland, som understøtter etableringen af et reelt og faktisk ophold.

Det er indgået i Udlændingenævnets vurdering, at den danske ægtefælle til klagen har oplyst, at det ofte ikke er muligt at betale med kort i Flensborg, at man ikke kan begå sig i Flensborg uden kontanter, og at den danske ægtefælle mener det må være tiltrækkelig dokumentation for, at det er den danske ægtefælle, der har brugt kontanterne, at kontanterne er brugt i Flensborg og omegn. Udlændingenævnet finder dog ikke, at det kan føre til en ændret vurdering, idet kvitteringerne ikke kan henføres til den danske ægtefælle, samt at ansøger ligeledes var bosat i Flensborg og det således ikke ses givet, at det er den danske ægtefælle, der har foretaget de anførte køb.

Endvidere har Udlændingenævnet lagt vægt på, at der ikke er fremlagt dokumentation, der understøtter, at den danske ægtefælle har haft udgifter til transport mellem Tyskland og Danmark i forbindelse med sit arbejde i Danmark, herunder kvitteringer for udgifter til benzin.

Desuden har Udlændingenævnet lagt vægt på, at den fremlagte lejekontrakt ikke i sig selv kan føre til, at det kan lægges til grund, at den danske ægtefælle faktisk har boet og opholdt sig i boligen i Flensborg, Tyskland.

Endvidere kan det forhold, at den danske ægtefælle har været registreret i Det Centrale Personregister (CPR) som udrejst til Tyskland i perioden fra den september 2018 til marts 2019, og at den danske ægtefælle er blevet bopælsregistreret i Tyskland i september 2018, heller ikke i sig selv føre til en antagelse om, at den danske ægtefælle havde etableret et reelt og faktisk ophold i Tyskland. Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at der alene er tale om registreringer, som ikke i sig selv dokumenterer, at den danske ægtefælle faktisk var flyttet fra Danmark til Tyskland.

Ligeledes kan de fremlagte oplysninger om den danske ægtefælles og ansøgers forhold i Tyskland, herunder bl.a. breve om telefoni, tilmelding til elforsyning og forsikringer ikke føre til en ændret vurdering. Udlændingenævnet finder således, at uanset, om den danske ægtefælle har opholdt sig i Tyskland i en del af den pågældende periode, godtgør dette ikke i sig selv, at den danske ægtefælle havde etableret et reelt og faktisk ophold i Tyskland, idet den danske ægtefælle både havde arbejde og børn i Danmark og kun var i Tyskland hos ansøger i weekenderne.

Det er indgået i Udlændingenævnets vurdering, at den danske ægtefælle ved e-mail fra januar 2020 har oplyst, at hun havde fundet frem til flere, som havde arbejdet og overnattet ligeså mange dage i Danmark, som havde fået familiesammenføring, at de aldrig blev spurgt ind til overnatningsforhold, at de havde hævet kontanter og indsendt kvitteringer, som var blevet godkendt, og at de ikke havde en tysk konto. Udlændingenævnet finder dog ikke, at det kan føre til en ændret vurdering.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at en afgørelse bliver truffet på baggrund af en konkret og individuel vurdering af alle sagens forhold.

Udlændingenævnet stadfæster derfor Styrelsen for International Rekruttering og Integration afgørelse fra juli 2019." ÅB/2020/246.

Det vil endvidere tale imod reelt og faktisk ophold, at familiemedlemmet hovedsageligt har opholdt sig i et andet land end den medlemsstat, som den danske statsborger har udnyttet sin ret til fri bevægelighed i, eller at familiemedlemmets ophold i den medlemsstat, hvor den danske statsborger har opholdt sig, har været kortvarigt.

Det ovenfor anførte udgør ikke en udtømmende opregning af forhold, som kan indgå i vurderingen af, om der er etableret et reelt og faktisk ophold i den anden medlemsstat.

3.20.3.2. Naturlig forlængelse

Ifølge dansk administrativ praksis er det ikke et krav, at det udenlandske familiemedlem indrejser i Danmark samtidig med den danske statsborger, som har udøvet retten til fri bevægelighed i en anden medlemsstat.[57]

Hvis familiemedlemmet til en dansk statsborger, som har udnyttet sin ret til fri bevægelighed i en anden medlemsstat, først søger om familiesammenføring efter EU-reglerne på et senere tidspunkt end tidspunktet for den danske statsborgers tilbagevenden til Danmark, skal der imidlertid foretages en konkret vurdering af, om familiemedlemmets ansøgning er indgivet i naturlig forlængelse af den danske statsborgers tilbagevenden til Danmark.

Ved vurderingen af, om familiemedlemmets ansøgning er indgivet i naturlig forlængelse af den danske statsborgers tilbagevenden til Danmark, skal der lægges vægt på baggrunden for den tidsmæssige forskel mellem den danske statsborgers tilbagevenden og ansøgningen, herunder om familiemedlemmet af særlige arbejds-, uddannelses- eller helbredsmæssige grunde har udskudt ansøgningen samt varigheden af den tidsmæssige forskel.

Der er ikke tale om en udtømmende opregning af forhold, som kan indgå i vurderingen af, om ansøgningen er indgivet i naturlig forlængelse af den danske statsborgers tilbagevenden til Danmark, ligesom der ikke kan opstilles en fast grænse for den tidsmæssige forskel. Der foretages i hvert enkelt tilfælde en konkret og individuel vurdering af omstændighederne i sagen.

I tilfælde, hvor familiemedlemmet er indrejst i Danmark samtidig med eller i naturlig forlængelse af den danske statsborgers tilbagevenden til Danmark, men først senere indgiver en ansøgning om familiesammenføring efter EU-reglerne, stilles der ikke krav om, at ansøgningen er indgivet i naturlig forlængelse af den danske statsborgers tilbagevenden, hvis den pågældende i øvrigt opfylder betingelserne for at kunne opnå familiesammenføring efter EU-reglerne til den danske statsborger.

Som eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet vurderede, om der forelå naturlig forlængelse, kan nævnes:

[57] Ministeriet for Flygtninge, Indvandrere og Integrations notat af 28. juni 2010 om tidsmæssig sammenhæng mellem en dansk statsborgers tilbagevenden til Danmark og ansøgning om ophold som familiemedlem til den danske statsborger efter EUretten: https://nyidanmark.dk//media/Files/US/Lovstof/Praksisnotater/Notat_tidsmaessig_udstraekning_af_ansoegningens_indgivelse.pdf?la=da&hash=5CF95E9FBA3CF5A3EA7FA4302F36BE8E6FD877E2

Udlændingenævnet omgjorde i maj 2020 Statsforvaltningens afgørelse vedrørende en statsborger fra Cameroun, som havde søgt om EU-opholdskort som familiemedlem til en dansk statsborger, som havde udøvet retten til fri bevægelighed i en anden medlemsstat.

Sagens faktiske omstændigheder:

Ansøgeren blev i 2014 gift med sin danske ægtefælle. Det fremgår af sagen, at parret havde opholdt sig i Finland fra juli 2015 til maj 2016, hvorefter den danske ægtefælle og parrets fællesbarn indrejste i Danmark. Ansøgeren indrejste først cirka 3 måneder senere end den danske ægtefælle og indgav i august 2016 ansøgning om familiesammenføring efter EU-opholdsbekendtgørelsen. Det fremgår endvidere af sagen, at ansøgeren beholdte sin adresse i Finland, idet han var i gang med et behandlingsforløb, som blev betalt af arbejdsgiveren i Finland, og at den danske ægtefælle og parrets fællesbarn ikke kunne udsætte deres indrejse i Danmark grundet opstart på nyt arbejde og i vuggestue.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Udlændingenævnet finder grundlag for at omgøre Statsforvaltningens afgørelse fra september 2018.

Udlændingenævnet finder således, at ansøger ikke bør meddeles afslag på ret til ophold i Danmark som familiemedlem til en dansk statsborger, der vender tilbage til Danmark efter at have gjort brug af reglerne om fri bevægelighed i en anden medlemsstat, jf. EU-opholdsbekendtgørelsens § 13, under henvisning til, at ansøgningen ikke er indgivet i naturlig forlængelse af den danske ægtefælles tilbagevenden til Danmark.

Udlændingenævnet har ved vurderingen af sagen tillagt det betydelig vægt, at det familieliv, som den danske ægtefælle og ansøger har opbygget og konsolideret i Finland, ikke ses at være ophørt eller afbrudt ved den danske ægtefælles tilbagevenden til Danmark i maj 2016.

Udlændingenævnet har også tillagt det vægt, at den danske ægtefælle vendte tilbage til Danmark den i maj 2016, at ansøgningen blev indgivet i august 2016 til Statsforvaltningen, og at der således alene er forløbet cirka tre måneder, i hvilket tidsrum familielivet ikke ses at være ophørt eller afbrudt.

Udlændingenævnet har endvidere tillagt det vægt, at der til sagen foreligger dokumentation for, at den danske ægtefælle vendte tilbage til Danmark på dette tidspunkt for at skabe de fornødne rammer for parret, idet der til sagen er fremlagt et brev fra Udbetaling Danmark fra oktober 2015, der dokumenterer, at den danske ægtefælle ville få barselsdagpenge udbetalt indtil den april 2016, og at der til sagen ligeledes er fremlagt et brev fra en kommune fra april 2016, hvoraf det fremgår, at parrets fællesbarn var blevet tilbudt en vuggestueplads fra juni 2016 i kommunen.

Udlændingenævnet har herudover tillagt det vægt, at der til sagen er vedlagt dokumentation for, at ansøgers personlige situation var årsag til, at han ikke indrejste i Danmark eller indgav ansøgningen samtidig med, at den danske ægtefælle vendte tilbage til Danmark.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at det til sagen er oplyst og dokumenteret, at ansøger var ude for en arbejdsskade, der krævede behandling, som arbejdsgiveren skulle betale. Udlændingenævnet har endvidere lagt vægt på, at der er fremlagt dokumentation for, at ansøger den i maj 2016 skulle deltage i et møde om muligheden for at vende tilbage til arbejdsmarkedet/uddannelse, ligesom der er fremlagt et dokument med overskriften "working ability assessment meeting," hvoraf det også fremgår, at sygeorloven ville fortsætte, indtil nyt arbejde/skole var planlagt, og at det således ikke kan udelukkes, at ansøgers personlige tilstedeværelse var påkrævet i Finland." ÅB/2020/247.

EU-Domstolen har ved præjudiciel afgørelse af 27. juni 2018 i sag C-230/17, Deha Altiner og Ravn (Altiner-dommen), forholdt sig til dansk administrativ praksis for familiesammenføring efter EU-retten. Sagen vedrørte den situation, hvor en dansk statsborger vender tilbage til Danmark efter at have udøvet retten til fri bevægelighed i en anden medlemsstat, og hvor et familiemedlem, som påberåber sig en afledt opholdsret, først senere indrejser eller indgiver ansøgning om opholdsret.

EU-Domstolen udtalte, at artikel 21, stk. 1, i Traktaten om Den Europæiske Unions Funktionsmøde (TEUF) ikke er til hinder for, at der meddeles afslag på en afledt opholdsret til et familiemedlem, hvis denne ikke er indrejst eller har indgivet ansøgning om opholdsret i "naturlig forlængelse" af unionsborgerens tilbagevenden til medlemsstaten, hvor den pågældende er statsborger. I den forbindelse skal der inden for rammerne af en samlet vurdering ligeledes tages hensyn til andre relevante forhold herunder navnlig de forhold, som kan godtgøre, at det til trods for det tidsrum, der er forløbet mellem unionsborgerens tilbagevenden til den nævnte medlemsstat, og det tidspunkt, hvor et medlem af dennes familie, som er tredjelandsstatsborger, er indrejst i samme medlemsstat, forholder sig således, at det i værtsmedlemsstaten opbyggede eller konsoliderede familieliv ikke er ophørt.[58]

EU-Domstolens afgørelse indebærer en præcisering af praksis i sager, hvor der foreligger en tidsmæssig forskydning mellem unionsborgerens tilbagevenden og familiemedlemmets indrejse eller indgivelse af ansøgning, hvorefter der skal foretages en trinvis gennemgang af en række betingelser.

[58] Dom af 27. juni 2018, C-230/17, Altiner-dommen, præmis 35

Der skal som følge af dommen foretages en konkret vurdering af, om unionsborgeren har haft et reelt og faktisk ophold i værtsmedlemsstaten, om unionsborgeren og familiemedlemmet har opbygget eller konsolideret et familieliv i værtsmedlemsstaten, og om familielivet er ophørt eller afbrudt i tidsrummet fra unionsborgerens tilbagevenden til Danmark til familiemedlemmets indrejse eller indgivelse af ansøgning om opholdsret.[59]

Udlændingenævnet hjemviste i juni 2020 Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelse vedrørende udstedelse af EU-opholdskort til en statsborger fra Iran, der havde søgt om opholdsret som familiemedlem til en dansk statsborger, der havde udøvet retten til fri bevægelighed i en anden medlemsstat. Styrelsen for International Rekruttering og Integration havde meddelt afslag alene med henvisning til, at den danske statsborger ikke rådede over tilstrækkelige midler.

Sagens faktiske omstændigheder:

Ansøgeren blev i 2017 gift med sin danske ægtefælle. Det fremgik af sagen, at parret havde opholdt sig i Tyskland fra juni 2019 til oktober 2019, hvor de indrejste i Danmark og ansøgeren indgav ansøgning om familiesammenføring efter EU-opholdsbekendtgørelsen. Det fremgik endvidere af sagen, at den danske ægtefælle havde opholdt sig i Tyskland som person med tilstrækkelige midler, hvorfor hun ved parrets tilbagevenden til Danmark skulle dokumentere at råde over tilstrækkelige midler til sig selv og ansøgeren.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Udlændingenævnet finder grundlag for at hjemvise sagen til fornyet behandling i Styrelsen for International Rekruttering og Integration.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at EU-Domstolen den 27. juni 2018 har afsagt dom i den præjudicielle sag C-230/17, Deha Altiner og Ravn (Altiner-dommen) om dansk administrativ praksis for familiesammenføring efter EU-retten i situationer, hvor en dansk statsborger vender tilbage til Danmark efter at have udøvet retten til fri bevægelighed i en anden medlemsstat (såkaldt sekundær bevægelighed), og et familiemedlem, som påberåber sig en afledt opholdsret, først senere indrejser eller indgiver ansøgning om opholdsret.

Det er Udlændingenævnets opfattelse, at præmisserne i Altiner-dommen generelt har betydning for vurderingen af, hvorvidt EU-retten finder anvendelse, når en dansk statsborger vender tilbage til

[59] Udlændinge- og Integrationsministeriets fortolkningsnotat af 12. april 2019 vedrørende EU-Domstolens dom i Altinersagen, UUI Alm. Del – Bilag 147. https://www.ft.dk/samling/20181/almdel/UUI/bilag/147/2046318.pdf

Danmark efter at have udøvet retten til fri bevægelighed i en anden medlemsstat og hvor et familiemedlem påberåber sig en afledt opholdsret. Dette uanset, at der ikke foreligger en tidsmæssig forskydning mellem unionsborgerens tilbagevenden og familiemedlemmets indrejse.

Derfor skal der som altovervejende udgangspunkt altid tages stilling til, om unionsborgeren har haft et reelt og faktisk ophold i værtsmedlemsstaten og om unionsborgeren og familiemedlemmet har opbygget og konsolideret et familieliv i værtsmedlemsstaten, før der tages stilling til de øvrige betingelser, for at opnå ret til ophold som følge af den sekundære bevægelighed.

Udlændingenævnet har herefter lagt vægt på, at det ikke fremgår udtrykkeligt af Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelse fra marts 2020, hvorvidt der er foretaget en konkret vurdering af, om ansøgeren har haft et reelt og faktisk ophold i Tyskland og om ansøgeren og den danske ægtefælle har opbygget eller konsolideret et familieliv i Tyskland.

Udlændingenævnet har endvidere lagt vægt på, at der i forbindelse med klagesagen er fremkommet nye oplysninger, som ikke er indgået i Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelse.

Udlændingenævnet har i den forbindelse lagt vægt på, at Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelse fra marts 2020 ikke kunne lægge til grund, at den danske ægtefælle rådede over tilstrækkelige midler til sit eget og ansøgerens underhold, da den danske ægtefælles indkomst fra oktober 2019 og frem til afgørelsestidspunktet var lavere end de gældende integrationsydelsessatser (nu selvforsørgelses- og hjemrejseydelsessatser).

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at ansøgeren til klagen har vedhæftet kopi af den danske ægtefælles kontoudskrift, hvoraf fremgår, at den danske ægtefælle i maj 2020 havde indestående 97.018,27 kr. på sin konto." ÅB/2020/248.

3.20.4. Ophør af opholdsret

Tidsbegrænset opholdsret ophører, hvis den pågældende ikke længere opfylder betingelserne for sit ophold, jf. EU-opholdsbekendtgørelsens § 29, stk. 1, 1. pkt., når det tidsbegrænsede ophold er givet efter EU-opholdsbekendtgørelsens §§ 5-8, §§ 10-14, § 16, stk. 2 og 3, og § 17, stk. 2, jf. stk. 3.

Modtagelse af offentlig forsørgelse medfører ikke automatisk, at tidsbegrænset opholdsret efter § 29, stk. 1, 1. pkt. ophører, jf. EU-opholdsbekendtgørelsens § 29, stk. 1, 2. pkt.

EU-opholdsbekendtgørelsens § 29, stk. 1, finder således anvendelse i de situationer, hvor en person ikke længere opfylder de betingelser, som er en forudsætning for den pågældendes opholdsret. Det kan f.eks. være en unionsborger, der er meddelt registreringsbevis som arbejdstager, men nu har mistet sit arbejde, jf. dog reglerne for bevarelse af arbejdstagerstatus i EU-opholdsbekendtgørelsens § 5, stk. 2. Et familiemedlems opholdsret ophører med henvisning til, at hovedpersonen ikke længere har opholdsret i Danmark efter EU-opholdsbekendtgørelsen, jf. dog reglerne for bevarelse af opholdsret i EU-opholdsbekendtgørelsens §§ 16 og 17.

Hvis en unionsborgers opholdsret ophører efter EU-opholdsbekendtgørelsens § 29, træffes der afgørelse om, hvorvidt den pågældende bibeholder sit opholdsgrundlag, jf. EU-opholdsbekendtgørelsens § 31, stk. 2, 1. pkt. Ved vurderingen heraf finder EU-opholdsbekendtgørelsens § 37 og udlændingelovens § 26, stk. 1, anvendelse.

Ved afgørelse om ophør af opholdsret skal der tages hensyn til varigheden af den pågældendes ophold her i landet, den pågældendes alder, helbredstilstand, familiemæssige og økonomiske situations samt sociale og kulturelle integration her i landet og tilknytning til hjemlandet samt andre relevante hensyn, jf. EU-opholdsbekendtgørelsens § 37, stk. 1.

Efter udlændingelovens § 26, stk. 1, skal der tages hensyn til om inddragelse af opholdstilladelsen må antages at virke særligt belastende, navnlig på grund af udlændingens tilknytning til det danske samfund, alder, helbredstilstand, tilknytning til herboende personer m.v.

3.20.4.1. Bevarelse af arbejdstagerstatus

Som ovenfor nævnt vil en tidsbegrænset opholdsret som arbejdstager ophøre, hvis unionsborgeren ikke længere er i beskæftigelse og derfor ikke længere opfylder betingelserne, der er nævnt i bestemmelsen, jf. EU-opholdsbekendtgørelsens § 5, stk. 1, jf. § 29, stk. 1.

EU-opholdsbekendtgørelsens § 5, stk. 2, nr. 1-5, opregner følgende 5 situationer, hvor en unionsborger, der hidtil har haft ret til ophold som arbejdstager eller selvstændig erhvervsdrivende, men ikke længere er erhvervsaktiv, kan bevare sin status som arbejdstager eller selvstændig erhvervsdrivende, hvis:

- Unionsborgeren er midlertidigt uarbejdsdygtig som følge af sygdom eller ulykke.
- Unionsborgeren er uforskyldt arbejdsløs efter at have haft lønnet beskæftigelse eller været selvstændig erhvervsdrivende i mere end 1 år, hvilket er behørigt konstateret, og har tilmeldt sig jobcentret som arbejdssøgende.

- Unionsborgeren er uforskyldt arbejdsløs efter udløbet af en tidsbegrænset ansættelseskontrakt af mindre end 1 års varighed, hvilket er behørigt konstateret, og har tilmeldt sig jobcentret som arbejdssøgende.
- Unionsborgeren i løbet af de første 12 måneder uforskyldt har mistet sit arbejde eller uforskyldt ikke længere er selvstændig erhvervsdrivende, hvilket er behørigt konstateret, og har tilmeldt sig jobcentret som arbejdssøgende.
- Unionsborgeren enten påbegynder en erhvervsuddannelse med forbindelse til den pågældendes tidligere erhvervsmæssige beskæftigelse eller er uforskyldt arbejdsløs og påbegynder en hvilken som helst erhvervsuddannelse.

Det følger bl.a. af EU-Domstolens praksis,[60] at opregningen ikke er udtømmende. Ved vurderingen af, om en unionsborger har bevaret sin status som arbejdstager eller selvstændig erhvervsdrivende, skal der altid foretages en samlet konkret og individuel vurdering af unionsborgerens egne forhold og de øvrige oplysninger i sagen.

En unionsborger kan således bevare sin status som arbejdstager eller selvstændig erhvervsdrivende, hvis vedkommende er midlertidigt uarbejdsdygtig som følge af sygdom eller ulykke, jf. EU-opholdsbekendtgørelsens § 5, stk. 2, nr. 1. Det er en betingelse, at den pågældendes sygdom eller ulykke er årsagen til arbejdsophøret, og at der ikke er tale om vedvarende uarbejdsdygtighed.

En unionsborger bevarer sin arbejdstagerstatus, hvis vedkommende er uforskyldt arbejdsløs og har tilmeldt sig jobcentret som arbejdssøgende, jf. EU-opholdsbekendtgørelsens § 5, stk. 2, nr. 2-4. En unionsborger vil være at betragte som uforskyldt arbejdsløs, hvis unionsborgeren ikke kan bebrejdes, at vedkommende ikke længere er erhvervsaktiv, hvilket forudsætter, at det er omstændigheder uden for vedkommendes kontrol, som har ført til arbejdsophøret. Dette kan f.eks. være tilfældet, hvis opsigelsen skyldes afskedigelse som følge af nedgangstider, konkurs eller økonomisk afmatning.[61]

Omvendt vil forhold som arbejdstagerens manglende efterlevelse af arbejdsgiverens anvisninger eller manglende opfyldelse af forventningerne tale for, at vedkommende er selvforskyldt arbejdsløs. I alle tilfælde skal der foretages en konkret og samlet vurdering af de foreliggende oplysninger.

Som eksempler på afgørelser, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til, om unionsborgeren var uforskyldt arbejdsløs, kan nævnes:

[60] Dom af 19. juni 2014, sag C-507/12, Saint Prix, præmis 38
[61] Dom af 20. december 2017, sag C-442/16, Gusa, præmis 31

Udlændingenævnet stadfæstede i august 2020 Styrelsens for International Rekruttering og Integrations afgørelse om ophør af ret til ophold efter EU-retten vedrørende en statsborger fra Italien, idet ansøgeren ikke var uforskyldt arbejdsløs.

Sagens faktiske omstændigheder:

Klageren indrejste i Danmark i august 2017, hvor han fik udstedt et registreringsbevis som arbejdstager. I juli og december 2019 orienterede en kommune Styrelsen for International Rekruttering og Integration om, at klageren havde søgt om kontanthjælp, at han ikke var tilmeldt jobcenteret, at han ikke havde modtaget en opsigelse, og at han selv havde sagt op. Styrelsen for International Rekruttering og Integration anmodede klageren om dokumentation for ansættelsesforholdet, såfremt han var i arbejde, eller dokumentation for sin opsigelse og tilmelding til jobcenteret. Det fremgår af sagen, at klageren bl.a. fremviste en stævning mod sin tidligere arbejdsgiver som baggrund for sin opsigelse.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Udlændingenævnet finder, at klagerens ret til ophold efter EU-opholdsbekendtgørelsens § 3, stk. 1, var ophørt på tidspunktet for Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelse, jf. EU-opholdsbekendtgørelsens § 30, stk. 1.

Udlændingenævnet har ved vurderingen lagt vægt på, at klageren ved ophøret af sin stilling og ved sin sidste arbejdsdag i september 2019 hos arbejdsgiver ikke længere var erhvervsaktiv, at klageren ikke var at anse som uforskyldt arbejdsløs og derved ikke bevarede sin arbejdstagerstatus, jf. EU-opholdsbekendtgørelsens § 3, stk. 2.

Udlændingenævnet finder, at arbejdsophøret ikke skyldtes omstændigheder, der var uden for klagerens kontrol.

Udlændingenævnet har ved afgørelsen lagt vægt på, at klageren selv valgte at ophøre med at arbejde hos arbejdsgiver i september 2019, og at det fremgår af det elektroniske indkomstregister, eIndkomst, at klageren ikke har haft lønindkomst eller anden indkomst i perioderne fra august 2018 til og med oktober 2018, fra april 2019 til juni 2019 samt fra september 2019 til og med november, og at klageren har fået udbetalt kontanthjælp fra december 2019 frem til juli 2020.

Det forhold, at klageren i sin klage har anført, at han selv valgte at ophøre med at arbejde hos arbejdsgiveren på grund af arbejdsgiverens alvorlige fejl, at klageren mener, at han er blevet udnyttet og underbetalt, idet han ikke har fået udbetalt løn for sit merarbejde, sit nattearbejde og at klageren

arbejdede alle søndage og helligdage, at han én måned arbejdede 30 ud af 31 dage i i alt 193 timer, og at han på denne baggrund har fremsendt en stævning fra november 2019 til retten mod sin tidligere arbejdsgiver, kan ikke føre til en ændret vurdering.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at uanset, at klageren har valgt at stævne sin arbejdsgiver og har nedlagt påstand om, at han ikke har modtaget tilstrækkelig lønudbetaling, kan klagerens oplysninger og indsendte dokumentation ikke føre til, at han på denne baggrund kan anses for at være uforskyldt arbejdsløs. Udlændingenævnet har lagt vægt på, at det ikke på tilstrækkelig vis er dokumenteret, at der foreligger en ansættelsesretlig konflikt af en sådan karakter, at klageren ved sin beslutning om at ophøre sit arbejde i september 2019, var at anse som uforskyldt arbejdsløs. Endvidere har Udlændingenævnet lagt vægt på, at klageren, uanset de lønmæssige uoverensstemmelser, der løses ved et civilretligt søgsmål, havde mulighed for at fortsætte sit arbejde.

Det kan heller ikke føre til en ændret vurdering, at klageren til sin klage har vedlagt en kopi af en e-mailkorrespondance fra februar 2020 mellem klageren og en medarbejder fra jobcenteret, hvor jobcenteret bekræfter, at klageren har været tilmeldt jobcenteret uden ydelse siden oktober 2017. Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at klageren ikke er at anse som uforskyldt arbejdsløs, og klagerens tilmelding til jobcentret har derfor ikke betydning i forhold til, om han kan bevare sin arbejdstagerstatus. Udlændingenævnet skal hertil bemærke, at klageren i sin mail til jobcenteret fra oktober 2019 har oplyst, at han frameldte sig jobcenteret, og at han herefter først tilmeldte sig jobcenteret igen i december 2019.

Udlændingenævnet finder derfor på baggrund af en samlet konkret og individuel vurdering af sagens oplysninger, at det ikke kan lægges til grund, at ansøgeren opfylder betingelserne for bevarelse af sin arbejdstagerstatus, jf. EU-opholdsbekendtgørelsens § 3, stk. 2.

Udlændingenævnet finder endvidere, at der ikke foreligger oplysninger, der taler for, at klageren har ret til ophold efter EU-opholdsbekendtgørelsen på andet grundlag. Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at klageren ikke har oplyst om forhold, der kunne begrunde, at han havde ret til ophold på andet grundlag.

Endelig finder Udlændingenævnet, at der ikke foreligger sådanne omstændigheder, at meddelelse om ophør af klagerens opholdsret må antages at virke særligt belastende, jf. EU-opholdsbekendtgørelsens § 36 og udlændingelovens § 26, stk. 1.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at det ved opslag i Der Centrale Personregister (CPR) fremgår, at klageren indrejste første gang i Danmark i august 2017, og at klageren således kun har opholdt sig i Danmark i cirka 3 år.

Det er indgået i grundlaget for Udlændingenævnets vurdering, at ansøgeren under sit ophold i Danmark sammenlagt har været i lønnet beskæftigelse i 18 måneder.

Udlændingenævnet finder imidlertid, at ansøgeren på baggrund af sit kortvarige ophold i landet og kortvarige tilknytning til arbejdsmarkedet, samt ansøgerens personlige forhold, herunder at ansøgeren ikke er gift eller samlevende eller har børn med en herboende person, og at ansøgeren ikke har helbredsmæssige problemer, ikke kan antages at have opnået en sådan særlig tilknytning til Danmark, at et ophør af ansøgerens opholdsret vil være særligt belastende.

Udlændingenævnet stadfæster derfor Styrelsen for International Rekruttering og Integration afgørelse fra februar 2020." ÅB/2020/249.

Udlændingenævnet stadfæstede i september 2020 Statsforvaltningens afgørelse om ophør af ret til ophold efter EU-retten vedrørende rumænsk statsborger, idet han ikke opfyldte betingelserne for bevarelse af sin arbejdstagerstatus.

Sagens faktiske omstændigheder:

Klageren fik i august 2016 udstedt et registreringsbevis som arbejdstager. I juni 2018 indberettede kommunen til Statsforvaltningen, at klageren var blevet opsagt, at han hævede sin feriepenge, at han havde søgt om kontanthjælp, og at han havde tilmeldt sig jobcenteret. I juli 2018 modtog Statsforvaltningen kopi af klagerens opsigelse, hvoraf det fremgik, at klageren var blevet bortvist, fordi han ikke havde fulgt retningslinjerne. I november 2018 fik klageren udstedt et nyt registreringsbevis som arbejdstager, idet han havde dokumenteret en ny ansættelse.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Udlændingenævnet finder, at klagerens ret til ophold efter EU-opholdsbekendtgørelsen fra august 2016 var ophørt på tidspunktet for Statsforvaltningens afgørelse i november 2018.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at der til sagen er fremlagt dokumentation for, at klagerens tidligere arbejdsgiver opsagde klageren med virkning fra april 2018, og at det fremgår af det elektroniske indkomstregister, eIndkomst, at klageren ikke har haft lønindkomst af betydeligt omfang efter april 2018 fra arbejdsgiveren.

Udlændingenævnet lægger således til grund, at klageren havde sidste arbejdsdag i april 2018 hos arbejdsgiverem, selvom der er registreret enkelte løntimer i eIndkomst fra denne arbejdsgiveren efter

denne dato og indtil juni 2018, da der er fremlagt dokumentation for, at klageren havde sidste arbejdsdag medio april 2018, og da klageren ikke har sandsynliggjort, at skulle have arbejdet hos arbejdsgiveren efter denne dato.

Udlændingenævnet finder endvidere på baggrund af en samlet konkret og individuel vurdering af sagens oplysninger, at det ikke kan lægges til grund, at klageren opfyldte betingelserne for bevarelse af sin arbejdstagerstatus efter EU-opholdsbekendtgørelsens § 3, stk. 2, nr. 2-4.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at klageren ikke er uforskyldt arbejdsløs, hvilket bl.a. er en betingelse for at bevare sin arbejdstagerstatus efter beskæftigelsesophør, jf. EU-opholdsbekendtgørelsens § 3, stk. 2, nr. 2-4.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på oplysningerne i klagerens opsigelsesbrev fra arbejdsgiveren i april 2018, hvoraf det fremgår, at klageren blev bortvist fra sit arbejde, fordi han ikke havde fulgt retningslinjerne for distributionen, idet det var blevet konstateret, at han havde smidt magasiner væk i stedet for at omdele dem, at dette blev betragtet som grov misligholdelse af ansættelsesforholdet, og at han som følge heraf blev bortvist med virkning fra medio april 2018.

Det forhold, at klageren siden juni 2018 på ny har modtaget lønindtægt, kan ikke føre til en ændret vurdering, idet klageren blev opsagt fra sin stilling hos arbejdsgiveren med sidste arbejdsdag medio april 2018.

Det forhold, at klageren til støtte for klagen har anført, at denne var overrasket over Statsforvaltningens afgørelse, idet han havde sidste arbejdsdag i oktober 2018 hos sin anden arbejdsgiver, og at han senere i oktober 2018 var startet i beskæftigelse hos en tredje arbejdsgiver, kan ikke føre til en ændret vurdering, da disse forhold ligger efter medio april 2018, hvor klageren havde sidste arbejdsdag hos den oprindelige arbejdsgiver. Udlændingenævnet henviser endvidere til, at klageren ikke ses at have modtaget lønindtægt i perioden fra april 2018 og indtil juni 2018 af betydeligt omfang.

Udlændingenævnet finder ikke grundlag for at tage stilling til, om klageren tilmeldte sig jobcenteret rettidigt, hvilket også er en betingelse for bevarelse af arbejdstagerstatus, idet han ikke er uforskyldt arbejdsløs og derfor allerede af den grund ikke kan bevare sin status som arbejdstager på baggrund af det registreringsbevis, der blev udstedt i august 2016.

Udlændingenævnet finder, at klageren på tidspunktet for Statsforvaltningens afgørelse ikke havde dokumenteret, at han opfyldte betingelserne for ret til ophold på andet grundlag.

Endelig finder Udlændingenævnet, at der ikke foreligger sådanne omstændigheder, at meddelelse om ophør af klagerens opholdsret, må antages at virke særligt belastende for ham, jf. EU-opholdsbekendtgørelsens § 36 og udlændingelovens § 26, stk. 1.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at klageren fik registreringsbevis i august 2016, at han på tidspunktet for Statsforvaltningens afgørelse således havde opholdt sig i Danmark med registreringsbevis i cirka 2 år og 3 måneder.

Det er indgået i grundlaget for Udlændingenævnet afgørelse, at klageren på tidspunktet for Statsforvaltningens afgørelse havde arbejdet i Danmark i cirka 2 år og 3 måneder, men Udlændingenævnet finder ikke, at dette forhold kan føre til en ændret vurdering.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at klageren ikke på baggrund af sin beskæftigelse, kan antages at have opnået en sådan særlig tilknytning til Danmark, at ophør af klagerens opholdsret kan anses for at virke særligt belastende for ham.

Det er endvidere indgået i grundlaget for Udlændingenævnets afgørelse, at det fremgår af Det Centrale Personregister (CPR), at ansøgeren er gift, og at ansøgeren sammen med sin ægtefælle har et barn, der er født i marts 2018, men Udlændingenævnet finder ligeledes, at dette ikke kan føre til en ændret vurdering.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at der til sagen ikke er oplyst om sådanne personlige forhold, herunder helbredsmæssige forhold, der kan bevirke, at ansøgeren, ansøgerens ægtefælle og fællesbarnet ikke vil kunne udrejse og tage ophold i Rumænien, hvor ansøgeren er statsborger, for at udøve familielivet dér, jf. Den Europæiske Menneskerettighedskonventions (EMRK) artikel 8.

Udlændingenævnet har endvidere lagt vægt på, at børn efter praksis først anses for at have opnået en sådan selvstændig tilknytning til Danmark efter seks til syv års lovligt ophold her i lander, hvor børnene har været tilknyttet en institution eller skole. Udlændingenævnet henviser herved til, at klagerens barn er født i marts 2018.

Udlændingenævnet stadfæster derfor Statsforvaltningens afgørelse fra november 2018.

Idet klageren i november 2018 fik udstedt et nyt registreringsbevis som arbejdstager efter EU-opholdsbekendtgørelsens § 3, stk. 1, har denne afgørelse ikke betydning for klagerens ret til at opholde sig i Danmark. Klageren kan således fortsat opholde sig og arbejde i Danmark." ÅB/2020/250.

EU-Domstolen har særligt i sag C-507/12, Saint Prix, om gravide udtalt, at en unionsborger, som ophører med at arbejde eller med at søge arbejde som følge af fysiske begrænsninger i forbindelse med en graviditets sene stadier og eftervirkningerne af en fødsel, bevarer sin status som arbejdstager, forudsat at hun genoptager sit arbejde eller finder et andet arbejde inden for rimelig tid efter barnets fødsel.

Som eksempler på afgørelser, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til ophør som følge af graviditet og fødsel, kan nævnes:

Udlændingenævnet omgjorde i juni 2020 Statsforvaltningens afgørelse vedrørende ophør af en rumænsk kvindes ret til ophold, idet den sene tilmelding til jobcenteret var undskyldelig som følge af graviditet.

Sagens faktiske omstændigheder:

Klageren indrejste i Danmark i august 2014 og fik i den forbindelse udstedt et registreringsbevis som arbejdstager. I juni 2017 orienterede kommunen Statsforvaltningen om, at klageren havde opsagt sit arbejde på grund af sin graviditet, at hun havde tilmeldt jobcenteret og ansøgt om kontanthjælp. I oktober 2017 orienterede kommunen Statsforvaltningen om, at klageren havde ansøgt om kontanthjælp, at hun var blevet opsagt, da butikken hun arbejdede i lukkede i juli 2017, og at hun først havde tilmeldt sig jobcenteret i september 2017. Det fremgår af sagen, at klageren i maj 2017 opsagde sit job på grund af kvalme i forbindelse med graviditet, og at hun i august 2017 fødte sit barn.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Udlændingenævnet finder grundlag for at ændre Statsforvaltningens afgørelse fra november 2018.

Udlændingenævnet finder således, at Statsforvaltningen ikke burde have meddelt klageren, at hendes opholdsret var ophørt efter EU-opholdsbekendtgørelsens § 30, stk. 1, under henvisning til, at klagerens status som arbejdstager var ophørt.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at klagerens ansættelse i perioden fra primo juli 2017 til ultimo juli 2017 ikke kan anses for værende et nyt ansættelsesforhold. Denne ansættelsesperiode bør anses for forbundet med klagerens ansættelse i perioden fra september 2015 til om med maj 2017. Udlændingenævnet har især lagt vægt på, at klageren var uden arbejde i en ganske kort periode og at hun genindtrådte i sin tidligere stilling hos samme arbejdsgiver.

Udlændingenævnet har således lagt til grund, at opsigelsen medio juli 2017 med sidste arbejdsdag med udgangen af juli 2017 var begrundet med at forretningen lukkede, hvorfor klageren er anse for uforskyldt arbejdsløs.

Udlændingenævnet har endvidere lagt vægt på, at klagerens sene tilmelding til jobcenteret må betragtes som undskyldelig, idet klageren føder sit første barn i august 2017, hvilket retfærdiggør, at der forløber 51 dage fra klagerens sidste arbejdsdag og frem til, at hun bliver tilmeldt jobcenteret i september 2017.

Udlændingenævnet finder således, at klageren har bevaret sin status som arbejdstager efter EU-opholdsbekendtgørelsens § 3, stk. 2, nr. 2." ÅB/2020/19/085982

Udlændingenævnet stadfæstede i september 2020 Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelse vedrørende ophør af en polsk kvindes ret til ophold, idet klageren ikke havde tilmeldt sig jobcenteret rettidigt efter endt barsel.

Sagens faktiske omstændigheder:

Klageren indrejste til Danmark i september 2015 og fik udstedt et registreringsbevis som arbejdstager. I november 2019 orienterede kommunen Styrelsen for International Rekruttering og Integration om bl.a., at klageren havde haft arbejde indtil juni 2017, at hun havde modtaget sygedagpenge indtil september/oktober 2018, at hun i juli 2019 havde arbejdet 23 timer, og at hun nu havde søgt om kontanthjælp. Det fremgår af sagen bl.a., at klageren fremsendte dokumentation for tabt arbejdsfortjeneste, dokumentation for klagerens søns sygdomsforløb, og brev fra jobcenteret om at klageren blev afmeldt i juni 2019.

Udlændingenævnets afgørelse:

*"*Udlændingenævnet finder, at klagerens ret til ophold efter EU-opholdsbekendtgørelsen ophørte ved ophøret af udbetaling af barselsdagpenge i oktober 2018, jf. EU-opholdsbekendtgørelsens § 30, stk. 1.

Udlændingenævnet har ved vurderingen heraf lagt vægt på, at det fremgår af det elektroniske indkomstregister, eIndkomst, at der ikke er registreret lønindkomst for klageren i perioden fra ultimo juni 2017 til juli 2019, at klageren har modtaget barselsdagpenge i perioden fra april 2017 til oktober 2018, og at ansøgeren alene har haft en begrænset lønindkomst i juli og august 2019, der ikke kan medføre, at hun kan anses for at være arbejdstager i EU-retlig forstand.

Udlændingenævnet finder, at klageren ikke opfylder betingelserne for bevarelse af sin arbejdstagerstatus efter EU-opholdsbekendtgørelsens § 3, stk. 2, nr. 2-4.

Udlændingenævnet har lagt vægt på, at klageren ikke har dokumenteret ved opsigelsesbrev eller lignende efter sit seneste ansættelsesforhold i juni 2017, eller øvrige ansættelsesforhold, at hun er uforskyldt ledig.

Udlændingenævnet finder på den baggrund af en samlet konkret og individuel vurdering af sagens oplysninger, at det ikke kan lægges til grund, at klageren i øvrigt opfylder betingelserne for bevarelse af sin arbejdstagerstatus.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at klageren ikke har fremlagt dokumenter eller oplysninger til støtte for, at hun tilmeldte sig jobcenteret som arbejdssøgende inden for rimelig tid efter sit barns fødsel, hvilket er tidspunktet, hvor klageren ikke længere var berettiget til at modtage barselsdagpenge efter nationale regler, jf. EU-Domstolens afgørelse i sag C-507/12, Saint Prix.

Udlændingenævnet har hertil lagt vægt på, at klageren først henvendte sig til jobcenteret som arbejdssøgende i december 2018, hvilket er næsten 8 uger efter klagerens barselsdagpenge ophørte i oktober 2018.

Det forhold, at klageren til støtte for klagen har oplyst, at hendes søn blev opereret med cochlear implantater i september 2018, hvorfor klageren ikke var i stand til at tilmelde sig jobcenteret rettidigt, da klagerens søn krævede meget omsorg på grund af smerter, kan ikke føre til en ændret vurdering.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at klagerens søn blev opereret i september 2018 og således forud for barslens ophør, hvorfor det må antages, at det var muligt for klageren at tilmelde sig jobcenteret ved barslens ophør til trods for, at klagerens søn krævede ekstra omsorg på grund af smerter.

Det forhold, at klageren til støtte for klagen har oplyst, at grunden til hun alene arbejdede 10 til 12 timer i juli og august 2019 skyldtes, at hendes sundhedsmæssige tilstand var dårlig, og at klageren forsøgte sit bedste for at komme tilbage på arbejdsmarkedet, kan ikke føre til en ændret vurdering, idet klagerens efterfølgende beskæftigelse ikke er at anse som beskæftigelse efter endt barsel, da der ikke er nogen tidsmæssig sammenhæng. Derudover er beskæftigelsen af så ringe omfang, at den fremtræder som rent marginalt supplement og ikke opfylder betingelsen for at opnå arbejdstagerstatus efter EU-retten.

Udlændingenævnet har ved vurderingen heraf lagt vægt på det begrænsede omfang af klagerens beskæftigelse, hvor hun sammenlagt havde 45 arbejdstimer, hvilket svarer til, at klageren i løbet af sin 8 ugers ansættelse havde en gennemsnitlig ugentlig arbejdstid på omtrent 5,6 timer. Udlændingenævnet finder i den forbindelse, at det begrænsede antal arbejdstimer taler for, at klagerens beskæftigelse var af så begrænset omfang, at det må anses for at være et rent marginalt supplement.

Endelig finder Udlændingenævnet, at der ikke foreligger sådanne omstændigheder, at meddelelse af ophør af klagerens opholdsret må antages at virke særligt belastende for hende, jf. EU-opholdsbekendtgørelsens § 36 og udlændingelovens § 26, stk. 1.

Det er indgået i grundlaget for Udlændingenævnets afgørelse, at klageren under sit ophold sammenlagt har været i lønnet beskæftigelse i cirka to 2½ år, samt at hun har født et barn, hvilket har medført, at hun i en periode ikke har stået til rådighed for arbejdsmarkedet.

Udlændingenævnet finder imidlertid, at klageren ikke på baggrund af sit ophold, herunder hendes beskæftigelse og barselsperiode, kan antages at have opnået en sådan særlig tilknytning til Danmark, at ophør af hendes opholdsret kan anses for at virke særligt belastende.

Det kan ikke føre til en ændret vurdering, at klageren føler, at hendes tilknytning til Danmark vejer mere end hendes tilknytning til sit hjemland, idet klagerens barn går i institution i Danmark, at han taler dansk og er dansk statsborger, og at klageren ikke føler, at hun har noget at vende tilbage til i sit fødeland. Udlændingenævnet har lagt vægt på, at klagerens øvrige familie fortsat er bosat i klagerens hjemland, herunder klagerens forældre.

Det er indgået i Udlændingenævnets afgørelse, at klagerens og klagerens samlever har et fællesbarn, født i oktober 2017. Udlændingenævnet finder imidlertid, at dette ikke kan føre til en ændret vurdering, idet fællesbørn efter praksis først efter 6 til 7 års fast, lovligt ophold i Danmark i hvilken forbindelse barnet har gået i dansk institution og/eller skole, anses for at have opnået en sådan selvstændig tilknytning til Danmark, at klagerens opholdsret ikke skal anses for ophørt under henvisning hertil.

Det forhold, at klagerens søn går til AVT (audio/verbal therapy), og at klageren vurderer, at en flytning vil være en svær beslutning for ham, kan ikke føre til en ændret vurdering, idet det anses for muligt for klagerens søn at modtage nødvendig behandling i klagerens hjemland, ligesom de nævnte helbredsmæssige forhold ikke bevirker, at klageren, klagerens samlever og deres fællesbarn ikke vil kunne indrejse og tage ophold i klagerens hjemland for dér at udøve familielivet.

Udlændingenævnet stadfæster derfor Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelse fra maj 2020." ÅB/2020/251.

Det er endvidere efter EU-opholdsbekendtgørelsens § 5, stk. 2, nr. 2, en betingelse for bevarelse af arbejdstagerstatus, at unionsborgeren har tilmeldt sig jobcentret som reelt og aktivt arbejdssøgende umiddelbart efter ansættelsesforholdets ophør, og at vedkommende herefter i øvrigt opfylder jobcentrets normale krav til arbejdssøgning m.v.

Efter dansk praksis antages det, at tilmeldingen til jobcentret vil være sket umiddelbart efter arbejdsophøret, hvis den er sket inden for ca. 14 dage. Hvis der er forløbet længere tid, skal der foretages en konkret og samlet vurdering af årsagen hertil.

Som eksempler på afgørelser, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til, om tilmelding til jobcentret var sket i umiddelbar forlængelse af arbejdsophøret, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i maj 2020 Statsforvaltningens afgørelse vedrørende en ungarsk statsborgers ret til ophold som arbejdstager efter EU-opholdsbekendtgørelsen, idet klageren ikke havde tilmeldt sig jobcenteret rettidigt.

Sagens faktiske omstændigheder:

Klageren indrejste til Danmark i december 2016 og fik udstedt et registreringsbevis som arbejdstager. I august 2017 indberettede en kommune til Statsforvaltningen, at klageren havde søgt om kontanthjælp, at hun havde været ansat i tidsbegrænset stilling på 6 måneder fra primo december 2016, og at hun havde tilmeldt sig jobcenteret i primo august 2017. I maj 2018 indberettede en nabokommune til Statsforvaltning, at klageren havde ansøgt om uddannelseshjælp, og at hun ikke havde været i arbejdet.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Udlændingenævnet bemærker indledningsvis, at Udlændingenævnet har lagt til grund, at klageren har været omfattet af det EU-retlige arbejdstagerbegreb på baggrund af beskæftigelse som barnepige hos familien A, jf. EU-opholdsbekendtgørelsens § 3, stk. 1, da Statsforvaltningen har lagt dette til grund i sin afgørelse fra oktober 2018.

Udlændingenævnet finder herefter, at klagerens ret til ophold som arbejdstager efter EU-opholdsbekendtgørelsen var ophørt i juni 2017, hvor klagerens ansættelse som barnepige hos familien A ophørte, jf. EU-opholdsbekendtgørelsens § 30, stk. 1.

Udlændingenævnet finder på baggrund af en samlet konkret og individuel vurdering af sagens oplysninger, at det ikke kan lægges til grund, at klageren opfylder betingelserne for bevarelse af hendes arbejdstagerstatus, jf. EU-opholdsbekendtgørelsens § 3, stk. 2.

Udlændingenævnet har ved vurderingen af, om klageren bevarede sin arbejdstagerstatus efter hendes beskæftigelsesophør, lagt vægt på, at hun ikke tilmeldte sig jobcenteret inden for rimelig tid efter ophøret af sin ansættelse, hvilket er en betingelse for bevarelse af arbejdstagerstatus, jf. EU-opholdsbekendtgørelsens § 3, stk. 2, nr. 3.

Det forhold, at klageren i hendes klage fra oktober 2018 har anført, at hun forventede, at hun lettere på egen hånd ville kunne finde et arbejde, kan ikke føre til en ændret vurdering, eftersom det følger af EU-opholdsbekendtgørelsens § 3, stk. 2, nr. 3, at en unionsborger, der bliver uforskyldt arbejdsløs efter udløbet af en tidsbegrænset ansættelseskontrakt af mindre end et års varighed, skal tilmelde sig jobcenteret for at bevare sin status som arbejdstager.

Det fremgår endvidere af registreringsbeviset fra december 2016, at klageren skal tilmelde sig jobcenteret ved ophør af beskæftigelse for at kunne bevare sin status som arbejdstager efter EU-retten.

Det forhold, at klageren i sin klage fra oktober 2018 har anført, at hendes tidligere arbejdsgiver ikke opkrævede SKAT af hendes lønindtægter, og at hun kontinuerligt har modtaget breve fra kommune om, at hun er berettiget til sociale ydelser, kan ligeledes ikke føre til en ændret vurdering, da klageren ikke herved opfylder betingelserne i EU-opholdsbekendtgørelsens § 3, stk. 2.

Udlændingenævnet finder endvidere, at der ikke foreligger oplysninger, der taler for, at klageren har ret til ophold efter EU-opholdsbekendtgørelsen på andet grundlag.

Endelig finder Udlændingenævnet, at der ikke foreligger sådanne omstændigheder, at meddelelse om ophør af klageren opholdsret må antages at virke særligt belastende for hende, jf. EU-opholdsbekendtgørelsens § 36 og udlændingelovens § 26, stk. 1.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at klageren indrejste i Danmark første gang i 2014 i en alder af 24 år, at hun udrejste igen i 2015 og indrejste igen i slutningen af 2016, hvor hun blev meddelt arbejdstagerstatus i medfør af EU-retten. Klageren ses således at have opholdt sig i Danmark i næsten 2 år på tidspunktet for Statsforvaltningens afgørelse i oktober 2018.

Det er indgået i grundlaget for Udlændingenævnets afgørelse, at klageren har oppebåret lønindtægt fra forskellige arbejdsgivere i perioden fra december 2018 og indtil januar 2020, at hun har søgt ind på en uddannelse, og at hun efter det oplyste har tilmeldt sig et kursus i dansk.

Udlændingenævnet finder imidlertid, at klageren ikke på baggrund af sit ophold i Danmark eller hendes tidligere beskæftigelse kan antages at have opnået en sådan særlig tilknytning til Danmark, at ophør af hendes opholdsret kan anses for at virke særligt belastende.

Udlændingenævnet finder i øvrigt, at der ikke foreligger oplysninger om personlige eller helbredsmæssige forhold, der bevirker, at ophør af klagerens ret til ophold efter EU-opholdsbekendtgørelsen må anses for særligt belastende.

På den baggrund finder Udlændingenævnet, at klageren ikke kan antages at have opnået en sådan tilknytning til Danmark, at ophør af klagerens ret til ophold efter EU-opholdsbekendtgørelsen vil virke særligt belastende for hende.

Udlændingenævnet stadfæster derfor Statsforvaltningens afgørelse fra oktober 2018." ÅB/2020/252.

Udlændingenævnet stadfæstede i november 2020 Statsforvaltningens afgørelse vedrørende polsk statsborgers ret til ophold efter EU-opholdsbekendtgørelsens, idet klageren frameldte sig som ledig ved jobcenteret i en kortere periode.

Sagens faktiske omstændigheder:

Klageren indrejste til Danmark i marts 2012 og fik udstedt et registreringsbevis som arbejdstager. Det fremgår af sagen, at klageren blev meddelt bevarelse af sin opholdsret i november 2014, at denne ophørte i november 2018, og at klageren i april 2019 fik udstedt nyt registreringsbevis som arbejdstager efter EU-opholdsbekendtgørelsen. I juli 2018 orienterede en kommune Statsforvaltningen om, at klageren havde søgt om kontanthjælp, at han var blevet afskediget på grund af markedsmæssig tilpasning, og at han havde tilmeldt sig jobcenteret. I august 2018 anmodede Statsforvaltningen kommunen om en samlet oversigt over klagerens til- og frameldinger fra jobcenteret fra oktober 2015 og frem.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Udlændingenævnet finder, at klagerens ret til ophold efter EU-opholdsbekendtgørelsen var ophørt på tidspunktet for Statsforvaltningens afgørelse, jf. EU-opholdsbekendtgørelsens § 29, stk. 1.

Udlændingenævnet har ved vurderingen heraf lagt vægt på, at klageren var arbejdstager fra juni 2011, at han bevarede sin arbejdstagerstatus ved afgørelse fra november 2014, at klagerens tidsbegrænsede kontrakt med arbejdsgiver udløb i december 2015, at han holdt ferie frem til medio januar 2016, og at han ved udgangen af januar 2016 frameldte sig som ledig ved jobcenteret, hvorfor Udlændingenævnet vurderer, at klagerens opholdsret ophørte denne dato uanset, at han senere samme dag tilmeldte sig igen. Dette understøttes af, at klageren igen ultimo januar 2016 frameldte sig ved jobcenteret, uanset at han igen tilmeldte sig dagen efter.

Udlændingenævnet har ved vurderingen heraf ligeledes lagt vægt på, at klageren i perioden fra ultimo marts 2017 til medio juni 2017 igen opfyldte betingelserne som arbejdstager i henhold til EU-opholdsbekendtgørelsen, at han efterfølgende var uforskyldt arbejdsløs, da årsagen til arbejdsophøret var ordrenedgang, og at klageren dermed bevarede sin opholdsret i 6 måneder fra ophøret af beskæftigelsen medio juni 2017, hvorfor klagerens opholdsret ophørte i december 2017.

Udlændingenævnet har derudover lagt vægt på, at klageren fra marts 2018 til primo juli 2018 igen opfyldte betingelserne som arbejdstager i henhold til EU-opholdsbekendtgørelsen på baggrund af sin ansættelse hos en ny arbejdsgiver, og at klageren blev opsagt primo juli 2018 på grund af markedsmæssig tilpasning.

Udlændingenævnet finder på baggrund af en samlet konkret og individuel vurdering af sagens oplysninger, at det ikke kan lægges til grund, at klageren opfylder betingelserne for bevarelse af sin opholdsret ved afskedigelsen fra klagerens seneste ansættelse, jf. EU-opholdsbekendtgørelsens § 5, stk. 2 (daværende § 3, stk. 2).

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at klageren ved arbejdsophøret var uforskyldt ledig, at han frameldte sig som ledig ved jobcenteret medio juli 2018 og igen 3 dage senere, og at han ved skrivelse primo september 2018 blev meddelt en økonomisk sanktion, fordi han ikke havde overholdt aftale om jobsøgning med jobcenteret inden for den fastsatte frist.

Udlændingenævnet finder derfor, at klagerens opholdsret var ophørt på tidspunktet for Statsforvaltningens afgørelse.

Det er indgået i Udlændingenævnets vurdering, at klageren til klagen har anført bl.a., at det ikke var klageren skyld, at han mistede sit arbejde, at han altid udførte sine opgaver, men at der ikke var arbejde hele året.

Udlændingenævnet finder, at dette ikke kan føre til en ændret vurdering, da klageren ikke var tilmeldt jobcentret og derved var til rådighed for arbejdsmarkedet 3 dage i juli 2018, hvilket er en betingelse for, at klageren kan bevare sin arbejdstagerstatus.

Det er endvidere indgået i vurderingen, at klageren til klagen anførte, at han altid fulgte den vejledning, som han fik fra jobcenteret, at han fik besked fra jobcenteret om, at han ikke behøvede at sende de efterspurgte dokumenter til Statsforvaltningen, idet han havde opholdt sig i Danmark i 5 år, og klagerens opholdsret derfor automatisk ville blive forlænget, at han søgte arbejde 5 til 10 gange om ugen, og at det grundet klagerens alder var svært at finde arbejde.

Udlændingenævnet finder ikke, at disse oplysninger kan føre til en ændret vurdering af sagen.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at det fremgik af Statsforvaltningens brev, at hvis klageren ikke besvarede henvendelsen, ville Statsforvaltningen træffe afgørelse på baggrund af de oplysninger Statsforvaltningen havde, og at Statsforvaltningen havde til hensigt på baggrund af disse oplysninger at træffe afgørelse om, at klageren opholdsret var ophørt.

Udlændingenævnet finder endvidere, at der ikke foreligger oplysninger, der taler for, at klageren havde ret til ophold efter EU-opholdsbekendtgørelsen på andet grundlag, herunder ret til tidsubegrænset ophold på tidspunktet for Statsforvaltningens afgørelse.

Udlændingenævnet har lagt vægt på, at klageren ikke har haft lovligt ophold uafbrudt i 5 år siden sin indrejse i Danmark, da klagerens opholdsret som arbejdstager har været periodevis, og at hans opholdsret var ophørt fra januar 2016 til marts 2017 og fra december 2017 til og med februar 2018.

Endelig finder Udlændingenævnet, at der ikke foreligger sådanne omstændigheder, at meddelelse om ophør af klagerens opholdsret må antages at virke særligt belastende for ham, jf. EU-opholdsbekendtgørelsens § 37 og udlændingelovens § 26, stk. 1.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at klageren registrerede sin indrejse i Danmark i marts 2012 som voksen i en alder af 48 år, at klageren således har opholdt sig i Danmark i cirka 6 år og 8 måneder på tidspunktet for Statsforvaltningens afgørelse, og at klageren på nuværende tidspunkt har opholdt sig i Danmark i cirka 8 år og 7 måneder.

Udlændingenævnet har desuden lagt vægt på, at klageren ikke ses at have en varig og fast tilknytning til det danske arbejdsmarked, og at klageren ikke er fremkommet med oplysninger om familiemæssige eller helbredsmæssige forhold, der gør, at det må antages at være særligt belastende, såfremt klagerens opholdsret ophører.

Udlændingenævnet har hertil lagt vægt på, at klagerens ægtefælle er polsk statsborger, og at klagerens ægtefælle først er indrejst i Danmark for 1 år og 3 måneder siden.

Udlændingenævnet stadfæster derfor Statsforvaltningens afgørelse fra november 2018." ÅB/2020/253.

Udlændingenævnet omgjorde i november 2020 Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelse vedrørende ophør af en kroatisk statsborgers ret til ophold efter EU-opholdsbekendtgørelsen, idet klageren tilmeldte sig jobcenteret i umiddelbar forlængelse af arbejdsophør.

Sagens faktiske omstændigheder:

Klageren indrejste i Danmark i februar 2019 og fik udstedt et registreringsbevis som arbejdstager. I oktober 2019 orienterede en kommune Styrelsen for International Rekruttering og Integration om, at klageren havde søgt kontanthjælp, at han selv havde opsagt sin stilling, og at de var fremsendt et lønkrav til klagerens tidligere arbejdsgiver. Det fremgår af sagen, at klageren havde arbejdet ved sin tidligere arbejdsgiver 50 timer om ugen i perioden fra maj 2019 til primo september 2019, men at han først tilmeldte sig jobcenteret ultimo september 2019.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Udlændingenævnet finder grundlag for at ændre Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelse fra maj 2020.

Udlændingenævnet finder, at Styrelsen for International Rekruttering og Integration ikke burde have meddelt klageren, at klagerens ret til ophold som arbejdstager efter EU-opholdsbekendtgørelsen var ophørt i september 2019 efter den dagældende EU-opholdsbekendtgørelses § 30, stk. 1 (nu § 29, stk. 1), under henvisning til, at klageren ikke kunne anses for at have tilmeldt sig jobcenteret som jobsøgende inden for ganske kort tid efter ophøret af klagerens beskæftigelse hos arbejdstager primo september 2019, idet klageren først ultimo september 2019 tilmeldte sig jobcenteret som jobsøgende.

Udlændingenævnet finder efter en samlet, konkret og individuel vurdering af sagens omstændigheder, at klageren tilmeldte sig jobcenteret i umiddelbar forlængelse af arbejdsophør primo september 2020, og at klageren derfor har tilmeldt sig jobcenteret rettidigt.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på klagerens situation i forbindelse med arbejdsophøret hos sin tidligere arbejdsgiver, herunder det af klageren anførte om, at han ikke fik udbetalt løn af sin arbejdsgiver, at der ikke blev afregnet til SKAT, at han som følge heraf valgte at opsige sin stilling, og at der til sagen er vedlagt dokumentation for, at han har ansøgt om fri proces til en sag mod arbejdsgiveren hvilket understøtter det af klageren anførte om, at han ikke fik udbetalt sin løn.

Udlændingenævnet har endvidere lagt vægt på, at klageren har tilmeldt sig jobcentret umiddelbart efter arbejdsophør, idet klageren tilmeldte sig jobcenteret 20 dage senere, hvilket under hensyntagen til de konkrete omstændigheder i klageren sag må anses for at være i umiddelbar forlængelse af arbejdsophøret.

Udlændingenævnet ændrer herved Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelse fra maj 2020." ÅB/2020/254.

3.20.4.2. Selvforsørgende

En tidsbegrænset opholdsret efter EU-opholdsbekendtgørelsens § 6 ophører, hvis unionsborgeren ikke længere opfylder betingelserne, der er nævnt i bestemmelsen, jf. EU-opholdsbekendtgørelsens § 29, stk. 1.

Ved vurderingen af, om en unionsborger, som har haft ret til ophold som person med tilstrækkelige midler, har mistet sin opholdsret som følge af modtagelse af offentlig forsørgelse, skal det vurderes, om vedkommende er blevet en urimelig byrde for medlemsstaten. Det følger af betragtning 16 i opholdsdirektivet, at det ved vurderingen af, om en person kan anses for at være en urimelig byrde for det sociale system, skal vurderes, om der er tale om midlertidige vanskeligheder, ligesom der kan lægges vægt på opholdets varighed, unionsborgerens personlige forhold og størrelsen af den ydede støtte.

Som eksempler på afgørelser, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til, om en unionsborger udgjorde en urimelig byrde for det offentlige, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i juli 2020 Statsforvaltningens afgørelse vedrørende ophør en fransk statsborger ret til ophold efter EU-opholdsbekendtgørelsen, idet klageren ikke havde dokumenteret, at hun havde tilstrækkelige midler.

Sagens faktiske omstændigheder:

Klageren indrejste i Danmark i august 2015, hvor hun fik af Statsforvaltningen udstedt et registreringsbevis som person med tilstrækkelige midler (selvforsørgende). Det fremgik af afgørelsen, at det var en forudsætning for klagerens opholdsret, at hun rådede over tilstrækkelige midler, således at hun ikke ville falde det offentlig til byrde. I maj 2018 indberettede en kommune, at klageren havde søgt om kontanthjælp, men at hun havde fået afslag på baggrund af sin formue, og at klageren selv opsagde sit tidligere job. Statsforvaltningen anmodede klageren om at dokumentere, at hun fortsat havde tilstrækkelige midler eller dokumentation for, at hun på andet grundlag opfyldte betingelserne.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Udlændingenævnet finder, at klagerens ret til ophold efter EU-opholdsbekendtgørelsens § 6 var ophørt på tidspunktet for Statsforvaltningens afgørelse, jf. EU-opholdsbekendtgørelsens § 30, stk. 1.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at klageren ikke har dokumenteret at råde over tilstrækkelige midler, hvilket er en betingelse for klagerens opholdsret efter EU-opholdsbekendtgørelsens § 6, stk. 1.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at klageren i oktober 2017 og i maj 2018 ansøgte om kontanthjælp, og at denne handling må betragtes som en tilkendegivelse af, at klageren ikke fortsat råder over tilstrækkelige midler til at kunne forsørge sig selv.

Udlændingenævnet har i den forbindelse også lagt vægt på, at Statsforvaltningen – efter at være blevet orienteret om, at klageren havde ansøgt om kontanthjælp – anmodede klageren og at dokumentere, at hun fortsat havde midler til at kunne forsørge sig selv, og at klageren ikke indsendte dokumentation herfor.

Det forhold, at klageren under klagesagens behandling har oplyst, at klagerens mor forsørger hende, at der under Udlændingenævnets behandling af sagen er fremlagt en mail, hvor hendes mor tilkendegiver, at hun vil forsørge hende, og at der er fremlagt udskrifter fra klagerens bankkonto, hvoraf det fremgår, at der er overført penge til klagerens konto, kan ikke føre til en ændret vurdering.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at Udlændingenævnet har anmodet om at modtage dokumentation, der viser i hvor lang tid, klageren er blevet forsørget af sin mor, og Udlændingenævnet alene har modtaget dokumentation for, at der er overført penge til klagerens konto

en dag i juni 2018, en dag i februar 2020, en dag i marts 2020, en dag i april 2020 og en dag i maj 2020.

Udlændingenævnet finder således, at det ikke ses dokumenteret i tilstrækkeligt omfang, at klageren har haft tilstrækkelige midler i hele perioden, dvs. fra tidspunktet hvor hun senest søgte om kontanthjælp frem til i dag.

Det forhold, at klageren er blevet meddelt afslag på kontanthjælp af kommunen i 2017 og 2018, og at kontanthjælpen således ikke er blevet udbetalt, finder Udlændingenævnet endvidere ikke kan føre til en ændret vurdering, da Udlændingenævnet har lagt vægt på, at klageren ikke har sendt dokumentation for hendes forsørgelsesgrundlag eller på anden måde har dokumenteret, hvordan klageren forsørger sig selv under hendes ophold i Danmark i tilstrækkelig omfang, jf. begrundelsen ovenfor.

Udlændingenævnet kan således ikke lægge til grund, at midlerne i tilstrækkelig omfang eksisterer, og at de – såfremt klageren måtte have midler – er erhververet på lovlig vis, eller at midlerne har en vis størrelse.

Det forhold, at klageren til sagen endvidere har oplyst, at hun har været depressiv, og at dette har medført, at hun ikke har kunnet tage beskæftigelse i Danmark, kan ligeledes ikke føre til en ændret vurdering. Udlændingenævnet henviser herved til, at klageren har haft ret til ophold efter EU-bekendtgørelsens § 6, stk. 1, og at det således er en betingelse, at hun har tilstrækkelige midler.

På denne baggrund finder Udlændingenævnet, at klageren ikke kan betragtes som havende tilstrækkelige midler til hendes underhold.

Endvidere finder Udlændingenævnet, at der ikke foreligger sådanne omstændigheder, at meddelelse om ophør af klageren opholdsret må antages at virke særligt belastende for hende, jf. EU-opholdsbekendtgørelsens § 36 og udlændingelovens § 26, stk. 1.

Udlændingenævnet finder herved ikke, at klageren har opnået væsentlig tilknytning til Danmark henset til bl.a. varighed af hendes ophold, eftersom det fremgår af Det Centrale Peronregister (CPR), at hun indrejste i august 2015, at hun således på tidspunktet, hvor Statsforvaltningen traf afgørelse i november 2018, alene havde opholdt sig i Danmark i cirka 3 år og 3 måneder, og at hun på nuværende tidspunkt har opholdt sig i Danmark i næsten 5 år.

Det forhold, at ansøgeren har anført, at hun har været depressiv, kan ikke i sig selv føre til, at klagerens opholdsret kan besvares sammenholdt med sagens øvrige omstændigheder. Udlændingenævnet

henviser herved også til, at der ikke ses at foreligge lægefaglig dokumentation for eventuel alvorlig sygdom.

Udlændingenævnet har endelig lagt vægt på, at klageren ikke har haft tilknytning til det danske arbejdsmarked i betydelig omgang, ligesom der ikke foreligger oplysninger om, at hun har nære familiemedlemmer med bopæl i Danmark, herunder mindreårige børn.

Udlændingenævnet stadfæster derfor Statsforvaltningens afgørelse fra november 2018." ÅB/2020/255.

Udlændingenævnet stadfæstede i september 2020 Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelse om ophør af ret til ophold efter EU-retten vedrørende en statsborger fra Polen.

Sagens faktiske omstændigheder:

Klageren indrejste i Danmark i august 2016, hvor hun af Statsforvaltningen fik udstedt et registreringsbevis som person med tilstrækkelige midler (selvforsørgende). Det fremgik af afgørelsen, at det var en forudsætning for klagerens opholdsret, at klageren rådede over tilstrækkelige midler, således at klageren ikke vil falde det offentlig til byrde. I februar 2018 meddelte Statsforvaltningen klageren, at de havde til hensigt at træffe afgørelse om ophør af opholdsret, idet en kommune havde meddelt dem, at klageren havde søgt om kontanthjælp og Statsforvaltningen vurderede derfor, at klageren ikke havde tilstrækkelige midler til forsørgelse. Som dokumentation blev en kopi af hendes lønsedler indsendt.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Udlændingenævnet finder, at klagerens ret til ophold efter EU-opholdsbekendtgørelsens § 6 er ophørt, jf. EU-opholdsbekendtgørelsens § 30, stk. 1.

Udlændingenævnet har i den forbindelse vurderet, at klageren på baggrund af de offentlige ydelser, klageren har modtaget i perioden fra januar 2018 og indtil maj 2019 udgør en urimelig byrde for det offentlige.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at klageren i august 2016 fik udstedt registreringsbevis som selvforsørgende, og at det fremgår af vejledningen til det registreringsbevis, klageren fik udstedt, at retten til ophold kunne ophøre, såfremt betingelserne herfor ikke længere var opfyldt.

Udlændingenævnet har også lagt vægt på, at klageren efter at have opholdt sig i Danmark i ca. 1 år og 5 måneder startede med at få udbetalt kontanthjælp, og at hun i perioden fra januar 2018 og indtil maj 2019 har modtaget i alt 93.159,95 kr.

Det forhold, at det til sagen er oplyst, at klageren ikke havde søgt om at få udbetalt offentlige ydelser, at kommunen havde informeret hende om, at hun var berettiget hertil, at det således er kommunen, der har begået en fejl, og at det således ikke er klagerens skyld, kan ikke føre til en ændret vurdering.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at Statsforvaltningen ved brev oplyste klageren om, at Statsforvaltningen havde til hensigt at træffe afgørelse om, at hendes opholdsret var ophørt, da Statsforvaltningen umiddelbart vurderede, at klageren ikke havde tilstrækkelige midler til sin forsørgelse, og at Statsforvaltningen vurderede dette på baggrund af de oplysninger, Statsforvaltningen havde modtaget fra kommunen om udbetaling af offentlige ydelser.

Udlændingenævnet har herudover lagt vægt på, at klageren ved e-mail fra april 2018 blev vejledt om, at hun fortsat kunne opholde sig i Danmark, da Statsforvaltningen havde modtaget dokumentation for, at klagerens veninde ville forsørge hende, og klageren således siden februar 2018, hvor Statsforvaltningen orienterede hende om, at Statsforvaltningen havde til hensigt at træffe afgørelse om ophør, burde havde været klar over, at hun ikke kunne fortsætte med at modtage offentlige ydelser, såfremt hun ville fortsætte med at opholde sig i Danmark i henhold til EU-opholdsbekendtgørelsens § 6, stk. 1.

Udlændingenævnet henviser endvidere til, at det fremgår af Statsforvaltningens afgørelse fra august 2016, at klageren er blevet vejledt om betingelserne for hendes opholdsret, herunder at hendes opholdsret kunne ophøre, såfremt forudsætningerne ikke længere var opfyldt.

Det forhold, at klageren har opholdt sig i Danmark siden august 2016, at hun ikke har modtaget offentlige ydelser før januar 2018, at hun er i behandling i psykiatrien for svær depression, og at hun får ordineret medicin herfor, kan ikke føre til en ændret vurdering.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at det ved en samlet, konkret og individuel vurdering af de pågældende forhold sammenholdt med sagens øvrige oplysninger, herunder summen af de udbetalte ydelser sammenholdt med varigheden af klagerens ophold i Danmark, forinden hun fik udbetalt ydelser, må lægges til grund, at klageren udgør en urimelig byrde for det offentlige, der ikke er af midlertidig karakter.

Udlændingenævnet finder endvidere, at der ikke foreligger sådanne omstændigheder, at meddelelse om ophør af klagerens opholdsret må antages at virke særligt belastende for hende, jf. EU-opholdsbekendtgørelsens § 36 og udlændingelovens § 26, stk. 1.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at klageren har haft registreringsbevis siden august 2016, og at klageren har en meget begrænset tilknytning til arbejdsmarkedet, idet klageren alene har haft beskeden indkomst i 2017, 2018 og 2019.

Det er indgået i grundlaget for Udlændingenævnets vurdering, at klageren er i behandling i psykiatrien, at hun har forsøgt at begå selvmord, og at hun får ordineret medicin, men Udlændingenævnet finder ikke, at det på baggrund af disse forhold kan lægges til grund, at ophør af klagerens opholdsret kan anses for at virke særligt belastende.

Det kan ligeledes ikke føre til en ændret vurdering, at klageren bor sammen med sin kæreste, og at det til sagen er oplyst, at klageren ikke har et netværk i Polen at vende tilbage til.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at klageren skal udrejse til en anden EU-medlemsstat, og at det således må antages, at klageren kan få den nødvendige behandling i sit hjemland, Polen.

Udlændingenævnet har endvidere lagt vægt på, at ophør af klagerens opholdsret ikke er i strid med retten til familieliv i Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 8, idet klageren og klagerens kæreste må antages at kunne udøve et eventuelt familieliv i klagerens hjemland.

Udlændingenævnet stadfæster derfor Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelse fra maj 2019." ÅB/2020/256.

Udlændingenævnet stadfæstede i september 2020 Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelser vedrørende ophør af en rumænsk statsborgers ret til ophold som henholdsvis arbejdstager og som person med tilstrækkelige midler efter EU-retten.

Sagens faktiske omstændigheder:

Klageren indrejste i Danmark i oktober 2013, hvor hun af Statsforvaltningen fik udstedt et registreringsbevis som person med tilstrækkelige midler (selvforsørgende). I september 2019 orienterede en kommune Styrelsen for International Rekruttering og Integration om, at klageren var blevet afskediget fra sit arbejde som følge af manglende kvalitet i det udførte arbejde, og at klageren i september 2019 var blevet bevilliget integrationsydelse.

Udlændingenævnets afgørelse:

"*Vurdering efter EU-opholdsbekendtgørelsens § 3*

Udlændingenævnet konstaterer indledningsvis, at klageren ikke ses at have søgt om registreringsbevis som arbejdstager efter EU-opholdsbekendtgørelsens 3, stk. 1.

Udlændingenævnet konstaterer endvidere, at klageren senest i juni 2018 og indtil september 2019 har modtaget lønindtægt fra 2 forskellige arbejdsgivere.

Udlændingenævnet finder, at klagerens ret til ophold som arbejdstager efter EU-opholdsbekendtgørelsen ophørte ved ophør af klagerens beskæftigelse i august 2019.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at det fremgår af sagens akter, at klageren havde sidste arbejdsdag i august 2019, og at det fremgår af det elektroniske indkomstregister, eIndkomst, at klageren ikke ses at have modtaget lønindtægt siden september 2019.

Udlændingenævnet finder således på baggrund af en samlet konkret og individuel vurdering af sagens oplysninger, at det ikke kan lægges til grund, at klageren opfylder betingelserne for bevarelse af sin arbejdstagerstatus.

Ved vurderingen heraf har Udlændingenævnet lagt vægt på oplysningerne i klagerens afskedigelsesbrev fra maj 2019, hvoraf det fremgår, at klageren blev opsagt med fratrædelse 2 dage senere som følge af, at kvaliteten af klagerens arbejde ikke overholdt arbejdsgiverens krav, og at klageren i april 2019 havde fået en skriftlig advarsel herom. Udlændingenævnet finder således, at forholdene omkring klagerens afskedigelse ikke udgør en omstændighed, som lå uden for klagerens kontrol. Klagerens arbejdsløshed kan derfor ikke anses for at være uforskyldt, jf. afsnittet retsregler ovenfor.

Det forhold, at klageren i forbindelse med klagesagens behandling har oplyst, at klageren siden juni 2018 har arbejdet 32 timer om ugen hos arbejdsgiver, kan ikke føre til en ændret vurdering, da det fremgår af sagens akter, at klageren blev afskediget fra arbejdsgiveren med sidste arbejdsdag ultimo august 2019, og da det fremgår af eIndkomst, at klageren ikke ses at have modtaget lønindkomst siden september 2019.

Vurdering efter EU-opholdsbekendtgørelsens § 6

Udlændingenævnet finder, at klagerens ret til ophold efter EU-opholdsbekendtgørelsens § 6 er ophørt.

Udlændingenævnet har i den forbindelse vurderet, at klageren på baggrund af de offentlige ydelser, klageren har modtaget, udgør en urimelig byrde for det offentlige.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at klageren i oktober 2013 fik udstedt et registreringsbevis som selvforsørgende, og at klageren i perioden fra marts 2015 og indtil januar 2016 og i perioden fra september 2019 og til og med maj 2020 har modtaget offentlige ydelser. Klageren har således modtaget offentlige ydelser i en periode på cirka 19 måneder (1 år og cirka 7 måneder) ud af de i alt næsten 7 år, klageren efter det oplyste har opholdt sig i Danmark.

Udlændingenævnet har også lagt vægt på varigheden af udbetalingen, og at der således ikke efter Udlændingenævnets vurdering er tale om midlertidige vanskeligheder.

Udlændingenævnet har ydermere lagt vægt på, at klageren ikke har dokumenteret at råde over tilstrækkelige midler til sit ophold.

Det forhold, at klageren har opholdt sig i Danmark siden oktober 2013, at klageren til sagen har fremlagt dokumentation for, at hun i februar 2020 har fået fjernet livmoderen og æggestokkene, at klageren til sagen har oplyst, at hun lider af angst, og at hun får medicin, kan ikke føre til en ændret vurdering, da Udlændingenævnet ikke herved finder det dokumenteret, at disse forhold er årsagen til, at ydelserne er udbetalt.

Udlændingenævnet har også lagt vægt på, at de offentlige ydelser blev udbetalt i henholdsvis perioden fra marts 2015 til januar 2016 og i perioden fra september 2019 og indtil maj 2020, at operationen fandt sted i februar 2020, dvs. efter tidspunktet, hvor udbetalingen blev påbegyndt, hvorfor der ikke ses at være en naturlig sammenhæng mellem udbetalingen af de offentlige ydelser og operationen.

Udlændingenævnet finder således, at det efter en samlet konkret og individuel vurdering af de pågældende forhold, sammenholdt med sagens øvrige oplysninger, må lægges til grund, at klageren udgør en urimelig byrde for det offentlige.

Endvidere finder Udlændingenævnet, at der ikke foreligger sådanne omstændigheder, at meddelelse om ophør af klagerens opholdsret som arbejdstager må antages at virke særligt belastende for klageren, jf. EU-opholdsbekendtgørelsens § 36 og udlændingelovens § 26, stk. 1.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at klageren indrejste i Danmark i oktober 2013 i en alder af 38 år, at klageren således havde opholdt sig i Danmark i 6 år og næsten 6 måneder på tidspunktet

for Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelse, og at hun på nuværende tidspunkt har opholdt sig i Danmark i næsten 7 år.

Udlændingenævnet har yderligere lagt vægt på, at klageren ikke ses at have bestået en prøve i dansk, at klageren ikke ses at have en varig og fast tilknytning til det danske arbejdsmarked, og at klageren ikke er fremkommet med oplysninger om forhold, der gør, at det må antages at være særligt belastende, såfremt klagerens opholdsret ophører.

Det er indgået i grundlaget for Udlændingenævnet vurdering, at klageren har været i arbejde i Danmark, men Udlændingenævnet finder ikke, jf. også begrundelsen ovenfor, at klageren har en varig og fast tilknytning til arbejdsmarkedet, hvorfor dette forhold ikke kan føre til en ændret vurdering.

Det er ligeledes indgået i grundlaget for Udlændingenævnets vurdering, at klageren til sagen har oplyst, at hun lider af angst, at hun efter egne oplysninger får medicin, og at hun har fået fjernet livmoderen og æggestokkene, men Udlændingenævnet finder ikke, at disse oplysninger kan føre til en ændret vurdering af sagen.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at klageren må antages at kunne få den nødvendige behandling i sit hjemland, Rumænien.

Det kan endvidere ikke føre til en ændret vurdering, at klageren har et barn med bopæl i Danmark, da klagerens barn er voksen, og at der ikke er oplysninger i sagen om, at klagerens barn ikke kan tage vare på sig selv ved klagerens udrejse.

Endelig kan det forhold, at klageren har en samlever i Danmark ikke føre til en ændret vurdering, da der ikke foreligger oplysninger om, at klagerens samlever ikke kan tage ophold i Rumænien for dér at udøve et eventuelt familieliv.

Udlændingenævnet stadfæster derfor Styrelsen for International Rekruttering og Integration afgørelse fra marts 2020." ÅB/2020/257.

3.20.4.3. Familiemedlemmer

Familiemedlemmer til en unionsborger, som defineret i EU-opholdsbekendtgørelsens § 3, har ret til at tage ophold i landet sammen med unionsborgeren. Denne ret til at tage ophold er afledt af unionsborgerens opholdsret og gælder uanset om det pågældende familiemedlem selv er unionsborger eller tredjelandsstatsborger.

Det følger af EU-opholdsbekendtgørelsens § 29, stk. 1, at en tidsbegrænset opholdsret efter §§ 10-14 ophører, hvis den pågældende ikke længere opfylder betingelserne, som er nævnt i disse bestemmelser.

Det følger endvidere af EU-opholdsbekendtgørelsens § 29, stk. 2, at tidsbegrænset opholdsret for unionsborgere, hvis ret til ophold følger af § 16, stk. 1, eller § 17, stk. 1, om familiemedlemmers bevarelse af opholdsretten efter hovedpersonens død eller udrejse eller efter ophør af ægteskab, ophører, hvis den pågældende opgiver sin bopæl her i landet eller har opholdt sig uden for landet i mere end 12 på hinanden følgende måneder.

Som eksempler på afgørelser, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til, hvorvidt et familiemedlems ret til ophold er ophørt som følge af, at hovedpersonens opholdsret er ophørt, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i september 2020 Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelser om ophør af ret til ophold efter EU-retten, samt afslag på tidsubegrænset opholdsret vedrørende en nigeriansk statsborger, hvis ægtefælles ret til ophold i Danmark var ophørt.

Sagens faktiske omstændigheder:

Klageren indgik ægteskab med en statsborger fra Estland i august 2012. Klageren og dennes ægtefælle indrejste i Danmark i 2014, og klageren fik udstedt opholdskort som medfølgende familie til en unionsborger, der var arbejdstager. Klagerens opholdsret i Danmark var dermed meddelt på baggrund af ægtefællens opholdsret som arbejdstager, og således kun gyldig, så længe ægtefællen opfyldte betingelserne for et opholdsgrundlag efter EU-retten. Klagerens advokat meddelte i oktober 2018, at klageren og dennes ægtefælle var blevet skilt i Estland. I maj 2019 søgte klageren om tidsubegrænset opholdstilladelse i Danmark.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Udlændingenævnet finder, at klagerens opholdsret i Danmark som familiemedlem til en unionsborger var ophørt på tidspunktet for Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelse, jf. EU-opholdsbekendtgørelsens § 30, stk. 1, jf. § 8.

Klageren har haft ret til ophold i Danmark som familiemedlem til sin tidligere ægtefælle efter EU-opholdsbekendtgørelsens § 8. Det er en betingelse for klagerens afledte ret til ophold i Danmark, at ægtefællen har reelt og faktisk ophold i Danmark, og at ægtefællen opfylder betingelserne i EU-opholdsbekendtgørelsens § 3, stk. 1.

Idet ægtefællens ret til ophold i Danmark ophørte i juni 2017, var grundlaget for klagerens ret til ophold som familiemedlem til en unionsborger ikke længere til stede fra dette tidspunkt.

Det forhold, at klageren og ægtefællen blev bevilliget skilsmisse, kan ikke føre til, at klageren kan bevare sin opholdsret i landet.

Udlændingenævnet har lagt vægt på, at klagerens opholdsret allerede ophørte, da ægtefællen udrejste af Danmark i juni 2017. Udlændingenævnet finder derfor, at betingelserne for, at klageren kan bevare sin opholdsret, ikke er til stede, jf. EU-opholdsbekendtgørelsens § 15, stk. 2, nr. 1.

Endelig finder Udlændingenævnet, at der ikke foreligger sådanne omstændigheder, at meddelelse om ophør af klagerens opholdsret må antages at virke særligt belastende for klageren, jf. EU-opholdsbekendtgørelsens § 36 og udlændingelovens § 26, stk. 1.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at klageren ikke ses at have en sådan tilknytning til Danmark, idet klageren i oplysningsskemaet fra maj 2019 oplyste, at klageren ikke har familie i Danmark, men at klageren derimod har en søn i Estland, som klageren har samvær med, og at klageren har sin øvrige familie i hjemlandet. Hensynet til klagerens søn og familiens enhed er således ikke til hinder for at træffe afgørelse om ophør af klagerens opholdsret.

Ligeledes finder Udlændingenævnet, at klageren ikke har en sådan tilknytning til arbejdsmarkedet, at det kan begrunde, at klageren kan bevare sin opholdsret i landet, idet klagerens indtægtskilder primært kommer fra diverse vikarjobs. Endelig har Udlændingenævnet lagt vægt på, at klageren alene har begrænset kendskab til dansk, og at klageren ikke har bestået en prøve i dansk eller er ved at tage en uddannelse i Danmark.

Udlændingenævnet finder i øvrigt, at der ikke foreligger oplysninger om personlige eller helbredsmæssige forhold, der bevirker, at ophør af klagerens ret til ophold efter EU-opholdsbekendtgørelsen må anses for særligt belastende. Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at det fremgår af det udfyldte skema fra juni 2019, at klageren ikke har helbredsmæssige problemer, som der modtages hjælp for.

Vurdering vedrørende ret til tidsubegrænset ophold

Udlændingenævnet finder, at ansøgeren ikke har ret til tidsubegrænset ophold i Danmark efter EU-opholdsbekendtgørelsens § 19, stk. 1.

Udlændingenævnet har lagt vægt på, at ansøgeren ikke har opfyldt betingelserne for ret til ophold efter EU-retten siden juni 2017, hvor ægtefællen ikke længere havde ret til ophold i Danmark.

Udlændingenævnet har lagt afgørende vægt på, at det er en betingelse for at opnå ret til tidsubegrænset ophold, at ansøgeren har haft lovligt ophold her i landet som familiemedlem til en hovedperson uafbrudt i 5 år og i hele denne periode har opholdt sig sammen med hovedpersonen.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at ansøgeren fik udstedt opholdskort i maj 2014 som medfølgende familiemedlem til ægtefællen, og at ansøgeren ikke længere havde ret til ophold i Danmark fra juni 2017, idet ægtefællens opholdsret på dette tidspunkt var ophørt.

Ansøgeren har således alene haft lovligt ophold i Danmark efter EU-retten i 3 år og opfylder derved ikke den grundlæggende betingelse for ret til tidsubegrænset ophold.

Det forhold, at ansøgeren har haft opholdstilladelse i medfør af EU-reglerne på Cypern og fulgte med sin daværende ægtefælle til Sverige som følge af, at ægtefællen udnyttede retten til fri bevægelighed, kan ikke føre til en ændret vurdering.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at det alene er sammenhængende ophold i Danmark efter EU-retten, der indgår i vurderingen efter EU-opholdsbekendtgørelsens § 19, stk. 1, og at eventuelt forudgående ophold i andre EU-lande dermed er uden betydning for vurderingen af, om ansøgeren kan opnå tidsubegrænset ret til ophold i Danmark.

Udlændingenævnet stadfæster derfor Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelse fra juni 2019." ÅB/2020/258.

Udlændingenævnet stadfæstede i oktober 2020 Statsforvaltningens afgørelse om ophør af ret til ophold efter EU-retten vedrørende en ghanesisk statsborger.

Sagens faktiske omstændigheder:

Klageren fik i juli 2013 udstedt EU-opholdskort som familiemedlem til sin daværende ægtefælle. Statsforvaltningen traf i marts 2014 afgørelse om, at klagerens opholdsret var ophørt i januar 2014, idet ansøgerens daværende ægtefælle var udrejst af Danmark i januar 2014. Klagerens datter blev født i august 2009 og er statsborger i Storbritannien. Klagerens datter fik i januar 2015 udstedt EU-opholdskort som selvforsørgende og klageren fik opholdsret som familiemedlem til sin datter. Klagerens datter udrejste af Danmark i marts 2017, og i september 2020 giftede klageren sig med en dansk statsborger.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Udlændingenævnet finder, at klageren har haft ret til ophold i Danmark efter EU-opholdsbekendtgørelsens dagældende § 11 (nu § 12) som familiemedlem til klagerens datter, idet klageren igennem sit arbejde har forsørget sin datter, der er unionsborger, og som dermed har haft ophold i Danmark efter EU-opholdsbekendtgørelsens § 6.

Det er en betingelse for at have ret til ophold efter EU-opholdsbekendtgørelsens § 12, at klageren har ledsaget eller sluttet sig til en unionsborger, hvilket i dette tilfælde er klagerens datter.

Udlændingenævnet kan ikke lægge til grund, at klageren stadig opfylder betingelserne i EU-opholdsbekendtgørelsens § 12, idet klageren ikke længere kan anses for at have sluttet sig til sin datter.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at klagerens datter udrejste af Danmark i marts 2017 og fortsat er udrejst af Danmark.

Udlændingenævnet finder, at der ikke foreligger sådanne omstændigheder, at meddelelse om ophør af klagerens opholdsret må antages at virke særligt belastende, jf. EU-opholdsbekendtgørelsens § 37, stk. 1, og udlændingelovens § 26, stk. 1.

Udlændingenævnet har lagt vægt på, at klageren indrejste i Danmark i juli 2013 som voksen i en alder af 36 år, at ansøgeren har haft opholdsret efter EU-retten fra sin indrejse og frem til ansøgerens datters udrejse af landet i marts 2017. Ansøgeren har således opfyldt betingelserne for ret til ophold i Danmark som familiemedlem til en unionsborger i en periode på samlet set 3 år og 7 måneder.

Det forhold, at ansøgeren har oplyst, at ansøgeren også har boet i et andet EU-land har ikke betydning for vurderingen af ansøgerens tilknytning til Danmark.

Det er indgået i grundlaget for Udlændingenævnets afgørelse, at ansøgeren på tidspunktet for Statsforvaltningens afgørelse i perioder var tilknyttet arbejdsmarkedet, og at ansøgeren på tidspunktet havde opholdt sig i Danmark i 4 år og 9 måneder, men Udlændingenævnet finder, at disse oplysninger ikke kan føre til en ændret vurdering.

Udlændingenævnet har hertil lagt vægt på, at ansøgerens tilknytning til det danske arbejdsmarked har været af løsere karakter, idet tilknytningen alene har haft en varighed på 24 måneder ud af 50 måneder, og at ansøgerens lønindkomst i perioden har været udbetalt af forskellige arbejdsgivere,

hvilket ikke i sig selv er tilstrækkeligt til, at ophør af klagerens opholdsret af denne grund kan undlades.

Det er endvidere indgået i Udlændingenævnets vurdering, at klageren på nuværende tidspunkt har opholdt sig i Danmark i ca. 7 år og 3 måneder, og at klageren og klagerens advokat har anført til støtte for klagen, at klageren er velintegreret i Danmark og taler godt dansk. Endvidere anføres det, at klageren i en stor del af sin tid i Danmark har været i arbejde og deltaget i kurser, at det har været vanskeligt for klageren under COVID19 at få et arbejde, men at det er lykkedes for klageren at få et arbejde for nogle måneder siden, og at klageren på nuværende tidspunkt er selvforsørgende.

Udlændingenævnet finder ikke, at disse oplysninger kan føre til en ændret vurdering, idet det fremgår af det elektroniske indkomstregister, eIndkomst, at klageren i en periode på cirka 7 år og 3 måneder alene har modtaget lønindkomst i ca. 2½ år, hvorfor Udlændingenævnet lægger til grund, at klageren har haft en begrænset tilknytning til det danske arbejdsmarked i den periode, som klageren har opholdt sig i Danmark og at dette ikke alene skyldes COVID-19 situationen.

Udlændingenævnet finder i øvrigt, at der ikke foreligger oplysninger om personlige eller helbredsmæssige forhold, der bevirker, at ophør af klagerens ret til ophold efter EU-opholdsbekendtgørelsen må anses for særligt belastende. Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at klageren ikke er fremkommet med oplysninger om, at klageren har helbredsmæssige problemer.

Det forhold, at klageren er blevet gift i september 2020 med en dansk statsborger, at klagerens ægtefælle er gravid med termin ultimo september 2020, og at klageren har vedlagt dokumentation for klagerens godkendte faderskab til klagerens og klagerens ægtefælles kommende barn, kan ikke føre til en ændret vurdering.

Udlændingenævnet har hertil lagt vægt på, at klagerens kommende barn ikke er født endnu, og at der ikke er noget til hinder for, at klageren og dennes ægtefælle sammen med det fælles barn kan udøve retten til familieliv uden for Danmark. Hertil har Udlændingenævnet lagt vægt på, at klagerens advokat selv har oplyst til sagen, at klageren og klagerens ægtefælle overvejer at flytte til Sverige.

Det kan endvidere ikke føre til en ændret vurdering, at klageren har oplyst, at klagerens datter vil besøge klageren i Danmark sammen med klagerens tidligere ægtefælle, og at klagerens datter gerne vil bo med klageren i Danmark, idet klagerens datter udrejste af Danmark i marts 2017 og fortsat er udrejst.

På baggrund af ovenstående vurdering finder Udlændingenævnet, at klageren ikke kan antages at have opnået en sådan tilknytning til Danmark, at ophør af klagerens ret til ophold efter EU-opholdsbekendtgørelsen vil virke særligt belastende.

Udlændingenævnet stadfæster derfor Statsforvaltningens afgørelse fra april 2018." ÅB/2020/259.

3.20.4.3.1. Bevarelse af retten til ophold ved hovedpersonens død eller udrejse

Det følger af EU-opholdsbekendtgørelsens § 16, stk. 1, at en unionsborger, som har ret til at opholde sig her i landet som familiemedlem efter §§ 10 eller 12-15, bevarer retten til ophold ved hovedpersonens død eller udrejse af Danmark.

EU-opholdsbekendtgørelsens § 16, stk. 2, nr. 1-3, opstiller 3 situationer, hvorefter en tredjelandsstatsborger, som har ret til at opholde sig her i landet som familiemedlem eller §§ 10 eller 12-15, bevarer retten til ophold ved hovedpersonens død. En bevarelse af en tredjelandsstatsborgers opholdsret efter hovedpersonens død er således betinget af,

1) at tredjelandsstatsborgeren er arbejdstager eller selvstændig erhvervsdrivende,
2) at tredjelandsstatsborgeren råder over tilstrækkelige midler til sit underhold, således at den pågældende efter en konkret vurdering, ikke kan antages at ville falde det sociale system til byrde, eller
3) at tredjelandsstatsborgeren er familiemedlem til en person, som opfylder disse krav.

Det følger endvidere af EU-opholdsbekendtgørelsens § 16, stk. 3, at et barn af hovedpersonen eller hovedpersonens ægtefælle, bevarer retten til ophold her i landet ved hovedpersonens død eller udrejse af landet, hvis barnet opholder sig her i landet og er tilmeldt en uddannelsesinstitution. Denne ret til ophold bevares, indtil barnet har afsluttet sin uddannelse, og denne ret til ophold gælder endvidere for den forælder, som faktisk tager sig af barnet.

Som eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til, hvorvidt en tredjelandsstatsborger kan bevare sin opholdsret her i landet efter hovedpersonens udrejse, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i juli 2020 Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelse om ophør af en indisk statsborgers ret til ophold som familiemedlem efter EU-retten.

Sagens faktiske omstændigheder:

Ansøgeren fik i juli 2015 udstedt EU-opholdskort som medfølgende familie til sin ægtefælle, som er unionsborger. Styrelsen for International Rekruttering og Integration oplyste i juli 2019 ansøgeren om, at styrelsen var blevet bekendt med, at ansøgerens ægtefælle var udrejst til udlandet i februar 2018, og at styrelsen i den forbindelse havde til hensigt at træffe afgørelse om, at ansøgerens ret til ophold efter EU-retten var ophørt.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Ansøgeren har haft ret til ophold i Danmark som medfølgende familiemedlem efter EU-opholdsbekendtgørelsens § 8, stk. 1.

Det fremgår af denne bestemmelse, at man har ret til ophold som medfølgende familiemedlem når man ledsager eller slutter sig til en unionsborger.

Udlændingenævnet kan ikke lægge til grund, at ansøgeren opfylder betingelserne for ret til ophold efter EU-opholdsbekendtgørelsen.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at ansøgerens ægtefælle i februar 2018 udrejste af Danmark, og at ansøgeren derfor ikke opfylder betingelsen om at ledsage eller slutte sig til en unionsborger.

Udlændingenævnet finder endvidere, at ansøgeren ikke opfylder betingelserne i EU-opholdsbekendtgørelsens § 14, stk. 1 (nu § 16, stk. 1), for at kunne bevare sin ret til ophold efter EU-opholdsbekendtgørelsen.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at ansøgeren ikke er unionsborger.

Endelig finder Udlændingenævnet, at der ikke foreligger sådanne omstændigheder, at meddelelse om ophør af ansøgerens opholdsret må antages at virke særligt belastende for ansøgeren, jf. EU-opholdsbekendtgørelsens § 36 og udlændingelovens § 26, stk. 1.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at ansøgeren fik udstedt opholdskort som familiemedlem til en unionsborger i juli 2015, at ansøgerens ægtefælle udrejste af Danmark i februar 2018, at EU-retten er konstaterende, hvilket betyder, at man har ret til ophold, så længe betingelserne herfor er opfyldte, og at ansøgeren således ikke siden februar 2018 – dvs. i en periode på mere end to år og

fire måneder – har opfyldt betingelserne for at have ret til ophold i Danmark som familiemedlem til en unionsborger.

Udlændingenævnet har herudover lagt vægt på, at ansøgeren indrejste i Danmark som voksen i en alder af 29 år.

Det er indgået i grundlaget for Udlændingenævnets afgørelse, at ansøgeren på tidspunktet for Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelse har opholdt sig i Danmark i mere end fire år, at ansøgeren på nuværende tidspunkt har opholdt sig i Danmark i cirka fem år, at ansøgeren siden august 2018 har været i arbejde, at ansøgeren i perioden fra september 2016 til og med juli 2018 har været selvstændig erhvervsdrivende, og at han har oplyst, at han kan tale og læse dansk, men Udlændingenævnet finder ikke, at disse oplysninger kan føre til en ændret vurdering af sagen.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at ansøgeren, selvom ansøgeren har boet i Danmark i en årrække, hvor ansøgeren har været tilknyttet arbejdsmarkedet, har haft ret til ophold efter EU-opholdsbekendtgørelsen, at ret til ophold efter EU-opholdsbekendtgørelsen er konstaterende, jf. også begrundelsen ovenfor, og at han ikke har opfyldt betingelserne for at have haft ret til ophold i Danmark siden februar 2018, hvor ansøgerens ægtefælle udrejste af Danmark.

Udlændingenævnet har endvidere lagt vægt på, at ansøgeren ikke har familie i Danmark, herunder mindreårige børn, der udøves samvær med.

Udlændingenævnet finder i øvrigt, at der ikke foreligger oplysninger om personlige eller helbredsmæssige forhold, der bevirker, at ophør af ansøgerens ret til ophold efter EU-opholdsbekendtgørelsen må anses for særligt belastende. Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at ansøgeren har oplyst, at ansøgeren ikke har helbredsmæssige problemer.

På den baggrund finder Udlændingenævnet, at ansøgeren ikke kan antages at have opnået en sådan tilknytning til Danmark, at ophør af ansøgerens ret til ophold efter EU-opholdsbekendtgørelsen vil virke særligt belastende for ansøgeren.

Udlændingenævnet stadfæster derfor Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelse fra august 2019." ÅB/2020/260.

3.20.4.3.2. Bevarelse af retten til ophold efter ophør af ægteskab

Det følger af EU-opholdsbekendtgørelsens § 17, stk. 1, at en unionsborger, som har ret til at opholde sig her i landet som familiemedlem efter §§ 10 eller 12-15, bevarer retten til ophold ved hovedpersonens og dennes ægtefælles skilsmisse eller ophør af ægteskabet ved omstødelse.

EU-opholdsbekendtgørelsens § 17, stk. 2, nr. 1-4, opregner 4 situationer, hvor en tredjelandsstatsborger, som har ret til at opholde sig her i landet efter §§ 10 eller 12-15, kan bevare retten til ophold i tilfælde af skilsmisse eller ophør af ægteskabet.

1) Hvis ægteskabet ved begyndelsen af proceduren til skilsmisse eller omstødelse har varet i mindst 3 år, heraf mindst 1 år her i landet.
2) Hvis forældremyndigheden til hovedpersonens børn ved aftale eller afgørelse er overdraget til tredjelandsstatsborgeren.
3) Hvis der foreligger en særlig vanskelig situation, herunder som følge af, at tredjelandsstatsborgeren har været udsat for overgreb, misbrug eller anden overlast i hjemmet, mens ægteskabet bestod.
4) Hvis tredjelandsstatsborgeren ved aftale eller afgørelse har ret til samvær med et mindreårigt barn, og dette samvær skal finde sted her i landet.

Det følger endvidere af EU-opholdsbekendtgørelsens § 17, stk. 3, nr. 1-3, at en bevarelse af opholdsretten efter reglen i § 17, stk. 2, ydermere er betinget af,

1) at tredjelandsstatsborgeren er arbejdstager eller selvstændig erhvervsdrivende,
2) at tredjelandsstatsborgeren råder over tilstrækkelige midler til sit underhold, således at den pågældende efter en konkret vurdering kan antages ikke at ville falde det sociale system til byrde, eller
3) at tredjelandsstatsborgeren er familiemedlem til en person, som opfylder disse krav.

Som eksempler på afgørelser, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til, hvorvidt en tredjelandsstatsborger kan bevare sin opholdsret efter skilsmisse eller ophør af ægteskabet, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i juli 2020 Statsforvaltningens afgørelse om ophør af brasiliansk statsborgers ret til ophold som familiemedlem efter EU-retten.

Sagens faktiske omstændigheder:

Ansøgeren fik i juli 2017 udstedt EU-opholdskort som medfølgende familiemedlem til ansøgerens daværende ægtefælle, som er unionsborger og som ansøger havde giftet sig med i juni 2017. Det fremgik af sagens oplysninger, at ansøgeren blev skilt fra sin ægtefælle i november 2018 og giftede sig på ny med en dansk statsborger i august 2019.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Ansøgeren har haft ret til ophold i Danmark som medfølgende familiemedlem efter EU-opholdsbekendtgørelsens § 8, stk. 1.

Det fremgår af denne bestemmelse, at man har ret til ophold som medfølgende familiemedlem, når man ledsager eller slutter sig til en unionsborger, der gør brug af sin ret til fri bevægelighed som arbejdstager, jf. § 3, stk. 1.

Udlændingenævnet finder, at ansøgeren ikke længere opfylder betingelserne for ret til ophold efter EU-opholdsbekendtgørelsen.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at ansøgeren i november 2018 blev skilt fra ansøgerens ægtefælle, og at ansøgeren derfor ikke opfylder betingelsen om at ledsage eller slutte sig til en unionsborger.

Udlændingenævnet finder endvidere, at ansøgeren ikke opfylder betingelserne i EU-opholdsbekendtgørelsens § 15, stk. 2 (nu § 17, stk. 2), for at kunne bevare sin ret til ophold efter EU-opholdsbekendtgørelsen.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at ansøgeren i juni 2017 indgik ægteskab med ansøgerens ægtefælle, at ansøgeren i november 2018 blev skilt fra ansøgerens ægtefælle, og at ægteskabet ved begyndelsen af proceduren til skilsmissen således ikke har varet i mindst 3 år, hvilket bl.a. er en betingelse for at bevare opholdsretten efter EU-opholdsbekendtgørelsens § 15, stk. 2, nr. 1.

Udlændingenævnet konstaterer i den forbindelse, at der ikke ses at foreligge dokumentation for, at ansøgeren har været samlevende i EU-opholdsbekendtgørelsens forstand med ansøgerens ægtefælle, inden ægteskabet blev indgået. Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at ansøgeren til sagen har oplyst, at ansøgerens ægtefælle flyttede til Danmark i løbet af 2016 for at arbejde, at ansøgeren forsatte med at bo i Portugal, at parret besøgte hinanden i weekenderne, og at ansøgeren besøgte

ansøgerens ægtefælle i Danmark i 2 til 3 måneder i 2017. Der ses dog ikke at foreligge dokumentation for ansøgerens besøg i Danmark i 2017.

Udlændingenævnet har yderligere lagt vægt på, at ansøgeren til sagen har oplyst ikke at have børn, at ansøgeren ikke har været udsat for en særlig vanskelig situation under ægteskabet, herunder overgreb, misbrug eller anden overlast i hjemmet, hvorfor ansøgeren ikke er omfattet af EU-opholdsbekendtgørelsens § 15, stk. 2, nr. 2-4.

Endelig finder Udlændingenævnet, at der ikke foreligger sådanne omstændigheder, at meddelelse om ophør af ansøgerens opholdsret må antages at virke særligt belastende for ansøgeren, jf. EU-opholdsbekendtgørelsens tidligere § 39 (nu § 36), og udlændingelovens § 26, stk. 1.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at ansøgeren i juli 2017 fik udstedt et EU-opholdskort på baggrund af sit ægteskab med ansøgerens ægtefælle, som ansøgeren blev skilt i november 2018.

Ifølge EU-retten har man ret til ophold, så længe betingelserne herfor er opfyldte. Ansøgeren har således ikke siden november 2018 – dvs. i en periode på mere end 1 år og 5 måneder – opfyldt betingelserne for at have ret til ophold i Danmark som familiemedlem til en unionsborger.

Ansøgeren indrejste i Danmark som voksen. Det må på denne baggrund antages, at ansøgeren fortsat har tilknytning til sit hjemland, Brasilien. Udlændingenævnet har i den forbindelse tillige lagt vægt på oplysningen om, at ansøgerens mor, som ansøgeren besøgte i 2018, bor i Brasilien. Selvom ansøgeren har oplyst, at ansøgerens mor ikke kan hjælpe ansøgeren økonomisk, hvis han flytter tilbage til Brasilien, lægger Udlændingenævnet til grund, at ansøgeren nu er 33 år gammel, og at ansøgeren efter de i øvrigt foreliggende oplysninger må antages at ville være i stand til at forsørge sig selv.

Ansøgeren har ikke ud over sin nuværende ægtefælle nære familiemæssige relationer i Danmark, herunder mindreårige børn, der udøves samvær med.

Ansøgeren har alene boet i Danmark i knap 3 år og har i den forbindelse været tilknyttet arbejdsmarkedet i 2 år og 6 måneder.

Ansøgeren har oplyst, at ansøgeren ikke har helbredsmæssige problemer.

I Udlændingenævnets vurdering af, om ophør af ansøgerens ret til ophold i Danmark efter EU-opholdsbekendtgørelsen vil virke særligt belastende for ham, er endvidere indgået oplysningerne om længden af ansøgerens hidtidige ophold i Danmark og ansøgerens økonomiske og personlige forhold,

herunder oplysningen om, at ansøgeren i august 2019 blev gift med en dansk statsborger, som ansøgeren ønsker at stifte familie med her i landet.

Udlændingenævnet finder i den forbindelse ikke, at der er oplyst om forhold, der kan begrunde, at ansøgeren skulle være forhindret i at udøve familielivet med sin ægtefælle uden for Danmark.

Udlændingenævnet henviser afslutningsvis til sin vejledning fra november 2019 til ansøgeren om muligheden for at søge om opholdstilladelse efter udlændingelovens regler om familiesammenføring.

På baggrund af det anførte stadfæster Udlændingenævnet Statsforvaltningens afgørelse fra december 2018." ÅB/2020/261.

Udlændingenævnet hjemviste i august 2020 Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelse om ophør af ret til ophold efter EU-retten vedrørende en statsborger fra Ghana.

Sagens faktiske omstændigheder:

Ansøgeren fik i februar 2016 meddelt EU-opholdsbevis som medfølgende familiemedlem til en unionsborger med ophold i Danmark som arbejdstager. Ansøgeren og ansøgerens ægtefælle blev gift i november 2015 og havde forinden været samlevende i 10 måneder. I oktober 2018 blev parret skilt. Parret har et fælles barn, som er født i oktober 2016. Det fremgik af sagens oplysninger, at ansøgeren siden april 2018 havde været i arbejde. Det fremgik endvidere at ansøgeren havde samvær med sin søn, at dette samvær var fastsat af Familieretshuset, at samværet var overvåget og foregik i Familieretshusets lokaler, og at samværet har et omfang af 1½ time hver 14. dag fastsat frem til marts 2020.

Udlændingenævnets afgørelse.

"Udlændingenævnet finder grundlag for at hjemvise sagen til Styrelsen for International Rekruttering og Integration.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at der i sagen foreligger et samværsdokument fra Familieretshuset, hvoraf det fremgår, at ansøgeren har ret til støttet samvær med ansøgerens barn halvanden time hver anden uge.

Udlændingenævnet finder, at betingelsen i EU-opholdsbekendtgørelsens § 15, stk. 2, nr. 4, var opfyldt på tidspunktet for Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelse. Det kan ikke føre til en anden vurdering, at samværet i henhold til samværsdokumentet er tidsbegrænset.

Udlændingenævnet tilbagesender derfor sagen til Styrelsen for International Rekruttering og Integration med henblik på, at Styrelsen for International Rekruttering og Integration kan tage fornyet stilling til sagen, herunder om betingelsen i EU-opholdsbekendtgørelsens § 15, stk. 4, er opfyldt." ÅB/2020/262.

Udlændingenævnet stadfæstede i november 2020 Statsforvaltningens afgørelse om ophør af en pakistansk statsborgers ret til ophold som familiemedlem efter EU-retten.

Sagens faktiske omstændigheder:

Ansøgeren blev i juli 2015 meddelt EU-opholdskort som medfølgende familiemedlem til ansøgerens ægtefælle, som var statsborger i Storbritannien. Parret havde giftet sig i oktober 2014 og blev skilt ved dom i januar 2018. Ansøgerens advokat anførte under sagens behandling, at beregningen af længden af ægteskabet må løbe frem til tidspunktet, hvor proceduren, der konkret kan føre til opløsning af de ægteskabelige bånd mellem ansøgeren og ansøgerens ægtefælle, iværksættes, hvilket var i oktober 2017, hvor sagen blev indbragt for retten. Statsforvaltningen lagde til grund, at proceduren til skilsmisse blev indledt i august 2017, hvor parret indleverede en ansøgning om skilsmisse, og Statsforvaltningen fandt derfor, at ansøgeren ikke havde været gift i mindst 3 år, herunder mindst 1 år i Danmark, hvilket er en af betingelserne for bevarelse af opholdsretten.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Ansøgeren har haft ret til ophold i Danmark som medfølgende familiemedlem til en unionsborger efter EU-opholdsbekendtgørelsens § 10, stk. 1.

Det fremgår af denne bestemmelse, at man har ret til ophold som medfølgende familiemedlem, når man ledsager eller slutter sig til en unionsborger.

Udlændingenævnet kan ikke lægge til grund, at ansøgeren opfylder betingelserne for ret til ophold efter EU-opholdsbekendtgørelsen.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at ansøgeren i januar 2018 blev skilt fra ansøgerens ægtefælle, som er den unionsborger, ansøgerens opholdsret er afledt fra, og at ansøger derfor ikke længere opfylder betingelsen om at ledsage eller slutte sig til en unionsborger.

Udlændingenævnet finder endvidere, at ansøgeren ikke opfylder betingelserne i EU-opholdsbekendtgørelsens § 17, stk. 2, for at kunne bevare sin ret til ophold efter EU-opholdsbekendtgørelsen.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at ansøgeren indgik ægteskab i oktober 2014 med ansøgerens ægtefælle, at ansøgeren og ansøgerens ægtefælle i august 2017 indledte processen til skilsmisse hos Statsforvaltningen (nu Familieretshuset), og at ægteskabet mellem ansøgeren og ansøgerens ægtefælle ved begyndelsen af proceduren til skilsmissen ikke har varet i mindst tre år heraf mindst et år her i landet, hvilket er en betingelse for at bevare sin opholdsret efter EU-opholdsbekendtgørelsens § 17, stk. 2, nr. 1.

Udlændingenævnet henviser endvidere til, at ansøgeren, efter ansøgerens advokats oplysninger, ikke har været samlevende i EU-opholdsbekendtgørelsens forstand med ansøgerens ægtefælle, inden ægteskabet blev indgået.

Det forhold, at ansøgers advokat har henvist til EFTA Surveillance Authorities udtalelse af 7. marts 2018 og EU-domstolens dom i sag C-267/83 (Diatta), i sag C-40/11 (Iida) og i sag C-244/13 (Ogleriakhi), at ansøgerens advokat har anført, at Statsforvaltningens praksis og fortolkning af EU-opholdsdirektivets artikel 13, herunder i lyset af EU-domstolens dom i sag C-40/11 (Iida) ikke kan opretholdes og er forkert, at beregningen af længden af ansøgerens ægteskab må løbe frem til tidspunktet, hvor proceduren, der konkret kan føre til opløsning af de ægteskabelige bånd mellem ansøger og ansøgers ægtefælle iværksættes, og at denne procedure, der er knyttet til den kompetente myndigheds afgørelse om opløsning af ægteskabet, ses at være påbegyndt i oktober 2017, finder Udlændingenævnet ikke kan føre til en ændret vurdering.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at de primære domme går på, at der ikke kan stilles krav om samliv, at en ægtefælle uanset samliv kan være omfattet af personkredsen i § 3, stk. 1, ligesom en ægtefælle kan optjene rettigheder i forhold til tidsubegrænset opholdsret.

Udlændingenævnet har endvidere lagt vægt på, at det bl.a. fremgår af EU-Domstolens dom i sag C-40/11(Iida), at for at blive anset som familiemedlem til en unionsborger, som har udøvet sin ret til fri bevægelighed i henhold til direktiv 2004/38 i artikel 2, nr. 2, litra a, kræves der ikke i denne bestemmelse andre betingelser af tredjelandstatsborgeren end dennes status som ægtefælle, at Domstolen allerede har haft lejlighed til at fastslå i forbindelse med de EU-retlige instrumenter, der var gældende før direktiv 2004/38, at de ægteskabelige bånd ikke kan anses for brudt, så længe ægteskabet ikke er blevet opløst ved en afgørelse fra den dertil kompetente myndighed, at dette ikke er tilfældet, når ægtefællerne blot har ophævet samlivet, også selv om de har til hensigt senere at lade sig skille, således at ægtefællen ikke nødvendigvis til stadighed skal bo sammen med unionsborgeren

for at have en afledt opholdsret, og således anses for at være familiemedlem i den forstand, hvori udtrykket er anvendt i artikel 2, stk. 1, litra a.

Udlændingenævnet har desuden lagt vægt på, at det meget klart fremgår af ordlyden af opholdsdirektivet 2004/38/EF, at den i artikel 13, stk. 2, litra a, nævnte tidsangivelse regnes frem til iværksættelsen af proceduren for skilsmissen.

Udlændingenævnet har yderligere lagt vægt på, at det fremgår af Forslag til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om unionsborgeres og deres familiemedlemmers ret til at færdes og opholde sig frit på medlemsstaternes område, KOM (2001) 257[62], at skilsmisse eller ophævelse af ægteskab ikke betyder at familiemedlemmer til unionsborgere, der ikke er statsborger i en medlemsstat, mister deres ret til ophold, hvis ægteskabet ved begyndelsen af proceduren til skilsmisse har varet i mindst 3 år, heraf mindst 1 år i værtsmedlemsstaten, for at undgå forsøg på at omgå bestemmelserne om opholdsret gennem proformaægteskaber.

Udlændingenævnet har derudover lagt vægt på, at der ikke er tale om en ny indledende eller adskilt proces i forbindelse med skilsmisse ved dom, at den retlige skilsmisseprocedure påbegyndes ved, at der indgives en ansøgning om skilsmisse hos Familieretshuset, og at en skilsmissesag indbringes ved retten, såfremt der ikke kan opnås enighed mellem parterne i Familieretshuset.

Udlændingenævnet har endvidere lagt vægt på, at det til sagen er oplyst, at ansøgeren ikke har børn, og at der i øvrigt ikke foreligger oplysninger om, at ansøgeren har været udsat for en særlig vanskelig situation under ægteskabet, herunder overgreb, misbrug eller anden overlast i hjemmet, hvorfor det er Udlændingenævnets vurdering, at ansøgeren ikke er omfattet af EU-opholdsbekendtgørelsens § 17, stk. 2, nr. 2-4.

Endelig finder Udlændingenævnet, at der ikke foreligger sådanne omstændigheder, at meddelelse om ophør af ansøgerens opholdsret må antages at virke særligt belastende for ansøgeren, jf. EU-opholdsbekendtgørelsens § 37 og udlændingelovens § 26, stk. 1.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at ansøgeren fik udstedt et EU-opholdskort i juli 2015, at ansøgeren indrejste i Danmark i juli 2015, at ansøgeren og ansøgerens ægtefælle allerede i august

[62] Forslag til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om unionsborgeres og deres familiemedlemmers ret til at færdes og opholde sig frit på medlemsstaternes område. https://eur-lex.europa.eu/LexUriServ/LexUriServ.do?uri=COM%3A2001%3A0257%3AFIN%3ADA%3APDF

2017 indledte processen til skilsmisse, at EU-retten er konstaterende, hvilket betyder, at man har ret til ophold, så længe betingelserne herfor er opfyldte, og at ansøgeren således ikke siden august 2017 – dvs. i en periode på mere end 3 år – har opfyldt betingelserne for at have ret til ophold i Danmark som familiemedlem til en EU-statsborger.

Udlændingenævnet har herudover lagt vægt på, at ansøgeren indrejste i Danmark som voksen.

Det er indgået i grundlaget for Udlændingenævnets afgørelse, at ansøgeren har opholdt sig i Danmark siden juli 2015, at ansøgeren siden juni 2016 har været tilknyttet det danske arbejdsmarked, og at ansøgeren ligeledes i november 2019 har overtaget en kiosk.

Det forhold, at ansøgeren har været tilknyttet arbejdsmarkedet siden juli 2015, kan ikke føre til en ændret vurdering.

Udlændingenævnet finder i øvrigt, at der ikke foreligger oplysninger om personlige eller helbredsmæssige forhold, der bevirker, at ophør af ansøgerens ret til ophold efter EU-opholdsbekendtgørelsen må anses for særligt belastende.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at ansøgerens advokat ikke har oplyst om forhold i form af alvorlige helbredsproblemer, eller at ansøgeren har børn eller andre familieforhold i Danmark, der kunne medføre, at ansøgeren havde opnået en særlig tilknytning til Danmark.

På denne baggrund finder Udlændingenævnet, at ansøgeren ikke kan antages at have opnået en sådan tilknytning til Danmark, at ophør af ansøgerens ret til ophold efter EU-opholdsbekendtgørelsen vil virke særligt belastende for ansøgeren.

Udlændingenævnet stadfæster derfor Statsforvaltningens afgørelse fra maj 2018." ÅB/2020/263.

Udlændingenævnet stadfæstede i november 2020 Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelse vedrørende ophør af pakistansk statsborgers ret til ophold som familiemedlem efter EU-retten. Udlændingenævnet sendte samtidig sagen til Udlændingestyrelsen, med henblik på at få vurderet, hvorvidt ansøger kunne meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1.

Sagens faktiske omstændigheder:

Ansøgeren fik i november 2015 af Statsforvaltningen udstedt EU-opholdskort som medfølgende familiemedlem til en unionsborger med tidsubegrænset ophold i Danmark. Parret havde giftet sig i

december 2014, men blev skilt i august 2019, hvorfor Styrelsen for International Rekruttering og Integration havde til hensigt at træffe afgørelse om, at ansøgerens ret til ophold efter EU-retten var ophørt. Styrelsen vejledte om reglerne for bevarelse af ansøgerens opholdsret. Ansøgerens advokat indsendte efterfølgende kopi af politianmeldelse og en udtalelse for et krisecenter som dokumentation for, at ansøgeren har været udsat for fysisk, psykisk, seksuel og økonomisk vold. Det blev ikke til sagen dokumenteret, at ansøgeren var arbejdstager eller på anden vis kunne forsørge sig selv.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Ansøgeren har haft ret til ophold i Danmark som familiemedlem til en unionsborger, der har tidsubegrænset opholdsret i landet.

Udlændingenævnet kan ikke lægge til grund, at ansøgeren opfylder betingelserne for fortsat ret til ophold efter EU-opholdsbekendtgørelsens bestemmelser.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at ansøgeren i august 2019 blev skilt fra ansøgerens ægtefælle, og at ansøgeren dermed ikke længere er et familiemedlem til en unionsborger.

Udlændingenævnet finder, at ansøgeren opfylder betingelserne i EU-opholdsbekendtgørelsens § 17, stk. 2, for at kunne bevare ret til ophold efter EU-opholdsbekendtgørelsen.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at det fremgår af Det Centrale Personregister (CPR), at ansøgerens ægteskab med ansøgerens ægtefælle har varet i mere end 3 år, samt at mere end 1 år af ægteskabet har været her i landet. Udlændingenævnet finder dermed, at betingelsen i EU-opholdsbekendtgørelsens § 17, stk. 2, nr. 1, er opfyldt.

Udlændingenævnet finder endvidere, at der foreligger en særlig vanskelig situation, idet de indsendte dokumenter i sagen indikerer, at ansøgeren har været udsat for overgreb og misbrug i hjemmet, mens ægteskabet bestod. Udlændingenævnet vurderer på denne baggrund, at betingelsen i EU-opholdsbekendtgørelsens § 17, stk. 2, nr. 3, er opfyldt.

Udlændingenævnet finder derimod, at betingelserne i § 17, stk. 3, ikke er opfyldt.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at der ikke er fremlagt dokumentation for, at ansøgeren er arbejdstager, selvstændig erhvervsdrivende eller råder over midler til sit underhold, således at det offentlige ikke faldes til byrde.

Udlændingenævnet kan i den forbindelse konstatere, at det fremgår af Udlændingenævnets opslag i det elektroniske indkomstregister, eIndkomst, at ansøgeren har modtaget kontanthjælp i perioden fra juni 2019 til og med juni 2020, hvilket er en tilkendegivelse af, at ansøgeren ikke råder over tilstrækkelige midler til egen forsørgelse, og ansøgeren falder dermed det offentlige til byrde.

På baggrund af ovenstående finder Udlændingenævnet, at der ikke foreligger sådanne omstændigheder, at meddelelse om ophør af ansøgers opholdsret må antages at virke særligt belastende for ansøgeren, jf. EU-opholdsbekendtgørelsens § 37 og udlændingelovens § 26, stk. 1.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at ansøgeren indrejste i Danmark i november 2015, og at ansøgeren har haft ophold i Danmark i ca. 4 år og 9 måneder.

Udlændingenævnet har ydermere lagt vægt på, at ansøgerens tilknytning til det danske arbejdsmarked er forholdsvist begrænset, idet det fremgår af Udlændingenævnets opslag i eIndkomst, at ansøgeren alene har modtaget lønindkomst i 1 år og 6 måneder.

Udlændingenævnet har endvidere lagt vægt på, at ansøgeren ikke har børn, at ansøgeren ikke har oplyst at have familiemedlemmer i Danmark, at ansøgeren har familie i Pakistan, at ansøgeren kun taler lidt dansk, og at ansøgeren ikke har indsendt oplysninger, der indikerer, at ansøgeren har en tilknytning til det danske samfund.

Udlændingenævnet har derudover lagt vægt på ansøgerens bemærkninger og fremsendte dokumenter vedrørende den psykiske, fysiske, seksuelle og økonomiske vold. Udlændingenævnet har lagt vægt på, at det fremgår af erklæringen fra krisecentret, at ansøgeren har oplyst, at hun vil begå selvmord eller blive dræbt, hvis hun skal vende tilbage til Pakistan.

Udlændingenævnet finder dog, at de anførte omstændigheder ikke kan føre til en ændret vurdering, idet disse omstændigheder ikke medfører, at ansøgeren har opnået en sådan tilknytning til Danmark og det danske samfund, at det vil virke belastende for ansøgeren at miste opholdsretten.

Endelig finder Udlændingenævnet, at ansøgeren ikke har et beskyttelsesværdigt familieliv i Danmark efter Den Europæiske Menneskerettighedskonventions (EMRK) artikel 8, idet der ikke til sagen er oplysninger om nære familiemæssige relationer i Danmark.

På baggrund af de samlede faktiske forhold finder Udlændingenævnet således, at det ikke er disproportionalt eller stridende mod Danmarks internationale forpligtelser, herunder EMRK artikel 8, at træffe afgørelse om ophør af ansøgerens opholdsret.

Udlændingenævnet stadfæster derfor Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelse fra december 2019.

Udlændingenævnet finder samtidig anledning til at oversende sagen til Udlændingestyrelsen til vurdering af, hvorvidt ansøgeren bør meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at det selvforsørgelseskrav, som gælder for personer omfattet af § 17, stk. 2, nr. 3, i EU-opholdsbekendtgørelsen, ikke gælder i sager omfattet af udlændingelovens § 19, stk. 7. Hvis sagen alene behandles efter EU-opholdsbekendtgørelsens bestemmelser, vil der derfor være en risiko for, at personer med opholdsret efter EU-retten vil blive stillet ringere end personer med opholdstilladelse efter udlændingeloven i tilfælde, hvor opholdsgrundlaget ikke længere er til stede som følge af samlivsophør, der skyldes, at udlændingen har været udsat for overgreb, misbrug eller anden overlast m.v. her i landet.

Udlændingenævnet videresender derfor ansøgerens sag til Udlændingestyrelsen med henblik på, at Udlændingestyrelsen vurderer ansøgerens sag efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1, herunder om ansøgeren må antages at ville have fået forlænget sin opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 19, stk. 7, såfremt ansøgeren havde haft en opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1, eller § 9 c, stk. 1." ÅB/2020/264.

Udlændingenævnet omgjorde i november 2020 Statsforvaltningens afgørelse vedrørende en statsborger fra Fillippinerne, der havde opholdsret som familiemedlem til en unionsborger med ret til tidsubegrænset ophold.

Sagens faktiske omstændigheder:

Ansøgeren blev i juni 2017 meddelt ret til ophold efter principperne i Clauder-dommen på baggrund af ægteskab med en unionsborger, som havde opnået ret til tidsubegrænset ophold i Danmark. Ansøgeren og unionsborgeren blev skilt i august 2017. Statsforvaltningen lagde i den afgørelse af primo november 2018 vægt på bl.a., at ansøgeren ikke kunne bevare sin opholdsret efter dagældende EU-opholdsbekendtgørelses § 15, stk. 2, allerede fordi hun ikke havde haft opholdsret efter EU-opholdsbekendtgørelsens § 8, stk. 1, eller §§ 9-11, som var direkte omtalt i § 15, stk. 2.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Udlændingenævnet finder grundlag for at ændre Statsforvaltningens afgørelse af primo november 2018, hvorved Statsforvaltningen vurderede, at ansøgeren ikke havde bevaret sin opholdsret efter ophør af ægteskab i august 2017.

Statsforvaltningen har i afgørelsen af primo november 2018 lagt vægt på bl.a., at ansøgerens opholdsret var opnået på baggrund af principperne i Clauder-dommen (sag E-4/11), idet ansøgeren havde været familiemedlem til en unionsborger, som havde opnået ret til tidsubegrænset ophold efter EU-retten, og som således hverken var arbejdstager, selvforsørgende eller opfyldte andre af EU-opholdsbekendtgørelsens betingelser om ret til ophold som hovedperson.

Statsforvaltningen fandt på den baggrund, at ansøgeren ikke var omfattet af personkredsen i dagældende EU-opholdsbekendtgørelses § 15, stk. 2 (nu EU-opholdsbekendtgørelsens § 17, stk. 2), om bevarelse af opholdsret efter ophør af ægteskab, idet bestemmelsens ordlyd alene omfattede personer, der havde haft ret til ophold som familiemedlem til en hovedperson, jf. dagældende EU-opholdsbekendtgørelses § 8, stk. 1, eller §§ 9-11.

Udlændingenævnet finder, at det ikke er i overensstemmelse med EU-retten, såfremt familiemedlemmer, som har opnået opholdsret i medfør af principperne i Clauder-dommen, ikke er omfattet af anvendelsesområdet for retten til bevarelse af opholdsret efter ophør af ægteskab, jf. artikel 13, stk. 2, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/38/EF af 29. april 2004 (opholdsdirektivet), som implementeret i den nuværende EU-opholdsbekendtgørelses § 17, stk. 2.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at det er et grundlæggende princip i EU-retten, at opholdsdirektivets bestemmelser ikke må fortolkes restriktivt.

Endvidere har Udlændingenævnet lagt vægt på, at det fremgår af Clauder-dommen bl.a., at en person, som har opnået ret til ophold som familiemedlem til en unionsborger med tidsubegrænset opholdsret efter EU-retten, kan opnå selvstændig ret til tidsubegrænset ophold efter fem års lovligt ophold i værtsstaten, jf. opholdsdirektivets artikel 16. Udlændingenævnet finder herefter, at den samme fortolkning må gøre sig gældende i forhold til opholdsdirektivets artikel 13, stk. 2, således at det pågældende familiemedlem ligeledes kan opnå en selvstændig ret til at bevare opholdsretten efter ophør af ægteskab.

Endvidere har Udlændingenævnet lagt vægt på, at det fremgår af ordlyden af opholdsdirektivets artikel 13, stk. 2, at bestemmelsen omfatter "familiemedlemmer", og den er således ikke begrænset til at omfatte personer, som har opholdsret som familiemedlem til en arbejdstager, selvforsørgende mv.

Udlændingenævnet har endelig lagt vægt på, at der ved den seneste revision af EU-opholdsbekendtgørelsen (bekendtgørelse nr. 1457 af 6. oktober 2020), er sket en implementering af principperne i Clauder-dommen, således at det nu er muligt direkte af EU-opholdsbekendtgørelsens

§ 15, at familiemedlemmer, der ledsager eller slutter sig til en hovedperson med ret til tidsubegrænset ophold, har ret til ophold, så længe hovedpersonens opholdsret består.

I forlængelse heraf fremgår det nu klart af EU-opholdsbekendtgørelsens § 17, stk. 2, at anvendelsesområdet for retten til bevarelse af opholdsret efter ophør af ægteskab, også omfatter personer, der har haft ret til ophold efter EU-opholdsbekendtgørelsens § 15.

Udlændingenævnet finder på baggrund af ovenstående, at Statsforvaltningen ikke kunne træffe afgørelse om, at ansøgerens opholdsret var ophørt, uden samtidig at tage stilling til, om ansøgeren havde bevaret sin opholdsret efter dagældende EU-opholdsbekendtgørelses § 15, stk. 2 (nuværende EU-opholdsbekendtgørelses § 17, stk. 2)." ÅB/2020/265.

3.20.5. Hensynet til den offentlige orden og sikkerhed

Det følger af EU-opholdsbekendtgørelsens § 35, 1. pkt., at udstedelse af registreringsbevis eller opholdskort kan nægtes, hvis hensyn til den offentlige orden, sikkerhed eller sundhed tilsiger det.

Det følger herudover af EU-opholdsbekendtgørelsens § 36, at afgørelser, der træffes efter udlændingeloven eller denne bekendtgørelse i forhold til unionsborgere eller deres familiemedlemmer af hensyn til den offentlige orden eller sikkerhed skal være i overensstemmelse med proportionalitetsprincippet og kan udelukkende begrundes i vedkommendes personlige adfærd. Den personlige adfærd skal udgøre en reel, umiddelbar og tilstrækkelig alvorlig trussel, der berører en grundlæggende samfundsinteresse. Begrundelser, der ikke vedrører den individuelle sag, eller som har generel præventiv karakter, må ikke anvendes. Der må ved vurderingen ikke lægges økonomiske betragtninger til grund.

Som eksempler på sager, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til, om hensynet til den offentlige orden og sikkerhed var til hinder for udstedelse af registreringsbevis til en unionsborger, kan nævnes følgende afgørelser:

Udlændingenævnet stadfæstede i august 2020 Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelse vedrørende en kroatisk statsborger, der havde søgt om registreringsbevis som arbejdstager efter EU-reglerne.

Sagens faktiske omstændigheder:

Ansøgeren blev i december 2012 ved dom kendt skyldig i manddrab begået i 2011 samt forskellige andre forhold, herunder dokumentfalsk. Ansøgeren havde siden 2008 haft opholds- og

arbejdstilladelse på Færøerne, og ansøgeren havde søgt om forlængelse af sin opholds- og arbejdstilladelse. Ansøgeren blev idømt 14 års fængsel for forholdene og blev udvist fra Færøerne for bestandigt. Ansøgeren afsonede herefter sin fængselstraf og blev i marts 2019 prøveløsladt på halv tid med en prøvetid på 5 år. Ansøgeren blev i marts 2019 påset udrejst til sit hjemland, hvorefter ansøgeren i juni 2019 genindrejste i Danmark med henblik på at søge om registreringsbevis som arbejdstager efter EU-reglerne.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Udlændingenævnet finder, at hensynet til den offentlige orden tilsiger, at ansøgeren nægtes at få udstedt et registreringsbevis efter EU-opholdsbekendtgørelsens § 3, stk. 1.

Udlændingenævnet har ved vurderingen heraf lagt vægt på, at ansøgeren ved dom afsagt i december 2012 er kendt skyldig i manddrab efter straffelovens § 237 ved på ukendt måde, men muligvis ved slag eller lignende, med spidse og/eller stumpe redskaber, at have dræbt en person.

Udlændingenævnet har lagt vægt på karakteren af den begåede forbrydelse, ansøgeren er dømt for, herunder at manddrab er omfattet af straffelovens kapitel 25 (forbrydelser mod liv og legeme), at ansøgeren blev idømt 14 års fængsel for forbrydelsen, at straffen blev forhøjet fra 12 års fængsel til fængsel i 14 år, og at ansøgeren blev udvist fra Færøerne for bestandigt.

Udlændingenævnet finder endvidere, at nægtelse af udstedelse af registreringsbevis er i overensstemmelse med proportionalitetsprincippet, jf. EU-opholdsbekendtgørelsens § 35, og at ansøgerens adfærd udgør en reel, umiddelbar og tilstrækkelig alvorlig trussel mod et grundlæggende samfundshensyn.

Udlændingenævnet har ved vurderingen heraf lagt vægt på karakteren af den begåede forbrydelse, jf. også begrundelsen ovenfor, at der er tale om alvorlig personfarlig kriminalitet og sammenholdt disse forhold med de samfundsinteresser, der søges beskyttet.

Det er indgået i grundlaget for Udlændingenævnets vurdering af sagen, at ansøgeren har været prøveløsladt siden marts 2019, men Udlændingenævnet finder ikke, at dette forhold kan føre til en ændret vurdering af sagen, hvorfor det er Udlændingenævnets vurdering, at ansøgerens adfærd udgør en reel, umiddelbar og tilstrækkelig alvorlig trussel mod et grundlæggende samfundshensyn.

Det forhold, at det i forbindelse med klagesagens behandling er anført, at den dræbte, kort forinden han afgik ved døden, havde købt en andel i et udstillings- og messefirma, at han herefter blev eneejer af firmaet, og at sælgeren af denne andel havde haft kontakt til en pensioneret politimand, der også

havde vist interesse i at købe andelen, og at politimanden på nuværende tidspunkt ernærer sig i branchen med det udstyr, som den dræbte havde købt, kan ikke føre til en ændret vurdering.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at ansøgeren er kendt skyldig i manddrab ved dom afsagt i december 2012, og at ansøgeren er idømt 14 års fængsel for forbrydelsen og udvist for bestandigt fra Færøerne.

Det forhold, at Udlændingenævnet i forbindelse med klagesagens behandling endvidere har modtaget en anbefaling fra ansøgerens arbejdsgiver i Danmark, kan af de samme grunde som ovenfor anført heller ikke føre til en ændret vurdering.

Det kan endvidere ikke føre til en ændret vurdering, at det i forbindelse med klagesagens behandling er anført, at politiet har oplyst ansøgeren om, at ansøgeren kunne indrejse i Danmark på ny, og at ansøgeren ligeledes af Statsforvaltningen har fået oplyst, at det ville være muligt at få udstedt et registreringsbevis efter EU-opholdsbekendtgørelsen, men at det først ville være muligt, når man var løsladt fra fængslet.

Udlændingenævnet henviser herved til, at det er korrekt, at ansøgeren kunne indrejse i Danmark, hvilket politiet også havde oplyst om, idet indrejseforbuddet alene er gældende for Færøerne, men at dette ikke er ensbetydende med, at ansøgeren kan meddeles ret til ophold i Danmark efter EU-opholdsbekendtgørelsen, da et afslag kan meddeles efter EU-opholdsbekendtgørelsens § 22, stk. 5, såfremt det konkret vurderes, at udstedelse af registreringsbevis kan nægtes, hvis hensyn til den offentlige orden, sikkerhed eller sundhed tilsiger dette.

Udlændingenævnet stadfæster således Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelse af december 2019." ÅB/2020/266.

Udlændingenævnet stadfæstede i august 2020 Statsforvaltningens afgørelse vedrørende en polsk statsborger, der havde søgt om registreringsbevis som arbejdstager efter EU-reglerne.

Sagens faktiske omstændigheder:

Ansøgeren indgav i maj 2018 ansøgning om registreringsbevis som arbejdstager efter EU-reglerne. Under sagens behandling blev ansøgeren tiltalt for overtrædelse af straffeloven, hvor anklagemyndigheden nedlagde påstand om udvisning af Danmark. På den baggrund traf Statsforvaltningen afgørelse om nægtelse af udstedelse af registreringsbevis under henvisning til ansøgeren var til fare for den offentlige orden og sikkerhed. I forbindelse med klagesagens behandling afsagde byretten i november 2018 dom i straffesagen mod ansøgeren. Ansøgeren blev kendt skyldig

i udøvelse af vold, idet ansøgeren havde grebet fat i en forbipasserende cyklist og slået denne i ansigtet 2 gange med knyttet hånd. Ansøgeren blev endvidere kendt skyldig i overtrædelse af lov om euforiserende stoffer, idet ansøgeren havde været i besiddelse af 2 ecstasytabletter til eget forbrug. Ansøgeren blev idømt 40 dages fængsel og udvist af Danmark med indrejseforbud i 6 år.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Udlændingenævnet finder, at hensynet til den offentlige orden eller sikkerhed tilsiger, at ansøgeren nægtes at få udstedt EU-opholdskort som arbejdstager.

Udlændingenævnet har ved vurderingen heraf lagt særligt vægt på, at ansøgeren ved dom afsagt af byretten i november 2018 er kendt skyldig i vold efter straffelovens § 244, og blev udvist af Danmark med indrejseforbud i 6 år.

Udlændingenævnet har endvidere lagt vægt på karakteren af den begåede forbrydelse, som ansøgeren er dømt for, herunder at ansøgeren umotiveret og under påvirkning af stoffer har udsat en anden borger for vold på gaden, og at dette udgør en reel, umiddelbar og alvorlig trussel, der vedrørende en grundlæggende samfundsinteresse. Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at hændelsen fandt sted i oktober 2018, og således alene fem måneder efter ansøgerens ansøgning om EU-opholdsbevis.

Udlændingenævnet finder endvidere, at nægtelse af udstedelse af opholdskort til ansøgeren er i overensstemmelse med proportionalitetsprincippet, jf. EU-opholdsbekendtgørelsens § 35.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på ansøgerens begrænsede tilknytning til Danmark, herunder at ansøgeren blev registreret som kildeskattepligtig i landet i maj 2017, og at ansøgeren således kun havde haft ophold i Danmark i 13 måneder forud for Statsforvaltningens afgørelse, samt at ansøgeren kun havde haft begrænset tilknytning til arbejdsmarkedet i form af to kortvarige ansættelser.

Det forhold, at det i klagen er anført, at ansøgeren er uenig i Statsforvaltningen afgørelse og anfører, at alene domstolene har kompetence til at træffe afgørelse om afslag på EU-opholdsdokument og fastsætte en udrejsefrist, kan ikke føre til en anden vurdering af sagen.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at byretten, efter Statsforvaltningens afgørelse i juli 2018, kendte ansøgeren skyldig i vold og overtrædelse af lov om euforiserende stoffer i november 2018 og samme dag idømte ansøgeren fængsel i 40 dage med efterfølgende udvisning med indrejseforbud i 6 år.

Udlændingenævnet stadfæster derfor Statsforvaltningens afgørelse af juli 2018." ÅB/2020/267.

Som eksempel på en sag, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til, om hensynet til den offentlige orden og sikkerhed var til hinder for udstedelse af opholdsret til et familiemedlem til en unionsborger, kan nævnes følgende afgørelse:

Udlændingenævnet stadfæstede i august 2020 Statsforvaltningens afgørelse vedrørende en pakistansk statsborger, der havde søgt om EU-opholdskort som ægtefælle til en unionsborger.

Sagens faktiske omstændigheder:

Ansøgeren indgav i august 2017 ansøgning om EU-opholdskort som familiemedlem til en unionsborger, der havde registreringsbevis som arbejdstager efter EU-reglerne. Ansøgeren blev i februar 2018 af byretten kendt skyldig i dokumentfalsk ved at have gjort brug af et falskt dokument til at skuffe i retsforhold, idet ansøgeren over for en politiassistent legitimerede sig med et falsk rumænsk ID-kort. Ansøgeren blev idømt 40 dages fængsel og udvist af Danmark med indrejseforbud i 6 år.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Udlændingenævnet finder, at hensynet til den offentlige orden tilsiger, at ansøgeren nægtes at få udstedt et EU-opholdskort som familiemedlem til en herboende unionsborger.

Udlændingenævnet har ved vurderingen heraf lagt vægt på, at ansøgeren ved dom afsagt af byretten i februar 2018 blev kendt skyldig i dokumentfalsk efter straffelovens § 171, stk. 1, jf. stk. 3, jf. § 172, stk. 1, ved at have gjort brug af et falskt dokument til at skuffe i retsforhold, idet ansøgeren over for en politiassistent legitimerede sig med et falsk rumænsk ID-kort.

Udlændingenævnet har endvidere lagt vægt på karakteren af den begåede forbrydelse, som ansøgeren er dømt for, herunder at ansøgeren adspurgt herom, bekræftede over for politiet, at det falske rumænske ID-kort tilhørte ansøgeren, at ansøgeren blev kørt på politistationen, hvor politiet måtte have hjælp fra en rumænsk tolk, som konkluderede at ansøgeren ikke talte rumænsk. Først herefter oplyste ansøgeren politiet om sin korrekte identitet. Retten fandt på baggrund heraf, at ansøgeren havde haft direkte forsæt til at begå dokumentfalsk.

Udlændingenævnet vurderer på baggrund heraf, at den begåede forbrydelse udgør en reel, umiddelbar og alvorlig trussel, der vedrører en grundlæggende samfundsinteresse. Udlændingenævnet har herved særligt lagt vægt på, at den begåede forbrydelse vedrører misbrug af falsk ID i forhold til opholdsret i Danmark.

Udlændingenævnet har endeligt lagt vægt på, at hændelsen fandt sted i februar 2018, og således kun seks måneder efter ansøgeren havde indgivet en ansøgning om EU-opholdsbevis.

Udlændingenævnet har endeligt lagt vægt på, at byretten idømte ansøgeren 40 dages fængsel samt udvisning med indrejseforbud i 6 år.

Udlændingenævnet finder endvidere, at nægtelse af udstedelse af opholdsdokument til ansøgeren er i overensstemmelse med proportionalitetsprincippet, jf. EU-opholdsbekendtgørelsens § 35, og at ansøgerens personlige adfærd i form af direkte forsæt til dokumentfalsk udgør en reel, umiddelbar og tilstrækkelig alvorlig trussel mod et grundlæggende samfundshensyn. Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at ansøgeren ingen tilknytning til Danmark har, og at ansøgeren alene har haft ophold i landet siden 2017, og at ansøgerens ægtefælle desuden er udrejst til sit hjemland i september 2018.

Det forhold, at der i klagen er anført, at sagen er anket til landsretten, kan ikke føre til en ændret vurdering af sagen, idet politiet har oplyst, at anken er frafaldet og dommen fra byretten således er endelig." ÅB/2020/269.

Der henvises i øvrigt til afgørelsen EU/2019/17 i Udlændingenævnets årsberetning 2019, afsnit 3.20.2.3, hvor Udlændingenævnet omgjorde en afgørelse vedrørende hensynet til den offentlige orden og sikkerhed.

3.20.5.1. Misbrug af rettigheder og svig

Som det fremgår af afsnit 3.20.5. ovenfor kan udstedelse af registreringsbevis eller opholdskort nægtes, hvis hensynet til den offentlige orden, sikkerhed eller sundhed tilsiger det, jf. EU-opholdsbekendtgørelsens 35, stk. 1, 1. pkt.

Det følger herudover af EU-opholdsbekendtgørelsens § 35, stk. 1, 3. pkt., at tilsvarende gælder, hvis der er tale om misbrug af rettigheder eller om svig, herunder i kraft af et proformaægteskab.

I Kommissionens meddelelse[63] defineres svig som forsætlig vildledning eller påfund for at opnå ret til fri bevægelighed i henhold til EU-opholdsdirektivet.

[63] Meddelelse fra Kommissionens til Europa-Parlamentet og Rådet om retningslinjer for en bedre gennemførelse og anvendelse af direktiv 2004/38/EF om unionsborgeres og deres familiemedlemmers ret til at færdes og opholde sig frit på medlemsstaternes område (KOM(2009) 313), pkt. 4, og den deri nævnte retspraksis.

Det fremgår endvidere af Kommissionens meddelelse, at misbrug i forbindelse med opholdsdirektivet defineres som en adfærd, der alene har til formål at opnå ret til fri bevægelighed og ophold i henhold til EU-reglerne, hvilket ikke er i overensstemmelse med formålet med EU-bestemmelserne, om end de betingelser, der er fastsat i disse bestemmelser, formelt er opfyldt.

Som et eksempel på en sag, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til, om der forelå misbrug af rettigheder, og om misbruget var til hinder for udstedelse af opholdsret til en unionsborgers familiemedlem, kan nævnes følgende afgørelse:

Udlændingenævnet omgjorde i september 2020 Statsforvaltningens afgørelse vedrørende en ansøger fra Ghana, som havde søgt om EU-opholdskort som medfølgende familiemedlem til sin ægtefælle, der havde gjort brug af retten til fri bevægelighed efter EU-reglerne som arbejdstager.

Sagens faktiske omstændigheder:

Ansøgeren indgav i januar 2018 en ansøgning om ret til ophold i Danmark som ægtefælle til en unionsborger. Ansøgeren fremlagde i forbindelse med ansøgningens indgivelse et nationalitetspas, der var udstedt af den ghanesiske ambassade i Danmark. Statsforvaltningen fandt, at nationalitetspasset ikke var udstedt på lovligt grundlag, og at der således forelå misbrug af rettigheder.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Udlændingenævnet finder grundlag for at ændre Statsforvaltningens afgørelse af februar 2019.

Udlændingenævnet finder således, at Statsforvaltningen ikke kunne meddele ansøgeren afslag på ret til ophold med den begrundelse, at ansøgerens pas var udstedt på ulovligt grundlag, hvorfor der var tale om misbrug af EU-retten, og at ansøgerens identitet ikke kunne lægges til grund, alene med henvisning til, at ansøgeren ikke var fremkommet med en reel begrundelse for, hvorfor ansøgeren i november 2017 fik udstedt et nyt pas af den ghanesiske ambassade i Danmark.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at ansøgeren ved indgivelsen af ansøgningen om ret til ophold i januar 2018 har identificeret sig ved at forevise et gyldigt pas i overensstemmelse med artikel 10, stk. 2, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/38EF af 29. april 2004 (opholdsdirektivet) og EU-opholdsbekendtgørelsens § 26, stk. 4, nr. 1.

Udlændingenævnet har endvidere lagt vægt på, at den ghanesiske ambassade i Danmark ved brev af ultimo april 2018 har bekræftet, at ambassaden har udstedt det pågældende pas til ansøgeren, og at

de ghanesiske myndigheder således har vurderet, at ansøgeren opfyldte betingelserne for at få udstedt et nationalitetspas.

Udlændingenævnet har ydermere lagt vægt på, at der ikke i øvrigt ses at være forhold i sagen, der i tilstrækkelig grad taler imod, at ansøgerens identitet kan lægges til grund.

Endvidere er det indgået i Udlændingenævnets afvejning af på den ene side risikoen for misbrug af EU-retten og på den anden side hensynet til retten til fri bevægelighed, at manglende anerkendelse af det fremlagte pas vil udgøre en hindring i retten til fri bevægelighed for unionsborgeren, der er arbejdstager i Danmark, og som – såfremt unionsborgeren og ansøgeren i øvrigt opfylder betingelserne herfor – har ret til at blive ledsaget af ansøgeren i Danmark.

Endelig skal Udlændingenævnet bemærke, at EU-Domstolen i Metock-dommen (C-127/08) fastslog, at der ikke ved familiesammenføring efter EU-reglerne kan stilles krav om forudgående lovligt ophold i en anden medlemsstat. Der kan således ej heller stilles krav om, at ansøgeren er indrejst legalt i EU eller i Danmark.

Udlændingenævnet finder således på baggrund af en konkret og individuel vurdering af sagens oplysninger, at uanset at ansøgeren ikke over for Statsforvaltningen er fremkommet med oplysninger om, hvorfor ansøgeren fik udstedt et nyt pas efter sin indrejse i Danmark, kan det ikke lægges til grund, at der er tale om misbrug af EU-retten, ligesom Udlændingenævnet finder, at ansøgerens identitet kan lægges til grund." ÅB/2020/269.

Der henvises herudover til afsnit 3.20.2.4. for så vidt angår eksempler på afgørelser, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til, om der forelå et proformaægteskab.

3.20.6. Ret til tidsubegrænset ophold på baggrund af EU-reglerne

Efter EU-opholdsbekendtgørelsens 18, stk. 1, har en unionsborger, der har haft lovligt ophold her i landet uafbrudt i 5 år, ret til tidsubegrænset ophold. Først og fremmest skal pågældende være omfattet af personkredsen for EU-opholdsbekendtgørelsens anvendelsesområde som følger af kapitel 1 og opholdet skal være i overensstemmelse med de betingelser for ophold, der fremgår af EU-opholdsbekendtgørelsens bestemmelser i øvrigt.

Betingelserne for opholdsretten efter EU-opholdsbekendtgørelsens kapitel 2 (om personer med selvstændig opholdsret som f.eks. arbejdstager, person med tilstrækkelige midler m.v.) og kapitel 3 (familiemedlemmers ret til ophold) skal være opfyldt indtil det tidspunkt, hvor unionsborgeren efter 5 års uafbrudt ophold opnår retten til tidsubegrænset ophold.

Retten til tidsubegrænset ophold opnås automatisk, når betingelsen i EU-opholdsbekendtgørelsens § 18, stk. 1, om 5 års lovligt ophold i træk er opfyldt. Det følger heraf, at udstedelse af bevis for opnåelse af tidsubegrænset opholdsret ikke kan betinges af, at unionsborgeren på tidspunktet for ansøgningen opfylder betingelserne i EU-opholdsbekendtgørelsens kapitel 2 og 3, hvis vedkommende allerede forinden har opholdt sig lovligt her i landet i 5 år i træk.

Udstedelse af et opholdsbevis for ret til tidubegrænset ophold, kan heller ikke betinges af, at ansøgeren identificerer sig ved ansøgningens indgivelse, hvis ansøgeren tidligere har identificeret sig, og det derved er fastslået, at pågældende er omfattet af EU-opholdsbekendtgørelsens anvendelsesområde f.eks. ved indgivelse af en førstegangsansøgning.

Som eksempler på afgørelser, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til, om ansøgerens identitet har være tilstrækkelig fastlagt i forbindelse med ansøgning om udstedelse af bevis for tidsubegrænset opholdstilladelse på baggrund af EU-reglerne, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i maj 2020 Statsforvaltningens afgørelse om afslag på ret til tidsubegrænset ophold efter EU-opholdsbekendtgørelsens regler, idet ansøgerens identitet ikke var fastslået med tilstrækkelig sikkerhed, og ansøgeren derfor ikke kunne antages at være omfattet af begrebet ”unionsborger”.

Sagens faktiske omstændigheder:

I januar 2019 søgte ansøgerens værge på vegne af ansøgeren om bevis for ret til tidsubegrænset ophold efter EU-opholdsbekendtgørelsens regler. Af sagens oplysninger fremgik det bl.a., at ansøgeren var svensktalende, men ikke kendte sin fødedato og identitet, at han var tidligere hjemløs, og at han i mange år havde opholdt sig i Danmark uden for det etablerede samfund. Endvidere fremgik det, at der var en formodning om, at ansøgeren var rumænsk statsborger, og at han kom til Danmark i 1993 efter at have været bosat i Sverige. Endelig fremgik det, at ansøgeren midlertidigt opholdt sig på en plejehjemsplads betalt af kommunen, at han havde behov for sundhedsfaglig hjælp, og at det ville være sundhedsskadeligt at sende ham på gaden, da han havde akut behov for et plejeophold.

Udlændingenævnets afgørelse:

”Udlændingenævnet finder, at ansøgeren ikke opfylder betingelserne for ret til ophold efter EU-opholdsbekendtgørelsen.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at man skal være unionsborger for at kunne blive meddelt selvstændig opholdsret efter EU-opholdsbekendtgørelsens kapitel 2, og at Udlændingenævnet på baggrund af en samlet konkret og individuel vurdering af sagens oplysninger finder, at ansøgerens identitet ikke er fastslået med tilstrækkelig sikkerhed, og at ansøgerens således ikke kan antages at være omfattet af begrebet "unionsborger" i medfør af EU-retten.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at ansøgeren ikke har dokumenteret sin identitet med tilstrækkelig sikkerhed, eftersom han ikke har forevist et gyldigt nationalitetspas eller identitetskort i forbindelse med ansøgningens indgivelse til Statsforvaltningen, selv om det fremgår at ansøgningen, at dette skal medbringes ved indgivelse af en ansøgning.

Udlændingenævnet har yderligere lagt vægt på, at det til sagen er oplyst, at ansøgeren ikke kender sin identiet.

Det forhold, at det til sagen er oplyst, at ansøgeren har boet i Sverige i mange år, forinden han indrejste til Danmark, og at han oprindeligt kommer fra Rumænien, kan ikke føre til en ændret vurdering, da Udlændingenævnet ikke finder, at det hermed er fastslået, at ansøgeren er unionsborger.

Udlændingenævnet henviser i den forbindelse til, at det følger af EU-opholdsbekendtgørelsens §§ 22 og 23 bl.a., at udstedelse af registreringsbevis til en unionsborger kan betinges af, at den pågældende foreviser gyldigt identitetskort eller pas.

Udlændingenævnet finder ikke grundlag for at fravige denne betingelse, da det ikke på anden vis kan anses for dokumenteret, at ansøgeren er unionsborger.

Udlændingenævnet finder endvidere, at ansøgeren ikke har ret til at få udstedt bevis for tidsubegrænset ophold efter EU-opholdsbekendtgørelsens § 19, stk. 1, eftersom ansøgeren ikke har dokumenteret lovligt ophold i Danmark uafbrudt i 5 år som unionsborger.

Udlændingenævnet henviser i den forbindelse til, at der ved begrebet lovligt ophold forstås ophold i overensstemmelse med betingelserne for ophold i EU-opholdsbekendtgørelsen.

Det forhold, at ansøgeren efter det oplyste har opholdt sig i Danmark siden 1993, at han har behov for akut pleje, at han risikerer at dø i tilfælde af manglende sundhedspleje, og at han siden januar 2019 har opholdt sig på et plejehjem, kan ikke føre til en ændret vurdering.

Udlændingenævnet henviser herved til, at der alene kan udstedes bevis for ret til tidsubegrænset ophold efter EU-opholdsbekendtgørelsen, hvis man har haft lovligt ophold i Danmark i afbrudt 5 år

som unionsborger, og at ansøgeren ikke, jf. også begrundelsen ovenfor, har dokumenteret at have haft 5 års lovligt ophold i Danmark som unionsborger.

Udlændingenævnet stadfæster derfor Statsforvaltningens afgørelse fra marts 2019. ÅB/2020/270.

Udlændingenævnet omgjorde i november 2020 Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelse vedrørende en statsborger fra Polen, som havde søgt om bevis for ret til tidsubegrænset ophold, da ansøgerens identitet var blevet fastslået, da ansøgningen blev indgivet.

Sagens faktiske omstændigheder:

Ansøgeren, der indrejste i Danmark i november 2006, var gift med en polsk statsborger, som indrejste i Danmark i august 2007 sammen med ægtefællernes 2 børn. Ansøgeren fik i november 2007 udstedt registreringsbevis efter EU-opholdsbekendtgørelsen som arbejdstager. I juni 2020 indgav ansøgeren ansøgning om bevis for ret til tidsubegrænset ophold. Det fremgik af ansøgningen, at ansøger var i arbejde 37 timer ugentligt. I juni 2020 oplyste Styrelsen for International Rekruttering og Integration, at det var nødvendigt for behandlingen af ansøgningen, at ansøgeren mødte personligt hos styrelsen med pas eller nationalt identitetskort med henblik på at få foretaget identitetstjek. I juli 2020 traf styrelsen afgørelse om, at ansøgeren ikke opfyldte betingelserne for at få udstedt bevis for ret til tidsubegrænset ophold efter EU-opholdsbekendtgørelsen, idet ansøgeren ikke havde fået foretaget identitetstjek.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Udlændingenævnet finder grundlag for at ændre Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelse.

Udlændingenævnet finder således, at Styrelsen for International Rekruttering og Integration ikke kunne meddele ansøgeren afslag på udstedelse af bevis for ret til tidsubegrænset ophold alene med henvisning til, at ansøgeren ikke mødte op til identitetstjek.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at Udlændingeservice (nu Udlændingestyrelsen) i november 2007 udstedte et registreringsbevis til ansøgeren som arbejdstager efter EU-opholdsbekendtgørelsen, at det fremgår af både Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/38/EF af 29. april 2004 (Opholdsdirektivet) og af dagældende EU-opholdsbekendtgørelse nr. 358 af 21. april 2006, at udstedelse af et opholdsbevis kan betinges af, at unionsborgeren foreviser et gyldigt pas eller identitetskort. Det må derfor antages, at ansøgeren fik foretaget identitetstjek i forbindelse med sin ansøgning om tidsbegrænset opholdsret.

Udlændingenævnet har endvidere lagt vægt på, at der ikke ud fra en vurdering af risiko for misbrug, ses at være forhold i sagen, der taler imod, at ansøgerens identitet kan lægges til grund. Udlændingenævnet har tillagt det vægt, at det fremgår af sagens oplysninger, at ansøgeren har boet i Danmark siden november 2006, været i uafbrudt beskæftigelse hos den samme arbejdsgiver siden januar 2008, at ansøgeren bor sammen med sin ægtefælle i Danmark, og at ansøgerens og ansøgerens ægtefælles børn bor i Danmark.

Udlændingenævnet finder således på baggrund af en konkret og individuel vurdering af sagens oplysninger, at ansøgerens identitet kan lægges til grund, uanset at ansøgeren ikke i forbindelse med indgivelse af ansøgning om ret til tidsubegrænset ophold, fik foretaget et identitetstjek hos Styrelsen for International Rekruttering og Integration." ÅB/2020/271.

Et registreringsbevis, der er udstedt 5 år forud for anmodningen om bevis for ret til tidsubegrænset ophold, betyder ikke nødvendigvis, at unionsborgeren reelt har opfyldt betingelserne i EU-opholdsbekendtgørelsens kapitel 2 og 3 i hele 5-årsperioden. Det skal således godtgøres, at ansøgeren i hele 5-årsperioden har opfyldt betingelserne, herunder ved dokumentation for eksempelvis arbejdsforhold, studieophold eller indkomst. Det er ikke en forudsætning for retten til tidsubegrænset ophold, at ansøgeren har haft registreringsbevis i perioden. Det afgørende er, om ansøgeren har opfyldt betingelserne for ophold i medfør af EU-opholdsbekendtgørelsen i en hel 5-årsperiode.

Som eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til, om en unionsborger havde haft lovligt ophold uafbrudt i 5 år og derved havde opnået ret til tidsubegrænset ophold, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i oktober 2020 Statsforvaltningens (nu Styrelsen for International Rekruttering og Integrations) afgørelse vedrørende en statsborger fra Ungarns ret til tidsubegrænset ophold efter EU-opholdsbekendtgørelsen.

Sagens faktiske omstændigheder:

Ansøgeren fik i november 2012 udstedt registreringsbevis som arbejdstager efter EU-opholdsbekendtgørelsen. Ansøgeren indgav i marts 2018 ansøgning om bevis for ret til tidsubegrænset ophold. Vedlagt ansøgningen var dokumentation for ansøgerens ophold for 2013 og 2014 og for januar og februar 2018. I maj 2018 anmodede Statsforvaltningen ansøgeren om at fremsende dokumentation for ansøgerens ophold i Danmark i perioden fra december 2014 til december 2017. I juni 2018 fremsendte ansøgeren kopi af kontoudskrift for perioderne fra februar 2013 til december 2014 og fra april 2015 til marts 2018. Af kontoudskrifterne fremgik ingen aktivitet

i perioden fra april 2015 til december 2017. Ansøgeren fremsendte desuden årsopgørelser for 2015, 2016 og 2017, hvoraf det fremgik af ansøgerens personlige indkomst for alle 3 år var 0 kr. Ansøgeren oplyste i juli 2018, at ansøgeren i årene 2015, 2016 og 2017 ikke arbejdede meget grundet rygproblemer. I august 2018 traf Statsforvaltningen afgørelse om, at ansøgeren ikke opfyldte betingelserne for ret til tidsubegrænset ophold.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Udlændingenævnet finder, at ansøgeren ikke har ret til tidsubegrænset ophold i Danmark efter EU-opholdsbekendtgørelsens § 19, stk. 1 (nu § 18, stk. 1), idet det ikke er sandsynliggjort, at ansøgeren har haft lovligt ophold her i landet uafbrudt i 5 år.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at det ikke ses at være dokumenteret, at ansøgeren opholdt sig i Danmark og opfyldte betingelserne for sit opholdsgrundlag som arbejdstager efter EU-retten i perioden fra april 2015 til januar 2018.

Udlændingenævnet har i den forbindelse lagt vægt på, at ansøgeren ikke ses at have haft nogen indtægt i perioden fra december 2014 til december 2017, og at der ikke ses at være nogen bankaktivitet på ansøgerens konto i perioden fra april 2015 til januar 2018.

Udlændingenævnet har endvidere lagt vægt på, at det ikke på anden vis er godtgjort, at ansøgeren har haft et faktisk ophold i Danmark uafbrudt i 5 år, hvor ansøgeren opfyldte betingelserne for et opholdsgrundlag efter EU-retten.

Det forhold, at der til klagen er indsendt kassekvittering fra december 2016, finder Udlændingenævnet ikke kan føre til en ændret vurdering. Udlændingenævnet har i den forbindelse lagt vægt på, at en enkelt kassekvittering i sig selv ikke dokumenterer, at ansøgeren i hele den angivne periode har opholdt sig i Danmark eller at banken faktisk foretog et ID-tjek ved ansøgerens angivelige fremmøde i banken.

Endvidere kan det forhold, at ansøgeren i årene 2015, 2016 og 2017 ønskede at arbejde, men at ansøger imidlertid ikke kunne på grund af rygproblemer, ikke føre til en ændret vurdering.

Udlændingenævnet stadfæster derfor Statsforvaltningens afgørelse fra august 2018." ÅB/2020/272.

Efter EU-opholdsbekendtgørelsens § 27, stk. 1, og § 28, stk. 4, udstedes der både til unionsborgere og tredjelandsstatsborgere efter ansøgning til et barn under 5 år, der alene på grund af sin alder ikke

er omfattet af stk. 1, bevis for ret til tidsubegrænset ophold, forudsat at et sådant bevis udstedes eller er udstedt til forældremyndighedens indehaver.

Som eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til, om en mindreårig unionsborger, som havde opholdsret som medfølgende familie, havde opnået ret til tidsubegrænset ophold, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i oktober 2020 Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelse vedrørende en statsborger fra Rumæniens ret til tidsubegrænset ophold efter EU-opholdsbekendtgørelsen.

Sagens faktiske omstændigheder:

Ansøgeren fik i august 2016 udstedt registreringsbevis som medfølgende familie i medfør af EU-opholdsbekendtgørelsen. I marts 2020 indgav ansøgeren ansøgning om bevis for ret til tidsubegrænset ophold. I juni 2020 traf Styrelsen for International Rekruttering og Integration afgørelse om, at ansøgeren ikke opfyldte betingelserne for ret til tidsubegrænset ophold efter EU-opholdsbekendtgørelsen.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Udlændingenævnet finder, at ansøgeren ikke har ret til tidsubegrænset ophold i Danmark efter EU-opholdsbekendtgørelsens § 19, stk. 1 (nu § 18, stk. 1), idet det ikke er sandsynliggjort, at ansøgeren har haft lovligt ophold her i landet i uafbrudt 5 år.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at ansøgeren efter egne oplysninger er indrejst i 2016, og at det ligeledes fremgår af Det Centrale Personregister (CPR), at ansøgeren i august 2016 blev registreret indrejst i Danmark, og at ansøgeren på nuværende tidspunkt ikke opfylder betingelsen om 5 års uafbrudt ophold i Danmark, jf. EU-opholdsbekendtgørelsens § 19, stk. 1 (nu § 18, stk. 1), idet ansøgeren på nuværende tidspunkt kun har haft lovligt ophold i Danmark i ca. 4 år og 2 måneder.

Det forhold, at det til støtte for klagen har anført, at ansøgerens far har fået udstedt bevis for ret til tidsubegrænset ophold, og at ansøgeren allerede af den grund kan få udstedt et registreringsbevis for ret til tidsubegrænset ophold, uanset at ansøgeren ikke opfylder betingelsen om 5 års uafbrudt ophold i Danmark, kan ikke føre til en ændret vurdering.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at ansøgeren er 12 år, er født i Rumænien og er indrejst i Danmark i en alder af 8 år, og at ansøgeren således ikke kan meddeles ret til tidsubegrænset ophold

efter EU-opholdsbekendtgørelsens § 28, stk. 2, hvorefter der efter ansøgning kan udstedes bevis for ret til tidsubegrænset ophold til et barn under 5 år, forudsat at et sådant bevis udstedes eller er udstedt til forældremyndighedens indehaver.

Udlændingenævnet stadfæster derfor Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelse fra juni 2020." ÅB/2020/273.

Efter EU-opholdsbekendtgørelsens § 18, stk. 3, kan også en tredjelandsstatsborger opnå ret til tidsubegrænset ophold som familiemedlem.

Som eksempel på afgørelser, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til, om en tredjelandsstatsborger som var familiemedlem til en unionsborger havde opnået ret til tidsubegrænset ophold, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i august 2020 Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelse vedrørende ophør af en statsborger fra Nordmakedoniens opholdsret og afslag på ret til tidsubegrænset ophold efter EU-opholdsbekendtgørelsen.

Sagens faktiske omstændigheder:

Ansøgeren var gift med en polsk statsborger, der i marts 2012 fik opholdsbevis efter EU-opholdsbekendtgørelsen. I december 2013 fik ansøgeren udstedt et registreringsbevis som medfølgende familiemedlem til sin ægtefælle efter EU-opholdsbekendtgørelsen.

Ansøgeren ansøgte i november 2018 om ret til tidsubegrænset ophold. Som et led i sagsbehandlingen anmodede Styrelsen for International Rekruttering og Integration om yderligere dokumentation for at ansøgerens ægtefælle havde haft 5 års lovligt ophold i Danmark. I juli 2019 fremsendte ansøgeren kopi af sin ægtefælles kontoudtog, hvoraf det fremgik bl.a., at ansøgerens ægtefælle i flere perioder havde foretaget køb og kontanthævninger i udlandet. I september 2019 traf Styrelsen for International Rekruttering og Integration afgørelse om, at ansøgerens ret til ophold efter EU-retten var ophørt, og gav afslag på ansøgningen om ret til tidsubegrænset ophold.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Udlændingenævnet finder, at ansøgeren ikke har ret til tidsubegrænset ophold i Danmark efter EU-opholdsbekendtgørelsen, idet det ikke er sandsynliggjort, at ansøgeren har haft lovligt ophold her i landet uafbrudt i 5 år.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at der ved begrebet lovligt ophold skal forstås ophold i overensstemmelse med betingelserne for ophold efter EU-opholdsbekendtgørelsen. Idet ansøgeren har haft ret til ophold i Danmark som familiemedlem til sin ægtefælle efter EU-opholdsbekendtgørelsen er det en betingelse for ansøgerens ret til ophold i Danmark, at ansøgerens ægtefælle har et reelt og faktisk ophold i Danmark, og at ansøgerens ægtefælle opfylder betingelserne i EU-opholdsbekendtgørelsens § 3, stk. 1.

Udlændingenævnet finder, at det ikke er dokumenteret, at ansøgerens ægtefælle i en samlet periode på fem år, reelt har opfyldt betingelserne for ophold i medfør af EU-opholdsbekendtgørelsens § 3. På denne baggrund finder Udlændingenævnet, at ansøgerens ægtefælle ikke har haft lovligt ophold her i landet uafbrudt i 5 år. Udlændingenævnet finder som følge heraf, at ansøgeren ikke har haft en afledt opholdsret fra ansøgerens ægtefælle og kan dermed ikke anses for at have haft fem års lovligt ophold i Danmark, hvilket er en betingelse for at opnå ret til tidsubegrænset ophold efter EU-opholdsbekendtgørelsen.

Udlændingenævnet har lagt vægt på, at ansøgerens ægtefælle i december 2013 fik udstedt et registreringsbevis som arbejdstager efter EU-opholdsbekendtgørelsens § 3, stk. 1, og at det ved opslag i det elektroniske indkomstregister, eIndkomst fremgår, at ansøgerens ægtefælle i perioden fra november 2015 og frem til november 2019 ikke har modtaget nogen lønindkomst, hvorfor ansøgerens ægtefælle ikke kan anses for at have opfyldt betingelserne for sin opholdsret som arbejdstager.

Det forhold, at ansøgeren har indsendt kontoudskrifter for aktiviteter på ansøgerens ægtefælles bankkonto for perioden fra 2013 og frem til 2018, kan ikke føre til en ændret vurdering, idet kontoudskrifterne ikke dokumenterer, at ansøgerens ægtefælle har haft et reelt og faktisk ophold i Danmark. Udlændingenævnet har i den forbindelse særligt lagt vægt på, at der af kontoudskrifterne fremgår meget få køb foretaget i Danmark.

Det forhold, at ansøgeren til sin ansøgning om ret til tidsubegrænset ophold vedlagde en forsørgelseserklæring, hvoraf det fremgår, at ansøgeren påtager sig forsørgelsen af sin ægtefælle, kan ikke føre til en ændret vurdering. Udlændingenævnet finder, at ansøgerens ægtefælle ikke har godtgjort, at ansøgerens ægtefælle har haft ophold i Danmark i 5 på hinanden følgende år og derfor ikke kan anses for at have opfyldt betingelserne efter EU-retten for lovligt ophold her i landet uafbrudt i 5 år.

Udlændingenævnet finder endvidere, at ansøgerens ret til ophold i Danmark efter EU-retten var ophørt på tidspunktet for Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelse, jf. EU-opholdsbekendtgørelsens § 30, stk. 1.

Udlændingenævnet har lagt vægt på, at ansøgerens ægtefælle i december 2013 fik udstedt et registreringsbevis som arbejdstager efter EU-opholdsbekendtgørelsens § 3, stk. 1, og at ansøgeren har haft ret til ophold i Danmark som familiemedlem til sin ægtefælle efter EU-opholdsbekendtgørelsens § 8, stk. 1. Det er således en betingelse for ansøgerens ret til ophold i Danmark, at ansøgerens ægtefælle har et reelt og faktisk ophold i Danmark, og at ansøgerens ægtefælle opfylder betingelserne i EU-opholdsbekendtgørelsens § 3, stk. 1.

Udlændingenævnet vurderer, at det på tidspunktet for Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelse ikke var dokumenteret, at ansøgerens ægtefælle siden november 2015 havde opfyldt betingelserne for ret til ophold i Danmark som arbejdstager efter EU-opholdsbekendtgørelsens § 3, stk. 1. Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at det ved opslag i eIndkomst fremgår, at ansøgerens ægtefælle i perioden fra november 2015 og frem til november 2019 ikke har modtaget nogen lønindkomst.

Udlændingenævnet har endvidere lagt vægt på, at det ikke på tilstrækkelig vis er dokumenteret, at ansøgerens ægtefælle har haft et faktisk og reelt ophold i Danmark.

Som det fremgår ovenfor, så finder Udlændingenævnet, at de indsendte kontoudskrifter for aktiviteter på ansøgerens ægtefælles bankkonto for perioden fra 2013 og frem til 2018, ikke dokumenterer, at ansøgerens ægtefælle har haft et reelt og faktisk ophold i Danmark, idet der i perioden er foretaget meget få køb i Danmark.

Endvidere kan det forhold, at ansøgeren påbegyndte nyt arbejde i november 2019, ikke føre til en ændret vurdering, idet dette ikke ændrer ved det forhold, at ansøgeren på tidspunktet for Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelse ikke opfyldte betingelserne for ret til ophold efter EU-opholdsbekendtgørelsens § 8.

Udlændingenævnet finder endvidere, at der ikke foreligger oplysninger, der taler for, at ansøgeren på tidspunktet for Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelse havde ret til ophold efter EU-opholdsbekendtgørelsen på andet grundlag.

Endelig finder Udlændingenævnet, at der ikke foreligger sådanne omstændigheder, at meddelelse om ophør af ansøgerens opholdsret må antages at virke særligt belastende for ansøgeren, jf. EU-opholdsbekendtgørelsens § 36 og udlændingelovens § 26, stk. 1.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at det ved opslag i Det Centrale Personregister (CPR) fremgår, at ansøgeren indrejste første gang i Danmark i december 2013 og dermed alene har opholdt sig i Danmark i cirka 6 år og 8 måneder.

Udlændingenævnet har endvidere lagt vægt på, at ansøgerens søn ikke bor i Danmark, at ansøgeren ikke har øvrig familie i Danmark, og at ansøgeren har oplyst, at han ikke har nogen helbredsmæssige problemer.

Det er indgået i Udlændingenævnets vurdering, at ansøgeren er arbejdstager i Danmark, at han har modtaget lønindkomst siden januar 2014 og frem til i dag, og at han dermed har en tilknytning til det danske arbejdsmarked, samt at han har bestået prøve i Dansk 2. Udlændingenævnet finder dog, at disse forhold ikke i sig selv kan føre til, at et ophør af ansøgerens opholdsret kan anses for at virke særligt belastende.

Udlændingenævnet stadfæster derfor Styrelsen for International Rekruttering og Integration afgørelse fra september 2019." ÅB/2020/274.

Udlændingenævnet stadfæstede i august 2020 Statsforvaltningens afgørelse vedrørende ophør af en statsborger fra Nordmakedoniens opholdsret og afslag på ret til tidsubegrænset ophold efter EU-opholdsbekendtgørelsen.

Sagens faktiske omstændigheder:

Ansøgeren fik i januar 2013 udstedt EU-opholdskort som medfølgende familiemedlem til sin ægtefælle som var unionsborger. Parret blev skilt i juni 2014. I januar 2018 indgav ansøgeren ansøgning om bevis for tidsubegrænset ophold efter EU-opholdsbekendtgørelsen. Af ansøgningen fremgik, at ansøgeren indrejste i Danmark i april 2010, og at han var selvstændig erhvervsdrivende i Danmark. I maj 2018 traf Statsforvaltningen afgørelse om, at ansøgeren ikke opfyldte betingelserne for ret til tidsubegrænset ophold efter EU-opholdsbekendtgørelsen, da han var blevet skilt fra sin ægtefælle i juni 2014, fra hvem han havde afledt sin opholdsret og ophørte samtidig ansøgerens tidsbegrænset opholdsret.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Udlændingenævnet finder, at ansøgeren ikke har ret til tidsubegrænset ophold i Danmark efter EU-opholdsbekendtgørelsens § 19, stk. 4, jf. stk. 1, da ansøgeren ikke har haft lovligt ophold her i landet uafbrudt i 5 år.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at Statsforvaltningen i januar 2013 modtog en ansøgning fra ansøgeren om EU-opholdsret som medfølgende familiemedlem til en unionsborger, at ansøgeren ikke har opfyldt betingelserne for ret til ophold efter EU-opholdsbekendtgørelsen siden juni 2014,

hvor ansøgeren blev skilt fra sin tidligere ægtefælle, som er den unionsborger, ansøgerens ret er afledt fra, og at ansøgeren således ikke har haft lovligt ophold som familiemedlem til en hovedperson i en periode på uafbrudt 5 år, jf. EU-opholdsbekendtgørelsens § 19, stk. 4.

Ansøgeren kan derfor ikke gives ret til tidsubegrænset ophold i Danmark.

Det forhold, at ansøgeren har anført i forbindelse med indgivelsen af ansøgningen om ret til tidsubegrænset ophold, at ansøgeren har været indrejst i Danmark siden april 2010, kan ikke føre til en ændret vurdering, da der ikke ses at foreligge dokumentation for, at ansøgeren har haft lovligt ophold siden denne dato, selvom det på side 2, punkt 2 i ansøgningen om tidsubegrænset opholdsret er anført, at der skal vedlægges dokumentation for 5 års lovligt ophold.

Udlændingenævnet henviser også til, at det i ansøgningen om EU-opholdsdokument, der blev modtaget i januar 2013, blev oplyst, at ansøgeren var indrejst i Danmark i januar 2013.

Udlændingenævnet finder, at ansøgerens ret til ophold i Danmark efter EU-retten er ophørt, jf. EU-opholdsbekendtgørelsens § 30, stk. 1.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at ansøgeren har haft ret til ophold i Danmark som medfølgende familiemedlem til en unionsborger, og at det fremgår af EU-opholdsbekendtgørelsen, at man har ret til ophold som medfølgende familiemedlem, når man ledsager eller slutter sig til en unionsborger.

Udlændingenævnet finder, at ansøgeren ikke længere opfylder betingelserne for ret til ophold efter EU-opholdsbekendtgørelsen, idet ansøgeren i juni 2014 blev skilt fra sin tidligere ægtefælle, som er den unionsborger, ansøgerens ret er afledt fra, og at ansøgeren derfor ikke opfylder betingelsen om at ledsage eller slutte sig til en unionsborger.

Udlændingenævnet finder endvidere, at ansøgeren ikke opfylder betingelserne i EU-opholdsbekendtgørelsens § 15, stk. 2, for at kunne bevare sin ret til ophold efter EU-opholdsbekendtgørelsen.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at ansøgeren indgik ægteskab i januar 2013 med sin tidligere ægtefælle, at ansøgeren i juni 2014 blev skilt fra sin tidligere ægtefælle, og at ægteskabet ved begyndelsen af proceduren til skilsmissen således ikke har varet i mindst 3 år heraf mindst 1 år her i landet, hvilket er en betingelse for at bevare sin opholdsret efter EU-opholdsbekendtgørelsens § 15, stk. 2, nr. 1.

Udlændingenævnet henviser endvidere til, at der ikke ses at foreligge dokumentation for, at ansøgeren har været samlevende i EU-opholdsbekendtgørelsens forstand med sin tidligere ægtefælle, inden ægteskabet blev indgået.

Udlændingenævnet har yderligere lagt vægt på, at ansøgeren til sagen har oplyst, at ansøgeren ikke har børn, og at der i øvrigt ikke foreligger oplysninger om, at ansøgeren har været udsat for en særlig vanskelig situation under ægteskabet, herunder overgreb, misbrug eller anden overlast i hjemmet, hvorfor det er Udlændingenævnets vurdering, at ansøgeren ikke er omfattet af EU-opholdsbekendtgørelsens § 15, stk. 2, nr. 2-4.

Endelig finder Udlændingenævnet, at der ikke foreligger sådanne omstændigheder, at meddelelse om ophør af ansøgerens opholdsret må antages at virke særligt belastende for ansøgeren, jf. EU-opholdsbekendtgørelsens § 36 og udlændingelovens § 26, stk. 1.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at ansøgeren fik udstedt et EU-opholdskort i januar 2013, at ansøgeren i juni 2014 blev skilt fra sin tidligere ægtefælle, at EU-retten er konstaterende, hvilket betyder, at man har ret til ophold, så længe betingelserne herfor er opfyldte, og at ansøgeren således ikke siden juni 2014 – dvs. i en periode på mere end 6 år – har opfyldt betingelserne for at have ret til ophold i Danmark som familiemedlem til en unionsborger.

Udlændingenævnet har herudover lagt vægt på, at ansøgeren indrejste i Danmark som voksen.

Det er indgået i grundlaget for Udlændingenævnets afgørelse, at ansøgeren på tidspunktet for Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelse har opholdt sig i Danmark i mere end 5 år regnet fra januar 2013, at ansøgeren på nuværende tidspunkt har opholdt sig i Danmark i mere end 7 år regnet fra januar 2013, at ansøgeren under sit ophold i Danmark har været tilknyttet arbejdsmarkedet, at ansøgeren har oplyst at være selvstændig erhvervsdrivende, ligesom det er indgået i Udlændingenævnets vurdering af sagen, at ansøgeren har oplyst, at ansøgeren taler, læser og skriver dansk, og at der er vedlagt dokumentation for dette i form af bestået modul 3 på Danskuddannelse 2, men Udlændingenævnet finder ikke, at disse oplysninger kan føre til en ændret vurdering af sagen.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at ansøgeren, selvom han har boet i Danmark i en lang årrække, hvor han har været tilknyttet arbejdsmarkedet, har haft ret til ophold efter EU-opholdsbekendtgørelsen, at ret til ophold efter EU-opholdsbekendtgørelsen er konstaterende, jf. også begrundelsen ovenfor, og at ansøgeren ikke har opfyldt betingelserne for at have haft ret til ophold i Danmark siden juni 2014, hvor ansøgeren blev skilt fra sin tidligere ægtefælle.

Det forhold, at ansøgeren har anført, at han ikke har tilknytning til sit hjemland, og at han har etableret sig her i Danmark ved bl.a. selvstændig erhvervsvirksomhed, kan ikke i sig selv føre til en ændret vurdering.

Udlændingenævnet har endvidere lagt vægt på, at ansøgeren ikke har nær familie i Danmark, herunder mindreårige børn, der udøves samvær med.

Udlændingenævnet finder i øvrigt, at der ikke foreligger oplysninger om personlige eller helbredsmæssige forhold, der bevirker, at ophør af ansøgerens ret til ophold efter EU-opholdsbekendtgørelsen må anses for særligt belastende.

På den baggrund finder Udlændingenævnet, at ansøgeren ikke kan antages at have opnået en sådan tilknytning til Danmark, at ophør af ansøgerens ret til ophold efter EU-opholdsbekendtgørelsen vil virke særligt belastende for ansøgeren.

Udlændingenævnet stadfæster således Statsforvaltningens afgørelser fra maj 2018." ÅB/2020/275.

Der henvises i øvrigt til afgørelserne ÅB/2020/258 i afsnit 3.20.4.3.

3.20.6.1. Ophør af tidsubegrænset opholdsret

En tidsubegrænset opholdsret efter EU-opholdsbekendtgørelsens § 18 ophører, hvis den pågældende har opholdt sig uden for landet i mere end 2 på hinanden følgende år, jf. EU-bekendtgørelsens § 30.

Ved vurderingen af, om unionsborgeren har opholdt sig uden for landet i mere end 2 på hinanden følgende år, lægges der bl.a. vægt på, om unionsborgeren har haft et reelt ophold i landet, herunder om den pågældende har betalt husleje, elregninger m.v.

Hvis en unionsborgers opholdsret ophører efter § 30, træffes der afgørelse om, hvorvidt den pågældende bibeholder sit opholdsgrundlag, jf. EU-opholdsbekendtgørelsens § 31, stk. 2. Ved vurderingen heraf finder EU-opholdsbekendtgørelsens § 37 og udlændingelovens § 26, stk. 1, anvendelse.

Ved afgørelse om ophør af tidsubegrænset opholdsret skal der også tages hensyn til varigheden af den pågældendes ophold her i landet, den pågældendes alder, helbredstilstand, familiemæssige og økonomiske situation samt sociale og kulturelle integration her i landet og tilknytning til hjemlandet samt andre relevante hensyn, jf. EU-opholdsbekendtgørelsens § 37, stk. 1.

Efter udlændingelovens § 26, stk. 1, skal der tages hensyn til, om inddragelse af opholdstilladelsen må antages at virke særligt belastende, navnlig på grund af udlændingens tilknytning til det danske samfund, alder, helbredstilstand, tilknytning til herboende personer m.v.

Efter EU-opholdsbekendtgørelsens § 31, stk. 3, kan det efter ansøgning bestemmes, at en opholdsret ikke skal anses for ophørt i de tilfælde, der er nævnt i § 30.

Som eksempler på afgørelser, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til ophør af en unionsborgerens tidsubegrænsede opholdsret, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i august 2020 Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelse om ophør af en lettisk statsborgers tidsubegrænset opholdsret efter EU-opholdsbekendtgørelsen.

Sagens faktiske omstændigheder:

Ansøgeren indrejste i Danmark i 2002, hvor hun fik opholdstilladelse efter den dagældende udlændingelovs regler. Ansøgeren fik i 2007 af Statsforvaltningen udstedt et registreringsbevis om ret til tidsubegrænset ophold efter den dagældende EU-opholdsbekendtgørelse, som var gældende så længe ansøgeren havde fast ophold i Danmark. Ansøgeren indgav i 2019 på vegne af sin datter en ansøgning om EU-opholdsdokument. Det fremgår af sagen, at ansøgeren havde opholdt sig i Letland siden datterens fødsel i 2016, at hun drev selvstændig virksomhed i udlandet, at der ikke siden 2011 var registreret en indkomst i Danmark, og at ansøgeren havde en lejebolig i Danmark.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Udlændingenævnet finder, at ansøgerens ret til tidsubegrænset ophold efter EU-opholdsbekendtgørelsens var ophørt på tidspunktet for Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelse, jf. EU-opholdsbekendtgørelsen § 31, stk. 1.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at det af sagen fremgår, at ansøgeren har været udrejst af Danmark i mere end 2 på hinanden følgende år, idet det af sagen fremgår, at hun er udrejst af Danmark senest i november 2016, hvor hun fødte sin datter i Letland, og at hun har oplyst, at hun først indrejste igen i Danmark i februar 2019 sammen med sin datter.

Udlændingenævnet har endvidere lagt vægt på, at der ikke er fremsendt tilstrækkelig dokumentation, der understøtter, at ansøgeren har opholdt sig i Danmark i perioden fra november 2016 og frem til november 2019. Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at de indsendte elregninger og

telefonregninger ikke dokumenterer, at ansøgeren har haft ophold i Danmark i perioden fra november 2016, idet telefonregningerne og dokumentation fra betalingsservice for betaling af huslejen alene er fra 2019.

Det kan ikke føre til en ændret vurdering, at ansøgeren har fremsendt elregninger for årene 2014 til 2018, da det ikke er dokumenteret, at ansøgeren personligt har betalt disse regninger eller i øvrigt har haft ophold på bopælen.

Udlændingenævnet har desuden lagt vægt på, at der ikke i tilstrækkelig grad er fremlagt dokumentation, der understøtter, at ansøgeren har haft udgifter til et almindeligt forbrug i Danmark i perioden fra november 2016 og frem, som vil kunne antages at være normalt, såfremt ansøgeren og ansøgerens nyfødte datter havde haft et reelt ophold i Danmark.

Udlændingenævnet har i den forbindelse lagt vægt på, at der ikke er fremsendt kontoudskrifter eller dokumentation for eventuelle kontanthævninger i Danmark i perioden til at understøtte dokumentationen for eventuelle udgifter til et almindeligt forbrug i Danmark. Udlændingenævnet har endvidere lagt vægt på, at der sædvanligvis vil kunne fremskaffes anden dokumentation for ophold i Danmark med et nyfødt barn, herunder i form af lægebesøg, vaccination, indskrivning og/eller betaling for dagtilbud eller lignende.

Endvidere kan det forhold, at ansøgeren siden 2015 har været registreret med adresse i Danmark i Det Centrale Personregister (CPR), ikke føre til en ændret vurdering, idet der alene er tale om registreringer, som ikke i sig selv dokumenterer, at ansøgeren faktisk havde et fast ophold i Danmark i perioden.

Udlændingenævnet finder endvidere, at der ikke foreligger oplysninger, der taler for, at ansøgeren har ret til ophold efter EU-opholdsbekendtgørelsen på andet grundlag.

Endelig finder Udlændingenævnet, at der ikke foreligger sådanne omstændigheder, at meddelelse om ophør af ansøgerens opholdsret må antages at virke særligt belastende for hende, jf. EU-opholdsbekendtgørelsens § 36 og udlændingelovens § 26, stk. 1.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at ansøgeren ikke har indsendt supplerende oplysninger om dokumentation for sine personlige forhold og tilknytning til Danmark, at ansøgeren ikke har oplyst om familiemedlemmer i Danmark, at ansøgerens virksomhed ligger i Letland, og at ansøgerens datter er født i Letland, samt at ansøgerens datter efter sagens oplysning først er indrejst i Danmark i februar 2019 og således alene har været i Danmark i kort tid.

Udlændingenævnet finder således, at ansøgeren ikke har opnået en sådan tilknytning til Danmark, at det må antages at virke særlig belastende for ansøgeren, at ansøgerens tidsubegrænsede opholdsret ophører." ÅB/2020/276.

Udlændingenævnet hjemviste i november 2020 Statsforvaltningens afgørelse vedrørende ophør af en hollandsk statsborgers tidsubegrænsede opholdsret efter EU-opholdsbekendtgørelsen, idet der ikke var inddraget oplysninger om ansøgerens personlige forhold og tilknytning.

Sagens faktiske omstændigheder:

Ansøgeren indrejste i Danmark i august 1995, hvor hun fik udstedt et registreringsbevis efter dagældende bekendtgørelse om ophold i Danmark for udlændinge, der er omfattet af Det Europæiske Fællesskabs regler eller aftale om Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde. Det fremgår af sagen, at ansøgeren var registreret udrejst af Danmark siden februar 2015, og at hun siden august 2015 var registreret indrejst i Norge. I februar 2018 genindrejste ansøgeren i Danmark og i april 2018 ansøgte ansøgeren om dispensation fra ophør af hendes ret til ophold i Danmark.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Udlændingenævnet finder grundlag for at hjemvise sagen til fornyet vurdering i Styrelsen for International Rekruttering og Integration.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at Styrelsen for International Rekruttering og Integration i sin afgørelse ikke har inddraget oplysninger om ansøgerens personlige forhold og tilknytning til Danmark, hvorfor Udlændingenævnet finder det rettest at sende sagen tilbage til styrelsen med henblik på, at styrelsen tager stilling til dette i 1. instans.

Udlændingenævnet finder indledningsvis, at der i sager om dispensation for ophør af en tidsubegrænset opholdsret, hvor opholdet i udlandet har haft en varighed af mere end 2 på hinanden følgende år, skal foreligge et velbegrundet formål eller være tale om omstændigheder, der ikke kan lægges udlændingen til last, såfremt en tidsubegrænset opholdsret ikke skal anses for ophørt i medfør af EU-opholdsbekendtgørelsens § 30.

Udlændingenævnet finder endvidere, at såfremt det vurderes, at betingelsen i EU-opholdsbekendtgørelsens § 30 ikke er opfyldt, skal der foretages en vurdering af, om pågældendes opholdsgrundlag kan bibeholdes, hvor bestemmelserne i EU-opholdsbekendtgørelsens § 37 og udlændingelovens § 26, stk. 1, finder anvendelse, jf. EU-opholdsbekendtgørelsens § 31, stk. 2.

Udlændingenævnet har ved vurderingen af sagen lagt vægt på, at Statsforvaltningen ikke har vurderet, om ansøgeren kan bibeholde sit opholdsgrundlag som følge af ansøgerens personlige forhold og tilknytning til Danmark, jf. EU-opholdsbekendtgørelsens § 31, stk. 2." ÅB/2020/277.

3.21. Fremmedpas, tilbagerejsetilladelse og laissez-passer

3.21.1. Fremmedpas

Det følger af udlændingelovens § 39, stk. 10, 1. pkt., at udlændinge- og integrationsministeren fastsætter regler om udstedelse af særlig rejselegitimation til udlændinge, der ikke kan skaffe sig pas, eller som af andre grunde har behov for sådant et dokument.

Bemyndigelsen er udmøntet i udlændingebekendtgørelsen, hvoraf det følger af § 7, stk. 3, at der efter ansøgning udstedes fremmedpas til en udlænding, der ikke er i stand til at skaffe sig pas eller anden rejselegitimation, såfremt udlændingen er meddelt:

1) tidsubegrænset opholdstilladelse efter udlændingelovens § 11, jf. §§ 9-9 f, §§ 9 i-9 n, 9 p, eller § 9 q, stk. 2 eller 3,
2) tidsubegrænset opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 q, stk. 8, jf. § 9 q, stk. 1,
3) tidsbegrænset opholdstilladelse med mulighed for varigt ophold efter udlændingelovens §§ 9-9 f eller 9 q,
4) tidsbegrænset opholdstilladelse med henblik på midlertidigt ophold efter udlændingelovens § 9, stk. 1, eller § 9 c, stk. 1, som følge af en familiemæssig tilknytning til en udlænding med opholdstilladelse efter § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2,
5) opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 b,
6) opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, når tilladelsen er meddelt en udlænding, der har indgivet en ansøgning om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7,
7) opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 4, eller
8) opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 e.

Udlændingebekendtgørelsens § 7, stk. 3, nr. 1-8, oplister de opholdsgrundlag, som kan danne grundlag for udstedelse af fremmedpas. Bestemmelsen er udtømmende.

Som eksempel på en afgørelse, der illustrerer, at udlændingebekendtgørelsens § 7, stk. 3, nr. 1-8, er udtømmende, henvises til afgørelse ÅB/2019/183 i Udlændingenævnets årsberetning 2019, afsnit 3.22.1.

Dokumentation for, at udlændingen ikke er i stand til at skaffe sig et pas fra hjemlandets myndigheder, kan bestå i en erklæring fra ambassaden i det land, hvor udlændingen er statsborger, om, at ambassaden ikke vil udstede den pågældende et nationalitetspas. Det er samtidig en forudsætning, at udlændingen har fremvist den dokumentation, som myndighederne i hjemlandet har anmodet om for at kunne udstede et nationalitetspas.

Det fremgår af udlændingebekendtgørelsens § 7, stk. 4, at en udlænding, der ikke er omfattet af § 7, stk. 1-3, endvidere kan få udstedt et fremmedpas, hvis særlige grunde taler derfor.

Vurderingen af, om der foreligger særlige grunde, der taler for, at udlændingen skal have udstedt et fremmedpas, beror på sagens konkrete omstændigheder.

I praksis lægges der ved vurderingen af, om der foreligger særlige grunde til at udstede et fremmedpas, vægt på bl.a.:

- Om udlændingen lider af så alvorlige psykiske lidelser og/eller har en humanitær opholdstilladelse, at den pågældende ikke kan påbydes at skulle tage kontakt til det land, hvor vedkommende er statsborger.
- Hvorvidt udlændingen kan påvise, at vedkommende forgæves har forsøgt at kontakte de relevante myndigheder i det land, hvor udlændingen er statsborger, og hvor det anses for godtgjort, at den pågældende ikke kan få udstedt et nationalitetspas.
- Hvorvidt udlændingen er plejebarn, som skal have mulighed for at rejse med sine plejeforældre på ferie.
- Hvorvidt udlændingen er optaget på lov om dansk indfødsret og er ved at blive løst fra sit statsborgerskab, hvor der kan udstedes et fremmedpas med gyldighed på 6 måneder ud over datoen for, hvornår lovforslaget om indfødsret kan forventes vedtaget.
- Hvorvidt udlændingen lider af helbredsmæssige problemer, som indebærer, at vedkommende kræver behandling i udlandet, og at rejsen er hastende.
- Hvorvidt udlændingen er påbudt udsendt, men hvor vedkommende er udsendelseshindret, hvorfor det må anses for godtgjort, at den pågældende ikke kan få udstedt et nationalitetspas.

Hvis begrundelsen for, at udlændingen ikke kan få udstedt et nationalitetspas, er en uafklaret situation i hjemlandet, som f.eks. en straffesag eller en forældremyndighedssag, skal udlændingen som udgangspunkt i disse situationer meddeles afslag på at få udstedt et fremmedpas.

Hvis en udlænding er under 18 år, skal der gives skriftligt samtykke fra forældrene i ansøgningsskemaet, såfremt vedkommende skal have udstedt et fremmedpas. Hvis begge forældre

har forældremyndigheden, skal begge forældre meddele deres samtykke, hvorimod det er tilstrækkeligt med samtykke fra den ene forælder, såfremt det kun er denne, der opholder sig i Danmark. I tilfælde af, at det alene er den ene af forældrene, der har meddelt samtykke, skal det som udgangspunkt dokumenteres, at den pågældende har eneforældremyndighed.

Som eksempler på afgørelser, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til udstedelse af fremmedpas, og hvor Udlændingenævnet har stadfæstet Udlændingestyrelsens afgørelser, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i januar 2020 Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende afslag på udstedelse af fremmedpas til en statsborger fra Vietnam, der tidligere havde været berettiget til fremmedpas, jf. den tidligere udlændingebekendtgørelsens § 6, stk. 3.

Sagens faktiske omstændigheder:

Ansøgeren indgav i oktober 2017 ansøgning om fremmedpas. Ansøgeren havde senest i 2007 fået udstedt fremmedpas af de danske myndigheder. Udlændingestyrelsen anmodede om dokumentation for, at det ikke var muligt for ansøgeren at få udstedt et nationalitetspas af de vietnamesiske myndigheder. Ansøgeren oplyste, at hun havde helbredsmæssige problemer, samt at hun nu var førtidspensionist, samt at den vietnamesiske ambassade i København ikke kunne verificere ansøgerens nationalitet samt udstede nationalitetspas.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Udlændingenævnet finder, at ansøgeren ikke kan tildeles fremmedpas, hun ikke har dokumenteret, at hun ikke kan få udstedt et pas eller anden rejselegitimation fra hendes hjemlands myndigheder.

Det er indgået i grundlaget for Udlændingenævnets vurdering, at ansøgeren har fremlagt et brev fra den vietnamesiske ambassade i Danmark, hvoraf det fremgår, at ansøgeren ikke kan få udstedt et nationalitetspas, fordi ansøgeren ikke har fremlagt dokumentation for sin vietnamesiske nationalitet.

Udlændingenævnet finder imidlertid, at dette ikke kan føre til en ændret vurdering. Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at det fremgår af Landinfos temanotat af 20. oktober 2010 om Vietnam, "Pas og underlagsdokumenter", at et nationalitetspas kan udstedes bl.a. på baggrund af en fødselsattest.

Udlændingenævnet har endvidere lagt vægt på, at det fremgår af Udenrigsministeriets høringsvar fra april 2011, at vietnamesiske statsborgere, uanset at pågældende ikke er besiddelse af vietnamesiske

identitetspapirer, kan godtgøre identiteten ved for eksempel at oplyse om fødested og familiemedlemmer, der kan bekræfte identiteten.

På den baggrund finder Udlændingenævnet, at ansøgeren ikke har dokumenteret, at ansøgeren ikke vil kunne få udstedt et vietnamesisk nationalitetspas ved for eksempel at fremlægge sin fødselsattest.

Udlændingenævnet har i den forbindelse tillige lagt vægt på, at den vietnamesiske ambassade i Danmark ikke ses at have tilkendegivet, at det ikke er muligt for ansøgeren at få udstedt et nationalitetspas, men at ansøgeren blot ikke på tilstrækkelig vis har godtgjort sin vietnamesiske nationalitet.

Det er indgået i grundlaget for Udlændingenævnets vurdering, at ansøgeren har oplyst, at ansøgeren tidligere har fået udstedt fremmedpas, ligesom det fremgår af sagens akter, at ansøgeren i april 1996 fik udstedt et fremmedpas, og at passet i oktober 2007 blev forlænget til oktober 2017.

Udlændingenævnet finder imidlertid, at dette ikke kan føre til en ændret vurdering, henset til at ansøgeren alene har fået udstedt fremmedpas under udlændingemyndighedernes lempeligere praksis forud for Udenrigsministeriets høringssvar fra april 2011, og at udlændingemyndighederne på baggrund af oplysningerne heri efterfølgende har ændret praksis i forhold til udstedelse af fremmedpas til vietnamesiske statsborgere, der ikke har opholdstilladelse som flygtninge i Danmark.

Udlændingenævnet finder endelig, at der ikke er oplyst om sådanne særlige grunde, herunder oplysninger vedrørende ansøgerens sygdomshistorik, at der kan udstedes fremmedpas efter udlændingebekendtgørelsens § 6, stk. 4.

Udlændingestyrelsens afgørelse fra oktober 2018 stadfæstes derfor." ÅB/2020/278.

Udlændingenævnet stadfæstede i februar 2020 Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende afslag på udstedelse af fremmedpas til en statsborger fra Irak, jf. den tidligere udlændingebekendtgørelses § 6, stk. 3.

Sagens faktiske omstændigheder:

Ansøgeren, som er statsborger i Irak, indgav i september 2017 ansøgning om fremmedpas, da ansøgeren havde planlagt en rejse til Mekka i Saudi Arabien. Det fremgår af sagen, at ansøger var anerkendt som flygtning, at ansøger havde opholdstilladelse efter udlændingelovens § 8, at ansøger ikke var i besiddelse af et nationalitetspas. Ansøger havde fået udstedt et dansk konventionspas, der indeholdte ind- og udrejsestempler fra Irak fra juni og august 2017, men havde ikke ind- og

udrejsestempler fra Danmark i samme periode. Udlændingestyrelsen anmodede ansøger om at oplyse, hvorvidt ansøger var i besiddelse af et nationalitetspas, hvilket ansøger afviste. Ansøger oplyste, at de manglende stempler skyldtes, at ansøger rejste fra Irak til Danmark gennem Tyskland, hvorfor det var muligt at se ind- og udrejse på konventionspasset.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Udlændingenævnet finder, at ansøgeren ikke kan tildeles fremmedpas, idet Udlændingenævnet lægger til grund, at ansøgeren ikke har deponeret sit nationalitetspas, hvilket er en forudsætning for at få udstedt et fremmedpas.

Det er på nuværende tidspunkt Udlændingestyrelsens praksis vedrørende pilgrimsrejser til Mekka, at personer, der er i besiddelse af konventionspas, skal deponere deres konventionspas for at kunne få udstedt et fremmedpas til brug for en pilgrimsrejse til Mekka, idet Saudi Arabien ikke udsteder visum på baggrund af konventionspas.

Udlændingenævnet finder imidlertid, at det forhold, at ansøgeren har deponeret sit konventionspas i henhold til Udlændingestyrelsens praksis vedrørende pilgrimsrejser til Mekka, ikke kan føre til en ændret vurdering.

Det fremgår af den til ansøgningen vedlagte kopi af ansøgerens konventionspas, at ansøgerens konventionspas ikke indeholder danske ud- og indrejse stempler i forbindelse med ind-og udrejsestemplerne fra Irak i juni og august 2017.

Det forhold, at ansøgeren har oplyst, at de manglende stempler i ansøgerens konventionspas skyldes det forhold, at ansøgeren rejste igennem Hamborg, Tyskland, og at ansøgeren ikke har et nationalitetspas, kan derfor ikke føre til en ændret vurdering

Det følger af Schengengrænsekodekset, at tredjelandsstatsborgeres rejsedokumenter systematisk skal stemples ved ind- og udrejse.

Udlændingenævnet finder på den baggrund, at det kan lægges til grund, at ansøgeren er i besiddelse af et nationalitetspas.

Udlændingenævnet har ved afgørelsen lagt vægt på, at ansøgeren har deponeret sit konventionspas og ikke sit nationalitetspas til Udlændingestyrelsen.

Det forhold, at ansøgeren har oplyst, at formålet med ansøgningen om fremmedpas er, at ansøgeren vil på pilgrimsrejse til Mekka, Saudi-Arabien, kan ikke føre til en ændret vurdering.

Udlændingenævnet finder endvidere, at der ikke er tale om tale om sådanne særlige grunde, at der kan udstedes fremmedpas efter udlændingebekendtgørelsens § 6, stk. 4.

Udlændingestyrelsens afgørelse fra februar 2018 stadfæstes derfor." ÅB/2020/279.

Udlændingenævnet stadfæstede i november 2020 Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende afslag på udstedelse af fremmedpas til en statsborger fra Eritrea, jf. udlændingebekendtgørelsens § 7, stk. 3.

Sagens faktiske omstændigheder:

Ansøgeren, som er statsborger i Eritrea, indgav i december 2018 ansøgning om fremmedpas. Det fremgår af sagen, at ansøgeren ikke havde et gyldigt nationalitetspas, samt at ansøgeren ikke tidligere havde fået udstedt et fremmedpas. I marts 2017 fik ansøgeren opholdstilladelse i Danmark som familiesammenført ægtefælle. I januar 2019 oplyste ansøgeren, at det ikke var muligt at dokumentere, at ansøgeren ikke kunne få udstedt nationalitetspas af de eritreiske myndigheder, da ansøgeren var flygtet grundet tvungen militærtjeneste, og at ansøgeren ikke havde ret til at spørge myndighederne om noget, da flugt fra Eritrea er ulovligt.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Udlændingenævnet finder, at ansøgeren ikke kan tildeles fremmedpas, da ansøgeren ikke har dokumenteret, at hun ikke kan få udstedt et pas eller anden rejselegitimation fra sit hjemlands myndigheder.

Udlændingenævnet har ved afgørelsen lagt vægt på, at ansøgeren ikke har fremlagt dokumentation for, at ansøgeren har indgivet en ansøgning om nationalitetspas til myndighederne i sit hjemland, som ansøgeren herefter har fået afslag på eller på anden vis dokumenteret, at ansøgeren ikke kan få udstedt et nationalitetspas eller anden rejselegitimation fra sit hjemlands myndigheder. Udlændingenævnet henviser herved til, at ansøgeren er familiesammenført efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1, hvorfor dette skal dokumenteres.

Det forhold, at ansøgerens ægtefælle har anført, at mænd og kvinder fra Eritrea i alderen 18-40 år ikke kan få udstedt nationalitetspas på grund af militærtjeneste, at ansøgerens ægtefælle er flygtet fra Eritrea, at ansøgerens ægtefælle og ansøger ikke tør søge om nationalitetspas fra en eritreisk ambassade af frygt for, at ansøgerens ægtefælle vil kunne blive sporet og forfulgt, og at flere af

ansøgerens ægtefælles venner efter familiesammenføring i Danmark, har fået udstedt rejsedokument uden nærmere dokumentation, kan ikke føre til en ændret vurdering.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at ansøgeren er familiesammenført efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1, og at ansøgeren således ikke er anerkendt som flygtning i Danmark.

Udlændingenævnet finder endvidere, at der ikke er tale om tale om sådanne særlige grunde, at der kan udstedes fremmedpas efter udlændingebekendtgørelsens § 7, stk. 4.

Udlændingestyrelsens afgørelse fra juni 2019 stadfæstes derfor." ÅB/2020/280.

Udlændingenævnet stadfæstede i november 2020 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på udstedelse af fremmedpas til en statsborger fra Irak, jf. udlændingebekendtgørelsens § 8, stk. 15, jf. lov om pas til danske statsborgere § 1 a, jf. bekendtgørelse om pas m.v. §§ 5 og 11.

Sagens faktiske omstændigheder:

Ansøgeren, som siden juli 2013 havde været registreret som irakisk statsborger, indgav i februar 2019 ansøgning om fremmedpas. Ansøgeren ikke havde et gyldigt nationalitetspas og senest i juli 2014, havde fået udstedt fremmedpas. Under sagsbehandlingen orienterede Udlændingestyrelsen ansøgeren om, at der skulle optages biometri i forbindelse med udstedelsen af passet. Ved ansøgerens fremmøde hos Udlændingestyrelsens Borgerservice var det som følge af en teknisk fejl ikke muligt at optage biometri den dag. Ansøgeren oplyste, at ansøgeren ville møde op i Borgerservice dagen efter, hvilket ikke skete. Det fremgik af sagen, at ansøgeren ikke havde betalt pasgebyr eller medbragt et pasfoto til Udlændingestyrelsens Borgerservice.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Udlændingenævnet finder, at ansøgeren ikke kan tildeles fremmedpas, da ansøgeren ikke har fået optaget biometri i forbindelse med ansøgningen om fremmedpas.

Det forhold, at ansøgeren har oplyst, at ansøgerens økonomi og mentale tilstand efter en stressende eksamensperiode ikke tillod betaling for et pasfoto og nyt fremmøde i Udlændingestyrelsens Borgerservice, og at ansøgeren har været statsløs siden barndommen, kan ikke føre til en ændret vurdering.

Udlændingenævnet har lagt vægt på, at det efter paslovens § 4 a er en betingelse for udstedelse af pas, at der betales et gebyr, ligesom det efter pasbekendtgørelsen er et krav, at der optages biometri, dvs. tages ansigtsfoto og fingeraftryk. Udlændingenævnet har også lagt vægt på, at ansøgeren ved Udlændingestyrelsens brev fra marts 2019 blev informeret om at medbringe et ansigtsfoto, og at ansøgeren skulle betale gebyr.

Derudover har Udlændingenævnet lagt vægt på, at det af Udlændingestyrelsens noter fremgår, at det ved ansøgerens personlige fremmøde i Udlændingestyrelsen blev aftalt, at ansøgeren skulle møde igen med henblik på at få optaget biometri, men at dette ikke skete.

Udlændingenævnet bemærker i øvrigt, at ansøgeren ifølge oplysninger fra Det Centrale Personregister ikke ses at have været statsløs, idet ansøgeren blev født som syrisk statsborger og siden juli 2013 har haft irakisk statsborgerskab, hvilket ansøgeren ligeledes anførte i sin ansøgning om fremmedpas.

Udlændingenævnet stadfæster herefter Udlændingestyrelsens afgørelse fra juli 2019." ÅB/2020/281.

3.21.2. Tilbagerejsetilladelse

Efter udlændingebekendtgørelsens § 20, stk. 10, kan Udlændingestyrelsen og Styrelsen for International Rekruttering og Integration meddele tilbagerejsetilladelse til en udlænding, der opholder sig lovligt i Danmark.

At opholde sig lovligt i Danmark betyder, at udlændingen har opholdstilladelse, ophold efter udlændingelovens §§ 1 eller 2, gyldigt visum eller visumfrit ophold, er meddelt forlængelse af visum eller det visumfrie ophold eller har processuelt ophold, jf. udlændingelovens § 33 a eller opsættende virkning med hensyn til udrejsefristen i forbindelse med behandling af en ansøgning eller en klage, jf. udlændingelovens § 33 b.

Har udlændingen en førstegangsansøgning om opholdstilladelse under behandling, meddeles der efter praksis en tilbagerejsetilladelse, medmindre der er særlige forhold, der taler imod, eller der er tale om misbrug af reglerne om processuelt ophold. Tilladelsen gælder for den periode, der svarer til den konkrete rejse, som giver anledning til, at det er nødvendigt med en tilbagerejsetilladelse. Der kan kun ansøges om tilbagerejsetilladelse, hvis ansøgeren har et gyldigt pas. Dette gælder også, hvis ansøgeren er et barn.

Vurderes det, at ansøgningen om opholdstilladelse må forventes at være blevet afgjort, inden udlændingen ifølge sin ansøgning om tilbagerejsetilladelse kan forventes at være tilbage i Danmark,

vil der kun blive givet tilbagerejsetilladelse, hvis helt særlige grunde taler for det. Helt særlige grunde kan f.eks. være pludseligt opstået sygdom hos nær familie i hjemlandet.

Har udlændingen en forlængelsesansøgning under behandling, meddeles der som udgangspunkt tilbagerejsetilladelse, såfremt der ikke er særlige forhold, der taler imod. Der bliver dog ikke meddelt tilbagerejsetilladelse, hvis der er oplysninger i sagen, der klart indikerer, at opholdstilladelsen ikke kan forlænges, eller hvis ansøgeren kan forvente at modtage sit opholdskort på baggrund af forlænget opholdstilladelse inden rejsen.

Som eksempler på afgørelser, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til, om der kunne meddeles tilbagerejsetilladelse, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i februar 2020 Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelse om afslag på tilbagerejsetilladelse til en statsborger fra Kina, jf. udlændingebekendtgørelsens § 20, stk. 10.

Sagens faktiske omstændigheder:

Ansøgeren blev i oktober 2014 meddelt opholdstilladelse efter den dagældende greencardordning. Det fremgik af sagen, at ansøgeren tidligere var blevet meddelt tilbagerejsetilladelser, at ansøgeren primo november 2018 fik afslag på forlængelse af sin opholdstilladelse på baggrund af greencardordningen og skulle udrejse af Danmark senest primo januar 2019. Ansøgeren indgav i den forbindelse ansøgning om tilbagerejsetilladelse ultimo november 2018.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Udlændingenævnet finder, at Styrelsen for International Rekruttering med rette traf afgørelse om, at ansøgeren ikke kunne få udstedt en tilbagerejsetilladelse i 4 dage primo december 2018.

Det forhold, at ansøgeren til støtte for klagen har anført, at det værste ansøgeren kan gøre med tilbagerejsetilladelsen er, at ansøgeren vil indrejse til Danmark inden den fastsatte udrejsefrist, at ansøgeren tidligere er blevet meddelt tilbagerejsetilladelser, hvor ansøgeren i de seneste 13 måneder har været udrejst af Danmark, at ansøgerens flyafgang var primo december 2018, og at ansøgeren i flere måneder har trænet til en badmintonturnering i Frankfurt, hvor ansøgeren repræsenterede en dansk badmintonklub, finder Udlændingenævnet ikke kan føre til en ændret vurdering.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at Styrelsen for International Rekruttering og Integration, jf. afsnittet *Retsregler* ovenfor, alene kan meddele tilbagerejsetilladelse til en udlænding, der lovligt

opholder sig i Danmark, at Styrelsen for International Rekruttering og Integration i november 2018 meddelte ansøgeren afslag på ansøgerens ansøgning om forlængelse af sin opholdstilladelse, og ultimo. november 2018 berigtigede afgørelsen og pålagde ansøgeren at udrejse af Danmark senest primo januar 2019.

Udlændingenævnet stadfæster derfor Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelse fra november 2018." ÅB/2020/282.

Udlændingenævnet stadfæstede i april 2020 Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelse om afslag på tilbagerejsetilladelse til en statsborger fra Rusland, jf. udlændingebekendtgørelsens § 20, stk. 10.

Sagens faktiske omstændigheder:

Ansøgeren var i juli 2017 blevet meddelt opholdstilladelse som studerende i Danmark. Ansøgeren udrejste af Danmark til Australien i perioden fra august 2017 til juli 2018, på grund af et studierelateret udvekslingsophold. Ansøgeren havde i Det Centrale Personregister (CPR) flyttet adresse og havde forladt Danmark i en periode. Ansøgeren mistede som følge af udrejsen sin opholdstilladelse, og efterfølgende opholdte sig i Rusland. I maj 2019 indgav ansøgeren ansøgning om tilbagerejsetilladelse og oplyste hertil, at ansøgeren havde fået stjålet sit danske opholdskort, samt at ansøgeren var nødsaget til at være fysisk til stede i Danmark for at færdiggøre sin uddannelse.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Udlændingenævnet finder, at Styrelsen for International Rekruttering og Integration med rette traf afgørelse om, at ansøgeren ikke kunne få udstedt en tilbagerejsetilladelse i perioden fra medio maj 2019 til ultimo maj 2019.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at ansøgeren fraflyttede sin bopæl og udrejste af Danmark i juli 2018 i forbindelse med, at ansøgeren skulle studere ved et universitet i Australien som udvekslingsstudent, og at ansøgeren i den forbindelse frameldte sig folkeregisteret.

Udlændingenævnet henviser i den forbindelse til, at det udtrykkeligt fremgår af ansøgerens opholdstilladelse fra juli 2017, at denne bortfalder, såfremt ansøger opgiver sin bopæl i Danmark, eller såfremt ansøgeren opholder sig uden for Danmark i 6 sammenhængende måneder.

Udlændingenævnet har således lagt vægt på, at Styrelsen for International Rekruttering og Integration, jf. afsnittet *Retsregler* ovenfor, alene kan meddele tilbagerejsetilladelse til udlændinge,

der lovligt opholder sig i Danmark, og at ansøgerens opholdstilladelse automatisk bortfaldt, da ansøgeren udrejste af Danmark.

Det forhold, at ansøgeren har anført, at han efter endt udvekslingsophold agtede at vende tilbage til Danmark, at ansøgeren af Borgerservice blev anbefalet at framelde sig sin adresse, idet ansøgeren ikke boede der længere, at ansøgeren alene registrerede flytning af adresse og udrejse af Danmark for en periode, og at skrivelsen fra en kommune fra januar 2019 af ansøgeren blev opfattet som bekræftelse på, at ansøgeren ikke havde opgivet sin bopæl, finder Udlændingenævnet ikke kan føre til en ændret vurdering.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på ansøgerens egne oplysninger om, at ansøgeren ikke bevarede en bopæl i Danmark under sit ophold i Australien, og at det fremgår af kvitteringen udstedt i forbindelse med ansøgerens fraflytning, at ansøgeren har notificeret kommunen om, at ansøgeren forlod landet.

Udlændingenævnet stadfæster således Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelse fra maj 2019." ÅB/2020/283.

3.21.3. Laissez-passer

Laissez-passer er midlertidig rejselegitimation, som kan udstedes til udlændinge, der har opholdstilladelse i Danmark, og som ønsker at rejse ud af landet i en kort periode, men som ikke har nogen form for rejselegitimation. Laissez-passer udstedes tillige med henblik på indrejse i Danmark, f.eks. til brug for den første indrejse for familiesammenførte til herboende flygtninge.

Der kan efter praksis udstedes laissez-passer, såfremt der foreligger ganske særlige grunde.

Efter praksis foreligger der ganske særlige grunde, såfremt en ansøger ikke er i besiddelse af et nationalitetspas og skal rejse til hjemlandet eller et europæisk land for at ansøge om et nationalitetspas. Efter praksis udstedes laissez-passer da udelukkende med henblik på at rejse til hjemlandet eller et europæisk land, hvor det pågældende land er repræsenteret, for at ansøge om et nationalitetspas. Det er et krav, at det pågældende land ikke er repræsenteret i Danmark, eller at det dokumenteres, at landets repræsentation i Danmark ikke kan udstede pas eller anden rejselegitimation.

Der udstedes som udgangspunkt ikke et laissez-passer, hvis udlændingen allerede er i besiddelse af et nationalitetspas. Dette gælder også, selvom passet er udløbet, idet udlændingen i de fleste tilfælde kan rejse til sit hjemland på et udløbet pas.

Udstedelse af laissez-passer forudsætter normalt, at den pågældende har opholdstilladelse i Danmark, men under nogle helt særlige omstændigheder kan det være tilstrækkeligt, at udlændingen har processuelt ophold i Danmark, f.eks. hvis udlændingen har lovligt ophold i forbindelse med, at en ansøgning om forlængelse af en opholdstilladelse er under behandling.

Som et eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet har taget stilling, om der kunne meddeles laissez-passer, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i januar 2020 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på udstedelse af laissez-passer til en statsborger fra Nordmakedonien.

Sagens faktiske omstændigheder:

Ansøgeren blev i juli 2018 meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 3. Det fremgår af sagen, at ansøgeren medio juni 2018 indgav ansøgning om laissez-passer for at rejse på ferie til Nordmakedonien. Ansøgerens pas ville udløbe i juli 2018 og ansøgeren kunne derfor få isat en tilbagerejsetilladelse. Det fremgår endvidere af sagen, at formålet med ansøgerens rejse var at få fornyet sit nationalitetspas.

Udlændingenævnets vurdering:

"Udlændingenævnet finder ikke grundlag for at ændre Udlændingestyrelsens afgørelse fra juni 2018 om afslag på udstedelse af laissez-passer til ansøgeren.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at ansøgeren har oplyst, at ansøgeren vil rejse på ferie i Nordmakedonien, og dette ikke kan anses for at være ganske særlige grunde til at udstede et laissez-passer.

Udlændingenævnet har endvidere lagt vægt på, at ansøgeren har et nationalitetspas.

Det er indgået i grundlaget for Udlændingenævnets afgørelse, at ansøgerens nationalitetspas udløb i juli 2018.

Udlændingenævnet finder, at dette ikke kan føre til et andet resultat, da det er myndighederne i Nordmakedonien, der som udgangspunkt skal udstede rejsedokument til deres egne statsborgere, og Nordmakedonien har en ambassade i København, hvortil ansøgeren henvises til at rette henvendelse med henblik på at få udstedt et nyt pas.

Det bemærkes, at det efter praksis er et krav for at få laissez-passer med henblik på fornyelse af pas, at det pågældende land ikke er repræsenteret i Danmark, eller at det dokumenteres, at landets repræsentation i Danmark ikke kan udstede pas eller anden rejselegitimation.

Udlændingestyrelsens afgørelse fra juni 2018 stadfæstes derfor." ÅB/2020/284.

Som eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet har hjemvist Udlændingestyrelsens afgørelser om udstedelse af laissez-passer, kan nævnes:

Udlændingenævnet hjemviste i april 2020 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på udstedelse af laissez-passer til en statsborger fra Afghanistan.

Sagens faktiske omstændigheder:

Ansøgeren indgav i januar 2020 ansøgning om laissez-passer, for at rejse på ferie til Tyrkiet. Ansøgerens nationalitetspas var udløbet, og formålet med rejsen var at få fornyet sit nationalitetspas. Udlændingestyrelsen havde ved afgørelsen lagt til grund, at der ikke var en afghansk ambassade i Tyrkiet.

Udlændingenævnets afgørelse:

"Udlændingenævnet finder grundlag for at hjemvise sagen til fornyet vurdering i Udlændingestyrelsen med henblik på, at styrelsen i 1. instans udtrykkeligt forholder sig til det, som ansøgeren har anført i sin klage.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at Udlændingestyrelsen i februar 2020 meddelte ansøgeren afslag på udstedelse af et laissez-passer, idet der ikke er en afghansk ambassade i Tyrkiet.

Udlændingenævnet har i den forbindelse lagt vægt på, at ansøgeren til klagen har anført, at der både er en afghansk ambassade i Ankara, Tyrkiet, og et afghansk konsulat i Istanbul, Tyrkiet. Udlændingenævnet henviser i den forbindelse til, at det fremgår af hjemmesiden http://afghanembassy.org.tr/en/contact-us, at der findes en afghansk ambassade i Ankara, Tyrkiet." ÅB/2020/285.

3.22. Om Danmarks internationale forpligtelser

Den danske stat har tiltrådt et stort antal internationale konventioner, som har betydning for udlændingeområdet. Dette sker oftest ved en fortolkning af udlændingelovens regler i lyset af Danmarks internationale forpligtelser under den juridiske behandling af de konkrete sager.

I dette afsnit vil nogle af de centrale konventioner samt Udlændingenævnets anvendelse af disse blive beskrevet. Det bemærkes, at EU-reglerne ikke vil blive nærmere beskrevet i dette afsnit, da dette emne behandles særskilt i afsnit 3.20. EU-reglerne og EU-Domstolen har dog også haft indflydelse på udformningen og fortolkningen af udlændingeloven, hvilket ses bl.a. ved A-dommen, som beskrevet i afsnit 3.7.1.10. og Zambrano- og Chavez-Vilchez-dommene, som beskrevet i afsnit 3.7.3.1.2.

3.22.1. Den Europæiske Menneskerettighedskonvention

Den Europæiske Menneskerettighedskonvention (EMRK) [64] blev undertegnet af Danmark i 1950 og trådte i kraft i 1953. Konventionen beskytter grundlæggende borgerlige rettigheder og friheder, herunder i relation til sager vedrørende udlændingeområdet, som Udlændingenævnet har kompetence til at behandle, navnlig forbuddet mod umenneskelig eller nedværdigende behandling (artikel 3), retten til et familieliv (artikel 8) og diskriminationsforbuddet (artikel 14).

EMRK er som den eneste af de generelle menneskerettighedskonventioner inkorporeret i dansk ret, jf. lov nr. 285 af 29. april 1992 med senere ændringer.

3.22.1.1. Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3

Efter EMRK artikel 3 må ingen mennesker underkastes tortur eller umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf. Forbuddet mod tortur og umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf omfatter efter Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols (EMD) praksis retten til ikke at blive udsendt eller udvist til et land, hvor udlændingen risikerer at blive udsat for behandling i modstrid med bestemmelsen.

På baggrund af EMD's praksis kan det udledes, at forbuddet mod umenneskelig eller nedværdigende behandling bl.a. kan have betydning i sager, hvor en alvorligt syg udlænding opholder sig på medlemsstatens territorium, og hvor den pågældende enten skal udsendes eller udvises herfra. Hvis udlændingen således som følge af meget alvorlige helbredsforhold, der må antages at være

[64] Den Europæiske Menneskerettighedskonvention kan i sin helhed findes her: https://www.retsinformation.dk/forms/r0710.aspx?id=81462

behandlingskrævende, ved en tilbagevenden til sit hjemland reelt risikerer enten at dø eller opleve en alvorlig, hurtig og irreversibel nedgang i sit helbred, kan medlemsstaten i visse situationer være forpligtet til ikke at udsende den pågældende til hjemlandet, jf. EMD's dom af 13. december 2016 i sagen Paposhvili mod Belgien (application no. 41738/10).

For så vidt angår anvendelsen af EMRK artikel 3 i familiesammenføringssager, hvor forældre har søgt om familiesammenføring med et herboende myndigt barn, henvises der til afgørelsen ÅB/2020/146 i afsnit 3.7.3.1.3.

3.22.1.2. Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 8

Efter EMRK artikel 8 har enhver ret til respekt for sit privatliv og familieliv. Retten til et familieliv omfatter efter EMD's praksis retten til at opretholde et eksisterende familieliv, f.eks. ved at staten undlader at udvise et familiemedlem, samt i visse situationer statens positive forpligtelse til at tilvejebringe de nødvendige forudsætninger for at udøve et familieliv, f.eks. ved at staten giver et familiemedlem opholdstilladelse.

Det kan udledes af EMD's praksis, at bestemmelsen ikke indebærer en generel og ubetinget ret til familiesammenføring, da familier ikke efter EMRK artikel 8 har en umiddelbar ret til at vælge det land, hvori de vil udøve deres familieliv. Der skal i hver enkelt sag, hvor en udlænding søger om familiesammenføring med en herboende person, foretages en konkret vurdering af, hvorvidt det på baggrund af sagens omstændigheder er proportionalt – bl.a. ud fra Danmarks interesse i at kontrollere indvandringen – at meddele afslag på opholdstilladelse. Proportionalitetsvurderingen tager afsæt i, om der er uoverstigelige hindringer for at udøve familielivet i et andet land. Dette vil være tilfældet, hvis det herboende familiemedlem må antages at være asylrelevant forfulgt i et fælles hjemland, eller hvis Danmark i øvrigt er klart nærmest til at beskytte familielivet, f.eks. på grund af et eller flere familiemedlemmers familiemæssige, sproglige og kulturelle tilknytning her til landet.

Det er Udlændingenævnets opfattelse, at FN's konventioner, der vedrører udlændingeområdet, ikke giver videre rettigheder på udlændingeområdet end de, der følger af EMRK artikel 8.

For så vidt angår Udlændingenævnets anvendelse af EMRK artikel 8 i sager, hvor formelle krav for meddelelse af opholdstilladelse ikke har været opfyldt, henvises der til afgørelse ÅB/2020/70 i afsnit 3.4.

Om Udlændingenævnets anvendelse af EMRK artikel 8 i ægtefællesammenføringssager kan der bl.a. henvises til afgørelse ÅB/2020/99 i afsnit 3.7.1.6.

For så vidt angår anvendelse af EMRK artikel 8 i sager om familiesammenføring med mindreårige børn, kan der henvises til afgørelsen ÅB/2020/123 i afsnit 3.7.2.1.1. og ÅB/2020/127 i afsnit 3.7.2.1.2.

I sager om familiesammenføring med forældre til herboende mindreårige børn kan der henvises til bl.a. afgørelsen ÅB/2020/137 i afsnit 3.7.3.1.1., mens der i sager om familiesammenføring med mindreårige børn, hvor der søges om opholdstilladelse til et nært familiemedlem efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 3, kan henvises til afgørelsen ÅB/2020/148 i afsnit 3.7.3.3. og for så vidt angår familiesammenføring med forældre til voksne børn, henvises der bl.a. til afgørelsen ÅB/2020/144 i afsnit 3.7.3.1.3.

Derudover kan der, for så vidt angår immigrationsafslag og EMRK artikel 8, henvises til afgørelserne ERH/2020/8 og ÅB/2020/153 i afsnit 3.8.

For så vidt angår anvendelse af EMRK artikel 8 i sager, der vedrører afvisning af indgivelse af en ansøgning om opholdstilladelse i sager vedrørende ægtefæller og børn, kan der henvises til bl.a. afgørelse ÅB/2020/61 i afsnit 3.3.1.1.

For så vidt angår sager vedrørende nægtelse af forlængelse af opholdstilladelse og EMRK artikel 8, kan der henvises til afgørelsen ÅB/2020/190 i afsnit 3.16.1.5.

Der kan endvidere, for så vidt angå bortfald af opholdstilladelse og EMRK artikel 8, henvises til afgørelsen ERH/2020/6 i afsnit 3.17.1.1.

For så vidt angår EU-sager og EMRK artikel 8, henvises til afgørelsen ÅB/2020/264 i afsnit 3.20.4.3.2.

3.22.1.3. Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 14

Efter EMRK artikel 14 skal nydelsen af de i konventionen anerkendte rettigheder og friheder sikres uden forskel på grund af køn, race, farve, sprog, religion, politisk eller anden overbevisning, national eller social oprindelse, tilhørsforhold til et nationalt mindretal, formueforhold, fødsel eller ethvert andet forhold. Opregningen af diskriminationsgrunde er ikke udtømmende. Bestemmelsen beskytter således også mod diskrimination på grund af f.eks. alder, handicap og seksuel orientering.

Bestemmelsen er efter sin ordlyd knyttet til de materielle rettigheder i konventionen, herunder f.eks. artikel 8, og finder således kun anvendelse på diskrimination inden for de enkelte bestemmelsers område.

Diskrimination defineres normalt som forskelsbehandling, der finder sted på grundlag af ikkesaglige kriterier, og som er skadelig for den person eller gruppe af personer, der udsættes for behandlingen. Bestemmelsen beskytter både mod direkte og indirekte diskrimination, hvor den direkte diskrimination er, når en person stilles ringere end andre under henvisning til dennes køn, race eller lignende (begrundelsen), og hvor indirekte diskrimination er, når et i formen generelt og neutralt krav i særlig grad rammer bestemte personer på grund af deres køn, race eller lignende (virkningen).

Det kan udledes af EMD's praksis, at det ved vurderingen af, om en forskelsbehandling er diskriminerende, skal indgå, om forskelsbehandlingen beror på objektive og relevante forskelle, og om kravene er nødvendige og rimelige i lyset af, at de fører til forskelsbehandling.

3.22.2. FN-konventioner

3.22.2.1. FN's Konvention om borgerlige og politiske rettigheder

FN's Konvention om borgerlige og politiske rettigheder (CCPR) trådte i kraft i Danmark den 23. marts 1976.[65]

Konventionen forpligter medlemsstaterne til at respektere individers borgerlige og politiske rettigheder, herunder retten til liv (artikel 6), retten til retfærdig rettergang (artikel 14), retten til privatliv og familieliv (artikel 17) og religionsfrihed (artikel 18).

Efter CCPR artikel 17 må ingen udsættes for vilkårlig eller ulovlig indblanding i sit privatliv eller familieliv, sit hjem eller sin brevveksling, eller for ulovlige angreb på sin ære og sit omdømme.

I henhold til CCPR General Comment No. 16: Article 17 (Right to Privacy) af 8. april 1988 beskytter bestemmelsen mod arbitrær eller ulovlig indblanden i individers familieliv og privatliv. Familieliv skal i denne sammenhæng forstås bredt, omfattende alle de familieformer, som er anerkendt i medlemsstaten.

CCPR artikel 23 beskytter retten til at indgå ægteskab og stifte familie. Det fremgår således af bestemmelsen bl.a., at familien er samfundets naturlige og grundlæggende gruppeenhed og har ret til samfundets og statens beskyttelse, at giftefærdige mænds og kvinders ret til at indgå ægteskab og stifte familie skal anerkendes, og at intet ægteskab må indgås uden de vordende ægtefællers frie og uforbeholdne samtykke.

[65] FN's Konvention om borgerlige og politiske rettigheder kan i sin helhed findes her: https://www.retsinformation.dk/Forms/R0710.aspx?id=60860

I henhold til CCPR General Comment No. 19: Article 23 (The Family) af 27. juli 1990 er det ikke muligt at give en entydig definition af begrebet "familie", da det vil variere fra medlemsstat til medlemsstat, og i nogle tilfælde fra region til region i de enkelte medlemsstater. Hvis en gruppe af personer imidlertid anses som en familie i medlemsstatens lovgivning og praksis, kan denne familieenhed påberåbe sig beskyttelsen i bestemmelsen, der ligeledes må ses i sammenhæng med CCPR artikel 17 om retten til familieliv og CCPR artikel 24 om børns rettigheder.

På det udlændingeretlige område har konventionens artikel 17 og 23 betydning for bl.a. behandlingen af sager om familiesammenføring, herunder børnesammenføring og ægtefællesammenføring.

3.22.2.2. FN's Børnekonvention

FN's Børnekonvention[66] blev vedtaget i 1989 og trådte for Danmarks vedkommende i kraft den 18. august 1991.

Konventionen indeholder en regulering af børns rettigheder på alle samfundsområder. Konventionen indeholder bl.a. et krav om, at der i alle spørgsmål vedrørende børn først og fremmest skal tages hensyn til barnets tarv, ligesom konventionen opregner børns rettigheder, herunder børns grundlæggende rettigheder (mad, bolig, sundhed), børns ret til udvikling (skolegang, leg, fritid, information), børns ret til beskyttelse (mod krig, vold, narkotika, seksuel udnyttelse), og børns ret til medbestemmelse (ytringsfrihed, indflydelse, deltagelse, medbestemmelse, selvbestemmelse).

På det udlændingeretlige område har konventionen bl.a. betydning for behandlingen af sager om familiesammenføring med børn, men konventionen kan også have betydning i andre sager, hvor et barns forhold bliver berørt. Det fremgår af artikel 3, at barnets tarv i alle foranstaltninger vedrørende børn, hvad enten disse udøves af offentlige eller private institutioner for social velfærd, domstole, forvaltningsmyndigheder eller lovgivende organer, skal komme i første række. Deltagerstaterne påtager sig at sikre barnet den beskyttelse og omsorg, der er nødvendig for barnets trivsel under hensyntagen til de rettigheder og pligter, der gælder for barnets forældre, værge eller andre personer med juridisk ansvar for barnet, og skal med henblik herpå træffe alle passende lovgivningsmæssige og administrative forholdsregler.

Artikel 9 giver barnet ret til ikke at blive adskilt fra sine forældre mod dets vilje, medmindre dette skønnes uforeneligt med barnets tarv, ret til at opretholde kontakt til begge forældre, hvis det lever

[66] FN's Børnekonvention kan i sin helhed findes her: https://www.retsinformation.dk/forms/r0710.aspx?id=60837

adskilt fra den ene eller dem begge, og forpligter desuden staten til at genskabe en sådan kontakt, hvis adskillelsen skyldes årsager iværksat af staten.

På det udlændingeretlige område vil forpligtelsen være særlig relevant i sager, hvor der skal tages stilling til spørgsmålet om udvisning af en udlænding, som hidtil har haft opholdstilladelse i Danmark. Bestemmelsen er derimod som udgangspunkt ikke relevant i sager, hvor forælderen har opholdstilladelse i Danmark, men barnet ikke har en sådan, da adskillelsen af barnet fra forælderen i sådanne sager beror på, at forælderen er rejst til Danmark uden barnet, og derfor skyldes forælderens beslutning, og ikke "årsager iværksat af staten".

På det udlændingeretlige område indebærer konventionens artikel 9 en forpligtelse til at inddrage barnets tarv ved vurderingen af, om der kan meddeles en opholdstilladelse på baggrund af f.eks. familiesammenføring, idet Danmark er forpligtet til at sikre, at et barn kan opretholde kontakt til sine forældre, ligesom familiesammenføringssager skal "behandles på en positiv, human og hurtig måde", jf. artikel 10.

Herudover er Danmark ved administrationen af udlændingeloven forpligtet af konventionens artikel 12, hvorefter et barn, der er i stand til at udforme sine egne synspunkter, skal sikres retten til at udtrykke disse synspunkter i alle forhold vedrørende barnet, ligesom barnets synspunkter skal tillægges passende vægt i overensstemmelse med barnets alder og modenhed.

Derudover beskytter konventionen bl.a. retten til livet (artikel 6), retten til navn og statsborgerskab (artikel 7), barnets identitet (artikel 8), retten til privatliv (artikel 16), flygtningebørn (artikel 22) og handicappede børn (artikel 23). Konventionen indeholder endvidere forbud mod handel med og bortførelse af børn (artikel 35) og forbud mod straf og tortur (artikel 37).

Som et eksempel på en sag, hvor Udlændingenævnets afgørelse har været indbragt for FN's Komité om Barnets Rettigheder, kan nævnes:

Den 28. september 2020 afviste FN's Komité om Barnets Rettigheder at behandle en klage over bl.a. en afgørelse fra Udlændingenævnet vedrørende afslag på opholdstilladelse til klageren, der er nordmakedonsk statsborger, og hendes mindreårige barn, der var født i februar 2015 og også er statsborger i Nordmakedonien. Klagesagen for FN's Komité om Barnets Rettigheder vedrørte spørgsmålet om, hvorvidt et afslag på asyl efter åbenbart grundløs-proceduren meddelt af Udlændingestyrelsen og Udlændingenævnets stadfæstelse fra februar 2019 af Udlændingestyrelsens afslag på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1, var i strid med FN's Børnekonventions artikel 2, 3, 6, 7 og 8.

Klageren var i 2012 blevet gift med en nordmakedonsk statsborger, der var bosiddende i Danmark. I februar 2015 indrejste klageren i Danmark, hvor hun efterfølgende fødte parrets fællesbarn. Nogle dage efter fødslen af fællesbarnet forsøgte barnets far at kvæle barnet. Klageren søgte efterfølgende på vegne af sig selv og barnet om asyl i Danmark. Klageren oplyste i den forbindelse, at hun frygtede, at hendes svigerfar ville forsøge at slå hende og barnet ihjel, hvis de vendte tilbage til Nordmakedonien. I oktober 2015 blev klageren og barnet meddelt afslag på asyl efter åbenbart grundløs-proceduren. Barnets far blev i november 2015 i Østre Landsret dømt til anbringelse på en psykiatrisk afdeling. I januar 2017 blev klagerens ægteskab med barnets far opløst ved dom, og klageren blev tillagt den fulde forældremyndighed over barnet. I august 2017 meddelte Udlændingestyrelsen klageren og barnet afslag på opholdstilladelse i Danmark efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1. Afgørelsen blev påklaget til Udlændingenævnet. Barnet blev i juli 2018 diagnosticeret med infantil autisme, der skyldtes en hjerneskade, der muligvis var opstået i forbindelse med faderens drabsforsøg.

Under klagesagen for FN's Komité om Barnets Rettigheder gjorde klageren gældende, at en tilbagevenden til Nordmakedonien ville udgøre en alvorlig risiko for barnets liv og udvikling, hvorfor en tilbagevenden ikke var i barnets tarv. Klageren gjorde endvidere gældende, at henset til at barnet aldrig var blevet registreret i Nordmakedonien, ville barnet ikke have adgang til den samfundsmæssige beskyttelse og medicinske behandling, som barnet havde behov for. FN's Komité om Barnets Rettigheder fandt, at klagen til komitéen ikke på tilstrækkeligvis var underbygget, og derfor skulle afvises (var "inadmissible") efter artikel 7 (f) i den valgfri protokol. ÅB/2020/286.

For så vidt angår Udlændingenævnets anvendelse af FN's Børnekonvention, kan der henvises til bl.a. afgørelserne ÅB/2020/95 i afsnit 3.7.1.5.1., ÅB/2020/125 i afsnit 3.7.2.1.1., ÅB/2020/127 i afsnit 3.7.2.1.2., ÅB/2020/118 i afsnit 3.7.1.8.2. og ÅB/2020/153 og ERH/2020/8 i afsnit 3.8.

3.22.2.3. FN's Handicapkonvention

Danmark tiltrådte i 2009 FN's konvention af 13. december 2006 om rettigheder for personer med handicap.[67]

FN's Handicapkonvention indeholder en regulering af handicappede personers rettigheder på alle samfundsområder.

Det er karakteristisk for konventionen, at den indeholder en række programerklæringer og bestemmelser om økonomiske, sociale og kulturelle rettigheder, som skal gennemføres gradvist i de

[67] FN's Handicapkonvention kan i sin helhed findes her: https://www.retsinformation.dk/forms/r0710.aspx?id=127181

enkelte deltagerstater ved passende foranstaltninger. Dette betyder, at der ikke i konventionen er krav om, at sådanne foranstaltninger skal være gennemført på et bestemt tidspunkt eller på et bestemt niveau. Enkelte bestemmelser stiller dog sådanne krav, herunder artikel 5 om diskriminationsforbuddet.

Efter konventionens artikel 1 er det konventionens formål at fremme, beskytte og sikre fuld og lige nydelse af alle menneskerettigheder for personer med handicap og at fremme respekten for sådanne personers værdighed.

En person med handicap er defineret som en person med en langvarig fysisk, psykisk, intellektuel eller sensorisk funktionsnedsættelse, som sammen med en eller flere barrierer forhindrer dem i at deltage fuldt og helt i samfundslivet på lige fod med andre.

På det udlændingeretlige område forpligter konventionen til at sikre, at handicappede personer kan nyde deres rettigheder på lige fod med andre, uanset at den pågældende har en langvarig fysisk, psykisk, intellektuel eller sensorisk funktionsnedsættelse, som hindrer den pågældende i at opfylde en eller flere betingelser i udlændingeloven.

Konventionen er især relevant for udlændingelovens bestemmelser om tidsubegrænset opholdstilladelse, statsborgerskab og ægtefællesammenføring samt ansøgning om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1. Personer, der som følge af handicap ikke er i stand til at opfylde en eller flere betingelser, vil i overensstemmelse med konventionen ikke blive mødt med disse krav. Det vil kun være de betingelser, som den pågældende grundet sit handicap ikke kan opfylde, der vil blive undtaget fra. Andre krav, som ikke relaterer sig til den pågældendes handicap, vil skulle opfyldes på lige fod med andre. For så vidt angår personer med handicap og deres mulighed for at udøve familieliv med en ægtefælle, samlever eller mindreårige børn, hvor en af parterne ikke i forvejen er bosiddende i Danmark, er dette således beskyttet på lige fod med andre borgeres mulighed, idet betingelserne for familiesammenføring i udlændingeloven vil blive fraveget, hvis betingelsen sammen med handicappet udgør en barriere for, at personen med handicap kan nyde sin ret til familieliv på lige fod med andre. Dette gælder, uanset om personen med handicap er herboende eller ansøger, og uanset om personen med handicap er barn eller voksen.

I det omfang en udlænding lider af en langvarig fysisk, psykisk, intellektuel eller sensorisk funktionsnedsættelse, og betingelserne for opnåelse af tidsubegrænset opholdstilladelse sammen med handicappet udgør en barriere for, at personen med handicap kan opnå en sådan opholdsret med de fordele, der måtte følge af anden lovgivning, vil disse betingelser for tidsubegrænset opholdstilladelse i udlændingeloven blive fraveget. I henhold til udlændingelovens § 9 c, stk. 1, er der mulighed for at give opholdstilladelse til en udlænding, der ved en tilbagevenden til et hjemland med vanskelige

levevilkår vil være i risiko for at få eller opleve en forværring af et alvorligt handicap (handicapkriteriet). Det forhold, at en ansøger har mulighed for at få eller opleve en forbedring af sit helbred, hvis ansøgeren får mulighed for at fortsætte sit ophold her i landet, kan ikke begrunde meddelelse af opholdstilladelse efter bestemmelsen.

Selv om den herboende reference måtte have et handicap, skal parret fortsat opfylde de grundlæggende betingelser for at kunne meddeles opholdstilladelse i Danmark. Som eksempel kan nævnes sag ÅB/2018/30 i afsnit 3.3.1.3. i Udlændingenævnets årsberetning 2018, der omhandlede en ægtefællesammenføringssag, hvor den herboende reference var højresidet fodamputeret og derfor brugte kørestol.

Om sager, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til FN's Handicapkonvention, kan der endvidere henvises til afgørelserne ÅB/2020/112 i afsnit 3.7.1.8.1., ÅB/2020/152 i afsnit 3.8., ERH/2020/12 i afsnit 3.19.4., ÅB/2020/216 i afsnit 3.19.5, ERH/2020/10 i afsnit 3.19.6. og ERH/2020/16 i afsnit 3.19.8.

3.22.2.4. Øvrige FN-konventioner

Ud over de FN-konventioner, der er nævnt ovenfor, inddrager Udlændingenævnet også i relevant omfang andre konventioner, herunder FN's Konvention om afskaffelse af alle former for diskrimination mod kvinder (CEDAW).

Som et eksempel på en sag, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til FN's Konvention om rettigheder og immuniteter for de særlige institutioner, kan henvises til afgørelsen ÅB/2020/17 i afsnit 3.1.4.3.1.

Som et eksempel på en sag, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til CEDAW, kan henvises til afgørelsen ÅB/2019/60 i Udlændingenævnets årsberetning 2019, afsnit 3.7.1.6.

Som et eksempel på en sag, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til FN's Konvention om vandrende arbejdstageres rettigheder, henvises til afgørelsen ERH/2019/26 i Udlændingenævnets årsberetning 2019, afsnit 3.12.1.

4. Prøvelse af Udlændingenævnets afgørelser

Udlændingenævnet er et uafhængigt kollegialt forvaltningsorgan. Det betyder, at Udlændingenævnets afgørelser er endelige inden for det administrative system, jf. udlændingelovens § 52 a, stk. 8.

Nævnets afgørelser kan således ikke påklages til udlændinge- og integrationsministeren.

Udlændingenævnets afgørelser kan indbringes for domstolene efter de almindelige regler herom i grundlovens § 63. Det er muligt at indbringe alle typer af Udlændingenævnets afgørelser, uanset tidspunktet for afgørelsen.

I 2020 er der i alt indbragt 7 nye sager for domstolene, jf. grundlovens § 63, over en eller flere afgørelser truffet af Udlændingenævnet. Det bemærkes, at en anlagt retssag kan vedrøre flere samtidige afgørelser truffet af Udlændingenævnet, herunder f.eks. for flere udlændinge, hvis disse er i familie.

I 2020 er der afsluttet 5 retssager, jf. grundlovens § 63, der har været anlagt mod en afgørelse truffet af Udlændinge- og Integrationsministeriet eller Udlændingenævnet[68]. De afsluttede retssager i 2020 vedrører afgørelser truffet af Udlændinge- og Integrationsministeriet eller Udlændingenævnet i perioden fra 2017 til 2020, herunder en afgørelse om afslag på opsættende virkning med hensyn til udrejsefristen under Udlændingenævnets behandling af en klagesag. Der er tale om 1 retssag afsluttet ved landsretten, mens 4 sager blev hævet af sagsøgeren inden domsafsigelse. Sagen, som er blevet afsluttet ved dom i 2020 opretholdt Udlændingenævnets afgørelse

Der henvises til afsnit 4.1., som indeholder en gennemgang af dommen.

Folketingets Ombudsmand kan endvidere behandle klager over Udlændingenævnets afgørelser. Der henvises til afsnit 4.2.

[68] I den ene af de afsluttede retssager havde Udlændinge- og Integrationsministeriet truffet den indbragte afgørelse, men da kompetencen til at behandle klager over afgørelser af den pågældende sagstype efterfølgende ved lov nr. 188 af 27. februar 2017 om ændring af udlændingeloven (Overførsel af opgaver fra Udlændinge- og Integrationsministeriet til Flygtningenævnet og Udlændingenævnet m.v.) blev overført til Udlændingenævnet, indtrådte Udlændingenævnet i retssagen som rette sagsøgte i stedet for Udlændinge- og Integrationsministeriet.

4.1. Dom fra 2020 vedrørende Udlændingenævnets afgørelse

Vestre Landsret opretholdt ved dom i december 2020 Retten i Horsens' dom fra marts 2020. Sagen omhandlede den dagældende udlændingelovs § 9, stk. 8, 2. pkt., nugældende § 9, stk. 11, 2. pkt. (formodning for tvangsægteskab).

Ansøgeren, der var statsborger i Tyrkiet, havde søgt om familiesammenføring til sin herboende ægtefælle, som også var tyrkisk statsborger. Parret var nært beslægtede i udlændingelovens forstand, da den herboende ægtefælles farmor var ansøgerens fars søster. Landsretten lagde ved dommen til grund, at parret forud for deres forlovelse i august 2014 kun havde mødtes i 2010 ved en familiefest, at parret blev gift i 2015, og at parret efter ægteskabets indgåelse havde været sammen i 2 perioder på hver 3 måneder i Danmark i 2015 og 2016, samt under 2 årlige besøgsophold i Tyrkiet i årene 2017, 2018 og 2019. I juni 2016 fødte referencen parrets fællesbarn.

Landsretten fandt ved sin afgørelse, at uanset forklaringerne om, at parret har haft kontakt via sociale medier og telefon før og efter ægteskabets indgåelse, og at parret i 2016 fik et barn, var der ikke påvist sådanne særlige grunde, at formodningen for at det var tvivlsomt, om ægteskabet var indgået efter parrets eget ønske, var afkræftet. ÅB/2020/287.

4.2. Udtalelser fra Folketingets Ombudsmand

Det fremgår af Folketingets Ombudsmands oversigt over afsluttede sager i 2020 fordelt på myndigheder mv. på ombudsmandens hjemmeside https://www.ombudsmanden.dk/ombudsmandensarbejde/statistik/statslige_myndigheder/#cp-title), at Folketingets Ombudsmand i forhold til Udlændingenævnet i 2020 har behandlet 57 sager, hvoraf 12 sager er blevet afsluttet uden kritik, henstilling, anbefalinger mv., 41 sager er blevet afsluttet med "anden form for behandling og hjælp til borgerne", og 4 sager er blevet afvist af formelle grunde.

Folketingets Ombudsmand indledte i sommeren 2020 en generel undersøgelse af Udlændingenævnets sagsbehandlingstid. Den 26. november 2020 afsluttede Folketinget Ombudsmand sin undersøgelse. Det fremgik af Folketingets Ombudsmands udtalelse af 26. november 2020 bl.a., at

> "[Folketingets Ombudsmand] mener, at sagsbehandlingstiderne i Udlændingenævnet generelt er for lange. Nævnets sagsbehandlingstider og sagsbeholdning har været stigende i en længere periode, og det bør efter [Ombudsmandens] opfattelse følges nøje, om udviklingen nu vendes… [Folketingets Ombudsmand] anerkender, at myndighederne har taget en række initiativer for at nedbringe antallet af verserende sager og dermed forbedre sagsbehandlingstiderne. Det omfatter bl.a. en række organisatoriske ændringer i Udlændingenævnet samt tilførsel af yderligere ressourcer. [Folketingets Ombudsmand] har endvidere noteret [sig], at det er Udlændinge- og Integrationsministeriets forventning, at de iværksatte initiativer vil

> have indvirkning på nedbringelsen af antallet af verserende sager og sagsbehandlingstiden, og at ministeriet fortsat vil have stor opmærksomhed på, at der sker en nedbringelse af sagsbehandlingstiden. [Folketingets Ombudsmand] går i den forbindelse ud fra, at Udlændinge- og Integrationsministeriet løbende vil vurdere, om de iværksatte tiltag har den ønskede effekt, og om der er behov for at iværksætte yderligere tiltag."

Folketingets Ombudsmand oplyste endvidere, at ombudsmanden primo 2022 vil følge op på, om sagsbehandlingstiden er blevet nedbragt i løbet af 2021[69].

Som et eksempel på en sag, hvor Folketingets Ombudsmand modtog en henvendelse vedrørende en afgørelse fra Udlændingenævnet, og valgte ikke at gå ind i sagen, kan henvises til afgørelse ÅB/2020/135 i afsnit 3.7.3.1.1.

5. Statistik

5.1. Udlændingenævnets afgørelser i 2020

Udlændingenævnet har i 2020 afholdt 66 nævnsmøder (heraf 14 såkaldte "kombi-nævn", som indeholder en kombination af både mundtlige og skriftlige sager) og truffet afgørelse i alt 2.859 sager (heraf 1.643 familiesammenføringssager, 365 erhvervssager, 215 visumsager, 108 øvrige sager, 241 genoptagelsessager og 287 EU-sager). Der berammes som udgangspunkt 15 sager til behandling pr. nævn.

Tabel 1-6 nedenfor viser antallet af nævnsafgørelser fordelt på sagstyper i 2020.

Tabel 1. Udlændingenævnets afgørelser fordelt på sagstyper (familiesammenføring m.v.)

	2020
Administrativ ud- og afvisning	**270**
Associeringsaftalen	**13**
Familiesammenføring, ekskl. EU-sager, 1. gang	**834**
Familiesammenføring, ekskl. EU-sager, forlængelse/inddragelse	**183**
Familiesammenføring m.v., bortfald	**31**
Religiøse forkyndere, 1. gang	**3**
Religiøse forkyndere, forlængelse/inddragelse	**11**
Tidsubegrænset opholdstilladelse	**155**

[69] Folketingets Ombudsmands udtalelse af 26. november 2020 kan læses her: https://www.ombudsmanden.dk/find/nyheder/alle/stigende_sagsbehandlingstider_i_udlaendingenaevnet/

Øvrige familiesammenføringssager	143
Identitetsfastlæggelse	9
Motivationsfremmende foranstaltninger	6
Passager, tilbagerejsetilladelse m.v.	93
Afgjorte sager i alt	1.751

Tabel 2. Udlændingenævnets afgørelser fordelt på sagstyper (erhverv m.v.)

	2020
Au pair, 1. gang	20
Au pair, forlængelse/inddragelse	5
Erhvervssager, 1. gang	94
Erhvervssager, forlængelse/inddragelse /bortfald	32
Greencard, forlængelse/inddragelse/bortfald	28
Studie m.v., 1. gang	160
Studie m.v., forlængelse/inddragelse/bortfald	26
Afgjorte sager i alt	365

Tabel 3. Udlændingenævnets afgørelser fordelt på sagstyper (visum)

	2020
Visumsager	215
Afgjorte sager i alt	215

Tabel 4. Udlændingenævnets afgørelser fordelt på sagstyper (EU)

	2020
Primær bevægelighed	242
Sekundær bevægelighed	45
Afgjorte sager i alt	287

Tabel 5. Udlændingenævnets afgørelser fordelt på sagstyper (genoptagelsesanmodning)

	2020
Familiesammenføring, erhverv, visum og EU	241
Afgjorte sager i alt	241

5.2. Indkomne sager i 2020

Der indkom i 2020 i alt 3.138 nye klagesager til Udlændingenævnet. Tabel 6-10 nedenfor viser antallet af indkomne sager fordelt på sagstyper set i forhold til antallet af afgjorte sager.

Tabel 6. Indkomne sager set i forhold til afgjorte sager (familiesammenføring m.v.)

	Indkomne sager	Afgjorte sager
Administrativ ud- og afvisning	253	270
Associeringsaftalen, 1. gang/forlængelse/inddragelse	11	13
Familiesammenføring, ekskl. EU-sager, 1. gang	976	834
Familiesammenføring, ekskl. EU-sager, forlængelse/inddragelse	173	183
Familiesammenføring m.v., bortfald	47	31
Religiøse forkyndere, 1. gang	1	3
Religiøse forkyndere, forlængelse/inddragelse	1	11
Tidsubegrænset opholdstilladelse	180	155
Øvrige familiesammenføringssager	151	143
Identitetsfastlæggelse	2	9
Motivationsfremmende foranstaltninger	2	6
Passager, tilbagerejsetilladelse m.v.	117	93
Sager i alt	1.914	1.751

Tabel 7. Indkomne sager set i forhold til afgjorte sager (erhverv m.v.)

	Indkomne sager	Afgjorte sager
Au pair, 1. gang	17	20
Au pair, forlængelse/inddragelse	6	5
Erhvervssager, 1. gang	118	94
Erhvervssager, forlængelse/inddragelse/bortfald	46	32
Greencard, forlængelse/inddragelse/bortfald	24	28
Studie m.v., 1. gang	179	160
Studie m.v., forlængelse/inddragelse/bortfald	31	26
Sager i alt	421	365

Tabel 8. Indkomne sager set i forhold til afgjorte sager (visum)

	Indkomne sager	Afgjorte sager
Visumsager	262	215
Sager i alt	262	215

Tabel 9. Indkomne sager set i forhold til afgjorte sager (EU)

	Indkomne sager	Afgjorte sager
Primær bevægelighed	235	242
Sekundær bevægelighed	66	45
Sager i alt	301	287

Ved lov nr. 173 af 27. februar 2019 om ændring af udlændingeloven og lov om dansk indfødsret (Ændring af reglerne om anbringelse af uledsagede mindreårige udlændinge, justering af klageadgang i sager om frihedsberøvelse, præcisering af reglerne vedrørende politiets visitation af udlændinge ved udsendelse, kompetenceændringer som følge af nedlæggelse af Statsforvaltningen m.v.) blev Statsforvaltningen nedlagt pr. 1. april 2019. Det havde den konsekvens, at sager vedrørende udstedelse, forlængelse og inddragelse af registreringsbeviser og opholdskort til udlændinge, der er omfattet af EU-reglerne, samt konstatering af ophør af opholdsret efter EU-reglerne, fra den 1. april 2019 er blevet behandlet af Styrelsen for International Rekruttering og Integration i 1. instans. Ligeledes betød det, at klager over afgørelser vedrørende udstedelse, forlængelse og inddragelse af registreringsbeviser og opholdskort til udlændinge, der er omfattet af EU-reglerne, samt konstatering af ophør af opholdsret efter EU-reglerne, som var indgivet til Udlændingestyrelsen, og som fortsat

var verserende på tidspunktet for lovens ikrafttræden den 1. april 2019, færdigbehandles af Udlændingenævnet. Anmodninger om genoptagelse af en klagesag, der tidligere er afgjort af Udlændingestyrelsen, skal fremover også behandles af Udlændingenævnet.

Statistikken for 2020 er derfor ikke retvisende for så vidt angår tilgangstal for EU-klagesagerne, og det er ikke muligt at beregne den gennemsnitlige sagsbehandlingstid ud fra de opgørelsesprincipper, der er anvendt for de øvrige oplyste kategorier, hvor sagsbehandlingstid beregnes som tiden fra datoen for klagens indgivelse til datoen for afgørelsen, idet Udlændingenævnet overtog alle de verserende sager på EU-området fra Udlændingestyrelsen den 1. april 2019. Sagsbehandlingstiden, hvor sagerne var verserende hos Udlændingestyrelsen, førend Udlændingenævnet overtog sagerne, er dermed ikke medregnet i nærværende årsberetning.

Tabel 10. Indkomne sager set i forhold til afgjorte sager (genoptagelsesanmodning)

	Indkomne sager	Afgjorte sager
Familiesammenføring, erhverv, visum og EU	**240**	**241**
Sager i alt	**240**	**241**

	Indkomne sager	Afgjorte sager
Hovedtotal	**3.138**	**2.859**

Udlændingenævnet tilpasser løbende antallet af nævnsmøder til det indkomne antal af nye sager.

Udlændingenævnet har i 2020 haft en gennemsnitlig sagsbehandlingstid for alle sagstyper på 345 dage (knap 12 måneder). Der er en tidsforskydning mellem tidspunktet for indgivelse af klagen til Udlændingenævnet og tidspunktet for Udlændingenævnets afgørelse af klagen. Dette betyder, at en klage, der registreres indgivet i ét kalenderår, ikke nødvendigvis afgøres af Udlændingenævnet i samme kalenderår. Sagsbehandlingstiden er bl.a. en konsekvens af, at COVID-19 medførte, at Udlændingenævnets sekretariat var hjemsendt helt i en periode efter nedlukningen i uge 11 i 2020, og at der i 2020 blev aflyst i alt 11 planlagte nævnsmøder som følge af COVID-19. Under den første hjemsendelse i perioden fra uge 11 til og med uge 19 var det alene muligt at afgøre sager på sekretariatskompetence, hvor afgørelsen kunne sendes til modtagerens e-Boks. Som følge af den begrænsede genåbning i forbindelse med den udvidede fase 1, har et begrænset antal medarbejdere siden uge 18 igen været fysisk tilstede i Udlændingenævnets sekretariat, hvilket bl.a. gjorde det muligt igen at sende fysisk post, herunder afgørelsesudkast til nævn og til godkendelse på

formandskompetence. Endvidere blev afviklingen af nævnsmøder i Udlændingenævnet efter en ombygning af nævnslokalerne genoptaget med virkning fra den 11. maj 2020.

5.3. Sagernes udfald i 2020

Tabel 11-15 nedenfor viser udfaldet af Udlændingenævnets afgørelser i 2020.

Tabel 11. Afgørelsernes udfald i 2020 (familiesammenføring m.v.)

	Omgørelse	Stadfæstelse	Hjemvisning	Afvisning	Afsluttet uden en afgørelse	I alt
Administrativ ud- og afvisning	14	233	7	3	13	270
Associeringsaftalen	-	8	3	-	2	13
Familiesammenføring, ekskl. EU-sager, 1. gang	31	380	262	65	89	827
Familiesammenføring, ekskl. EU-sager, forlængelse/inddragelse	12	114	32	9	16	183
Familiesammenføring m.v., bortfald	1	21	2	3	4	31
Religiøse forkyndere, 1. gang	-	2	-	-	1	3
Religiøse forkyndere, Forlængelse/inddragelse	-	10	-	1	-	11
Tidsubegrænset opholdstilladelse	4	73	41	31	6	155
Øvrige familiesammenføringssager	3	90	21	13	16	143
Identitetsfastlæggelse	-	8	-	1	-	9
Motivationsfremmende foranstaltninger	-	5	-	-	1	6
Passager, tilbagerejsetilladelse m.v.	1	51	16	4	21	93
I alt	73	1.005	384	130	169	1.761

Tabel 12. Afgørelsernes udfald i 2020 (erhverv m.v.)

	Omgørelse	Stadfæstelse	Hjemvisning	Afvisning	Afsluttet uden en afgørelse	I alt
Au pair, 1. gang	-	9	2	6	3	20
Au pair, forlængelse/ inddragelse	-	5	-	-	-	5
Erhvervssager, 1. gang	-	47	8	19	19	93
Erhvervssager, forlængelse/inddragelse /bortfald	-	21	7	3	1	32
Greencard, forlæng-else/inddragelse/ bortfald	-	19	3	4	3	29
Studie m.v., 1. gang	1	109	4	20	26	160
Studie m.v., forlæng-else/inddragelse/ bortfald	-	17	1	3	5	26
I alt	1	227	25	55	57	365

Tabel 13. Afgørelsernes udfald i 2020 (visum)

	Omgørelse	Stadfæstelse	Hjemvisning	Afvisning	Afsluttet uden en afgørelse	I alt
Visumsager	9	120	41	5	40	215
I alt	9	120	41	5	40	215

Tabel 14. Afgørelsernes udfald i 2020 (EU)

	Omgørelse	Stadfæstelse	Hjemvisning	Afvisning	Afsluttet uden en afgørelse	I alt
Primær bevægelighed	10	110	69	4	49	242
Sekundær bevæge-lighed	7	9	16	2	11	45
I alt	17	119	85	6	60	287

Tabel 15. Afgørelsernes udfald i 2020 (genoptagelsesanmodning)

	Afsluttet uden en afgørelse	Tilladelse til genoptagelse	Afslag på genoptagelse	I alt
Familiesammenføring, erhverv, visum og EU	28	113	100	241
I alt	28	113	100	241

Det fremgår af tabel 11, at 57 % af familiesammenføringssagerne blev stadfæstet, mens 22 % af familiesammenføringssagerne blev hjemvist til fornyet behandling i Udlændingestyrelsen, og 4 % af familiesammenføringssagerne blev omgjort. Udlændingenævnet bemærker, at et afslag på opholdstilladelse materielt godt kan have været korrekt, da Udlændingestyrelsen traf afgørelsen i 1. instans, men at efterfølgende faktiske omstændigheder (nova) kan føre til, at Udlændingenævnet omgør Udlændingestyrelsens afgørelse, da betingelsen, som Udlændingestyrelsen meddelte afslag under henvisning til, nu er opfyldt. Et eksempel herpå kan være udlændingelovens § 9, stk. 5, hvor afgørelsestidspunktet og ikke ansøgningstidspunktet er afgørende. Herudover blev 10 % af familiesammenføringssagerne afsluttet uden en afgørelse (fordi klagen blev frafaldet, eller klagen af andre årsager ikke længere var relevant), og 7 % af familiesammenføringssagerne blev afvist.

Det fremgår endvidere af tabel 12, at 62 % af erhvervssagerne blev stadfæstet, mens 7 % af erhvervssagerne blev hjemvist til fornyet behandling i Styrelsen for International Rekruttering og Integration, og under 1 % af erhvervssagerne blev omgjort. Herudover blev 15 % af erhvervssagerne afsluttet uden en afgørelse (fordi klagen blev frafaldet, eller klagen af andre årsager ikke længere var relevant), og 15 % af erhvervssagerne blev afvist.

Det fremgår desuden af tabel 13, at 56 % af visumsagerne blev stadfæstet, mens 19 % af visumsagerne blev hjemvist til fornyet behandling i Udlændingestyrelsen, og 4 % af visumsagerne blev omgjort. Herudover blev 19 % af visumsagerne afsluttet uden afgørelse (fordi klagen blev frafaldet, eller klagen af andre årsager ikke længere var relevant), og 2 % af visumsagerne blev afvist.

Det fremgår desuden af tabel 14, at 41 % af EU-sagerne blev stadfæstet, mens 30 % af EU-sagerne blev hjemvist til fornyet behandling i Udlændingestyrelsen, og 6 % af EU-sagerne blev omgjort. Herudover blev 21 % af EU-sagerne afsluttet uden afgørelse (fordi klagen blev frafaldet, eller klagen af andre årsager ikke længere var relevant), og 2 % af EU-sagerne blev afvist.

Endelig fremgår det af tabel 15, at 47 % af genoptagelsesanmodningerne blev imødekommet, mens 41 % af genoptagelsesanmodningerne blev afslået, og 12 % af genoptagelsessagerne blev afsluttet uden en afgørelse (fordi genoptagelsesanmodningen blev frafaldet eller på anden måde bortfaldt). Det bemærkes, at selv om der bliver givet tilladelse til genoptagelse, er det ikke det samme som, at den oprindelige ansøgning imødekommes. Der henvises til afsnit 3.16.1., hvoraf det fremgår, at Udlændingenævnet af egen drift genoptog en række sager.

5.4. Nationalitetsfordelingen i afgjorte sager i 2020

Udlændingenævnet har i 2020 på alle sagsområder behandlet sager vedrørende 126 forskellige nationaliteter.

Figur 1 nedenfor viser nationalitetsfordelingen vedrørende alle afgørelser truffet af Udlændingenævnet i 2020 i sager på hele familiesammenføringsområdet for de 5 største nationaliteter og andre lande, ekskl. genoptagelsessager. Der blev i alt truffet afgørelse vedrørende 100 forskellige nationaliteter, hvoraf de 95 nationaliteter udgjorde "Andre lande". Som det fremgår af figuren, var de største nationalitetsgrupper statsborgere fra Eritrea, Tyrkiet og Syrien.

Figur 1.

5 største nationaliteter - Familiesammenføring, ud- og afvisning, tidsubegrænset opholdstilladelse m.m.

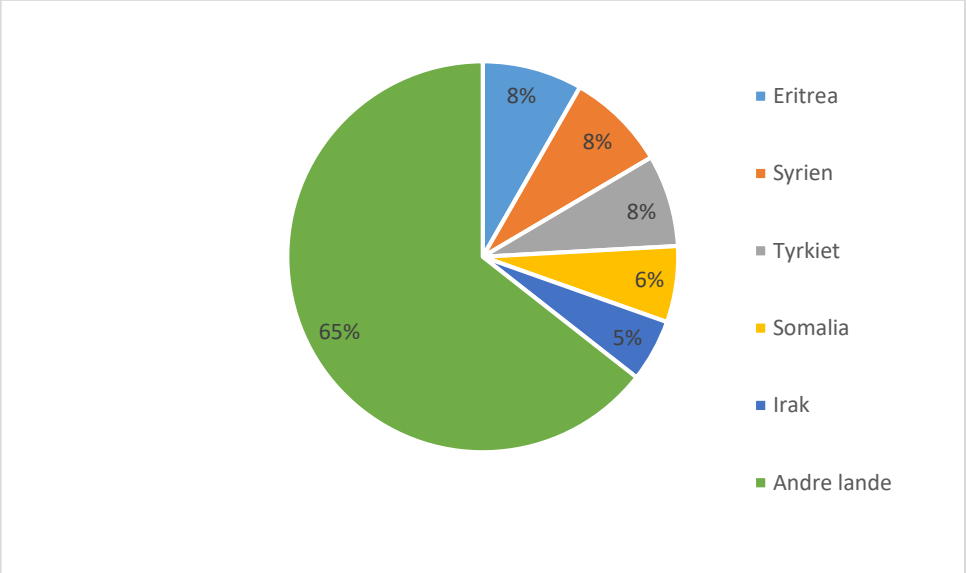

Figur 2 nedenfor viser nationalitetsfordelingen for alle afgørelser, som Udlændingenævnet har truffet i 2020 i sager vedrørende familiesammenføring med ægtefæller og børn for de 5 største nationaliteter og andre lande, ekskl. genoptagelsessager. Som det fremgår af figuren, var den største nationalitetsgruppe statsborgere fra Eritrea.

Figur 2.

5 største nationaliteter - Sager på familiesammenføringsområdet

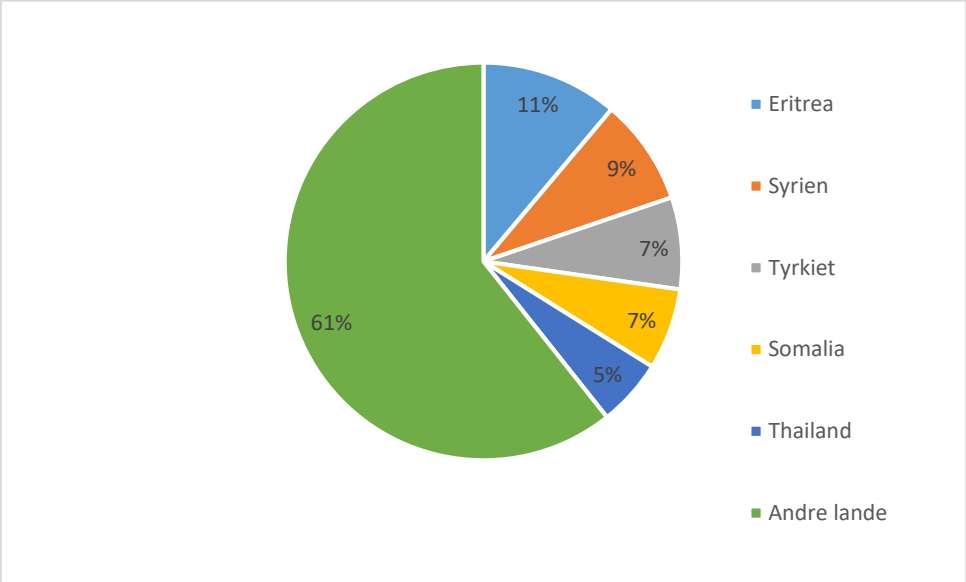

Figur 3 nedenfor viser nationalitetsfordelingen for alle afgørelser, som Udlændingenævnet har truffet i 2020 i sager vedrørende tidsubegrænset opholdstilladelse for de 5 største nationaliteter og andre lande, ekskl. genoptagelsessager. Som det fremgår af figuren, var de største nationalitetsgrupper statsborgere fra Irak.

Figur 3.

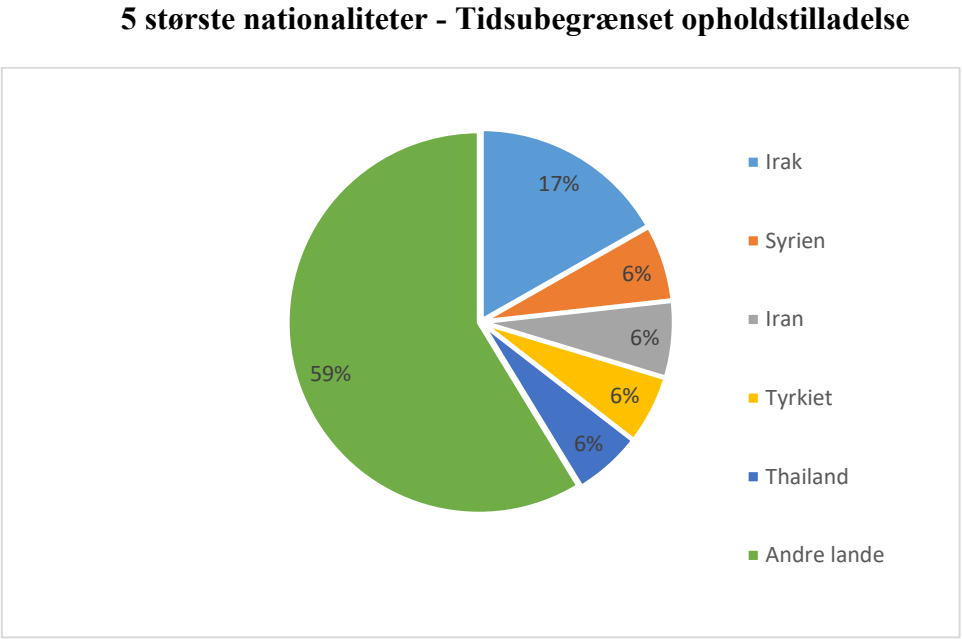

Figur 4 nedenfor viser nationalitetsfordelingen vedrørende alle afgørelser truffet af Udlændingenævnet i 2020 i sager på hele erhvervsområdet m.v. for de 5 største nationaliteter og andre lande, ekskl. genoptagelsessager. Der blev i alt truffet afgørelse vedrørende 49 forskellige nationaliteter, hvoraf de 44 nationaliteter udgjorde "Andre lande". Som det fremgår af figuren, var de største nationalitetsgrupper statsborgere fra Argentina.

Figur 4.

5 største nationaliteter - Erhverv, studie m.v.

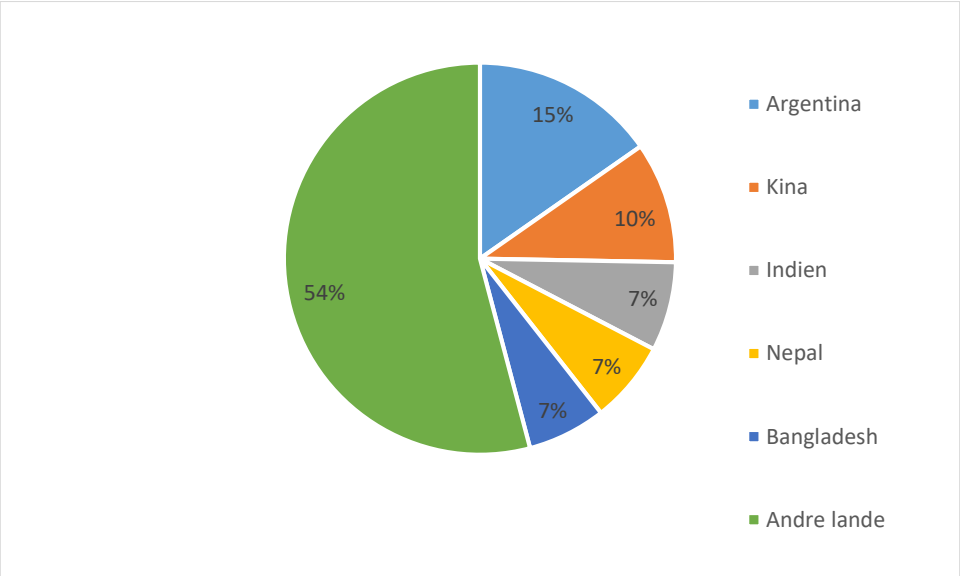

Figur 5 nedenfor viser nationalitetsfordelingen for alle afgørelser, som Udlændingenævnet har truffet i 2020 i sager vedrørende studieophold for de 5 største nationaliteter og andre lande, ekskl. genoptagelsessager. Som det fremgår af figuren, var den største nationalitetsgruppe statsborgere fra Argentina. Det bemærkes i den forbindelse, at statistisk set tæller afgørelser omfattet af Working Holiday aftalerne som studiesager. Der henvises til afsnit 3.15.

Figur 5.

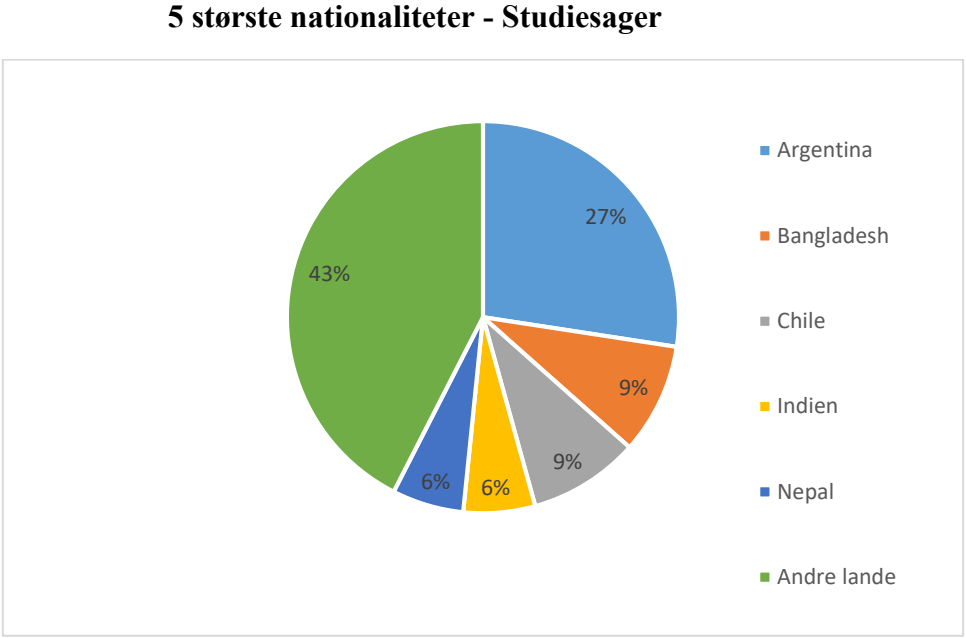

Figur 6 nedenfor viser nationalitetsfordelingen vedrørende alle afgørelser truffet af Udlændingenævnet i 2020 i sager på hele visumområdet for de 5 største nationaliteter og andre lande, ekskl. genoptagelsessager. Der blev i alt truffet afgørelse vedrørende 40 forskellige nationaliteter, hvoraf de 35 nationaliteter udgjorde "Andre lande". Som det fremgår af figuren, var den største nationalitetsgruppe statsborgere fra Thailand.

Figur 6.

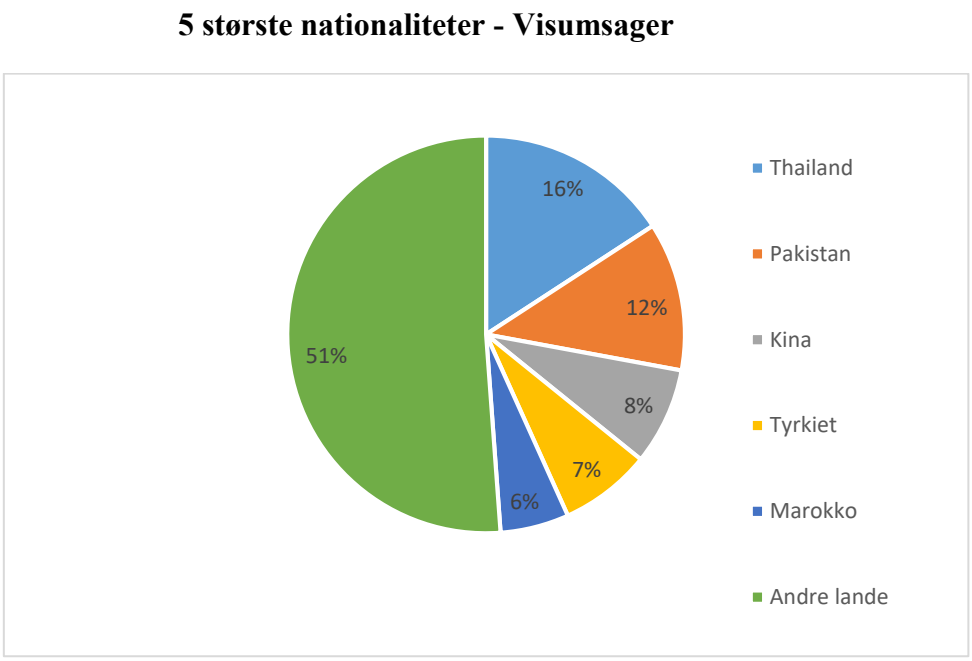

Figur 7 nedenfor viser nationalitetsfordelingen vedrørende alle afgørelser truffet af Udlændingenævnet i 2020 i sager vedrørende primær bevægelighed efter EU-opholdsbekendtgørelsen for de 5 største nationaliteter og andre lande, ekskl. genoptagelsessager. Der blev i alt truffet afgørelse vedrørende 61 forskellige nationaliteter, hvoraf de 56 nationaliteter udgjorde "Andre lande". Som det fremgår af figuren, var den største nationalitetsgruppe statsborgere fra Rumænien.

Figur 7.

5 største nationaliteter – EU-sager vedrørende primær bevægelighed

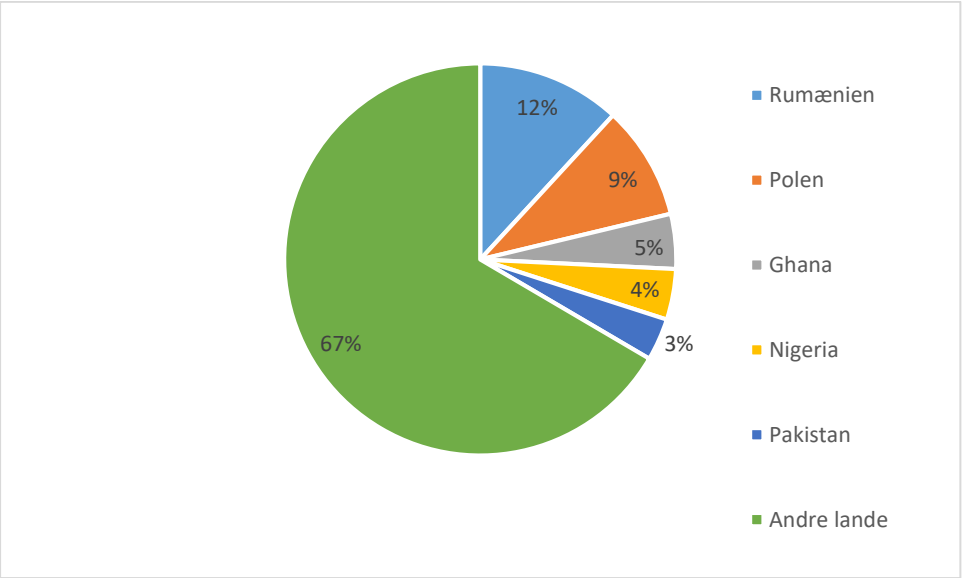

Figur 8 nedenfor viser nationalitetsfordelingen for ansøgere vedrørende alle afgørelser truffet af Udlændingenævnet i 2020 i sager vedrørende sekundær bevægelighed efter EU-opholdsbekendtgørelsen (danske statsborgeres hjemvenden til Danmark efter ophold i andet EU-medlemsstat) for de 5 største nationaliteter og andre lande, ekskl. genoptagelsessager. Der blev i alt truffet afgørelse vedrørende 25 forskellige nationaliteter, hvoraf de 20 nationaliteter udgjorde "Andre lande". Som det fremgår af figuren, var den største nationalitetsgruppe statsborgere fra Nigeria.

Figur 8.

5 største nationaliteter – EU-sager vedrørende sekundær bevægelighed

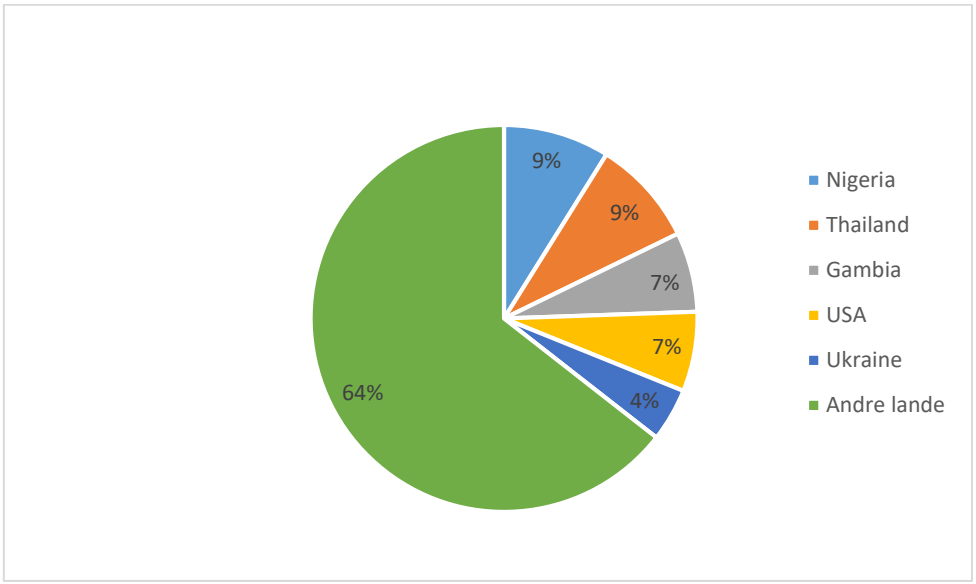

5.5. Sagsbehandlingstider i 2020

Tabel 16 neden for viser nævnets gennemsnitlige sagsbehandlingstid i 2020.

Tabel 16. Gennemsnitlige sagsbehandlingstider i 2020

Sagstype	Sagsbehandlingstid
Familiesammenføring og øvrige familiesammenføringssager	385 dage
Erhverv m.v.	291 dage
Visum	350 dage
EU	274 dage
Genoptagelsesanmodning	232 dage
Samlet gennemsnitlig sagsbehandlingstid i 2020	345 dage

Der henvises til det anførte under tabel 9 om, at statistikken for den gennemsnitlige sagsbehandlingstid på EU-området i 2020 ikke er retvisende.